

رۆمان

كاكەرەش

پاشای شهو

منتدی إقرأ الثقافي

www.iqra.ahlamontada.com

حازمی عهلی کوتک

چاپی یهکهم

کاکه پرهش

(پاشای شهو)

حازم عه لی کوتک

مافی له چاپدانه وهی بۆ نووسەر پارێزراوه

ناوی کتیب: کاکه رهش

بابهت: رۆمان

نووسین: حازم عه لی کوتک

پیداچوونه وه: خالید فاتیحی و هیمن زه ندی

دواپیداچوونه وه، په راویز و ریکخستن: ئارارات نه حمه د

تایپ: رابه ر په شید و هه ندرین شیخ راغب

دیزاینی بهرگ: هه لمهت حازم عه لی کوتک

چاپی یه که م: ۲۰۲۴

تیراژ: ۱۰۰۰ دانه

له بهرپوه به رایه تی گشتی کتیبخانه گشتیه کان

ژماره ی سپاردنی ۲۰۵۰ ی سالی ۲۰۲۳ ی پێ دراوه

سپاسگوزاری ئه و هاوړتیا نه م:

◀ نووسه ر و لیکۆله ر بوار نووره دین

◀ نووسه ر و وه رگیږ رابه ر په شید

◀ نووسه ر و فۆلکلۆریست ئارارات ئه حمه د

◀ نووسه ر و وه رگیږ خالید فاتیحی

◀ نووسه ر و شاعیر هیمن زه ندی

◀ نووسه ر و شاعیر به کر ئاله بی

که بۆ له دایکبوون و فرچکدانی ئه و کتیبه ، په نجی

فه رهادیان له گه ل کیشاوم.

له تاریکایی شهوانی نهمه‌می بارانباردا، دهستی تۆله‌کردنه‌وه‌ی ده‌وه‌شاند. نه‌وه‌ی ده‌سه‌لمانده که شه‌وه‌لای می‌ردانه. دایکی که ژانی له دایکبوونی نه‌وه‌ی کورپی هاتبوویی، شه‌ویکی نه‌نگوسته‌چاوی باراناوی بوو. له بنه‌بانی خانویه‌کی بنمیچ‌ره‌شی گلین، به دیار چرا ره‌شکه‌یه‌که‌وه‌چاوی به تاریکایی هه‌له‌ینابوو. ره‌نگه‌هه‌ر نه‌وه‌ش بی‌وایکردبی که نه‌وه‌نده‌عاشقی شه‌وه‌و، تاریکی به‌قه‌لایه‌ک ده‌زانی بۆ نه‌ستاندنی مافه‌کانی. بۆیه، ره‌نگی شه‌وی گرتبوو، هاوړیکانی نازناوی (پاشای شه‌و)یان لینابوو!

خۆر، تازه‌خه‌ریکه‌خه‌فتیانی نه‌وه‌ده‌کات‌گه‌ردنی خۆی هه‌له‌ده‌کیشتی‌و خۆی له‌گه‌ل داری دیده‌وانی^(۱) جووت ده‌کات. تیشکه‌ئالتوونیه‌که‌ی، وه‌ک که‌لافه‌ئاوریشمیکی زه‌ردباو، خۆی له‌سه‌ری زورگه‌زراوی ده‌ئالاند. پرشنگی خۆر نه‌وه‌ده‌ده‌شته‌به‌پیت و به‌ره‌که‌ته‌ی مه‌مله‌که‌تی گه‌نم و هه‌تاوی زی‌ره‌وشان^(۲)

۱. داری دیده‌وانی: تاقه‌داریکه‌ده‌که‌وێته‌سه‌ر بلندیایی چپای دیده‌وان، له‌باشووری خۆره‌لاتی شاری هه‌ولێر. له‌زۆر‌حه‌یران و به‌سته‌و سه‌ردولکه‌ناوی هاتوه‌.

۲. زی‌ره‌وشان: زی‌پاو، زی‌پکفت.

دەکرد! نەوڕەکان^(١) بۆنی ئاردو بۆنی ژیان دەدەن. لەو کاتەدا تیشکی رۆژ بەلاری و لەسەر تەنیشت لە لاسکی قەرسیل و تۆلە کەو گیاوگۆری دەوری ئاوازی دەچەقی، ئەو دۆپە خوناوانە بەجۆریک دەدرەوشانەو، چەندین ڕەنگیان دەنواند. وەک ئەو وەبوو کریستال و دور و یاقوت، لەو ئاقارە تۆدراپیت^(٢).
هەموو گرد و گردۆلکە مەخمەرییەکانی ئەو ناوچەدا، هێچیان نەماون دەیان
حەیرانی سەرچیاپی بەسەردا هەلنەدرابن! دەنگی بەلۆری کچ و ژنانی ئاوازی
لەو ئاقارە زایەلە دی و لە گۆیاندا دەزنگینەو. بن هەر پەنجە خرپووکێک
جێی گەرمەلانی چەندان کەروێشک بوو.

کاریز و سەراو و دەراو نەماوە کارمامزە چاوپەش و شاخەتەنیەکانی^(٣)
ناویندانی^(٤) زووری، چیشتاوی خۆیان لێ نەخوارد بێتەو گوفکی
گیامامزەیان^(٥) نەقوتاند. کەندەلەکان، کون و هیلانە سەدان، ئەتۆبری
هەزاران بارانبەر و پەنگالەیان^(٦) تیدا خۆشکراو. کەسیک لە بیر نییە ژیان
لە کەینێوە لێرە دەستیپێکردووە کە سیش نازانی ئەو ژیانە کە و چۆن لە دار
دەکرێتەو و دەپێچرێتەو. چونکە کردنەوێ ئەو نەینی و تەلیسمە پەرچوو

١. نەور: نزماییەکی کەمە لە پارچەزەوییه کدا کە چواردەوڕەکە بڵندترە لە نەوڕاییە کە.

٢. تۆدراپیت: تۆوکراپیت، چێندراپیت.

٣. شاخەتەنی: قۆچ یا شاخی کارمامزە کە هێندە پەشە وەک ئەوێ تەنی بنی
سێل و مەنجهلی تێهەلسواپیت.

٤. ناویندان: نێو پراستی گردۆلکەکانی بناری زورگەزار.

٥. گیامامزە: گیایە کە وەک جاترە وایە، لە دەشتی هەلێری شین دەبن، بە زۆری
مامزە یخوات و حەزی لیبەتی.

٦. بارانبەر و پەنگالە: دوو بالندە کۆپین.

ئاسایه له توانا ئه فسانه ییه کانیش به ده ره. مه گهر ههر خودا بزانی ئه و ده شته پان و بهرینه چهند شوهره سووارو مهردی مهیدان و قوچاغی به ده ست و قامی له نیو خۆیدا ونکردوه! یان چهند شیهره ژنی خانه دان و چه له نگ و چهند عاشقی بیمرادی وه ک که ریم و ستی و حه سه ن و مریه می^(۱) له نامیز گرتبیت!

پنده شتیک، هه تا چاو بر ده کا پراوپر له سه ربورده و به سه رهاتی فه راموشکراو، هه رچهن دی لیتی ورد ده بیه وه هه موو دۆله کانی ناویه ندانی زوورگه زراوی، وه ک پوانیکی ده ست نه خورده، بوونه ته تاقچه کی حیکایه ته نه نوو سراوه کان.

له گه ل گزنگی رۆژی، ئاسمانی ئه و گونده قه وغه یه، دوکه لی ناندین و ئه ستوورک برژانو چا سازکردنی ماله کان، تویرا لیک رهنگی شینی له سه ر داوئستاه. باعه ی کارو به رخو بوهری مانگا و گۆلکی له دایک دابراو و چه پی سه گو راوینچه که و نووسکه ی تاژی چوارپهل به خه نه و حیه ی ئه سه پ و حرمه ی ماینو زهری نیره که رو زهری هیستری ئالیک پی نه دراو و گمه ی کۆتری مه ستو میاوه میاوی پشیلوه قووقه ی که ره باب و گاره گاری مریشکی به هیلکه و قلولوی عه له شیشو ئاوازی لاوانه وه ی کابان له کاتی دوشینی مانگا، چ ئاوازیکی خۆزایی ده پرژانده سه ر په رده و توپی ههسته وه ریی خه لکی ئاوازی، جو مالی خانه کانی میشکی ده کردن!

کیژوکاری گوندی، ههر بابایه به رامپیه که ی راست و چه پ له خۆی گریده داو پیشه قانه که ی له سه ر شانی داناوه، به ده م جوینی دوایین پارووی قاوالتی، خۆی

۱. که ریم و ستی + حه سه ن و مریه م: چوار عاشقی بیمرادی ده شتی هه ولیرین. چیرۆک و به سه رهاتیان، پۆماننوس که ریم کاکه، له دوو پۆماندا باسی کردوون و گتیاوینیه ته وه.

دەگەیه نیتە سەر ئەو توله پێیە بەرەو بناری زوری^(۱) هەڵدەکشی. خۆی تیکەڵ بە ڕەوێ کارمامزان^(۲) دەکات.

بە هۆی ئاونگی سەر قەرسیل و گیاوگۆری قەراغ ڕی، ناتوانن لە ڕینگاکە لا بدەن بۆ ئەوێ دەلینگو داو و تەشکەلیان تەپ نەبێت.

پەرسێلکەکان وەک خوشکی زاوا بن و سەمای لە پێش بووکی بکەن، خۆیان دەخەنە سەر تەنیشستو، ئەمبەر و ئەویەری ڕینگاکە دەکەن، هەر یەک تۆزی ماوێ بالیان لە کراسی کێژەکان بسوون، وەک فرۆکەێ مەشق خۆیان دەخستە سەر تەنیشستو لا بالێکیان لە زەوی نزیک دەکردەو. کچ و ژنانی ئاواپی کە دەگەنە بناری زورگی، ڕۆژوبان گەرم دەبێت، ئاونگی سەرگیاو دەغل و کوریکە زەرەدەکان لە شەرمی تیشکی خۆر دەچۆرێنەو سەر ڕەگی پەنجە گیاکانو خۆیان حەشار دەدەن. حریتە حریت و قاقای وروژێنەری کچان لە کاتی قونجینو ڕاکوشینی لا ڕانو سەستی یەکتەری، نوqrچان لە کەفەلی یەکتەر دەدەن و خۆیان هەڵدەدەنە سەر شانو ملی یەکتەر، وەک بیانەوێ قەللای ئەو هەموو گەمەو لاقرتیانە بکەنەو لە رابردوو لە کونجی ژوورەکان لە کیسیان چوو. زەمەو خرینگەێ بازنی دەستی پەنجە بەخەنان لەو کاتەێ کۆرەمستی خۆشەوێستی لە شانی یەکتەر دەدەن، خرمەێ بازنی قۆلیان و بەرمووریان، بۆنی خەناوکی قەنەفری بە مۆری و مەرجان و حەتۆتە^(۳) گەوار گەوار، بۆنیکێ مێیینانەێ لە دواێ

۱. زوری: کورتکراوێ زورگە زداو.

۲. پەوێ کارمامزان: ئاماژە بە کچانی گوندی.

۳. حەتۆتە: گیا سۆتکە کە گیاپەکی بۆنخۆشە لە نێو خامێک دەدورا و ژنان بۆ بۆنخۆشی بە بەرۆکی خۆیانەو هەڵدەواسی.

به جی ده ما. ئەو نێوه پڕ پڕ ببوو له بۆنی ژن، بۆنی ژیان، بۆنی مێ، تخبوی زهوییه کان وهک هیلکی به تهناف کیشراو، سه و زایی ده غلوانی جووتیاره کانی ده کرد به دوو بهش، ئاسمان وهک ده ریاییکی شین شین، په له یه کی پێوه نییه. ئەو سألّه، به هاریکی زۆر ته پ بوو، چونکه هه موو عه سران پێژنه بارانیکی لێده دا، جووتیاره کان ده یانگوت: بۆته چل عه سره، و اتا چل پۆژ له سه ریه ک باران باریوه، ده غرودان کێروشکه ی ده کرد^(۱)، قه رسیله کان به سه ریه کدا که وتوونو قۆپه نی سه ر شاره میرووله کان به ر زبونه ته وه. پۆژانه خه لک به و ئاقاره ی وه رده بوون بۆ تۆرکه و که نگرو کاردی و دۆمبه ران و پیفوک و قیزی له و زارگه زهوی و سیوه پۆک و...

له ناویه ندانی زورگه زراوی، چهند قه له په شماییکی شوانکاره و خاوه ن میگه له مه ره کان هۆیه هۆیه په شماییان هه لداوه، کولین و کۆتانیان^(۲) بۆ کاری له و به ر خه ساوا جیا کردۆته وه، کوریکه زه رده و حاجی له و که نێر ملیان داوه ته یه ک، وهک نه و حاجی^(۳)، که شیده ی زه ردیان به ستووه. حاجی سمایل له به رده رکی په شمایی، خه ریکی هۆنانه وه ی کلاوی به کوریکه زه رده یه بۆ نه وه که ی، بۆ نه وه ی کلاویکی قوتی بۆ به ئۆنیته وه. سه مه ی نادر راوچی، ئەو پۆژه چووبو سه ری ده غران بدا، گه و ره کوپ بوو، بو خچه ی نه کراوه بوو، چونکه خوشکی نه بوو ژن به

۱. ده غرودان کێروشکه ی ده کرد: ده غل و دان که رویشکه ی ده کرد. شه پۆلی جولانه وه ی ده غل و دان به هۆی با یان با ی شه ماله وه.

۲. کولین و کۆتان: شوپینکی به لاهوی به چیغ جیاکراوه یه له نێو په شمāl، به مه به ستی گه رمبوون، کا و قه سه لێ تێده کرا، بۆ کارو به رخی ساوا به کار ده ات.

۳. نه و حاجی: حاجیی نوێ که یه که مسالی بی بووه ته حاجی.

ژنەي پيڭكاتو، مالى دنياشى نەبوو ژنى بە مال بىنى، بەرەبەنى مابوريەو. پوژانە دەچوو ديار دەغرودانى خويانو تەماشاي گەنمى دەکرد، كە دەگەرايەو لىيان دەپرسى: ئەوسار گەنم يەك و چەند دەپرى؟ جو برشتى چۆن دەبىت؟ دەيگوت: دەغر ئەوسال زۆر غورده^(۱) گەنمە كەي مە، هەرچەندى تەماشاي دەكەم، لەناو قۆپەنەكانيدا چارۆگ زەردىكى لەنيو راوہستاو^(۲)! ئەگەر بى ئافات بىت و لە سنو كيسەلە پاريزراوييت! خوا پشتيوان بىت ئەو زستانەي داديت، چيديكە بەتەنى نانوم، بووكى سالى دەست بە خەنە لەو مالەي خۆم بە كابانى دەبينم، لە ئىستاوہ هەريتان پىدەدەم كفتەو ترشيكتان دەدەمى و شايى و دەھۆل و زورناتان بو دىنم، دەبىت حەوت شەو و حەوت پوژان هەلپەرن!

۱. غورد: خورد، تىكچېژاو. لەو دەشتە پانو بەرينەي قەراجو كەندىناوہو شەمامك و سەنيەو مركەي لە بەرپى و پشتپى، چەند جۆرىك گەنم دەچىندرا: (۱) پەشگول (پەشگور): جۆرىك بوو كە برژانگەكانى پەش بوون، بۆ ساوارو برپىش و گەنمەكو تاو بەكاردىت. (۲) قەندەھارى: جۆرىك بوو كە بنەتوہەكەي لە (قەندەھار)وہە هاتوہ. قەندەھار كە (كەندەھار)يشى پىدەلەين، هەريمىكى ولاتى ئەفغانستانە و پايتەختەكەي قەندەھارە. (۳) سابىرەگى: جۆرىكى دىكەي گەنم بوو، لەوانەيە ئەوہى كە بۆ يەكەمجار هيناوپەتە كوردستان يان بەرەمى ميناوہ، ناوى سابىرەگ بوو. (۴) سيمينتۆ: بۆمان ساغ نەكرايەوہ ناوہەكەي لە چىيەوہ هاتوہ. (۵) ئەكسادى: ئەو جۆرەي كە لەم پۆژگارەدا زۆر باوہ و بەرەم دىت، بەرەمىكى زۆر بەلام زۆر بىكەكە، بەھاي خۆراكىي چارەگىكى گەنمەكانى زەمانى زوى نىيە. (۶) گولپووت: گولپووت، گەنمىكە، گولەكەي بى برژانگە. (۷) حومپىرە: حومپىرە، بچووككراوہى (احمر- سوور)ە، بە كوردى دەبىتە سووركەلە. جۆرىكى دەنكەوہەي پەنگسورە.

۲. لەناو قۆپەنەكانيدا چارۆگ زەردىكى لەنيو راوہستاو: بە كىنايە بە ماناي ئەوہى گەنمەكەم پارەي ژنىك بۆ دەكات.

حومیږه^(۱)، کورږه نيوهنجیه که ی حاجی سمایی، بویه به حومیږه بانگ ده کرا، چونکه ږهنگی وه کو گهنمی حومیږه ی جوان بوو. حومیږه جۆته تاژییه کی چوارپهل به خه نه ی گوئ به ږیشوړی له پستییه^(۲). لوړاوی که رویشک و کارمامزی ده چیتسه بناری زورگه زراوی. که یفیشی به خه جه کۆفی قیتی دهات، بویه زینسی خۆی ده دایه کیژوکالی گوندی بو کیهه لای بچوویانایه، نه ویش نه سپی زینو لغاو ده کردو ده که وته سهر خانئ زینی و جۆته تاژی له پستی ده کرد، بهرئ خۆی ده دایه نه و شوینه ی کیژوکالی سی گوندان له ناقاری ده گه یشتنه یه کتری و تیکه ل ده بون.

هر له گه ل یه که م گزنگی ږوژئ، له و کاته ی تازه تیشکی زږینی ږوژئ خۆی له ده لاقه ی ژووره کان وهرپیچا، حومیږه نه سپه که ی له ته ویله ی ده رهینا، نه سپی کی که ویتی قاپره شی سم کوټکی گوئ مقه سی نیوچاوان ته ختی نیو قه د زراوی قاپ مامزی. له و کاته دا حومیږه دوو ناو له په دهستی له پستی نه سپه که ویتی دا، نه و شه پانه ناماژه بوو بو نه ووی که چند ته را دیکی پی بکات، نه سپی تایین چونکه جۆخوړه و ده مینکه له ته ویله ی نه هیندراوه ته دهره و، چه نگی ده دا عاسمانئ و قهستی سهرپشتی هه ورائی ده کرد! به جوړیک غروری خۆی نیشان ده دا پیاو له فرمه و حیلاندنی، هیدمه گرتی و سامی لی

۱. حومیږه: ناماژیه به کورږه نيوهنجیه که ی حاجی سمایل، له بهر نه ووی که جوانی ږهنگو ږوحساری له گهنمی حومیږه چوو، بویه به و ناوه و بانگ ده کرا.
۲. پست: چند داوه به نیکی ږهنگاوپه نگی به یه که وه با دراوه، به نه دازه ی په نجه ی دهست نه ستور و، نزیکه ی پینج مه تر درېزه، له نه لقه ی قه ږپته (قه لپته) ی ملی تاژی هه لده کیشرئ، له کاتی دیار دیکردنی (ته مال) ی که رویشک، پسته که بو تاژی شل ده کړئ بو نه ووی به دوا ی نیچیره که بکه وئ.

ده‌نیشت. حومی‌ره بنزینو زینی له‌سه‌ر پشته‌ی داناو ناوته‌نگه‌ی لی شه‌ته‌ک دا، قوشقنی^(۱) له‌بن کلکی داخست، لغاوی خسته‌زاری و پیتی له‌رکینی ناو‌که‌وته‌سه‌رخانی زینی، چوارناله‌ی پر له‌غروری نه‌سپی که‌وی‌تی سه‌رکه‌ش، له‌گه‌ل یه‌که‌م ناو‌زینگ لی‌دان، هه‌روه‌ک چۆن برووسک هه‌ور شه‌ق ده‌کاتو نه‌هه‌نگ ناوی ده‌ریا ده‌برێ، ناوا هه‌وای ئه‌و ئاقاره‌ی شه‌ق ده‌کردو به‌ناویدا تیده‌په‌ری. تا‌زییه‌کان له‌خۆشی چوونه‌ناقاری، جلیت‌بازی ده‌که‌ن. عارد زۆر قور نی‌یه، به‌لام وش‌کیش نی‌یه، فه‌ریکه. وه‌ک تیر له‌که‌وانی ده‌رب‌چێ، نه‌سپی جو‌خۆر له‌گه‌وه‌ی^(۲) سوور‌ایه‌وه، وه‌ک تارمایی خه‌ریکه له‌چاوان ون ده‌بی‌ت، کلکو سه‌ری کردۆته‌یه‌ک، به‌جو‌رن‌ک سه‌ری به‌رزکردۆته‌وه‌ پشته‌ی سه‌ری و بژی به‌سینگ‌ی حومی‌ره‌وه‌ نووساوه. حومی‌ره‌ خۆی به‌ب‌زییه‌وه‌ گرت‌بوو، نه‌سپی تاین کلکی وه‌ک دوو‌پش‌ک قیت کردۆته‌وه، جار جار ده‌گاته‌ پشته‌ی حومی‌ره‌ی، له‌گه‌ل ته‌وژمی بای، لف‌کی جه‌مه‌دانی حومی‌ره‌ی و مووی کلکی نه‌سپه‌که‌وی‌تی، به‌یه‌که‌وه‌ لوول ده‌خۆن و تیکه‌لاو ده‌بن، نه‌و سه‌رو کلک قیت کردنه، نی‌شانه‌ی نه‌سپی ره‌سه‌ن و حدوده. ده‌نگی چ‌ریه‌ی چوارپه‌ل و فرمه‌ی، تیکه‌لاو به‌یه‌کتری بو‌ینه، لغاوی زاری پر له‌که‌ف بووه، کونه‌ لووتی بو‌ونه‌ته‌ زوورنا، به‌شی هه‌ناسه‌و فرمه‌ی ناکات، له‌گه‌ل هه‌ر باز‌نکی، چوار توپه‌له‌ قور‌ی له‌سمی ده‌بو‌ونه‌وه، دوو توپه‌له‌ قور ده‌که‌وته‌

۱. قوشقن: پارچه‌یه‌که له‌زین. پۆلی پالووی کورتان ده‌بینی، سه‌ری‌کی به‌دواوه‌ی زینه‌که‌وه‌ به‌نده و سه‌ره‌که‌ی دیکه‌ی ئه‌لقه‌یه‌کی قایشی پتیه‌یه کلکی نه‌سپه‌که‌ی به‌نێودا دینه‌ده‌ری، بۆ نه‌وه‌ی له‌نشێو (سه‌ربه‌ره‌ژێر)ان، زینه‌که‌ نه‌خ‌زێته‌ پتیه‌وه. درێژی‌یه‌که‌ی نزیکه‌ی ۶۰ شه‌ست سم درێژه‌و، گورج و شو‌پپیشی پتیه‌کری.

۲. گه‌وه: پتیه‌کی پت‌چاوپ‌چ‌ی ئاسۆیی، به‌قه‌دی گرد یان کتۆیکدا.

عەرزی و دوو تۆپەلە قور ھیشتالە ھەوای بوون، ھەموو تۆپەلە قورەکان مۆری نار و شەشەزماریان^(۱) پێوەبوو، لە دواى خۆى گۆلۆز گۆلۆز کەفى سەپى پەشمەک ئاسای، لە بەینی ھەردوو پان و کەفەلێ دەکەوتنە خوار. کەفى سەپى و ئارەقەى نێوگەلێ، گونەرەشەکانى سەپى کردبوو، شەلألێ ئارەقەى بوو، پەش ھەلگەرپابوو، ئەسەپى کەوتى تالە بەلای جەرگییەکی تۆخدا دەینواند. بەجۆرێک دەیفەرماند و گەرم داهاتبوو پێیەو دیاربوو فتراقى تەرپادانی^(۲) دانەکەوتبوو. لە دواى خۆى لەسەر رینگاکە ئەو تۆپەلە قورانەى بە سمە کۆتکییەکانى^(۳) ھەلیدابوون و جى مابوون، وەک یاریزانى باشى تاوڵە مۆرەى ھەلدابیئت، ھەموویان دوو شەشیان ھینابوو بە جووتە.

ھومیرە لەسەر گردێک لە ئەسپەکەى دابەزى و لغاوى لە زارى ئەسپەکەى دەرھینا، بۆ ئەوێ ئەسپەکە بلەوەرێ. دەستى لە بناگۆتێ ناو دوو سى ھەیرانى سەرچىایی ھەلدا:

کێژى ھەیران جەندەم گازکردى^(۴) لەناوبەندانى قازى بەستۆرەى، قەتیی پیرەکوێستانى

۱. شەشەزمار: نالێ و لاخى بەرزە، بە شەش بزمەر دادەکوێت.
۲. تەرپاد: تەرپادان. غاردان بە ئەسپ بۆ شوپنیکى مەودا نزیک و چەرخە لێدان و گەرپانەو بۆ شوپنێ پێشو. زیاتر مەبەست لە کارەکە خۆنمایەشکردنى ئەسپسواری و سواریچاکییە.
۳. سمە کۆتکییەکانى: سمى کۆتکی یان سمکۆتکی، بەو ئەسپە دەکوێت کە سمەکەى بە ئەندازەى کۆتک (دەفرى دارین، بادى) گەرەبێ.
۴. گازکردى: بانگکردى، بانگ کردى.

ئەتو ناوئ خاوى، نەرمۆكە نەرمۆكە شۆربەوہ جىئى
شەوراموسانى!

لەدوايى خەجە كۆفى قىت بە بەلۆرە و حەيران وەلامى دەدايەوہ:

هۆووه هادەر، هۆووه هادەر
پاوكەرى لە پاوئ
بەس پەلاران باوئ
كوپى خارم ناوئ

سواری لەسەر زىنى
زۆر برىند پادەمىنى
گراوى خۆت نابىنى

سواری لەسەر زورى
گەلە كم لى دوورى
لۆ ھىندە مەغروورى
با برۆين لۆ مەخموورى

سواری لەسەر گردى
تېژ ھاتى و رابردى

زۆرم ھېناو بردى

سواری ماینى شىيە
تازىت لە رستىيە
دۆست ناوى خەجىيە
دەرمانى شەوئىيە

سواری لە شىنبۆزى^(۱)
لەسەررا زۆر قۆزى
لە بنەوہ ئارۆزى^(۲)

ئەسپەكەت كەوئىتە
تازىت بە قەرئىتە
كۆرەتیم حەيران شىتە

لیم راوہستە جارى
با بگەینە بەھارى

۱. شىنبۆز: رەنگى ئەسپەك كە سپات (شىنئىكى كال) بىن.

۲. ئارۆز: ئالۆز، ھالۆز.

دەبمە بووكى سارى

مارتان لە بنارى
زۆرم پى قەردارى
ئەگەر چوويه شارى
لۆ من بىكرە ديارى

رەشمارتان لەوبەرى
پشتدین شار كودەرى^(۱)
نەينۆكان^(۲) رادەگرى

لەناو كورىكە زەردان
لە پاش داخ و دەردان
نەبته دەست لىك بەردان
هۆووه هادەر، هۆووه هادەر

لەگەنە تۆمە هۆھۆ راوكەرى لە راوى
چىدى پرچك و پەلاران ماوى
گراويه كەى تۆ قورىنگە كى شاپەر بەخوناوه دىتتەوه سەر

۱. شار كودەرى: شال كودەرى.

۲. نەينۆك: ئاوينە.

گۆمی شیرناوی.^(۱)

سیړه‌ی لی مه‌گره به‌شینکه‌ک‌ی^(۲) چه‌خماخ سارمی‌ حه‌یران
گۆرانی.

نه‌ تاژی و‌تولانی به‌رده‌ی، هی‌دی هی‌دی بی‌گره به‌ شه‌داوی.

حومیړه لغاوی ته‌سپه‌ک‌ی به‌قه‌رپوزی زینسی وه‌کرد و‌ ته‌سپه‌ک‌ی
پاته‌ورانند^(۳) بۆ شه‌وه‌ی بله‌وه‌ی، له‌ لیواری‌ نه‌و که‌نده‌ی به‌ده‌وری‌ گرده‌که‌دا
که‌وه‌ی ده‌کاتو ده‌سورپته‌وه. چه‌ند شوینیکی پی‌ شک دیت سالانه‌ دۆمبه‌رانی
لی‌ ده‌روژی‌ هه‌لده‌توقی، خاکه‌ک‌ی لماوییه‌ دانه‌قه‌تیی^(۴) لی‌ شین ده‌بیت،
ته‌وه‌ش نیشانه‌ی هه‌بوونی دۆمبه‌رانه‌ له‌و شوینانه. چه‌ند درزیک‌ی هه‌لتوقینی
له‌ عه‌رزه‌که به‌دیکرد، هه‌موویان دۆمبه‌ل‌ان بوون، هه‌ر زوو ده‌سته‌سره‌ک‌ی پر
کرد له‌ دۆمبه‌ران و‌ که‌رپایه‌وه سه‌ر گرده‌که بۆ شه‌ره به‌ندان له‌گه‌ل خه‌ج‌ی.
شه‌وه‌ی نه‌و پوژه له‌ زاری خه‌جه‌ کوفی‌ قیتی هه‌لده‌وه‌ری و‌ ده‌چوپایه‌وه، نه‌باتو
راوی هه‌نگوینو خواردنی‌ شازنی هه‌نگه، ئاوی حه‌یات ده‌رژنینته سه‌ر

۱. گۆمی شیرناوی: به‌و چالاه‌ ده‌گوتی‌ که‌ باراناوی تیدا کۆده‌بیت‌وه، به‌راود
به‌ ئاوی هی‌ندیک له‌ بیره‌ئاوه‌کانی نه‌و سنوره، شیرینترو خه‌لک‌ ئاوه‌ک‌ی بۆ
خواردنه‌وه به‌کارده‌هینن.

۲. شینکه: جوړیک چه‌ک بووه.

۳. پاته‌ورانند (پاته‌ورانندن): به‌ستنه‌وه‌ی ولاخ به‌ گوریسکی دریز له‌نیو گياوگۆل و‌
پووشدا، به‌مه‌به‌ستی له‌وه‌پ.

۴. دانه‌قه‌تی: گيايه‌کی به‌هارییه، نه‌و شوینانه‌ی که‌ نه‌و گيايه‌ی لی‌بی، نامازه‌ی
بوونی دومه‌ران (دومبه‌ل‌ان) له‌و شوینه.

ههسته وهری و رۆحی نیرینهیی حومیرهیی، گۆلاو پرژێنی عیشقیکی بی نامانی ده کرد. چه پکه گۆلیکی شاهانهی به دهستی فریشته کاندایه نارد بۆ عاشقه کهی. کیره کان هه ریه که یان پاشوولی^(۱) پرکردبوو له کهنگرو کاردی و پرسته پیفوک و قیزیه له، به رامپيله کانیا ن کرده تیله گه و له پشتی خۆیان هه لدا، قریوهیه کی گردبوونه و هیا ن کرد، گوتیا ن درهنگه و ا چاکه به ره و مال بینه وه. خه جه کۆفی قیت گوتی: هیشتا زوه، یه ک له کچه کان گوتی: درهنگه، ته یاره قوون به دوکه له که وه ک هه ر رۆژیکی دیکه لۆ لای هه جی رۆشت، نه و ته یاره قوون به دوکه له درۆی ناکات، هه موو رۆژی له یه ک میقاتی دۆ ده رواته لای هه جی، خۆزیسه به خۆزیداران له ناو نه و ته یاره قوون به دوکه له ی بوو مایه و خوا هه جی به نسیب کرد بامایه، نه و جا له ویش مرد بامایه، مرازم حاصل ده بوو، بی سوئال و جواب یه ک سه ر لۆ به هه شتی! خه زار هاته نیو قسانو به پارانه وه گوتی: توخوا به ر له وهی بگه رپنه وه نه و کاو لبووهی^(۲)، با پێچه شاییکی بکه ی ن، هه ندیک هه لپه رپن. خه جه کۆفی قیت گۆزانیما ن بۆ بلی. دیا ره هه مو یان په سه نديان کردو مجیزیا ن له شاییی بوو. خه زار، نه و گه و ره که چه بوو بابیی داینا بوو بۆ خۆی ژن به ژنه ی پێ بکات. چونکه کۆری نه بوو بۆی به ژن بدات، سویندی خواردبوو: به شم له هه ر چوار مه زه بی خۆای برا بیته، سویند به شیخ نوره دینی بریفکانسی، که س ناتوانی خه زاری له و ماله ی به بی ژن بباته ده ری هه تا وه کو ژنیکی نه یه ته جیگای، که س سه ری له گه ل به بالیفی ناکات، نه گه ر پرچی به سپی به ژنیته وه، مه گه ر بمرم نه و جا بی ژن له و ماله ی ده روا!

۱. پاشوول: به رامپیل (به ره لبیننه) کاتیک پر له شته و به به رزگو سینگدا هه لئاسراوه.

۲. کاو لبوو: مه به سته نیو گونده که یان بووه.

خهزار، ههتا دهست هه‌لینسی که ره‌گهت، میوژی خواردا له گهردنیپرا دیاریبو، چاویکی مه‌ست ده‌تگوت تازه تارمایی خه له‌سه‌ر پیلووی چاوه‌کانی لادراوه، دوو بروی که‌وانی، هه‌میشه ناماده‌ی نه‌نگاوتنن، دوو مه‌مکی قیت له‌سه‌ر سینگی هه‌لتوقیبوون وه‌ک نیستا نا نیستا کراسه ره‌شه‌که‌ی بدرینن و خویان په‌ها بکه‌ن له‌و پاوانه ده‌ست نه‌خورده. گهنده‌مووی قورو مه‌چه‌کو لاجانگو پووزی هه‌لما‌لدراوی، توبه‌ی توبه‌کارانی ده‌شکاندا! مردووی له‌قه‌بری تاریک ده‌ردینا، تریقه‌ی پیکه‌نینو قوولبوونی چه‌رخ‌ی پرومه‌تی، سو‌فی و مریدی خانه‌قایان له‌دین وهرده‌گیرا. گفتولفتی، ناره‌زووی لسی ده‌تکا، جووته که‌زیی پرو نه‌ستووری، له‌سه‌ر گرمته‌ی^(۱) سمتی له‌کاتی له‌خوه‌ل‌دان له‌شایی، وه‌ک ده‌رویشی نه‌حوار گهرم جه‌زم بوو‌بوون، له‌سه‌ر هه‌ردوو گردی سمتی نه‌ویه‌ر نه‌ویه‌ریان ده‌کردو هه‌رجاره‌ی به‌لایه‌کدا ده‌که‌وتن، کاتیک گرینی که‌زیه‌کانی له‌سه‌ر سمتی ده‌خزاو هه‌ل‌ده‌به‌زینه‌وه موچرکو گوردیکی پیدا ده‌هاتو گورگه‌ناورپیکی ده‌دایه‌وه، به‌خه‌یال و ناره‌زووی نه‌وه‌ی ده‌ستی نیرینه‌یه‌ک بی‌ت له‌سمتی بسووی، به‌ئومیدی نه‌وه‌ی بی‌ته‌ده‌رگایه‌ک بو نه‌وه‌ی به‌ختی هه‌لقه‌نی، چیرزی له‌لیک‌خشان‌دنی گوی مه‌مکی و کراسو لیبوی سوخمه‌که‌ی و هه‌لبه‌زینه‌وه‌ی که‌زیه‌کانی سه‌ر سمتی وهرده‌گرت.

بزیه‌تاو له‌تاو به‌جوش و خروشت له‌خوی هه‌ل‌ده‌دا، به‌جوژیک گوی مه‌مکی هه‌ل‌ده‌به‌زیه‌وه وه‌ک نیستا کراسه‌که‌ی بدری، گواره‌کانی سه‌مایان ده‌کرد، هه‌موو له‌شی نوقمی چیرزکی خه‌یا‌ل‌وی ببوون و، که‌وتبووه‌ دنیا‌ی خوی!

۱. گرمته: شوینی گوشتن که له شوینه‌کانی ده‌وروبه‌ری تورتنر و به‌رزنتره . به‌ده‌ر له سمت، بۆ پوومه‌ت و پانیش به‌کار‌دئ.

هێنده به چه سه رت و تاهه زروى نه وه بوو دهوى به گۆزهى له زه ته وه بنى تاوه كو قۆرهى له بنى دى نى. ختو كهى شى رى نه ته زووى به تامى به مېش كدا دههات، لى تاساو بوو له نىوانى ئاره زووى كى گرگرتوو و ده سترگرتن به نه رى ته باوه كانه وه، هه ناسهى نه وتوى بو سى ندم كردنى ئاره زووه كانى هه لده كى شا، دوور نه بوو جفارهى پى به ئاگر بى ت. له ناكاو له سه ر ئاسوو گهى، چه ند نه سپسوارى نك به دى ار كه وتن، نه وانى ش مشى رى په فعه ت ئاغاو خورامه كانى بوون. مشى ر ئاغا تازه ناجى ه خانى خوشكى خوى كو شت بوو، به تۆمه تى نه وهى له گه ل چه مهى، كه شوانى ان بوو، ده سى تى تى كه ل كرو وه وى كه له قه ره واشه كانى چه سارى ئاغاى، به چاوى خوى دى وى ه تى، چه مه شوان له ناو كو زى به ر خان، پرومه تى سو رى گورگورى ناجى هى، وه ك سى وى لاسوور دا وه ته به ر رامووسانى. ئاغا هه ر بو نه وهى په وایه تى بداته كو شتنى خوشكه كهى، له گوندى بلاوى كرو بو وه كه گوايه ناجى ه دوو گى ان بو وه و زگى پر بو وه له چه مه شوانى.

شه وى نك يه كه يه ده گ فى شه كى ده مان چهى چوارده خۆرى له سى نگو مه مكى ناجى هى خالى كرده وه، بى خه به ر له وهى هى چ مى رغه زه بى كى سه ر بر ناتوانى تخوبى عى شق سنوور دار بكاتو، به بى نووى په له به ندى مرو فه كان، ناتوانى رى نگر بى. له و شه وه دا خو شه وى سى تى ان سه ر برى و عى شق وه ك كو ترى كى شابال به خو ىن، له شه قهى بالى دا بو په ر په رو چه كى ئاسمانى. پى اوه كانى خوى راسپارد كه نابى ت له گو رستانى گوندى بى ئى ژى، نه بادا گونا بهار بى ت له به رام به ر پى اوا چاكانى گو رستانه كه. بو خو پاراستن له و گونا به فەرمانى كرد، له سه ر گو فه كى گوندى بى ئى ژى. گو ره كهى دوو به را به رى گو رى ئاساى، قول بكه ن، نه بادا مشى ر ئاغا بكه وى ته به ر لى زمهى تووك و نزاى ئى مان داران و پى اوا چاكان.

له دواى كوشتنى ناجيهى خوشكى، ناوى خۆى بىستبووهو شانازى به نىرايه تى خۆى ده كرد كه بوئرى مرؤفكوشتنى له زاتيدا ههيه. نه ته نها له ناو كرمانجه كان، به لكو له ناو ئاغاواتى ناوچه كهش به دهستكه رهوهو مرؤفكوژو ئاغايه كى به ههيهت و دهسه لاتداريان نه ژمار ده كرد، نه وهش هيندهى ديكه باى له پىستى كردبوو.

ته ماشاى بهرپى خۆى نه ده كرد، ههر له هه وران راده ماو خه لكى كرمانجى نه ده خوئندهوه.

خه زار كه چاوى به مشير ئاغاي كهوت چاوى تاريك بوو، چاوى چووه پشتى سه رى له حه يفان، به ديتنى بكوژى ناجيه خانى دهسته خوشكى، ئارامى لى براو بهرگه ي تىرامانى نه بوو، گو تى كيژينه شايبه كه ي به رده ن خو مان خرپكه ينه وه هه تاوه كو نه و سه گبابه نه گه يشتو ته ئيره، هه ي له ده وى بابى برىم! هه رچه ندجارى چاوم به و زالمه ي ده كه وى، وا ده زانم تازه ناجيه ي كوشتووه. هه ي له بهر ده لينگى ده رپىم مرى.

هه ر دوور به دوورى، كه مشير ئاغابىنى كيژوكالى گوندى شايبه كه يان به رداو هه ر بابايه خه ريكي كو كردنه وه ي تيله گه ^(۱) پر له كه نگر و كاردى و پىفو ك و توژكه و قىزه له كانيان، چاوى چووه پشتى سه رى و خوئنى له چاوه كانى زا، تىگه يشت كيژوكارى گوندى به درنده و به د خوروى ده زانن، خو شىيان له سه رو فه سالى نايه. له دا خان شىت و هار ببوو، پتت لىدا بابه ده ته قى! ده ويست، له باتى دلى راگرتن و ده ست به سه ردا هينان، ترس و تو قىن له دلى

۱. تيله گه: كاتىك به رانپىل (به ره له بىنه) پرده كرى له گياوگول يان هه رشتىك و له پشتى هه لدا، پىنده گوئرى تيله گه.

مەسکین و کرمانجی هەژاردا و بە تاییبە تییش ژنان، تۆ بکات! بێناگا لەوێ کە زەبروزەنگ، تورپەتریان دەکات، رقیان ئەستورتر دەکات.

کاتیەک مشیر ئاغا گەیشته لایان، دنیا یە ک جنیوی سووکی پێدان، ئاوری لە چاوەکانی دەبارین، گوتی: دەبێت بابی هەمووتان تەمبێ بکەم، دەزانم بە فیتی چ سەگباییکی ئەو شایبەتان بەردا، ئەویش دەگەیهنمە سزای خۆی! مەخسە دیشی لەو سەگبایە، حومیرە حاجی سماییلی بوو، دەبێت ئەو درکە لە بنی پێی دەرینم، لۆ حەفتی پشستی بابی تەمبێ بکەم، لە ژنان کە مەتریم ئەگەر بە سەر یەو بەجی، با لۆی لەنیو دوو نانی گەرم بێت هەتاوێ کو کاتی خۆی دیت، ئەو کورپانە حاجی سماییلی هەر کارەکی دەیکەن لە زیددی مەیه^(۱)، دۆینی حومیرە کەرویشکی لە لانی دۆزیو تەوێ دیاردی کردووە، نە یگوتی «دیاردی نۆکەری ئاغا ی خۆم پێدەرن!» خۆ پەفەت ئاغا ی بابم ئەو قەبیحاتە ی بزانی، کە وڵی دەکات. کەرویشکی بە سامۆتە ی زینی وە کردیە، هەر بۆ ئەوێ لە هەیبەتی ئاغاتسی مە، کەم بکاتەو، نە مەرم دەبی کورپەکانی حاجی سماییلی لۆ حەوت پشتیان تەمبێ بکەم، نەوێ کو کرمانجە کان چاویان لێ بکەن! ئەوانە کو مەنیستن، فەرمە سوون و بیدینن، خەرکمان لێ هاندە دەن سوخەمان بۆ نە کەن، بیستی چواری^(۲) نە دەن. ئەو چەند رۆژی چوو، کورپە کچگە ی حاجی سماییلی ئەوێ ناوی کاکه پەشە، قەسەم بە خۆی دەمکوشت، بە لām خۆی بە قوربانی خەرکی بکات کە و تەنە بەینی و نە یانە یشت بیکورم.

۱. لە زیددی مەیه: لە دژی ئیمەیه. مە: ئیمە.

۲. بیستی چوار: چوار لە بیست، لە هەر بیست پەگەنم لە بەرمەمی جوتیار، چوار پەگەنم بۆ ئاغا یە، لە سەدا بیست.

له کاتی ئەو قسانه، به خۆی خورامه کانی هەر چوارده‌دووری کێژوکالی گوندیان گرتبوو، خه‌جه‌کۆفی قیت هەر ئەوه‌نده‌ی گوت ئاغای پێگامان بده‌برۆینه‌وه، خۆ ئێمه‌ هومیڤه‌ی فه‌قیرمان هەر نه‌دیتییه! مشیر ئاغایه‌و پشت‌گرتنه‌ی خه‌جه‌کۆفی قیتی له‌ هومیڤه‌ی حاجی سمایی، هەر به‌جاره‌کی شیت و هاریوو، لغای له‌ زاری ئەسپی توند‌کردو دوو سێ نوکه‌ پکێبی له‌ قه‌برغه‌ی ئەسپی دا، ئەسپی تایین چه‌نگی ده‌دایه‌ عاسمانی، کێژوکالی گوندی خۆیان له‌ به‌ر سینگه‌ئەسپان لا ده‌دا، کردیان به‌ زروکه‌و چریکه‌. به‌ چه‌پۆکه‌ئەسپان که‌وتنه‌ سه‌ر تێله‌گه‌ گیاکانیان، چه‌ند به‌رام‌پیلیان، هەر دراند! ئەوجا، ئاو‌زینگی لێ دا دوو سێ ته‌رادی له‌ دووری کێژوکاری گوندی کردو لێیدا رۆشیت، خورام به‌دوایه‌وه، ئەو ناوه‌وه‌ک مه‌یدانو پاشماوه‌ی جه‌نگی لێهات.

مشیر ئاغای، له‌وکاته‌وه‌ی ناجیه‌ی خوشکی دابووه‌ به‌رده‌مانچان و حه‌مه‌شوانی به‌ زیندوویی له‌ناو ئاخوڤی ئەسپی زینده‌به‌چال‌کردبوو و ئاخوڤی ئەسپی له‌سه‌ر دروست‌کردبوو، له‌ به‌رام‌به‌ر هەر نا‌پازیبوونیکێ بچووکیش، پکێشی قرتە‌ی ده‌مانچه‌و کوشتنی به‌رام‌به‌ره‌که‌ی ده‌کرد.

له‌سه‌ر جێ جۆخینان، قاشوانی^(۱) گه‌رم بوو، کاکه‌ره‌شی کوپه‌گچه‌ی حاجی سمایی، قاشۆی له‌ گۆی داو گۆ به‌ سینگی مشیر ئاغای که‌وتبوو، مشیریش یه‌کسه‌ر قرتە‌ی ده‌مانچه‌ی ترازاندبوو، جیتی به‌ کاکه‌ره‌شی دابوو،

۱. قاشوانی: یارییه‌که‌، خه‌لکی گوندی له‌ کاتی بیکاری و به‌گشتی له‌ وه‌زی زستاناندا ده‌یکه‌ن. وه‌ک یاری تۆپین، گۆلی هه‌یه‌. یارییه‌که‌ به‌ (قاشۆ) و (گۆ) نه‌جام ده‌درێ. قاشۆ: دارده‌ستیکه‌ سه‌رێکی چه‌ماوه‌ته‌وه‌ له‌ کاتی وه‌شاندن له‌ گۆیه‌که‌ ده‌درێ به‌ره‌و گۆله‌که‌. گۆ: تۆپێکی دارینی بچووک.

کاکه‌پەش دەست گەرمانەو چاو نە ترسانە دەمانچە ی هەلکیشابوو بە مشیر ناغای گوتیبوو پیاوی خۆت بناسە ئە من حەمە شوانی غەریبو بیچارە نیم ناخوپی ئە سپم لە سەر دروست بکە ی، لە سەر کوتکو سنگی خۆت داسە کنی، ئە گەر نالۆ هەموو ناغای دزەییانت تە مبی دەکەم! ئەو جوابە نگییە، ئارامیی مشیر ناغای ڕوو خاند! ناخر کورەکانی حاجی سمایی لە نیو کرمانجە کان یە کجار خۆشە و یست بوون، هەمیشە لە هەرەزەو هاریکاری جوتیارەکاندا بوون، بۆیە ڕیشسپی کەوتنە بەین و نیو ڕیان کردن. بە مشیر ناغایان گوت: نابێ لە بەر درت بێ و لە دری بگری، کاکه‌پەشیش کورپی ئەو گوندە یە و دەبی وەک برا بچووکی خۆت سەیری بکە ی، دەبێت ناغا دری گەرە بێت، ئەو نییە پێشیان گوتیانە ئەو ی حوشرەوانی بکات دەبی سەر دەرە ی دەرگای برند بێت! مشیر ناغا، هەر بۆ ئەو ی تەریق نە بێتە وە ناغایە تی خۆی نیشان بدات، دە یگوت: خوات بە قوربانی ئەو پیاو ڕیشسپیانە بکات، دەنا دەمزانێ چیت لێ دەکەم! لە بەر خۆشیە وە دە یگوت لە ژنان کە مەتر بم ئە گەر ئەو ناماقولییەت بە سەرەو بەچی! ئەو غەرەزەشی هاتە سەر کۆنە غەرەزەکانی دیکە ی، لە بەر خۆی دە یگوت: با لۆت لە نیو دوو نانی گەرم بێت!

کاکه‌پەش، کاتیک ئەو هەموو زوڵم و غەدر و چەوساندنە وە یە ی ناغاکانی دەبینی، نیلە ی شە پۆلی تۆلە لە ناخیدا مەوجی دەدا، بە لێنی بە خۆی دابوو تۆلە ی ئەو هەموو سووکایە تی و کەرەمەت شکاندنە لە ناغاکان بکاتە وە. چە لەنگی و نازایە تیە کە ی بایی ئەو ی دە کرد کارکی ئاوا ی لە دەست بێت. بۆیە هەمیشە لە پە یوەندی توند و تۆلدا بوو لە گەڵ ئەو گەنجانە ی یاخی بوون و نازایە تی لە زاتیاندا هەبوو، پە یوەندییە کی بە فرەوانی لە گەڵ پیاو بە وە جەکانی

هه موو ناوچه که پهره پێده دا بۆ پۆژی خۆی. بێ ئه وهی هیچ کهس هه سستی پێ بکات، به جوتیاری و ئاژەلداری خۆیه وه خه ریک بوو. هینده ی له باره ی (مه جید شانه شینی) ناوچه ی که رکوک له براگه و ره کانی خۆی بیستبوو، هه ر زوو زوو ده یانگوت نه وشه و مه جید شانه شینی فلان ئاغای دارکاری کرد، مائی فلان ئاغای سووتاند، تفه نگه ی به مائی شیخه کانی که رکوک وه نا، بۆیه که وتبووه ژێر کاریگه ری ده ستوه شیینی مه جید شانه شینی، چونکه هه میشه له دژی زوڵم و زۆری سیسته می ده ره به گایه تی و نادادی حکومه ت ده ستی ده وه شاندا!

ته واوی مسکین و ره عیه ت، له سوخره و بیگارو بێدادی ئاغان، شپزه و ماندوو بوون، رق و زوخوایان هه لدینایه وه، لێ کاکه ره ش، له وان جیاوازتر بوو، ده یو یست دلۆپ دلۆپ خوینی خۆی بیه خشی تاوه کو خه لک به چاوی خۆیان بیهین خۆره تاویان له کاملاویه! هه ست و سۆزو غرور ده به نه هێزی په رچه کرداری مروّفه له خۆبوورده کان، له تاریکه شه و گارانی نم نه می بارانباریندا گری تۆله بالی پێ ده گرت. به لām هه موو جارێ حاجی سمایلی بابی ده یگوت: کوړم پیاو ده بیت ئارام بگرێ، نه و به ره ره کانیه به س له سه ر شانی ئیمه فه رز نه کراوه. ده زانم، ئه وه ی به رگه ی نه و چه و سانه وه یه بێ ئامانه بگرێ، ده بیت هه وت په راسووی له ئۆمه تی مه مه دی زیاتر بیت. هه ولّ به دن: چاوتان بیه ده ره به لām ده نگتان نیته ده ر!. مه به سستی حاجی سمایل له و نامۆزگاریانه بۆ نه وه بوو کو ره کانی بپارێزی، چونکه له خه لکه که ی رانه ده بیینی هه تا کو تایی پشتیان بگرنو چه وه یی^(۱) بۆ مائی ئاغای نه که ن! حاجی سمایل،

۱. چه وه یی: ملکه چی و په شیمان بوونه وه و خۆپاده سترکردن. به نۆزی بۆ نه وانه به کارده هات که خۆیان له مائی ئاغا ده هاویشه وه و پا کانه یان بۆ خۆیان ده کرد.

پیاویکی چوارشانی تیکسپرمای بەژن مامناوەند بوو، ڕەشئەسمەریکی بەلای
 ڕەشیدای بوو، بەرله‌وه‌ی ته‌وافی مالی خودا بکاتو بیته حاجی، ده‌یانگۆتی
 سمايله‌پەش. تازه‌ مووی لی سپی ببوون خه‌ریک بوو سه‌رو‌پیشی ماش و برنج
 ده‌بیت، چاوه‌کانی به‌لای قاوه‌یدا بوو، جلی سه‌لتەو که‌وای ده‌پۆشی و که‌شیده‌ی
 حاجیا‌یه‌تیه‌ که‌ی وه‌ک پشتین له‌ پشتی ده‌به‌ست، کراسی به‌ کلکه‌ ئه‌نگوچکی
 له‌به‌ردابوو، هه‌تا بلی میهره‌بازو به‌ به‌زه‌یی بوو، هینده‌ ئارام بوو به‌ هه‌وه‌نته
 تووره‌ نه‌ده‌بوو، له‌نیو گوندی ده‌یانگوت حاجی سمایل گیره‌ی قونج‌رکانی له‌سه‌ر
 زگی بکه‌ی، تووره‌ ناییت، به‌لام وه‌کی تووره‌ ده‌بوو، به‌ر له‌ هه‌رشه‌ت ئه‌نگوچکی
 کراسه‌ که‌ی ده‌کرده‌وه‌و دووباره‌ له‌ زه‌نگه‌^(۱) و مه‌چه‌کی خۆی توندی ده‌کرد،
 هه‌تاوه‌کو ده‌ستی نه‌وه‌شاندبا سارد نه‌ده‌بوویه‌وه، که‌ ده‌ستیشی ده‌وه‌شاند زه‌ریکی
 ده‌کرد، واتا ده‌سته‌پەش بوو، له‌ گه‌رمه‌ی گه‌وره‌ترین شه‌پدا گویت له‌ جینیویکی
 نه‌ده‌بوو!

۲

پاشنیوه‌پۆی پۆژی پینج شه‌مه‌یه، په‌شمالیک له‌سه‌ر پینج نه‌ستونان
 هه‌لدراوه، مافوری سه‌ره‌نازو لبادی لاکیشی لی پاخواوه، پیش ده‌رکی په‌شماری
 ئاورپشین کراوه بو‌ئوه‌ی تۆزوخۆر له‌میوانه‌کان نه‌نیشی، کتری گه‌وره‌گه‌وره‌له‌سه‌ر
 ناگردانی ده‌کولی و فیه‌ی لوله‌ی دی و هه‌لمی له‌لوله‌ی دیته‌ده‌ر، جار نا‌جار
 سه‌رقاپه‌که‌ی بلند ده‌کات، چادانه‌کان پراوپر له‌چای دیمکراو، جگه‌ره‌ی قامیش،
 به‌سینیان داندراوه، له‌چاوه‌روانی میوانه‌کاندا چهند مه‌سینه‌و ده‌ستشۆر^(۱)
 ناماده‌و ریزکراوه، دوو په‌شته‌مار به‌سه‌ر چیغی په‌شماله‌که‌دا هه‌ل‌واسراون، گه‌وره‌و
 گچکه‌ی مالی زاوای ده‌سته‌ونه‌زه‌ر له‌خۆمه‌تی میوانان پراوه‌ستاون. له‌هه‌موو
 گونده‌کانی ده‌وریه‌ر، ئه‌وانه‌ی بانگه‌یشت کراون بو‌سه‌ر شایی و له‌دوایان
 گه‌راوه‌ته‌وه، په‌یتا په‌یتا ناماده‌ده‌بن، هه‌تاکات هه‌ل‌ده‌کشی ژماره‌ی میوانه‌کان
 له‌زیادبو‌ندایه، ئه‌وانه‌ی مه‌ردارن هه‌ر یه‌که‌و گیسکیک یان کاورپک به‌دیاری

۱. ده‌ستشۆر: ده‌فریکی پان و قولی لی‌وارداره. له‌مس یان فافۆن دروست
 ده‌کریت. سه‌رقاپیکی مه‌یله و قوچه‌کی بۆ شوینی سابوون تیدایه، له‌پیش یان
 دوی نانخواردن ده‌بریته پیش میوان بۆ ده‌ستشۆرین.

لە گەڵ دەستی خۆیان دێنن بۆ مالى زاوا بۆ ئەوەی بارسووکيان بۆ بکەن لە خەرجى. ئەو دوو کەسەى پاسپێردران بچنە مالى بووکى، فاتە گەرۆک وەک بەربووک^(۱) لە گەڵ خۆياندا ببەن، هەروەها شوێنى گۆرپنەوێ بووکەکان^(۲) دیارى بکەن، لە چ کاتێک بگەنە ئەو شوێنەو لە گەڵ خۆشیان لە گەرانهو، بارگەى بووکە خانیش یێنن کە بریتییه لە سندوقێکى بۆراق و بۆلێک و جاجمێکى دوولا و بەرپەکی نەخشین و لبادێکى دوو نەفەرى و مەسینە و دەستشۆر و فانۆس و وێنەى کى کیشى کافرۆشى. ئەو کرمانجانەى لە گوندەکانى دەورووبەرپا دەهاتن، زۆربەیان دەیانگوت واکە سەرێکى مالى حاجى سمایل بدەین، ناخ لە گەڵ کورەکانى نیوانیان زۆر خۆش بوو، کە دەگەرانهو بن رەشمالى، کورەکانى حاجى سمایلێش لە گەڵیان چوون بۆ ژێر رەشمالى، ئاغاو کرمانج ئامادە بوون بەرلەوێ زوورپاژەو دۆلەنگیوکان بگەنە لای رەشمالى، مشیری رەفەت ئاغاى فەرمانى کرد بچن نیشانەى کە دابکەن، کاتى تەفەنگانێیه. نیشانە داکرا، بەر لە هەمووان مشیری کورێ رەفەت ئاغاى چەند تەفەنگێکى گرتە نیشانە کەى، نەییپکا. هەرچى ئاغاو نۆبەتدارى ئاغایان هەبوو، تەفەنگیان گرتنە نیشانە کەى، کەسیان نەیانپیکا، رەفەت ئاغا، لە قاران سمیلێ خۆى دەکروشتا کاکەرەشى

۱. بەربووک: ئەو ژنە بەتەمەنە بوو کە پۆتیک بەر لە بووکواستنەو، دەچووێ مالى بووکى بەمەبەستى پێکخستنى بووک و هێندیک ئامۆزگاریی پێتۆستى شەوى بووکێنى. پۆتێ بووکواستنەو لە گەڵ بووک دەگەرپایەو. بەربووک، بەگشتى خزم یان ناسیاو و جێ تەمانەى مالى زاواى بوو و لەلایەن ئەوانەو پادەسپێردرا.
۲. شوێنى گۆرپنەوێ بووک: لە مابەینى ئەو دوو مالهێ ژن بەژنەیان دەکرد، بە رەزەمەندى هەردوولایان شوێنێک دیارى دەکرا، بۆ گۆرپنەوێ بووکەکانیان و لەوێ هەریەکەو کچی خۆى پادەستى مالهێکى دیکە دەکرد.

حاجی سمایلی که نیشانشکیښتیکی دیاری نهو ناوچه یه بوو، دوور راوه ستابوو تا هه موویان له نیشانه که ی کشانه وه، به س ته ماشای ده کردن، دیاربوو کرمانجه کان زوریان پی خوش بوو نهو نیشانه، کاکه رهش بیهه نگیوئ. هه موویان داوایان لیکرد نهویش خوئ تاقیکاته وه، بۆ نهو هی بزانه نهویش ده ست و تفهنگی چونه! هه ندیکیان ده یانزانی نیشانه شکینه که ی به جورنکه جغاره ی هه لده گری! چهند جاری دیکه پییانه وه دیووه چ نهنگیوه یه که له سهر داخواری کرمانجه کان کاکه رهش فیشه کی لیخوړیبه بهر تفهنگی، پشتی به سنگی ره شمالتیوه دا، چاوی خسته سهر سیړه ی تفهنگی و هه ناسه ی خوئ راگرت، بریاری دابوو ده بیت به دلئ برادهره کرمانجه کانی بیت، قامکی له سهر په لاپیتکه ی تفهنگی توند کرد، له گهل ته قینی یه که م فیشه ک نیشانه که ی هه لگرت. نه غره بی کرمانجه کان هاواریان کرد: نافهرین کاکه رهش هه ر بڑی به راستی کور ی بابی خوئی، به راستی نهنگیوه ی! ناغاگان زور بیتاقت بوون، به تایبه تی مشیر ناغا، پییان وابوو شهرمه زاریه کی گه وره یه بۆ نهوان له شکاندنی نهو نیشانه به سهریانا د شکانی شکوئ ناغایانه ی خوین ده بینی. مشیر ناغا ویستی ناژاوه یه ک بخولقیښی به بینووی نهو هی گویا کاکه رهش له ناکاری کرمانجانه ی خوئ لایداوه و له گهل شکاندنی نیشانه که ده بوو بلئ «نه گهر نامناسن نوکه رو خزمه تکاری په فعت ناغام ده لینی».

له وکاته ی په فعت ناغا زانی نیشانه که کوره کرمانجیک شکاندویه تی، نه خاسمه کاکه رهشی حاجی سمایلی! زور هه راسان بوو، هه ستایه سه ریئ و گوتی: کورینه به پیواوه کان بلین با برؤینه وه دیوه خانئ، نیئو نهو گه جه رو گوجه ری له بۆ مه نابی! دهستی له پشت قوونی گرتو ته سبیحه دهنک گه وره کاره بابیه که ی به رقه وه دوو دهنک دوو دهنک ناودیوو ده کرد، ترقه ی لیوه دینا. چهند هه ناگوئیک

له‌ ڕه‌شماله‌ که‌ی دوور نه‌ که‌ وتی‌بونه‌وه‌ دروست له‌و کاته‌دا، کۆلاره‌یه‌ ک^(۱) له‌ هه‌وای له‌نگه‌ری گرتی‌بوو باله‌ کانی ب‌لاوکردی‌بوو، ب‌ی ئه‌وه‌ی بیانیزتی‌، جۆله‌ی له‌ خۆی بری‌بوو، توومه‌ز چاره‌روانی ئه‌وه‌بوو، ئه‌و جوجه‌له‌ مریشکانه‌ی له‌ ترسی کۆلاره‌و باشووه‌ که‌ خۆیان خزانده‌بووه‌ بن باری داکیان، بی‌نه‌ ده‌ره‌وه‌ یه‌کیان بریفیتی و خواردنی ئه‌و ڕۆژه‌ی مسۆگه‌ر بکات. یه‌ک له‌ کرمانجه‌کان گوتی کاکه‌پەش ده‌ی توخوا بزانی‌ن ئه‌و کۆلاره‌ی ده‌ئه‌نگی‌وی؟ ڕێک پاره‌ستاه‌وه‌ جۆله‌ی ناکات! کاکه‌پەش ئه‌و جاره‌ به‌ ده‌مانچه‌ی سی‌ره‌ی لی‌گرت، ته‌قه‌و هی‌نانه‌ خواره‌وه‌ی کۆلاره‌ی، یه‌ک بو‌! له‌ به‌دبه‌ختی کاکه‌پەش، وه‌ک بیه‌وی ڕق و بوغزی ئاغا‌کان به‌رامبه‌ر به‌ خۆی نه‌ستوو‌رو چه‌ند قات بکات، کۆلاره‌که‌ به‌ خواره‌خوار که‌وته‌ به‌رده‌می ڕه‌فعه‌تی، هه‌ر هه‌موو ئاغاو خزمه‌تکاره‌کان سمیل و لی‌ویان له‌ کاکه‌پەشی ده‌کروشت، ئازاری‌ک له‌ ناخه‌وه‌ غرووری ئاغایانه‌ی ده‌کروشتن، به‌ یه‌ک ده‌نگ ده‌یانگوت: له‌ ژنان که‌متر بین ئه‌گه‌ر ئه‌و سووکایه‌تیه‌ت به‌ سه‌ره‌وه‌ بجی‌! ده‌بی‌ت بۆ حه‌وت پشتی سمايله‌پەشی دۆمانیت ته‌مبی‌ بکه‌ین! ڕه‌فعه‌ت ئاغا هه‌زار جینی‌وی سووکی به‌ خزمه‌تکارو نۆبه‌تداره‌کانی خۆی دا، سه‌دجاری گوت خۆزگه‌ سه‌گم نان دابا و ئه‌نگۆم نان نه‌دابا، هه‌رئیکه‌تان به‌ قه‌ده‌ر ماکه‌ریکی زاو‌ن، نه‌تان‌توانی ئه‌و نیشانه‌یه‌ی به‌ه‌نگی‌ون، کوره‌ کرمانجیکی کل‌اش خوار نیشانمان به‌سه‌ردا بشکی‌نی، هه‌زار حه‌یف خزمه‌تکاری وه‌ک ئی‌وهم هه‌بی‌ت!

۱. کۆلاره‌: ئه‌و بالنده‌ گۆشتخۆره‌یه‌ که‌ خۆراکی پ‌وژانه‌ی جوچه‌ی مریشک و بالنده‌ی دیکه‌یه‌. هه‌ر که‌ له‌ ئاسمان بیندرا، مریشی جوچه‌دار قه‌غه‌یه‌کی لی‌وه‌ دئی، به‌ ئامازه‌ی بوونی مه‌ترسی و، به‌ بیستنی ئه‌و ده‌نگه‌، جوچه‌کان ده‌خزینه‌ بنبالی دایکیانه‌وه‌، ئه‌گه‌رنا، کۆلاره‌که‌ دادیته‌ سه‌ر جوچه‌یه‌ک و ده‌بریفیتی.

به چاو و به مه زنده‌ی ناغاگان، کاکه‌پەش پێی زۆر له به‌پە‌ی مسکینایه‌تی
خۆی زیاتر ڕاکیشابوو، له سنووری خۆی زۆر پەت ببوو، پۆژ به پۆژ کۆلی
تاوانه‌کانی قورستر ده‌بوو. له‌به‌رته‌وه شه‌و و پۆژ خه‌فتیانی له‌نیوبردنیان ده‌کرد،
وایانده‌زانی ته‌گه‌ نه‌ویان له‌کۆڵ کرده‌وه چاوی کورپه‌کانی دیکه‌ی حاجی سمایی و
جوتیاره‌ کرمانجه‌کانی بنده‌ستیان، ده‌شکینن. کاکه‌پەش هه‌ستی به‌و مه‌ترسییه
کردبوو که له‌سه‌ر ژبانی هه‌یه، برازایه‌کی عازهبی هه‌بوو به‌ ناوی شه‌هلا، توانی
براکانی ڕازی بکات شه‌هلای بده‌نه هیدۆی، بۆ نه‌وه‌ی خزمایه‌تیه‌که قائمتر و
تۆختر بکه‌نه‌وه‌و براهه‌تیان توندوتۆڵتر بێت. له‌وه به‌دووا شه‌وو رۆژ هیدۆی
له‌گه‌ڵ بوو، وای لێهاتبوو ته‌گه‌ر یه‌کیکیان به‌ ته‌نێ ببینرایه‌ ده‌یانگوت ته‌دی
ته‌وه‌که‌ی دیکه‌ له‌ کۆیه‌؟ وه‌ک دووانه‌یان لێهاتبوو! کاکه‌پەش زۆر سه‌رسام
بوو به‌ ده‌ستگه‌رمی و ده‌ستوه‌که‌ری گه‌رماوگه‌رمی هیدۆی، زۆرجار ده‌یگوت
ته‌گه‌ر هیدۆم له‌ پشت بێت، هه‌موو ناغای دزه‌ییان، چه‌ندن ته‌وه‌ندی دیش
بن، زه‌فرم پێ نابهن‌و ددانیان لیم رۆناچی! هیدۆ بارته‌قای ده‌ زه‌لامانه، له‌و
شوینه هه‌ستیارانه‌ی گومانی ده‌ست لێ وه‌شاندنیان ده‌کرا، هیدۆ هه‌رگیز له
نزیك کاکه‌پەشی ڕانه‌ده‌وه‌ستا، دايم و دره‌هم چه‌ند شو‌قاوێک دوور ده‌که‌وته‌وه
بۆ ناماده‌بوون له‌ کاتی هه‌ر ڕووداوێکی له‌ناکاو و ده‌سته‌و ڕست، له‌ زۆر پیلانی
له‌نیوبردن کاکه‌پەشی ده‌پاراست، ده‌ستگه‌رمیه‌که‌ی جێی سه‌رسوهرمان بوو،
قه‌تیش به‌ سه‌هو نه‌ده‌چوو، کوری گۆنگه‌له‌ گه‌رمه‌کان بوو!

زوورپاڤه‌نو دۆله‌نگیو گه‌یشتنه‌ به‌ر ده‌رکی په‌شمالی، پێش هه‌موو شتێک،
وه‌ک هه‌میشه‌ زوورپاڤه‌نه‌که‌ هه‌یرانیکی سه‌رچایی به‌ زوورپاکی به‌سه‌ر
گونیدا شو‌ر کرده‌وه. گه‌ردنی زوورپای به‌ره‌و عاسمانی هه‌لکێشا، ئاوازیکی

نه‌فه‌سدریژی به‌ره‌و ناو کیژو کاری گوندی لیدا. وه‌ک نه‌وه‌ی پٚیان بری خویان بخزیننه‌ نیو گه‌ری داوه‌تو دیلاتی. زوورپاژه‌نیکی هه‌نده کارامه‌و مه‌علان بسو، زورپای لیده‌دا پشوو‌ی ده‌خواردوه‌ه. کیژو کورپی ئاواپی ده‌می‌ک بوو له‌ چاوه‌روانی دۆلو زوورپانیدا بوون، کیژان له‌ رۆژی خه‌نه‌به‌ندانه‌ که‌یه‌وه‌ نیو له‌ پی ده‌ستو سه‌رپه‌نجه‌یان له‌ خه‌نه‌ی نابوو، وه‌ک خو ئاماده‌کردنیک بو نه‌وه‌ی ده‌ستیان له‌ ناو ده‌ستی کورپان بنین. ره‌شبه‌له‌ک گیرا، هه‌ر ژنو کیژی ئاواپی بوو له‌ دواپه‌را ده‌ستی پیاوه‌کانیان له‌ یه‌ک ده‌تراندو خویان ده‌خزانده‌ نیو شایپی، تا‌وای لیها‌ت هیچ کورپیک بی دۆ^(۱) نه‌مایه‌وه‌. هه‌یدۆ، هه‌یدۆی جاحیلان، ناگری به‌ردا دنیایی، شایی ره‌شبه‌له‌ک نه‌وسه‌ر تا نه‌وسه‌ری گو‌ره‌پانه‌که‌ی گرتبوو. شاییه‌که‌، نه‌وسه‌ری دیار نه‌بی، خزمی جه‌وت گوندان به‌شداره‌. دۆله‌نگیو هه‌رچه‌ندی له‌ شایی و هه‌له‌په‌رینی نه‌سمه‌ری فارسی ده‌روانی، ناچار ده‌بوو له‌ پیش نه‌سمه‌ری شایی بچه‌قینتی^(۲) و رایگری، چۆکی له‌ نه‌رزی گیر

۱. دۆ: که‌ یان ئافره‌تیک بوو که‌ خزمی نزیکی یه‌ک‌یک له‌و پیاو یان جاحیلانه‌ بوو که‌ ده‌چوو نه‌و شایی ره‌شبه‌له‌که‌وه‌. جا، نه‌وه‌ی ئافره‌تیک‌ی وای له‌گه‌ل بواپه‌، نه‌وه‌ بٚمنه‌ت ده‌چوو ده‌ستی یه‌ک‌یک له‌و که‌ یان ئافره‌تانه‌ی که‌ له‌ شاییه‌که‌دان، پیاویکی نزیکی نه‌و ئافره‌ته‌یش ده‌چوو ده‌ستی نه‌و که‌چی که‌ له‌گه‌ل نه‌و پیاوه‌دا ها‌تۆنه‌ نیو شاییه‌وه‌. زۆرجار که‌ چاوه‌ش شاباشی له‌ پیاویک وه‌رده‌گرت، پاره‌که‌ی بٚند ده‌کرد و به‌ به‌رده‌می شاییه‌که‌دا غاری ده‌دا و به‌ ده‌نگی بٚند ده‌یگوت: شاباش!!!!!!!!!!!!!!ش به‌سه‌ر فلانکه‌سیدا و به‌ قوزی دایه‌ بی دۆیه‌وه‌! نه‌وه‌ جنیو و پلاریکی دۆستانه‌ بوو، یانی نه‌وانه‌ی که‌ دۆیان له‌گه‌ل خویان نه‌ه‌یتاوه‌ و له‌ ده‌ری شاییه‌که‌ن و بۆیان نییه‌ هه‌له‌په‌ن، با هه‌ر زیته‌ی چاویان بیت!

۲. شایی بچه‌قینتی: شایی بچه‌قینتی، داکوتانی شاییه‌که‌ له‌پیش نه‌و که‌سه‌ی که‌ له‌ هه‌موو شاییه‌که‌ره‌کان شاییزانتره‌.

ده کرد، دهیوست دۆله کی بدپیتی، ناخر که س شایی نه سمه رتی پی نه ده کرا. هه رچه ند جاری له خۆی هه لده دا گواهی پینج گۆی له گۆی دهاته نه وه سه ر چه رخی پرومه تی، گوا ره وه ک ده رویشی نه حوالگه رم جه زم بوو بوون، ته کازو راجفرینی مه مکان، سنجاقی سوخمانیان لیک ترازان، ئای خوایه ا شایی و ره شبه له کی نه وه دهستی دهیایه تیه ی هه ولیری چ مه حشه ریکه ا نه غله بی نه وانیه ی تۆبه یان نه ده کردو نه ده چوونه ژیرباری ته رقه ته وه ده رویشی، له سۆنگه ی نه وه یه وه بوو له خۆیان رانه ده بیینی شایی نه که ن!

ده رویش سه دیق، تازه له سه ر دهستی غه لیفه مشلاوی ته رقه ته ی وه رگرتبوو، تۆبه ی کردبوو تۆبه یه کی له ژیر فشارو نابه دل له نزیک شاییه که له سه ر به ردیک که سه ریتری مه ردۆشین بوو، دانیشتبوو، له گه ل ریتمی دۆل و زوو رنایدا شانی ده براوتن، له ترسی شکاندنی تۆبه که ی نه یده وێرا بچیته نیو گه پری داوه تی، له به ر خۆی ده یگوت:

دایکه که ت ده گیم غه لیفه مشلاو، ناخر نه من ئی تۆبه کردنی ته رقه ته وه ده رویشایه تیه م! وا خه ریکه له تاو نه و شاییه ی به زگ بده م و بمرم ده وه لّله ی نه و شاییه له به هه شتی نه! شاباش دهستی پیکرد، پاره به ناو گه پری شاییدا بلاو کرایه وه، پیشبهرکیی شاباش هه تا ده هات گه رمتر ده بوو هه ر بابایه له گه ل شاباشی نه و که سه ی که خۆشی ده وئ یه ک یه ده گ فیشه کی ده مانچه ی به ره و. هه وای ده ته قاند. کیزان زیاتر گه رم ده بوون له شایی. مندا لّان خه ریکی کو کردنه وه ی قه وانو پیکه وه گریدانی کلکه نه نگوچکی ژنان بوون. له ژیر ره شمالتی، که ره مستانی گه رمه، هه ر که حومیره ی حاجی سماییلی ده سه گولّی لیده دا، فیشه که ده مانچه که ی ده دیته وه، هه یرانیکی به سۆزی بو ناماده بوون

دەگوت، کاتیک مەلای بەیانی بانگی دا، ئەوجا زانییان شەو تەواو بوو هەر ئەوەندە پێی راگەشتن گورگە خەوێکی بەیانیان بکەن و بگەنەوێ ژێر پەشمالێ، بۆ ئەوەی نەبادا خاوەنی شایبە کە گلەییان لێ بکات، خۆیان ئامادە کرد بۆ ئەوەی بچنە شوینی دیاریکراو، بەپەلە نانی چیشتییان خوارد، کچی خۆیان لە گەڵ خۆیان برد بۆ شوینی دیاریکراوی گۆرینەوێ بووکە کان، هەردوو ماله بووک گەشتنە یەک، هەر لایەنەو هەولێ دەدا شوینی خۆیان بەرزتر بیت لە شوینی لایەنی بەرامبەر و ناچاریان بکات زیاتر بە پیلانەوێ بیێو خۆیان ماقولتر لە بەرامبەرەکیان نیشان بدەن.

گژێ دروست بوو، کەسی وا هەبوو بە هیچ شێوەیەک پەیوەندیدار نەبوو بەو کێشەییە، کەچی خۆی سوورو شین و راست و چەپ دەکرد، دەیگوت هەرگیز جێگای قەبولکردن نییە! شوینی ئەوان لە شوینی ئیمە بەرزتر بیت، مەگەر ئیمە پیاو نین ئەو سەرشوڕپییە قەبول بکەین؟! لەناکاو شەرەخرکە دەستی پێکرد، بووکە کان لە دوورەوێ لە گەڵ بەربووکە کان بوون بە تەماشاکەر. شەرەخرکەییە کە سەگ ساحیبی خۆی ناناسیتەو، دەلێی جەنگی مەغلوبەییە! خڕکە بەردێک بە خالیکەو پەراسووی مەلای کەوت، پەلەواژ بوو کەوتە گۆرێ، کەوای هەلگورجاییە^(۱) سەر تەوقی سەری، دەرپێی شەعادی^(۲) کەوتە ئەو گۆرەیی، لەهۆش خۆی چوو، هەندیک ئایان بە دەمووچاویدا پڕژاند وەک

۱. هەلگورجا (هەلگورجان): هەلماڵدران. هەلکشانی جلوبەرگ بۆ بەشی سەرەوێ جەستە.

۲. شەعادی: پارچەخامیکی ژۆر سەببە بۆ کراس و دەرپێی پیاوانە بەکاردێت، ئیستا (تیترونی سەبی) پێدەلێن.

جوچکه په ره سیلکه‌ی زاری به یه ک داده‌دا، یه ک له ولای ده‌یگوت نه وهاتان
پئ باشه نه وه واری پیغه مبه‌رمان له ده‌ست زه‌ربوو، یه کی دیکه ده‌یگوت
به فخری عالم فراقی ره‌شی لیده‌پرئ، جارتکی دیکه باپیرم له قه‌بری راست
بیته‌وه، مه‌لا راست نابيته‌وه نیدی نانی که‌رت ناکاته‌وه! یه کی دیکه ده‌یگوت
به مه‌رده‌ی کابرای گورین ده‌چی کاری کراوه، وای له خومان بی نیما می،
پیش‌سپیه‌کان که‌وتنه به‌ینه‌وه، شه‌ره‌که هیور بوویه‌وه، به‌لام عه‌زه خره بی
نه‌وه‌ی خزمی هیچ یه ک له دوو لایه‌نه به‌شه‌ره‌تاه‌وه که بیت، به‌هیچ به‌رز هفت
نه‌ده‌کراو له به‌رده‌فرکئ نه‌ده‌که‌وت، ده‌یگوت به‌هیچ شیوه‌یه ک قه‌بوول ناکه‌م
نیمه له نشیوی بینو نه‌وان له هه‌ورازی بن! کورپکی گه‌نج دیاربوو کورته‌ک و
شه‌رواره‌که‌ی هه‌ریه‌ک له ره‌نگیکی بوو، له گوندیکی دووره‌وه هاتبوو، خوارزای
لایه‌نه‌که‌ی دیکه‌بوو، ده‌یانگوت به‌ته‌مای کیژه‌بجوکه‌که‌ی خالیه‌تی، نه‌وه‌ی له
بووکی بجوو‌کتره، خوی له عه‌زه خره‌ی نزیک کرده‌وه، له‌ناکاو خوی به‌عه‌زه خره‌ی
دادا، یه‌کتریان گرت، به‌کۆره‌مستان زۆریان له ده‌موقه‌پۆزی یه‌کتری دا، به‌سه‌ر
عه‌زه خره‌یدا که‌وت هه‌رچه‌ند گه‌وزی ده‌یاندا، هه‌ر شتیکیان رای چه‌نگی
ده‌که‌وت، له‌سه‌رو گوتلاکی یه‌کتریان ده‌دا، هه‌تا بنی که‌ندئ غلوربوونه‌وه کلاو
و جه‌مه‌دانی هه‌ردووکیان له گۆره‌پانی جه‌نگ جیمابوو. نه‌و گه‌نجه‌پرچی
درئربوو دیاربوو، تویه‌کاری ته‌ریقه‌تو ده‌رویش بوو. عه‌زه خره‌ قه‌پی له‌گویی
گرتبوو خوینی له‌بناگویی ده‌چۆرایه‌وه، به‌جه‌مه‌دانیه‌که‌ی سه‌رو گوتلاکیان
پیچایه‌وه، یه‌کتریان که‌لوکرۆم کربوو، به‌جۆرتک، خه‌لک ناوا له‌دوژمنی
بابه‌کوشته‌ی خوی ناکات! ده‌رویش گویی براو نه‌حوالی گهرم بوو، به‌جۆرتک
جه‌زم بووبوو هه‌تاوه‌کو ساکینیان کرد به‌رد شه‌قی برد. بووکه‌کانیان به‌یه‌کتری

گۆرپەو. هەتاوێ کو گەیشتنهوه، بە دەم ڕینگاو هەرچی جێوو تۆمەتی دزیو
بە مالى بووکی و خەلکی گوندەکانیان هەلواسی بێ ئەوێ هێچ حورمەت و
حیسابییک بۆ بووکه خانێ دابنێن. دەیانگوت خەلکی ئەو گوندەێ هەموو بێ
دەرپێن! هەر لە ڕینگا برینی بریندارەکانیان پێچایهوه، تۆزو خۆلێ ئەو شەپە
دەستەوێهە خەیان لە خۆیان داتەکاند، هەتاوێ کو لە یەکتەری ون بوون هەپەشەو
پەنجەیان لە یەکتەری هەلدەشەقاند، هەر لایەنەو بەرەو گوندی خۆی بەرپەبوو.
کاتییک لە بستووی گردی چەقەلان^(۱) بە سەرکەوتن، گوندیان لێ بە دیارکەوت،
هەوالێیک لە شایێ پەشەبەلەک و زوورناژەنو دۆلەنگیو نەبوو، نزیک بوونەوه،
بینیان غەلیفە شمشیرێکی بە دەستەوێهە نووکی شمشیرەکەێ بەرەو ئاسمانێ
بەرزکردۆتەوه، لەوسەر بۆ ئەوسەری گۆرەپانی شاییه کە وەسەما کەوتبوو، بە
ئاواز و ریتمی دەفەێ دەستی دەرویش فەتە پاسکیلدزی، هەلدەپەپری، وەک
فەرماندەێهەکی براوێ گۆرەپانی جەنگ خۆی نمایش دەکردو مەیدانی لە خەلکی
گوندی دەخواست، وەک دەعبایەکی غەریب بە داب و کولتووری کوردەواری
بە تاییهەتی گوندنشێنان، خۆی نمایش دەکرد. وەک فەتەحی قەلای خەیبەری
کردبێت، ئەو ژن و کچانەێ چەندین رۆژ بوو خۆیان بۆ ئەو شاییه تاسولووس
دابوو، بەلێنیا بەدلخوازی خۆیان دابوو لەو شاییه پەشەبەلەکە بچنە دەستیان
و لەگەڵیان هەلپەرن، هەموو ئومێدو ئارەزوویان هەلەوێ، بە چاوی خۆیان
بینیان گەپری پەشەبەلەکیان وەک لیزگەێ مرواری و یاقوت پستێندرا. بە ناچاری

۱. گردی چەقەران: گردی چەقەلان. گردێکە دەکەوێتە باشووری گوندەکەێ مالى
حاجی سمایلی بابی کاکه پەشی. شەوان تورگ و چەقەلێ لێ کۆدەبێتەوه. تورگ:
گیانلەبەرێکی کتویی گۆشتخۆرە، شێوێ لە چەقەل دەچێت.

له سهه ر دیواری حه ساره کانیان سهه ره تاتکییان بوو، هه ناسه سارد له گۆره پانی شاییه که یان دهروانی. به دوو چاوی خویان دهیانبینی گۆره پانی شاییه که بۆته مهیدانو گۆره پانی پمبازی غه لیفه و دهرویشان، کوره گه نجه بی چاره کانیش له داخی بیماف کردنیان له هه لپه رین، شان به شانی کچان دۆشدا ماون، پووشکان له عهرزی وهرده دن، بیچاره ماون. غه لیفه ش بانگه یشتی پیوانی گوندی ده کرد بۆ ریزی ته ریه ته و تۆبه کاری و دهرویشایه تی. بۆ راکیشانی سه رنجی خه لکی سوئندی ده خوارد شیخه که ی ناگای له و تۆسقاله تۆزانه ش هه یه له دهوری نه و کۆلکه تیشکانه ی ده رۆژنه نیو ماله کانمان که خه لکی ئاسایی به حال به چاو دهیانبین! که چی شیخ له گه لیان ده دوی! نه وانه شسی که له بۆته ی نه وینی خودا ناسیدا قال ببوونه وه، به جوریک له جورکان که وتبوونه ژیر کاریگری ته وژی نه و لیشاوه ی ته ریه ته، که داب و په سمی گوندنشینانی هه لده ته کاند. نه وه ی ته ریه ته ی وهرنه ده رگرتو نه ده بوو به دهرویش، به هه لگه راوه و گونا جباریان ده زانی. شیخایه تی و بلاو کردنه وه ی ته ریه ته له و چهند ساله ی دووایی، زۆر زۆر ببوو، له گونده کانی ناوچه که باوایو تۆبه کردنو دهرویشییه، ته ریه ته بازار ی گهرمه. ههر ته ریه ته ی چهند شیخیک و ههر شیخه ی چهند غه لیفه و مریدو دهرویشیکی له خوی کو کردۆته وه. که م کهس ماوه تۆبه ی نه کاتو نه بیته مریدی شیخیکی ته ریه ته، مه گهر چهند که سیکی که م، به هه نجه تی نه وه ی که ناتوانن نه و ده ستوئیری تۆبه یه رابگرن. ته نانه ت نابی نه زهریش بکه ن، هه ندیکیش له وانه ی تۆبه یان نه ده کرد، شیخه کان به شیوعی و مولحیدو مونا فیک له قه له میان ده دان.

ههر که سیک په لپی نه وه ی دهینایه وه که گۆیا تۆبه ی پی راناگیری و تۆبه

دەشکێنێ، شیخو غەلیفە یە کەسەر دەیانگوت ئەووە فیتی کورەکانی حاجی سمایلێ، بە خۆیان بێ باوەڕن هیچ، نیوەی خەلکی ئەو گوندەو گوندەکانی دەورووبە ریشیان بە خۆیانەووە گومرا کردووە، ئەوانە بە شرعی ئیسلام دەبێت سەریان بپەڕێندرێ. غەلیفە ماوەیە کە هەرچەند جارێک هیدۆی دەبینی دەچێتە بن کلێشە و خۆی لێ نزیک دەکاتەو، لە بناگوێ دەخوێنی داوای لێ دەکات خودا هیدایەتی بدات، بە لکو تۆبە بکات و بگەرێتەو. دیارە تا رادەیک کاریگەری لە سەر دروستکردبوو، کەوتبوو ژێر قورسای قسەکانی غەلیفە، بۆیە هیدۆ نیوە بەراستی و نیوە بە گالته بە کاکه‌پەشی گوت: ئەوێ ئیمەش بۆ تۆبە نەکەین و نەبین بە دەروێش؟ لە لای کاکه‌پەش ئەو داواکارییە هیدۆی چاوەڕوانکراو بوو، گوتی: ئەتۆ ئامادەیی و تایبەتمەندیی دەروێشایەتیت بە زیادووە تێدا هەیە و کەرایەتیە کەت دەبێتە نیت، هەر دەلێی خودا لە کاتی دروستکردندا چە کوچی بۆ دەروێشایەتی لێداوی! لەو کاتیدا کاکه‌پەش، دەبوێست ئەوێ بە هیدۆ و ئەو چەند جاحیلە لەوێ بوو، بلیت «ئێستا وڵات رەشە شەوی نەزانییە، لە زانست و شارستانیەت دامالداو، دابونەریتو دەستووری خۆیشمان لە دەستداو، کۆمەلگایە کە باربەر لە ژێر باری نەزانیاندا نرکەو نالەییەتی، لە لایە ک سوخرەو بیگاری دەربەگایەتی و چەوسانەو مان، لە لایە کێ دیکەو پەتای نەخوێندەواری و سەرباری ئەوانەش، تەریقەت وە ک مۆرانە هەناوی کۆمەلگایان هەلاکە کردووە! بەداخەو، سەری گێژمان لەنیو جوغزی ئەو گێژەلۆلکە هێندە گێژە سەر دەرنابا و رینگا دەرناکا، بەدوای دەریچەشدا ناگەرین، نامانەوێ نوێژ بەرەو قیبلە ی رزگار بوون دابەستین. تاوێ کو ئێستاش لە گەلدا بێت خەلکانێک هەن لە مابەینی شکو

یه قین دۆشدا ماون، ئاگاھی و بویری ئەوەشیان تیدا نییە لەو کۆت و زنجیرە
خۆ راپسکێنن، خاوەنی خۆیان و هەست و نەستی خۆیان بن، ئەو دەست
بە کلاووە گرتە ش پۆژ بە پۆژ لە سەرکەوتن دوورترمان دەخاتەووە کۆمەلگا
لە زەلکاوی نەزانییدا نغزو دەکات، هەر بۆ ئەوەی لە ژێر پەردەی دڵکوێریدا
مات و سەرگەردان نەمیێن پتووستیمان بە لینگەرین و بویرییه، لەسەر شانی
هەموومانە بەدوای شوناسی چینایەتی و نەتەوایی خۆماندا بگەرێین، کە
دەمیێکە و نمان کردووە. درژێی بە قسەکانیدا: خەلکێنە فریوی جادووگەرانی
ئەو شیخانە مەخۆن کە خۆیان لەسەر ئێوەی هەژار بە هەببەت کردووە،
تەسبیح و بەرمال و دین و تەریقەتیان وەک پەشتەمارێک بۆ داپۆشینێ عەیب
و رازە پیسەکانیان دەوی، لە پەنایدا هەرچی ناپەڕایەتییه دەیکەن، ئەگەر ئێوە
پیتان وایە خواپەرستی بێ نیازو نەزەرپاکن، نابێت بکەونە دوای ئەوانە ی نان
لەسەر کەوری گەوجاندنتان دەخۆن... کورت و کرمانجی، پێیان دەلی مرقفی
وشیار، ئەقر و ماریفەتە کە ی رپی پێ نادات وەک کۆیلە یە ک دەست و پتی هیچ
کەسیێک ماچ بکات و پێلاوێکانی بلیسیێتەو. شیخەکان ئەوەی پرپاگەندە ی بۆ
دەکەن بەوەی کە ژبانی دنیا خەراباتە! بۆچی جیسی دوو رپە گەنم عاردیان لە
خوێنی خەرکی وەکینگۆ لەکن بە بەهاترە؟! ئاخەر کێ دیوبەتی شیخیێک بەش
و بایی چەند پشیتیکیان زەوی لە دوای خۆی جی نەهیشتبێ؟

هیدۆ و ئەو گەنجانە ی مەیدانی شاییه کە یان لێ داگیرکرا بوو، بەو قسانە
ناسوودەییان بە هەموو گیاندا گوزەری دەکرد، لەوە حالی بوون کە لێرە بە ئاگابوون
تاوانە، دەبی باجی بۆ بدە ی!

ئەو بە خەبەر هیئانە ی رەعیەتی رەشورپووت لە لایەن کورەکانی حاجی

سمایلی و چەند کەسیکی بۆیرو بەناگای ناوچە کە، رۆژ بە رۆژ، ورد و درشتی دانه دانەئەو قسانە، دەگەیشتەو بەر گۆنی ئاغاو شیخەکان. ئاغاو شیخەکان کاریگەرییان لەسەر چەند مەلایەکی ناوچە کە کردبوو، بۆ ئەوێ لە کۆرو بۆنە کۆمەلایەتییهکان و خوتبەئێ رۆژی هەینی، سەری زمان و بنی زمانیان هێرشکردنە سەر کۆرەکانی حاجی سمایل و هاووشیوەکانیان بوو، دەیانگوت ئەوانە لە دین هەلگەراونەتەو کافرو فەرمەسۆن، نە بە براگەورایەتی ئاغای قایلن و نە باوەریان بە تەریقەتو تۆبەکردن هەیە، دەرویشەکان بە کەمەقل دەزانن، دووواو نووشتوویان پێی فروفیلە. تەوقەئێ لەگەڵ ژنان دەکەنو دەرتن کچی سەرپشتی لانکێ نابی ماره بکری، منداری گوندی هان دەدەن بچنە مەکتەبێو عیلمی شەیتانی فیڕبن!

لە ناکاو لە دووریانی، تۆبەلە رەشایەتییهک چاوی هەمووانی بۆ لای خۆی وەرگێرا، تەپوتۆزێکی زۆری لە دواي خۆی بە با دەکرد کاتیکی نزیک بوویەو، پیکەییکی جەمسی بوو، خەلک وەک شەلخەئێ میشەهنگوین خۆیان بە یەکتەری هەلواسیبوو، بە جوړیک نەتدەزانی ئەو پیکەبە چ رەنگیکە کە دەرویشەکان سواری بووینەو خۆیان پێی هەلواسیوو. شیخ لە پیشەو سوار بوو دەرویش لە دوايە، سەر چەنچو بۆنیت و لاتەنیشتەکانی دیارنیه، بە هوێ کەرەسیسەئێ دەرویشان ئالای سەوزی گەورە گەورەئێ لێو بە ریشوو هەلداراو، نووسینو هیماکان گوزارشتیان لە قەوارەئێ تەریقەتەکە و خاوەنەکەئێ دەکرد، کەزێو پرچی دەرویشان بە دەم باوە لە زکریکی گەرمدايە، لەگەڵ راتەکاندنێ سەریان، پرچیان بە بایە کە شانە دەکردو کەفیان لە لالتیو مەییوو وەک ماست وشک هەلاتوو. هەر بە هاتنی ئەو هیژە بە سەروکایەتی جەنابی شیخی، وری

غه لیفه و ده رویش فه ته پاسکیلدزی، به رزبوویه وه، یه ک به خوځان ده یانهاړاند! نه وهش ئاماژه بوو بۆ دلگه رمییان، چاویان ده سووړاند و به بنی چاوی له خه لکی را ده مان، ده لعازی^(١) هاتنی شیخ، بوو به هه والیککی گهرمی وا، هه موو ئاوییی خروشانده. مالی بووکی، باب و براگه وری زاوای، گوریه و ده سته سر و ئاویته ی دووړوو و دیخونیان وه ک ده ست و دیاری به سهر نه وانه دا به خشیه وه که به دوا ی بووکیدا چوو بوون. له و کاته دا خه لکی گوندی خه ریکی پیچانه وه ی ره شمال و پاشماوه ی شاییه که بوون، پیکه بی پر ده رویش له ده وریان سووړاو ئیستاپیککی وای کرد، ده رویش هه موو به سه ریه کدا که وتن، نه وانه ی سهر بونیه که به چه ند هه نگاو یک له پیش پیکه به که وه ک گروره به ن غل بوونه وه. له وکاته ی دابه زین، به س شیخ ده ناسرایه وه. تویه لی ده رویشان، به هوی خۆل و تیزی نه و ریگا خۆله پوته ی پییدا هاتبوون، کوری خوشیان نه یانده ناسینه وه! قیسی^(٢) ددانیان، وه ک قوریان تیه له سوایی! هیندیکیان خه ریک بوون تیزو خۆله که له خوځان ده ته کاند، به لام شیخ که بینی توزه که له و ده نیشتی، تیی را خوورین: مه که ن هه ی بی نه قلی جاهیلینه! نه و توزه که لیتن نیشتووه هه ر دنکیکی هه زارو یه ک گونا هتان ده سرپته وه، نه وه خۆلی رنی ته قواو خواپه رستییه پیتانه وه نیشتووه! شه وی نه مشه و له گه ل جه ددو ئا بادم له خه لوه تدا بوومه نزام کردووه هه ر ده رویشیک له و ریگایه چ زه حمت و نازاریک ببینی هه مووی به ته قوا بویان بنووسی! هه ندیکیان، ده یانه ولاندو له عهرزی له نیو خۆل خوځان ده گه وزاند بۆ نه وه ی نه و خۆل و تیزی لیان بۆته وه، لیان بنیشیته وه! خه لکی ئاوییش،

١. ده لعازی: ده لحازی، ده رله حزه، ده موده ست. وشه که له بنه پرتدا (در لحظه) ی فارسییه.

٢. قیسی: هه تتا، ته نانه ت.

هەر بابا بوو له سەر دیواری حەسارەکان و لاکۆلانەکان هەوایی هاتنی تەشریفی شیخیان بە گۆتی یەکتەیدا دەدا. گوند، کشومات نە رەشمال و نە شایی و دۆل و زورپا ئاسەواریان لێ بەجێ نەماوە، پۆژ بەرەو ئاوابوون دەچێ، ئیوارە پۆژی هەینییه، له پێش مائی حاجی ئەحمەدی عەول چینگۆی، لبادیک و چەند بالیفیک بۆ شیخی دانراوە، جامیکی فاقۆنی پر له ئاویان بۆ شیخی هیئا، له دواي چەند بسمیلایەک ئاوەکە ی خواردەو، جامەکە زۆری ئاوتیدا مابوو فەتە پاسکیلەز جامەکە ی وەک غەنیمەتیک بە دەستەو بوو، بۆ ئەو ی پاشماو ی شیخی بخواتەو، له کاتیک دەرویش عەول دهلوو خوی خۆشکردبوو پاشماو ی ئاوەکە بخواتەو، هەریەکە و لایەکی جامەکیان بە دەستەو بوو چاویان له یەکتەر سوور دەکردهو بۆ ئەو ی بەرامبەرەکی دەستی له جامەکە بەربدا، لهو کاتە لهو کیشمەکیشە ئاوەکیان له دەست رژاو بەشەر هاتن، شیخ تییرا خورپن مەقیان نەکرد، لێ له بنەوهر مۆریان لیک دەکرد. لهو پۆژەو دەرویش فەتە پاسکیلەزو دەرویش عەول دهلوو ببوونە قاندری^(۱) یەکتەری، شیخ نەدەبوو لیان خافل بیت. چونکە بەرانگژی یەکتەر دەبوون و یەخە یەکتەریان دەگرت. هەندێ بلیی یەک و دوو خەلکیکی زۆر له شیخی کۆبوونەو، بە تاییبەتی ئەوانە ی مندالی نەخۆشیان هەبوو، یان خەلکیان بە گرانه تاو نەخۆشییەکانی دیکە کەوتبوو، ژنی ئاوا هەبوو مندالەکی له سەر دەستی بوو، دەیگوت یا شیخ بەلکو تفی له زاری بکە ی بۆ ئەو ی شەوان بخەوێ، مندال هەبوو قەبز بوو، هەبوو میزی گیرابوو بە باشی میزی بۆ نەدەکرا. بەجۆریک خەلک له نۆرە ی راوەستا بوون بۆ ئەو ی هەریەکە و

۱. قاندر: دژ بە یەکتەری، دژبەر، دوو کەس یان دوو گیاندار غەرەز له یەکتەری هەلەدەگرن و درێژە ی پێدەدەن.

تفیکیان بهربکهوئ، ژن هه‌بوو مندالی نه‌ده‌بوو تیلمه پشتینیکی پی‌ده‌درا،
 تاوای لی‌هات شیخ بیزار بوو نه‌تفی له‌زاری ماو نه‌پشتینی به‌پشتیه‌وه‌ما
 هینه‌دی وه‌ک متفه‌رک له‌پشتینه‌که‌ی بکه‌نه‌وه، خه‌لکی ئاوا هه‌بوو ته‌نها
 خۆلی بن‌پیلاوه‌کانی ده‌برد. نایشه‌ش‌ه‌نگ به‌ر له‌چوار سال‌می‌رده‌که‌ی له‌کاتی
 بیرلیدن له‌یادی چووبوو مه‌نجه‌له‌بچوکه‌که‌بکاته‌سه‌ری، شو‌رپو‌بووه‌نیو
 بیر، به‌ردیکی به‌سه‌ردا که‌وتبوو گیانی له‌ده‌ستدا بوو، نایشه‌ش‌ه‌نگ به‌و‌جو‌ره
 ببوو بیوه‌ژن، به‌لام‌ه‌هر له‌یه‌که‌م سال، تازییه‌ی ره‌واند‌بوویه‌وه، ده‌ست و په‌نجه‌و
 پی‌ی له‌خه‌نه‌ی ده‌نا، خۆی نو‌ی کرد‌بوویه‌وه، دل‌ته‌ر بوو، به‌خویدا ده‌هات و ده‌چوو
 خۆی تاس‌لولوس ده‌دا، له‌گوندی ته‌گه‌ر یه‌کیک زۆری خو‌شو‌رد‌با ده‌یان‌گوت‌بووی
 به‌نایشه‌ش‌ه‌نگ رو‌ژێ دوو‌جار خو‌ت له‌به‌ر ئاوێ ده‌نیی و ناهیلی سه‌رشۆرک به‌ر
 که‌س بکه‌وئ! ده‌یان‌گوت سو‌یندی بخۆی نایشه‌ش‌ه‌نگ بیست و چوار سه‌عات
 که‌زی ته‌ره‌هینه‌دی خۆی بشوات، سو‌یندت لی‌ناکه‌وئ! نه‌و بابان‌کو‌ره‌ ده‌لیی
 سو‌نه‌یه‌ بو‌ ئاوێ! بو‌نی خه‌ناوکه‌ی قه‌نه‌فرو می‌خه‌که‌ندی، کو‌لانی پر ده‌کردو
 خه‌لکی مه‌نده‌هۆش ده‌کرد. جارێک له‌گوندی، مندالی‌ک پارهی دیت‌بووه‌که
 بو‌نی قه‌نه‌فرو گولای لی‌هات‌بوو، یه‌کسه‌ر بانگی کو‌ره‌که‌ی نایشه‌ش‌ه‌نگیی کرد‌بوو
 پاره‌که‌ی له‌ده‌ستی نابوو، نه‌ویش گوت‌بووی نه‌و پارهیه‌چییه، منداله‌که‌گوت‌بووی
 نه‌وه‌پارهی داکته‌لیی که‌وت‌سووه، نه‌ویش گوت‌بووی چۆن ده‌زانسی نه‌و پارهیه‌نی
 داکمه‌؟ منداله‌که‌گوت‌بووی نه‌وه‌نییه‌بو‌نی دایکتی لی‌دیت! پارهی داکت نه‌بی
 پارهی که‌س له‌گوندی بو‌نی می‌خه‌کو‌گوراوی لی‌نایه!

نایشه‌ش‌ه‌نگ به‌شیخی گوت: یا شیخ به‌قوربانی جه‌ددو ئابادت بم
 چاره‌یه‌کم بکه، نه‌و کو‌ره‌م شه‌وان ورینه‌ی ده‌کاتو قسان ده‌بزو‌پکینی، بو‌به‌یانی

دەلێ دایە ئەو پیاوێ کێیە شەوان لە گەڵ تۆدا دەخەوی؟ ناچارم دەستی بە سەریدا
 دێنم و بسمیللا دەکەم و چەند ئایەتە لکۆرسی بە سەردا دەخوێنم، کە چێ شەوی
 دواتر دیسان قسان دەبزوێ کێنێ. ئەو ڕۆژە، نازانم ئەو تەسبیحە ی لە کوێ دەست
 کەوتبوو بۆ ئەوێ دێنایم بکات کە درۆ ناکات گوتی دایە ئەو تەسبیحەم لە
 گیرفانی ئەو پیاوێ دەرهێنا کە شەوی شەروارە کە ی دا کە ندبوو لە گەڵ تۆ خەوتبوو
 بۆ ئەوێ دێنایبێ درۆ ناکەم. دەلێ جندۆکە دەستیان لێ وەشان دوو، دەترسم
 تووشی پەندی بکات، بۆ ئەوێ حالی لەوێ خراپتر نەبێت بە قوربانت بێ یا
 شیخ نوشتووێکی بۆ بکە. شیخیش کشتە کێکی بە دەزووی پەش و سێی بۆ کرد بە
 پەش بە لێک، نوشتووێکیشی لە کاغەزێکی باریک و درێژ بۆ نووسی، نووسینە کە
 هەمووی پیتی لە پالێک هەڵوێشاو بوو، تەنھا پیتی کوردی نەبوون، هەتا
 وەکو خواروێ کاغەزە کە پیتەکان ریزکرا بوون، لامی و هەبوو کەوتبوو سەر
 تەنیش، نوون هەبوو سەر مە قولاتی لێدا بوو کەوتبوو سەر دەم، سین هەبوو
 لە پاو روو کەوتبوو کە سێک نەبوو راستی بکاتەو، میم هەبوو ماری لە گەردنی
 هالابوو، هەندیک ژمارەو سەری مارو پەنجەرە هەتا خواروێ پارچە کاغەزە کە،
 دەتگوت دیوجامە^(١) راوێکەوێی، لە خەتی بزمارێ دەچوو، شیخ نەیدەتوانی

١. دیوجامە: پارچە پەپۆکی پەنگا پەنگە، نزیکە ی مەتریک بەرز و پانیە کە ی
 بەلەزە لامێک دەبێت. لە هەردوو لای راست و چەپ دوو دار بە باری بەرزبێو
 لێدەبە ستریت و دەچە قێندریت. لە نێو پاستە کە ی، کونیک هە ی بۆ لوولە ی تاپ.
 کەوێ پێوی بە سەرەو دوراوە. وێنە ی مار و پشیلە و ئەو گیاندارانە ی کە
 لێیان دەترسن، کێشراوە. کاتیک کە و ئەو دیوجامە ی دەبینن، لە جیاتیی بفرن و
 خۆیان دەریازەن، کە چێ کۆدە بنەو و دەجفینن، لەو کاتەدا پاوچی لە کونە کەو
 سێرەیان لێدەگریت و پاویان دەکات. جفەجف: دەنگێکی نا ئاسایی، لە حالەتی
 ترس و شەپو بەرەنگار بوونەو و لە کەو دەردەچیت.

وهك خۆی دووبارهیان بکاتهوه. به جۆرنیک قرشه شکینی کردبوو وهك نووسراونیک بیتهو له قیمة کیش درا بیته، هه ندیک پیتی ئینگلیزی به گهڵ نهو هه شاماتهی کهوتبوون هیچ نهسل و فهسلیان دیار نهبوو، چهنگیک بۆرو ناماژهی پرسیارو خال و هیماهی سهرسوڕمانی به سهردا پرژاندبوو، وهك کونجی به کولیرهیدا بکهی ههر بابایه جینگای خۆی کردبوویهوه.

وینهی ههردوو چاری نایشه شهنگیتی له کوتایی نووشتوه که کیشابویهوه. شیخ به نایشه شهنگی دهلی: نهو کشته کهی^(١) له باسکی کوره کهت بیهستهو تا سه زهنگی بیته. نهو نووشتوه قهزمه نووشتیهش^(٢) له شه میی بگره به کوتالیککی به کارنه هاتوو بهرگی بکه، به دهزوی سپی بیدوره به دهستیکی به دهستوێژ له ناوی هه لکیشه ناوه کهی دهروارد بده. نووشتوه کهی له قۆرنجی لای چهپی بدووره، به هیمه تی جهددی باپیرم شهوان تا به یانی دهخهوی، گای له دیار بگرووی به ناگا نایه تهوه. شیخ هینه خراب نه پچراوه تهوه نه زانی چ باسه! ناپاسته وخۆ به نایشیی گوت: شهوان کیشهت بۆ دروست ناکات دلنیا به! نایشه شهنگ دهلی یا شیخ نهو نووشتوو و کشته که سهه قهله مانه کهی چهنده؟ شیخ دهلی فرووجیککی رهشی بی نشان، ههر ئیستا که چویهوه مالی، بۆم سهه برهه به چهلاوی خۆی لیی بنی، له گهڵ پلاوساواری به روئی زهنگ، بۆ نانی شیوان دیم بۆ ماله کهت. ههر بۆ نهوهی به ره کهت برژینه ناو ماله کهت له لای تو نان دهخۆم.

١. کشتهک: دوو داوه دهزوی رهش و سپیه، شیخ به دهم بادانهوه دوعای لیده خوینن. هه رچه نده کشتهک و نووشتو لیک جیاوازن، به لام دایم پیکه وه ناویان دئ و دهگوتی: نووشت و گشتهک.

٢. قهزمه نووشتی: نووشتی سینگوشه کراو.

ناچمه ماله دهوله مهنده كان، بۆيه ديمه مالى بيوه ژنيك دهمه وي ئيكرهه
 نه فس بكم و دهست به سهري مندالى بى داک و بابدا بينم. ئايشه شەنگ به
 پهلهو به هه ره داوان ده گه رپته وه ماري، هه ندى بلتي يه ك و دوو هه موو خه لكى
 گوندى تيده گه يه نى كهوا شيخ به هه موو گه وره يى و عه زه مه تى خو، بو نانى
 هيوارى ديتە مالى ئەوان، ئەو هاتنەش دەيتە پالپشتىكى كۆمه لايە تى بو پاكي
 ئايشه شەنگ. مريده كان، هه ر بابايه ده لى ئەوه شيخه، بهو زاته ده لين شيخ، لهو
 هه موو ماله دهوله مهنده ي گوندى ناچيته مالى كهس و، هه ر بو ئيكرهه ي نه فس
 ده چيت له مالى بيوه ژنيك و مندالىكى هه تيو نانى ده خوا، ئەوه يه خوشه ويستى
 بو مندالىكى هه تيو دهست به سه رياندا دهيينى. شيخ، بهرله وه ي به رهو مالى
 ئايشه شەنگى بكه ويته رپى، دهرويشه كان داده مه زرينى بو نانخواردن. شيخ بانگى
 حاجى ئەحمە دى عه ولا چينكو ي ده كاتو پييده لى نان و شيوت ساز كردووه بو
 دهرويشه كانم؟ ئەو يش دهست له سه ر سينگ ده لى به لى يا شيخ يه ك مه نجه لى
 زنجيردار ماشينه مان له سه ر ئاگرييه و چوار ژنيش نانى گه رميان بو ده كەن. شيخ
 ده لى ده بى دهرويشه كانم تيرين ئەمشه و كوړى زكر زور گه رم ده كەين، چونكه ئەو
 گونا هه گه وه ي لهو دوو روژه لهو گونده دا كراوه، له لايەن دۆلە نكيو و زوپناژە نو
 ئەوانه ي شايى رەشبه له كيان كردووه، به زكريكى گه رمى وا نه بى گه رمى بگاته
 حەوت ته به قەي ئاسمانى، ئەو گونا حه ناشورپته وه! گونا حه كه هيئە كه بيره يه،
 هه موو گوندى غه رقى گومرايى كردييه، به هه وه نته پاك ناييته وه!

شيخ دوو دهرويش له گه ل خو ي ده بات بو مالى ئايشه شەنگى، يه كيان
 دهرويش عه ولا دهلوو كه هيشتا ئاسه وارى شيتبوونه كه ي پيوه ماوه، كلاًو يكى
 له سه ريه، نوشتووى هه موو شيخو مه لاي ناوچه كه ي پيوه دووراوه، به جوړيك،

پهنگی خوئی تیدا ون بووه. کلاو و شانو پیلی، هیندهی نوشتوو و کشتهک پیوه
 ههلواسراوه به دهردی داری سهراکانیان بردوو! دهرویشه کهی دیکه، دهرویش
 بیلاله که چاوئیکی کویرهو گوییه کانی هیچ ناییستی، توپی له بناگوئی
 بته قینه گویی لیده بیت و ناییت! ههردووکیان به جوریک نه مبه رنه و بهری
 دهرگای ههساری مالی نایشه شهنگی دهگرن به شمشیرهوه، وهک پاسهوانی
 دهرگای کوئشکی پاشاین بن، به بی ناگاداری شیخی ریگا به کهس نادهن به چیتته
 ژورئ. هه رچه نده نایشه شهنگ فهرمووی کردنی بو ئه وهی بیته ژورئ، ههر
 نابینه ههساری. وه لئی بیسوود بوو، شیخ گوتی لییان گهری شوینی خویان
 دهزانن کوئی! نایشه شهنگ دهرگای ژووره کهی خستوته سه رپشت، شیخ داوو
 و تهشکه ری خوئی هه لده کات و به دهم بسمیلا بسمیلا وه ژورئ کهت. بونی
 بخوورو گولاو پرژینی ژووره مروهی مهنده هوش ده کات، دوو دوشه کی له سه ر
 یه ک بو جه نابی شیخی راخستوو، سی لای به بالیف هه لچنیوه ته نه لای
 پی شه وهی کراوهیه، دیواره کان چهند په رده یه کی سپی نه خشیندراوی ده ستچنی
 پی هه لواسراوه، له وینه کاند کوتر دهن دوکیان له ناو یه ک ناوه به نامازهی
 عه شقیکی ناگرین، وینه ی چهند دلئیکی نه نگاوت به تیری سه ر به قولاب
 و سه رکردنی خوئینیکی سوور دلۆپ دلۆپ، وینه یه کی کیژی کافروشی له
 لای چه پی دیواره که هه لواسراوه، ناوینه ی قه د دیوار، کاتیک نایشه شهنگ ناو
 بو شیخی ده هیئی، یان ده ستشورو په شته مارو مه سینه، یان ههر شتیکی
 دیکه، به لای ناوینه که دا رته ده بیت بو چهند جار له ناوینه که سهیری خوئی
 ده کات، بو ئه وهی بزانی ناخو ده بیتته جیگای سه رنجی شیخی. دووباره ده چیتته
 به رده رگای ههساری و داوا له دهرویشه کان ده کات بیته ژوورئ، نه وان پییده لئین

دَلْیابە ئیمە نایەینە ژووری، چونکە ئیمە زاتی ئەوەمان نییە لە حزووری
 شیخی خۆمان دابنیشین، بە هۆی گەرمی و شەوقی نووری نیوچاوانی، بەرگی
 تێروانین و نزیکبوونەوی ناگرین! شیخ سەرنجی دەکەوتتە سەر ئەو کل و
 کلدانە لە سەر سندوقە بۆراقە کە دانراوە، بە نایشە شەنگ دەلی دیارە کلی
 سوێحانی لە چاوت دەکە؟ نایشە شەنگ بە نازو خۆبادانییکەو دەلی: بەلی.
 شیخ دەلی چاوپرشتن بە کل سووننەتە، وەرە هەندیک کلم لە چاوان بکە. خۆی
 پششتە و شکین کردووە بۆ سەر بالیفەکان، نایشە شەنگ بە دەم بسمیلا بسمیلا
 بە دەستی من نەبی بە دەستی نایشە و فاتمان بی، چاوی شیخی پر کل کرد.
 نایشە شەنگ بە هەموو بوونییهو بە بینینی چاوەژێر پیالەییەکانی شیخی
 حەزێک لە گیانی دەگەرا کە لە قوولایی چاوەکانی شیخیشدا هەبوو، سینیەک
 خواردنی لە پیش شیخی دانا، بریتی بوو لە پلاوساواری بە روونی زەنگ و
 گوشتی فرووجە کە بە تەواوی چەلاو و چەند چلە تەرەپیانزێکو ماستاوی
 سەر بە کورک، شیخ نەیدەزانی لە ئاکاری میانە نایشە شەنگ پروانی یان
 لەو خواردنە بە چێژە کە بۆ کەم کەس نامادە دەکری. شیخی بیچارە، ئەگەر
 لە ترسی قسە ی خەلک نەبواوە خۆی رەها دەکرد لە دەست شیخیەتی و ئەو
 جلۆبەرگی کە سالەهایە بۆتە رازپۆشی، فرێدەدا. رەفتاری میانە و رووژنەری
 نایشە شەنگی، ئۆقرە لەبەر بریبوو، بۆ سینیە جار نایش گوتی فەرموو یا
 شیخ نان و چێشتە کە سارد دەبێتەو. کورە دوازدە سالانە کە نایشە شەنگی،
 بەرامبەری شیخی دانیشتبوو بە ئومیدی ئەوەی هەرچی زوووە شیخ دەست
 بکێشێتەو، سینییه کە بۆ خۆی بەرێتە ئەولاو لە بەرماوەی شیخی تێر بخوا.
 بەردەوام دوووعای دەکرد شیخ لەبەری بمینیتەو. شیخ دەستی کرد بە نانخواردن

به بسمیلاوه هه‌رچه‌ند پارووی باده‌دا، چهند جارێک له بنی له‌نگه‌ریه‌که‌ی ده‌سوو بو‌ئوه‌ی تا ده‌یگه‌یه‌نیته ناو زاری ده‌نکه ساواری لێ هه‌لنه‌وه‌ری. به‌ده‌م گووشینی پارووه‌، پ‌ۆنی زه‌نگ له قامکه چووک‌ی ده‌تکایه‌وه. ک‌ۆره‌که‌ی نایشه‌ه‌نگی به‌ج‌ۆرێک سه‌یری پارووه‌کانی شیخی ده‌کرد، خه‌ریک بوو بو‌ئوه خواردنه به‌چ‌ێره سو‌ی بیته‌وه. له‌خه‌یالی نه‌وه‌دا بوو ناخ‌و شیخ‌که‌ی ده‌ست له خواردن ده‌ک‌یشیته‌وه‌و چهن‌دی له‌به‌ر ده‌می‌نیته‌وه، چونکه نه‌وه‌ی هه‌یه هه‌مووی له‌پ‌یش شیخی داندراوه‌و هه‌یچی دیکه شک نابات زگی برسی تیر بکات. له‌گه‌ڵ هه‌ر پاروویکی که شیخ بو‌ زاری ده‌برد منداله‌که خ‌ۆی به‌رز ده‌کرده‌وه بو‌ نه‌وه‌ی سه‌رنجی له‌نگه‌ریه پ‌لاوه‌که‌ بدات، بزانی ز‌ۆری تیدا ماوه‌ته‌وه، که شیخ پارووه‌که‌ی ده‌خسته نیو ده‌وی و ق‌ووتی ده‌دا، منداره‌که‌ش خ‌یزی ^(١) و ناوی ناو زاری له‌گه‌ڵ ق‌ووتدانی پارووی شیخی ق‌ووت ده‌دا. نایشه‌ه‌نگ کاتیک بینی ک‌ۆره‌که‌ی ناوا سه‌رنجی له‌سه‌ر پارووه‌کانی شیخییه، گو‌تی پ‌ۆله نه‌وه بو‌ ناوا سه‌یری یا شیخی ده‌که‌ی؟ ده‌ل‌یی پارووه‌کانی ده‌ژم‌یری، شیخ له‌خواردنی دوا‌ین پاروویدا بوو، گو‌تی نایشه‌خان نه‌وه ته‌ماشای پارووه‌نانه‌کان ناکات، سه‌یری نه‌و نق‌یمانه‌ی سه‌ر نه‌نگ‌وستیله‌کانم ده‌کات که هه‌ریه‌که‌یان گه‌وه‌ه‌رو مرواری تاقانه‌ن، هه‌میشه ده‌ره‌وشینه‌وه. هه‌رکه‌سیک سه‌یریان بکات چاوی پ‌یی تیژ ده‌بیته‌و بینایی پ‌ۆشن ده‌کاته‌وه، چ‌یرۆکی نه‌و نق‌یمانه، بو‌خ‌ۆی داستانیکه‌، یه‌که‌میان له‌به‌سراینی کاتیک ده‌چ‌وینه زیاره‌تی مالی خودا بو‌حه‌جی، ته‌سه‌ره‌رفی به‌سراینی ک‌ۆره‌که‌ی باری ده‌روونی تینک‌چ‌وو بوو، کاتیک زانیان

۱. خیزی: لیکی نیو زار. کاتیگ خواردنیکی خوش له بهرچاو ده خوریت، نیو زار ناوده کات و لیکی تدا گرده بیته وه.

ئەمن لە گەڵ ئەو کاروانە حاجیەم بەرەو مائى خودا، مەسەرف لە گەڵ چەند ئەفسەرى پاڤە بڵندو چەند پۆلیسیک هاتن بۆ شوێنى مانەوەمان، کەوتنە تەکاکردن ئەو کۆرەى بۆ چاک بکە مەو، کۆرەکیان هیسا بەردەم دایاننا، ئەمنیش هەندیک دوغای تایبەتیم بۆ خویند، داوام لە جەددى باپیرم کرد یارمەتیم بدات، ئاخى باپیرم جارىک توورەى دەکەن ئەویش پیالەى چای لە پیش دەبى لە رقان پیالە پر لە چایە کە هەڵدەداتە بن میچی خانووەکەو نەعرەتەى لێدەدا، پیالە بە پر چاوە دیتەو سەر ژێر پیالە کە، باپیرم پى گۆتم پرۆ ژێر دەریا نەهەنگیک لە ژێر دەریایە گەوهرەکی مروارى تاقانەى لە ناو زگیادیە، ئەو گەوهرە مروارییە دەریینە، ئەو کۆرە چاک دەبیتهو تەلیسمە کە بە تال دەبیت و جندەکان چیدی کە زەفرى پى نابەن. ئەمنیش شمشیرە کەم هەلگرت و ویستم پرۆم پىیان گۆتم یا شیخ ئەو بۆ کو؟ گۆتم دەستوێژ دەشۆم ئیستا دیمەو، گوتیان ئەو چامان بۆ دانای سارد دەبیتهو. کاتیک بە خۆم نەزانیبوو بەلگم گرتبوو لە سەر دەریا بووم، خۆم نقومى ژێر دەریا کرد، قەدەرێک بوو بە دوای نەهەنگە کەدا دەگەرām لە کوتاییدا دیتەو، هاواری کرد: ئەى بەنى ئادەم! هەرچی بیته ئەو شوێنە گیانى سالم دەرنابا! ئەمنیش نەعرەتەم لێدا، کەوتینە بەرامبەرى یە کترى، زارى هیندە گەورە بوو بە ئاسانى ئەو گوندەى بە زەلام و گاو گۆلکو مەروماڵاتەو قووت دەدا!

تایشە شەنگ چاوى لە چاوە پر کله کانی شیخی بریبوو، جار جار دەیگوت

ئە بە قوریانى جەدت بى!

ناچار بووم ئەوسەر ئەوسەرى شمشیرە کەم گرتو چوومە نێو زارى، دەستى

بە قووتدانم کرد، هەتاوێ کو زیاتر قووتى دەدام بەو شمشیرەم دەبوو بە دوولەت

تاوه کو له کلکی دهرچووم، نهو نقيمه گه وه هره تاقانه يه ي ده بينی له بن په پړی دلی نه هه نگه که دهر مهینا. کاتیک گه پامه وه لای مته سه پرفو نه فسه ره کان و حه جاجه کان، نهو چایه ی له پیش مته سه رفی بوو هیشتا هه لمی لیته لده ستا، سارد نه بوو بوویه وه. ریشم ناوی دهر یای لی دته کایه وه! هه موویان سه رسام بوونو دهیانگوت چ زوو ده ستونیرت شووشت! بیناگا له وه ی قه دهر تکه له بنی دهر یای شه پړی گه وره ترین نه هه نگم کردوه. ده ستیکم به سه ری کوری مته سه رفی داهیناو هه ستایه وه سه ری و دهستی ماچ کردم. لهو کاته ی نیمه مته سه رپ و پولیسه کانمان به پړی ده کرد چهند دهر یاوانو ماسیگرنگ به هه ره داوان هاتنه لای مته سه رفی پییان گوت: گه وره م دهر یا رهنگی ناوه که ی سوور سووره بوته خوین، توومه ز خوینی نهو نه هه نگه مه لعوونه ی بوو که من کوشتبووم. بویه گوتم بگه رپنه وه لای خوی ناوه که پروون ده بیته وه.

نقیمی دووه م، نهو ره شه یان له نه سته مبولی بووم، کاتیک والی هاته شوینی حه وانسه وه م، نازانم چونی زانیبوو من چووم بو نه سته مبول. هات و گوتی ده ستم داوینت یا شیخ نه توم له ناسمانان ده ویست نیستا له نه رزیم به ده ست که وتووی. گوتم پیم بلی داواکاری و کیشته چیه؟ والی خوی هاویشته سه ر پیلاره کانم و گوتی یا شیخ چونت بو ده گیرمه وه ناوایه. ژنه که م کاتیک له سه ر لیواری حه وزی باخه که م جلوبه رگی خوی داده که نی و ده چيته ناو حه وزه که ی بو مه له کردنی، قه له ره شیک له سه ر جله کانی ده نیشتیه وه، له گیرفانی فستانه که ی یاقوت و مرواری ره شی تیدا بووه، قه له که دهر یهیناوه و قروتی داوه، له وکاتیه وه نیمه هه ر قه له ره شیک ده کوژین، سیه دانه و ناو هه ناوی ده گه ریین هیچیان نهو قه له ی کوژین نین، ده ستم دامینت نه گه ر وا بروات

ژنه‌که‌م له‌ده‌سه‌ست ده‌ده‌م، به‌لێن بێت هه‌ر کاتێک دۆزیته‌وه‌ یاقوتی‌کی ره‌شی
بۆ خۆت لێ هه‌لگره‌. نه‌منیش له‌ ژوورێکی تاریک، هه‌ندی‌ک خروهم کێشاو
مناجاتم کرد چاوم له‌سه‌ریه‌ک دانان، دۆزیمه‌وه‌. پێم گوتن ئه‌و قه‌له‌ره‌شه‌ چۆته
چای قافی، پۆژی سێ جارن له‌سه‌ر قولله‌ی قاف جیقنه‌ ده‌کات، قه‌له‌ره‌شی‌کی
نێره‌یه‌ خالی‌کی سه‌پی به‌ قه‌ده‌ر نیو لێره‌یه‌ک له‌سه‌ر ته‌پلی سه‌ریه‌، ئاوا به
ناسانی نایه‌گه‌م، مه‌گه‌ر، سه‌مرغێک هه‌یه‌ سالی یه‌ که‌جار دێته‌ ده‌ری ده‌بیت
مه‌سه‌ خه‌ری به‌که‌م به‌ سواری ئه‌و سه‌مرغه‌ی به‌گه‌مه‌ قولله‌ی قاف، قه‌له‌که‌ی
به‌کوژم یاقوته‌که‌ی له‌ سیه‌دانه‌ی ده‌رینم ئه‌وجا ژنه‌که‌ت چاک ده‌بیته‌وه‌!

له‌وکاته‌ی نایه‌شه‌نگ هه‌موو ئه‌ندامه‌کانی جه‌سته‌ی به‌بون به‌ گۆی بۆ
ئه‌وه‌ی بزانی چۆن له‌ کوێ جه‌نابی شیخ ئه‌و سه‌مرغه‌ مه‌سه‌ خه‌ر ده‌کاتو به
چه‌ند قوناغه‌ری ده‌گاته‌ قولله‌ی قافو قه‌له‌ره‌شه‌که‌ راو ده‌کاتو ئه‌و یاقوت و
مرواره‌یه‌ ره‌شه‌ له‌ سیه‌دانه‌ی قه‌له‌ره‌شه‌که‌ی ده‌ردینی و ژنی والی نه‌سته‌مه‌بۆ
چاک ده‌بیته‌وه‌. له‌لایه‌کی دیکه‌ که‌وتبووه‌ ژێر هه‌سته‌ی وروژینه‌ری
ئاره‌زووه‌کانی له‌ ئاکامی ئه‌و تیروانینه‌ قووله‌ ناوه‌خنده‌ری شیخی بۆ گه‌ردن
سه‌نگو مه‌مه‌کو به‌له‌کو پووزی وه‌ک تووری ته‌ر، ژیان بۆ ئه‌وان به‌بووه‌ ئه‌و
چه‌رکه‌ سه‌ته‌ داخراوه‌ که‌ نیگاکانیان له‌ پیلووی چاوی یه‌ که‌تردا وردوخاش ده‌کرد.
گرمه‌و شه‌قه‌وهری ئه‌و هه‌یربارانه‌ی^(۱) نایه‌شه‌نگ له‌ دوا‌ی نانخواردن له‌به‌ر
ده‌رگای داینبوون بۆ شه‌وردن، قسه‌و په‌سته‌کانی وه‌ک مه‌قس برین. چۆراوکه‌ی
شیه‌ی هه‌نگوین ناسای تیپامانه‌کانیانی قوت کرد. راپه‌ڕین بۆ ئه‌وه‌ی بزانی له‌

۱. هه‌یربار: هه‌وێ و ئامان، قاپ و که‌وچک و مه‌نجه‌ل و... که‌ له‌ فافۆن و مه‌س
دروست کراون.

ده‌ری چ پرویدا، بینییان ده‌رویش بیلاله کو‌ر له‌نیو قاپ و سینی و هیرباره‌کان که‌وتۆته سه‌ر گازه‌ری پشتی، توومه‌ز له‌وکاته‌ی ده‌رویشیک هاتۆوه له‌لایه‌ن غه‌لیفه‌وه نێردراوه به‌ شیخ بلی ده‌میکه‌ نه‌و خه‌لکه‌ ناماده‌ی زکرو جه‌زم بوون، چاوه‌روانی جه‌نابی شیخی ده‌که‌ن، ده‌رویش بیلاله کو‌ریش گوتۆیه لێره بوه‌سته له‌لای ده‌رویش عه‌ولا ده‌لووی، بۆ خۆم شیخی ناگادار ده‌که‌مه‌وه، نه‌ویش به‌ قسه‌ی ده‌کات. دیاره ده‌رویش بیلاله کو‌ر وه‌ک چۆن راهیندراوه نابیت پروبه‌پوو بۆ حزوری جه‌نابی شیخی پروات، پاشه‌و پاش کشاوه‌ته‌وه له‌ کاتیک به‌لای چاوه‌ کو‌ره‌که‌یدا قوناوقون که‌وتۆته نیو نه‌و هیربارو قاپ و قاچاغی بۆ شو‌ردن دانراوه، نایشه‌شه‌نگ قیتی ده‌کاته‌وه، هه‌ر پاشه‌وپاش په‌یامه‌که به‌ شیخی راده‌گه‌یی، شیخ ده‌لی ده‌کو ملت بشکی و چاوه‌که‌ی دیکه‌شت کو‌ره‌ بیت وه‌کو نه‌و هه‌موو هیربارت قووپانده‌وه. برۆن به‌ غه‌لیفه‌ی برین زکره‌که‌ی دابه‌ستی، بۆ هینده له‌ مه‌رامی شیخی خۆتان بی خه‌به‌رن، نه‌من به‌بی حیکمه‌ت نییه له‌ ماری نه‌و هه‌تیوه‌ی ماومه‌وه، نه‌و ژنه‌ جادووی ره‌شی لیکرایه ده‌بیت نوشتوو و دووعایه‌کی تایبه‌تی به‌ دلی خۆمی لۆ بکه‌م، نه‌و دووعایه له‌ پروناکی به‌تار ده‌بته‌وه، ئیستا خه‌ریکه‌ مانگ خۆی له‌ په‌نا بداتو ئاوابیت، نه‌و کات فانۆسه‌که ده‌بی بکوژتسه‌وه. بۆته‌وه‌ی به‌تاریکی (دوعای گرێچنی) لۆ ده‌که‌م، له‌ دوایی دیمه‌وه لای زکره‌که، نه‌بادا ده‌رویشیک به‌ هۆش خۆی نه‌یه‌ته‌وه. نایشه‌شه‌نگ له‌ خه‌یالی دوعای گرێچن که‌ شیخ به‌لینی پیدابوو، هه‌رده‌م نا ده‌م سه‌ری ده‌برده‌ ده‌ری و ده‌یگوت مانگ ئاوا بوو، یا شیخ فانۆسی بکوژنمه‌وه؟ شیخ گوتی نه‌و منداره‌ با بجیته‌ لای ده‌رویشه‌کانی به‌رده‌رگای، نه‌بادا پریشکی دوعای گرێچنی به‌ریکه‌وی پێستی ئالوده‌ بیت،

دوعای گریچن نابیت کەسی لە دیار بیت، نە خاسمە مندار. لە دواى ئەوەى شیخ دوعایەکی گریچنی بە درى خۆى بۆ نایشەشەنگى کرد، خۆى خەركردووە مارتاواىی کرد. دەرویشەکانى بەردەرگای کەوتنە دواى شیخی، دەرویش پەرجیان کردۆتەووە دەنگى دەف و سەلاوات دەچیتە پەرپەرۆچکەى ئاسمانى، زەرگ و شمشیرۆ خەنجەریان بە دەستەووە وەک ئامادەکاریەک بۆ گەرمکردنى کۆرى زکرو جەزم بوون، غەرمەى دەرویشانۆ دەنگى دەف و زەرى پەرپەرۆ ئالقەى دەورى دەفەکان زىنگەى شمشیرۆ زەرگ و خرمە خرمى پیلە خواردن، دەرویشیک شووشەى فانۆسەکەى خوارد، حاو حاو نرکەو نە عەرەتەى دەرویشان دەنگیکى سامناکى بەو نێوێ بە خشیبوو.

دەرویش پەمەزان، سالیك زیاتر بوو تۆبەى کردبوو، لە چەندان زکرو کۆرى دەرویشان بە دەفلێدان بە شداری کردبوو، دەفیکى گەورەى پێبوو، قایشى راست و چەپى لە خۆى قایم کردبوو، بە جۆریك خۆى قایشپێچ کردبوو، بۆ دەست بەئاو گەیانندن کاتى پێویست بوو، تاوێکۆ ئەو هەموو قایش و قرووشەى لە خۆى دەکاتەووە پاشان دەیبەستیتەووە. ئەو ئیوارەى لە مالى حاجى ئەحمەدى عەوڵا چىنکۆى، زۆریان ماشینە خواردبوو، بەرلەوێ کۆرى زکر زۆر گەرم بیت، دەرویش پەمەزان چوو بۆ ئاودەستى تەکییەى، بۆ ئەوێ خۆى خالى بەکاتەووە، نەبادا لە کاتى جەنگەى زکردا تینى بۆ بینى. دەفەکەى لە پشتى خۆى بە دیواری ئاودەستەکە هەلپەسارد، خۆى خالى و ئاسوودە کرد، قایش و قرووشى بەستایەووە پویشتەووە نێو کۆرى رەفیقانى دەرویش و حزورى شیخی. دەرویش جەزم بوون هەر بابایە خوێان لیک دەداو ملیان لە یەکتەر دەنا، دەرویش پەمەزان دەفەى بە پەرپەرى هەلدەسووراندو برىندو نەوى دەکرد، بالى پێ گرتبوو، دەرویش غەرمەیان دەکردو

تۆپ دهبوون و لیك براوده‌بوونو ملیان له یه‌کتری دهن، حاجی نه‌حمه‌دی عه‌ولا چینه‌کۆی، نه‌و ئیواره‌یه‌یه‌ک مه‌نجه‌ری زنجیرداری ماشینه‌بو درویشان لینابوو، له‌وه‌ی ده‌ترسا نه‌گه‌ر درویش له‌ نه‌نجامی نه‌و حاوحو و هه‌لبه‌زو دابه‌زو مل به‌ مله‌ی یه‌کتر برسی ببنه‌وه، رهنکه‌ دووباره‌ شیخو باوه‌ غه‌لیفه‌ نه‌رکی تیرکردنه‌وه‌ی درویشانی بخه‌نه‌وه‌ سه‌ر نه‌ستۆ، بۆیه‌ له‌به‌ر درویشه‌کان ده‌پارایه‌وه‌ ده‌یگوت بیکه‌نه‌ راهی خودای و خاتری پیغه‌مبه‌ری، تیروپرتان خواردییه، خوتان برسی مه‌که‌نه‌وه، خوا به‌ردار نییه، به‌و شه‌وه‌ی که‌س نانو شیوی نه‌و هه‌موو درویشه‌ی پی‌ ناماده‌ ناکرته‌وه، خواردن به‌رگه‌تان ناگرئ!

وشکه‌ سوؤفی وا هه‌بوو، له‌ سه‌ر خۆل مه‌له‌ی ده‌کرد خه‌به‌ری له‌ ده‌ریا نه‌بوو! درویش په‌مه‌زان ده‌فه‌ی به‌ پرپه‌ی نه‌لقه‌داری هه‌لده‌سووراندو ئییده‌دا نه‌مان لیدان! له‌وکاته‌دا کۆری زکریان گواسته‌وه‌ بۆ حه‌ساری ته‌کییه‌ی که‌ تۆزیک لیژ بوو، فه‌ته‌ پاسکیلدز شمشیری له‌ زگی خۆی دابوو له‌ تریقه‌ی پشتی ده‌رچوو، درویش هه‌بوو زه‌رگی له‌ ته‌وقی سه‌ری چه‌قاندبوو، که‌سی وا هه‌بوو دوو زه‌رگی راست و چه‌پی له‌ لغاوه‌ی خۆی دابوو، دووبه‌ده‌ری کردبوو. شه‌و راشکا، حاجی نه‌حمه‌دی عه‌ولا چینه‌کۆی به‌س له‌ خه‌می نه‌وه‌یداوو درویش برسی ببنه‌وه‌و تیرکردنیان بخه‌نه‌ سه‌رشانی وی. فه‌ته، خوینی له‌ برینه‌که‌ی ده‌چۆرایه‌وه، شیخ هه‌ندیک خۆله‌پۆتی به‌رپیی درویشه‌کانی به‌ برینه‌که‌ی داکردو گوتی: یان ژن سه‌یری زکره‌که‌یان کردوه، یان یه‌کیک قالبی پیسه‌و غوسلی له‌سه‌ره‌و غوسلی ده‌ره‌کردوه! سه‌لیم که‌ خوارزای حاجی سماییلی بوو، له‌ سه‌ره‌تای زکره‌که‌وه‌ له‌وی ناماده‌بوو، هه‌رچه‌نده‌ تۆبه‌ی نه‌کردبوو، ده‌می‌ک بوو ببوه‌ جی‌گای سه‌رنج و گرنگی پیدانی غه‌لیفه‌ی. باوه‌ غه‌لیفه‌ به‌ سه‌لیمی ده‌لئ‌ی بزانه‌ تیکه‌لبوون

لە گەڵ تەریقەت چۆن روحیانەتی مەزھەکان دەباتە حەوت تەبەقە ی ناسمانی و
 کەشکەلانی فەلەک و لە عەرشی عەزیم نزیکت دەکاتەو. بە قەسە ی خەلکی
 مولحیدو فەرەسۆن مەکە، مەبەستی کۆرەکانی حاجی سماییلی بوو، چونکە
 ئەوانی بە ھۆکاری تۆبە نەکردنی سەلیمی دەزانی، زکرەکە بەرەو ساکین بوونو
 ھیۆربوونەو دەچی و دەرویش ھەمەوێ پالکەوتوونو لە ماندوویتی دەھیرژین و
 کەفیان بە لالغاویدا شۆرپۆتەو، ئەوێ مل نادات ساکین بێت فەرحانی برادەری
 سەلیمە تازە تۆبە ی کردوو، دەیەوێت وا لە باوہ غەلیفە ی بگەییەتی کە چۆن
 پاک بۆتەو لە گوناھان و چەند بە پاکێ تەریقەتی وەرگرتوو، ئەحوالی چەند
 گەرمە، بە جۆریک جەزم بوو، بە کەس ساکین نابێت. ھەرچەند جاری دەلی حە ی
 حوو، باوہ غەلیفە ی لە گەڵ خۆی رادەمالی بۆ بەر دەرگای تەکییە ی، ھەرچەندی
 دەستی بە سەری دادەھینی و ھاواری شیخی گەورە دەکات دەلی ساکین! فەرحان
 ساکین! لە گەڵ فەرحانی بی سوودە، چونکە دەیەوێت باوہ غەلیفە تیڤگەییەتی کە
 لە گوناھان پاک بۆتەو.

سەلیم دەزانی فەرحان درۆ دەکات، وەک خۆی نیشان دەدات ئاوا دلگەرم
 نییە. ئاخ، رۆژی پێشی شایبە کە بە یەکەوہ چوبوونە کالەکو تەرۆزی دزینی
 لە بیستانی عەیشەبیوژنی. شەوێ بە یەکەوہ چوونە تەژوانی کچان، کێرا بەو
 دەموودەستە ی بوو بە تیمامی رەببانی! سەلیم دەستی وەستایە تیشی ھەبوو،
 زەرگیکی بچوکی دروستکردبوو، بە قەدەر بستیک دەبوو، بە لام ھێندە تیژی
 کردبوو کەس نەیدەوێرا لە سەر پەنجە ی خۆی راپیگێری، لەناو کالاتیکی نابوو
 لەبەر پشتینی، چووہ لای باوہ غەلیفە ی کوتی باوہ غەلیفە بۆ فەرحانی نادە ی
 بە من بۆت ساکین بکەم، ئەمن چاکتر شارەزایمە، ئەتۆی بە ھیلاکدا. باوہ

غه‌لیفه پیللی فهرحانی دایه ده‌ست سه‌لیمی. نه‌گهر دوو حاوحووی کرد، سه‌لیمی په‌تاند بسۆ خوارئ، نه‌ویش به نه‌سپایی زهرگه‌که‌ی به‌ر پشتی ده‌ره‌یناو نووکه زهرگیکی له‌ گرمته‌ی سمتی فهرحانی داو گوتی ساکین! هه‌ی دایکه‌که‌ت ده‌گیم! فهرحان، چونکه‌ جه‌زم نه‌بوو، هه‌ر مه‌به‌ستی خۆل له‌ چاوکردنی غه‌لیفه‌ی بوو، به‌شه‌ره‌ات له‌گه‌ل سه‌لیمی و هو‌شی له‌سه‌ر نه‌وه‌ی نه‌ما که‌ جه‌زم بووه، خو‌ین به‌ لاسمته‌و پانی فهرحانیدا چۆراپه‌وه. سه‌لیم له‌ په‌ناوه‌ به‌ باوه‌ خه‌لیفه‌ی گوت فهرحان هه‌ر به‌ پرووکه‌ش تۆبه‌ی کردوووه‌ ده‌رویشه، ده‌نا له‌ هیچ کارئکی ناشه‌ری ناپه‌رینگیته‌وه. غه‌لیفه‌ زۆر سوپاسی سه‌لیمی کردو گوتی به‌س نه‌وه‌نده‌م له‌ تۆ ده‌وئ پیسم بلئی فهرحانت چۆن ساکین کرد، نه‌من نه‌وه‌ چهند ساله‌ غه‌لیفه‌م، نه‌متوانی ساکینی بکه‌م، له‌ ئیواره‌وه‌ هه‌رچه‌ندی پیی ده‌لیم ساکین! باهم ساکین! ته‌ققه‌ی له‌سه‌ریه‌وه‌ نایه‌و هه‌ر ده‌لئی له‌گه‌ر ویشم نییه‌!

له‌گه‌ل نه‌نگوتنی به‌یان، به‌و سه‌به‌ینه‌ی سالحانه‌ هیشتا خێرو شه‌ر دابه‌ش نه‌کراوه، ده‌رویشه‌کان له‌ ته‌کیه‌ی به‌سه‌ریه‌ کدا ترشاون، بۆن ئاره‌قه‌و بۆنی پیلاوان تییکه‌لاوه. چهند چه‌کدارئکی میری که‌ ژماره‌یان خو‌ی له‌ ده‌که‌سیک ده‌دا، له‌ ژیر دارتوووه‌که‌ی چه‌ساری ته‌کیه‌ی بوونه‌ گری و تۆپ بوون، سه‌رچه‌کداره‌کان پیاوئکی په‌قه‌له‌ی به‌ژنده‌ریژ بوو، به‌ ناوی چه‌ماغا پیاوئکی تیئناقل نه‌بوو، له‌ خراپه‌کاری نه‌ده‌په‌رینگیه‌وه. ده‌رویشه‌کانی شیخی و چه‌کداره‌کانی چه‌ماغای تییکه‌لاو بوون، وه‌کو باراشی مزاشیان^(١) لیهات، به‌ هو‌ی نه‌و هه‌موو په‌مبازی و حاوحووی جه‌زمبوونی شه‌وی رابردووی ده‌رویشه‌کان، نه‌و چه‌ساره‌ ده‌تگوت

١. مزاش: تییکه‌له‌یه‌ک بوو له‌ گه‌نم و جو.

جەنگی مەغلوبەیی لیکراوە. دارتووێکە چەند پەڕیشکە خۆین بە قەدە کە یەوێ مابوو، پاشماوەی ئیستیکان و پەردا خو شووشە فانۆسە خوراوە کان، ئەو نیوێی بریسکریژکردبوو، کورد گوتەنی: «دەتگوت شیتی لێ گایراوە!» بە هوێ بۆنارە قەیی دەرویشان، کەس ناتوانی سەر بە ژووریدا بگرێ، پشتیان سپی بوو. یەک لە خزمەتکارەکانی رەفەت ئاغای هاتە حەساری تەکیەیی، بە حەماغا و بە شیخی گوت: ئاغام سلاوی بۆتان هەییە، فەرمووی با تەشریفتان بێتە دیوێ خانێ بۆ قاوەلێ نانی بەیانی، بفرموی بەندە لە خزمەتتانرا دیم بۆ دیوێ خانێ، ئاغام چاوەرێتان دەکات، قاوەچی قاوەی ئامادەییە. لە دیوێ خانێ، رەفەت ئاغا پێشوازی لیکردن، قاوەچی سەر و قاوەی تالی بۆ لە فینجانی کردن و لە دوا نانخواردن، لە سەر پرسە گزنگەکانی پۆژ کە وێنە قسە کردن، لە کاتی گفتوگۆی بەینی رەفەت ئاغا و شیخی، هاتنە سەر باسی مائی حاجی سمایل و کورەکانی، وەک گەوارەیی بەهاری، ناکرێ مائی حاجی سمایلی نەگرتەوێ ئەوەندەیی بتوانن دامودەزگای حکومەت و خەلکی کاربەدەستیان لێ هان بدەن و بە مەترسییان بزانی! ئاغا گوتی: کورەکانی حاجی سمایلی شیوعین، بێ دین و ئیمان، خەلک هان دەدەن لە دژی ئێمە. فێریان دەکەن هیچ جیاوازی نییە لە بەینی کرمانجەکان و ئاگان، هەردوو کمان هەر مەروێسن. ئاخر لەوەتای دنیا هەییە گەورە و بچووکیەتی هەر هەبوو و هەر دەشبی. فێریان دەکەن سوخوێ بێگارمان بۆ نە کەن، مندالیان بنێرنە فێربوونی عیلمی شەیتانی، بە کوردی دیانەوێ رەوشت و دین و گەورە و گچکیەتی نەهێلن. بەسەری شیخی ئەگەر مشووریان نەخوین سە و شوانمان دیتەوێ کەرمان بە دەنگی ناروا! شیخی بە نۆزی خۆی گوتی: ئەوانە مولحید و گومران، ناهێلن خەلک تۆبەیی بکەن و ببنە دەرویش. کۆسپەیی دروست دەخەنە

بهردمی تهریقہ تی. لهو ناوچہ یه، نهوانه ی تۆبه یان نه کردووه، زۆربه یان له ژیر قسه ی کۆره کانی حاجی سمایلیدان و، نابن به دهرویش.

نهو قسانه یان تازه نه بوو، به لام نه و جاره نیاز یان نه و به بوو حه ماغای هان بدنه شتیکیان بهرام بهر بکات. چونکه تۆزیک که ره پیاو بوو. ناغاو شیخ، زۆر جاری دیکه نهو باسه یان به یه که وه کردبوو، بهس نه و جاره ئامانجیان له گهرمکردنه وه ی باسه که نه و به بوو حه ماغاشیان لسی هان بدنه. بۆ نه وه ی به لکو نه ویش فشارو ترساندنو حکومه تیان لسی تیژ بکه ن. به لکو به چۆکیاندا بینن و بیانیه ی بنه بن باری خواسته کانی خویان، واز له هاندانی کرمانجان بینن و چاویان نه که نه وه که هه قی ره عیته و مسکینان چیه. حه ماغا، هیئنده وردو زرنگ نییه هه ست به و پروپاگه ندانه بکات، گوتی: نیستا که هاتم بۆ ئیره، کیژنکی زۆر جوان ریشمه ی ماینه کی که ویتی قاپره شی به دهسته وه بوو، له سه ر کۆل و بیرى مالى حاجی سمایلی ماینه که ی ناوده دا، بینیم رویشته وه حه ساری مالى حاجی سمایلی، نه گهر بزانه نه وه کچه تی یان بووکیه تی؟ ره فعه ت ناغا نه و قسه ته راوزه نه ی^(۱) له خوی دهو یست، باسی کچی مالى حاجی سمایلی به پاره ش بایه ده ی کرى. له که رییتی حه ماغاشی راده بینى به قسه ی بکات، بۆیه گوتی نه وه نه وه ی حاجی سمایلیه، ناوی گوریه نه مان گورئ، چ گورئ ده رئی تۆپی گوریه، نه گهر به ته مای ژنی دیکه بینى، نه و له کرمانجان له گوریت باشتر ده ستناکه وى. حه ماغاش له هه رزه گۆیه کی خیله کی زیاتر شتیک نه بوو، نه و داوا یه شی له و پاشخانه خیله کییه ناھوشیاریه سه رچاوه ی گرتبوو، هیئنده هوشیار نه بوو به راوردی چینه یه تی و دژایه تی مالى حاجی سمایلی له دژی چه وسانه وه ی ده ربه گایه تی تاووتوی

۱. ته راوژ: ره پسته، ده غل و دان که له کاتی خۆیدا تۆو نه کرئ. کینه یه به قسه ی بن جئ و پئ.

بکات. گوری کچیکی جوانی سوورو سپی دهتگوت به فرو خوینه تیکه لۆ بهیه کتری
کراون، میوژی خواردبا له گهردنی دیاربوو، ته بهش^(١) پان، چاو گه وره، که زی و په رچه م
شی، شه و قی چاوه کانی، شه پری ده گهر نه ستیره کان ده کرد! گرشه ی چهر خه ی روومه ته
به رزه کانی سیمای مانگیان تالان کردبوو. گوری ههر له ماک و بنچینه دا به لای
سوژداری و ههستی ئاره زووی مینانه دا نه ده چوو، وهک له ههر کچیکی عازهدا به
رێژی جیاجیا ههیه، هه لسوکه وتی مینانه ی نه بوو. ئه وهنده ی خولیای مالداری و
کابان چاکی بوو، نیو هینده له خو ی نه ده خه فتی، بی ئه وهی هیچ به خۆیدا بیت ته نها
جوانتیک خۆرسک بوو، ههر نه و جوانیه ش بو ی ببوو به به لۆ. خه لکینک دا وایان
ده کرد، که ئه و به س به ناوه ی نانیان قه لس و تو ره ده بوو، ماموژنی زۆرجار پییده گوت
قور به سه ری ئه و پیاره ی ده بیته ده ستگیرانو میردی تو، به خوای مریشکه ک دانی
نه خوات پیت گرن گتره فریای بکه وی، نه ک میرده که ت هه وتوویه ک نانی نه خوارد بیت
به قه ده ر مریشکه که گزنگی پی ناده ی، کچی خۆم گوتسمان کچیکی هه ریم گرانی،
به رام خۆ ده بیت وهکی کچان به رک خۆت تیف تیفه بده ی.

په فعت ئاغا گوتی ئه گهر خۆت ساغ کرده وه ههر له ورو زووتر نییه جه نابی
شیخی ده نیرینه داخوازی گوری، له گوریت چاکتر ده ست ناکه ویت، کوره
به خو شسی نابه ناخو شسی! هه ماغا گوتی باوه ر ناکه م به و دا وایه م رازی بن،
کاکه ئه وانه ئاغان لـه ناو زگی بیت خۆ داوینه ناو به حر ی! په فعت، ههر لۆ
ئه وه ی بوو، به و دا واکارییه ناماقول و له و ری تینه چوو، له په سا وه کو تیری
ژهه راوی دا بار نییته سه ر غروری کرمانجانه ی حاجی سمایل و کوره کانی. به

نومیدی نهوهی له گه‌ل حه‌ماغای که چه‌کداری هه‌یه و پیاوی مییری، دوو چاری کیشه‌یه کیان بکات، هه‌رچی بیکات لپ‌پ‌چانه‌وهی له لای میری نییه. ر‌ه‌ف‌عه‌ت ئاغا ده‌ل‌ی: ده‌ب‌یت مه‌منوونیش بن، که‌ر‌ه‌ کرمانجی کل‌اش خواری ده‌ست‌ه‌ر‌زیو و بی‌ئ‌ه‌سل و فه‌سل، که‌وا نه‌ج‌ی‌زاده‌و ئاغایه‌کی وه‌جا‌غ‌زاده‌ی وه‌ک به‌ر‌یز‌ت به‌ ک‌چ‌یان ر‌ازی بی‌تو بی‌یه زا‌وایان!

له دیوه‌خان‌ی وه‌ده‌ر که‌وتن ب‌و نه‌وه‌ی حه‌ماغا به‌چ‌یت‌ه‌وه لای چه‌ک‌د‌اره‌کان‌ی و شی‌خ به‌چ‌یت‌ه لای حاجی سمایلی ب‌و ج‌ی‌به‌ج‌یک‌رد‌نی ر‌اس‌پ‌ار‌ده‌و دا‌وا‌کا‌ری حه‌ماغای ب‌و دا‌خ‌وا‌زی گ‌ور‌ی. در‌وست له‌وک‌اته‌دا تیش‌کی چ‌او‌یان له حاجی سمایلی چه‌قی، دی‌تیان له لای ک‌و‌ل و بی‌ری خ‌و‌ی، لاق‌ی شک‌او‌ی بز‌ن‌یک ده‌گ‌ر‌یت‌ه‌وه، هه‌ر‌س‌ی‌کیان به‌یه که‌وه گ‌وت‌یان له‌وه‌ی چ‌اک‌تر ناب‌یت، یا شی‌خ هه‌ر ئی‌ستا به‌به‌ر گ‌ور‌ی حاجی سمایلی هه‌ل‌ی‌ینه‌و بزانه‌تام‌ی زاری ک‌وه! هه‌ر له‌و‌ی هه‌ر‌س‌ی‌کیان له‌یه ک‌تری ج‌یا‌بو‌ونه‌وه، حه‌ماغا ل‌و لای چه‌ک‌د‌اره‌کان‌ی و ر‌ه‌ف‌عه‌ت ئاغا ل‌و ژو‌وری دیوه‌خان‌ی و شی‌خ ب‌و لای حاجی سمایلی. شی‌خ سه‌لام‌ی له حاجی سمایلی کرد، حاجی سمایل به‌گ‌ف‌ت‌ول‌ف‌ت‌ی‌کی ز‌و‌ر خ‌و‌ش س‌ل‌او‌ی شی‌خی نه‌ستان‌ده‌وه: یا‌خ‌وا به‌خ‌یر‌بی‌یت یا شی‌خ خ‌ی‌رو‌به‌ره‌که‌ت له‌گ‌ه‌ر خ‌و‌ت ه‌ی‌نا. هه‌ند‌یک گ‌له‌یی و شو‌خی ت‌ی‌که‌ل‌او کردو گ‌وت‌ی نه‌وه‌ی ت‌و‌به‌کارو ده‌رو‌ش‌و مریدی ئی‌وه نه‌ب‌یت سه‌راس‌و‌وی ناکه‌نو سه‌ردانی ناکه‌ن، خ‌و ئی‌مه نه‌گ‌ه‌ر ت‌و‌به‌ش نه‌که‌ین و نه‌ب‌ینه‌وه‌رو‌ش‌یش ده‌ت‌وان‌ین می‌وان‌دار‌یتان به‌که‌ین و نان‌یک‌تان ب‌و س‌از به‌که‌ین، ب‌و نه‌وه‌ی نمه‌ک‌مان به‌که‌ن و له‌ن‌زا‌ک‌انتان ب‌ی‌به‌ش نه‌ب‌ین. شی‌خ گ‌وت‌ی له‌به‌ر ئی‌شو‌کاری موس‌ول‌مانان سه‌ر‌ق‌ا‌لم و ده‌ره‌تم نییه، له‌وک‌اته‌دا دوو ده‌رو‌شه‌پاسه‌وانه‌که‌ی شی‌خی، واته

عه و لا ده لوو و بیلاله کوێر له لای که روکهی بیرى^(۱) به جووت راست و چهپ
 راهه ستابوون. شیخ گوتی: لاقى بزنه کهت هه لبه سته وهو ئیستا کارێکم کهوتۆته
 لای توو داواکاریه کم ههیه، پێویسته به یه که وه قسه ی له سه ر بکهین. حاجی
 سمایل له فکرو خه یالی ئه وه دا بوو رهنکه داوای لى بکات نانێ نیوه رۆ بو
 ده رو شنه کانی ساز بکات، گوتی: ئه من له ئیشه کهم بوومه وهو ته و او. هه ندیک
 نانه رقه ی له به رده می بزنه که رۆکردو ده سته ی خو ی شووشته وهو به رامبه ر
 شیخی راهه ستاو گوتی: نا کرێ، ناجایزه له ده ری بوه ستین، ته شریف که ره مکه
 بفه رموو بچینه ژوورێ. شیخ ئه وه نده به ساده که مبابه خ له و داوایه ی ده روانی
 وه ک داوای جامیک ئاو بکات، گوتی حاجی تۆش ته مه نیکت هه یه، ئه وه ی
 کچی هه بیته داخوازیکه ری بو دیتو ئاساییه کچیش بو به میرد دانیه! ئه و
 داوایه ی که قه ت بیرى بو ی نه ده چوو، گوئییه کانی ئاماده ی بیستنی نه بوون،
 تاساندى، رهنگیکی هینا و برد خه ریک بوو خو ئنی به می، داواکاریه ک که
 هیچ رینگای تیناچی، خزمایه تی له نیاوانی دوو تو ئژی جیاوازو دوو پیکهاته ی
 دژ به یه ک که ئاسمان و رێسمانیان بهینه. له و کاته ی گوتی گورێ نه وه ت
 بده ی به هه ماغای، هه ردوو ک چاوی حاجی سمایلی ئه بله ق بوون، به لام
 وه سه ره خو ی نه ینا. هه رچه نده خه نه جهرت لى دا بوایه خو ئنی لى نه ده هات،
 لى پیاوی قالبو ی نیو روودا وه کو مه لایه تییه کان و گه نجینه ی نه زمونه کان
 وه کو گو می مه نگ خو ی شلو ی نه کرد، زۆر به ئارامی و ساده یی گوتی
 ئینشائه لا خێردار ده بی خودا به خیری بگیری، منیش کو رو برا و برا زام هه یه

۱. که روکه ی بیرى: دیوارێکی یه ک مه تر ییه که هه ردوو قاناتی بیرى به یه که وه
 ده به سته وه.

وهك نهرتسى باب و باپيرانمان خو دهبيت كويسان بكه مهوه و پرس و رايان پي
بكه مو رهامه ندى هه موو لايه كيان وهر بگرم. نه ونده به نارامى وه لامى شيخي
دايه وه، شيخ باوه ري كرد بوو داواكار ييه كه ي سهرده گري، به دهم خوا حافيزي و
چاوه رواني وه لامى تو، حاجي سمايلي جي هيشته. به په له گه رايه وه ته كيه ي،
بو نه وه ي نه وه وه وه پر له نوميده سهر كه وتووه، به گوئي حه ماغي دا بدات بو
نه وه ي پادا شتي گران به ها وه ك سهرقه له مانه ي دو عاكاني وهر بگريته و حه ماغا
سميلي چه وركات و مزگيني لي وهر بگري.

حاجی سمایل ته‌واوی ئەو رۆژه له فکری ئەوه‌دا بوو چۆن و له کوپرا دەست پێبکات؟ ئەو هه‌واڵه به کورپه‌کانی بڵێت بۆ ئەوهی کورپه‌کانی به ناسایی وه‌ریبگرنو هه‌لنه‌چن، راهێنانی له‌سه‌ر شێوهی ئەو پرسته‌و ده‌سته‌واژانه ده‌کردو پاش و پێشی به قسه‌کان ده‌کردو خۆی له‌گه‌ڵ رادینان، ده‌ترسا کورپه‌کانی به‌و داوا نابه‌جێه هه‌لبه‌چن وه‌ک سووکایه‌تی بیهینن. شه‌وی کورپه‌کانی هه‌ریه‌که‌و له نیشی مه‌رداری و کشتوکالۆ ئەوهی پێی سپێردرابوو، گه‌رانه‌وه‌و هه‌موویان کۆبوونه‌وه. له‌دوا‌ی نان و چا‌ خواردن، حاجی سمایل گوتی کورپه‌ نه‌ کارم پێتانه. حاجی سمایل هه‌رکاتێک ته‌مای بریاردانی گرنگی هه‌بایه، ئەنگوچکی کراسه‌که‌ی له‌ کورپه‌که‌ی ده‌کرده‌وه‌و تووندتر له‌ جاری به‌ری، ئەنگوچکی کراسه‌که‌ی له‌ زه‌نگه‌ و مه‌چه‌کی خۆی شه‌ته‌ک ده‌داو ده‌یه‌سته‌وه‌، بۆیه کورپه‌کان هه‌موو ئەندامه‌کانی جه‌سته‌یان بوو به‌ گوێ. کورپه‌کانی هه‌رسیکیان دانیشتیوون و گوێیان گرتوه‌، گوتی: کورپه‌کانم وه‌ک ده‌زانن له‌ گه‌رمه‌ی هه‌ندیک پێشهاتدا ئە‌قل و فکر حوکم ناکه‌ن، هه‌ست و سۆزو غرور ده‌بنه‌ هیزی ورامدانه‌وه. وه‌ک ده‌زانن هه‌رکه‌سێک که‌چ، عازه‌ی، هه‌بێت داواکاریشی ده‌بێت...

کوره‌کان به بیستنی ناوی نهو داخوازیکه‌ره‌ی گوری، وه‌ک له‌سهر ته‌لاریکی
 به‌رزی چهند نه‌ومی که‌وتبئه خواری، هه‌موویان وایان و‌رما، بۆ ماوه‌یه‌ک له‌ناو
 بیده‌نگیه‌کی وه‌رژدا پیشیان ده‌خواردو بیریان له‌ هۆکاری نهو داخوازییه‌ ده‌کرده‌وه.
 حاجی سمایل، زه‌مه‌ن ئاسه‌واری خۆی له‌سهر رۆخسارو ره‌فتاری جیه‌یشتبوو،
 نه‌زموونی ژیان زۆر زۆر ده‌رسی دادابوو، ههر بۆ نه‌وه‌ی نهو بیده‌نگیه‌ بشکینی،
 گوتی: رۆله‌کانم ده‌زانم هه‌ماغا له‌ کۆنرا قورپمیش کراوه‌ نه‌وه‌ ته‌له‌یان پی
 ته‌قاندوه، ئیمه‌ خه‌لکی کاسبین، مرقۆی ژیر نه‌گهر ده‌ستی که‌وته‌ بن به‌ردی
 ناشی، ده‌بیت بزانی چۆن ده‌ستی خۆی ده‌ردینن، نه‌گهر نه‌زانی وه‌له‌شه‌ بیته‌
 بریاری عه‌جولانه‌ بدات، له‌ جیاتنی نه‌وه‌ی ده‌ستی ده‌رینی په‌نجه‌کانی ده‌قرتین.
 حاجی سمایل گوتی: کوره‌کانم نه‌وه‌نده‌ی نه‌من نه‌قلم پێیدا بشکی و به‌ باشی بزانی،
 وا چاکه‌ ئیمه‌ ههر له‌ ئیستا چاکتر نییه‌ خه‌ریکی دۆزینه‌وه‌ی خزمیکی خۆمان
 بین، نه‌گهر ههر له‌ هۆزه‌که‌ی خوشمان بیته‌ ههر باشتتر، که‌سیک بیته‌ پیمان شه‌رم
 نه‌بیته‌ ژن به‌ژنه‌ی له‌گه‌لدا بکه‌ین بۆ کاکه‌ره‌شی، چونکه‌ گوری ههر له‌ زووه‌وه‌ هیشتا
 عازهب نه‌بووبوو داندراوه‌ بۆ کاکه‌ره‌شی به‌ژن بدری، ئیمه‌ ته‌نها کاره‌که‌ خیراتر
 بکه‌ین، گرنگ نییه‌ ده‌وله‌مه‌ند بیته‌ یان هه‌ژار، ته‌نها نه‌وه‌ کوره‌ی ده‌بیته‌ زاوامان
 و گوری ده‌ده‌ینی و ده‌بیته‌ هاوسه‌ری گوری، دهم چه‌فت نه‌بی، به‌جۆرێک نه‌توانی
 ده‌ستگیرانه‌ که‌ی خۆی به‌پاریژی و به‌خیوی بکات و خاوه‌ندارتی لی بکات. کاتیک
 کچی ئیمه‌ میشی نیری پی هه‌لنه‌گه‌راوه‌، قابیلی نه‌وه‌یه‌ بیده‌نه‌ کورنکی باش.
 لیتان ناشارمه‌وه‌ نه‌گهر گوری تاقه‌یه‌ کجار هه‌ماغای بدیتبایه‌ و ئاماده‌بایه‌ می‌ردی
 پی بکات، ئیستام لی ماره‌ ده‌کرد. چونکه‌ دلی گوری و رازیبوونی زۆر گرنگه‌،
 به‌لام سه‌ره‌رای نه‌وه‌ی هه‌ماغا ژنی هه‌یه‌ و گوری له‌ ته‌مه‌نی کچه‌که‌ی خۆیه‌تی و

بۆ تاقه جارنیکیش نهیدیتووه، ئەو داواکارییه بۆ خزمایهتی نییه هیندهی نیهتی سووکایهتییه، تهنها تهگیری پفعهت ئاغایه بۆ ئەوهی سووکایهتیمان پێ بکهن و ههماغامان بهگژدا بکات. ده‌بێت چاره‌پروان و ئامادهی هه‌ر پیشه‌هاتیک بین، ئەوان هه‌موو رینگایه‌کی ترس و تۆقاندن و به‌گرتدازو تۆمەت بۆ دروستکردنۆ ته‌ماعیان نیشان داین بۆ ئەوهی به‌ چۆکماندا بێنن، ئەوه‌ش ده‌چێته هه‌مان چوارچێوه، بۆیه پێم باشه‌ رای هه‌رسیکتان وهریگرم.

هه‌رچه‌نده‌ کۆره‌کانی حاجی سماییلی، پیاوی به‌ وه‌ج بوون، خاوه‌نی که‌سایه‌تی به‌هێزو ده‌ستکه‌ره‌وه‌بوون، به‌لام قسه‌ی کاربرو‌یه‌ کلاکه‌ره‌وه‌ کاکه‌ره‌ش ده‌یکرد، چونکه‌ راسته‌ برای به‌جووک بوو وه‌لسی پێش زه‌مه‌نی خۆی که‌وتبوو، دۆستو دوژمن حسابیان بۆ ده‌کردو له‌ بریاردان زۆر ئارامو هێدی بوو. حوسین، کۆره‌گه‌وره‌ بوو گوتی: پیاو له‌ سه‌نگه‌رنێکدا بکوژری باشته‌ نه‌ک له‌ زۆنگاوێک، به‌ هیواشی نغزو بیتو بخنکیت، ئەوکات ده‌بیه‌ لۆمه‌کاری عه‌بدان، وه‌ک ده‌لێن لۆمه‌ی عه‌بدی له‌ عه‌زایی قه‌بری گرانته‌. ئەوانه‌ قه‌ت چاوی خزمایه‌تی ئێمه‌یان نییه‌. حومی‌ره‌، کۆری ناوه‌نجی بوو گوتی: گه‌ر هه‌زار هینده‌ش به‌دبه‌ختی و چاره‌په‌شی وه‌کو چه‌ته‌ بێته‌ سه‌ر پێم له‌ به‌ریه‌ره‌کانیتی زولم و سه‌تمکاران ده‌ست هه‌لناگرم، ئەو داوایه‌، هه‌ر ئەو چه‌وسانه‌وه‌ی فەلاح و ئاغایه‌، به‌رام به‌ باریکی دیکه‌و له‌ قاوغیکی دیکه‌دا. کاکه‌ره‌شی کۆری له‌ هه‌مووان به‌جووکتر گوتی: ئەو شکۆیه‌ی له‌ هه‌ندیک مردندا هه‌یه‌ له‌ هه‌موو ژبانیک ده‌ستناکه‌وێ، دل‌نیام ئەوه‌ش تێده‌په‌رێنین، ئێمه‌ له‌ گه‌ل ئەوانه‌ ئاسمانو رێسمانمان به‌ینه‌، ئەدی ئالێن له‌ ئاسمانان بانگ ده‌که‌ن ئاوکوف، ئێمه‌ هه‌رگیز ئاوکوفی یه‌کتر نین. قسه‌کانی هه‌رسیکیان به‌ حاجی سماییلی باوکیشیانوه‌ یه‌ک ماناو یه‌ک مه‌غزایان هه‌بوو، ئەویش ئەوه‌بوو به‌ هیچ شێوه‌یه‌ک

پێی تێ ناچێ کە حەماغا مەبەستی خزمایەتی بیت لە گەڵ ئێمە ی کرمانج، تەنها بە فیتی رەفەت ئاغا ی هەڵدەپەرێو مەخسەدیانە سووکایەتیمان پێ بکەن، لە کاتی کدا هیچ ئاغا یە ک نامادە نییە کچە کە ی خۆی بداتە کرمانجێک، ئە گەر کەزی سێی لە ماله بابان بهۆنیتەوه! لە ئێستادا چەندان کچە ئاغا بەو دەردە ی چوون، ئەوجا حەماغا ژن و مندالی هەبەو گورێ لە تەمەنی کچەکانی خۆیەتی، بە خوای گورێ بزانی بە چارۆگە کە ی خۆی دەخنکێنێ. هەمووان ئەو تەگبیرەیان پەسەند کرد، لە گەڵ خزمیکێ خزیان ژن بە ژنە ی بکەن بۆ کاکه پەشی، هەر لە پیش ئەو داواکاریەش، گورێ دەستنیشان کرابوو بۆ کاکه پەشی بە ژن بدرێ، سأل و مانگو پوژ لە سەر کەس پاناوەستی، چەرخ و خولی خۆی لە سەر کەس پەک ناخات. بۆ مەبەستی ژن بە ژنە کە، خیزیانی چەند خزمیک لە گوندەکانی دەورووبەر دەستنیشان دەکەن، ئەوانە بۆ ئەوه دەبن خزمایەتیان لە گەڵ نوێ بکەینەوه، بابەتە کە دادەخەن تا ئەوکاتە ی کاکه پەش بە کچی یە ک لەو خزمانە رازی دەبێتو ئەوانیش بۆی دەچنە داخواری و ژن بە ژنە کە سەر دەگرێ.

بە باشیان زانی وەلامیکێ خەڵەتینەر بە شیخی بۆ حەمەغا بنێرنەوه، بە نیەتی خاڤلاندن، تا ئەوکاتە ی ژن بە ژنە کە بۆ کاکه پەش دەکەن.

٣

سال وهرسووراپیهوه، بههاری خه لکی ئاواپی خه ریکی ته داروکاتی جه ژنن له لایه ک، له لایه کی دیکه ش خه ریکی خو ئاماده کردن بۆ دروینهی جۆی، جۆزهردانهو جۆ پیگه یوه. ته نهها له شوینه نه وره کان په لهی ره شبه له کی چند قانه فهریکیک^(١) ماوه، نه گهر ناله هه مووی کاتی دروینهی جۆیه. له دواي خواردنی برنج و قه یسی جه ژنه ی، داس و قهرانگ^(٢) و قه یناغه کانیا^(٣) له بن ساییته ی بانی کرده وهو هه سان و رونیان ئاماده کرد. کورانی حاجی سمایلی، نه وهنده

١. قان: په له، پارچه. بۆ پووهری گهنم و زهوی و... به کاردیت. قانه فهریک: په له گهنم یان په له جۆیه ک که دانه کی به ته واوی رهق نه بووه و هیشتا نه رمه.
٢. قهرانگ: قه لانگ. ئامیریکه له شیوه ی داسی دروینه، دهمه کی ئاسنه و کلکه کی داره، وهک داس دهمه کی تیژ نییه، بۆ کۆکۆدنه وهی سوالی گهنم له کاتی دروینه، به کاردیت.

٣. قه یناغ: چوار دانه په نهجه ده سنکیشی ته نه که یه، ته لیک پینج سه نتی می به سه ر نوکه که یه وهیه، سه پان و دره وان له کاتی دروینه دا له په نهجه ی دهستی چه پی دهکات، بۆ نه وهی سواره (سواله ی) گه وره تری پی هه لگیریت.

به کارن له کشتوکال و مهرداری و ئیشوکاری گوندنشین، هەر مه پرسه، به چه ند
 پوژتیک سواری جویان^(١) به پیوه نه هیشت. هەر هه موویان دووریوه، خه ریکی
 کیشانه وه قرشه شکینن چه ند قوناغیک له پیش خه لکین. سێ برا، سێ پالەوان
 له ئیشوکاری گوندی. ئیستا زۆریه ی خه لک دروینه ی جوی ته واو کردیه، مه گه ر
 به کیک نه خۆشی هه بیته له مائی یان گرفتاریی بۆ پهیدا بوویته، ده نا هه ندیک
 له جووتیاره کان خه ریکی گیره کردنن. به ک له و خزمانه ی حاجی سماییله که
 مالیان له و به ری رووباریه، نه و به یانییه کوری به ک له و خزمانه به سواری
 هیستریکی قوله ی^(٢) باره بان^(٣) له به رده رگای هه ساری مائی حاجی سماییله
 دابه زی. له و کاته دا، حاجی سمایل خه ریکی مژاندنی به رخه میشکه به کی^(٤)
 بوو، سلاوی لسی کرد، حاجی سمایل وه ک پیشه ی هه میشه یی خۆی سلاوه که ی
 نه ستانده وه به خیره اتنیکی گه رمی لیکرد، فه رموی کرده ژووری به مندالیک
 گوت جلّه وی نه و هیستری له و میوانه ی وه رگه وه هیستری که ی ناوده وه هۆ له سه ر
 نه و ناخوهری نه ولای بیبه سته وه ئالیک له بۆرۆکه. له سه ر لبادیک لاکیشه
 دانیشن، جامه ناویکی شه وییان له سه ر کونده رانی^(٥) بۆ میوانی هینا. «یاخوا

١. سواری جوی: سواله ی جۆ.

٢. ئیستری قوله: نه و ئیستریه که په نگی نارنجیه له مابه ینی سوور و زه رد.
 نه و په نگه له نه سپ و ماین پییده گوتری (شن) له ئیستر پییده گوتری (قوله)
 به لامی سووک.

٣. باره بان: هیستریکی به توانا که باری زۆر قورس هه لگیریت.

٤. به رخه میشکه: به رخه میژکه. نه و به رخیه که دایکی نه ماوه، مه پکی به شیر
 بۆ ده گرن بۆ نه وه ی بیمژی.

٥. کونده ران: کونده لان. دوو لادیواری به ک مه ترییه، داری به سه ردا پایه ل کراوه

به خیریبی سهرچاوی مامی خۆت، دهی بابت و خزمان چۆن؟ هه موو لایه ک
 بئ مزه پهن^(١)؟ حال و نه حوالتان؟ کهستان لئ نه خوش نه کهوتیه؟ له گهل
 جو دروونان چۆن بوون؟ جۆتان گیره کردیه؟»، وهلامی نهو ریزنه پرسیارهی مام
 حاجی سماییلی دایه وه، لئ دوایین پرسیار بۆی بوو به ههلیک داوا و مه قسوودی
 هاتنه کهی عهرزکات: مام حاجی! بابم گه له ک سلاوی لینه کردی و نه حواری
 دهپرسی، بابم و برا گه وره کهم به نه خوشی گرانه تای کهوتوون، بانگی شهوتاشمان
 لو راهیشتوون، کهچی ههر چاک نه بوون، یه ک چهپکو یه ک سواره مان له
 تهبارهی^(٢) جۆی خویمان نه دوریوه ته وهو لهو ئاقارهی^(٣) گوندی خویمان، به س
 تهبارهی جۆی مه نه دوراوه ته وهو بای لینه دا، بابم گوئی لو نهو عیشانه پیاو
 پروو له خزم و برادهری خۆی دهئی و داوای یارمه تی دهکات، نه گهر به یانی دوو له
 کوره کان بنیری لو زیارهو یاریده مان، زۆر مه منوون دهیین، چونکه خه لکی سی
 گوندانمان دینه یاری^(٤)، به رۆژو دانیک دوو رۆژ ته واوی ده کهن، به رام نه گه
 هاتن داس و قهیناغی خزیان بیئن، نه بادا نه وانهی مه، به شمان نه کهن، چونکه
 زیاره کی گه وره یه! حاجی سمایل وه ک پهوشتی هه میشه یی خۆی، له قورایی
 دریه وه ده ری: وهی به سهر هه ردوو چاوم، یارمه تی خزمان بی و به کوری من

و قه سه لئ له سهر پاده خه ن بۆ له سهر دانانی دۆدان و کونده ی ئاو بۆنه وه ی شهوی
 بیت. به سهر کونده کانیشه وه سیبه ریگ دروست ده کهن.

١. بئ مزه پهن: بئ مزه پهن، بئ موزه پهن: بئ زیان، بئ کیشه و ناخۆشی.

٢. تهباره: په له گه نم و جۆی نه دوراوه.

٣. ئاقار: مه زرا، ده رو دهشت.

٤. دینه یاری: دینه یاریده، دینه یارمه تی، دینه کۆمه ک.

بکری، ھەر منەتی تێدا نییە، چ لە سەبەینێ زووتر نییە، ھومیرە و کاکەرەشی کورم دەنێرم لۆ یاریتان، ھەتتاوە کونێ ناخیر سوارەتان لە گەر نە دوورن، نابێ بیئەو. ھەر بۆ خوشیەش گوتی: بە بابت برێ ھەز دەکات سەری خانوو و سەری لەودە کاشیان پێ سواق بدات، ئەوجا بیاننێرەو لۆ من، بە یانی وەکات^(۱) لە سەر تەبارە جۆی ھازرن دەستت لە بن سەرت بێت و ھێچ خەمت نەبێ منداری مە لە دروینە ی ئازان.

بە یانییە، ھیشتا رۆژ تیشکی زێرنی نەرژاوە تە سەر ئەو دەشتە پانوبەرینە ی دزییات، سەپانی سێ گوندان کۆبوونەو لە چەند قۆران^(۲) دەچنە گازی دروینە ی^(۳)، زڕینگە ی داس و چرپە ی پوولە کە ی سەر قەیناغان فرکە ی سوارە ی ھۆنراو و چرپە ی قەرانگی تیلە کیشان^(۴) ھەر مەپرسە چ مەحشەرکە، حریتە حریتی مەلۆکیشان ئاوازیکی تایبەتی بەو ئاقارە ی داو و پالنەرک بوو بۆ خۆنمایشکردنی ئازایەتی سەپانە کان. تەبارە جۆیە کە ی لە نزیک گوندییە، ھومیرە ی حاجی سەمایلی چوو و بەر بەری دروینە ی رۆو لە گوندی گازەکی دوورو درێژی لێدا، چەند سەپانیکی بە رامال و دەنگخۆش لە گەلی چوونە گازی، ھەر کە دەستی بە گۆرانی گازی کرد، سەپان و تیلە کیش لەو دەنگ و سەدایە ھەموو واقیان و رەمابوو، ھەر بەو ئاوازش سەپانە کان بۆیان دەگیرایەو. بۆ دەربرینی پێخووشی

۱. وەکات: یە کسەر، راستەوخۆ، دەستبەجێ.

۲. لە چەند قۆران: لە چەند قۆلان، لە چەند لاو.

۳. گازی دروینە ی: گاز: بانگ، کە لێرەدا مەبەست لە گۆرانی دروینە ی.

۴. تیلە کیش: ئەو ژنە ی کە مەلۆی لە دوا ی سەپانان ھەلەدە گرێتەو، جا ئەگەر جۆ بێ دەیکات بە گیشە، ئەگەر گەنم بێ دەیکات بە گەلاویژ.

ئەو گۆرانپانە، سەپانەکان وەک نیشانەکانی ھونەرینکی دروینە، سوارەکانیان دەھۆنییەو و ھەتتا دەستیان تییدا بوو بۆ پشستەو ھەلیان دەدا، تیلەکیشی مەعلان لە ھەوا دەیانگرتەو، فرپکان فرپکانیکە مەگەر ھەر خوا بۆ خۆی بزانی، ھەر سەپانەو توانای پشت راست نەکردنەو ھێ خۆی نیشانی سەپانەکانی دیکە دەدا، ھونەری رامال و گەوزی گەورە و ھۆنەو ھێ سوارەو مەلۆ، تیلەکیشەکان لە پیشبەریکی خەردنەو ھێ سوارەو مەلۆو گیشەدانان، خۆیان را دەنا. شەش تیلەکیش مەلۆی ھەلەگرنەو، بەرامپیلیان لە پشتیان توندکردو گازو گورینگیان بەسەر کە مەریان شوپکردەو، کلکە ئەنگوچکیان لە زەندو باسکیان شەتە ک دا، لەچکەو ھەوریان لە دەموچاویان پیچاوە، تەنھا چاویان بەدەرئویە بۆ ئەو ھێ پیستی دەموچاویان لەبەر تیشکی ھەتاوئ رەش نەبیت. دەست و پەنجەیان لە خەنەو گرتووە، ھەم بۆ ئەو ھێ لایان جوانەو ھەم بۆ قایمبوونی پیستیان بۆ ئەو ھێ لەگەڵ درکودار ناو لەپی دەستیان بریندار نەبێ و نەرۆشی و نەرمی خۆی لە دەست نەدا. ھەندی بریی یە ک و دوو، گیشە لەناو پەریزی قەباغ کران، پەریزە جو پان بوووەو، چریکەو گۆرانی حومیڕەو حاجی سمایی و قریو ھێ سەپانان زۆریەو ژن و کچی گوندی ھینا سەریان و لا کۆلان و بەرھەیانان، گەردنی خۆیان ھەلەکیشا بۆ ئەو ھێ بزانی ئەو سەپانەو گۆرانی گازۆ دہلی، کێھە یە! لە یە کتریان دەپرسی ئەو سەپالە یە کێ و کۆری کێھە؟ خەلکی کامە گوندییە و ئایا ژنی ھیناوە؟ ژنە کە یە جوانە؟ ژنی بەدلی خۆی ھیناوە؟ سەرچەلە یە تەواویان دەپشکنی و رەچەلە کیان لە رەگەو دەردینا. یە ک لەو ژنانە یە زۆر سەرسامە بەو دەنگ و سەدایە یە حومیڕەو، بووکی سالیی ناغای گوندییە، تازە لە مەسلە تیکدا سەر بە ھەوئ درابوو کۆری ناغای، واتا لە (بەدەل خوین) و بە نابەدلی بە میرد درابوو، خۆی بە ئاکوف و

قابىلى مىڭدە كەي نە دە زانى، بۆيە دايمە چاولسە دەرو دلبە خەم بوو، لە گەل ھەر گۆرانییەك وای دە زانى مە بەست لىي ئەو. چووبووە سەربانى لە بەرھە یوانى كۆشكى كە دروست دەپروانییە تە بارەو سەپانە كان، ئەو دەنگ و ئاوازە نیرانەى حومیرە و گیرانەوێ سەپانە كان، ھەموو ھەست و ئارەزووی بووكە خانیان بە جۆش ھینابوو، لە ناو بەندە كان خۆی دەبینییەو، ھەرەكە كتومت گۆرانییەكە بوو وى گوتراي، لە گەل ھەر بەندیكى، بووكە خان وای خەيال كەردبوو ئەو گۆرانیانە بوو ئەو چارەنووسە پەشە نە خوازاوێ وى و ئەوانەى وەكى وین، گۆترایە.

بەند بە بەندی بوو بيمرادى و چارەپەشى ئەو دانراو، بە تايبەتى كاتيك گۆيى لىبوو حومیرە دەيگوت:

لە كۆيم دیت و لە كۆيم دیت، لە بنە بنارى كۆي
 ئاورم داوھ چاوبازە، یار لە پەريزە جۆي
 مەمكى راستەى گۆواينە^(۱)، لەبەر ھەرمى مەرۆي^(۲)
 پەرچەم ئارمووشى خاسە، ھاتیتە سەر برۆي

لە كۆيم دیت و لە كۆيم دیت، لە شينكەى نۆغەرانى^(۳)
 یارم كۆترە بارىكە، خۆم گرتم لە ھیلانى

۱. گۆواينە: گوان، ئەنگوان، شەمزان، ئەزىەتيان گەيوەتن.

۲. ھەرمى مەرۆي: ھەلمى مەرۆي.

۳. شينكەى نۆغەرانى: شوپىنكى ديارو ناسراو لە گوندى نۆغەرانى سەر بە ھەلپەر.

بې تالعی من مه علوم بوو، ده‌فری ده‌چووه عاسمانی
دوو عه‌شیره‌ت ټیکبه‌ربن نه‌وشه‌و بوټ دیمه ژوانی
قورپی گوارانی ترازاند له‌سه‌ر جی راموسانی

له‌کیم دیت و له‌کیم دیت، له‌گاوهره‌و که‌نداری
یاری من کارمازه جی خوشکرد له‌نساری
ده‌ستت لی هه‌نناگرم ببیه داکي منداری
بسک و که‌زی ټیکه‌ل بوون له‌گه‌ل لفکی هیزاری^(١)
سویندم به‌که‌لامونلای نه‌تو له‌گوله‌ی خه‌ساری!

بووکه‌خان هه‌ر به‌جاره‌کي ناگري گرت، له‌وه‌ی زيتړ خوی پي رانه‌گيرا، بانگي
کاره‌که‌ره‌که‌ی کرد، پاکه‌ته‌ جغاره‌کي (پور مه‌ليک) و يه‌کي (گوردي فلاکي) له‌نيو
ده‌سته‌سرپنک گریداو دايه ده‌ستي کاره‌که‌ره‌که‌ی و گوتي: «گوي بده‌من، نه‌و
ده‌سته‌سرپی بو نه‌و سه‌رپاله‌ی کلاوه‌سپييه‌که‌ی له‌سه‌رييه، به‌ره‌و پي بلي ناغاژن
سه‌لامه‌ت لی ده‌کات، نه‌و دياريه‌ی بو ناردی نه‌منيشی نيشان بده‌بلي نه‌و ژنه‌ی
له‌به‌ر ده‌رگای هه‌يوانی کوڅکي بوی ناردووی، ده‌لی درم زور به‌خه‌مه‌که‌س ناگای
له‌دری که‌س نييه، ده‌بيت هه‌تاوه‌کو دروینه‌ته‌واو ده‌بيت گورانيم بو بلي، نه‌گه‌ر
ناقه‌ت که‌ردنی نازاد ناکه‌م، له‌روژبازاری قيامه‌تی له‌سه‌ر پردی سیراتی نايه‌لم
بپه‌رته‌وه‌و يه‌قه‌گيري ده‌بم، وه‌ک ماری له‌ملی ده‌هاليم!» کاره‌که‌ره‌که‌ی رویشته

١. هيزار: میزه‌ریکی دروستکړاو به‌هه‌وری، تاییه‌ت به‌ژنان. نیوچاوانه‌که‌ی به‌
ده‌ریزه‌و کوټوټوکه‌و، کلاوه‌که‌یشی به‌قه‌ره‌پول نه‌خشاوه.

هه تاوه کو لای حومیره ی گیر نه بوو، به سهرته به گویدا چرپاند: «ئەو دیارییه له لایهن ئاغه ژنم بۆ تو ناردراوه، ئەها له کوێ راپوه ستایه ته ماشامان ده کات له به ره یوانی کۆشکی!» راسپارده که شی بی زیاده که م پیگوت. حومیره ش دوور به دووری به ئاماژی رازیبوون بۆ داواکارییه که ی، دهستی بۆ له سهر چاوی دانا، ئەویش له کۆشکیرا ئەو قۆل و باسکه سپیه پر له باز نه ی بۆ بلند کرد، هینده ی دیکه حومیره ی وروژاندو هه یان کرد، که یفی گۆتینی هه ستابوو، ئەو باسک ههروه شانده ی له زهینی حومیره ی ببوو به تابلۆیه کی هه نده جوان، قهت له بهر چاوی لانه ده چوو!

وه ختی نانی چیشتی، داسه کانیا ن سووین، هه سازو رۆنیا ن له یه کتری وهرده گرت، ناسکه نان و هه رمیشکی^(۱) به رۆنه که ره یان خوارد، به که وچه که داره کانی ناو کو تکه دۆیه کان تیر نه ده بوون، بۆیه کو تکه دۆیا ن به سه ری خۆیا نه وه کرد، هه تاوه کو قۆره یان لی برین! هه ستانه وه قه یناغیا ن له قامکه کانیا ن هه لکیشان. حومیره و چه ند سه پانیکی دهسته برێر چوونه بهر به ری درۆینه ی، چوونه گازی. حومیره تیله چاوه کی هه ر له سه ر هه یوانی کۆشکی و دیمه نی گۆرینه، ئەویش هه موو له شی کردووه به گوێ، بۆ ئەوه ی برانی ئەو جاره چۆنی پیدا هه رده ری و چ به ندیکی بۆ ئاماده کردووه، چۆن کپروزی له جهرگو هه ناوی هه لده ستینی. یه ک له سه پانه کانی براده ری حومیره ی، هه موو هه ستو خوستی که وتبووه سه ر بووکه خانی کۆشکی ئاغای، به

۱. هه رمیشک: کولێره، نان، ئەستوورک، هه رکامیا ن بێ، وه ک تیکوشین له ته شت یا ن له له گه ندا. ورد ده کړی و پۆنی زهنگی به سه ردا ده کەن و تیکي هه لده شیلن، تاییه ته به نانی قاوه لئی.

حومیږه ی گوت: چەند بەندیکی دیکه ی بۆ بلیی دوور نییه وه کو خه جیی
سیامه ندی، له کۆشکی خۆی فریبدات! حومیږه نهو جاره نهو چەند بەنده ی
بۆ هه لدان:

کاکه سه ری من دیشی، غه می له درم گه له که
ده چمه چیای قه ره چوغی، له من به مله که مله که
راوکردن له کو ی خو ش بوو، روا ره و غه رابه له که
ئه شقی سی کیژان لیدام عه یشی و گوری و فاته که
له داکیم داده بری کار مامزی کوره که

له کیم دیت و له کیم دیت، دیتم له به ره ه یوانی
شه وقی ئاوینه م دای خۆی خزنده جیژوانی
روومه ت وه ک توپی گوری، دامه بهر پامووسانی
ماندیم ده حه سینته وه ده ستی نازدار حه یرانی
جبکه م دهستم ناتگانی، بیکه ین گه وز گه وزانی!

هه داره داره داره، دار له داران هه ربردی
به راییی که نگرکه ران، گه ییه ئاوی بن به ردی
سینگت ته خت و ره وره وه وه ستاکاران لی کردی
تالی تو گه له ره ش بوو له به ده ل خو ینیان بردی

رووی بابی مه‌لای ره‌ش بێ کو له گوله‌ی ماره‌ کردی!

ئەو دوو رۆژه تاوه‌کو دروینە‌ی جۆی ته‌واو بوو، حومپە‌ری حاجی سماییلی گۆرانی گازنی لێ نه‌ب‌راو به‌ ته‌واوی ده‌نگی نوسابوو، سه‌پانه‌کان هه‌ر هه‌موویان پشستی کورته‌که‌ کانیا، له‌به‌ر ئاره‌قه‌ی، هه‌مووی سپی بوو بوو وه‌ک دۆی پێدا کرابێت. ئەوانه‌شی که‌رکیان له‌به‌ربوو، ئاره‌قه‌ له‌ بن که‌رکی هات‌بووه‌ ده‌ری. خاوه‌نی هه‌ره‌وه‌زه‌که‌، بۆ سه‌هرپانه‌ی ته‌واوبوونی دروینە‌ی، دوو گیسکی له‌ عه‌زب‌دان. له‌و دوو رۆژه‌ی له‌و گونده‌ی بوون، کاکه‌پەش چاوی به‌ کچیک‌ی مندال‌کاری تازه‌ پیگه‌یشتوو که‌وت، هه‌تا ده‌ست هه‌لینسی که‌له‌گه‌ت، دوو چاوی شین، ساده‌و بێ فرت و فیل، پرس‌یاری کرد: ئەوه‌ کچی کییه‌و ناوی چیه‌و به‌ ته‌مانه‌ به‌ ماری دنیا‌یی بدن، یان ژن به‌ ژنه‌ی پێ ده‌که‌ن؟ گوتیان: ئەوه‌ کچی یه‌ک له‌ خزمه‌کانی خۆتانه‌و ره‌چه‌له‌کی هۆزی ئیویه‌و بۆ ب‌رایه‌که‌ی به‌ ژنی ده‌ده‌ن. رۆژی دوا‌یی کاتیک‌ گه‌رانه‌وه‌ بۆ گونده‌که‌ی خۆیان، کاکه‌پەش چووه‌ ته‌نیش‌ت دایکی دانیش‌ت، دایکی زۆری خۆ به‌قوربان کرد، ئاخ‌ر ئەو کورپی هیش‌تا ژنی نه‌هیناوه‌، له‌ هه‌مووان خۆشه‌و‌یست‌تره‌! کاکه‌پەش دوو سی جار ده‌یو‌یست به‌ دایکی بلێ که‌ دلێ، کچیک‌ی گرت‌وه‌، لێ له‌به‌ر قه‌ره‌بارغیی ده‌وربه‌ر، ده‌یگێ‌رپا‌یه‌وه‌، دایکی حاری بوو کاکه‌پەش ده‌یه‌وی قس‌یک‌ی ب‌کات، له‌ دایکی زیات‌ر که‌س گوتی لێ نه‌ب‌یت، دایکی گوتی ده‌ی رۆله‌ بزانه‌م چت ده‌وی؟ ئەویش گوتی که‌ له‌و گونده‌ی ئەوه‌ری روویاری، کچی یه‌ک له‌ خزمه‌کانی خۆیانی بینیه‌و زۆری به‌ دل‌یه‌، ئەگه‌ر به‌ باوک‌م و کاکه‌ حسی‌نم بلێی بۆم ب‌چنه‌ خوا‌زینی. دایکی له‌ خۆشیان هه‌ر پێی به‌ عه‌رزی نه‌ده‌که‌وت، هه‌ر

زوو ئه و باسه ی به حاجی سمایی و حسینی براگه و ره ی گوت، ئه وانیش ئه و
 خیزانه یان زور به دلی بوو. له کاتی چوونه داخوازی، کاکه ره ش چهند باره ی
 کرده وه: ئاگادار بن، ئه وه ی ئه من نیازمه لیمان نه گۆرن و کچیکی دیکه م لی
 ماره بکه ن، ناوی کچه که و شیوه ی، وه ک پسمیکی خسته زهینیان، گوتی ئه و
 کچه ی ئه من دیاریم کردیه، له هه ر هه موویان بالایی به رزتره. دایکی گوتی:
 پۆله ناکری ئه تو ته نها له خه می خۆتدا بیت ئه دی ئه و کوره ی گوری ده دهینی
 خو ده بی بزانی کوریکی چۆنه؟ داخو سه قه ته، نه قلی ته واره! هه موویان
 به کاکه ره شیشه وه گوتیان قسه که ت ته واره وه هه روا ده کهین، خو گوریمان له
 دهشتی نه دیتیته وه! پیش هه موو شتیکی، ده بی گوری جی و پی خوش بیت!
 خو ناکری له کۆلکه ی بره وینه وه به سه ر به رازیدا بکه وین!

ع

دروست ئەو پۆژەي ژنيان لە کاکه پەش ماره کرد، سه رنجو نيگای خەلکی
ئاوایی کهوته سەر ئەو قە مەریه ی هاته گوندی و مندالە هورتکه ی ئاوایی
به دواي کهوتن.

لە دواي گوند به درکردنی، هەرچه نده دايکی لە ژياندا نه ماوه به شه رمه وه
سه ری نایه وه، وه لئى ئیستاش قسه کانی دايکی لە گویدا ده زرینگینه وه به
هه مان ئاوازی به راییی و ده ست له سینگ کوتانه که ی له به رچاویه تی، کاتیک
ده یگوت: ئەه دایکت کو ترییت پۆله بو ت لال بم، به خواي چاوه زار کاری
لی کردی! ناخر چه ندم هاوار کرد به شه وئ ته ماشای ئاوینه ی مه که، پیشینان
به لاش نه یانگوتوه ئەوه ی به شه وئ ته ماشای ئاوینه ی بکات، ده که ویتته ولاتی
غەریب و غوربه تان، هه رکه سیک به شه وئ ته ماشای ئاوینه ی بکات، ون ده بی.
لە دوو بو سئ که سی هاوته مه نی خو ی زیاتر، که س له گوندی نه یناسیه وه،
ئه وانیش زۆر به باشی نه یانناسیه وه، ته نها به چاوه کانی تو زیک شیوه یان ده کردو
نه ده کرد. پاسته نه ختیک به شوانه ی ده چی، ناخر چلو هه وت سال که م نیه،
عومرێکه! باوکی زۆر پیرو بیه یز بووه، زه مه ن ناسه واری خو ی له سه ر پوخساری
داناوه، سو مای چاوه که نه فته کانی هه ته ر ناکات، هه ر لی ورد ده بیته وه بو نی

دهکات، دهلی: توخوا نه تو کیی؟ بونی شوانهت لیده کهم! نه ویش دهلی: نا، شیخ سیراجه دینم... ناخر کی هیه باوه بکات شوانهی پازده سالی، ئیستا ناوا گوراه به شیخیکی که له گه تی شهست و دوو سالی به وبقار! شیوه و روخساری گوندی به ته وای گوراه، گرده کان زور بچووک بوونه ته وه و کهنده کان پر بوونه ته وه. دیاره زور پرووداو له وکاته ی پرووده دن مروف زور به قورسیان لی دهروانی و سه ری لی تیگده چیت و سه ره ده ری لی ناکات، وا ههست دهکات کوتایی دنیاه و گه یشتوته بنهست، که چی نازانی بوی هیه نه و پرووداوه بوی بیته کردنه وهی دهروازه کی دیکه بو دهستیکی ژبانیکی نویی وا، پهنگه زور له ژبانکه ی پیشووی باشر بیت. نه ویش هه هیچ نه بیت ناوه که ی له شوانه ی قادر قاوه چی، یان شوانه ی سه گگی، بوته شیخ سیراجه دین، خه لکیش دهستی بو به سینگ و ده نین و دهست و پیی ماچ ده کهن!

که م کهس ناوی شوانه و شیوه ی چیرۆکی گونده به ده رکدرنه که ی ده زانن. نه ویش هه به و مه بهستی نه ناسینه وه، چل و حهوت سالی په بهق پرووی له و گونده ی نه کرده وه. ئیستا خه لکی گوندی وا ده زانن خوا ده رگای خیری لی کردوونه ته وه زاتیکی ناوا نه جییزاده و به نوور و نه زهر و به وبقار وه ک به ره که تیک له ناکاو پرژاوه ته سه ر گونده که یان!

له دوا ی پرسایاری مالی قادر قاوه چی، مندالیک هه به غار که وته پیشیان. به و پاشنیوه رۆیه، قه مه ره که ی له به ره رگای مالی قادر قاوه چی پاگرت. له پیشه وه شیخ سیراجه دین و له دواوه ژن و منداله کانی دابه زین و دوو کیلی به فری له سندوقی قه مه ره که ی له گه ل چه ند میوه و شه کروکه ی مندالان، به شو فی ره که ی دابه زاند. مقو مقو له نیو گوندی په یدابوو: نه ری

ئەو شىخە بە ويقارە ميوانى كام لە ماله كانە؟ هيچ كەس بىرى بۆ ئەو ناچیت، ئەو شىخە ھەمان كسورە نۆبەرەكەى قادر قاوھچىيە كە بەر لە چل و ھوت سال گوندبەدەر كرا. ئىستاش ئەو شىخەيە كە ھەموويان دەستى ماچ دەكەن و داواى مەتفەر كى شالەكەى لى دەكەن! ئەوكات زۆرى بۆ گەر ابوون لەناو بىرو كەندرو زەندۆلان، ھەندىكىش دەيانگوت شۆفیری لۆريیە گەرەكان فراندوويانەو بردوويانە بۆ كۆیت و لای ھەجى. ھەندىك دەيانگوت بە نەفرەت يیت، باش بوو لە يەخەى گوندەكەمان بۆو. سەلتەو كەوايەكى رەشى قەترانى لەبەر بوو، شالتيكى سەوزو لە چكەيەكى سپى بەسەر لاجانگو روومەتى بەرداوەتەو بۆ ئەوێ رینگای نەزەرى لى بگرى. مێزەريكى رەشى لەسەر لە چكە سپيەكەى لەسەرى پيچاو، سەعاتيكي بە زريزەى لە ليوى عەبا بەسەم چنزاوەكەى قايم كەربوو، چەند ئەنگوستيلەيەكى گەرەو سەر بە نقيمی گرانبەھای لە پەنجەكانییە، ريشيكي كۆرپەكراوى ماش و برنج بەلای سپیدا، ھىشتۆتەو. ليوارى عەباو سەلتەكەى بە ئاوریشم و سیمی بریقەدار چنراو و بريسكەى دى، ھەر دەلێى زېرى سەر دوكانانە! تەسبيحكي نەرجیلی سەدو يەك دەنكى لە ملی كەردوو.

جاميكي فافۆنى پەر لە بەفراويان بۆ ھینا، بەر لە خواردنەوێ چەند فوويكي لە ئاوەكە كەرد، وەك بۆگەى لى بكات، چەند بسميللايەكى بەسەر ئاوەكەى وەر كەرد، دەمى بە ليوى جامەكەو نا، جامەكەى بە حال لە ليوى كەردەو، ھىشتا قومىكي گەرەوى ئاو لە گوپیدا بوو، خەلكەكە عافىە تبارانيان كەرد، بە بنى چاوى لە خەلكەكەى رادەما بزانی كەسيان دەناسيئەو، زۆر بە ھەستيارى ھەلسوكەوتى دەكەرد، تەنانەت يەك ئەنگوستيلەى لە پەنجەى خۆى بە نەدەدا

تاوه کو چەند بسمیلایه کی نه گوتبایه.

مام قادر قاوه چی بینایی چاوه کانی له دهستداوه، وهک تازه کوره که ی ببینی له نامیزی کردو به دهنگیکی کزو له رزۆک تیکه لاو به گریان گوتی: به خوای بۆنی شوانهت لی دئ، شیخ سیراجه دین هەر به سرته به گوئی باوکیدا چرپاند: ناوم شیخ سیراجه دینه. نهویش گوتی شوکر بو خوا کوره که م بوته شیخی بهرمالیی تازه بشمرم سویم له خۆم نابیتتهوه! پیاوه پیرو که نه فته کانی گوندی، چیروکی پهراگه نده بوونو گوند به ده رکردنی شوانه ی پیشدا و شیخ سیراجه دینی ئیستایان ده زانی، به لام نه یانده ناسییه وه.

بهەر له چل و حهوت سال، نهو سهرده می شوانه ته مه نی پازده سالتیک بوو، شوانی میگه له مه پریکی گهوره بوو، که خۆی له سی سه د سه ر مه پ ده دا. میگه لی مه پری قادر قاوه چی به ناویانگ بوو، دێله سه یه که ی بای خواردووه^(۱). شوانه شه وو رۆزان ده ژمیری بو نه وه ی له دوا ی شه ست رۆژ دێله سه گه که بتره کی^(۲)، چونکه نه گه ر گوجیله کانی زیاتر گۆل بن به شه ستو پینج رۆژ ده تره کی، به لام نه گه ر گوجیله کانی زیاتر دیل بن، شیست رۆژ ده تره کی، نه وکات به که یفی دلّی خۆی دوو گوجیله سه گ نیشان بکات و به دهستی خۆی بیعاملینی و پهروه دیان بکات. کاتی که دێله سه گه که ده تره کی، شوانه دێله سه گیکی شینی دهو رهش و گۆلتیک له گوجیله کان راده گری و ده یانکات به سه گی خۆی. به جۆری که نهو دوو گوجیله سه گه ده عاملینی و پهروه دیان

۱. بای خواردووه: دێله سه گ دوا ی نه وه ی گۆله سه گ له گه لی جوت ده بیت.

۲. بتره کی (تره کین): زایینی هیندیک ناژه لی مپییه نه ی وه کو سه گ، پشيله، چه قه ل و... که چەند به چه که یه ک به یه ک زگ داده نین.

دەکات دەبن بە بەشێک لە جەستەى شوانەى، رۆژ تا ئیوارى بەدوایانە و هیەو مەریان بۆ دەدۆشێ و شیرەکیان دەداتى، شەوانیش زۆرجار لەسەر دامینى قاپوتەکەى دەخەون، هەر کاتیەک خەلکی گوندی شوانەیان دیتبا سەگەکانى بەدواوە نین، جیگای پرسیار بوو، چونکە قەت بۆ یەک چرکەش لە شوانەى دانەدەبران، کە ناویشیان دەهینا دەیانگوت شوانەو سەگەکانى. رۆژێک ماریکی شینی گاینجى^(۱) ژاردار بە گۆلەکیەو دەداتو حەياتى پەش دەدا. ئەگەر ئەو سەگە نەبایە مارەکە بە شوانەییەو دەدا، سەیه کە خۆی کردە قوربانى شوانەى. شوانە زۆرى بۆ خەمبار بوو، سەبوورى و فەرامۆشى ئەویشى خستبوو سەر دیلەکە، شوانەو دیلەکە بە جووت بۆی دەگریان. ئەو دیلەسەگە زۆر متووی شوانەى دەبێت و پاسەوانى مینگەلەمەرەکەى بۆ دەکات، شەوین^(۲) و شیوەخوارى^(۳) لەگەڵ دەکات، شەو و نیوەشەوان پێى لە گورگان دەگرت قەت نەیهێشت گیسکیکشی بخۆن. کەس نەیدەتوانى لەگەڵ شوانەى بەشەر بێت، سەگەکەى بریندارى دەکرد، چەندین جار شوانەکانى گوندی هەر بۆ تاقیکردنەوێ، بەرانگۆی شوانەى دەبوون، دیلەسەگ خۆی پێدا دەدان شوانەى دەپاراست.

دەستپێکی ئەو رۆژەى، سەر نویشتى شوانەى گۆرێ و لە شوانەى قادر قاوەچیرا کردى بە شیخ سیراجەدین، یەک لە رۆژە گەرمە تاقەتپرووکیئەکانى

۱. گاینجى: گانگێو، گانگێو. ئەو مارەیه کە ژارەکەى زۆر پێس و کوشندەیه، ئەگەر بە (گا)و بەدا دەینەنگێوئ (دەیکوژێت).

۲. شەوین: لەو پاندنى مەر و مالات بە شەو.

۳. شیوەخوار: لەو پاندنى مەر و مالات لە دواى بانگی شێوان بە درەنگەو.

هاوینسی بوو، کاتیک لهو په ریزه خوار گوندی، مهړه که ی بلابوونه وه لهو
 ناقاره ی تاقو جووت بوو بوون. شوانه خوی هه لکوتا بو بهر سیبهری کهنده رانی
 سور^(۱)، پاشنیوه پویه کی درهنگه و سیبهری کهنده رانی سوور خوی لیک
 کیشاوه ته وه میوانان دالده ده دات، دپله سه که که ی، پی پی له شوین پی شوانه ی
 داده نی و وه کو قیری که وای سپی^(۲) له یه خه ی نابیته وه به هیچ باران لپی
 جیانابیته وه. دپله سه که که به بایه و ناره زووی جووتبوون له گه ل گوله سه گیک،
 نارامی لیله لگرتوه! له حه ژمه تی نه وه ی لهو ده شته چوله ی، گوله سه گیک
 شک نابات ناره زووی لیته اتنی^(۳) دابمرکینیته وه، نه دمامی زاوړی و پاشووی
 له کهنده رانه که ی ده سووی و خوی پی ده خورینی بو نه وه ی کولوکوی ناره زووی
 جووتبوونی به و جوړه دابمرکینیته وه، شوانه ش هه ست ده کات دپله سه که که ی
 چیژ له خوراندنی نه دمامی میینه ی خوی ده بینی و ناوا سفتسووی داده مرکی،
 بویه، شوانه ده که ویته خوراندنی بنکلکی سه که که ی، سه که که ش لاقی لیک
 بلوده کات و کلکه سووته ی له بهر شوانه ی ده کات!

عه ولا شیت، دوو سال بوو تیکچووبو، هه به ته وای شیت بوو بوو،
 له نومهرمه ندانو چاک و پیرو شیخ و مشایه خی نه و نیوه ی نه ماوه په پړوی
 که سک و نوشتوو و نه بو دوو جانو حه مایلبه ندی خوی، به کلار و لاشانی

۱. کهنده رانی سور: کهنده لانیکه گله که ی سووره و که وتوته باشووری گونده که ی
 مالی شوانه ی.

۲. قیری که وای سپی: پیوه چه سپانی شتیک، بابه تیک به که سیکه وه به جوړیک
 لپی نه بیته وه، وهک چو قیر به که وای سپیه وه دیاره و لپی نابیته وه.

۳. لیته اتن: جووتبوونی گوله سه گ له گه ل دپله سه گ.

عه و لا شیتیه وه هه لئه واسیپی! وه لسی، به قه دهر تۆسقالیک کاربان له عه و لا شیتی نه کردبوو، رۆژ هه تا ئیوارێ ده چوووه ئه و ئاقاره ی، جوړکیکی خامی به نیفۆی^(۱)، به ده سه ته وه بوو، تاوه کو ئه و جوړکه ی پر نه کردبا له قالۆچه و بو نیو گوندی نه یه یئابایه وه، نه ده هاته وه گوندی. زۆرجار تخووبی ئاقاری گونده کانی ده و رویه ریشی، بو خر کردنه وه ی قالۆچه ی زیاتر، تیده په راند. قالۆچه کانی ده هینایه وه گوندی و به کۆلانه کاندایه رشو بلاوی ده کردن. خه لکی گوندی، به ده ست قالۆچه کانی عه و لا شیتی به زاله هاتبوون، زۆرجار له کاتی نانخواردنی ده هاتنه سهر سه به ته ی نانی و ده که و تنه نیو خواردنه کانیان!

له چاره ی ره شی شوانه ی، ئه و رۆژه عه و لا شیت جوړکی قالۆچانی پر نه کردووه، له و ئاقاره ی ئه و ده شته پازو به رینه له گهرمان وه ک تراویله که له بهر چاوی هه لده چی، شه لالی ئاره قه بووه و زاری له تینوان وشک بووه، به جوړیک خیزی و لیکاوی له زاری براوه قورگی خوی پی ته ر بکاته وه. لوتوبزوت چاوی ده که ونه سهر ئه و میگه له مه ره ی له که نداری سۆر بلاویووه و ده له وه ری، کاتییک نزیک ده بیته وه، به که ره مه ره که یرا ده زانی ئه و مه ره ئی شوانه ی قادر قاوه چییه، ده زانی له سهر پشتی که ره که ی، تیپی پر له دیمکه ئاوی^(۲) لیه و ئاوی ساردی ده سته که وی، له خنکان و ته ریفه بوون^(۳) پر زگاری ده بیته.

۱. نیفۆ: نیفۆک. ئه و شوینه یه له شه لوار یان ده ره پی که دۆخینی تیه لده کیشری.
 ۲. دیمکه: له پارچه ختوه یان چه رمی خو شکرای ئازه ل سازده کرێ به مه به سستی ئاوتیده لگرتن بو مه زرا و ده شتوده ر. کونیککی بچوکی هیه بو ئاوتیکردن و لیده ره یئان.

۳. ته ریفه: تینویتییه کی له پاده به ده ری نزیک له خنکان له تینوان.

بەرهو وئى ملدەنى، بەجۆرىك شەپرىو بوو بە لاپەلاپ لاقى تىكەدەهالىن،
ئەو تۆزەي لەگەل ھەنگاوەكانى لە قەسەلەكان بەرز دەبێتەو، ھىندەي دىكە
گەرەوى وشك دەكەن، ئارەقە بەنيوچاوانى و لاملیدا رىچكەي بەستوو،
قۆلتى ھەردووك چاوەكانى پر لە ئارەقە بوو، ئەو، قالۆچە كۆكردنەو ھەك
نەركىك و كەسابەتيك دەبينى. ئەو، لەلای گزنگو جىي بايەخ نىيە خەلكى
گوندى لەبەر قەلۆچان خەريكە مائەكانيان بار بكەن! قالۆچە دەكەوتە نيو
شېرو ماستو دۆي بەردەميان، ئاخىر ئەو گوندە بەجۆرىك رەش دەچیتەو لەبەر
قالۆچان، ھەر شەقاوتىكى ناو گوندى، پىت لەسەر قالۆچەيەك دادەنىي! پۆژى
خوای نىيە عەولاشىت جۆركىك قالۆچە بە كۆلانەكانى گوندى ھەرنەكات و
پۆژىبىرى ناكات، بەھەر نرخىك بىت، دەبى جۆركىك پر قالۆچە بكات! خەلكى
ئاوايى، لەبەر پىھەلگەرانى ئەو قالۆچانەي، زۆرجار لە خەوى شىرىن رادەپەرن
چەند شەپىك لەنيو چاوانو لاملو سىنگى خويان دەكوتن و ھەليانەدان.
چەند جار لە تەشتى ھەويىرى قالۆچەيان دەرھيئاو! جارى وا ھەيە منداڵ
لەناو لانكى لە نيوى شەويدا دەزىرئى و دايكى خەبەر دەكاتەو، كاتىك
دەسترازی دەكەنەو قالۆچە چۆتە ناو كراس يان كۆچكى سەرى. خەلكى گوندى
دەيانگوت يان دەبىت گوندەكەي بۆ عەولاشىتو قالۆچەكانى چۆل بكەين، يان
دەبىت بچىنە لای باوك و براگەورەكەي، بۆ ئەو ھەي چارەيەك بدۆزىنەو. پۆژ
نەبوو بە باوك و براگەورەكەي عەولاشىتى نەلین و گازاندەي نەكەن. ئەوانيش
دەيانگوت ئىمە چى بكەين! شىتەو شىتەيش تەكلىفى شەرى لەسەر نىيەو
جىي گلەيى نىيە! خەلكى گوندى دەيانگوت ئى كاكە بىيەنە سەرچاك و پيران
دوعاگويان شىخ و مەشايەخان، ھەرنا بىيەنەو بۆ ئۆمرەمەندان ئەبودوجانەي

بۆ دروست بکەن، کە مەترەخە من ئە گەرنا شیخی ئاوا پەیدا بوو شیت و هاری
لە مائی چاک دەبێتەوه! لە گەڵ هەر جاریک گلهیی و گازاندان، ژمارهی نوشتوو
کشتە کو دوو عا حە مایل کراوە کانی سەر شان و کورتە کو کلاوی عە و لا شیتی
زیادیان دە کرد، بە جۆریک، شوینی بە تال لە کلاوە کە ی نە ماوێ نوشتووی نوی
پیو هە لاسن. ئە و هە موو نوشتوو و مە فەرکە نە یان تە وانی عە و لا شیتی لە
قالۆچە گرتن سارد کە نە وه. ئە گەر خە لکی ئاوا یی لە رۆژیکدا بیست قالۆچە یان
بکوشتبایە، ئە وه لـ بە رامبەردا عە و لا شیت چە ند ئە و نە دی دیکە ی لۆ
دە یانە وه! بۆ هەر رۆژیک، عە و لا شیت جۆرکە کە ی هە مێشە قالۆچە ی نوی
تێدا بوو، لە قالۆچە ی هە مە جۆرو رە نگا ورە نگ!

عە و لا شیت، خۆی هە ل دە کو تی بۆ ئە وه ی بگاتە کەرە مەرە کە ی شوانە ی قادر
قاوێ چی و لە تێرە کە ی سەر پشتی، دیمکە ئاوە کە دە ری نی و خۆی لە تینوان
رێگار بکات. تا دە گاتە مێگە لە مەرە کە زۆر پەرێشان و شێرزه دە بیت، ئە و،
دیقە تو چاوی هەر لە سەر کەرە مەرە کە یه، دە بی نی لە سێبەری کە نداری سۆر،
کەرە کە وە ستاوه. چاوی رە شکە و پێشکە ی دە کات و خە ریکە سۆمای هە ردووک
چاوە کانی لە دە ست بدات. هەر چۆ نیکی بی خۆی دە گە یە نی تە سەر کە نداری
سۆر، دە بی نی شوانە خە ریکی خوراندنی بێ کلکی سە یە کە یه تی، سە یە کە ش
لاقی پاشووی لە یە کتر بلۆ کردوون و بە ئاماژە ی رازیبوون و پێخۆشبوون،
کلکە سۆ تە یه تی! لە نا کا و دە نگ ی حە پی نی سە گە کە ی و دە نگ ی عە و لا شیتی
تێکە ل بە یە کتر دە بن، عە و لا شیت دە لی هۆ شوانە ی قادر قاوێ چی سە گباب
ئە وه سە گە کە ت دە گێ ئی؟! شوانە ش قە سە ی عە و لا شیتی بە هە ند وەر نا گری و
لیی بە بە نی هە وە نا کات، دە لی: ئای عە و لا بە خێر بیی! شوانە خۆی دە ناسی و

هەرگیز بیر له شتی ئاوا ناکاتهوه، که له نیو خه لکی قیزهون و بیژلیکراوه. وهره
عهولا بزنام قالوچهت زور گرتووه؟ دهبینی عهولا شیت له تینوان به حال نووزی
دیت، ههر زوو دیمکه ئاوه که له تیپری دهردینی و به سهر دهوی عهولایه وه دهکات،
هینه به په له ئاوه که ی دهخاتهوه، نیوهی به دهندهری^(۱) سینگی خویدا
دهرپژی. له دواي نهوهی عهولاشیت پشوری دیته وه بهر، به شوانه ی دهلی:
بچه مه به باوکت دهلیم ژنیکت بو بینی بو نهوهی چیر سه ی نه گیی! شوانه ش
پیده که نی و گوئی به قسه که ی نادات، دهلی: عهولا بزنام قالوچهت زور گرتونه!
عهولاش دهلی: نه ری به راست شوانه به سهری بابت پیم بللی قالوچه له کیهان
لای زوره؟ چونکه ناچه مه گوندی تاوه کو جوړکم پر له قالوچه نه که مو بو گوندی
نه به مه وه، نه ورو زور ماندوو بووم، دهلی قالوچه قاتییه له و ئاقاره ی!

ئیواره ی نه و روژه، عهولاشیت له دواي نهوهی جوړکه قالوچه که ی له گوندی
به کولانه کاندایا لوده کاته وه، جوړکه که ی قه دهکاتو له گیرفانی داوی وه ک
ناماده کارییه ک بو روژی دواي، سایی له موو روژه کانی دیکه. عهولاشیت له
مالی خویان دهلی شوانه ی قادر قاوه چی له بهر سیبه ری که نداری سوړ سه یه که ی
خوی دهگا! هیچ که س له ماله وه یان نه باوه دهکاتو نه گرنگی به و قسه سه قه ته ی
عهولاشیتی ددهن، چونکه روژانه له و ورتنه و قسه حه له ق و مه له قانه
دهره فرتینی و که س لینی ناکری. باگوی قسه کانی ناده نه وه و تیلکی تیوه رنادهن.
ناخر نه و خه به ره بی جیورپیانه ش کریاری خوی ههر دهبی و ده توانی به ئاسانی
گه وره و که می و زیادیی بکات، جوان بیرازینیته وه و دهرخواردی خه لکی بدات!

۱. دهنده ره: شوینیکه له نیوهندی سینگی مروف، دروست به بینی هردو مه مک.
که په قه نه و هیچ گزشتی پیوه نییه، بهس به پیتست داپوشراوه.

بى ئەوئى بىر لە ئەنجامە كەى بکاتەو. قسىكى ئاوا، كاتىك دەكە وئتە بەرگوتى
فاتە گەرۆكى، بەجۆرىك ترش و خوئى دەكات، گوتگر بە دەنگ و رەنگ ئىشە كە
دەبىنى و لەزەينىدا تۆماردەبىت. زۆرجار لە دواى دەستاو دەست و زارەوزار كەردنى
خەبەرى وا، وەستای يە كە مى خەبەرەكە، قسەى خۆى نانا سىتەو! بەجۆرىك،
باوەر ناكات ئەو چىرۆكە ھەر ئەو چىرۆكى گۆرىنى لە مەر خۆى بىت!

فاتە گەرۆك، زۆر گرنگى بەو ھەوالانە دەدات كە باسى جووتبوون و
سواربوونو شتى واى تىدايە، لەگىرانەو ھەو نە خشاندىيان، وا لە گوتگر دەكات بە
چاوى خۆى كەدەكە ببىنى. دەيەوئ خەون و خەيال و بۆشايىيە سىكسىيەكانى
خۆى، بەو ھەوالانە پەر بکاتەو. فاتە گەرۆك لەوسەرى گوندى بۆ ئەوسەرى
گوندى، مالبىرى نەدەكرد. زۆرجار، رۆژى بە بەرەو دەماو مالاكانى تەواودەكرد،
ناچار دەبوو ھەندىكيان لە نووكسەو ھەرد بداتەو ھەو پىياندا بىتەو. دووبارە
مەجلىسى بۆ گەرم دەكردنەو. فاتە گەرۆك ببوو ماسى بى كىرد، لەو گوندەى
لە كوئى گوتگرى قسەكانى ھەبوايە رووى لەوئى دەكرد، ئەو ئاوايىيەى لە زەق
زەقە نابوو، لە دواى ئەوئى مېردەكەى كە نۆبەتدارى ئاغايان بوو، شەوئىك
دەكوژى، لەو بەدواوە فاتە ئەو خووەى گرتبوو، لەسەر دەستو مستى خۆى
دانىشتبوو. خەلكى ئاوايى، بەھۆى زمان و بوختانەكانىيەو، ھەترەشيان لىئى
چووبوو، ھەوالەكانى زۆر گەورە دەكرد، بۆيە لە ترسى ئەوئى بوختانىكيان بۆ
دروست بکات، زۆرىيەى خەلكى ئاوايى مادەلايان لەبەردەكرد، دەيانگوت ھەر
قسەيەك ئەگەر كەوتە سەر زارى فاتە گەرۆكى، يانى كەوتە زارى شارىكى و

سه نه گه‌ی^(۱) له سه‌ر هه‌لن‌اگرێ تاوه‌کو نه‌نجامی‌ک وه‌ده‌ست نه‌که‌وێ!

هیزاریکی به‌پوله‌که‌و کو‌ترۆکه^(۲) و ده‌رزی له‌سه‌ری بوو، زنجیرێکی به‌ژێر چه‌ناگه‌یه‌وه‌ بسوو، نیوچاوانی هیزاره‌که‌ی به‌ ده‌رزیه‌ی په‌نگاو‌په‌نگ نه‌خشی‌ندرابوو، ته‌پلی سه‌ری کلاوی هیزاره‌که‌ی، قه‌ره‌پوولی حه‌وت ده‌وله‌تانی پیوه‌بوو، گیرفانی دایم و دره‌م پر بوو له‌ حه‌تۆته و گیابه‌ندو بیژان و گوله‌باخو شه‌بو زنجه‌فیلی وشک‌کراو و هارپراو، حه‌وته‌رمانه‌شی^(۳) بۆ مندالی به‌بۆنکه‌وتوو له‌لا ده‌ست ده‌که‌وت. دوو بسکی لووسی بادراو و لول له‌ بن هیزاره‌که‌ی به‌ لاجانگیدا هاتوونه‌خوار، سه‌ریان وه‌کو ماری په‌ش خستۆته سه‌ر مه‌مه‌که‌ گه‌وره‌کانی. راسته‌ ته‌مه‌نیکی به‌رێ کردبوو، لێ خۆی هه‌ر به‌ ژنیکی ته‌رلووس نیشان ده‌دا. هه‌ردوو‌ک چاوه‌کانی پر پر له‌ کلی سوبحانی کردبوو، قوژنی چاوه‌کانی کلاوی لیده‌تکا دوو سی ددانی کیف‌زێر کردبوو بۆ نه‌وه‌ی له‌ کاتی پێکه‌نین بې‌ریس‌کێته‌وه‌. کراسی‌کی گولباتمانی به‌ باخه‌لی له‌به‌ردابوو باخه‌ل و دامینی یه‌ک بوون، که‌وایه‌کی مه‌خمه‌رو بکه‌ویکی به‌ لۆکه‌ی لێوچندراو به‌ ئارمووش^(۴) و سیمی قه‌زمه‌نووشتی، رستی‌ک مه‌رجانو

۱. سه‌نه‌گه‌: واژه‌هێنان و ده‌ست هه‌لنه‌گرتن له‌ یه‌کی‌ک، له‌ شتی‌ک، سه‌رنج خستنه‌سه‌ر یه‌کی‌ک به‌ چری.

۲. کو‌ترۆکه‌: په‌یکه‌ری نۆر بچوکی کو‌تر یان په‌پوله‌و... بۆ جوانی به‌ ده‌رزیه‌ له‌ نیوچاوانی هیزار قایم ده‌کری.

۳. حه‌وته‌رمانه‌: ده‌رماتیکی میلیبی بوو له‌ حه‌وت گیای وه‌ک: پازیانه، زه‌نجه‌فیل و... له‌گه‌ل هارپاوه‌ی چه‌ند گیایه‌کی دیکه‌، سازده‌کرا، ده‌درا به‌و مندالانه‌ی که‌ به‌ بۆن ده‌که‌وتن.

۴. ئارمووش: ئاوریشم.

مێرووی^(۱) هەمە‌پەنگی زۆر کۆنی هە‌مایل کرد‌بوو، دە‌یگوت ئە‌و مێ‌رووانە جادووی پە‌شیان لێ خۆ‌ندراوە هیچ چاوە‌زاریک کاری لێ ناکات. چە‌ند پ‌سته‌ توێکڵە پ‌رتە‌قال و قە‌نە‌فرو مێ‌خە‌کە‌ندی لە‌ ملی کرد‌بوو، هە‌رکە‌ بای بە‌لایدا پ‌ت دە‌بوو، ئە‌و دە‌ورووبە‌ری پ‌ر لە‌ بۆنی خۆش دە‌کرد، بێ ئە‌وە‌ی بی‌بینن، دە‌یانزانی ئە‌و فاته‌گە‌رۆکە‌ بە‌و نێ‌وه‌یدا پ‌ا‌برد!

فاته‌، لە‌ حە‌ژمە‌تی بێ‌مێ‌ردی و خە‌نگانی هە‌و‌سە‌کانی، خووی دابوو قسە‌ هێ‌نانو برد‌نو بوختان داتاشین بۆ خە‌لکی ناوایی.

ئە‌و بە‌یانیه‌ی مانگای دە‌برد بۆ گ‌ارانی، چیلکە‌ دارێکی بە‌دە‌سته‌وه‌بوو جار‌جار بە‌ می‌ه‌رە‌بانێ وە‌حە‌ی لە‌ مانگایە‌کە‌ی دە‌کرد، چیلکە‌ دارێکی خۆ‌شه‌‌یستی لە‌ قالچە‌ی مانگایە‌کە‌ی دە‌دا. لە‌وکاتە‌دا کە‌وتە‌ بە‌رچاوی عە‌زە‌ی قە‌سابو بە‌ فاته‌ی گوت: مانگایە‌کە‌ت ناف‌رۆشی؟ فاته‌ش هە‌ردوو دە‌ستی لە‌ بن هە‌نگلی خۆی نابوو، هە‌ندێک خۆی ناسک‌و دە‌ستە‌خوردە‌ نیشانی عە‌زە‌ی قە‌ساب دا، بە‌ حال لێ‌وه‌کانی لە‌سە‌ریە‌ک ترا‌زاند‌نو زۆر بە‌ نە‌جیب‌زادانە‌ گوتی دە‌یف‌رۆشم بە‌س ئە‌من نانم لە‌سەر سی‌ری نە‌سو‌تایە‌، مالی خۆم هە‌رزان‌ف‌رۆش ناکە‌م و ئە‌گەر ک‌ریاری باش هە‌بێت، مالی خۆم لە‌سەر پ‌شت دە‌ف‌رۆشم! عە‌زە‌ گوتی: ئێ زۆر باشە‌ ئێ‌مه‌ش لە‌سەر چۆک لێت دە‌ک‌ری‌ن! فاته‌ گوتی: نای فە‌رت بز‌ری‌ت عە‌زە‌ی قە‌ساب یاخو خۆ‌ره‌چەرە‌ت^(۲) لێ بکە‌وی! قسە‌ی خۆت هە‌ر دە‌کە‌ی، قسە‌ت هە‌موو بە‌ لە‌قە‌من!^(۳)

۱. مێ‌روو: مۆری، موروو.

۲. خۆ‌ره‌چەرە‌: خۆ‌رکە‌. ناوی میلیی دە‌ردیکە‌. تووکیکە‌ ژنان لە‌ نێ‌رینه‌ی دە‌کە‌ن.

۳. لە‌قە‌م: بە‌توێکڵ و مانادار.

ئەو شەو ھەتا بەیانی، ھەرچەند جاری بە ناگا دەھات، بیرى لەو قسەییەى عەزەى قەساب دەکردەووە دیمەنى خۆ ھاوئشتە سەرپشتى خۆى ھاتنە سەر چۆكى عەزەى قەسابى تىكەولیکە دەکرد! خۆزگەى دەخواس عەزەى قەساب، ئەو قسەییەى ھینابایە مەیدانى کردن و کرداری!

فاتە خۆى بۆ ساغ نە دەدە کرایەو لە مابەینى ئارەزووی مەینیانەى خۆى ئەو قسە ھینان و بردنەى نێو خەلکى ناوایی!

فاتە نێوکی خەلکیشى دەھینایەو، قاوەى بۆ کچو کورانی گەنج دەگرتەو، جگە گورگو قوزە کە مەتیاریشى لەکن دەستدەکەوت، زۆریە ئەو بووکەنەى دەگوازانەو، فاتە گەرۆک دەبوو بە بەربووکیان و ئامۆزگارى سەرچییەکردنیان لە گەل زاوادا دەکردن کە چۆن بتوانن ببنە جیگای چێژو دل رازیکردنى زاوای! جگەرەکیشیکی وەک مارمژ وابوو، قوتووەکەى، بەیانیان پرده کرد لە جغارەى قەمیشى عەقراوى، ھەركاتیک خۆشناو تووتنیان دەھینا بۆ گوندی، فاتە گەرۆک لە ھەر گونییە تووتنیک، پەرە سیغارێکی بافرەى^(۱) دەپێچایەو، کاتییک جغارەکەى بە ناگر دەکردو مژیکى قوولێ لیدەداو دوو کەلەکەى بۆ ناو سییەکانى ھەلەدەمژى، ھەستیکى لە تامى تووتنە کە رادەگرتو بۆ ئەو ھەستى پەرت نەبى، ھەردووک چاوى لە سەر یەك دادەنان. ئینجا مژى دوو ھەمى ھەلەدەمیسى و دوکەلێ لە کونە لووتى دەھینانەو، دەیگوت ئەو تووتنە ئى حاجى عەلى ھەرتەلێیە، ئەو ھیان بنپەلکە^(۲) و بەکارنايى،

۱. بافرە: جۆریك دەفتەرى پەرەسیگار بوو، بچووک بوو، بە دەست لوول دەکرا و دەپێچرایەو، تووتنى تێدەکرا و دەکرا بە جگەرە بۆ کێشان.

۲. بنپەلک: ئەو گەلایانەى کە بە قەدى دارکە تووتنەو بوون ھەر لە سەر یۆھ

ئەو ھەیان بېشە ماھە ^(۱)، ئەو ھەیان بۆندارە، ئەو ھەیان تووتنى ئىنى و مژدە دىنانە، بەو جۆرە ھەموو تووتنە كانى لىك جىيادە کردنەو، تووتنناسىكى لىزان بوو. ھەر جغارەكى دەيكىشا سۆتە كەى لەسەر لەپى دەستى رۆدە کردو ھەلیدە دایە ناو زارى و دەيخوارد. ھىچ سۆتە كىكى جغارەى و ھەپاش نە دەدا.

فاتە، ئەو رۆ بازارپى لە ھەموو رۆژانى پابردوو خۆشترەو ھەگبە كەى دەنگوباسى گەرمى تىدایە، بە جۆرىك گەرمە وەك چىشتى سەر ئاورى ھەلمى لى ھەلدەستى. فاتە لە ھالى وادا، ئەگەر دەستى لە ناو زىرىشا بىت وازى لىدنى، بەس بۆ ئەو دەستىكى جوان بە خەبەرە كەيدا بىنى و ۋا بىرازىنىتەو ە دل و ھۆشى ئەوانەى گورى بۆ دەگرن، بە لای خۆدا رابكىشى. ئەو ھەوالەش بۆ فاتەى ھىندە گرنگە وەك ئەو دەستى لە دارىدا دىبىتەو، ئاوا بوو!

بەرلەو ھەش ھىچ باس و بابە تىك بەنىو خەلكىدا گەورە و بۆلۆكەتەو، كلىشەى رستە سۆندىكى تايبەت بە خۆى ھەبوو، لە پىشەو ەك دەستپىك دەيخواردن: لەسەر بەرمالى پىغەمبەرى زىنام لەگەل بابى خۆم كەردى، ئەو قسەى دەيگەم راستەو ھىچ درۆى تىدا نىيە، بە خۆى كەس لە زارم نايىبىستى، لە بن بالى خودام شتىك بە چاوى خۆت نەيىبىنى گوناخە باسى بگەى، ئەيەرۆ

ھەتا خوارى، ھەر بەشەيان جۆرىك ناوى ھەبوو: ئەو دەستى كە لە سەرى سەرەو ە و گۆپكە كەيەو ەو گۆلى تووتنەكە لەگەل چەند گەلەپك كە پىياندەگوت (و ەچە) ئەو ھەيان نۆر بىكەلەك بوو. بەدواى ئەودا ئەو گەلەيانە بوون كە پىياندەگوت (سەرپەل، سەرپەلەك) ئەو جۆرەيان لە گەلەباشەكانى بوون. بەدواى ئەودا (نۆپەلەك) و ئىنجا (نەپەلەك) و لە بەشى بنەو ەشى چەند گەلەپك بەھۆى گەرماد ھەلم و ئاوەو ە سوور ھەلدەگەران پىياندەگوتن (سورگە) ئەو ەشان بىكەلەك بوو.

۱. بېشەما: جۆرىك تووتنى ناياىى بۆندارە.

کافرستانیییه ئەو سال خوا غەزەبمان لێ دەگری، باوەڕ ناکەم دەغرو دانمان شین
 بیټ، ئای هەشمان بەسەری، چاکە پۆژ ناگیڕی و لەباتی بارانی تەورداس ناباری،
 ناخیری زەمانیییه، ئەوەی نەماندی بوو دیتمان، ئاوا برۆا منداڵمان تووکی لێ
 نایه، ئەو خوایه له ژۆری سەرییه و بۆ خۆی شاهیدە قەت حەز ناکەم غەیبەتی
 موسوڵمانان بکەم، توخوا له زمانی من مەگێرپنەوه گوناحبار دەبم، دەلێن
 عەولاشیت له قالدۆچە گرتنی له ئاقاری، لەبەر سیبەری کەنداری سۆر، بە چاوی
 خۆی دیتیتی، ئۆی ئۆی خوایه بە زمانی من نەبیټ، شوانە ی قادر قاوەچی
 مەرەکە ی له پەریزێ کردییە، ئای خوشکۆره دەزانن چەند گوناحه بۆ ئیمە
 ئەو قسانە بگێرپنەوه! بە هەردوو دەستی یە خە ی بنکەوییه کە ی رادەتە کاند،
 خۆی بەری دەکرد وەک گوناهەکان له خۆی بته کینسی، دەیگوت خۆدە خۆدە
 ئەستە غفیرو لالا ئەستە غفیرو لالا بە زمانی من نەبیټ خوایه، دەلێن کورپێژگە
 زەکەری لەناو لەشی دێلەسەگە کە ی دابوو و له حالی خۆیاندا بوونە. بە
 سەگە کە ی وەبوو و بەری نەداو و تاو و کو بە دیمکان ئاویان بە دێلە کەیدا کردوو.
 ئەیه پۆ توخوا بە زمانی منی مەگێرپنەوه، چونکە من بە خۆتان دەمناسن
 ژنیکی له خواترسم، بوختانکردن کارو پیشە ی من نییه. ئامادەم بمرم بەس
 غەیبەتی کەس نەکەم، ئامۆزگاریتان دەکەم پیغەمبەر خوا لێی خوش بیټ
 دەلێ عەیبی موسوڵمانان داپۆشن. خیرتان دەگاتێ، بە خوای کەس لەو زارە ی
 منی گوێ لێناییت.

چەند سەرەژنیک له خەلکی ئاوا یی، زۆرجار سەرکۆنە ی فاتەگەر وکیان دەکرد
 لەسەر ئەو قسە و بوختان هیان و بردنە له ناو خەلکی ئاوا یی، پێیان دەگوت:
 کچی سەر و بابانت له هەشی نین دەست هەلگره، هەتا کەنگی تەمبێ نابێ؟

بەو بوختانۆ تێکدانی مائی خەلکەووە بوو مێردە کەت کوژراو خوا ناوای بەسەر هێنای مائی لێتێکدای! فاتەش لە بەرخۆبەووە دە یگوت: نە خێر خوا مائی منی تێکدا، بۆیە منیش دەستم کرد بە تێکدانی مائی خەلکی.

جغارە کەسی داگیرساند، لە گەڵ مژلێدانی و هەستراگرتن و بیرکردنەوە، بە مێشکیدا هات و چاکە لە پێگای مەلاژنی ئەو هەوالە بگەیەنیتە مەلای ناوەدانی. بە ئومیدی ئەوێ لە پێگای مەلای بگاتە گوندەکانی دەورووبە ریش، هەر بەپەلە جغارە کە لە نیوێ کوژاندەووە هەییپی لێکرد بۆ مائی مەلای ناوەدانی. بۆلاوکردنەوێ هەوالە کە لە جغارە کێشانە کە پێ مەسەلە حەتەر بوو. مەلاژن زۆری بە خێرهاتن لێ دەکات و گلهییبارانی دەکات: خوشکم بۆ وابێ پەحمی و سەرمان لێ نادەو سەر اسومان ناکەو؟ فاتە گەر پۆکیش دەلێ: بە خوای مەلاژن لە مائی نایە مە دەری و حەزە لە قسە و قسە لۆکان نییە، زەمانە کە خراپ بوو، لەنیو خەلکی بگەرێتی تووشی غەیبەتی موسوڵمانان دەبی، بە خۆت دەزانی ئەمن کە یفەم بە قسان نایە، غەیبەتیش هەر باس مە کە! نامەوێ گوناچار بێم بە غەوسی مأل لە بەغدا یی ئەووە چەند رۆژە دەرگای مائی کەسم تاریک نە کردیە^(۱)، ئێستاش ئەگەر لە بەر پرسیاری شەری نەبایە پێچکەم نە دەهات بۆ ئێرە، بەخۆم شەرمی لە مامۆستای دەکەم ئەو پرسیارانە ی لێ بکەم ئەتۆ وەکی خوشکیکی

۱. دەرگای مائی کەسم تاریک نە کردیە: لە پۆژگاری کۆندا کە هۆدە پەنجەرە ی نەبوو، بۆ پووناکایی کەلک تەنها لە دەرگا وەرگیراوە، بۆیە، کاتیکی کەستیکی دراوسێ یان غەوارە سەری بە دەرگادا کردبێ، ژوورە کە تاریک کردووە. جا ئەو کەسە ی کە ماوێ کە زۆر بوو نە چوو تە هیچ مألێک، گوتویەتی: دەمێکە دەرگای مائی هیچکەستیکم تاریک نە کردووە!

له دایکو بابی ده بئیت نهو زه حمه ته م بو بکیشی پرسیاره شه رعیه که م بو له ماموستای بکه ی و وه لامه که شم بو وه بگره وه، مه لاژن گوتی: زور باشه به چاوان، نه دی مه لای ناوه دانی نه گهر وه لامی پرسیاره شه رعیه خه لکی نه داته وه، خه لک چ مه جبوورن زه کات و سه رفتره ی بده نی و به ختوی بکه ن، خوشکوره خه لکی ناوایی هه قی خویانه پرسیاره شه رعیه بکه ن! فاته گهر وک گوتی: مه لاژن به خوت شایه دی نه من تاقه تی قسه هینان و بردنیم نییه و رقم له و که سه یه غه یبه تی خه لکی ده کات. به و خوابه ی له ژوری سه ری ناگای له جووله ی مارو میروویه، به و قورعانه ی مه لای میردت له سه ر پانی خو ی دانایه، نه و قسه م هیئنده پی ناخوشه له زاری من بلاویته وه، ده لئی له سه ر روانم راده کیشن، چیبکه م ده ست له جه رگی خوم ده نیم، به لام ناچارم ده بی بزائم له پرووی شه رعیه ته کلیفی نیمه چیه؟ لیت ناشارمه وه نه وه چهند رۆژیکه نه و قسه و قه بیعاته وه کو ناگرو پوش له گوندی بلاویته وه، هه موو مالنکی گرتوته وه، له دوا ی نه و گوناحه که بیریه، نازانم خه لکی ناوایی نوێ و رۆژوو و جه ج و زه کات و سه رفتره مان به به رده که وی یان نا؟ ناخر نه وه ی نه مان دیته بوو دیتمان، نه وه ی نه مان بیستبوو، بیستمان. خوشکوره کافرستانی رابوو، نازانم شاده ی پروو له کیهان لای بینم بو نه وه ی گومرا نه بم، به خوی هه موو خه لکی گوندی ده لئین، مه لاژن له پرووی شه رعیه له مه لای زیاتر عیلمی له سینگی دایه!

بو گزنگ نیشاندانی هه واله که، سه یه ریکی هه ر چوار ده وری خو ی کردو له ده رگای روانی بو نه وه ی دلنیا بیته وه له خو ی و له مه لاژنی زیاتر که س گوبیستی قسه کان نییه: ده لئین عه ولاشیت له نا قاری له کاتی کو کردنه وه ی قالوچان نازانم کیی دیکه شی له گهل بووه، به چاوی خویان شوانه ی قادر

قاوه چیان دیوه دێله سه گه که ی خۆی گاوه، له بهر سیبه ری که نداری سۆر، هه ر که چاوی به وانه که تیه، و یستویه تی خۆی خر بکاته وه. به لام کار له کار ترازاه، ئۆی خواجه به گوناح و غه یبه تمان بۆ نه نووسی. به قوریانت به مه لاژن با مامۆستا له ناو ئه و کتیه به ئه ستور ئه ستورانه لۆم ته ماشای کتیه بکات، بزانی خه لکی گوندی چۆن له گوناحان پاک ده یینه وه. شوانه ی قادر قاوه چی چۆن غوسلی لی ده رده چیت و له رووی شه ری چۆن سزا ده درئ؟!

مه لاژنیش که وته بن باره کی خه مان، شه وی له سه ر جیگای، ئه وه ی فاته گه رۆک بۆی باس کردبوو هوردو باریک هه مووی بۆ مه لای میردی گیرایه وه. مه لاش به دم ئه سته غفیرو لالا ئه سته غفیرو لالا! خواجه په نامان به دی و مه حفوزمان بکه ی، شه یتان زه فه رمان پی نه بات، ئه وه گوناحی که بیریه، هه تتا له که بیره ش هه راشتتره! ده بیت چه ند مه لایه کی دیکه ش ئاگادار بکه م هه موومان پیکه وه موته فیک بریاری له سه ر به یین.

له دوا ی چه ند دانیشتن به هاوکاری چه ند مه لایه کی دوازه عیلم بریاری ئه وه ده دن ده بیت ده لعازی دێله سه گه که بکوژری، چونکه مایل بووه بۆ نه جامدانی ئه و گوناحه که بیریه و هاوکاری شه یتانی کردیه. ئه وه ی له گه ل سه گ جیماع بکات، به و شیویه غوسلی لی ده رده چیت، بۆیه شوانه ی قادر قاوه چی ده بیت دوو که ریووچان^(۱) له بن پیی خۆی دابنی، ئاوی به خۆیدا بکات هه تاوه کو هه ردوو که ریووچه که ده توینه وه. ئه وکاته شوانه غوسلی لی ده رده چی و دوایه ده کری بیر له سزا که ی بکه یینه وه، له وانه یه تاوه کو ره جمیش

۱. که ریووچ: خشتی سوور، خشتی له قوپی سوورکراوه له کووره یدا.

بروات! دوور نییه بگاته سەنگە بەردیش لە شەللاق و مەللاق ئەولاترە!
شوانە، ناخۆشتترین وەختە کانی ژیانی خۆی بە پڕی دەکات بۆ ئەوەی بزانێ
گەردوون لەو چەرخی خۆلەیدا بە کوێیدا دەداو چ پەندێکی دیکە بە سەر
دینێ! جار ناچار گوێی لە منداڵانی ئاوازییە لە سەر دیواری حەساری دەلێن:
مالی شوانە ی سەگێ!

ئەو پڕۆژی، کە قەت لە یادهوهریی بەرنابیتە وەخوار، کاتیک لە دەلاقە پرا چاوی
لیبوو گوللە یەکی بەراز کوژی تاپریان بە کە لە کە سەگە کە وەناو کوفاری
خوێن فلوچقە کردو سەگە کە دەمی بۆ برینه کە خۆی بردو بۆنی بارووتە کە
کرد. چاوی بۆ شوانە دەگێراو دوو جار قوو پرایە وە گیانی سپارد. دەسەلاتی نەبوو
پارتزگاری لە سەیه کە بکات، دەشترا بە مەردی سەگە کە ببەن.

دایکی شوانە کە بینی کورە کە بۆ سەگە کە بە کۆل دەگری، زۆر دلتەنگ
بوو، زۆریش دەترسا لە دوا ی غوسل لێ دەرکردنی، هەمان چارەنووسی سەگە کە
چاوەروانی شوانە کورێ بێت، دەترسا فەتوای مەلاکان سزایەکی کوێرانە ی وای
بە سەردا بدن، کەس نەتوانی رەتی بکاتە وە! سەری شوانە بە سینگییە وە
نابوو، هۆن هۆن فرمیسکی گەرمی بە سەر پرومەتیدا دەباراندن، گوتی: کورێ
خۆم ئەو ژنە، فاتە گەرۆک، دەستت لە یەخە ناکاتە وە دەستبەردار نابێ
هەتا وەکو بە فەزیکت^(۱) نەگە یەنێ، ئاخەر هەر ئەو سەر بە هەشە بابان کۆرە بوو
مەلیعی قوربە سەری بیگوناحی بە دەستی ئەکرەمی کورێ خۆی بە کوشتن
دا، ئاخەر کەس هەیه بە قسە ی خەلکی ئاوا دایکی خۆی بکوژی؟! هەتا
ئەو ژنە لەو گوندە ی بێت کەس لە زمانی سەلامەت دەرناییت، بە قسە ی

دایکی خۆت بکه هیچ له ئەوشەو زووتر نییه هەر که تاریک کەوتە گوندی، سەری خۆت هەلگرەو برۆ، برۆ هەتا دەتوانی برۆ، بۆ شوێنیک برۆ نە عەتارو نە بەقال و نە دیوهری ئەو گوندانەشی نەگات، بۆ ئەوەی کەس نەتەناسیتهوه، ناخر کەس هەیه حەز بکات جگەرگۆشە کە ی دەربەدەربیت، بەس چیبکەم؟ له چاره‌نووست دەترسێم هەرچەند جاری گوندی گویم لێدەبیست دەلێن شوانە ی سەگگی، خەریکە دەتوێمەوهو حەز دەکەم دەلعازی بمرم، بەلام چی بکەم روح له جێیه‌کیه‌و هەرناقەنێ و بیته‌دەری و پرزگارم بیت!

شوانه، تازه‌لاوێکی زۆر به‌که‌لک بوو بۆ خەلکی ئاوابی، خەلک وه‌ک ئەستێریه‌ک ته‌ماشایان ده‌کرد، مه‌زنده‌یان ده‌کرد له‌ دوا‌ڕۆژدا ببیته‌ چرایه‌ک گونده‌که‌یان ڕووناک بکاته‌وه. وه‌لێ مه‌خابن، وه‌ک مانگی چواره‌ له‌ په‌له‌هه‌وریکی ڕه‌شی چلکنی بوختاندا ون بوو!

هەر له‌ دوا‌ی نوێژی شیوان، دروست له‌وکاته‌ی هه‌موو خەلکی ئاوابی خەریکی نانخواردن بوون، خۆی پێچایه‌وه، دایکی چەند نوردیه‌ نانی‌کو دوو سه‌لکه‌ په‌نیری بۆ له‌ تیشته‌به‌ره‌که‌ی نا و شوانه به‌ جه‌مه‌دانیه‌که‌ی له‌ شانی خۆی راست و چه‌پ گرێدا. دیمکه‌ ئاویکی به‌ گۆمکی گۆپاله‌ که‌یه‌وه له‌ سه‌ر شانی خۆی دانا. دایکی تیر ماچی ده‌کاتو ده‌لێ کورم ئەمن چەنده‌ت لێ ڕازیمه، خواش سه‌د هینده‌ت لێ ڕازی بیت، یاخوا دایکت کوێر بیتو به‌ بیت نه‌ژیم! چەند ئایه‌ته‌لکورسیه‌کی به‌ دوا‌یدا ده‌خوێنی. تارمایی شوانه‌ی له‌ تاریکیدا ون بوو، تاریکایی قوتییدا. شوانه به‌ ته‌مه‌ن راسته‌ منداله‌ به‌لام به‌ شه‌و و نیوه‌شه‌وان ئەوه‌نده‌ی ده‌شتوده‌رو شه‌وینو شیوه‌خوار دیوون، زۆر له‌ پیش ته‌مه‌نی خۆیه‌تی!

ئەو ونبوونه، چل و حەوت سالی رەبەقی خایاند. له‌ دوا‌ی دوو شه‌و و دوو ڕۆژ

پږ پږیشتن، له پږوی سییه مدا له سهر کانی و ناویکی زولال دانیشت و نهو چهند ورتکه نانهای له تیشتته بهرهو جه مه دانیه که ی پتی ماوه دهیخوا. زور به داخ و که سهرهوه له بنی کانیه که دهروانی، پهنگه زیان نهو ساته داخواه بیټ، که نیگام خوی له نیو نارامی و زولالی نهو کانیاوه نقوم دهکات و وردو خاش ده بیټ، نازاریک له ناخهوه پږوخی ده کروشت، چوڼ که وته ته نیایی و بیکه سی و چوڼ و که ی کوټایی دیت؟ که وته بیرکړدنهوه له سهر نویشت و ثاینده ی نادیار ی خوی و نهو پرووداوه دروستکراوانه ی دهستی مړوټه کان، که من به هه ناسه ساردی له پشت سهری خوم جیمه یشتوونو بیرهاتنه وه یان ده مته زینن! لهو شوینه چوله، نهوه ی له دهستی ده هات چهند نویژو له خوا پارانه وهو گریانو دادو فیغان بوو بو خوی.

چیدی فرمیسه که کان له بنی چاوه کانمدا ناشیرمه وه، هه نسکم له گهروودا ناخنکینم، پیشیان بهر دهدهم و په هیان ده که م.

له دهستی پکی نویژه کانی، ده که وټته بهر سهرنجو ته ماشای چهند ریښواریک که ریښگیان دیته وه سهر نهو کانیاوه، ههر دوور به دوور ده بینن نهو لاره، نویژ له سهر نویژ دهکاتو به کول بو حالی خوی دهگری، ریښواره کان وا تیده گن نهو عابیده له خه لوه تگا هاتوټه سهر نهو کانیه بو نویژ و خواپه رستی، له بوته ی خوداناسیدا قال بوته وه. به نه سپایی له پشتییه وه داده نیشن، گوی لهو گریان و هه نیسه که گهرمانه ده گرن، سوجه کانی ده بیته جیگی تیږامانی هه مووان، که سهری ده باته سهر سوجه ی، گریانیک دهگری، دلای وه که بهرد دهکات به ناو، نهوه ی گریانه که ی به گورتر ده کړدو به ناو پارزوونگی زینیدا تیده په پری و ویزدانی نازار ددها، نای چ شهرمه زاریکیان زالمانه به نیوچاوانی خیزانه که یاندا هه لواسی! به چاوی پر له خوینه وه سلای نویژه که ی دایه وه. ریښواره کان پاله په ستوی

یە کتر دەدەن، هەر بابایە هەولێدەدات هەرچی زوو دەستی بە شیخیراڭگات، یەک بە یەک دەست و پێی ماچ دەکەن و پێیدەلێن ئەتۆ شیخی بەرمالێی، ئەتۆ پەحمەتی ئیلاهی داباریویە سەر ئەو خاکە ی! بۆ شوانە یەکی لانه وازو لاکەوتە و لێقە و ماو، لەو سەرایی تەمەن بە باچوونە، ئەو هەلسوکه و تە چاوەروان نە کراوە دەنگێکە وزە و رە ی پێ دەبە خشی. لێی دەپرسن: ئە ی شیخی خەلۆه تکیش ناوت چییە؟

شوانە چەند سالا بە خیلی بە کورە شیخیکی هاوتەمەنی خۆی دەبات، کە بە پێچەوانە ی ماندوویتی و شە و نەخوونی و رەتاندنی خۆی، ئەو کورە شیخە خاویز و دەست و پێی سپی وەک شە عادی، دەمێکە لە دلی خزیدا دەلی دەبی کە ی بی منیش وەک ئەو کورە شیخە ی، کە ناوی شیخ سیراجە دینە، خەلک خزمە تەم بەکات! کاتیک دەبینی بە تەمەنە کانیشیان کەرنۆشی بۆ دەبە نو دەستی ماچ دەکە نو خۆی بە قوریان دەکەن، هەست دەکات کتومت بۆتە ئەو شیخ سیراجە دینە هاوتەمەنە ی خۆی کە سالا ئێکە بە خیلی پێوە دەبات. کاتیک دەبینی بی پلانز بی هەولێدان ئەو خەلکە ی دەوروبەری دەیانە و ی بیکەن بە شیخ سیراجە دین و ژیا ئێکی نوێ دەست پێدەکات. ئەو خەلکە بە هەموو بوونیانە وە هەولێ گۆرینی ژیا نی دەدەن. ئەویش خۆی رادەستی ئەو قەدەرە دەکات کە ئەو خەلکە ی دەوروبەری بۆی دەپرسن.

لەو پۆژەو، هەر بە رێککەوت لە شوانە ی سەگ گێو بوو بە شیخ سیراجە دین! کاتیک خەلکی ئاوی دەبینن هەموو جلەکانی تیتۆل تیتۆل بوون، یە کێک دەنێرن بۆ شاری جلوبەرگی بۆ بکرن. ئەو کە سە لەلای بەرگدروو دەلی هاتووم جلوبەرگم بۆ بدووری بۆ شیخ سیراجە دینمە. بەرگدوورە کەش کە ناوی شیخ

دههینن، یه کسه زهینی دهچته سه نهوهی سهلتهو کهوای بو بدووری که جلی شیخانیه. کابرا مه بهستی له ناوهینانی شیخ سیراجه دینی نهویه که به خاتری جه دو ئابادی شیخی، بهرگدوره که پاره‌ی که متری لیوهریگری. تاوه کو سهلتهو کهوای ده درو، دهچیت شالی سه وزو له چکه‌ی سپی و میزه‌ری له نگه‌ری و پیداویستییه کانی شیخایه تی بو ده کسپ، به جورنک دهیگورن ههرچی ناسه واری شوانه بوونه، پیوهی ناهیلن. نهویش خوین رادهست ده کاتو ریشمه‌ی قه‌دهر شل ده کات، تازه نهو به شه‌ی له خوی له ده‌ستدابوو، کابرایه کی کاسبی کلاشخواری گونده‌که‌ی خوین بیت!

خه‌لک به جورنک دهیگورن، بو خویشی خوی نانا سیته‌وه! تو بلتی نیستا من کی بمو بیم به کی؟! یان نهو خه‌لکه به نیازن بمکه‌ن به کی؟! ههرکات له فکران رادهچیت سی دیمه‌ن زور نازاری ده‌ده‌ن، ههرگیز له یاده‌وه‌ری و له زهینی نابنه‌وه له ناخه‌وه ناگر له هه‌ناوی به‌رده‌ده‌ن، یه کیان: دیمه‌نی ته‌قه‌کردن له سه‌گه‌که‌ی قروچکانه‌وه‌ی و چاوگیرانی بو دوا دیداری خاوه‌نه‌که‌ی که شوانه‌یه. دووه‌م: ده‌نگی مندالانی ئاوایی له‌سه‌ر دیواری ده‌یانگوت مالی شوانه سه‌گگی. سییه‌م: به‌خووه گووشینی دایکی و دابارانندی فرمیسکی گهرم به‌سه‌ر روومه‌تی له‌کاتی به‌پیکردنی و دوایین دیداریاندا.

گه‌یشتبوه نهو باوه‌په‌ی مروث به خواستی خوی نییه بییت به چی، نهوه خه‌لکانی ده‌ورو به‌رن بریار ده‌ده‌ن بتکه‌ن به چی! زۆریه‌ی شته‌کان ده‌ستکاری مروث خویه‌تی و پانه‌رو پالنه‌ره‌که‌ی ههر مروثه، بویه به‌گرنگی زانی به‌گه‌رپته‌وه نهو شوینه‌ی که خه‌لکه‌که‌ی نه‌ویان دروست کردو وه‌کو قوتبیکو که‌سایه‌تییه کی له خوین گه‌وره‌تر لیی ده‌روان. شیخ سیراجه‌دین که زانی

هیشتا که سائیک هەن لە گوندی، سەربردە ی شوانە ی سەگیان لە بیرماوە و
دەیناسنەو، بپاریدا بپروات و بۆ هەتاهەتایە نەگەرێتەو!

۵

حومیږه‌ی حاجی سمایلی، له پېش مالّی خوځیان خه‌ریکی قه‌شاوریشی نه‌سپه‌که‌ی بوو. سمه‌ی نادر راوچی هه‌رچه‌نده‌ شاره‌زایی له‌ ناوّه‌لداریدا نه‌بوو، چیریک‌ی ئاوسی بۆ ماست و دوی له‌ عه‌زه‌ی قه‌ساب کړېوو. عه‌زه‌ نه‌و چیرهی به‌ شهرتی جحیری پې فروشتېوو، که‌ گوايه‌ مینگینه‌ و هه‌رپه‌تی ته‌مه‌نیه‌تی، په‌تک‌یک‌ی له‌ ملی چیره‌که‌ی خستووه‌ و به‌ره‌و مالّی خوځیان به‌ دوا‌ی خویدا راپده‌کینشی. له‌سه‌ر رینگای خوی چاوی به‌ حومیږه‌ی حاجی سمایلی و چهند که‌سینکی دیکه‌ که‌وت.

سمه‌، چونکه‌ زوړ جار حومیږه‌ی حاجی سمایلی بینیبوو ته‌ماشای ددانی و لاخه‌به‌رزه‌ی ده‌کرد بوته‌وه‌ی بزانی نه‌و و لاخه‌ پیره‌یان جحیل، چونکه‌ و لاخه‌ به‌رزه‌ به‌ ددانه‌کانی ته‌مه‌نی دیاریده‌کړی، وه‌ک نه‌وه‌ی شيله‌ی^(۱) پیمای زوړ جحیل، یان به‌رازه‌ی ده‌رکردې هه‌رپه‌تیه‌تی و...

سمه‌ وای مه‌زنده‌ کړدېو چیریش به‌ ددانه‌کانی ده‌زانړی ته‌مه‌نی چنده‌،

۱. شيله‌: ددانی شیریی و لاخی به‌رزه‌ی وه‌ک نه‌سپ و ئیستر. که‌ له‌ ته‌مه‌نی سی مانگی (دوو سال و نیو)یدا فرپیان دده‌ا و له‌ویوه‌ ددانی به‌رازه‌ی ده‌رده‌کا. دیاریکردنی ته‌مه‌نی و لاخه‌به‌رزه‌ به‌و شيله‌ و به‌رازه‌یه‌ ده‌ستنیشان ده‌کړی.

بۆیە داوای لە حومیرەیی کرد تە ماشای ددانسی چۆرە کە ی بۆ بکات، بۆ ئەوێ
 بزانی تە مەنی چە نە. حومیرەش چاوتکی لە هاورپیکانی داگرت بە ئامازی
 ئەوێ دەنگ نە کەن تاوێ کو بە زمیک بە سمە ی سازدە کەن. بۆیە هەرکە تە ماشای
 ددانە کانی چۆرە کە ی کرد، فیتوویە کی درێژی لێداو گوتی: ئەو چۆرە زۆر پیرە،
 وەرە تە ماشای زاری بکە خۆ ددانسی سەرەوێ هیچیان نە ماون؟ ئەوێ کێ قۆلی
 برپوێ؟! سمەش بە گورجی چووێ پیشەوێ تە ماشای ناو زاری چۆرە کە ی کرد،
 بە حەپە سانەوێ گوتی: خۆ راستە یە ک تاقە ددانسی سەرەوێ نە ماوێ! بە دەم
 جنیوباران کردنی عەزە ی قەساب، ریشمە ی چۆرە کە ی وەر سووراندەوێ بۆ مائی
 عەزە ی. بە بۆلە بۆلەوێ دە یگوت: چما ئە من هێندە نە زانم عەزە ئەو کلاوێ
 لە سەری بنی!

بەر لەوێ سلاوی لە عەزە ی قەساب بکات، گوتی: هە ی خوانە ناسی قۆلێ،
 لە گەل کەس نا لە گەل من؟ ئەو درۆیە ت چۆن کرد؟ واتدە زانی ئە من هێندە
 خراب پێچراو مە تەو، ئەو پیرە چۆرە بی ددانە م بە مینگوین پێ بفروشی؟ نابینی
 یە ک ددانسی سەرەوێ لە زاریدا نە ماوێ!

هەر چە نە عەزە ی قەساب سۆندێ خواردو گوتی: هیچ چۆرێک ددانسی
 سەرەوێ نییە و تە نیا ددانسی خواری هە ی، برۆ تە ماشای نێو زاری هە موو
 چۆری ئاوا یی بکە، ئە گەر یە ک چۆرت دیتەوێ ددانسی سەرەوێ هە بی، پارە کە ت
 دوو بە رابەر دە دە مەوێ.

کاتی ک سمە بە ناو ئاوا یی کە و ت چۆرێکی نە دیتەوێ ددانسی سەرەوێ هە بی،
 ئە و کاتە لەوێ تیگە یشت حومیرە هەر بۆ جە فەنگ و بە زم ئەو پە ندە ی پێ داوێ.
 چە ند گە ر دە لوولێکی بچوو ک خۆیان لە دیواری کۆلانی کانی ناو گوندی

دەسوون، لەدواى خۆيان لە قوژنى ديوارهكان چەند پشیلۆكە^(١) و قەلقەلاشك^(٢) و سوورناتك^(٣) جێدەھێلن، ئەوەش نیشانەى ھاتنى پايزە. پاشنيوەرۆى رۆژنىكى پايزەو ئاسمان رەنگى زيوينى پۆشيوو، ئاسمان وەكو ئوقيانووسىكى مەند و بەرىن، كۆتايى ديار نيبە. كۆترەكان لەسەر جى جۆخينان ئەو دەنكە گەنمانە ھەلدەگرنەو لە پاشماوێى كووزرو بنجوخينەكان وەك خاپەرۆك بەجىماون. ھەر كە شەپەبەردەقانى منداڵانى ئاوايى دەستى پىكرد، شىقەى لچكە بەردەقانى و گفەى بەردەكان كۆترەكانيان تەقاند بۆ پەپەرپەرچكەى ئاسمانى و لە قەوامى بەردى بەردەقانيبەكان دەرچوون. سەگەكان لە پەناى لەودە كايەكان لە ترسى بەردەفركىتى منداڵان، سەر دەرناھيئن. لە گوندى شەپە بەردەقانيبەكە سەگ ساحىبى خۆى نانسىتەو. شەپەبەردىكە تيرى بەچەپەى تى بىر ناكات!^(٤) منداڵانى ئاوايى بووينە دووبەرەى دژ بە يەك و، وەك مىراتى بايان بەش بكەن! بە ھۆى گفەگفەى بەردان كەس ناتوانى سەر وەدەرنى. ئەو چەند ئەسپسوارەى پيش دەرگاى مالى دەرويشۆكى، سەرنجى منداڵەكانى راكيشا. منداڵان زانينى ئامانجى ئەو سوارانەيان لاگرنگتر بوو لە بەردەوامى شەپەبەردەكە، بۆيە گوتيان كورپنە ئىستا وا چاكە شەپەكەى راگرين، بچينە لای مالى دەرويشۆكى بزائين ئەو ئەسپسوارانە

١. پشیلۆكە: گولێكى سپیە كە وشك دەبێت وەك لۆكە سپى و سووك دەبێت. شكور مستەفا لە وەرگێڕانى پۆمانى (كاریتە) دا (ئیزگیل) ی بۆ داناو.

٢. قەلقەلاشك: قانگەلاشك، قەدى پووەكى وشك و نۆبۆش.

٣. سوورناتك: پنچەگیايەكى رەنگ سوورى ژەنگاويیە، بۆ مەڕ زیانبەخشە، ئەگەر ببخوات دەموچاوى خورووى تێدەكەوى و بریندار دەبێ، دەلێن سوورناتك بریوویەتى.

٤. تیرى بە چەپەى تى بىر ناكات: ئەوانەى كە چەپەن، تیر و پلارى دەستیان نۆر بەھێزە.

بۆچ شتیکی هاتوونە تە گوندە کە مان؟ بەردە قانیە کانیان حە مايل کردو له پشتی خۆیان بە سستا، ئەو هەش نیشانی شەپ راگرتن بوو. چەند بریندارێکی سووکیان هەبوو له هەردوولا پەرۆکیان له برینە کانیان پیچا، هەپیانیان لیکرد بۆ پیش مالی دەرویشۆکی. هەموو مندالی ناوایی له پیش مالی دەرویشۆکی کۆبوونەوه، دەمیان بە دەرکی کوندە ی سەر کوندەلانی وەنا، دەتگوت تەریفە بووینە له تینوان، یەک له دوا یەک دەرکی کوندەکیان له یەکتەری وەرەگرت. بۆ ئەو ی بلأوه بە مندالە کان بکەن هەریە کە چەند دەنکە شە کرۆکە ی پازیانە ی گوومشکیان دانسی، بە لام ئەو ی مندالانۆ هەموو خەلکی گوندی هەراسان کردبوو، هۆکاری هاتنی ئەو سوارانە بوو، زۆر بە تاسەو بوون بۆ زانینی نیەتی هاتنیان، هەریە کەو بە جۆریک مەزەندە ی دەکرد: پەنگە خزمی دووریان بن یان شوانە کە یان زەپری کردووه! باش بوو خەلکی گوندی رزگاریان بوو لەو دلە راوکییەو هەر زوو بۆیان ناشکرا بوو ئەو سوارانە داخوازی کەری بە گمیی کچی دەرویشۆکینە.

بە گم، کچیکی قەیرە ی لەندە هۆری بە قە لەفەتی نە فرە جا^(۱)، کتومت رۆستە می زال، زۆر کەس دەیانگوت: بە گم بۆ پیانۆکی پالەوان دروستکراوه، بە لام له کوتایی دروستکردنە کە لییان تیکچوووه بە هەلە کردوویانە بە ژن. چونکە زۆریە ی تاببە تەندیه کانی پیای هەلگرتبوو، سەر و کەللە ی بە گمیی بە قەدەر سەر و کەللە ی دوو پیای ئاسایی دەبی، چەند داوه مووکی پەشی ئەستووری بە سەر چەناکە و لاجانگ و سیمیلیەو یە، برۆکانی وەک دەسکە کەوهری لیک بلأو، دەستی هیچ ئارایشتگەرێکی وی نە کەوتوو.

۱. نە فرە جا: زەبەلاح، قەد و قیافە ی زل و ناپیک.

دهستو ناو له پي له گهل کارکردن هيڼده گه وړه بووینه هه رگيز به دهستی خانمی مال ناچیت، ناو له پي دهستی وا خاراوه شمشیری میسری نایبرې. به گم وه ک ژناني ناسایی چاوان رهش ناکات به کلی سوبحانی و بسکی لول ناکات، هه ردوو بسکی به بناگویدا له پشتي سهری خوی ده به ستا بو کارکردن تاوه کو به رچاوی نه گرن، که شکو داندوکی دهستی به گمی، به هو ی گه وړه یی نیوله پي دهستی، له نیو که شکو داندوکی هه موو ژناني ناوایی دیار بوو، داندوکه کان به قه دهر کفته ی برویشی گه وړنه، کاتیک به گم دهستی ده دایه خاکه ناسی، هندی بلنی یه کو دوو قور ی هه زار خشتی ده گرتوه، ده ستباری^(۱) جه وال له گه لن پیاوان ده گرتو رهشکه کای بارده کرد. نهو پشتيه قه سه له ی به گم له پشتي خوی هه لده دا به چوار ژن هه لنه ده گیرا. دوو کونده ی نیریان ی ناوی له سه ریه ک له پشتي ده کرد، هه تا سه ر کونده رانی داینه دهنان، بو سواقدانی سهری خانوو، له وده ی کا، قه ت مارنجی به کارنه ده هینا، چونکه دهستی به قه دهر مارنجیک قور ی راده داو لووسی ده کرد.

دهرویشوک زور به خیر هاتنی میوانه کانی کرد. یه ک له میوانه کان که دیار بوو ده مړاستو ریشسپیان بوو، گوتی: کاک دهرویش به پیاومان زانیوی بویه هاتووینه سهر به ره که ت، مه به ست له هاتنمان نه ویه داوات لی ده که یین کور ی حاجی خارندی بکه یته کورو خزمه تکاری خوت و به گمی کچتی لی

۱. ده ستبار: له کاتی بارکردنی جه وال له گه نم له ولاخ، دوو که س ده ستیان تیک ده گرن، وه ک نه و ی نامیز له جه وال له که بدن، دهسته کانی دیکه شیان ده خه نه بن قوژینی جه وال له که. که سی سیپیه میس که له دواوه ده ست به جه وال یان باره که وه ده گری و ناوای سه رپشتي بار به ره که ی ده کات، پییده گوتری پشتبار.

مارە بکەو قسەمان نەشکێنی لەو مەجریسە. دەرویشۆک کەوتە سەر نازایەتی و پالەوانیەتی و مالداریکەری بەگمێ کچی و گوتی: کچی من کچ نییە زەلامە زەلام، قەسەم بە خۆی ئیشی سێ کورپانم بۆ دەکات! حاجی خارند گوتی: کاک دەرویش پیویست ناکات ئەتۆ باسی بەگمێ بۆ من بکە، لەو رۆژەی بە چاوی خۆم بینیم بەرامپیلی گریڤابوو، پێنج خشتی لەسەر پشتی خۆی دانابوو، بە چاوی خۆم دیتم خشتی لە سێ بەژنە زەلامی بۆ سەر سەری وەستای داویتو هەڵدەدا ئاسمانی، لەو رۆژەوە سویندم خوارد ئەگەر خوا بە قسەت بکات دەبێ ئەو کچەی بکەمە بووکی خۆم، ئەوجا ئیمە کچمان نییە ژن بەژنە بکەین، دەبێت بە مائی دنیایی لەگەڵمان پێک بێ. دەرویشۆک گوتی: یە ک کۆری گچکەم هەیە هیشتا بە دە سالی دیکەش هی ژنی نییە، ئەمن شیرباییم^(۱) وەرنەدەگرت، بەلام ناچارم چونکە پاشی دە دوازدە سالی دیکە ناتوانم ژنی بۆ کورپەکم بینم هەر کچەکی بیخوایم مائی دنیاییان دەوێتو داوای شیرباییمان لێ دەکەن. دەزانم ئەوێ پاری شیربایی وەرگری دوور نییە ناولەپی دەستی کون بیت! بەلام ناچارم ئەمنیش ئەو چەند سالی ئەو کچەی بەخێو دەکەم، ناکرێ هەر ئاوا بە سووک و ئاسانی و بەلاش لە قەبەری کۆری خەلکی بکەم، هەر دەبمە سوودرە خزان! ناخەر هەتا گیسکەکی گەورە دەکەو هەردوو چاوت دینەدەری، ئەوەندە زەحمەتی پێوە بکێشی، ئەوجا بێنە بەرچاوی خۆت چۆن کچەکی گەورە دەکەو! دەرویشۆک گوتی: حاجی خارند مامەرت لەوسەرەوێ خۆشە بۆ ئەوێ لە دوا بێ گازان دەم لێ نەکەو، قسەو خۆم

۱. شیربایی: شیربەها. هەقی شیر و بەخێوکردنی کچ تا گەورەکردن و بە مێرددانی لە مائی باوکی.

لهوسه‌ره‌ی ده‌که‌م، ده‌بیت لیم به‌په‌له نه‌بی هه‌تا ته‌و دوو هو‌له مه‌ره‌ی بناغه‌مان دانایه ته‌واوی ده‌که‌ین، چونکه به‌گم له‌ده‌ست بیته‌وه مه‌عتله‌ ده‌بم، سه‌ری خانووان و له‌وده‌ی کای سواق بده‌ین بووکی خۆت بگۆزه‌وه، نه‌مه‌ش قورکاریمان ته‌واوده‌بیتو چه‌ز ده‌که‌ن رۆژی دوا‌یی هه‌روونه‌ جلکان، هه‌رچه‌نده ده‌زانم بۆ سالی دادی، که‌سم به‌ده‌سته‌وه نامینی بۆ مه‌لۆ و گیشه‌و شه‌غره‌و ره‌شکه‌کا کیشه‌انه‌وه ده‌ستباری جه‌واله‌ گهنه‌و قورکاری، به‌لام کچه‌و ده‌بی بچیته‌ رېوجیگای خۆی مالۆ می‌ردی خۆی، نه‌ولاد هه‌تا مردنی له‌گه‌ل دایکو باوکی نامینی، کور ژنی دینی و کچ می‌ردی ده‌کات، نه‌وه سوننه‌تی ژبانه، ئیمه‌ش هه‌ر ئاوا له‌ دایکو باوکی خۆمان جیابوینه‌وه، یه‌ک له‌ ریشسپیه‌کان گوتی: که‌واته با مامۆستا ده‌ست به‌ ماره‌ کردنی بکات. مامۆستا گوتی: که‌ستان ته‌سبیحی نه‌گی‌ری هه‌مووتان ده‌ستتان له‌سه‌ر نه‌ژنۆتان دانین، نه‌وه‌ک خاونه‌خواسته‌ یه‌کیک زاوای به‌ستی و به‌ زاوا نه‌بی!

مه‌لا که‌ بینی هه‌ندیکیان بیزاربوون له‌و قسه‌ چه‌ندباره‌یه، فاتیح‌حایه‌کی هه‌دییه‌ کردو هه‌موو پیکه‌وه به‌ زاوایان گوت هه‌سته‌ کوره‌ ده‌ستی خه‌زورت و مامۆستاو ریشسپیه‌کانیش ماچ بکه‌. پاره‌ی مه‌لایان دا بۆ کرێی نه‌و چه‌ند قسه‌ی کردبووی. هه‌ر که‌ گه‌رانه‌وه، حاجی خارند چه‌ند کاوهره‌ نی‌رتکی له‌ مه‌یدانی کرد بۆ فروشتن تاوه‌کو زی‌رو جلکی بووکی پی بکری، پاره‌ی خسته‌ ته‌نه‌کی باخه‌لی و له‌ چاوه‌روانی وه‌لامی ده‌رویشۆکی بوو. دوا‌ی نه‌وه‌ی ده‌رویشۆک هه‌موو قورکاری و ئیشه‌ سه‌خته‌کانی به‌ به‌گمی نه‌نجام دا، وه‌لامی دایه‌ حاجی خارندی: با بێن بچنه‌ جلکانو بووکی خۆیان له‌ده‌ست ده‌نیم. حاجی خارندو چه‌ند ژنیکی مالی بووکی و حاجی ژن و به‌گم، له‌گه‌ل

گەردی بە یانی ھەپیپیان لێکرد بۆ سەر جادەى قیر، لەدوای کاتیکی کەم لە چاوەپروانی، پەستی^(۱) عەزیز عەدلانی بە جیرەجیر بە دیارکەوت. حاجی خازند کەشیدەى لە سەرى کردەووە دوو سێ جاری کەشیدە راوەشاند، بۆ ئەوێ دیکەتى شوڤیرەکە بۆ لای خۆیان رابکێشێ کە ئەوانیش سەرنشین و دەچنە شاری. پەست راپیگرتو سەرکەوتن، سەرنشینەکان زۆریان حاجی خازندیان دەناسی. لەدوای بە خێرھێنان و ھەوال پەرسى و بارودۆخی ورساتى^(۲) و کاوڕەنێر لە بازاری جووتى چەندى دەکا؟ پەرسىاریان لێکرد خێرە لەگەڵ ئەو ژن و ژالەى دەچى شارى؟ حاجی خازند گوتى: ئیشى خێرمان بە دەستەوہیە، دەچینە جلکان بۆ بووکى. ھەموویان پێکەوہ پێرۆزیاییان لێکردو گوتیان ئینشانە لێ پێکەوہ پیرو خەرۆ دەبن، بووکە کەت یە کەم مندالی نۆبەرەى کوپ دەبێت، بە ھەول و قووەتى خودای دوازدە کوپى کاکۆل سۆرت بۆ بێنى.

تازە دووکاندارەکانى ناو قەیسەرى، دوکانەکانیان دەکردەووە بە مەسینە یە کەوہ پێش دووکانەکانیان دەرشانو وەستا لە شاگردەکانیان رادەخوړی، سەفارچى^(۳) و خمچى و ئاسنگەرەکان رەزۆویان دەگەشاندەووە دەلالەکان پارچە بەرپەیک، مافورێکی سەرەنازیان بە شانیاندا داڤوو، ھاواریان دەکرد: ئەو ئەمە زاد دینارەک و دوو عانە! یەکی دی دەیگوت: دینارەک و سێ عانە. بەوجۆرە نرخەکەى ھەلەدەکشا

۱. پەست: ئۆتۆمبیلێکی سالانى پەنجاگان و شەستەکانى سەدەى بیست بوو، بۆدیەکەى لە دار دروست کرابوو، بۆ گواستەوہى سەرنشین و پێداویستى پۆژانەى خەلک بەکاردەھات.

۲. ورسات: وڵسات، مالات و ھەیان.

۳. سەفارچى: مسگەر، مزگەر، ئەوانەى کە مەنجەل و شتى لەو جۆرە سبى دەکەنەوہ.

تاوهكو دوايى له كۆتايى هاواري ده كرد: كهس نه ما، ئاخيرمه زاد، دهستى فروشيرو
كرپاريان له ناو دهستى يه كتر دناو، شافلخيز، ياني خيري لي بييني!

حاجى خارند له پيشه وه دهرواو نهواني ديكه به دوايه وه به ناو قهيسه رريان.
بوونو به رامى به هاراتو زنجه فيل و ميخه كو گولاو، ميشك و لووتى
هه موواني پر ده كرد. هه موويان له ته ماشاي شار قوشقى ده بن. يه كم شت
كه به نياز بوون بيكرن جووتى پيلاوى بنعانه ي^(۱) زهردى زروقى^(۲) بوو بو
بووكى، به لام هه موو قهيسه ريان ليكدا، پيلاو فروش نه ما سه رى پيدا نه گرن،
له و شاره ي هيچ پيلاويكى ژنانه يان دهست نه كهوت به پيى به گمى بكات!
ته نانه ت پيلاوى پياوانيش به پيى نه ده كرد، هه ر هه مووى بچووك بوون بوى!
به ناچارى برپارياندا كلاشى بو بنپه رگ^(۳) بدهنو بوى بچنن. ئاخو نه و روژانه ي
ژنانى ئاوايى ده چوونه په روژشان و چيلكه و سه رگين و قه سه لان، پييان له جىي
پيى به گمى داده نا، شوين پيى نه وها ته خت ده كرد وه ك باگردينى ليدرا بيت،
قونجركه و دركو چقلي لي پاك ده كرده وه.

له دواي نه وه ي برپارياندا له باتيى پيلاوى قونده رى بنعانه ي زهردى زروقى،
كلاشى بو بچنن، روويان كرده كولاى زيرنگران له دوكانى زيرنگره كه هه رچه ندى

۱. پيلاوى بنعانه: پيلاويكى پاني به رزى ژنانه بوو، بنى پاشپانييه كه ي به قه ده ر
عانه يه ك بوو، بو بووك ده كپدرا.

۲. زهردى زروقى: په نگ زهردىكى بريقه دار.

۳. بنپه رگ: كلاش بنه كه ي له تايه ي ئۆتۆمبيل ده بېردراو به موو بنپه رگ ده درا،
واتا پزىكيان ده ژنى، چونكه موو به ته پوون خراپ نابيت، به و پزىچينه
ده گوتري بنپه رگ.

بازنه کانیان تاقي کرده وه هیچ بازنه یه ک به قول و باسکی به گمیی نه کرد! دهستی نه چوه نیو هیچ یه ک له بازنه کان، هه مووی بۆ بچووک بوون. هه گواریه کی به گوئیان دهگرت بچووک بوو، زیرنگره قوشمه شاریه که، که زانی نهو بازنه و گوارهو زیرانه ی لای نهو یان به دل نییه یان بۆی نابیی، وه ک گالته پیگردنیک گوتی: مه گهر دوو فانوسی به قورپی بۆ بکه نه گواره! نهو گالته یه هه مووانی نه بله ق کرد. حاجی خارند خۆی لسی راستو چهپ و سوورو شین کرد: هه ی سه رسه ری شه للاتی، پایوی قه شمه ریان بناسه! لیره له ترسی پولیسو چه پسخانه ی ناویرم هیچت پی بلیمو هیچت لسی بکه م، بریا به بریاداران له ناویندانی زووری بای، نه و جا ده تبینی خپکه به ردی وه قه یی^(۱) و نیو وه قه ییت کو وه کی ته رزی له سه ر تریقه ی پشتی هه ر ده قوزیه وه! زیرنگره قوشمه که گوتی: حاجی له میژه به ره فتی که فیل به ربووی؟ به گالته وای پینگوت، حاجی گوتی: وه رن با پروین هه تا زه ره کی پی نه کردو وه! له دوکانی زیرینگری هاتنه ده ری به توورپی و بی مالئاوایی. حاجی خارند له سه ر ده رگای دوکانی گوتی: به شم له هه ر چوار مه زه بی خوی برابی، نه گهر زیرم له عه رزو عاسمانان به ده ست نه که وی، زیری له و بی حورمه ته ی نا کرمو مامره تی له گه ل سه رسه رییان دروست نییه!

یه ک له گیرفان به ره کان، له بازاری زیرینگران که چای به و خه لکه دیهاتیه کهوت، له دلی خۆی گوتی نهو ده شته کیانه^(۲) دل سافو خۆشباوه رن وا دیاره پاره ی زوریان پییه بزه خه ریکی زیر کرینن، به دوا یان کهوت گوتی لسی بوو

۱. وه قه: هۆقه که بریتیه له دوو کیلۆو نیو.

۲. ده شته کی: گوندی، لادیی. له ناخاوتن و فه ره نه گی خه لکی سنووری هه لیژی، مه به ست له ده شت، گونده.

حاجیژن گوتی: خارند پار نه گهر مندالنه کانمان سونه ت کرد خو ئیستاش پاره ی کیربرینیکمان له سهر مایه، ئینشائه لّلا کابرای کیربر ده بینینه وه پاره که ی بدهینئو نه وه قهرزهمان له سهر نه مینئ. حاجی خارند گوتی: نه ری ناوی چی بوو، حاجیژن گوتی: له بیرم نه ماوه به لّام ناوی، ناوی، ناوی، ئا ناوی به شیر ی مزه میدی کیربر بوو. ههر به شیر ی مه ری به بیرم هاته وه، به لّام دلّنیام خه رک ی هه ولئری بوو. گیرفانبر، نه وه قسانه ی هه موو گوئ لئ بوو، جانتایه کی کیربرانی کړی له گه ل سیداره یه کی ره ش له لای کولّانی ته نه که چیان، لیان سووراپیه وه و ههر له دوورپا: ئای حاجی خارند نه وه چی ده که ی لیږه؟ نامیزی کرده وه و حاجی خارندی له نامیزی کرد. حاجی خارندیش له خوای ده وئ بو چاوساغه کی، گوتی: ناتناسمه وه! به شیر مزه میدی کیربرم. نه من له ئاسمانان نه توم ده ویست ئیستا له عه رزیم به ده ست که وتووی، نه وه کووه ریت به شاری که وتییه؟ هه موویان روخساریان گه شایه وه. چاوساغ و شاره زاو ناسیاوئیکیان بو په یدا بوو! به رله وه ی بگاته لای حاجی خارندی و له نامیزی بکات، ههر به کیکیان شتیکی ده گوت نه وه ناونووسه که ی نه وئ سالی نییه؟ نا، نا، باشچاوه شه که یه. به کی دیکه ده یگوت نه وه دیوه ره مه نسوور نییه؟

به شیر مزه میدی کیربر، بو نه وه ی هه موویان له و دلّه پاوکییه رزگار بکات خو ی به یه ک به یه کیان ناساند. حاجی خارند دووباره دهستی له ملی کرد گوتی: به و حه جه ی ته وافم کردییه، نه وه حاجیژن ده زانی پوژی نه وړو باسی تۆمان کردییه. ده مگوت، ده بی جاریکی دیکه به شیر ه فهندی بینمه وه نه وه قهرزهم له سهر نه مینئ. له گه ل نه وه قسانه دهستی له باخه لی ناو جزدانی پاره ی ده ره ئنا پاره ی یه ک سونه ته ی قهرزارییه که ی بداتی، به شیر که زانی

جزدانسی پاره که ی له کام لای باخه لای داناوه، دلنیابوو به ناسانی دهستی پی راده گا، سوئندی خوارد: حاجی به سوئلتان مزه فەر لیت وه رناگرم، باسی قهرزی نهو کیر پرینه بکه ی براده رایه تیمان نامینن! حاجی گوتی کاکه قهرز کۆن ده بی به لام نافه وتی! حاجی خارند گوتی: مادام پاره ی قهرزه که م لیوه رناگری نیوه رۆ له لوقنته خانه یه کی باش ده بی ده عوه تی من بی! به شیر گوتی دلت ناشکینم نه و هیان رپی تیده چی، قهت ریم پی نه ده دان بچنه لوقنته خانان، به لام چبکه م خیزانم چۆته وه مالی بابی. هه موویان به یه که وه به رهو لوقنته خانه ی به ریکه وتن، چیشیت و نانیان بو هات، حاجی خارند برنج و شله ی بو هات، حاجی پپی وابوو نه گهر شله که ی نه خوا پاره ی که متر لیوه رده گرن، بویه بانگی شاگرده که ی کرد گوتی: نه من برینجه که م به سه، نهو شله یه م بو ناخوری وه ره بیبه وه. شاگردی لوقنته گوتی: لینگه رپی حاجی با لیره له سه ر میزه که بیت دوایی دهیبه مه وه. حاجی خارند پیداگیری کرد که ده بیت شله که بباته وه، شاگرده که حالی ده بیت حاجی مه به ستیه تی پاره ی شله که ی بو بگه رپته وه، پییده لی: مام حاجی شله که ی بخوی یان نه یخوی پاره که ی ده بی هه ریده ی، برنجی بی شله نافروشین. حاجی که وایزانی، هه رچه نده برنجه که ی به نانه وه خوارد بوو، گوتی: که واته دوو نانم بو بینه! شله که ی راکیشا پیش خوی دوو نانی به ویش خوارد و پارووی کوئی به بنی قاپه که دا هیئا. حاجی خارند پاره که ی دا به خاوه ن چیشته خانه که. له دوای نانخواردن حاجی خارند گوتی: به شیر ه فندی با بچینه مزگه وتی خانه قایی نویژه کانمان بکه یین، هه ر نه وه مان به که لک دیت، بو رۆژی مه بادایی! به شیر گوتی: نه من خه ریک بوو وا بلیم. له مزگه وتی له دوای نویژکردن به شیر مزه میدی کیر پر به فرسه تی زانی که وته

پښکڅستنی پزړوی شهرواری حاجی خارندی و بهرو پښتیني و یه خدی کورته که مراد خانیه که ی و داخستنی قوېچه کانی بهرگه ردنی و گوتی: حاجی گهر دنت هه لکیشه با دووگمه کانت بو دابخه م، نامه وی دؤستی گیانی به گیانی خوم به شه پړیوی ببینم، دهی چه ناگه ت بلند بکه، حاجی چه ناگه ی بهر زکرد بووه ووهو لووتی له ناسمانی کردبوو، وهک بون به ناسمانیوه بکات! به شیر مزه میدی کیربر نهوهی ویستی، کردی و بردی!

به پهله گوتی: نای حاجی تازه بیرم که وته وه ده بی به پهله بچم مندالی مالی مته سهرفی سوننه ت بکه م، جه نابی مته سهرف چاوه پروانم ده کات. دلی نایه کوره تاقانه که ی به من نه بیث به که س سوننه ت بکات. ده زانی نه من ده ستم سووکه نه گهرنا حزم ده کرد هه تا ده پونه وه له خزمه تتاندا بام و به ریم کردبانه وه بو گوندی. حاجی خارندو خیزانی زوریان تکا لی کرد گهر دنیان نازاد بکات! له دوا ی پوښتینی، هه زارو یه ک دوعای که سک و سوریان بو کرد. حاجی خارند دهیگوت: قورحان به هه قت به ساحیت ده لی بی باره کم له سهر شانی لاکه وتووه، به شیر مزه میدی کیربر گهر دنی نازاد کردم له هه قی نهو کیربرینه ی گورین. حاجیژن دهیگوت: به مه رقه دی شیخ عه بدولقادی گه یلانی، به شیخ نوره دینی بریفکانی، نهو پیاوه چاکه، نهو جاره زنی بکه ویتسه گوندی، ده بیث هه تا پیی هه لده گیر ی په نیرو که شک و داندوکی بو دابنیم بو منداله کانی بباته وه. نای لهو پیاوه نوورانی و چاکه ی! ده موچاو جه مالی پاکي، نووری لی دهباری!

نهو جاره له ناو قه یسه ری پرویانکرده دوکانی کوتال فروش شه ریفی عیسمه تی بو جلکان، له کاتی هه لگرتنی کراسی گولبامانو که ویی ناگر باران بو بووکی، دیاربوو مالی زاوای دهیانویست ره زیلی به کرینی جلکان بکه ن،

هەرچی لایەنگرانی مائی بوو کیش بوون دەیانگوت: کراسی بە باخەل و دامین، بۆ بەگم، نۆگەز کوتالی دەوی. حاجی خارند هەمیشە دەیگوت: دوو سێ بەرامبیلی چاوپانی^(۱) قایم بۆ بووکی هەلگرن! چونکە حاجی خارند چاوی هەر لە مالداری و نیشەکانی بەگم بوو، ئەو بەرامبیلانە بۆ پاککردنەوەی هۆلی مەرو مالاتی و کاو ئالیکدانێ مەرو مانگا و لاخە بەرزەکان بوو.

جلوبەرگی بووکیان لە لای شەریفی عیسمەتی لە ناو قەیسەری هەلگرت و کوتالەکانیان لە سەر یەک کۆکردەو. حاجی خارند هەر زوو بۆ ئەوێ نەبادا کوتالی زیاتر هەلگرن، گوتی: مام شەریف بزانی پاری ئەو جلکانە دەکاتە چەند؟ دەزانم ئەو گرانمان لە سەر حیساب ناکە، بۆیە مامەرەم لە گەڵ نەکردی! مام شەریف چۆرتی ژمیریاریە کە دەستدایە و هەر سێ خڕۆکە دەینا ئەو لایە و یەک خڕۆکە دەبردا لایە کێ، گوتی: حاجی خارند قازانجە کێ کەم هاونشتۆتە سەر، هەموو پارە کە دەکاتە شازدە دینار و چار عانە، چار عانە کە بە قوربانی پیتلوی تۆ! هەر شازدە کەت لیوەردەگرم! حاجی خارند دەستی بۆ باخەلی برد جزدانە کە دەربینی و پاری کوتالەکانی مام شەریفی بدات، بە لām جزدان دەلی لە من مەگەرێ! حاجی مشەوێش بوو، بە جۆریک سەرنجی هەمووانی بۆ لای خۆی راکیشا، هیندە بە پەلە گیرفانەکانی یەک بە یەک دەپشکنی، رانە دەوێستە هەتا گیرفانی کورتە کە مراد خانێە کە دەگەرێ، دەستی دەبرد بۆ گیرفانی شەرواری، خەریک بوو هەموو گیرفانەکانی بدپینێ، بە لām هەواڵێک لە جزدانی پارە کە نەبوو! هەموو سەرنج و چاوەکان لە سەر دەست

۱. بەرامبیلی چاوپان: ئەو بەرھەڵبێنە بوو لە جۆرە جاوێکی قایم کە پێتان دەگوت چاوپان، دروست دەکرا.

و گیرفانی حاجی خارندی، ئەبڵەق بووبوون، بە جۆرێک کە سیان چاویان لە سەر
هەلنە دەگرت، هەمووان پێکەوه دەیانپرسی: حاجی ئەو چی بوو؟ حاجی بە
تاسانو پچر پچر دەیگوت: جزدانی پارە کەم! جزدانی پارە کەم! گوتیان: جزدانی
پارە کەت چی؟ بۆ پێمان نالێی؟ گوتی: بە خوای جزدانی پارە کەم نە ماوه، خوا
دەزانێ لە کوێ لێم کە وتوو! مام شەریف گوتی: کاکە رەنگە گیرفان بڕەکان پارەیان
پێ شک دیوی و لێیان دزیوی، بزانه بۆ کوێ چووی؟ حاجیژن گوتی: کورە خو
نە گەر پارە لۆقنتە کەت دا جزدانە کەت لەو باخەڵی لای چەپت داناو لە گەڵ
بە شیر مزەمیدی کیربەر چوون بۆ مزگەوتی، رەنگە لەو بەینە لێت دزرابی! بە
بیستنی ناوی بە شیر مزەمیدی کیربەر، مام شەریف گوتی: ئەو بە شیر مزەمیدە
کییە ئەو ها لێتان بوو بە دایکبەرا؟ حاجی خارند گوتی: ئا ئا راستە کە پارە
لۆقنتە کەم دا، قرتە ی جزدانە کەم داخستو لە باخەڵم ناو، لە مزگەوتی بە شیر
بەر و پشتینی بۆ رێک خستم و پووزوی شەروارو یە خە ی مراد خانی و کەشیدە ی
بۆ رێک خستم. ئەتو بلێی ئەو، ئەو نمە ک حەرامییە ی لە گەڵ کردبم؟ مام
شەریف گوتی: بە شیر مزەمیدی دایکبەرات کاتیک بەرو پشتین و یە خە ی
بۆ رێک خستوو، جزدانە کە ی بردوو! حاجی خارند بە گومان کەوت، گوتی:
بە شیر ی مزەمید هەر یە کسەر گوتی دە پۆم دە چم کورە تاقانە کە ی مە سە ریفی
سوننەت دە کەم. مام شەریف گوتی: کاکە حاجی ئەو بزانه درۆ ی لە گەڵ کردوی
چونکە مە سە ریف تە نهایە و مندالی نییە. هیچ کور ی نییە، ئەتوو پێم بلێ
پارە ی زۆری تێدا یە جزدانە کەت؟ حاجی خارند گوتی: ئەری وە لالا. پارە ی دە
کاوە پێرو گۆلکە ک و چار عەر بە گە نمی تێدا یە، توخوا پێم بلێ مە سە ریف
وە جاغ کوێرە؟ ئە گەر وایە ئەو درۆ یە ی بۆ لە گەڵ کردم؟ مام شەریف گوتی:

هه موو خه لکی شاری ده زانن مته سه ریف وه جاغ کۆره. مام شه ریف گوتی: حاجی خازند نهو به شیر مزه میدی پیاوه کی چۆن بوو؟ حاجی خازند گوتی: مام شه ریف بلیم یه کی چۆن بوو، کاکه خه رکی شاری زۆر پیک ده چن بهو دوولینگو قهریتانه ی ملیان هه موو ده ریتی له یه ک دایک و بابی بووینه، نه وهنده ی ده زانم یه کی سووره ی ملنه ستور، ملی ده تگوت قونکه هه و جاره، چاوسۆر، برژانگی سه ت سوندو که لاموللات ده خوارد هینده زهرد بوو ده تگوت: برژانگی نهو گۆلکه زهرده ی فروشتم ناوا برژانگی زهرد بوو. چاوی ده سوورپاند ده تگوت گای خودارییه ^(۱)، ههر دهیمشانندو دهیخواردو دهیگوت: بابی مام شه ریف گوتی: حاجی به شیر مزه مید چی له به ربوو؟ حاجی گوتی: چاکه ته کی له به ربوو ده تگوت چاکه تی مدیر ناحیه یه، قهریته کی سووری له ملی بوو دوولینگسی له پی بوو، جانتایه کی کیرپرانی به دهسته وه بوو، حاجی نه یده زانی بلی سیداره، گوتی کلاویکی قوزه چیرانی له سه ری بوو، هینده رهش بوو ده تگوت قوزی چیره به که لیه جوانه گا پیی هه لمیستوه، پینلاوی په نجه ره ی کون کونی له پیدابوو، جانتایه کی کیرپرانی به دهسته وه بوو، به بنی چاوی لیم خیس ده بووه لاونیو ته ماشای ده کردم. مام شه ریف گوتی: له دوا ی چوان مه چوو، پاره که ت دزراوه نهو به شیر مزه میدیه لینی دزیوی، کوتاله کان هه لگره نه وهش پاره ی هه قی ریپی، نه گهر هه تبوو بمله وه، نه گهر نا گهر دنت ئازاد بیت، وه کی شیر ی دایکی خۆت لیت حه لال بیت! حاجی خازند گوتی: مالت ناوا بیت مام شه ریف، خۆ هیشتا زۆرمان ماوه بۆ بارگه ی بووکی بیکرین، سه ره هیزارو هه وری ماوه،

۱. گای خودار: بهو گایه ده گوتی که ههر زینده وه ریک له مروف و ئازهل ببینن، مۆپه ی لیده کات و ده یداته بهر قوچان.

کۆترۆکهو دووگمهو دۆلابو بنکهوای به سیمی چندراو، نهوجا دهبی هفتا کلاوی به سیمی دزهییانی و هفتا جۆت گۆریه و هفتا دهستپرو هفتا ئاویتهی دوو پرووی گیرفانی و هفتا دۆخین و بیجگه له کل و کلدانو کیسه خه نه و هوردهواری ژنان، خۆ له دابونه ریتی گوندی و کرمانجیه تی خۆمان ده رناچین، نهوهی به چیته دوای بووکی دهبی جووته گۆریه ک، دهستپه ک، دیارییه کی بدهینی نه گهر دۆخینی کیش بیته. چاره ی من نهوهیه بچمه وه گوندی، چوار عهر به گهنمی دیکه بفروشمه ته راحه کازو به رانه کی چاکمان هیه بیهینمه مهیدانی بیفروشم، پاره ی جهنابتو نه و شتانه ی ماوه بیکرم، کاکه مال به لاباران ناگاته ههواران، دهبی خۆم بخورنم! حاجی خارند و نهوانه ی له گه لیدا بوون هه لته ک هه لته ک گه رانه وه بۆ گوندی، ههر زوو له گوندی دهنگۆی نهوهی بلأوبیه وه که پاره کی زۆریان له حاجی خارندی دزیوه، ههر بابا بوو، دهیانگوت: خه لکی شاری کلی له چاوان ده دزن، نهوجا پاره ی کو نادزن؟ که چوینه شاری گیرفانمان بدوورین. حاجی خارند ههر سه ر له ئیواری به کوره کازو شوانه که ی گوت: به رانی که ویسار^(۱) له هه ویزی^(۲) بگێرنه وه وه به په تکه کی قایم گری به رانانی لی بدهنو له ناو په رژی نی بیبه ستنه وه بۆ نهوه ی سبهینی له گه ل میگه لی رای نه دهنه ئاقاری. سبهینی به په ستی عهزیز عه دلانی دهیبه مه مهیدانی شاری دهیفرۆشم، هه تا زه ره کی دیکه ی نه کردیه، خیره کمان له سه ر بوو نهوی رۆژی نه و کوریرگه ی نه کوشته، هه رچی به رامبه ری بیته قوچی

۱. که ویسار: نه و مه ر یا نه و به رانه یه که پهنگی ده مو چاوی شینه و خه ت خه تی سپی وردی پێدا هاتوه.

۲. هه ویز: نه و گۆراییه که هاوینان میگه له مه ری لی پاده گیریت و قشلی لیده کات.

لێ دەدات. ئەگەر لەبەر ئەو قوچ تێهەلدانە ی نەبایە، بە دە بەرانی گوندیم نە دەگۆرپەو، وەچە ی ئەو بەرانی لە نێو هەموو بەرخو کاوړی مێگە لەکانی تەواوی گوندی دیارە.

بەو سەبەینە ی سەڵحانە هیشتا خێرو شەپ بەش نەکراوە، کزەبایەکی فێنکی بای بسکان، لڤکە ی کەشیدە ی حاجی خاوندی دەبزاوت، کورەکانی بەرانیان گەیانده جادە ی قیرپ، لەدوای جغارەخۆرە ک چاوەرپوانی، گوتیان بە جادە ی قیرپەو دەنا، بزانی ئۆتۆمبیل نزیک بۆتەو! پاش کەمیک، پەستی عەزیز عەدلانی بە دیارکەوت، حاجی خاوند کەشیدە ی لەسەری کردەو و دوو جاری پاوەشاند، پەست رایگرت، بەرانی کەویساریان لە خانە ی پشتەو ی پەستی کە شوینی گونلکەو مەرپو مالاتی بوو، سوارکرد. خەلیفە پەحمان کەرحیز، لەلای بەرانی کە ی لە پشتەو ی پەستی سوار ببوو، دیارە پۆژی پیشوو ئیوارە کە ی هیندە ی کۆری زکری دەرویشان گەرم کردوو و جەزم بوو، بەهۆی ماندووتی و گفتی لەگەڵ هەژاندنی پەستی خەوی لیکەوتوو و جارجار سەر و ملی رانه گرتوو و خەو کۆتکە ی بردۆتەو، جارجار سەری بۆ پیشەو تەکان داو، تومەز بەرانی کەویسار وای زانیو شەرە قوچی لەگەڵ دەکا، بەرانی چەند هەنگاوێک دەکشیتەو پاش و هەتا هیزی تێدایە بە قوچی لە تەختی نێوچاوانی غەلیفە پەحمان کەرحیزی دەدا! بەرانی کە ی بە شیوێهەکی گورجتر دەبەستەو و بە شوخی بە پەحمان کەرحیزی دەلێن: ئەو ئەتۆی قایمی، ئەگەر یەکی دیکە بوايە ملی لە نۆ جێیان دەشکاو دەبوو بە برپووش، هەرچەندە دەمۆدەست ناوچەوانی ئەستوور بوو.

حاجی خاوند لە مەیدانی حەیانان بەرانی رادەگری، جامبازەکان، هەر بۆ

ئەوێ بەرانی کە یەشکێنن و هەرزان لە دەستی دەریبن، دەلێن مام حاجی ئەو کاورەنێرە بە چەندی دەفرۆشی؟ یەکی دی دەلێ: ئەو شەکە بە چەندی دەدە؟ حاجی خارند دەلێ: ئەوڕۆ خەریک بوو زەلامەکی بکوژی ئەو بەرانی بەران، لاکەون لە پیشتی با یەکتان بەفەیز نەگەینی!

بەرانی فرۆشت و پارە ی وەرگرت. پێش هەموو شتیکی، چوو لە شەریفی عیسمەتی، پارە ی کوئارو جلی بووکی دای و پێداویستیەکانی دیکە ی بووک گواستەوێ کە ی گەراییە و گوندی. دەرویشۆکی باوکی بەگم، لە قەسەرکی شانەو بو سەر لەو دە کایە کانو سواقدانیان بوو، لە کاتیک مشیری رەفەت ناغای بە سواری ئەسپی بەلایندا تێپەردەبوو، بێ ئەوێ سلاو یان ماندوونەبوونیان لێ بکات، گوئی: دەرویشۆک رەفەت ناغای باوکی گوئی بێ سێ و دوو بگەیه دیوێخانێ، ئەویش گوئی: بەسەرچاو. هەر زوو گەیشتەوێ مائی و مەسینەو دەستشۆریان بو هیناو هەندیک سەر و سەکوئی خۆی خاویژن کردەوێ بەپەلە، پشتێنەکە لە قەدی خۆی ئالاندو هەر لەبەر خۆیەوێ دەیگوت: یا ئەللا خیر! دەبێ چ سوخوێ بیگارو رەزێل کردنیکم پێ بکات. کاتیک گەیشتە بەردەرگای دیوێخانێ، خزمەتکارو گۆردەکانی بەردەرگای، بە فیتی رەفەت ناغای، لەبەر ئەو خۆرەتاوێ لە چاوەروانیدا رایانگرت، هەر بوئەوێ غوروو کەسیەتی یەشکێن! دوا ی ماویەک لە چاوەروانی تاقەتپرووکی بێ هۆ، لە ناکاو چایچیەکە ی ناغای گوئی: وەرە ژووری ناغا دەلێ با بێت. لە دیوێخانێ وەرورکەوت، سلاوێ لە رەفەت ناغای کرد، ناغا مینگەکی لە بن لیوان لیوێهات، لێ کەسی لێ حالی نەبوو، جێبوی دا، یان سلاوێ کە ی ستاندهوێ. دوو بالیفی پەری کەوێ لە پالپشتی بوو، لەسەر کەوێ وەرچێکی خاراو، پیاڵە چایەکی لە پێش

بوو، دەمانچە یەکی چواردە خۆری بە قایش و قروڤشەووە راستو چەپ لە خۆی بە ستابوو، پازدە گەز پشیتینی مەخمەری گرانبای لە پشیتی بە ستاو، خەنجەرەکی سەلح بە گێ لە بەررا کردییە، دوو هەوری سۆری لە سەری نایە، میژەری هیناوەتە سەر نیوچاوانی، ئەو هەش نیشانەی توورپیی دەگەیان، تەزییحیکی دەنگ درستی بە دەستەو بوو، ئەنیشکی لە سەر ئەژنۆی دانابوو، هەرچەند جاری دوو دەنگ تەسبیحی بەردەدایە و ترقە ی دەهات، وەک کوتکیکی لە سەری دەرویشۆکی بدات و دلی لە گەڵ دادە خورپاو رادەچەنی. ئاغا کۆخە یەکی دەستکردی لە زاری دەرپەری وەک گوللە ی بە سینگی دەرویشۆکی وەبنی، بە دەنگیکی گری گەورە پیاوانە ی لە خورپازی، گوتی: دەرویشۆک! هیشتا ناوی دەرویشۆکی بە تەواوی لە زاری دەرنەپەریبوو، دەرویشۆک بە پێژنە بە لێیە ک و ئاغا فەرمایشتە نوکەری خۆت گویی لێیە و لە خزمەتدام گەورەم، بە لێ بە لێ ئەمر دەکە ی، رەفەت ئاغا گوتی: ئەگەر ئیمەت بە گەورە ی خۆت و خۆت بە نوکەری من بزانبا یە لە گوندی من، کیژت بە بی پرسی من و قسە ی من بە میژد نە دەدا و شیربایی وەر بگری و هیچ حیسابە کی بۆ ئاغا و دیو خانە کە ی نە کە ی بۆ مەسره فی قاو، ئەو دیو خانە بە تران گەرم دەبی؟! دەرویشۆک دەست لە سەر سینگ لە جزوری ئاغا خۆی چە ماندو تەو ئەژنوکانی دەلەرزین بە جورنک چیدی بەرگە ی راگرتنی کیشی ناکەن.

رەفەت ئاغا گوتی: هەرچی لە و گوندە ی دەقەومی، هەر بی حورمە تیە کی دەرەق بە و دیو خانە ی دەکری، هەمووی لە بن سەری حاجی کۆمە نیستو کورەکانیە تی، نە مەلای ئاوەدانی و نە کوێخا و نە شیخی تەریقەت و نە دو عاگۆز نوشتە نووس، کەس لە و ماله ی رازی نییە. هەر ئەوان باعیسی ئەو نە کە و

خه لک ته ریه قه وه رناگرنو تۆبه له گوناها ناکهن، گه ووه گچکایه تی نه ماوه!
 وایان شول لیهه لکیشاوه حیساب بو کهس ناکهن، نه وئی رۆژی مشیر ناغای
 کورم ده مانچهی له کاکه رهشی کوره گچکهی حاجی سمایی له لکیشاوه و
 جینیوی پی داوه، نه ویش بی شهرمانه دهستی بو قرتی ده مانچهی بر دووه و
 دهستی له بهر کردۆته وه، نه گهر نه و سه گبابانه ته می نه کهم یان له گوندیان
 دهر نه کهم، خه لکیش چاو له وان ده کهن و لیم هه لده گه پنه وه وه کی تو، نه وه نییه
 نه من به ناو ناغای گوندیمه و پرسم پی ناکه ی کیژت به میرد دایه! دهرو شوک
 کوتی: نه سه غفیره لالا ناغا نه تو هه ر گه ووهی، نه مر ت به چیه هه تا جیه جیی
 به کهم؟ ناغا کوتی: برۆ دوو کیفکه ده مانچهی چواره خوړ به قایش و قرو شه وه
 له قایشی حه سیب قادری که رکوکی^(۱) بکه، له گه ل دوو ده ست کورته کو
 شه روا ری خه تدار ی فه تاح پاشایی^(۲)، هه ر که نه ختو شیرایی به گمی ت
 وه رگرت بیان که ره بو دیوه خانیان بینه، دهرو شوک کوتی: به سه ره چاو ناغا هه ر

۱. حه سیب قادری که رکوکی: وه ستایه کی سه پر اجی که رکوکی بو، خه ریه و
 کیفه ده مانچهی، له چه رم و قایشی قایم و گرانبه ها دروست ده کرد.

۲. فه تاح پاشا: ۱۸۶۱ - ۱۹۳۶، بنه چه ی خیزانه که یان بو گوندیکی نزیک شاری
 که رکوک ده گه پته وه، له سو پای عوسمانیدا کاری کردوه و به ره و پیش چوه
 تا پله ی فرمانده ی لیوا پۆیشتوه. به پێوه به ری (کارگه کانی چنینه ی سه ربازی
 بووه له به غدا. له ۱۹۲۱ بو ۱۹۲۴ موته سه پیفی که رکوک بووه. سالی ۱۹۲۶
 له گه ل کوره که ی (نوری) کارگه یه کی چنینه خووریان له گه په کی کازمییه ی
 شاری به غدا، دامه زاندوه. نه و کوتالانه ی که به ره میان هیناوه زۆر به ناوبانگ
 بووه و کێپکێی به ره مه به ریتانییه کانی کردوه. یه کێک له و به ره مه نه جوړیک
 کوتالی پیاوانه بوو که له نێو کوردان به فه تاح پاشایی ناسرابوو. نه و کارگه یه تا
 کوتایی په نجاکانی سه ده ی بیستیش به رده وام بووه.

نەختو شیرباییم وەرگرت دەیانکرم. پەفەت ناغا گوتی: گوئی بگرە! نامەوی
 بەهیچ شیوەیەک هاتوچۆی مائی حاجی سمالو کورەکانی بکەن.
 لەو پۆژووی بەگمیان مارەکردبوو، کچ و ژنانی گوندی بۆیان ببووە کێشە
 نەیان دەزانسی کامە زاوا یەو دەستگیرانی بەگمییە، هەریە کەو زەلامیکی لە
 میوانەکان بە زاوا دانابوو، یەک دەیگوت: ئەمن لە دەلاقە هۆلی مەری چاوم
 لیبوو، پێسم وایە یەکی قۆلە خەری کورته ک پەش ئەو زاوا بوو. ئەو هە دیکە
 دەیگوت: نا، یەکی کزە پووخە پەقەڵە، کورته ک و شەراره کە هەر یەک
 لە پەنگیکی بوو، پشیتینەکی کەرنەکی سپی لە پشیتی بوو، کیسە تووتنەکی
 پراوپر لە تووتنی لە پشیتەو لەبەر پشیتینی بوو بەسەر قونیدا شور ببووە،
 ئەو زاوا بوو. لەو کاتە بەگم هاتە سەر بیر، ئاوی هەلینجی، گوتیان ئەوا
 لە بەگمی دەپرسین کیهان زەلام دەستگیرانته؟ لە بەگمیان پرسی، ئەویش
 گوتی: بەخوای نازانم کیهان دەستگیرانم بوو، ئەمن هەر خەسوو و خەزوورم لە
 جلکان ناسی، دەستگیرانی خۆم نەدیتییه، بەلام بابم دەیگوت زەلامەکی باشەو
 ئەقەر گرتیتی، دەرن کاسبو نوێژکە ریشە، خۆ دەرن گندۆرە بە پەنگی نییه،
 یەک لە کچەکان گوتی: ئینشائەللا ئەو هەکیسە تووتنە کە بەسەر لا قوونی
 شور کردبوو ئەو هەو نییه، بەخوای خوێنتال و پەزاگران بوو، ئەگەر ئەو زاوا بوو،
 هەر ئەو گۆرانیهی بۆ بلی:

گوئی کوئی سەپانان هێستر لەققە ی لێدایە
کەبووی هیلانە قوولته^(۱) تالە بنیشتی دەردایە!

۱. هیلانە قوولته: کۆجیلە بنیشت کە بە قەدی دارەبەنێوە دروست دەکری.

جاوی وهك قونه مریشكه جیقنه‌ی زهردی دهر دایه قونی قۆته‌ره‌ی ئاشی چه‌وت عه‌ربه‌ی زهره‌ر دایه!

ئه‌و رۆژه پێڕا‌بواردن كه‌ه‌و‌ت‌بووه‌ سه‌ر به‌گمیی سه‌ربه‌هه‌ش، ئه‌و‌یش ته‌بای كچ
و ژنی ئا‌وایی زا‌وای نه‌ده‌ناسی و نه‌یده‌زانی كامه‌ زا‌وا بو‌و!

ده‌رو‌یش‌ۆك جا‌وبی بۆ نا‌ردن گو‌تی: ئه‌مه‌ حازرین، ئه‌گه‌ر پێیان باشه‌ ئه‌و
پێنج شه‌مه‌ جو‌معه‌ی ده‌توانن بو‌وكی خۆیان له‌ده‌سه‌ت ده‌نیم با بی‌گۆژنه‌وه‌.
حاجی خازند به‌ سواری هیسترتی كۆپه‌كانو برا‌زا‌كانی هه‌ربه‌كه‌ی بۆ گون‌دی‌كی
ده‌رووبه‌ری خۆیان نا‌ردو، له‌دو خه‌ركیان گێ‌را‌یه‌وه‌ بۆ رۆژی بو‌وك گوا‌سته‌وه‌ی.
په‌شمالێ‌كی پێنج ستوونی هه‌ل‌دا، چه‌ند ده‌سته‌ قه‌میشی نا‌كریی، له‌ تووتن
دا‌گیرا بۆ می‌وانه‌كان. بو‌وكیان گوا‌سته‌وه‌، زا‌وا له‌ شو‌نێ‌كی ب‌ل‌ند شه‌كرو‌كه‌و
برێشكه‌و هه‌ندێ‌ك فلس و عانه‌ی به‌سه‌ر بو‌وكیدا ك‌ردو قه‌میشێ‌كی له‌سه‌ری
بو‌وكی دا بۆ ئه‌وه‌ی سامی به‌سه‌ر سامی بكه‌وی و لێی بترسی و به‌ پیا‌وی
بزانی. من‌دا‌ل‌ان له‌به‌ره‌پێی بو‌وكی سواری سه‌ری یه‌كتری ده‌بوون بۆ شه‌كرو‌كه‌و
فلس و عانه‌ هه‌ل‌گرتنه‌وی. بو‌وكیان له‌سه‌ر دوو بالیفی گه‌وره‌ دانا، هه‌رچی
ته‌ماشای بو‌وكینی ده‌ك‌رد به‌و قه‌لافه‌تو سه‌رو كه‌له‌وه‌ ده‌یان‌گوت: حاجی خازند
بو‌وكی هی‌نا‌وه‌یان رۆسته‌می زال! به‌خوا‌ی ئه‌و زا‌وا په‌قه‌له‌و ئه‌و ژنه‌یان نه‌گوتوه‌،
قه‌ت به‌و زه‌لامه‌ پو‌وخه‌ی ئه‌و بو‌وكه‌ هه‌ل‌گێ‌رو وه‌رگێ‌ر نا‌كری! بو‌وك زا‌وای له
قیلمقاسی^(۱) بكات هه‌تا مالی بابی داینانی!

شه‌وی، سه‌ر له‌ ئی‌واری زا‌وایان له‌ پال بو‌وكی ك‌ردو به‌ ژووركه‌وت و سه‌لامی
له‌ بو‌وكی ك‌رد، له‌لای دانیششت. بۆ ئه‌وه‌ی پیا‌وه‌تی خۆی نیشان به‌دات و زالبوونی

۱. قیلمقاس: قه‌ل‌اندۆشك، هه‌ل‌گرتنی من‌دا‌ل له‌سه‌ر مل كه‌ دوو لینگانی به‌سه‌ر
سینگێ‌ی كا‌برادا شو‌پ‌ده‌كات‌وه‌.

بە لەمینی بە دەنگیکی گەر گوتی: ئافەرەت هەستە جامە ئاوەکم بۆ بێنە! بە گمیش
یەک پێی بلند بوو هەستایە سەر پێی لە گەڵ رۆیشتنی بۆ لای جەلە ئاوەکە^(۱)،
لە گەڵ هەر هەنگاوێکی جامە فافۆنەکە سەر جەلەکە دەلەرزێ و
دەزڕینگایەوه. بە گم جامەکە هیندە پر ئاو کەردبوو لە سەر لیواری دەڕژایەوه،
دەتگوت قەرزی لە سەرەو دەیداتەوه، زاواش بە فیزەوه دەستی دابوو بەرخۆی،
ناو لە پێ دەستی لە سەر زەویە کە دانابوو. بە گمیش بۆ ئەوەی ئاوەکە لە دەست
نەڕژێ، زەینی هەر لە سەر لیوی جامە کە بوو، بێ ئەوەی تەماشای بەرپێی خۆی
بکات لە زاوای نزیک بۆوه، بەرلەوهی جامە ئاوەکە بەداتە دەستی زاوای، پێی
لە پشتی دەستی زاوای ناو زاوا هاواری لێهەستاو دەستی لە باخەلی خۆی گرت.
تۆمەز ئەو پەنجە رەقو تەقانی زاوای دوانیان شکابوون، وردی کەردبوون! سەرەرای
ئەوێش جامە ئاوەکە بە سەر زاویدا رشت. بە گم چەند جارێک گوتی چاوم کوێر
بێت بە سەری بابم نەمدیبوو! بەوەی باش بوو کوتایی پایزێ بوو، ئیش و کار
نە مابوو، خەڵک بە شکانی قامکەکانی زاوای نەزانی.

حاجی خازند لە نیۆ خەڵکی گوندی، هەردەم شانازی بەووه دەکردو دەتگوت
خزمینە ئەمن ژنم بۆ کوێر نەهینساوه، بووکی من زەلامە زەلام! ئەگەر نەمرین
هیندەمان نەماوه بۆ بە هارو هاوینێ، ئەوجا بە چاوی خۆتان دەست و خاکەناسی
بە گمیی بووکم دەبینن، بەو کە شیدە لە سەرمەو بەو حەجەیی تەوافم کەردوو
ئیشی سێ زەلامی بەوێج دەکات. ئاخەر ئەوکاتەیی کێژ بوو لە ماله بابان بە چاوی
خۆم دیتم پێنج خشتی لە سەر پشتی بوو، وایدەزانی پووشکەیه! لەو کاتێهوه
هیچ رۆحم بۆی نەما، گوتم ئەگەر نەمرمو بمینم دەبێ ئەو پالەوانەیی بکەمه

۱. جەلە: گلێنە، چەند جۆریکی هەیه: گەورە کە (جەرپەیه)، لەو بچوکتر (شەرپە)
یە و هەرە بچوکەکە (جەلە) یە کە هەموویان بۆ ئاوی خواردنەوه بەکار دێن.

بووکی خۆم، بۆ ئهوهی له بهری بهه سیمهوه!

ئه گهر بزانم له گوندی تیر ئیش نابێ، له دهو رووباری، له تهنیشت مالی
حه مه ده مین و حاجی سمایی، پارچه شیناییه کی له خیارو ته ماته و بامیه و
باینجان بۆ ده که م و پارچه زهوییه کی بۆ به کری ده گرم سایی خه رکی.

ئهو دهو رووباره، ئهویه ئهویه ههردوولای، به هاران و هاوینان ده کریت به
شینایی ته ماته و خیارو شووتی و بامیه و باینجان و هه موو جوژه به رهه میکی
کشتوکالی، هه تتا په مۆشی لی به رهه م ده هات.

٦

هەر بابا بوو مەکیه یەکی ئاوی لیستەر یان کرۆبی دامەزراندبوو، لەوکاتە ی کاریان پستی دەکرا دەنگیان تێکەڵ بەیە کتری دەبوو. جۆوانەکان^(١) پێمەریان لەسەر شانییە و خەریکی ئاودانن، هەر جفاره خۆرەک دواى نوێژی بەیانى بەهیمنى و بێ گری و گۆل و ساتمه و هەنگامه وەک داوه موویه ک لەنیو ماستی رابکیشی، تاریکی کلکی بەدواى خۆیدا راکیشا، سیوادی دابوو، سەگ و گورگ لێکدەکرایەوه، ناسۆی پروناکی لەلای خۆرەلاتی هەتا وەکو کات تیپەردەبوو، درێ بە تاریکی دەدا، تیشکی زیرینى خۆر وەک کە لافە ئاوریشمىکی زەرد خۆی لە گەردنى گردی قەلغانى^(٢) وەرپێچا، کزەبایەکی فینک تێکەڵاو لەگەڵ بۆنى برکەتە ماتە و دەلوجەو گۆلەبامیە و ئەو دێراوه پەیحانەى ئەسمەرى مام حەمە دەمینى لە بۆ زەنەتى کەیفى دلى خۆی چاندبووی، خانه هەستیارەکانى بۆنکردنى مەست دەکرد، قازەى تیترواسکەکان بێدەنگیى ئەو بەیانەیان وەک

١. جۆوان: ئاودێر، ئەو کەسەى کە شینایی ئاودەدات.

٢. گردی قەلغانى: گردىکى پانه، کەوتۆتە بەرجادەى هەولێر - کەرکووک لە پاستى زورگەزراو.

سه مفۆنیايه کي خۆزاي، به گۆتي زينده وه ره کاندای ده چاواندو بئنده نگیيان ده شکاند. تارمایی ئه وه په نجا سندوقه داره ئیواری پۆژی پئشو، حسین بۆ له پیکابه جه مسیه که ی دابه زانده بوونو له سه ره که دانرابوون، هه موویان سندووقی ده بۆ بوون، به نیازی ئه وه ی ئه وه پۆژه ته ماته وه ئاروو برنۆ به چنن. سندوقه کان به پری داگرن له ته ماته وه ئاروو، چهند گۆنیه ی داخسۆریش پر بکه ن له ده لوجه و باینجانۆ بامیه. هه تا کات هه لده کشی روونتر ده بیرن. مام حه مه ده مین به ره له هه مووان داسوکه ی ده ستدایه شۆرپۆوه بۆ ده وه روواری، یه ک تیله که پونگی درۆینه کردبوو، بۆ سه ره سندوقی ته ماته وه ئاروو و گۆنیه باینجانۆ ده لوجه و بامیه کان، بۆ ئه وه ی تاوه کو ده گه یه ندرینه شاری هه ولیرۆ بۆ فرۆشتن، سیس نه بن. مام حه مه ده مین بانگی کردن: ده ی کورم ده ی کچم زوکه ن هه ستن له خه وۆ، به رامپیه کانتان له پشتی گریده ن، مالی حاجی سمایی و عه زیز قه مبه ری هه ره تاریک بوو قریوه یان ده هاتو ده ستیان به رنینه کرد، ده ی به قورباتان بم ئیش هه تا ده ستی پۆ نه کراوه شیره، ده ستت پیکرد ده له عازی ده بیته رپۆی! هه ستانۆ ده ستیان به رنینه کرد، بیست سندووقیکیان رنیه بوو، بانگیان کردن بۆ نانی چیشتی، چیشته نگاوکی دره نگه، بۆ نانی به یانی ئاو و هه وا ته واو گهرم بووه و شینایی ورده ورده ئه و فینکیه ی به درۆژی شیه وۆ هه لیمزیه بوو، له ده ستی ده داو که لاکانی ملیان لاره کردوه و سیس ده بوون. له دوا ی خواردنی نانی چیشتی، به ره و نیو گۆله گهرمه کانی ته ماته وه ئاروو کان رۆیشتن، هه ره که و داوه به نگیان له ته ختی نیو چاوانیان به ستاوه بۆ ئه وه ی ئاره قه نه چیه ته وه ناو چاویان، به و داوه به نه دا به چۆرپته وه که له دوا ی گریدان به لا ته نیشتی لاجانگیانه وه شۆرپۆوه. هه تا پۆژ زیاتر به ره و تاقی ئاسمانی هه لده کشا سیبه ره کورت ده بوونه وه پێیان هه لده کیشاوه

بەرخۆیان، ھەرچی زیندەوەرە ھەر بابایە خۆی ھەڵدەکوێتی بۆ سیبەری.

ئەو کۆرۆ کچە جاحیلە شەوی پیشی لە دژی دابونەرتی داخراوی خیلەکی و ئەقلیەتی توند و سەندمکراوی ئاینی، دەستیان لەنیو دەستی یەکتەری نابوو، بۆ خۆدەریازکردن لە دەست کەسوکاری کچە کە، ئەوشەو بەنیو پەریزۆ کۆرەرێ و درکەزەردەو قەلۆغانو نووسە کەدا، بەتەمای شوێنیکی دوور و پەنایەکی ئەمین، پێیان دەکرد. دەبوو ھەتا بەیانێ تاو دەکەوی، خۆیان بگەیەننە شوێنیکی پارێزراو، دەبوانە ئەو دیمکە ئاوە بەشیان بکات.

چیشتەنگاوە، ئەوندە بەنیو قەلۆغان و درکە زەرداندا رابکەن، ھەموو دەست و لاو سپیلکی پێیان خۆنیان لێدەچۆرێ. مالی بابی کچە، بەیانێ کاتیک دەبینن کچەکیان لەنیو جێدا نیە و بۆئەو فریویان بدا، دوو بالیفی لە شوێنی خۆی داناو، ئیدی دەزانن کە پەدوو کەوتوو!

بەدرێزایی ئەوشەو، بۆ ئەو گیانی خۆیان قوتاریبکەن، ھەر رێگایان بریو. چاویان دابوو ئەو کەپرە لاچەپەیی دوکەلێکی شینی بە کزی لێھەڵدەستی، نیشانەی ئەو بوو کە بن ئەو کەپرە ئاوەدانە و خەرکی لێیە. بەردەوام ناوریان دەدایەو بۆ ئەو دڵنیا بن کەسیان بەدواوە نییە! ماندوو بوون و ترس و ترانی کردبوون ھەر ھەنگاوێک سەتمیە ک بەلادا دەکەون، ھێز دەدەن بەرخۆیان بۆ گەشتنە کەپرە کە. مام جەمە دەمین دەگوت دەی بە قوربانتان بێ دەست و بەر بکەن بۆ بەیانێ دەبێت دوو پیکەب شووتیان برین، حەیفە ئەو ھەموو شووتییە ھەریەک بەقەد بالیفیکە، ئاوا بەبەرچاومانەو خەساریت و شەوان دەقەلشن، ئەگەر یەکنێک ھەبێت بیانرێ و ساغیان بکاتەو، بەنیویش دەیدەمێ ھەر بۆئەو بەبەرچاومانەو خەسار نەبن.

له نیتو که ردووه ته ماته کان، برکی^(۱) نه وننده گهرمو شیداره، نارقه ی
 ره شوشینیان دهر داوه، جلو به رگیان شه لالی نارقه یه و پشتیان بوته مه دونه،
 وهک ماستو دوت به پشتیدا کردبن! مام حه مه ده مینو فرهادی کوری،
 ته ماتان دهرنن، نه سمه ری کچیشی به سه به ته، هر به غار پاشوله ته ماته کانی
 بو له سه به ته ده که نو نه ویش ده کی شیتته وه بن که پری، هر که ده گاته وه
 لایان پاشولیان پرپر له ته ماته یه، نه سمه ری به ک چرکه ش پشوو نادات، له و
 گهرمایه بیده نگه، به س چیره ی سیسرکه و جیر چیره کان ده بیستری. رامال
 و وهرینی شیره بوری^(۲)، سهرنجی هه مووانی بو لای خو ی راکیشا: کچ و
 کوریک کی گهنج، که که بو خچه یه کی به کولیدا داوه. له گهل هر هه نگاویکی
 ناوړیک کی به ره و دوای خو یان ده دهنه وه و سهرسمیک ده دهنو ساتمه یه ک ده که ن
 بوته وه ی بزائن که سیان به دواوه نییه! سه که که ش هیرشیان بو دهبات، نه وانیش
 ده گهنه نه و باوه ری نه و سه که نایه لی یه ک شو قوای بچنه پیش، له شوینی
 خو یان داده نیشن، هه تا سه که که رشتی^(۳) زیاتر ده کات. فرهاد، هه نگاوه کانی
 خیراترو سوکتر ده کرد. مام حه مه ده مین ده لی فرهاد کوړم غارده نه وانه
 میوانی که پره که ی نیمه ن، بگه شیره بوری نه وه ک بیانگری و زامداریان بکات.
 فرهاد هر به غارو له بای غاری له سه که که یه را خوری و دوو سی جنیوی پی دا،
 که سته کیکی خوشه ویستی و خاوه نداری را ئالانده شیره بوری و بیده نگه کردو
 نه ویش له مه رامی فرهادی حالی بوو که نه وانه میوانی بی تازارنو ده بی

۱. برک: شوینی گهرم و شیدار که هه ناسه ی مروف ته نگ و سوار ده کا.

۲. شیره بوری: ناوی یه کیک له سه که کانیا ن بووه.

۳. پشت: پژد، مکوپ، پیداکر.

رینگایان بدات. شێره‌بۆره، به‌نوسکانه‌وه‌ ملی ملکه‌چی و په‌زامه‌ندی له‌سه‌ر زه‌وی درێژکردو کلکی گوتراپه‌لی بۆ فه‌ره‌ادی له‌قاند. فه‌ره‌ادیش پێی ئافه‌رینی به‌سه‌ری سه‌گه‌که‌یدا هێناو ملی خوراند، ماندوونه‌بوونی له‌ میوانه‌کان کردو فه‌رمووی لێکردن بۆ بن سیبهری بۆ ئه‌وه‌ی به‌حه‌سینه‌وه‌.

به‌و تۆزو خۆله‌ی سه‌ر بسکو په‌رچه‌می کچه‌که‌و سه‌رکلاو و جه‌مه‌دانی کوره‌که‌وه‌ بوو، به‌ پێلای دریاو و دامینی جله‌ تیتۆل تیتۆل بووه‌کانیان، زانی له‌ رێبه‌کی دوورو به‌رپێ ناخۆشو لاریدا هاتوون، به‌ باوشکدانو جیقی چاویان، زانی که‌ به‌درێژی ئه‌و شه‌وه‌ نه‌خه‌وتوون، به‌درێژی شه‌وی به‌ رێوه‌ بوون.

له‌ ژێر سیبهری که‌ په‌رکه‌ داینیشاندن و سه‌به‌ته‌ نانیکو شووتیه‌کی بۆ هێنان و گوتی ئێوه‌ پشوو بدن، ئه‌من ده‌چمه‌وه‌ سه‌رکاره‌که‌م، هه‌روه‌ختیکی ویستتان، ئه‌وه‌ شووتی ژێر سیبهری برکه‌ ته‌ماته‌کان ساردن، بۆ خۆتان لێبیکه‌نه‌وه‌.

فه‌ره‌اد، هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی به‌ باوکی گوت: ئه‌وانه‌ خه‌لکی لێقه‌وماو و هه‌لاتوون، له‌ رینگای دووره‌وه‌ هاتوون، چاویان په‌ر له‌ ترس، به‌رده‌وام دێقه‌تیان له‌سه‌ر ئه‌و رینگایه‌ که‌ لێبه‌وه‌ هاتوون، وه‌ک خه‌لکیان به‌دواوه‌ بیت، دانیام به‌ درێژی ئه‌و شه‌وه‌ هه‌لاتوون و رینگایان برپوه‌، پێ ناچێ خه‌لکی ئه‌و گوندانه‌ی ده‌ورو به‌ری خۆمان بن، نه‌دیتی و نه‌ناسی پروویان لێهه‌ کردیه‌.

له‌ دوا‌ی ئه‌وه‌ی مام جه‌مه‌ده‌مینو فه‌ره‌ادو ئه‌سمه‌ری کچی، ده‌ستیان له‌ کار هه‌لگرتو هاتنه‌ لایان، کوره‌که‌ گوتی: ناوم مه‌مۆیه‌ خه‌لکی ناوچه‌یه‌کی دوورم. له‌ قسه‌کانی‌را ده‌رده‌که‌وت که‌ پیاویکی لانه‌وازو لاکه‌وته‌یه‌، ترس و نازاریکی گه‌وره‌ رۆحی ده‌کڕۆژیت. مام جه‌مه‌ده‌مینی به‌ پیاویکی به‌ به‌زه‌یی ده‌زانی، بۆیه‌ پرووی قسه‌کانی له‌وی بوو: ئه‌و کچه‌م هه‌لگرتوه‌و براهه‌کانی زه‌لامی زۆر

به وه جن، رۆژنکمان مابیت هەر ده مانکوژن. زۆر خراب و ده ستره شن، نایه لن هه قیان له لای هه چکه س بمینتی.

له و کاته دا، نه وان قسه ی خویان ده کرد، که چه که بنیسکه سابوونتیکی به ده سته وه بوو، له سه ر جوگای ناوه که ده موچاوی ده شووشت. تۆزو خۆلی ریه ی له سه رو پرچی خۆی ده ته کاند، بسکه کانی لوول ده دا، هیشتا تۆزو که ردی نه و هه لاتنه ی لئی نیشته بوو، له خۆی نه کرد بوویه وه. دامینی جله کانیان تیتۆل تیتۆل بوون، پیلاریان به پییه وه نه ماون و له چه ند شوینه وه دراون، قه ی تانه کانیان هەر خوا ده زانی له کوئی به جیماوه!

هانامان بو ئیوه هیناوه که تینه سه ر به ختی ئیوه، وه ک عاره بی بهر به غدا ییتان ده خیل بین، نه گه ر په نامان ناده ن و نامانپارێزن، به ده سته ی خۆتان بمانکوژن! نه وه مه مو کوتی.

مام چه مه ده مین جفاره کی به ناگر کردو دوو سی مژێ قولی دوکهل هه لمژین. سینگی وه ک هه مبه انه ده ف، به دوکهل فوودا. پاش هه ست له خو راگرتنییک، له هه ردوو کونه لووتی وه ک لووله سوپا دوکهل سه ری وه ده رنا، قسه کانی که له زاری ده هاتنه ده ر له دوکهل وه رپێچرا بوون، گوتی: مه مو کوپری خۆم باش گوئی له مامی خۆت رابگره، نه من هەر نه و تاقه کوپرو نه و تاقه که چه م هه نه ئیوه ش ده بنه کوپ و که چی من، تاوه کونی ئیوه به ئیمه رازی بن، ئیره ماله بابی خۆتانه، به خو به فه رهادی کوپم سه ری خۆمانت له سه ر سه ری داده نیین، هه تا نه مه له ژياندا مابین پێ ناده یین ئیوه زه ر و زیانتان پێ بگات، نه سمه ریش خوشکی خۆته و چۆن خزمه تی فه رهادی برای ده کات ناواش خزمه تی تۆ ده کات. نه و جا هه سته یه سه رپێ، له بن نه ستیرکی نوینان

تفەنگە کى برنۆى درژى رەقەم حەقدەى دارشوشەى دەرھىنا، لەگەڵ دوو خەریتەى قايشى حەسىب قادرى كەرکوکى و بىست و چوار پاکەت فېشە کى قۆرخانى^(۱) گوللەسۆرى تىزخې^(۲) لەپىش مەمۆى دانان: کورم مەمۆ هەتا لە مالى من بى، ئەو تفەنگە ئى تۆيەو خەمى فېشەکانىشت نەبى، هەرکەس تفەنگىکى پىوھەناى، ئەتۆ چوارانى پىوھەناى، پىاو دەبى حەول بەدات کارى نابەجى لە دەست نەقەومى، خۆ ئەگەر لە دەستىشى قەوما، دەبى پىاوبى و داوکۆى لە خۆى پى بکرى! وەرە... دەرەو بە پىت بلىم ئەو کە پرانەى نزىکى ئىمەن کىن! مام حەمە دەمىن دەوىست شارەزايىە کى لە سەر دەرەو بەر و دەرەو دراوسىکانى بەداتى: ئەو کە پرو شىناى دەستە چە پمان عەزىز قەمبەريە، ئەوەى دەستە راستمان کورەکانى حاجى سەمىلىن، ئەوان سى بران لەگەڵ باوکيان نىوانمان گە لە ک خوشەو پىاوى بەو حەن و زەلامى پشت پى بەستانىن، کورە گچکە کەيان ناوى کاکەرەشە، پىاوىکى زۆر ئازا و تفەنگچىيە، کۆلارەى لە ئاسمانى بە يە ک فېشە کى دىنیتە خواری! ئەوانىش تىدەگە يەنە ئەگەر کەسى نەناسر و گوماناويان بىنى خەبەرمان بەننى، هەزار سۆنندىش بخۆى سۆندت لى ناکەوى، ئەو سى کورەى هەر دەلپى بەس بۆ يارمەتى خەلکى عاملانددون! هەموو خەلک خوشياندهوین، تەنها ئاغاو دەرەبە گو زالمو گۆردەکانيان رقيان لى دەبنەو و لىشيان دەترسن! کاکەرەشيان خەريکە بەرى برا گەورايەتى لە ژىر پى براىەکانى دەردينى و ئەوانىش زۆريان خوشدەوى و

۱. فېشە کى قۆرخانى: جۆرە فېشەکىکى باش بوو و چرووکى کەم بوو.

۲. تىزخې: ئەوتۆزە بارووت يان چەشنەى کە بە قونکى قەوانى فېشەکە کەو خرو زەقەو، بە پىکەوتنى دەرزیلەى تفەنگ دەتەقى.

بوته جی شاناژی بنه ماله که یان، هه موو بریاره قورسه کان کاکه پەش پەزامه ندی له سەر ددا. ئەوانە ی برادە رایە تی له گەڵ دە کەن هه موو پیاوی دەستوە شینن. به چاوی خۆم پیۆم دیووه، به روژی گیرە قونجەرکانی له سەر زگی بکەن، جوونی پیبدە نو گێچە لی پی بکەن، شەری ناکا، به لام که شهو داها، هینده نیمگیر^(۱) و دەستە شه، دەستی خۆی دەو شینن، گەورە ترین ئاغاو زالم شهوی باشاری^(۲) ناکاو دەیانکات به پۆری خوراو، پیاو هکی هەلکەوتەو عاسییه، هه به تهواوی رەنگی شهوی گرتیه، نیمه دوو به شی له خۆشی جیرانه تی ئەوان ئەو زوویه مان نیجار کردووه.

ئەو نیواریه، وهک زۆریه ی روژه کانی دیکه، پیکه به جه مسییه که ی حسینی، له لای گردی قەلغانی به دیارکەوت، هینده خیرا لیی ده خوری گەوال گەوال تۆزی له دوا ی خۆی جی ده هیشت. ئەو کوتره کیویلکه و سوفه قیتە و بوغاز و تیترواسک و پۆیتە سلیمانانە ی قەراغ ری، که خەریکی هەلگرتنەو ی ئەو دهنکه پاقله گاگوزو پاقله خاتوونە و نانه شووانەو نیسکانه بوونو دەیانخوارد، به بینینو نریکبوونەو ی پیکابه که، له شه ققه ی بالیان دەداو له پشتەو ی پیکه به که ی دهنیشتنەو ههردوو سه گەکانی مالی عەزیز قەمبەری، قەرە به قەرە ی پیکه به که ی غاریان دەداو پیی ده حەپین، تاوه کو زمانیان بستیک له زاریان دهر دیناو هیلاک دەبوون، ئەوجا له یه خە ی پیکابه که دەبوونەو و ده گەرانهو جی خویان. دیسان چەند سندوقیکی ده بلی دارو چەند گونییه یه کی داخسۆری بو مالی مام حەمه دەمین ی له پیش که پره که ی دابه زاندو پسووله ی فروشتنی به رهه می روژی پیشووی دایه دهست مام

۱. نیمگیر: رفته ستور و پیداکرو عاسن.

۲. باشار: دەرە قەت، زە فەر، تاکردن، پیوێران.

حەمەدەمینى و پارەكەى بۆ ئەژمارکرد. مام حەمەدەمین گوتى: كاك حسين دوو بەيانى لەگەڵ بارکردنى، ئەمنیش دیم بۆ شارى بە جیم مەهیلە، ئیشوکاری زۆر پێویستم هەیه لە شارى ئیوارەش لەگەڵت دیمەوه.

بەیانیه‌كى فینک، کزەبایه‌كى شەمالى بە حال گوفكى پرکەتەماتەو حەسیری هەلاشى لیوی کەپرەكەى دەبزات، تیترواسكو چیکەنەکان^(۱) چراوهران^(۲) دەهات، پیکەب کەشایەوهو خۆی لەگەڵ سندوقە تەماتەو ئاروو و گونیه‌ باینجانو دەلوچه و بامیه‌کان جووت کرد، هەتاوه‌كو ئەوان باریان کردن مام حەمەدەمین جلی ئیشیی داکەندو جلی نیو خەلک و مەجلیسانی لەبەرکرد. ئەو بەنە زەرد و سوورانه‌ی لە ئەسمەرى کچی وەرگرت کە پۆژی پێشوو رایسپاردبوو ئەندازەى پێلاوه‌کانى مەمۆى و ژنەكەى پێ بگرێ، ئەسمەر گوتى: بابە لیت نەگۆرین زەردەكە ئەندازەى پێی ژنەكەیه، بەنە سۆرەكەش ئی پێی مەمۆیه، ئەوجا له‌ یادت نەچى دوو کیس خەنەو سابوونى دەست و چاوان و چەند زارجووه‌ بنیشتییكى کوردیشمان لۆ یینه. مام حەمەدەمین سواری پیکەبى بوو، هەولیر خۆت بگره‌و هاتم. کاتیک گەیشتنە هەولیری بەپەله‌ خۆیان گەیانده‌ بازارى تەرپەبارى^(۳) هەولیری، پیکابه‌کان بەرپز وەستابوون دەرگای دواوه‌یان دەرکەوه‌و بەدوو زنجیری سەر بە قولاوب قایم کرابوون بەستراوون. حەیدەرەكەچەل لەسەر دەرگای پیکەبەكەى وەستابوو، پیاویكى بە قەلافتو سوورو سپى بوو چەفیه‌كى سپى لەسەرى دەرگاڵاند، هەرچەند جارى پونگەى سەرى سندوقە تەماتەو ئاروو و

۱. چیکەنە: جۆریك بالنده‌ی هاوشیوه‌ی تیترواسکه، بەرده‌وام دەرچیکێنى و چیکەیه‌تى.

۲. چراوه: دەرنگى تیترواسک و چەند بالنده‌یه‌كى دیکه.

۳. تەرپەبار: بارى میوه‌ و به‌ره‌مه‌ پوه‌کیه‌کانى وه‌ك تەماتە و بامیه‌ و باینجان و...

گونیه داخسۆره کانی لاده برد، که چای به به رهه میکی جوان ده که وت، ئۆخرنیکی له دلدا ده گه را. ده لال بوو، که سایه تیه کی جوانی هه ولیری بوو، ته ماته ی عه زیز قه مبه ری به ناویانگ بوو، ئارووی عابیدیش به ناویانگ بوو و پیشبرکیکی له هه موو به رهه می جووتیاره کانی دیکه ی ناوچه که بردبووه یه کانه بوو. بهو پینه لدا نه پیشه یانیه ی حهیده ره که چه لیش، هینده ی دیکه له به ردلی کرپاره کان شیرینتر ده بوون. حهیده ره که چه ل بهو قه لافه ته به رزه یوه، وهک فرمانده یه ک له سه ر ده رگای پشته وه ی پیکه به که وه ستاوو مه زاد ده کات، دوکانداره کرپاره کان وهک تیپیک سه ربازی به دیسپلین له خواره وه وه ستاون و ته ماشای زارو گوشتاری فرمانده ن. نه ویش هه ر زوو زوو نهو جوړکه پر له دره م و فلس و خورده یه له بهر قایشه که ی پشتی توند ده کات. حهیده ره که چه ل ته ماته یه کی سه ری سندوقی به دهستی راسته وه یوه له هه وادا هه لیده داو ده یگرته وه: قه مبه رییه، قه مبه رییه له دنیا دا وینه ی نییه. به دهستی چه پیش دوو نارووی به کوئوکه ی به دهسته وه یوه هاوار ده کات: خه یاره که عابیدییه، هیند ناسکه رایوه شینی له نیو قه دیرا په رییه. نه وهل مه زاد پی به پی نرخ به رز ده بیته وهو ده بیته مایه ی دلخۆشی جووتیاره کان. رۆژانه له نیو جووتیاره کان وه کو نرخ بۆرسه ی جیهانی باسیان ده کرد که نه وړۆ ته ماته گه یشته نه وهنده ئارو گه یشته نه وهنده، پیکه بی شووتی به وهنده ی فروشا. له وکاته ی داواکاری زیاد ده بوو نرخ هه لده کشا، حهیده ره که چه ل دلی خوش ده بوو، ههستی پنده کرا شادی که یفی گوئینی هه لده ستا، قوریاتیک کوکتیلی به حهیران ده گوت، چریکه ی به ئاسانی ده گه یشته بنقه لات و ده وروبه ری مزگه وتی دیره پرووشه ی. هه ولیرییه کان ژیانیکی دوور له بوغزو رق و کینه یان به سه رده برد، که جیی ده مارگیری نه ته وهیی و ئایینی نه ده بووه وه. پیکه وه ژیان چیریکی تایبه تی

هه‌بوو، درۆ و غەشو ساخته‌کاری و دزی بوغزانندی نه‌ته‌وايه‌تی، ده‌گمەن بوو، ته‌نها چه‌وسانه‌وه‌ی چینه‌یه‌تی کۆمه‌لگای دارزانده‌بوو، نه‌وه‌ش زیاتر له‌ گونده‌کان ده‌بیندرا، له‌ شاره‌کان که‌متر بوو.

مام حه‌مه‌ده‌مین هه‌ر زوو پاره‌و پسوله‌ی به‌ره‌مه‌مه‌کانی وه‌رگرتو به‌ حسینی گوت: ده‌چمه‌ قه‌یسه‌ری هه‌ندیک پێداویستی و شه‌کر و ده‌رمانچای ده‌کرم، به‌جیم مه‌هینله، حسینی‌ش گوتی: پیکه‌به‌که‌ له‌ لای نه‌و که‌نده‌ پێسه‌ی ته‌نیشت به‌نزیخانه‌ی راده‌گرم. مام حه‌مه‌ده‌مین هه‌پیی لیکرد بۆ نێو قه‌یسه‌ری، جاری له‌ لای هیروه^(۱)، دوو جووت پێلاوی کړی، یه‌ کێکیان پێلاوی بنه‌انه‌ی زه‌ردی زروقی^(۲) بۆ ژنی مه‌مۆی، نه‌وی دیکه‌ پێلاوی پیاوان بۆ مه‌مۆی. هه‌ریه‌که‌ به‌ نه‌ندازی نه‌و به‌نه‌ زه‌ردو سوورانه‌ی له‌ مائی هینابوونی. له‌ نێو کوتاڵفروشانیش کراسی گولباتمازو که‌ویتی ئاگبارانو بنکه‌وێ یه‌ خه‌چندراو و نه‌ خێشندراو به‌ ئارموش و سیمی زه‌ردو سپی، چارۆگ و به‌رامپیل، هه‌ر وه‌ک جلکی بووکی هه‌لبێگری، نه‌وه‌یان بۆ ژنی مه‌مۆی. کورته‌ک و شه‌رواری فه‌تاح پاشای مرادخانی و پشتینی که‌رنه‌کی سپی بۆ مه‌مۆی. با بچم چایه‌ کیش له‌ چایخانه‌ی عه‌بۆی بخۆم، گه‌رووم هیشک بووه‌ هه‌نده‌ی مامه‌رتی له‌ گه‌ل نه‌و دوکاندارانه‌ بکه‌م. له‌ سه‌ر رێگای خۆی، له‌ کۆلانی کورتاندووران، کورتانیکی باشی بۆ نێره‌که‌ره‌ بۆزه‌که‌ی کړی. هه‌رشتییک بۆ نێره‌که‌ره‌ بۆزی بکرم به‌ خه‌سار نا‌روا، ئاخ‌ر نه‌و که‌ره‌ ده‌ستو پێمانه‌ به‌ خوای، وه‌کی ده‌لێن «نه‌وه‌ی که‌ره‌کی نه‌بی که‌ره‌کی ناینی».

ده‌بیت سه‌رکه‌له‌له‌ و قه‌پاسه‌کی نوێشی بۆ بکرم. حه‌مه‌بالیکی کۆیان به‌شانی بانگ

۱. هیروه: ده‌ستپێک، سه‌ره‌تا، به‌رای. .

۲. زروقی: زه‌ردی بریقهدار.

کردو کورتانی نیره که ره بۆزو نهو شتانه ی کرپبووی، هه مووی بۆ خستنه سهر کۆپانه که ی پشتی. مام حه مه ده مین له پیشه وه ده رپاوو حه مباله که ش به دوایه وه. کیسه یه ک شه کروکه ی کیری قازی و گوومشکی کرپ بۆ مندالان و گه یشته وه لای پیکه به که ی حسینی، و ورده ورده جووتیاره کان بۆ گه رانه وه له لای پیکه به که ناماده بوون. له یه کتریان ده پرسسی نه ری که بابت خوارد؟ چونکه له گونده کان باو بوو نهو که سه ی ده جووه شاری ده بویه که بابی بخوا، نه گه ر که بابی نه خوارد بویه ده یانگوت: که واته نه چویه شاری!

ئیواره یه کی دره نگه و رۆژ له سهر زه ردیه، هه ر یه ک دوو بالی رۆژ ماوه، مام حه مه ده مین به سواری پیکه به جه مسیه که ی حسینی گه یشته وه که پرو شینایی خوین. له کاتسی دابه زینی له پیکه به که هه موو خیزان، به مه مۆ و ژنه که شیه وه، به ره و پیری چوون، به ر له هه مووان منداله کانی فرهادی گه یشتنی، ده یانزانی بۆ هه موویان به بی جیاوازی شتیکی هیناوه، هه ر زوو شه کروکه ی کیری قازی و گوومشکی دا به منداله کان، نهو شتانه ی کرپبوونی هه موویان له ناوهندی که پری له سهر یه ک دانان: نه وه بۆ مندالان، نهو کیسه خه نانه و بنیشتی کوردی دابه شکن به سهر ژنه کان، نه وه پیلای مه مۆ و خیزانی، نهو کراس گولباتمان و که وئی ناگرباران و بنکه وئی نه خشیندراو، بۆ ژنی مه مۆی، کلای جه مه دانی بۆ مه مۆی و ده لی کورم مه مۆ کورته کو شه روا ریکی فه تاح پاشام بۆ به شیوه ی مراد خانی به رپادان داوی، هه رکه دروا بۆت ده نیرنه وه. ده مه وی بته که مه پیاوکی قوچاغ، نه و جا نهو پشتینه که رنه که سپیه ی له سهر به سه ته له گه ل دوو خه رته ی حه سیب قادری که رکوکی و شای به سه پانی خۆت مه زانه! ده مه وی هیچ کورنه اغایه ک، له لایه نی جلوه رگ و

تەداروکاتی چە کدارییەو، باشارت نەکا.

ئەو بەیانییە لە خەوێ هەستان، مام حەمە دەمین لە سەر نانخواردنی
بەیانێ گوتی: کۆرپنە ئەمشەو زەلاممان هاتبوونە سەر، شێرەبۆرە دەوی لە
کالان نە چوو، شەوی ئەمشەو هەر رامالێ بۆ ئەو کەندە پێش مالتی دەبردوو
دەحەپی، سەوەرپێکی زۆر بوو فیشەکم لێخوڕیبوو بەرێ، لە پەنای ئاوبارە (۱)
دانیشتم بۆ ئەوێ ئەگەر بێن، تەقەیان لێ بکەم. فەرهادی کۆرپو مەمۆ
گوتیان بابە ئەدی بۆ بانگی ئیمەت نەکرد؟ مام حەمە دەمین گوتی: ئەو ئەندە
خەوتان خوشبوو دڵم نەهات بانگتان بکەم، وەرەن با برۆین بزانی لەو کەندە
چییان لێ بە جێماو. کە چوون، شوینی دوو کەسیان بەدی کرد چەند قونکە
جگەرەییەکیان لێ بە جێ هیشتبوو.

شەوی دواتر، زەلامەکان دیسان هاتنەو سەریان، بەلام شێرەبۆرە رینگای پێ
نەدان لە کەپرێ نزیک ببەو، ناچاربوون هەندێک تەقەیان بە کەپرێو ناو
ئەوانیش وەلامیان دانەو. دیاربوو برای ئەو ژنە بوون، کە مەمۆ هەلیگرتبوو.
گوللەییە ک سەرچیغ بە ملی شێرەبۆرە کەوتبوو، ئەو فیشە کە لە سەر ملیرا
هەتا لای کلکی داغی کردبوو. بۆ بەیانێ چوونە شوینی زەلامەکان دیاربوو
قەوانی تەفەنگی ئینگلیزی و برنۆی لیبوو، بە دۆنی ئاژۆل و دەرمان مەلاریا
سەگە کەیان تیمارکرد. مام حەمە دەمین دەیگوت: پێم خوشبوو ئەو گوللەییە
بە من کەوتبایە، بەلام بە شێرەبۆرە نە کەوتبایە! داخە کەم زمانی ناگاتە

۱. ئاوبارە: تەبارەییەکی لە گل سازکراو، بۆ گواستنەوێ ئاو بە مەبەستی
ئاوێری، لە شوێنێک بۆ شوێنێکی دیکە یان لە تەپۆلکە یەک بۆ تەپۆلکە یەک کە
نێوانیان نزم بیت.

برینه که ی، دهنه دیلیسته وه زوو چاکی ده کرده وه. سه گ هه ر نه وهنده ی
زه حمه ته هه تا ده می ده گاته وه برینی خوی.

دوای چهند رۆژیک، قاسیدیگ هاته لای مام حه مه ده مینی: نه من له لایه ن
براکانی نه و ژنه هه لگیراوه ی مه مزیه وه هاتووم پیته بلیم نه وان نیستا نه توو
کوره که ت به دوژمنی راسته قینه ی خویان ده زانن، چونکه به هو ی په نادانی
نیویه ده ستیان ناگاته مه مو و خوشکه که یان و بیانکوژن، نه گه ر نیوه نه بن
هه ویری مه مو ی نه وهنده ناوه ی نابات، له حه فته ی زیاتر نابا، چاره سه ریان
ده که ی ن! مام حه مه ده مینیش گوتی: نه و کوره په نای بو من هیناوه خوی
ده خیلی مالی من کرده وه. هه تا له لای نیمه بن مه گه ر نه من و کوره که م له
پیش نه واند ا بکوژن، نه گه ر نا ریگا ناده م نه و دوانه هیچیان به سه ریته. هه موو
که س ده زانی له کورده واریدا خوهاویشته مالی هه رکه سیگ، حیسابیکی
گه وره ی هه یه، نه گه ر ناوا نه بایه من حه ز ناکه م میشووله یه کیش دوژمنم
بیته، نیمه پیای کاسبین، کوا پیای نه و شه ره ته قه و تفهنگ به یه کتروه نانین،
هه رشه ویک ده بیته به ته قه، مندال زیره ی ده که ن. ناچارم، کاتیک یه کیکی
لیقه و ماو روو له ده رگات ده کات، ناکری ده رگای به روویدا دابخه ی، هه ر له نیو
خه لکی ده بیه سوډره ی دنیایی و ده بیه بنیشته خوشکه ی سه رزارو زمانان،
ده لئین میوانی له مالی خوی ده رکردیه، نه گه ر نا نه من له نیشی دلی نه و
پیاوانه، که که چیان هه لده گیری، ده گه م، ده زانم له نیو خه رکی چون باس ده کرین،
رهنگه له شه ره مندالیش خه لک به چاویاندا بده نه وه و پیمان بلین نه گه ر پیاون
برۆن تو له ی خو تان بکه نه وه، نه وه چهند ساله خوشکتان ده ته قینه وه! نه دی
هه ر ناوا نه بوو نه وی سالی ماری فرانسه که سی، له دوای بیست و چوار سالان له

شەرەمنداڵی بە چاویاندا دانەوه، ئەوانیش چوون عەیشییان کوشت! کۆری بە
ژن و مایشی هەبوو!

نۆ مانگیان بەو تەقوتۆقەیی شەوان بەرێ کرد، کوردگوتەنی: مام حەمەدەمین
و فەرهادی کۆری «نەکردی و نەخواردی لە سەیلان مەیی»، تا وای لێهاتبوو
کار و کەسابەتیشیان داووبووە کزی، چونکە شەوان تێرخەو نەدەبوون. بەلام مام
حەمەدەمین دڵی هەر پوون بوو، بە ئومێدەوه دەگوت: رۆژگار کۆن بێ، بە
پشتیوانیە خوای، ئەو گریکۆریههێ دەکەینهوه و چاری دەکەین!

۷

ئەو شەھەر لە مالى حەسەنە کوورې كۆبوونەو، ھەر لە دوای نوێژی شیوان
 برادەران یەك یەكو دوو دوو پەیدا بوون. كۆتایی زستان و سەرەتای بەھارییە،
 سەرما كلکی بە دوای خۆیدا رادەكێشی و بەھار شوینی پێ لەق دەكات. مام
 حەسەنە کوور گوتی: كورپنە ھەموومان بە مندالی لەو گوندە ی پێكەو
 گەورەبووین و تەمەنی مندالی و ھەرزەكاریمان بەیەكەو بەسەری دوو، ھەزار و
 یەك یادگاری خوش و ناخۆشمان بەیەكەو ھەیە، با ھەریەكەمان یادگاریەکی
 مندالیی بگێرێتەو. یەك دەلی: لە بیرتە سالی كلۆ زۆرەكە لە کاتی نان و شیو
 خواردن، كلۆ خۆی دەخستە نیو قاپە ماستو شیوی پێشمان. ئەدی ئەو رۆژی
 ھاواریان کرد: بگەنێ ماینێ مالى حاجی سمایلی خنكا، ھەموو بە غاردان
 رۆشتین، ھەتا گەیشستینە ماینەكە، كندرەكە و لە ملی ئالابوو، فەراقی
 رەشی لیبراوو، كەلاكەكەمان راكێشا كەندێ بو پێش سەگان.

تاو نا تاو مریەمێ ژنی حەسەنە کوورې سەری لە دەرگای دەبردە دەریو
 دەھاتەو ژووری: سامالەكە وەك زیوی، ئاسمان دەلیی ریوی لیستیتیەو،
 یەك تاقە پەلەھەوری پێونییە، رۆژی كۆرییە. بە خوای ئەگەر عومر باقی بێ

سبەینى دەچمە کۆرى. بوخچەى رادەخستو جام و لیفکەو شانەو گلەسەر^(۱) و سابوون و بەردەزیرەى پاککردنەوێ پاشپانیی ژنانى لە نێو بوخچە کەیدا دەناو گریسەدا و لەبەر خۆسەو دەگوتەو: بە خوای سبەینى دەچمە کۆرى بۆ دەراوى ژنان، ناوی گەرم دەکەین لە گەل ژنان، بە راستى سبەینى رۆژى کۆرییە. کەزى و پرچی کردبوو، لە چکە کەى لە نێو چاوانى بە ستابوو، سینگ و مەمکى نیوەرپووتى بەرەلای دنیاى کردبوو، دەتگوت ئارەزوو کەانى بەرچاوى تاریک کردوو، سینگو مەمکى لەو گۆرەى دەلێى ژنە خویریە، هەر حسابى بۆ پیاوێکان ناکات. مریەم ئەو قسەى چەند جار دووبارە دەکردهو دەگوت: هەرم بە ژنى گوندی دایە سبەینى لە دەراوى ژنان کۆرە کى دامەزرێنن ئەوسەرى دیار نەبێ! هەتا هەموو ناوی رۆنمان لێدێ خۆ دەشۆین. حەسەنە کووریش لە مەرامى مریەمى حالى بوو، گوتى: مریەم مریەم، گوی بدی! بەس سەبەرم لێبگرە ئەو میوانانە بۆن، ئەگەر پیاوێم دایکیان نەگابم، سبەینى دەتئیرمە کۆرى، چۆن دێلم بە وشکی کۆرى بکەى!

بوو بە پێکەنین، گوتیان وەللا براژنە مریەم دەیهوێ بە دەرکردن دەرمان بکات، ئەووە ئیمەینەو چاومان قایمە نارۆین، دەنا عەلەم ئاشکرا پێمان دەلێ بۆمان چۆل بکەن، لە گەل حەسەنى کارمان هەیه! راستى دەکرد، ئەستێرە زەقەزەق دەبریسکەنەو دەیانجریواند. هەر بابا بوو بە قسەى ناوێ خەندار دەگوت: بە خوای ئەمنیش ژنە کەم دەتئیرمە کۆرى، براژنە مریەم بە جێى مەهیلە سبەینى!

۱. گلەسەر: گلێکی سوورە، ژن لە ئاودا دەیانخوساندەو و دەیانکرد بە قور، لە جیاتى شامبۆ سەریان پێدەشووت بۆ ئەوێ نەرم بێت. گلەسەر فرۆش، بە پشتمى گۆتەرێژ گونداو گوند دەگەراو دەفرۆش.

به‌یانی پۆژیان گهرم بووه، هه‌موو ماله‌کان نانی چیشتیان خواردوو، ژنانی ناوایی ههریه‌که تیله‌گهی له پشتی خۆی هه‌لداوه، بوخچه‌ی پێداویستییه‌کانی خۆشۆردنو ته‌شتو مه‌نجه‌لو جامیان ده‌ستداونئ، یه‌کیان ده‌پرسی: کچی مریه‌م سه‌رت له‌ قورئ نین، خۆ ئه‌ورۆ چوارشه‌م نییه‌ کۆری بکه‌ین، ئه‌جنده‌ ده‌ستمان لێبوه‌شین! مریه‌م ده‌لت: راوه‌سته، له‌سه‌ر دیوارپرا له‌ مه‌لاژنی خیزانی مه‌لا سألحی ده‌پرسم، ئه‌و له‌به‌ر نوێژی خوتبه‌ی ده‌زانئ، ئا ئه‌وه مه‌لاژن لو خۆی هاته‌ده‌ری، ئه‌ری مه‌لاژن پرسیاره‌ک، ئه‌ورۆ چ پۆژه؟ مه‌لاژن: دووشه‌مه‌یه. ژنان پویشتن به‌ره‌و ده‌راوی ژنان، له‌ ده‌م رووباری نزیک بوونه‌وه له‌ شوێنی کۆری ژنان، چه‌ند سه‌له‌ تیره‌ ده‌راوی ژنانه، جیی کۆری ژنانی ئاوايیه، به‌لام ئه‌و پیاوانه چی ده‌که‌ن لێره‌و خه‌ریکی چین؟ خۆ ئه‌وه پیاوه‌کانی په‌فعت ئاغان، ئه‌وه‌تا مشیری کورپشی له‌وتیه.

گه‌یشته‌ سه‌ر رووباری، چ ببینن! هه‌موو کوچاگر^(۱) و په‌رۆشه^(۲) و سه‌رگین و چیلکه‌ بۆ ئاوه‌گه‌رم کردن له‌وی داندرا‌بوو، هیچی نه‌ماوه‌و هه‌مووی فرێدراوه‌و به‌ رووباریدا دراوه‌و ئا و بردویه‌تی. مشیر ئاغا به‌ ژنه‌کان ده‌لتی تیره‌ چیت ده‌راوی ژنان و جیگای کۆری ژنان نییه، بۆته‌ باخی ئاغای، هه‌موویمان کردوو به‌ نه‌مامی به‌ری، بپۆن شوێنیکی دیکه‌ بدۆزنه‌وه‌ بیکه‌ن به‌ جیگای کۆرکردن. مریه‌م: ئه‌یه‌رۆ خۆ دایکه‌و دایه‌رمان لێره‌ سه‌ری خۆیان شۆردوو. ژنان ده‌گه‌رپنه‌وه‌و چیان دیوه‌ بۆ پیاوه‌کانیان ده‌گێرنه‌وه، به‌ کۆلیک گله‌یی و گازانده‌،

۱. کوچاگر: کوچکی ئاگر، سیکوچکه‌ی ئاگر، ئه‌و سێ به‌رده‌ بوو که له‌ ده‌وری ئاگردان مه‌نجه‌ل و کتری له‌سه‌ر داده‌نرا بۆ چاو چیشتن و...

۲. په‌رۆشه: پوشو. بن و کۆله‌کی گیایه‌که، که وشک بوو بۆ سووتان به‌کارده‌یت.

ئەيەرۆ ئەو ئاغايەي ئيمە چەند زالمو چاوبرسييه، ياخوا لەبەر دەلینگم مری،
جینگای لى بپراو، چاوی بە هیچ تیر نابى، پاریش جى جوخینانى کىلاو کردییه
قەرسىل، چاوی مەگەر بە خۆلى نىو قەبرى دەنا بە هیچ پرناییتەو!

ئەو پوژو شەووە باس ھەر ئەو باسەبوو لە گوندی. یەك بە یەكی رادەگەياند،
ئاغا چى لە دەراوی ژنان کردییهو چۆن ھەمووی کردووە بە مامى بەرى، لە
مورکی خەركیەووە کردوویە بە مورکی خۆی.

دواى نوێژى شیوان، تاقمىك لە پیاوھکانى گوندی، لە مالى حاجى سمایلى
خەربوونەو، ئەوھى ئامادەنەبوو تەنھا پیاوھکانى ئاغای و چەند گۆردەيەك بوون.
ھەموویان لەسەر ئەو تەبا بوون كە حەول بەدەن ئاغای ئەو شۆنەي داگیرنەكات.
بۆ ئەو كارەش، ھەريەكەو تەگبیریكى دەکرد، ھەبوو خۆی سوورو شین دەکردو
لەگەل قسان كەفى لە زارى دەردەپەرى ھیندە بە توورەبى دەيگوت: ئەگەر
خوینم برژى ناھیلەم ئەو ئیشە سەریگري، ئاخەر ژنەكانمان لە كوئى سەریان
بشۆن و كۆزى بكەن؟ ئاخیرەي، گەيشتنە ئەو برپارەي لەدواى ماموستا مەلا
سالىحى بنیزو وەك نوینەرى خویان پەوانەي لای ئاغای بكەن، پێیرابگەيەنى
كرمانجەكان ئەو داگیرکردنەیان زۆر پێ ناخۆشەو گوناھت دەگات ئەو شۆنەیان
لى داگیربكەي. ماموستا مەلا سالىح پێیەو دياربوو كەوتۆتە ژێر ناپەزايەتیی
مەلاژنىو، مەلاژن لە دژى ئەو داگیرکردنە مەلاي باش تیش کردبوو، چونكە
یەكەم قسەي ئەوھبوو گوتى: لەعنەتى خواي لەو كەسەي زولم لە خەلك
دەكات! ھەندىك ئايەتو حەديسى ئاگرینی خویندەووەو خەلكەكەي ھاندا بە
ھیچ شیوہیەك ئەو زولمەي قەبول نەكەن، گوتى: پێغەمبەر دەفەرمى ئەوھى
زولم قەبول بكات لە ئۆمەتى من نییەو پوژى مەحشرى لەسەر پردى سیراتى

شه فاعه تی بو ناکهم. به کۆی دهنگ بریاریان دا به نوینه رایه تی خه لکی ئاوابی ماموستا مه لا سالح بجیته لای ره فعت ئاغای، پیی بلّی دهراوی ژنان چهند پشته له زهمانی باب و باپیران ههر جیی کۆری ژنان بووهو پیشینیان به زانا بوون نهو شوینه یان هه لباردووو چونکه به رهو رۆژو بای ناگرته وه و خوای داناوه بو کۆری ژنان.

مه لا به رهو دیوه خانی ره فعت ئاغای که وته پری، نه وشه وه خه لکی ئاوابی تا درهنگانی شه وی، له چاوه پوانی گه رانه وهی مه لاو دوا بریاری ره فعت ئاغایدا مانه وه، به لام مه لا نه گه رایه وه، دیاربوو مه جلیسی ئاغاو دیوه خانی لی خوش هاتبوو، ههر نه گه رایه وه. بو به یانی خه لکه که چوونه لای ماموستای مه لاش چهند ئایه تو حه دیسی هیورکه ره وهی ده روارد دانو گوتی: فیتنه له کوشتن تووندتره، سه برگرتن کللی ره حه تییه. دیاربوو ئاغای سمیلی مه لای چه ور کرد بوو، نهو پفدانه ی مه لاژنیش فش ببوه. حاجی سمایل به ژوورکه وت، دیاربوو تازه له ئالیکدانی و لاخه کان سه وهی کای دانابوو، هیشتا مووی سینگی پر له زله کا بوو، چاوه پری نۆبه ی قسانی کرد، ته نها کاکه ره شی حاجی سمایلی بی نه وهی وه کو نه وانی دیکه به ریو بکوژی وه ره شه وه گه فوگوپ بکات، له داخان ههر سمیلی خو ی ده کروشتو ئاوری تۆله ی له هه ناویدا نیله ی ده دا، گوتی: نه وهی نه توانی دا کوکی له ده راوی ژنانو جیگای کو لکردنیان بکات، هه قه ژنه که ی له گه لی نه خه وی به خوای، مخابن زۆر زه لام ماره یی ژنی لی نایه هینده ده ست و پی سپیه، ده سه لاتی مریشکه کورکه کی نییه، که سینک نه توانی پارێزگاری له سه رشو رکی ژنه که ی بکات، بو پیی بگوتری پیاوا حه سه نه کوور هه ستایه سه ری، نه وهنده به توندی و توو ره یی هه ستایه وه

سەرئەجی هەمووانی بۆ لای خۆی ڕاکێشا، دوو هەنگاوی بەرەو دەرگای حوجرە
 مامۆستا مەلا سألحی نا، بە جۆریک دەستی بۆ بەرپشتینی برد وەک خەنجەر
 یان دەمانچەی هەلکێشی، کیسە تووتنە بۆندارەکی لە بەرپشتی دەرئناو
 دەستی لە دەرگا بردە دەری و دوو سێ جاری کیسە تووتنە که داتە کاند بۆ ئەوی
 تۆزی توتنەکی لێ بته‌کێ، هێندە بە تووندی کیسەکی دادەتە کانت وەک
 سەری ڕەفەت ئاغای ڕابووشینی! ئەوانە لای دەرگای که تۆزی تووتنەکی
 چووبووە نیو لووتیان، چەند جارێک پڕمین. پەرەسیگارێکی لە دەفتەرە بافرە که
 کردەووە زمانی بە لیواری داھینا تووژێکی لە لیواری کردەووە، پڕ لە تووتنی
 کردو زمانی پێدا هینا، وەک مانگا گۆلکی خۆی بلیسیتەووە، دەمێک بوو لە
 دارجغارەکی دەگەرپا بەرپشتین و باخەل و گیرفانەکانی هەموو گەرپا، دوایی
 بییری کەوتەووە لەنیو کیسە تووتنەکی دانابوو، جغارەکی لە دارجغارە
 چەقاندو چەرخێ لێدا، کیسە تووتنەکی بۆ ئەو کەسە لە تەنیشتی
 دانیشتبوو، ڕاداشتو فەرمووی لێکرد جغارێکی تێبکات. بەو شێوەیە،
 کیسە تووتنی حەسەنە کووری هەتا لە مەجریسێ سوپایەووە، هەمووان پێکەووە
 جغارەیان بە ناگر کرد. هەزار سۆندت خواردبا سۆندت لێ نەدەکەوت دەتگوت
 ڕێوی قانگ دەدەن، سەنەگیان لەسەر جغارە هەلنەدەگرت، تووتنە که تووتنی
 بۆنداری هەرتەلێیە، کەس هەبە کیسە ئاوی بکەوتتە بەردەستی و یەکیکی
 نەپێچیتەووە! لە حوجرە مامۆستای، چاوچاوی نابینی، فانۆسی قەد دیوارە که
 وەک ترووسکایی ئەستێرەکی کز، لەنیو تەمووژ بە حال دیاربوو، لەوکاتە
 هەموویان هەستیان لە چێژبوونی جغارەکان ڕاگرتبوو، حاجی سمایل ئەو دەمە
 بە فرسەت زانی، کەلێنە ئەگەر دوو قسە بەریکەوی، مژگیکی لە جغارەکیدان

و قسه و دوکه‌لی جغاره که به تیکنالای له زاری دههاته‌دهر: خزمینه «قسه چاره دووی به کاره»، زۆر گوتن قورعان خوشه، با چیدی زۆران بو که مان نه‌لین، نه‌گهر هه‌موومان قسه و به‌لینمان یه‌ک بیتو په‌یمان نه‌شکینین، نه‌ک ناغا بابی ناغاو هه‌موو پولیسی سواره‌شمان بیته‌سه‌ر ده‌ره‌قه‌تمان نایه‌ن، نه‌گهر چه‌ند که سی‌کیش چه‌وره‌یی بکاتو به‌ دزی خۆی باو‌یتته‌وه دیوه‌خانی په‌فعت ناغای، نه‌وا ریشه‌که‌مان لی ده‌بیته‌وه خوری.

پۆژ به‌ پۆژ بارودۆخه‌که‌ ئاسایی ده‌بوویه‌وه، نه‌و هه‌موو گه‌ف و گۆره‌ بوونه‌ بلقی سه‌رئاو، نه‌وه‌ی له‌ هه‌مووان زیاتر خۆی ده‌خوارد هه‌و ده‌رینه‌ده‌بری، کاکه‌په‌شی حاجی سمایی بوو.

سالآ وەرسووراوەتەو، پایزیکێ درەنگە و لە زستان نزیک بووینەتەو. خەلکی ناوایی وەک کوورەیی هەنگ هەر بابایە سەرقالی کێشانەوێ پێداویستییەکانی زستانن و لە چال و عەمبار و کادین و سەرگیندان^(١) دایان دەکەن، بەرەمە لە خوێ زیادەکان دەفروشن، ئێستا کاتی دانەوێ قەرزی خوا و خەلکە. دەچنە شارەکان جلوبەرگ بۆ ئەندامانی خێزانەکانیان دەکەن. هاوینی رابردوو، حاجی سەمایل کارەمووی^(٢) لە دۆن و بەزو مووی کارە ساوا دروست کردبوو، لە کونی سیلۆکەیی جەنجەر و کلچووک^(٣) تۆپەیی بەلته‌کانی^(٤) جەنجەرێ هەڵدەسوی بۆ ئەوێ

١. سەرگین: پێخی مانگا و گامیش کاتێک وشک دەبێتەو، لە هەولێر پێیدەگوترێ سەرگین و، لە پشدر و موکریان پێیدەگوترێ تەپالە، لە سنووری سلێمانی پێیدەگوترێ شیاکە، لە دوو گوندی سیگرتکان و ئۆمەرگومبەت لە سنووری کۆیە پێیدەگوترێ لاس. سەرگیندان: شوێنی ئەنبارکردنی سەرگین (تەپالە).

٢. کارەموو: گریسی دەستکردی خۆمالی. مووی کاریلە بە مقەست لێدەکرایەو، بەز و دونگی ئازەلیان دەتواندەو و لە گەڵ مووێکە تیکە لاویان دەکرد و وەک گریس بۆ چەورکردنی جەنجەر و بەکرەیی بیری ئاو بەکار دەهات.

٣. کلچووک: کلکی تۆپەیی بەلته‌ی جەنجەرێک دەچووێ نێو سیلۆکەیی.

٤. بەلته‌: ئەو دەمە تەورەنەن کە بە پۆلێ جەنجەرەو بەستراون، بۆ وردکردنی

چه‌ور بیټ و به ئاسانی بسوورپږی. جه‌نجه‌رو هیښتړه‌کانی به نه‌وه‌کانی سپارد تاوه‌کو له ماله‌وه دهستی بشواته‌وه و بگه‌رپټه‌وه لایان. دروست له‌و کاته‌دا، یه‌ک له نه‌وه‌کانی حاجی سمایلی که‌وتبووه ژیر جه‌نجه‌ری جووته هیښتړی. بالټه‌کان هم‌وو نازای به‌ده‌نیان نه‌نجنیپوو هر به‌ده‌م غاردانو گه‌رماوگه‌رم حاجی سمایل مه‌لودی پیغه‌مبه‌ری بو له‌خو گرت: مه‌لودیکم له‌سهر بیټ نه‌و مندا له نه‌مریتو نیفلیج نه‌بیټ! له هم‌وو نازای به‌ده‌نی خوین فیچقه‌ی ده‌کرد، له باوه‌شی حاجی سمایلی وه‌ک تویه له خوینیکی مه‌یپو ده‌بینرا، که‌واو سه‌لته‌که‌ی به ته‌رده‌ستی هه‌ل‌کردوه‌و شاقه‌لی که‌واکه‌ی له به‌رپشتینی را‌کردو ته‌وه، کلکه‌نه‌نگوچکی کراسه‌که‌ی له قول و باسکی له‌ژیر که‌واکه‌یه‌وه پیچاوه له‌کاتی هه‌نگاونان ده‌رپیپه شه‌عاده‌که‌ی ده‌بینری، نه‌نگوچکو ده‌رپیپه شه‌عاده‌ی سپی له خوینیدا سوور سوور هه‌ل‌کیشراوه، به‌جوړنیک نازاندري رهنگیان به‌ر له هه‌ل‌گرتنی مندا له‌که‌سپی بوون.

له لای هه‌کیم، به‌دهرمانی گیایی و خومالی، به‌سی مانگ مندا له‌که‌چاک بوویه‌وه. حاجی سمایل خوی به‌قهرزاري خوا ده‌زانی، نیستا کاتی وه‌فاداربوون به به‌لین و خاوه‌نداری‌کردنه له خویندنه‌وه‌ی نه‌و مه‌لوده‌ی قه‌ولی دابوو، نه‌و به‌لین و سوزه‌ی حاجی سمایل له‌گه‌ل‌خوا‌ی خوی به‌ستویه‌تی، ناخ‌ناکری، په‌یمان نه‌گه‌ر به زمانیش ده‌رینه‌بری هه‌ر له دوور دل‌ی خوت له‌سهرت ده‌بیته مال! دوور نیپه نه‌گه‌ر به‌لینه‌که‌ت پشتگوږی بخی خوا غه‌زه‌ب له مال و مندا له‌بگری، یان ده‌ردیک به مه‌رو مال‌لت وه‌ری و قرانی تیپ‌که‌وئ، یان ناگر له ده‌غلودانت به‌ری و ...

هه موو پێداویستییه کانی مه ولود ناماده کرا، چەند ئاژەلێک بۆ سه ربهرین له پێش ده رگای هه ساری بۆ نه وهی میوانه کان هه موو ماک^(۱) و گو میلکه مه یوه کانی خوێنه که ببینن و بزنان چەند سه ر ئاژەل سه ربه رپاره، دوو کاوپی ئایه غ^(۲) و به رانه گێژە که و نه و کووره ی چاویکی کوێر بووبوو به پلاری شوانی، هه رچوار سه ر ئاژەله کانیا ن سه ربهری. کابان، له چه که که وایان له گیرفان ناوه، کوچاگر ریزکران ژنی کابانو چه له نگ، که وگیرو که وچه که گه وره کانیا ن به و قوڵ و مه چه که سه پیانه هه لده سووران دو چەند ده نکه پلاوساوه ریان له سه ر زمانیا ن تام خوێ ده کرد.

خه لکیکی زۆر بانگهێشت کراوه، حاجیرن له سه ر کابانه کان ده سووپی و خویان ده سه ته و دامین و به قوربان ده کات: به لاگێرتان بم با چێشته که زۆر بێ و که م نه بێ، حاجی سمایل که مه ی نازانی، هه ر ده لێ فلانکه سیش له بیر نه که ن بانگهێشتی بکه ن. حاجیرن له خه یالی نه وه ی چێشت خه سار نه کرێ و که م نه یه نی و، حاجی سمایل له فکرو دا لغه ی نه وه ی ده بیته میوانه کان چۆن باسی مه ولووده که ی بکه نو هه تا چەند له چێشته که ی رازی بن. کاکه ره شیش بۆ یه ک چرکه نه و زو لمه ی له یاد ناچیت به هاری رابردوو ره فعه ت ئاغا به رامبه ر خه لکی ئاوا یی، به دا گیرکردنی ده راوی ژنان و فرێدانی کوچاگری جیی ئاو گه رمکردنی کوژی ژنان، کردبووی. هه موو ده مێ، له کاتی جووتکردن و به ری دروینه و شه نه باو کاکیشانی ش له به ر خویه وه وه ک و رپینه ی بکات، ده یلیته وه:

۱. ماک: په له، وه ک په له خوین، شوینه وار.

۲. ئایه غ: یاغ، کاوپی له پو لاوز و بیکه لک. به کینابه بۆ شتی دیکه ی بیکه لک به کاردێ.

«ئاخر بەنگۆ دەلێم چۆن بە خۆم بێم پیاو، ئەگەر ئەتوانم غیرەتێ ئەوەم نەبێ جێی دەراوی ژنان لە ڕەفەت ئاغای بستینمەوه، ئەوجا ئەو ژنە کو بە من ڕازی دەبێ؟ ئاخر ئەم بەنگۆ دەلێم ئەو پیاوێ ئەتوانێ پارێزگاری لە شوینی سەر شووشتنی ژنە کەى خۆی بکات چۆن ماریی ژنیی لیدی! بۆ ئەنگۆ پیتان وایە هەرچی دوو داوێ مووی بە سەمێلی وەبێ بە پیاو حیسابە، کورە ئاخر ئەگەر بە مووی بایە دەبایە بزن براگەورەبێ. نازانم ئەو خەڵکە بۆ وا زوو هەموو شتیکی بێردەچیتەوه، یادەورەیان هەر دەلێی یادەورەیی مێشیه!»

کاکەرەش، دەمێک بوو شەوان لە ژێر جاجمە دوو لایە کەى جینگلی دەدا لەتاو ئەو زۆلمەى خەوی لێ دەهەپکا^(١) و تەزووێ تۆلەى بە هەموو لەشیدا دەگەرپا و پشستی پێیەکانی لە یە کتری گیردەکردو ددانەکانی بە چیرەوه دەبرد، ڕقیکی ئەستوور و بیئامان رۆحی هەلا هەلا دەکرد.

ئەوشۆ فرسەتە، تاریکەشەونکی قەترانییە، قەلای مێردانە. ئاخر شەو سامو هەبەتێ خۆی هەیه!

هەر لە ئیوارێوه، دوو باری پۆژ مابوو^(٢) زۆر بە بیئاقەتێ لە ئاوابوونی خۆری دەروانی، هێندە لە ئاوابوونی خۆر بەپەلەیه، ئەگەر بۆی بکرا بایە تاوێرێکی زەبەلاحی بە خۆرەکیهوه هەلەواسی، بۆ ئەوهی لە کلکەى قەرەچوگی نقومی نیو تاریکیی بکات و ولات لە تاریکی وەرپێچرێ. ئەو چرکەهەورەى وەک تارای بێوه ژنان بە ڕەنگیکى سوورباو خۆی بەسەر چیاى قەرەچووغی هەلکێشاوه، لە ناکاو لە بەینی ئەو پەلە هەورەو چیاى قەرەچووغی، خۆر وەک مەلەوانو

١. خەوی لێ دەهەپکا (خەو لێهەپکان): خەو لێژپان، خەو لێتێکچوون.

٢. دوو باری پۆژ مابوو: دوو بۆلی پۆژ مابوو، نزیک خۆرئاوابوون.

دەریاوانیکی کارامە خۆی فجوق کردو شوڤر بۆو. پەلە هەورە کە، لە داخی خۆ و نکردنی خۆر، پەش هەلگەراو هەتا دەهات دنیا زیاتر و زیاتر لە تاریکاییدا لوول دەبوو. کاکه پەش پیاوێکی تیگە یشتوو و ئاقرمە ندە، وەلێ، هەموو هیوای بە تاریکایی شەو، بە تاسووقەو لە تاریکایی شەوی دەروانی بۆئەوێ کارەکانی تیدا ئەنجام بدا. هەمیشە وایدەزانی تەنیا یەو کەوتۆتە نیو بیرێکی قوول و دەبی تەنھا پشت بە خۆی ببەستی، بە تین و تاقەتی خۆی، خۆی دەربازبکات و بە تەمای ئەوێ نەبی کە سینک دەربازی بکات!

سلاوی میوانەکان، لە نیو نغروبوونی بیرو غایلەکانی راپچلەکاند، سلاوی وەرگرتنەو. چەند مافوورێکی سەرەنازو چەند لبادیکی لاکیشی درێژی نەخش قەزمەنووشتی ناوڕەنگ راخراو. هەتاوێ کو میوانەکان زیاتر دەبن، گولێ مافوورو قەزمەنووشتی لبادەکان زیاتر دادەپۆشن. ماموستا مەلا سالح لە سەرەوێ مەجریسێ بەرمالەنوێژێکی بو راخراو. کاکه پەش زۆر بە گەرمی بە خێرهاتنی ئەو میوانانە ی دەکرد کە لە گەل گورگی گۆشتی دەخۆزو لە گەل شوانی شینی دەکەن! یان وەک دەلێن لە نالیش دەدەن و لە بزماریش! بەتایبەتی ئەوانە ی چووبوونەو دیوێ خانی ئاغای و چەورەییان کردبوو، خوش خوشە چای لە پێش دادەنان بە وریایی و بە گەرمی بە خێرهاتنی دەکردنو هۆشی بو لای خۆی رادەکێشان، مەبەستی تاییبەتی هەبوو لەو گرنگی پێدانە، بو ئەوێ بوو، بەیانێ هەرکاریک لە دژی ئاغای کرا، ئەوانە بلێن کاکه پەش، هەر لە هەوێ هەتا کۆتایی لە مەولوودە کە ی بوو و چای بو هیناوین، شایەدی بو بدەن کە ئەو کاری وی نییە.

هەرچەندە بە بینینی ئەو جۆرە کەسانە قەلس بوو، بەلام ئەو کاری پێیان

بوو، بۆیه خزمهتی دهکردنو دهیدواندن. مام حه مه ده مین و فرهادی کوری گه یشتن، به دل به خیرهاتنی کردنو گوتی: مام حه مه ده مین بۆچی خاو و خیزانت نه هیناوه، خو ئیوه بیگانه نین له مائی ئیمه. مام حه مه ده مین گوتی: له بهر مه مۆی، بۆ خۆت ده زانی مه مۆ پیاویکی دوژمنداره و بۆ ئه و قه ره بارغی و جییانه نابێ که هه موو نه وعه خه رکه کی دیتی.

میوانه کان نانیاں خوارد، مه لا سالح گوتی: خزمینه ده ست به خویندنه وهی مه ولووده که بکه م باشه، هه ر هه ند بۆ مالنووستان لیتی ده بجه وه و خاتیمه ی پی دینم، ئه و مه نجه له شه کراوه ی بیننه پیش. گوتیاں فره موو ماموستا! بالیفیکی گه وره یان له پیش ماموستای دانا، کۆنه کتیییکی په ر زه ردی بهر دوکه لی چه ند ساله ی نیو ده لاقه و بنمیچانی له سه ر دانا. به ناوی مه ولودنامه ی پیغه مبه ر جوړکیک شه کروکه ی به داملیان^(۱) له پیش ماموستای دانا بۆ نه وهی مه ولوودی به سه ردا بخویننی و بییته متفه رک، نه وانه ی نه خوشیاں له مائی هه بوو، چه ند ده نکیک له و به داملیه یان ده دانی بۆ نه وهی شفای بۆ بیّت، چونکه مه ولوودی به سه ردا قلیکراوه، له گه ل غرمه و نرکه ی یه که م سه له وات له وکاته ی هه مووان سه رنجیاں له سه ر ئه و قسانه بوو، که له زاری ماموستای هه لده وهرین، کاکه ره ش فره سه تی هیئا، باوه رپیشی به س به هیدوی براده ری هه بوو: هیدو ئه من ده رۆم ئیشیکی زه روورم هه نه هه ر که سیک له منی پرسی له کویم؟ پیی بلّی ماینه که به ره لّابووه، ورتکه نانو خوتی له نیو له گه نیکدا برد ماینه که ی بگریته وه. هیدو ش به هه له له و کاره گرنگه ی کاکه ره شی حاّلی

۱. شه کروکه ی به داملی: نوقلیکی خپی سپی بوو، نیوه که ی دنکه بادامی تیدابوو.

بوو، وایزانی دەچیتە ژوانی کچان، هەندیکى پى رابوارد گوتى بە شەرتىک کە هاتییه وه هەرچیت کردبوو بۆم لە نووکه وه بگێرپه وه! چونکه بەپەله بوو گوتى: باشه، هەمووت بۆ دەگێرپه وه. ئەو تەورداسەى چەند رۆژبوو بە هەسانی دەیسوو، مووی دەکرد، چەند جار بە باسکو بەله کى خۆى دادەهینا گارەى مووی دەهات و دايدەرنى، ئامادەیه، لەژێر کورتانى هێستەرەکەى شاردۆتە وه، هەر بەپەله تەورداسى دەستدایە بەرەو دەرآوى ژنان کەوتە پى. هەر دەلێى دەفرى! هێز و رقى تۆلە بالێ پى گرتوو. هیندەى حەز لە بێدەنگى و تاریکى شەوه دەلێى بە تاریکە شەوێ لەدایک بووه،!

گوێى لە قیرەى بۆقەکانى دەو پرووبارییه، ئەوه نیشانەى ئەوهیه گەشتوو تە شوێنى خۆى. ئیترە دەرآوى ژنانە، دەرآوى داگیرکراو، جێى کۆر و حەسارى ژنانى گوندى. دایکى، چەندینجار لێرە سەرى شووشتوو و جلەکانى بۆ لە ئاوی وەر داوه و پاک کردۆتە وه، بە چاوى خۆى شەپە ئاوى کچ و ژنانى ئاواى لێرە دیوو. ئیترە دەرآوه کەیه، نەمامەکانى ئاغای، وەک سەربازى بە دیسپلین لە بەردەمى فەرماندە وەک بت بى جوولە راوهستان. کات لە بەرژەوه نەیدا نیه دەبى دەستبە کاربێت. لەگەڵ نەمامەکان دەوێ: رەقم لە ئیوه نیه، وەلسى ئیوه لەسەر دلى ئیمە و لە سەر سینگ و مەمکى ژنە کانمان چەقاون، دروست لەسەر دلمان، وەک ملی خۆم بێرپه وه، ددان ئەگەر ئازارت بدات ناچارى دەبى دەرینى!

بە تەورداسەکەى دەستى شیتانە کەوتە وێزەى نەمامەکان، هەر جارەى دوو پێزى لەسەر زەوى تەخت دەکرد، لەگەڵ وەشاندنى هەر تەورداسێک، وەک بەندى دلى ئاغای بېرى! هیندەى نەبرد نەمامى بەپێوه نەهێشتو هەمووی تەخت کرد. بەپەله گەراپه وه. تەورداسەکەى، لەو سەهوازییهى دارەکان کە

پێوهی نووسابوو، شووشتهوه. وهک خه نجهر له خوێنی کهسیک، بشواتهوه و ناسه واری کوشتنیکی لی پاک بکاتهوه!

ئهوشهوه، به لێنی به خۆیدا چیدی به دیار شکۆی شکاری جووتیاره ههزاره کانهوه دهسته وهستان دانه نیشی. فرسه ت له شهوه نه نگوسته چاوه کان قهرز دهکات نه ستۆی که چیان راست بکاتهوه! ئیدی ناکی ئاوا بیده نگ بین، په فعت هه رچی بیهوی به کهیفی خۆی بیکات: یه که مجار جی جوخینانی داگیرکرد، شوینی نهو دوومه وهستا کارانه بوو دههاتنه گوندی، نهو جاره دهراوی ژنان، له دواي نهو ههش نازانم! پیلاره کانی له نیو قشپل و سه رگیندانی شاردوه، ناخر ههچ پیلارینک له بهر چاوی عهلی عهبدوللای شوونه لگر ون نابیت! نه خشی بنی پیلاره کانی تومارده کرد. به شیویه ک، ته نانه ت جوړی پیلاره کهو ژماره کهی، وهک مۆری موختاری له سه ر زهوی له دواي به جی ده ما، بویه پیلاره کانی شاردوه. له بهر خویه وه دهیگوت: ته نها به گرتنم نه دهن به سه، که شهو داهات وا ده زانم هه موویان دۆخینیان له ته نیشتییه^(۱)! به دهنگیکی بهرز گوتی: هیدۆ ماینه کهم گرته وه! به لام هیدۆ، به ماینی دووپی حالی بوو، گوتی دهستخۆش.

له وکاته ی گه راپه وه نیو مه ولود خوێندنه وه کهی، ماموستا مه لا سالف تازه به تازه گه یشتبووه نهو لاپه ری که ده لی: «غولامیک هه بوو هه موو پروژیک نه سپه کهی تاوده دا، نه سپه کهی سه رکیش بوو بۆ نه گه راپه وه پرووی کرده پیش مالی سولتانی. له وکاته ی، کوپی سولتانی له بهرده رگای یاری ده کرد، نه سپه که

۱. ده رپێ و ده رلینگی ژنان دێخونیان له لای ته نیشته. لێره دا ئیدیومه که ناماژه یه به که مزانیی دوژمن یان که سی به رانبه ر و ته شه به کردنیان به ژن.

چەپۆکی لەسەری منداڵە کەداو سەر و مل و سینە ی تێکشکاند، حەیاتى لەبەر بێرى. لەلایەن پاسەوانەکانى سولتانی ئەو غولامە قۆلبەست کرا بردیانە لای سولتانی، سولتان بەسەریدا نەپاند: دەبێ تۆ لەسەرت بدرێ و ملت بپەرێنن! غولامە کە لە دلی خۆیدا بەلێنى دا ئەگەر نەجاتى بپێت لەو بەلایەى، لەسەرى نەزر بیت بخوینیتەو مەلودى سەیدوالبەشر، خشتیک لە دیواری دەرپەرى بەسەر دلی سولتانی کەوت جێبەجێ حەياتى لەبەر بێرى! «غرمە و هارپەى سەلاواتان گوتی ئاسمانى کەر دەکرد. کاکه‌پەش دەنگى لە هەمووان بەرزتر کردبوو، مەلا کەلێنیکى بۆ پشوو دان کردووە، کاکه‌پەش شە کرای بەسەر نامادەبوواندا گیرا، هەبوو نەیدەخواردووە شووشەى کى بچووکی لە گیرفانى دەر دینا شە کراوە کەى بۆ مالى دەربردووە بە تايەتێ ئەوانەى نە خوشیان هەبوو، لە جامیکى گەورەى پەر لە ئاوى دەکردو هەموو خێزانە کەى دەیانخواردووە، دەرخواردى گۆلکە نە خوشیشیان دەدا! هیدۆ کە بینى کاکه‌پەش گەراوەتەو، خۆى لى نزیك کردووە: وەرە بزانم چەند ماچت کرد؟ ئەوچى دەگوت؟ ئەتۆ چیت پێ گوت؟ چیت بە دیارى بۆ بردبوو؟ ئەو چى دا بە تۆ؟ کاکه‌پەش گوتى: هیدۆ ئەتۆ دايم فکرت لەسەر کچانە با سبەى رۆژوبان گەرم بن، خەلک بچنە دەرأوى ژنان، ئەوکات دەزانى لە چ ژوانیکى بووم! هیدۆ تێگەشت کارى کى مەردانەى لە بەرانبەر داگیرکاری ئاغای ئەنجامداو، گوتى: ئەگەر وابێت ئەوشەو ئەتۆ لە ئاغایەتیت تێپەر کردووە. لێرە بەدوا بە (پاشای شەو) بانگت دەکەم!

ئەو بەداملى و شە کراوێ بەردەمى مامۆستا کە لە ئیوارى ئەو هەموو مەلودو سەلاواتەى بەسەردا قەلب کراوەتەو، هەر لە زیادى مامۆستا دوو سێ نایە تلکورسیشى بەسەردا شۆر کردووەو چەند فوونكى بەسەردا پڕژاند، سوندى

خوارد: بهو قورعانه‌ی له‌سهر پانم داناوه، هه‌رکه‌سیک لهو به‌داملی و شه‌کراوه‌ی بخواته‌وه، مه‌گهر ده‌ردی ته‌جه‌لیی بیت، دهنه‌جیبه‌جی چاک ده‌بیته‌وهو ده‌لعازی به‌سهر پی ده‌که‌ویتته‌وه، بهو نایه‌ته‌لکورسیانه و فووکردنه‌ی، هه‌رچی جندوکوهو له‌مه‌چیت^(۱) و شه‌یتان هه‌یه‌لیی ده‌پرینگینه‌وهو هه‌لدین، هه‌ر سه‌له‌واتیک له‌دیداری موچه‌ممه‌ده‌لمسته‌فای هه‌زارو یه‌ک گوناخت له‌سهر ره‌ش ده‌کاته‌وه، هه‌ر قومیک لهو شه‌کراوه‌ی، هه‌فتا هه‌زار نه‌خو‌شی ده‌په‌رتنی، نه‌شه‌یتانو نه‌جندوکوهو له‌مه‌چیت^(۱) زه‌فهرت پی نابه‌نو له‌خشته‌ت نابه‌ن، ده‌ست بو‌خولی به‌ری ده‌بیته‌ زیږ، به‌ره‌که‌ت ده‌پژږیته‌ نیو رزق و مال و مندالت!

به‌بیانی، هه‌ر زوو حاجیرنی خیزانی حاجی سمایی، له‌بووکه‌کانی کرده‌ده‌نگ: گه‌سکه‌کی لهو نیو مال و هه‌وشه‌و هه‌ساره‌ی بده‌ن، راگه‌پاوه‌له‌گه‌ل قونکه‌جغاره‌ی، ده‌لیی هه‌وتزه! چما شه‌وی رابردوو نه‌و هه‌موو جغاریان کی‌شاوه! ده‌ی ته‌تو مافوره‌سه‌ره‌نازو رایه‌خه‌لباده‌کان لوولده‌و دایانوه‌شیننه! گوتیه‌نه‌وه‌کانی: له‌گه‌ل گوری، نه‌و هه‌ربارو قاپ و قاچاغانه‌به‌ساحیب بکه‌نه‌وه‌و بزانه‌هی کین بویان ببه‌نه‌وه‌و پیتان بلین مالتان ناوه‌دان بیت، خوا له‌جیرانه‌تیتان که‌م نه‌کاتو له‌گهر ده‌ستی خوش هه‌ندیک به‌داملی و شه‌کراویان لو‌به‌رن.

سفتاحی نه‌و سبه‌ینه‌یه، دوو خه‌به‌ر بوون: یه‌کیان زور خو‌شه، وه‌ک ته‌سبب‌یحی نه‌رجیل، جووتیاره‌کانی ناوایی یه‌ک له‌یه‌کی وه‌رده‌گریو نه‌و ده‌ست نه‌و ده‌ستی پی‌ده‌که‌ن، نه‌وی دیکه‌یان ناخو‌شه.

۱. له‌مه‌چیت^(۱): له‌نیمه‌چاتر، له‌نیمه‌باشتر و گه‌وره‌تر. مه‌به‌ست له‌بونه‌وه‌ری ده‌ره‌وه‌ی ژبانی مرقفه، که‌خه‌لکی نه‌و پوژگار، نه‌یانزانیه‌وه‌ چ ناویتیان لیتین و بپیانگوتون له‌مه‌چیت^(۱) و، له‌خویان به‌زانتر و چیت^(۱) زانیوون.

یەك به كه سیکی دیکه دەلێ ته ماشای بهردهرکی قەمتەرەو قۆنگرەو
 قەراتو دیوه خانی مائی ئاغای بکە، هەر فرکان فرکانەو خو بە یە کتریدا
 دەدەن، خزمەتکار مشەوهشن، نۆبەتدار هەر بابایە خەریتهی تەفەنگی نیوه له
 ژووریو نیوهی له دهڕی، ئاوهزێنه و قایشی سەرملی دادیخی. و سووی سەرکار،
 بۆری خارخاری له سەر بیستو چوار بزماری^(۱) له ته ویلهی راکیشا دهڕی، ئەها
 ئەسپەکهی زینو لغاو کرد. رەفەت ئاغای پیتی له پکیتی نا که و ته سەرخانهی
 زینی، شه شاگری^(۲) له بهر پشتینی ناو قەربینای^(۳) به قەرپووزی زینی
 وه کردییه و تەفەنگچییه کان به دواي که وتن. دیاره به قسهی خەلکی باوهر ناکات
 باخه کهی هەلبراو، به خۆی ده چیتە ته ماشای. خزمەتکارو دهستوپۆهندو
 کۆیله و گۆردو چه لاو خۆری له دوا ده پۆن به پیساده، وهک تاژی و تولان بیاته
 راوی. خزمەتکار هەر چوارد هوریاں گرتییە. سویندی به وه جایی رەشاد ئاغای
 باپیره گه وری خوارد: به گۆری رەشاد ئاغای گه وری، هەر که سیك ئەو ئەتکهی
 به من کردییت، له ژنان که متر بم ئەگەر کیرمیزیان^(۴) لێ نه برم!

حه سه نه کوور هاته نیو قسان: خزمینه ئەدی بو ده لێن پیاو نه ماون! پیاو
 له وهی رهشیدتر جورته تی ئەوه بکهی باخی رەفەت ئاغای هەلبری، ئای به خو

۱. له سەر بیست و چوار بزماری: ئەسپیک که هەر چوار ناله کهی به بیست و چوار
 بزمار، هەر ناله و شهش بزمار، داکوتراوه.

۲. شه شاگر: شه شناگر، شه شناوره، جۆریک ده مانچه بووه که شهش فیشهکی
 خواردووه.

۳. قەرهبینا: جۆریک ده مانچه بووه که لوله کهی نهختیک درێژ بووه.

۴. کیرمیز: ئەوهی که به کیر میز دهکات، نێره وهز.

و به مال و مندالوه به قوربانی دهسته کانی بم، ئای له بابی منت کهوی کوری شهوی! ^(۱) له بهر ئه و بابهی مرم ئه و بهر خبه رانه ی لئی بووه، سه ری هه موو کرمانجی ئه و گوندانه ی بهر زکرده وه، ئه و جا با ئاغا پیاوی و بیکاته وه باخ! ده بی نه و پیاوه مه رده کئی بیت؟! کوره بابم نه گهر فیل هه بی کهرگه دهنیش هه یه! به خوا ی راسته نه گهر ده لئین مست له دریشه ی ده گه پرتنه وه، نه گهر سالی پار نه مانه یشتبا جی جو خینان بکاته قهرسیل، ئیستا ده راوی ژنانی نه ده کرده باخ، ده با کرمانجیش زه لامه کی به وه جی شه وانیان لئی هه لبکه وی خو دنیا خرا نابی! ئاغا که چاوی به باخه کی کهوت نه مامه کان لارو پار بوون، له بری شکانی هه ر نه مامیک شکانی که رامه تو غرووری ئاغا یانه ی خو ی ده بیینی، نیوچاوانی دوو نه نگوستی لئی ماوه ته وه، ده لئی شه یتان به نیوچاوانیدا هه لمیستوه! خو ئین له چاوه کانی ده باری، وه کو گای خووداری، هه رچی بو ی راگری ده یداته بهر قوچان. ره فعت، پیاوی بهر پیکرد بو شاری خه بهری بداته پولیسی و په راوی لیکو ئینه وه بکاته وه و چند جووتیارکی ناوچه که، له وانه ی له گو ی و حه مدی ئاغا یدا نین و ئاغا به سه رکیش و پیاوی خراپیان ده زانی، به گرت بدا، له سه رووی هه موویانه وه کاکه ره ش. ئه وه بوو دوو روژ دوا ی مه ولووده که پولیس هاتنه گوندی و راپیچی زیندانیان کرد.

۱. له بابی منت کهوی: ده رد و به لات له بابی من بکهوی.

۹

هه‌والی دووهم که هه‌موو خه‌لک پێی ته‌زی، شه‌و ته‌واویک راکشابوو، مام
حه‌مه‌ده‌مین له‌گه‌ڵ فه‌ره‌ادی کورپی له‌ مه‌لولوده‌که‌ی مالی حاجی سمایی
گه‌رانه‌وه، بۆ ته‌وه‌ی که‌سیان به‌ ئاگا نه‌هێنن، زوو خۆیان خزانده‌ نێو جێ و
بالینگانی خۆیان، خێزان هه‌موو له‌ شیرینه‌وه‌یدا بوون.

خێزانی مام هه‌مه‌ده‌مین هه‌شتا له‌ نێو جێگایه‌ . ئای ته‌وشه‌و ته‌و
هه‌موو خه‌ونه‌ پچه‌ر پچه‌ر چی بوو، خوايه‌ به‌ خێری بگێرێ، قه‌تم هه‌مه‌ده‌مین
ئاوا نه‌بینیوه‌ له‌و خه‌ونه‌ی وه‌ک ورچینکی بریندار جینگلی ده‌دا، به‌ره‌
ئه‌ستورکه‌کی^(۱) ته‌ندورێم خێرییت خودا به‌ خێری بگێریت! وه‌ک هه‌موو
به‌یانیه‌ی که‌ له‌ خه‌وێ هه‌ستا، کتری ره‌شی وه‌سه‌ر ئاگردانی نا: هه‌تا تێرخه‌و
نه‌بن بانگی که‌سیان ناکه‌م، با به‌ که‌یفی خۆیان له‌ خه‌وێ هه‌ستن.

چێشته‌نگاوه‌، خۆر به‌ تاقی ئاسمانیوه‌، هه‌ردوو که‌ له‌ پێ ده‌ستی داونه‌ته‌
به‌رچه‌ناگه‌ی، له‌ رووخانی په‌ناگه‌یه‌ک خێس بۆته‌وه‌، داڵده‌ دراو و په‌نا به‌ریک
چۆن نانی ده‌خواو ناندێنی ده‌دری! چۆن هه‌ردوو مه‌مکی دایکی خۆی ده‌به‌رته‌وه‌و

۱. به‌ره‌ ئه‌ستورکه‌کی ته‌ندورێ: ئه‌و چه‌ند کولێرا نه‌ی که‌ به‌ یه‌ک که‌رته‌
به‌ته‌ندوره‌وه‌ ده‌درین.

نمه کچه رامی ده کات!

خۆر سه نه گهی سه رنجه کانی له سه ر مائی مام حه مه ده مینی هه لئاگرئ. له و به یانییه، خه رمانی وه فا گری تیبه ردرا، دا بونه ریته پیروژه کان نه تک کران، هه واو هه وهس و ئاره زووی ناکه سه به چه یه ک که رامه تی مرۆفه راسته قینه کانی قرچ و بر کرد، کانیهی پاکو و به رانه تی گلاو کرد. بانگی نه سمه ری کچی ده کات: نه یه رۆ نه و سه ریه هه شه ده لئی مردوو، هه سته لی نایه! ده سته بو درێژ کرد، رایده ژهنی: نه سمه ر! نه سمه ر کچم هه سته! رۆژ له تاقی ناسمانیه، چام وه سه رناوه! نه خیر، رۆحی تیدا نیه! چمکی لیفه نه تله سه سووره که ی هه لدا یه وه، چی بی نی؟ دوو بالیفی گه و ره له سه ر جیی نه سمه ری جیماوه، دایک حه په ساو لال بو، یه کسه ر زانی کار له کاری ترازاه. نه وه کاری له میژینه ی به دوکه و تووه کانه بو فریودانی ماله باوانیان. غارده بو جی خه وتنی مه مو و ژنه که ی، بو نه وه ی سو راغی نه سمه ری له وان بکات. جی و بالینگان خالی! تفه نگی برنۆ به دیواری هه لپه سیردراوه، دوو خه ریته ی پر فیشه ک، له بن بالیفی جی ماوه، نه و کاته زانی که ر له کوئ که وتیه و کونده له کوئ دراوه! به بی ده نگی له خۆی ده داو شینیکی بی ده نگ ده گیرئ: به چ زمانیکی نه و خه به ره ئابرو به ریه ی به حه مه ده مین و فرهادی کورم بلیم؟ له دوا ی چه ند جار که وتن و هه ستانه وه روو دارنن، به جوړیک گرمۆله بووه، کراسه که ی بو گه وریه و دامینی له دوا ی ده خشی، کوور کوور بوته وه، دامینی کراسه که ی له قاچو قولی ده هالی و ساتمه ده کاو پرووه روو به ردیه یته وه و به په له هه لده ستیه ته وه، به جوړیک کراسه که ی ده که ویته وه بن پی و هک گلۆره موو خلۆرده یته وه، نه یه رۆ نه و حه یاو نامووسه ی چه ند ساله خرمان کرده وه، نه و

کچە تیوہ سەر بە ھەشە ھەمووی دۆراند. ئاخر، پێش ھەموو کەس دایک
تاوانبار دەکرێ بەوێ کە چۆن ئاگات لە ھەلسووکەوتی کچە کە ی خۆت نەبوو،
دوو سێ کۆرەمستی زردایکانە ی لە سینگو بەرۆکی خۆی دا، پەمبە ی دەھات.
نازانم چۆن دەستی نە چووہ ناو سینە ی، ئەو سینگکوتانە بو ئەوہ بە جارەکی
جەرگ و ھەناوی خۆی بە دەستی خۆی خەرا بکات، ئای ئەو شیرە ی مەمکەت
لێ حەرەم بێ وەکی گۆشتی سە ی، چۆن دلت ھات و وێژدانت قەبوڵی کرد
سەری باب و برات شوپ بکە ی؟! لە گەل چریکە و قیژە ی پەردە ی بێدەنگی
ئەو سەبەینە یە ی دادری. ئەو قسە یە ی قەت بیر ی لێ نە کردۆتە وە بیستی:
حەمە دەمین! حەمە دەمین! ھەستە کە لا کمان داوہ! کێژت بە دوکە وتیوہ مەمو
و ژنە کە شێ رایان کردیە. مام حەمە دەمین لە ناو جیگا ھەلناستی، بە ئومیدی
ئەوہ ی خەون بێت، زۆری حەز دە کرد کوژرانی فەرھادی کوپە تاقانە کە ی بیستی
بە لām ئەو ھەوآلە کە رامە تشکیئە نا، نە خێر کار لە کار ترازای ئەو ئومیدی خەونە
ھەلپرووکا دوو جارو سێ جار ئەو قیژە و ھاوارە لە ناو جیگای دەرپە راند، بە پێ
خواسی و سەرکۆتی غارە بو جیگای نووستنی مەمو ی، ئەوہ ی نە دەبوو بیبینی
بینی؟ جیگای خەوتن خالی تەفەنگ و خەرتە جی ماوہ، خەنجەرت لێ دابایە
دلۆپە خوئینیکی لێ نە دەھات! بە چکە گورگم بە خێو کرد، باپیرانمان دەیانگوت
ناکە سان مە کەن بە کەس کۆراوان مە کەن بە باخ! ئای لەو کارە نابروو بەرە،
ئای چ ھەرەسیکی وێژدانی و داشوورانی ئاکارو غیرەتی کوردانە یە! ئاخر خۆم
لە سەر تۆ کردە دوژمندار، نامەردی و نەمە کە رامی وا، لێرە قەت پرووی نە داوہ،
گەردوون بە دژی خواستە کانی من سوورواو ھەلێتە کاندەم، ناشزانم بە کوئەمدا
دەداو چ پەندیکەم بە سەردینی! بە لām ھەرچی بە سەرم بێت لەو ریسواییە بە

نازارتر نابیت! نای نامەرد، ئەدی نەتگوت ئەسمەر خوشکمه! بەشم لە ھەر چوار مەزەبی خوای بپاڤیت بە کوژرانی کوپە تاقانە کەم فەرھاد دیمەبەری، بەلام بەو کلاوخیوونو شان داچۆرانی نایەمەبەری. بارتەقای خواردنەوێ ژەھری ھەلاھل بە ئازارە. گاشە بەردی گەورە گەورەم ھاتوونەتە سەر پڕی نەدیتە لییان ھەلەنگوتوم و سەرانگری بووم، کەوتوو مەتە کەندو زەندۆل و ناودران، بەھیزتر لە جاران خۆم تەکاندوو و ھەستاومەتەو، بەلام قەت بە شینوێ ئەو خەرەندە، ھەپروون بە ھەپروونی نەکردووم! داخی دلم داخیکی زۆر گەورەتری ھاتۆتە سەر، داخ وەکو کیو! ناخر ئەگەر کلۆلی و بەدبەختی من نەبێ کێ گورگی نساوی لە کۆزی بەرخێ خۆی دەکات! دەک پرووت پەش بیت، خۆ ئەمن حەقی بابو فەرزەندیم بەسەر تەو ھەبوو، ئەو ئەسمەرت وەک خوشک قەبول نەکرد! فەرھاد حەپەساو، لیوی خۆی دەکروژی و سمیلی داو دەردینی. ناسۆرێکم لەدایە ژانی داو تە ئیسکانم، ھەموو جودی داگرتووم ھیچ لوقمانیک چارم ناکات، مەگەر لولەو ئەو دەمانجەو! ئەو موو لە پیاوان نەھاتبێ ئەگەر نەتکەمە دەرسیک نەو بۆ نەوێ بگێریتەو، بۆ ئەوێ کەسی دی زاتی ئەو جوړە نمە کەرەمێ و ناپاکییە نەکات. کورم فەرھاد گوی بدی، لە گەرمەو ھەندیک پیشھاتدا ئەقل حوکم ناکا، دل پالت پیو دەنێ ئیشی بی جی بکەین، پیاو ناشی پووشکەو لە عەرزو وەربداتو دالغان لییدا، ئەو نابروو چوونە بە دۆشدامان ناوێردیتەو، ھیممەتی پیاوانەو دەو: «برووشی مێردان بە نۆر دەکوری»^(۱).

۱. برووشی مێردان بە نۆر دەکوری: برووشی پیاوان بە نۆرە دەکولیت. کینایە بە ئارامگرتنی پیاوی ئازاو تۆلەستین.

له‌و کاره‌ساته‌یدا، هه‌تا که‌متر قسه‌ بکه‌ینو هه‌ره‌شه‌ بکه‌ین، به‌ قازانجی ئابروو‌مانه‌. هه‌راسانم و بیر‌یلاوم، به‌و کۆله‌ قورسه‌یه‌وه‌، به‌س مه‌گه‌ر موجازانی ده‌ستی سپی موسای له‌و گێژی ئابروو‌چونه‌ ده‌رمبێنی، له‌به‌رئه‌وه‌ی ناکچی منی هه‌لگرتوه‌! له‌به‌رئه‌وه‌ی داب و ناکاری بابو‌ باییرانی وه‌ بنپیی ناوه‌. شه‌رتبی نه‌یه‌لم ئه‌وه‌ی بۆ مه‌یسه‌ر بیت، ده‌بی خه‌لکی دیکه‌شی پیوه‌ ته‌مبیکه‌م! ناخر چیم بۆ نه‌کردی مه‌مۆ!

به‌لێن بیت له‌گه‌ل ژنی خۆمان نه‌خه‌وینو روو له‌و ماله‌ی خۆمان نه‌که‌ینه‌وه‌، تاوه‌کو ئه‌و په‌له‌یه‌ی له‌نیو‌چاوانمان نه‌شوینه‌وه‌و خه‌لک و خزمان له‌ خۆمان رازی نه‌که‌ین! ده‌ی زووبسن، فینگه‌فینگی ناوی، خیراکه‌ن نوینو پیخه‌وی دوو کریکارمان بۆ دانین، کتری چای و هیربارو تاخمه‌تراشو بریک جلویه‌رگی زیادیمان بۆ بییچنه‌وه‌، هه‌تاوه‌کو خه‌لکمان به‌سه‌ردا وه‌رنه‌بوون، به‌رگه‌ی ته‌ماشاکردنی که‌س ناگرم!

دوو ده‌مانچه‌ چواره‌خۆره‌که‌ی له‌نیو‌بوخچه‌ی جلان شارده‌وه‌: یه‌که‌م شت با بچینه‌ هه‌ولێری، ورده‌ ورده‌ کنه‌ی لێده‌که‌ینو شوین پێیان هه‌لده‌گیرن، ببنه‌ ته‌یریش ده‌یانه‌ینینه‌وه‌ خوار.

مام جه‌مه‌ده‌مین جه‌مه‌دانیه‌که‌ی ده‌مامک دا، فه‌ره‌اد پرسى: بابه‌ ئه‌وه‌ بۆچی جه‌مه‌دانیت ده‌مامک داوه‌؟ کوپم ئه‌دی ئه‌وه‌ی خه‌میکی هه‌بیت یان مردووی لى‌ مردبیت یان دوو‌چاری ئابروو‌چوونێکی وه‌ک ئه‌وه‌ی ئیمه‌ بووبیت، تیلایکی خوار ناکا؟ جه‌مه‌دانى ناهێنیته‌ سه‌ر نیو‌چاوانی؟ رۆله‌ نازانی لۆمه‌ی عه‌بدان له‌ عه‌زابی قه‌بری گرانتره‌.

به‌ گوێهری ئه‌وه‌ی تفه‌نگه‌که‌ی نه‌بردوه‌، چۆته‌ شاران. زۆرجار وێنه‌ی

موسلّی ده کرد. ئه ری بابّه موسلّ له کوئی (که ره کی یاسین ئاغایه)؟ له زبّی ده په ریسه وه؟ کوپم له گوگجه لیش تیپه پ ده بی ئه و جا ده گه یه موسلّی. بابّه خو عاره بی نازانین چۆن قسان له گه لّ خه لکی موسلّی بکه یین؟ کوپم خه لکی موسلّی له سی به شان دوو به شی کوردن، زیاتریش، به بادینی قسان ده که ن، بیجگه له ئه رمه نییان.

دوای دوو رۆژ مانه وه له هه ولتیری هه ر زوو هه والی ئه وه یان پی گه یی رایان کردووه بۆ موسلّی. مه مۆیان له زیاره تی نه بی یونس دیوو ده دوو ژنی له گه لّ بسوه، یه کیان ئه و ژنه یه که له گونده که ی خویان هه ئیگر تبوو، ژنه که ی دیکه نه سمه ری مام حه مه ده مینیه. به و خه به ره ی، فه رها ددانی به چیره وه ده بردو لیوی خۆی ده کړوشت، له دلّی خۆی ده یگوت: خۆزگه له وئ ده بووم ئه و جا ده تانیینی چۆن ده یانده مه بهر گوللان و هه رسیکیان په لاواژ ده که مه وه و روحیان له سه ر خوای ده که مه وه، زۆرم مه راقه به ره وروو به ره له وه ی وه بهر ده مانچانی بده م به مه مۆی بلّیم بۆ ئه و ناپاکییه ت له گه لّ کردین؟ ئه و کولک و کوانه به ژانه م له سه ر دلّی خۆم لاده برد، ئه و جا خه لک له مه جریسان چۆن باسی نازایه تیمان ده که نو دینه وه ریزی پیاوان!

له دوای دوو رۆژ مانه وه له موسلّ له ئوتیلی بابلتۆپ، ژووریک له گه ره کیکی هه ژارنشین به کری ده گرن که گوایه کریکارن بۆ کاسبی هاتوونه ته موسلّی. هه فته ی چوار رۆژ کاری کریکاری ده که نو سی رۆژه که ی باقی، هه ری به که یان له گه ره کیکی، کووچه به کووچه به سۆراغی مه مۆیدا ده گه رتین. له سی مانگ نزیک بوته وه، رۆژی هه نییه، ده لّالخانه ی موسلّی زۆر جه نجال و تیک قزقزانی که باب کوپی خۆی لی ون ده کات، ئه و بازاره سه ری هارو ماری تیدا یه، ده لّاله کان

هەریە کەو شتیکی هەراج دەکەن، غەوغایە کە سەگ ساحیبی خۆی ناناسیتهوه. یەک هەتا دەنگی تێدایە هاوار دەکات: ئەوێل مەزاد! دوو دەسته جلی عارەبی بە چەفیهو عەگالەوه دەکەن بۆ ئەوێ کەس نەیانناسیتهوه، دوو چاویلکە ی پەش، ناخر بنیادەم بە گلێنە ی چاوی دەناسریتهوه. سێ مانگی پەبە قە دوور لە مالا و مندال و قەوموقیلە، یەک لەو سێ پۆژانە ی بۆ شوینپی هەلگرتن و سۆراغی مەمۆی هەریە کەیان بە کۆلانی گەرەکی کدا دەگەرین، فەرهاد جلوبەرگی عارەبی لە بەرەو عەینە کینکی رەشی لە چاوییه، دایکی خۆشی نایناسیتهوه. لە بابلتۆپ لەناو ناپۆرای خەلکو جەنجالی کرپارو فرۆشیارەکان ئەو دیمەنە ی دەیان شەو لە زەینی خۆی دایرشتبوو، وەک نەشتەر لە گلێنە و ئاوی هەردووک چاوەکانی چەقی، ئاھەو خۆیەتی نە خەونەو نە چاوم پەشکەو پیشکە ی دەکات، با بزەم چی دەکاتو بۆ کۆی دەچیت؟ فەرهاد خۆی لە پەنای پیکە بە پیازینکی دەگرێ، مەمۆ لە هەلبێاردنی یەک بە یەکی تەماتەکان سەرنجی چرکردۆتەوه، فەرهادیش لە دەستیشانکردنی ئەو شوینە ی جەستە ی مەمۆی، بۆ ئەوێ یەدەگە دەمانچە چواردە خۆرە کە ی لێ خالی بکاتەوه، کە سەر دلیەتی و کەللە ی سەریەتی، دەبی زۆر بە وریایی شوینپی هەلگرم، بە هیچ شیوەیە ک ناییت واکەم بمبینی و پەسە کەم لێ ببیتەوه خوری! ئای نەمە کەرام! ئای حەرەمزا دە؟ چۆن غیرەت و ویردانت قەبوولی کرد ئەو کانیهی ئاوت لێ خواردەوه بەزدی تێ باوی؟! ناخر چەندان شەو شەرە تەفەنگم لەسەر کردی، دوژمنم بۆ خۆم دروستکرد، چۆن دلت هات ئیمە سەرشوپی نیتو خەلکی بکە ی؟ دەبی باجی ئەو ناپاکیهت بەدیتەوه!

مەمۆ بە کیسە یە ک تەماتەوه بەرەو مەنزل گەراییهوه. جار نا جارێک گورگە ناوڕیکی دەداتەوه، بۆ ئەوێ بزانی کەسی بەدواوێهە یان نا، فەرهادیش

له جلویه رگی وهله که عاره بیک^(۱) به دوایه وه، دوورو نزیک نایه وی و نی بکاتو ناشیه وی هیندهی لئ نزیک بیته وه گومانی چاودیریکردنی بکه ویتته سهر، نا نه وه تا مادام سواری پهیتوونی نه سپانی^(۲) ناو شاری نه بوو واته شوکور مالی نزیکه. له سهری هه موو کۆلانییک ئاور به دواي خویدا ده داته وه، به لام هه رگیز بیر له وه ناکاته وه نه وهله که عاره به کتیه به دوایه وهیه.

چهند کۆلانییکی تهنگی تیه پرکرد فه ره هادیشی به دوایه وه، له وه ده رگا دوو ده ریه داره کۆنه تیه پر بوو، چهند هه نگاوێک له مالی خۆی ره تېبوو، له ناکاو گه راپیه وه به ره وه ده رگا دارینه که وه به په له خۆی به ژووریدا کردو ده رگای داخست، به ره له وهی سه ره نجی بکه ویتته سهر فه رهادی، فه ره هادیش به هه مان شیوهی نه وه به گورجی خۆی به وه دوو کانه به چوکه کی گه ره که که دا کرد، خاوه نه که ی پیره ژنیکی کویر بوو، سلاوی له پیره ژنه که کرد، پیره ژنه که به کوردی بادینی به خیره هاتنی کرد. ناخر له سی به شان دوو به شی خه لکی موسلی کوردی زیباری وه ره کی و سوورچی و گوزانو شکاک و نیروهیی و به رۆژکی و ریکانی و چهند هوزنیکی دیکه ی کوردن. پیره ژنه که له فه رهادی پرسى نه وه کوردیه چۆن فیربووی؟ گوتی: گامیشمان ههیه له هه ولیرین. بایی دوو عانه ی ره حه ته لوقم لئ کری، له گه ل پیدانی پاره ی لوقمه کان پرسى: نه ری خانووی کرئى له وه کۆلانه ی ده ستناکه وی و پیت شک نایه ژووریک هه بیت بو کرئ؟ هه ره نه وهنده ی لئ حالى بوو گوتی: له به ره خه لکی گوندان خانووی کرئ ده ست ناکه وی. فه ره هاد گوتی: ئیمه ش

۱. وهله که عاره ب: عه ره ب وشه ی (ولک - وهله ک) واتا کوپه! زۆر به کارده هینن. لیره دا واتای کوپه عاره ب.

۲. پهیتوونی نه سپ: گالیسکه، عه ره بانه، که به دوو نه سپ راده کیشری.

بۆ کریکاری هاتووین، گامیشمان نه ماوه هه مووی مردار بوونهوه. پیره ژنه
یه کچاوه که گوتی: ئەوەتا ئەو ماله‌ی بهرام بهرمان پیاویکه دوو ژنی جوان و
جیحیلی ههیه، ئەو خانووه‌ی که زۆر بچووکیشه به دوازه درههه گرتیه، نازانم
ئەو کرییه زۆره‌ی به چی ده‌دات! به خۆی پوژی ههتا ئیسواری به‌دوای ژناندا
ده‌سوورپه‌تیهوه، ئەو دوو ژنه جوانه‌ش ده‌نیرته ماله‌ی ده‌وله‌مه‌ندو پیاوه‌کانی
حکومه‌ت و ماله‌ نه‌فسه‌ره‌ بالاکانی سوپای، خزمه‌تکاری به‌و دوو ژنه‌ی ده‌کات،
پیاویکی گه‌له‌ک کریته، سووکه، خودی هه‌قی وی کوشتنه! ئەو ژنانه وه‌ک
خۆی سووک ده‌کات.

فه‌ره‌اد، وه‌ک چۆله‌که پاساری خه‌ریکه بالده‌گرێ به‌ کۆلانه‌ ته‌نگه‌به‌ره‌کاندا
پێچ ده‌کاته‌وه‌ به‌ره‌و مال. ئەوه‌ی چهند مانگیکه به‌دوایدا وێڵه‌و نیو مال و مندالی
خۆی بۆ هه‌رام کردووه. له‌ کۆتایی، به‌ده‌ستی که‌وت، به‌ده‌ستی پر ده‌گه‌په‌تیه‌وه‌ لای
مام هه‌مه‌ده‌مینى بابی.

ئیسواریه‌کی دره‌نگه‌و خۆر، هه‌ر دوو بالی ماوه‌ ناوایی، دواين تیشکی دیداری
ته‌نها له‌ قه‌دی باله‌ خانه‌ به‌ره‌زه‌کانی شار گیرکردووه، به‌لام کات له‌سه‌ر هه‌یچکه‌س
پاناوه‌سه‌ستی، سه‌یبه‌ره‌کان درێژو درێژتر ده‌بنه‌وه، خۆر دوانیگی نارنجی لیکنا،
فه‌ره‌اد گه‌یشه‌ته‌وه‌ مال، وه‌لێ باوکی هه‌شتا نه‌گه‌راوه‌ته‌وه. له‌سه‌ر گازه‌ری په‌شتی
درێژبوو، چاوی برپوه‌ته‌ کاریته‌ی بنمیچی ژووره‌که، له‌ بیرى ئەوه‌دا به‌یانی چۆن
یه‌ده‌گه‌ ده‌مانچه‌که‌ی خالی ده‌کاته‌وه، چۆن ده‌بیته‌ یه‌که‌م هه‌والی گونده‌کانی
ده‌شتی ده‌یه‌یایه‌تی. ده‌نگی ده‌رگا، زنجیره‌ی خه‌یال و پێشبینیه‌ییه‌کانی په‌چراند،
فه‌ره‌اد یه‌که‌پی له‌به‌ر باوکی هه‌لستاو ماندوو نه‌بوونی لیکرد، باوکی گوتی: زۆر
ماندووم، به‌و دره‌نگه‌ له‌ پێش مزگه‌وتی بابلتۆپ یه‌کیک له‌ پێشمه‌وه‌ ده‌رواو

منیش به دوا یه وه، هه زار سویندو که لاموللات خوارد بایه مه مویه، سویندت لینه ده که وت، دوو سه ده هیستر به توندی پیم هه لینا بو نه وهی ده موچاوی ببینم، گه یشتمه قهر به قهری، تیلهی چاوتکی دامی، حه یفی نه وه بوو. نه وهی گوتو راکشا: ئای ماندووم! فهرهاد گوتی: بابه مه مزم دیته وه! ههر به بیستنی نه وه دوو قسه یه وه ک پال هوان قیت بووه، دهر فته تی هیچ قسه ی دیکه ی بو فهرهادی نه هیشته وه. گوتی چ، چ، چ، چ نه وه چی ده لئی؟ به راسته نه ی ماله که ی له کو ییه؟ نه و دیله قه چپانه ی له گه لن؟ چی له به ربوو؟ یه ک ریژنه پرسیری کرد بی نه وهی له سهر وه لاله کانی بوه ستیت.

به لئی ماله که یشم دیته وه هه ردوو ژنه کانیشی له گه لن، نازانم کاری چیان پی ده کات، دوکانداره که ی به رام به ریان له باسکردنی مه موی ههر دهرشایه وه! ئوف ئوف به راستی خه به ریکی خوشت بو هیناومه وه، له دوا ی نه و سئ مانگه دووری له مال و مندا ل، له کو تاییدا بینیمانه وه، هه تا وه کو له و شوینه ی باری نه کردو وه دهستی خومانی لی بوه شینین، دلنیای نه توی نه دی نه یناسی؟ نه خیر هیچ گومانیکی لی نه کردم. نابیت ئیشی به قووندراپی بکهین، سبهینئ ده بی کاره کی وا بکهین دهسته کی ئاویان لی بوه شینین، ببینه جئی رهزایه تی خزمو که سوکارو خه لکی گوندی، باب بو نه وهی بگی رپته وه، ئای چه ندنم زگ هه لگوشی نه و سئ مانگه ی، نه و که لوپه لانه کو که ینه وه، کرتی خانه که بدهین، ئیشمان به س به جلو به رگه عاره ییه کانو ده مانچه کانمانه و هیچی دی. فهرهاد گوتی: بابه ده بیت به ری ئیواری کاره که مان نه نجام بدهین، دلنیابین که هه رسیکیان له ماله وه بن، نابیت له سهر هیچیان باز بدهین.

نه وشه وه خه و نه چوو ه چاویان، بیریان ههر له وه ده کردو وه کوشتنی سئ که س

ئاسان نىيە، ئەگەر بەسەرکەوتووبى ئەنجامىاندا ھەوالەكە لەناو خەلک و گوندەكەى خۇيانز و دوروبەريان چۆن بۆلۆدەبىتەو ھە خەلک چۆن باسيان دەكەنو دەستخۆشيان لىدەكەن لە زەتو خۆشى باسکردنى خەلک ھەموو لایەنەکانى دىكەى مەزۆفالىەتيان لەبەرچاوان پەش کردبوون. لە ھەريەکیکیان رادەماي، لەوى دىكە زياتر خوين بەرى چاوى گرتبوو، خوين و توورەيى و رق، سىماي لىل کردبوون، نەرىتى ژەنگگرتووى کۆمەلگا وەك خۆرە بەربىو ھەموو گيانيان، ھەموو ھەژمەت و ھەسرەتيان ئەو ھەبوو بچنەو پىزى پياوان، شەپۆلەکانى ئەو پاشخانە کۆمەلایەتییە داتەپىو، ھەستاوتە سەر پاشووان، ھەرچى بىتە سەر پىنگاي و پىنگىت، لوولى دەدات. بە پۆژکردنى ئەوشەو ئاسان نەبوو، ھەريەكەيان پەنگە ئەتۆبلى سەد جار، ئەمەن دەلىم ھەزارجار، ھەرسىکیان کوشتبەو زندوويان کردبەو ديسان کوشتووياننەو، ھىشتا فتراقيان دانەكەوتییەو گرى تۆلەيان دانامرکیتەو. ئازارک لە ناخەو پۆجى دەکروشتن: چۆن دەبىت لاکەوتەو لائەوازىک بگريە خۆت، بالى بەزەيى و پەحمەتى بەسەردا بکيشى، لە پاداشتى ئەو ھەموو زەحمەتەش، خەنجەرى ژەھراويت لەپشترا لىدات، ئاخى ئەنگۆ لۆ خواي بلین ئەو کەسە لە کوشتن زياتر دەبى مستەھەقى چى بىت؟ درىژترين شەوى ژيانمانەو ھەرچەندى جىنگل دەدەين ئەمشەو تەواونابى و کازىوہى بەيانی نادات، کورم فەرھاد ھەستە چايەكەى بەسەرنى، ئەمنیش ھەتا ئەو نانەواخانەى سەرى کۆلانى دەچم، بەلکە تەندووريان گەرم کردبىت بۆ ئەوہى چەند نانیکى گەرم بىنم.

ئاي خوايە گيان شەھومان گەلەك بە حالیکى خراپ بەرىکرد، ئەوجارە نۆرى ئەو پۆژە درىژەيە، ناخۆكەى دەبىتە ئىوارە؟! بەرلەوہى بەرگى غەزەب

له بهر بکه یین وا چاکه پتخه فو که لویه له کان بییچینه وه و له هه ساریان دابنن، پاره ی کرئی خانووه که بۆ ئه و پیره پیاوه شه به که به یین و پئی بلیین بۆ به یانی خانووه که ت چۆله.

ئیواره یه و هیچ کارکی نیوه چلمان له دوای خۆمان جی نه هیشته وه. ئیستاکه چوست و ناماده یین بۆ کرینه وه ی که رامه تمان به هه ر نخیک بیت.

دوو عاره بی کوردی زمانی عهینه ک له چاوی به سام، نه سپی ناموس هه لیگرتوون، ته قله کوت به ره و که تنیک خه نه جهری رروت به دهسته وه. ئیستا وا چاکه لیته چاودیری ماله که یان بکه یین، له دوای چاوه روانیه کی که م و کورتخایه ن، تارمایی که سیک دیاره هه ر دوور به دوور فه رهاد گوتی: نه وه مه مویه، خویه تی، به ره و مال ده گه رتته وه. نه وان مه زنده یان کردیه هه ر دوا به دوای مه موی هه نگاوه کانیا ن نزیک له هه نگاوه کانی بیت، مه ودای نیوانیا ن زۆر که م بکه نه وه، له گه ل چونه ژووره وه ی مه موی ده رفه تی پی ناده ن ده رگا له دوای خوی دابخات، هیشتا نه و ئاسنه ی بۆ ده رگه کوتان به ده رگا که هه لواسراوه وه ک جۆلانه دیتو ده چئی و ده له رتته وه، جیره ی ریزه ی ده رگا دوو ده ریه دارینه که له جیره جیر نه که وتوووه خویان به ژووریدا ده که ن خاوه نمال تاسانیک تاسان زمانیا ن لال بوو.

له ناخی کوپ و بابدا بورکانی توورپی و رق ده ته قته وه. پۆژی به ری کاره که دابه ش کراوه، مام حه مه ده مین ده بیته بکوژی مه موی، فه رهادیش نه سمه ری خوشکی و ژنه گه وره که ی مه موی ده کوژی. به بینینی دوو عاره بی ده مانچه به ده ست به باشی هه ردووکیان ناسیه وه، زانییا ن کار له کار ترازاوه، بکوژ خونیان له چاوازه. هه ریه که یان نیوله پی ده ستو په نه جه کانیان کردۆته سه نگه رو

چە پەر بۆ پارێزگاری لە خۆیان، لە گەڵ داگرتنی پەلاییتکە و قەرمژنی یە کەم
فیشەک هەرچی کۆترو کوکوختی سەرتهلی دارتیلی کاربا هەیه، لە نەفرینی
ئەو رۆژگارە، لە شەققە ی بالیانداو فرین بۆ پەرپەرۆچکە ی ئاسمانی! گۆللە
دەمانچە وەک برێشکە دەتەقیتەو، لەو حەسارە گچکۆکە دا دەنگی گۆللە و
بۆنی بارووت و زرینگە ی قەوانە کانو لرخە لرخە مەمۆ و چریکە خنکێندراو و
قەتیسماوی گەرووی ئەسمەری و کوفارە ی خۆینی سینگو مەمک و چاوەکانی،
نزای پەشیمانی و داوای لیبوردنیان حینجە دەکردو، ژنە گەورە کە ی مەمۆ
جینگۆ دەداو لە خۆینی خۆیدا دەگەوزی، پەنجە و لەپی بە خۆینی بۆ مەمۆ
پاداشت بە مانای ئەو ی ھۆکاری ئەو کۆتاییە مەمۆیە و بەس. ئەو حەسارە بۆتە
مەیدانی جەنگیکی بێنامان و کوژەر، بۆنساردی مردن کتومت بۆنی خۆینی
مەبوی سەرپر خانە کانه. ھەتاو کۆ پیش ئەو ی بمەن، باری قورسی سووکایەتی
شانی داچۆراندبوون و وێژدانی جەزەبە دەدان، چ بە سادەیی مردن، ھەر بە راستی
یە کجاری مردن، مەرگی ئەوان ھێندە سووک و ھێندە ھەرزان بوو!

لە دوا ی خالی کردنی یە دەگە ی دەمانچە کانیان یە دەگە بە تال و خالیە کانیان
لە دەمانچە کان دەر ھینا و یە دەگە ی پر فیشە کیان خستە سەر دەمانچە کان. ئەو
ئێوارە یە، زەر دەپەرێکی غەمگین و ئاسمانیکی خۆیناوی بوو!

بە شێنەیی دەرگا دوودەرە دارینە بچووکە کە دەکەنەو. جگە لە شوینپی
ھاتن و چونی عێزرائیل ھیچی دیکە بە دی ناکرێ. لە دیوی دەرەو چەند
ھاوسیێ ک سەریان لە دەرگای حەساری و دەدەرناو و سەر تاتکی لە گەڵ بکوژە کان
دەکەن، جەستە یان لە دیوی ژوورەو ھەو و سەرو ملیان لە دەرگا بردۆتە دەر، ژنە کان
خۆیان بە پشتی پیاو کانه و چەسپاندوو، وەک قەلغانی گۆللە نە بریان لە پیش

خۆیان پاگرتبئی!

پیریژنه دووکانداره یه کچاوه که، لای چاوه ساغه کهی داوه ته ئه و دوو بکوژه:
 نه ری وه لّلا ئه وه یان کوره کهی دوینیییه ئه وهی ره حه ته لوقمی لی کریم!
 خۆر له ئاوابوونه، له حه ساریکی بچوو کدا لرخه لرخه نیوه مردوو، په له فرکی و
 چاو له مۆلق، بۆنی خوین و بارووت، ته نکه دوکه لیک شین له و حه ساری
 داوینستاه. دوو بکوژی عه ره پیوشی کوردی زمان، به گورگه لۆقه له کۆلانی
 سوورانه وه له بهر چاو بوونه تارمایی، چهند پیچی کۆلانه کان هه لده ویزین زیاتر
 له چاوان ون ده بن، نه که سیکیان به دواوه یه نه که س گومانیان لیده کات. له
 چوارپای شه قامی گشتی، تازه به تازه پۆلیس وا خه ریکه کۆده بنه وه، باشچاوه ش
 توورپتوورپی به ده مه مه وه یه خه ریکه گوپی ده درپی هینده ی فووی پیدا بکات،
 پینی له نه رزی ده کوتی و سه نه گه له سه ر فوودانی توورپتوورپه کهی هه لئاگری،
 ناماژه یه بو کۆکردنه وهی هه رچی پۆلیسی گوئیستی توورپتوورپه، روو خساری
 سوورو شین بووه. مام حه مه ده مین ده پرسی ئه وه چییه؟ چی قه و ماوه؟ ئه وه
 لی ره چی رووده ات؟ یه کییک وه لامی دایه وه له و کوچانه ی لای مزگه وتی
 ده لین پینچ که س کوژراون. نه ی قاتیل نه گیراوه؟ قاتیل سینه ئیستا پۆلیس
 ده یانگرنو قۆلبه ستیان ده کهن، ره نگه هه رسیکیان له دار بدن.

گه یشتنه وه لای پیخه ف و که له په له پیچراوه کانیان، به رگی غه زه بیان
 له به رخو دارنی و به رگی کرێکاریان له به رکرد، ده ی رۆله فه رهاد هه تا زووه برۆ
 ترومیله کی بگره به هه رچه ندیک بیت بمانگه یه نیته وه هه ولیری. جیبیکی
 له ندرۆقه ری دریزی به کرێ گرت، له به رده رگا جیب وه ستاو باب و کوپ به خیرایی
 که له په له کانیان بارکرد، له موسلی به ته واوی ده رنه چوو سوون خۆر ئاوابوو.

هیشتا نه گه یونه ته گوگجه لی، نه شوڤیرو نه سه رنشین، هیچیان نه لفازیان ناگه پئی. شوڤیره که دهیه ویت نهو بیده نگییه بشکیینی: ده لئی خه لکی موسلئی نینه؟ نه خیر خه لکی هه ولیرین، له هه ولیریش خه لکی گونده کانین. دیاره بو کریکاری هاتوونه ته موسلئی؟ به لئی بو کریکاری لیته بووین، ئیستا له لای خویشان کارو کاسبی پهیدا بووه بویه ده گهرینه وه. موسل خوشتره یان گونده کهی خوتان؟ مام حه مه ده مین وه لامي دایه وه: گونده کهی خومان له هه موو دنیای خوشتره، نه بوونی هه موو کارنیک به پیاوی ده کات. توخوا! نه گهر نانی رهق بخۆن له گونده کهی خوتان به لام پروو له شاران مه کهن!

زۆر به نه زیات له زمانی شوڤیره که حالی ده بوون، هه رچه نده زۆر به وریاییه وه گوئیان له قسه کانی ده گرت، به جوړنیک تیکه لو پیکه ل بوو ده تگوت شیوی ده رویشانه! وشه کان پیکه اتبوون له سئی زمان و پینج زاراوه بگه زیاتریش. هه رچی زمانزانی دنیایه بۆی لیک هاویر نه ده کرا، هه رگیز به زمانه کهیه وه دیار نه بوو سه ر به چ پیکه اتهیه کی نه ته وه ییه لهو عیراقه. نه وهنده ی لئی حالی بوون گوتی: بیکه نه خاتری نه بی یونس پیغه مبه ری، گوندی خوتان به جی مه هیلن، بو نه وهی وهک ئیمه تان به سه ر نه یه تو شوناسی خوتان ون بکه ن! نه وه تا نه من و تو، هاو زمان و هاو خوینین، له یه کتری حالی نابین!

مام حه مه ده مین لئی پرسسی بو نه توش کوردی؟ به لئی منیش کورد بووم، ئیزیدی شنگالی بووم، ئیستا نه سل و فه سل و نه ته وهو ئاینی خۆم ونکردوه، باوکم هه ر نه وهنده ی خوشبوو هه تا له شنگالی هه رقه نا. تاوه کو ئیستا خومان نه گرتته وه. هه رچه نده له حالی حازر وه کو ئیوه موسلمانم، به لام به زۆر ناچار یان کردین دینه که مان بگۆرین. بابم تاوه کو مردیش، ئاخى بو شنگال و ئیزدیاتی و

چوارشه ممه سوور هه لده کیشا.

باسی ئه وهی بۆ ده گێرپانه وه که چۆن له شنگالی هه لقه ندراون و کورده موسلمانان هه و زمانه کانیا، چۆن ره فتاریان له گه ل کردوون! دیار بوو که زانیی مام حه مه ده مین و فه رهاد، تامه زرۆی بیستنی هۆکاره کانی له ده ستدانی شوناسی نه ته وه یی و ئاینیی ئه ون، که وته گێرپانه وه ی چیرۆکه کانی باوکی:

بابم ده یگوت، ئیمه به کشتوکال و ئاژه لداریه وه خه ریک بووین، به لام له ده وک و هه ولیر، حاسالته کانی وه کو گه نم و جو و ته ماته و خیارو گندۆره ئه وانیه یان له ئیمه نه ده کپی، به بیانوی ئه وه که گوایه ئیزدی پیسن و شه رع ری نادا! به ره مه مه کانیا لیبکری! ناچار ده بووین موسلمانیک به کری بگری بۆ ئه وه ی به ره مه مه کانمان به ناوی خوی بۆ بفروشی. ئه گه ر که سمان ده ستنه که وتباهه، به ناچاری به روو بوومه کانمان ده هینایه وه ناوچه که ی خۆمان، یان ئه وه تا هه رزانفروشان ده کرد، یان ده ماندا به ئاژه له کانمان. ئاژه ل و په له وه ر و هه تتا هیلکه شیان لی نه ده کری، وه ک ئه وه ی هیلکه کان بۆ خۆمان کرد بمان! باشتین هه نگوینمان که حه وت ده ردی ده په راند، ماست و شیرو په نیری ئیمه ی ئیزدی هه و زمانی خویان نه ده کپی، له عاره به کانیا ده کپی، گزیا ئه وان له ئیزدیان خاوینتین و برای دینین! بابم ده یگێراوه، ئیمه حه فتا فه رمانمان به سه ردا هاتوه. که دوو جار هه ر به ده ستی برا کورده کانی خۆمان بووه. که چی ئه گه ر کوردیکی موسلمان میوانمان بوایه، وه ک رێزلیگرتنیک، چه قۆمان ده دایه ده ستی بۆ ئه وه ی بۆ خوی مریشکه که به ده ستووری ئیسلامه تی خۆیان سه ربهریت. بابم به سه رهاتی سه یری ده گێرپانه وه گوایه که له بابی کوردیکی ئیزدی، به سه ر مریشکی کوردیکی موسلماندا فسیوه، کورده موسلمانان که به تفه نگ که له شیره که و مریشکه که ی

کوشتوو، گوتوو یەتی ناجایزە کە لە بابی ئیزیدی بەسەر مەشکی موسلماناندا
بەفسی! چونکە هێلکەو جوچکە ی حەرامیان لێ بەپاش دەکەوی! ئینجا بابم
لە ژێر ئەو سووکایەتی پێکردنە، لە شنگالی کۆچی کردوو بۆ موسڵی. وەک
دەبینی، خۆمانو نەتەو و دینە کە شەمان لە دەستدا، ئەوە خاکیش هەر لێگەرێ!
بابم زۆر لە مێژە وەک ئێوە هاتۆتە شاری موسڵی بۆ کرێکاری، لە دواى ماوێە ک
دایکم ئێمەشی هێناو. هەر خانووەکی بە کرێ دەگرت، هەر ئەوەندەى خوش
بوو هەتاوێ کو خاوەن خانوو و هاوسێکانمان دەیانزانى ئێمە ئیزیدین، لە خانووە کە
دەریان دەکردین. یان بابم دەچوو کرێکاری، کاتی نوێزى نیوهرۆ کە دەیانبینى
نوێزى ناکات، دەیانزانى ئیزیدیە، لەسەر کارە کە دەریان دەکرد، زۆر جار پارەى ئەو
دانه پۆزە کرێکارێە شیان نە دەداى. لە ترسى مردن لە برسان، بابم دینە کە ی
گۆرێ بوو موسولمان، لە دواى یانە شەدا کە وتینە بەردندانە ترین شیوازی
تەنگ پێهەلچین بۆ ئەوێ خۆمان بە عەرەب بنوسین. ئێستا ئێمە قەوم و
دین و خاکمان لە دەست داو، ئەو تا زمانە کە شە هەلا بە هەلا بوو، تێکەڵە یە کە
لە هەموو زمانە کانی شاری موسڵی، لە کوردی، عەرەبی، تورکمانی، سریانى
و... لە هەموو شانازی و داب و دەستووری باب و کالان پروت بومەو! یە ک
تاقە مندالم نازانى دوندی چلمێرا، لالش، شنگال، (زۆر تەمەرپاشا^(۱)) و گۆریان

۱. زۆر تەمەرپاشا: تەمەرپاشا، بە زۆر تەمەرپاشا ناسرابوو، پاشایەکی مەزن بوو،
لە وێران شەهەرەو تا نامەد و سنووری موسڵ و باکووری حەلب دەسەڵاتدار بوو.
سى و شەش هۆزى کورد لە ژێر فەرمانیدا بوون. لە دژی داگیرکاری تورک و
عەرەب جەنگاوه. کچەکی ناوی (عەدول) بوو و ماشوقەى (دەروێشى عەفدى)
بوو، هېچ ئیزیدیەک نیه نەیناسى و چیرۆکی ئەوینداریى عەدول و دەروێشى
عەفدى نەزانى.

که وتوتنه کوټی تهو دنیایه. منداله کانم نازانن (دهرویشی عه قدی) و (عه دول) و (زور ته مهرپاشا) کینه و ئیمه نه وهی ته وانین و ته وان نه ژدادو ره چه له کی ئیمه، که غهیره ئیزیدیش شانازیان پیوه ده کهن! قهت له بیرم ناچی که له خانوو ده ریانده کردین دهیانگوت: تهو خانوو هه مووی بون سارد بووه چونکه غهیره دینی له ناودا بووه، ده بی بسمیلی بکهین و جوان بیشوین!

تهو جا، بو ته وهی وه ک ئیمه تان به سهر نه یه، گوندو واری خوتان جی مه هیلن، کورد گوته نی به رد له جینگای خوی به سه نکه! بابم هه موو جارئ دهیگوت: به بیرم دی تهو شاری موسله له سی به شان دوو به شی کورد بوو، هه موو نه ته وه کانی دیکه له سی به شان به شیکیان پیکده هینا، وا خه ریکه کورد له موسل دهینه غه واره! هه تا مردیش دهیگوت: قهت گهردنی خوم نازاد ناکه م که یه ک له وانه بوومه هوکاری تهو گوړینه م. بریا له شنگالی له برسان رهق بوویام، پرووم له موسلی نه کردبایه!

تا وه کو شو فیتره که لهو سه ربورد و قسه و باسانه بوویه وه، گه شسته بارووتخانه ی رهشکین^(۱)، گلویی هه ولیری به دیار که وتن. فهرهاد پرسی: بابه یه که مجار بچینه کوئ؟ کورم چون نازانی یه که مجار ده بی بچینه مالی کاکم! ناخر جگه له وهی کاکمه، گه وره ی تابه فهو بنه ماله که مانه و کوخایه. به دهم که لوپهل دابه زانن، به شو فیتره که ده لئین ته وشه و له لای ئیمه پروژ بکه وه، بهو ترومبیله یه ک لایته ناگه یه وه موسلی، شو فیتره که گوتی: هه تا ده گه مه وه موسل تووشی چوار ترومبیلان نابم، جاده چوله و منداله کانم نازانن له کویم!

۱. بارووتخانه ی رهشکین: رهشکین گوندیکی نزیک شاری هه ولیره له سهر پنگای موسل. به دریزایی پژیته کانی عیراق عه مباری بارووت و چهک و ته قه مانی سهر بازی لیبووه.

ناخهه ژین و سوتینه ره له هه ناوی په نداوی دابووه، له ئازو ساتی خویدا بوو له چاوه که نه فته تهره کانی بته قیته وه! چ فریادیکی بیده نگه، قریشکه می ده گاته سهر کو سپه می ده رگای باره گای یه زدان! له نیگای دایک و باوکدا تهنها به زمانی جهسته و کرو بیده نگ سکا لای ناخیان بو یه کتری هه لده پرشتو تیک رامابوون. مام حه مه ده مین به پارانه وه و داوای لیبوردن به چاوان هاوسه ری ده واند: ئاسان نییه کچه تاقانه که می خوژ به دهستی خوژ بکوژی و خه لئانی خوینی بکه می، به لام نافره ت نه مده زانی چون وه لامی خه رکی بده مه وه، ئاخو لی ره ده بیئت لو خه رکی بژی!

له و کاته دا، کوخا وه ک بلیی له و قسانه می ژن و میرد، که به زمانی جهسته دهی که ن، وشه به وشه حالی بوو بیئت، ئاخو نه و له لیکن دانه وه می تایبه تی خویه وه ده دوئی که له پاشخانی نه قلیه تی دۆگمای خیله کییه وه سه رچاوه می گرتوه. هاته نیو قسان: لی ره به دواوه گوئی بگرن خه لک چون به چاکه و پیاوه تی و نازایه تیماندا هه لده لئین و له مه جریسان خه لک چون باسما ن ده که ن! ژنی تاین له وه زیاتر خوئی پی نه گیرا له حه ژمه تی نه و ئازاره می له ناخه وه پوچی ده کروشت: پرووی بابی خه لکی رهش بیئت کاتییک له تاو قرچه قرچی سووتان و بو نکروزی جه رگم، ئارامم نه بیئت! خه لکی چ گوئییک ده خون با بیخون، نابیئه ده رمانی برینی جه رگم!

مام حه مه ده مین گو تی: ژنی چاکبه، کاکم لی ره دانیشتییه هیور به وه. نه بیستراوه نه دیتراوه نه تو له حزووری کاکم ده نگت به رزکرد بیته وه. ددانی له سه ر جه رگی خوئی داگرتو هاواره که می خواره وه. بو دایکییک له حه ژمه ت و حه سه رته می مه رگی جگه رگوشه که می که گور پیکشی نییه سه ردانی بکات، مه گه ر به دزی و دوور له چاوی پیاوه کان، له بوخچه به جیماوه کهیدا بو ن به

جلوبه‌رگ و خه‌ناوکه قه‌نه‌فره‌که‌یه‌وه بکات!

کو‌یخا‌گوتی: لئی‌گه‌پۆ حه‌مه‌ده‌مین، ژن‌ئو فینگه‌فینگه‌ی هه‌ر ده‌که‌ن، بۆ‌خۆی چاک‌ده‌بۆ و له‌گه‌ڵ بارودۆخه‌که‌ی را‌دی، هه‌ر کچی‌وی نه‌کوژرایه، هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی ئه‌من له‌ بی‌رم‌بۆ ئه‌وه‌ چهند‌که‌س کچی‌بکوژری، ئی‌مه‌ش له‌وه‌ خه‌ل‌که‌ی زیاتر‌نینه‌.

به‌یان‌یی‌ه و نم‌نم‌بارانیکی وردو‌نهرم‌ده‌باری. کو‌یخا‌له‌ پێشه‌وه‌ ده‌رواو حه‌مه‌ده‌مین‌و‌فه‌ره‌ادیش به‌ دوا‌یه‌وه‌ به‌ره‌و‌قشهری‌سوارهی^(۱) بۆ‌ئهو‌ی‌خۆیان‌را‌ده‌ستی‌پۆلیسی‌بکه‌ن. مۆ‌له‌تیان‌وه‌رگرت‌له‌ ژووری‌مه‌ئموور‌مه‌رکه‌ز‌سلاویان‌کرد. هه‌ر ئه‌وه‌نده‌یان‌خۆش‌بوو‌تا‌وه‌کو‌به‌ مه‌ئموور‌مه‌رکه‌ز‌یان‌را‌گه‌یان‌د‌ئیمه‌ قاتیلین، سێ‌که‌سمان‌کوشتووه‌، لینه‌گه‌را‌پوونی‌بکه‌نه‌وه‌و‌به‌ وردی‌له‌ مه‌سه‌له‌که‌ حال‌ی‌بیت، سیداره‌که‌ی‌له‌سه‌ری‌سووراند‌و‌توندی‌کرد، وه‌ک‌خۆی‌بۆ‌ئه‌گه‌ری‌نه‌خوا‌زا‌و‌ئاماده‌بکات‌ده‌رپه‌رپیه‌ده‌ری، له‌ ژووره‌که‌توور‌تووره‌ی‌به‌زاری‌خۆیه‌وه‌ ناو‌پیتی‌له‌ عه‌رز‌ی‌ده‌کو‌تا، سه‌نه‌گه‌ی‌له‌سه‌ر‌توور‌تووره‌ی‌هه‌ل‌نه‌ده‌گرت، که‌لینی‌نه‌دایه‌و‌بۆ‌ناو‌پ‌فووی‌تیده‌کرد، که‌لای‌ناو‌توور‌تووره‌که‌خه‌ریک‌بوو‌له‌ حه‌یفان‌ده‌رپه‌ری، هه‌ندی‌بلی‌ی‌یه‌ک‌و‌دوو، هه‌رچی‌پۆلیس‌هه‌یه‌له‌و‌قشهره‌سوارهی‌وه‌سه‌رخۆی‌گیرا، له‌به‌ر‌شل‌په‌شل‌پی‌پۆ‌له‌ عه‌رز‌ی‌کو‌تان‌و‌چرکه‌چرکی‌تفه‌نگ‌و‌زهر‌پری‌ئاوه‌ز‌ن‌نان، سه‌گ‌ساحی‌بی‌خۆی‌نه‌ده‌ناسی‌یه‌وه‌!

مه‌ئموور‌مه‌رکه‌ز‌ه‌ینده‌ی‌فشار‌بۆ‌توور‌تووره‌که‌ی‌و‌گوپی‌خۆی‌هینا، خه‌ریک‌بوو‌ده‌مو‌چا‌وی‌شین‌و‌مۆ‌ر‌هه‌ل‌گه‌ری! ئه‌و‌فووه‌ی‌له‌و‌توور‌تووره‌ی‌کرد، بایه‌که‌ی

۱. قشهری‌سوارهی: قشله‌یان‌سه‌رای‌پۆلیسی‌سواره‌.

ناشیکی وه کو ناشی بای سەر قەرەچووگی^(۱) پێی ده‌گه‌را، زۆری نه‌مابوو، خۆی فەتق و قۆر بکات، فڕکان فڕکانیکه ناپڕژینه سەر هه‌لگرتنه‌وه‌ی سیداره‌کانیان. مه‌ئموور مه‌رکه‌ز ده‌ستی بۆ لای قاتيله‌کان را‌داشت و گوتی: بیانگرن نه‌وانه قاتیلن. سێ قه‌تلیان کردییه. به‌ کوێخواه هه‌رسیکیان که‌له‌پچه‌و زنجیر کردن ده‌مانچه‌کانیان له‌ به‌رپشتی ده‌هینان لوله‌یان بۆن ده‌کردن، بۆ نه‌وه‌ی بزائن بۆنی بارووتی لیدی یان نا. هه‌رچه‌ندی کوێخا هه‌واری کرد: نه‌من هه‌روا له‌گه‌لیان هاتوو و قاتیل نه‌من نیم، نه‌و براو برازیه‌م قاتیلن، به‌لێ، سودی نه‌بوو، چونکه مه‌ئموور مه‌رکه‌ز به‌ هۆی نه‌وه‌ی ماوه‌یه‌کی که‌م بووه گوازا بۆوه بۆ سه‌رپه‌رشتی‌کردنی نه‌و چه‌پسخانه‌یه، بۆیه نه‌و قوره‌کیخوایه‌ی^(۲) نه‌ده‌ناسی، تفه‌نگیان له‌سه‌ر سینگی دانا. له‌ هه‌رچوار ده‌وریان لوله‌ تفه‌نگیان له‌سه‌ر دانابوون، وه‌ک نه‌وه‌ و ابو تاز ده‌ستبه‌جێ گه‌یشته‌نه‌ شوینی کوشتنه‌کان و هیشتا بۆنی بارووت نه‌په‌ویستیه‌وه. لوه‌ گوشته‌کانی پشتی ملی مه‌ئموور مه‌رکه‌زی وه‌ک کۆپه‌رانی که‌وتبوونه سەر یه‌خه‌ی جله‌ سه‌ربازییه‌که‌ی. دوو سێ قامچییان له‌ کوێخای دا، قامچی لێی ده‌سوورپایه‌وه. کوا؟ جه‌نازه‌کانتان بۆ نه‌هیناوه؟ نه‌گه‌ر نه‌شتانه‌یناوه له‌ کوێن؟

تاوه‌کو حالیان کردن نه‌و کوشتنه‌ دوینی بووه‌و له‌ شاری موسڵی پرویداوه و ئیمه‌ به‌پێی خۆمان هاتووین خۆمان ته‌سلیم کردوووه ده‌مانچه‌کان نه‌وه‌تا له‌لاتانه‌و هیچی شارداروه نییه‌ بۆ گوتن. مه‌ئموور مه‌رکه‌ز خۆی لێ سوورو شین کردنو به‌توورپه‌یی گوتی: بۆ پیتان وایه‌ هینده‌ به‌ ئاسانی قه‌تل نه‌نجام

۱. ناشی بای سەر قەرەچووگی: شوێنه‌واری ناشیکی کۆنه له‌سه‌ر لوتکه‌ی چیاى قەرەچووگی، که به‌ بای گه‌راوه (نیشی کردوه)

۲. قوره‌کیخوا: قوره‌کوێخا، قول‌کوێخا، کینایه‌یه به‌ کوێخای بچوک و که‌مه‌سه‌لات.

بدەن و ئاوا وەك بەرزەكى بانان بۆى دەربچىز و لە دەستى پۆلىس رابكەن؟ چما پىتتان وايە پۆلىس نوستوو و شار بى حاكمە، بە كەيفى خوتان قەتل بكەنو دەستگىر نەكرىن؟ نازانن حكومت بە عارەبانەى كەرويشكى دەگرى! لە ناكاو پۆلىسىك سەرنجى كەوتەسەر پانتۆرى مەئومرەركەزى و لە گەلى دەسوورا، چەند جارى سلاوى سەربازى بۆ دەكردو پىيى لە ئەرزى دەداو دەيگوت: قورىان پانتۆرەكەت! تومەز هيچ پانتۆرەك بۆ قوزو قالچەى مەئومرەركەزى نەدەبوو، ناچاربوو تيرىژىكى سىگۆشەى لەناو پستىرى پانتۆرەكەى دەبردەو. ئەو رۆژە هيىنبەى خو تەنگاو كەردبوو لەكاتى فودانى توورپتورەكەى و لاق بەرزكەرنەوو لە عەرزى کوتان پىنەى پانتۆرەكەى هەلەشابوو، دەرىنى قوتە سپىە شەادەكەى دياربوو، مەئومرەركەز بەتورەپىيى لە پۆلىسەكەى راخورى پىيگوت: ئەو چىە و چىتە بەدواى مندا دەسورپى؟ چت لە ناو پانتۆرى من دىتەتەو؟ ئەوجا پۆلىسەكە حالى كەرد.

دروست لەوكاتەى بە كەلەپچە و زنجيرەكانى پىيانەو لە گۆشەى حەسارى حەپسخانەى راگىراون، پۆلىسەكان نامادەباش بە چەكەو بە ديارىانەو وەستان، چونكە كاتى چوونە ئاودەستى زىندانىيەكان بوو، چاوپروان بوون دۆسىە كەيان نامادەبكرىو كارى چوونە سەرئاي بەندىەكان تەواو بىت ئەوجا بيانكەنە ژورى. دەبايە هەر بەندىەك كارى چوونە سەراوى زوو تەواوبكات، چونكە لەكاتى مەيزكەردن چركەيان بۆ دەگرتەو. زۆر جار كەسى بەدواكەوتوو قامچىكويتىش دەكراو، شەق لە دەرگادانى پۆلىسەكان، پاشەرۆ و ئىشى سەراويان بە بەندىەكان نىوەچل دەكرد، چۆرەمىزەكانيان پى دەبرىن. ئەو سەراوكرەنيان وەك جىبە جىكردنى فەرمان دەبينى نەك پىويستى. بە تەنىشت ئەو مىلەو

شیشه ژهنگاویانهی چهپسخانهی پیواوانهوه جیگی بهندکراوه ژنهکان بوو، چهند ژنیک لهو شوینه بهندکراوون. یهک لهو ژنانه، ژنیک شیتی ناسراو بوو، کهم کهس ههبوو نهیناسی، جلوهبرگی تهنکو گهنجانهی لهبهردهکرد، لهچکهکهی نهوهنده بهتوندی لهژیر چهناگه و قورگی بهگریکویره شهتهک دابوو، دهموچاوی وهک ته ماتهی، سوور هه لگه رابوو، بههوی نهو گریکویره توندهی لهچکهکهی، دهموچاوی وهک ناوسان دههاته بهرچاو، چاوهکانی زهق زهق خهریکی دههپهپین بوون. بهر له دهستگیرکردنی، شهوان لهسهه شوستهی بهردهرکی دووکانهکان کارتونی رادهخستو لئی دهخهوت. بهتاوانی نهوه گیرابوو ههسحهسیکی^(۱)، که پاراستنی نهو سنوورهی ژنه شتیهته کهی لیدهخهوت، له نهستو بووه، لهوکاتهی شهو رادهشکی و مانگ خوی له پهنا دهدا، ههسحهسه که ههوهسی جووتبوونی دهووروژی، به نیازی نهوهی شتیکه دهستبکهوی هه له بهردی نهرمتر بیت بیداته بهری و کلوکزی دابمرکینیهتهوه، لهناکاو، کوتکو سنگی^(۲)، چاوی له ژنیکه نووستوو دهچهقی، خوی لی نژیک دهکاتهوه، دهبینی نهو ژنه شیهته لهسهه شوستهی بهردهرکی دوکانیک خهوتوه، پووزی هه لکراوه به لهکی وهک تووری سپی هه تا نه ژنوی به دهروهیه، کراسی هه لمالدراو ناوپستییری دهپیتی، سهه رنجی کاکي پولیس راده کیشنو دهیوروژنین، ههستو ههوهسی، بهرچاوی ته لخ دهکن. تفهنگه کهی به دهپابی دوکانه کهی هه لدهپه سییری و دهکوهیه شیلانی به لهکو رانی ژنهی، ههوهس به جوریک بالی پی دهگری، له گهلو سمتی ژنهی زیاتر چاوی هیچ شتیکه دی نابینی، سواری سهری

۱. ههسحهس: به ناخاوتنی کون پولیس، پولیسی شهوانه (حرس لیلی).

۲. کوتکو سنگی: کینایه به زور لیک نژیک، لیک نژیک هیندهی کوتک و سنگ.

ئارەزووەکانی خۆی دەبیّت، ژنەش بە خەبەردیّت دەبینی پۆلیسیک دەشیلی،
خۆشی لەو شیلانە ی دیّت، دەلی یارەبی خوا خیرت بنووسی کاکێ پۆلیس!
ئەویش وردە وردە هەڵدەکشی تاوێ کو دەریکە ی دادەکەنی لەوکاتەدا ژنە پشتی
دەخەوینیّتە ئەرزو لینگانی بـلاو دەکات، پێی بە تـفەنگی کاکێ پۆلیس
دەکەوی، تـفەنگی ئینگلیزی یازدە خۆر لەسەرپا بەردەبیّتەو، بەو شەو هەڵدەنگە،
شرینگە ی لە چەمەنتۆی بەردوکانە کەو دەنی، حەسحەسیکی هاوپیـشە ی،
گوێی لەو شرینگە ی دەبیّت، دەزانی ئەو دەنگی بەربوونەو ی تـفەنگە، هەر
زوو روو دەکاتە شوینی دەنگە کە، نەبادا کەسیک حەسحەسە هاوپیـشە کە ی
بەردا بیّتەو تـفەنگە کە ی بۆ خۆی ببات و، بۆ ئەو ی ئەو پیاو خراپە ی لە زەینی
خۆی دا پرستوو، ئەویش نە کاتە ئامانج، زۆر بە ئەسپایی و هەستیاری رێ
دەکات، کاتیک لە سووچی دوکانان دەسوورپـتەو، دەبینی هاوپیـشە کە ی،
ژنیکی دا بـتە بەرێ لاقی پێ کردۆتە چەتال. ئەسپی هەوێس بە جۆریک بالی پێ
گرتوو و نـغـرۆی ناو چێژو چرکە سـاتە کانی هەرەخۆشی خۆی بوو، بـیـناگـا لەو ی
حەسحەسیکی هاوپیـشە ی بە دیاریەو یە، دەمی کە چاودیری دەکات، کاتیک
دەزانی کار لە کار تـرازاو و پـالتۆی دەوڵەتی بۆ ئەو گانە راخستوو و شکۆی
حکومەتی شکاندوو. هەستی بەرپرسیاریەتی و دـلـنـیا کـردنی هاوڵاتیان کە
گوا یە حکومەت نەخەوتوو، دەست دەکات بە توورپـتوورپـلـیدان بە جۆریک لە
بن قەلاتی و مـزگەوتی دـیـرەبرووشە ی^(۱) گوییـان لـی دەبیّت. بەرلەو ی پۆلیسی

۱. مـزگەوتی دـیـرەبرووشە ی: مـزگەوتیکی بـجـووکە لە نـزیک جـادە ی باتە لە شاری
هەولێر، کەوتۆتە سەر ئەو کۆلانە ی بۆ گەرەکی عـارەبان دەچـیـت. ئەو مـزگەوتە
بەناوی گوندی دـیـرەبرووشە یەو کراو.

گانکەر پانتۆرۆ قایش و قرۆشو خهریتە ی تفهنگی ببه سستیته وهو پالتۆیه سهوزه سهربازیه که ی له ژێر ژنه شیته که ده بێنی و له بهری بکات، پۆلیسه چه سحه سه کانی به سهر وه ده بن و ههردووکیان قۆلبه ست ده کهن. ژنه شیته که ده لێ: خو ئه من که سم نه گایه! ئه من لۆ ده گرن؟ کاک ی پۆلیس گانکهره که چی ئه من ده گرن! باشچاوه شی ئیشکگر ئاگاداره که نه وهو بریار ی راگرتنیان بۆ ده ده چی، ده یانبه ن بۆ چه پسخانه. کاک ی پۆلیس ده بیته زه خیره ی پی رابواردنی به ندییه کان، ههر به خویان تاوانه که ی بۆ راڤه ده کهن و ماده ده کانی بۆ شی ده که نه وه. له ناو فه زای بیسه رویه ری زینداندا هه رکه سه و به ئاره زوی خۆ ی له جیات ی دادوهر سزای بۆ دیاری ده کهن و پیشبینی بۆ ده کهن، له رووی به خیلی پیبردن که ئه وان له چه پسخانه بیبه شن له چیژی جووتبوون، هینده ی دیکه باری که تنه که ی و سزاکه ی بۆ قورس ده کهن! که یلان قامه، هاته نیو قسان: ئه تۆ به سی برکه سزا ده دریتی، دوور نییه بگاته له سیداره دانیش! ئه و جا گوتم بۆ راگره، له بهر ئه و تاوانانه، حوکمت هه تا بلێی قورسه:

یه که م، ئه و تاوانه به جلویه رگی سه ربازی ئه نجام دراوه.

دووهم، که تنه که له کاتی ئه رکدا کراوه.

سییه م، پالتۆ ی ده لته ت له ژێر ئه و ژنه راخستوه و شه په فی حکومه ت شکاندوه!

چوارهم، به گویره ی یاسا و رهنمایه کانی ئیسلام، ده ستر ژێر کردنه سه رشیت ی سزای دوو به رابه ره.

له و رۆژه وه ی گیراون، هه رچه ند جاریک ئه و پۆلیسه وه ک ههر به ندییه کی دیکه ده چیت بۆ میز کردنو سه رئاو، رینگای چوونه سه رئاو به به رده می به شی

ژاندا تێدەپەرێ، ئەو ژنە شێتە دەزانێ چ کاتێک پیاو بە نەندییەکان دێن بۆ سەرئاو، لەوکاتەدا بە هەردووک دەستی میلەو شیشی قەفەزە ئاسنینه کە دەگری، نیوەی دەموچاو و چەناگە و لووتی لە کەلینی شیشەکان دەباتە دەری. هەرکە چاوی بە پۆلیسە کە دەکەوێت، هەتا دەنگی تێدایە دەلی: ها ها ها ئۆی، بەخوای کاکێ پۆلیس گانی کرد! تاوێک پۆلیسە کە خۆی بە ژووری حەپسخانە کەدا دەکاتەو، ئەو رستەیه دووبارە دەکاتەو. بە نەندییەکان خەنی دەبن بە پێکەنین، وەک ئەوێ ئەوکاتە تەرخان کرابێت بۆ میزکردن پێکەنین! پۆلیسە کانیش خۆیان پێ کۆتەرۆڵ ناکرێ کە پێنە کەنن چجای ئەوێ لە بە نەندییەکانی قەدەغە بکەن. جارجار بە تیکەلەیه ک لە بە نەندییەکانیان رادەخوری کە پەربو لە پێکەنین، وەلی بێ سوود بو، چونکە تێخورپنە کەیان بۆ گۆ نەدەکرا لەبەر پێکەنین. ئەو ژنە شێتە دەبینی هەموویان بە قسەکانی پێدەکەنن، کەلینی نەدەدایە قسەکانی، هەتاوێک پۆلیس و بە نەندییەکان زیاتر پێدەکەنین، ئەو ژنە لەبارە گانی ئەوێ زیاتر قسە هەلەق مەلەق بۆ دەکردن. هەرچەندی ژنە هاوێ نەندییەکانی کراسیان لە پشتەوێ رادەکێشا بۆ ئەوێ لە شیشەکان دووری بخەنەو، بەلام وا بە هەردوو دەستی شیشەکانی گرتبو، پێشی لە عەرزێ بڕابوایە بەری نەدەدا، پێیانەگوت کچی بەسە سەرت لە قورێ نێن حەیی هەموومانەت برد سەر بەهەش! ئاخەر ئەوێ: «نەشیتی بگی نە شیت بگکی».

لە دواي لیکۆلێنەو و تە وەرگرتن، گەیشتنە ئەوێ کە کوێخا، بەشدارو ناگاداری ئەو سێ کوشتنە نەبوو، بۆیە نازادیان کرد. مام حەمەدەمین و فەرهادی کورێ لە گۆشە هەساری حەپسخانە لە بەینی ژووری

مهئموورمه رکهزو چیشتهخانهی حهپسخانه لهسهر ئهو دوو پیخهوه لوولدرارهوی کویخا لهگهڵ خۆی بۆی هیئابوون، له چاوه‌روانی ئه‌وه‌ی مهئموورمه رکهز په‌راوی لیڤکۆلینه‌وه ده‌ستبه‌سه‌رییان ته‌واویکات، به‌ندییه‌کان نابینن، به‌لام گوێیان له‌و پیکه‌نینو قاقایه‌ی به‌ندییه‌کانه که به‌کۆمه‌ڵ ده‌نگیان دی.

باب و کور له‌یه‌کتری ده‌پرسن: بۆ به‌ندکراوی واش هه‌یه‌ له‌ناخه‌وه پێکه‌یت؟! نه‌تۆ بۆی ئیتره به‌ندیخانه بێت! له‌ دواي ریزکردن و ژماردنی به‌ندییه‌کان، دُنیا بوون که ژماره‌یان ته‌واوه هه‌موویان له‌و هۆلن که لای پێشه‌وه‌ی وه‌ک قه‌فه‌زی ناسنین به‌ میله‌و شیش گیراوه، دایانکردنه‌وه ژووری.

دوو پۆلیس به‌ فه‌رمانی مه‌ئموورمه رکهز، پیلای مام حه‌مه‌ده‌مینو فه‌ره‌ادیان گرتن و پۆلیسیک پیخه‌وه‌کانی بۆ هه‌لگرتن به‌ره‌و ده‌رگای به‌ندیخانه هه‌نگاویان نا. ده‌که‌ونه به‌ردیدی به‌ندییه‌کان، له‌ ژووره‌ه‌را که چاویان به‌ که‌له‌پچه‌و زنجیری پێیان ده‌که‌ویت، زانییان تاوانه‌که‌یان قورسه. خۆیان ناماده‌کرد بۆ لیپرسینو وته وه‌رگرتن لێیان و پرسیاراران کردیان وه‌ک هه‌ر به‌ندییه‌کی نوێ. دیاریکردنی برگه‌و جۆری تاوان و سزاکانیان، ناخۆ هه‌تا چهند ساڵ ده‌روا، ئه‌وه ئیشی پوژانه‌ی به‌ندییه‌کان بوو، هینده‌ی ناوقتیک شاره‌زاییان په‌یدا کردبوو، له‌ سزای که‌تنه‌کان. هه‌ندیکیان خۆیان ناماده‌کردبوو بۆ پێی رابواردن و کاتبه‌سه‌ربردن، هه‌ندیک بۆ دزی لێکردن و هه‌ندیک بۆ یارمه‌تی و دلدانه‌وه... پۆلیسه‌کان، که‌له‌پچه‌و زنجیره‌کانیان لێکردنه‌وه به‌ پیخه‌وه‌کانیانه‌وه پاره‌سووی^(۱) ژورێیان دان و ده‌رگایان له‌سهر داخستن. بۆ ئه‌وان، ئه‌و مه‌خلوقه‌ی خوا زۆر سه‌رسوپه‌ینه‌ر

بوو، واقیان ورمابوو له هەرچوار دەوری خۆیان دەروانی، هەبوو سەری بە گیزان تراشابوو، هەبوو سەری کەپووی کوترابوو، هەبوو قۆلا و باسکی دووپشکو خەنجەر و مارو دلی بە تیر ئەنگاوتە و ناخ و ئۆف و چەند پیتی ئینگلیزی بە کوتین هەلکەندرابوو. هەبوو لەبەری چاوی را هەتا سەر ڕوومەتی بە چەقۆ هەرتلیشابوو، جیی هەموو تەقەلە کان دیاربوو. لەگەڵ هاواری بەندییەکان قوشقی بوون، پشتیان بە یەکەو نابیو، وەک خۆ ئامادەکردنیک بۆ بەرپەرچی هەر پەلاماریک، یەک دەیگوت: وەرە با بزانم لەسەر چی گیراوی، یەک دەیگوت: لە شوێنی خۆتان بوەستن هەتاوەکو مەراقیبی بەندیخانە دیت ئەو بریار دەدات لەکوێ شوێنتان بۆ دیاری دەکات. ئەوانیش پێخەفەکانیان هەروا بە بن هەنگلیەویەو هیدمەگرتی بووینە، لە هەرچوار دەوری خۆیان دەروانن لە دلی خۆیان دەیانگوت: قەیناکا بەندمان دەکەن بەلام بۆ؟ ئیمەیان هیناوتە نێو ئەو خەلکە هەرچی و پەرچی و شەللالتی و چەقۆکیشانە!

کاکه پەش، لە بنەبانی بەندیخانە، لە باری سەری، چاوی پێیان کەوت، ئای خایە خۆ ئەو مام حەمەدەمین و فەرهادی کورپەتی! دەبی لەسەر چی گیرابن! هەنگاوی هەلینا بەرەو ڕوویان بانگی کرد: مام حەمەدەمین، مام حەمەدەمین! فەرهاد گوتی: بابە ئەو کاکه پەشی حاجی سمایلیە بانگمان دەکات، دەلی وەرە ئێرە. کاکه پەش ئامیزی بۆ گرتنەو بە خێرەتانی لێکردن، دەنگیک، وزە وەرە پێ بەخشین. مام حەمەدەمین وەک گۆلێکی تینو ئاوی لە بن بکە، گەشایەو، بە بینینی کاکه پەشی شاگەشکەبوو دەم نا دەم دەیگوت: مادام کاکه پەشی حاجی سمایلی لێرە و دەزانم بەردراوم و نازادکراوم.

پێخەفەکانیان لە تەنیشەت جینگای کاکه پەشی راخست، دیاربوو کاکه پەش

له نیتو به نندیخانه که، قسه‌ی به هه‌ند وهرده‌گیرا، به هوکاری ئه‌وه‌ی چاودی‌ری
 به نندیخانه عه‌بدو بوو، باوکی، پورزای حاجی سمایلی باوکی کاکه‌په‌شی بوو.
 بو خۆی هه‌مه‌کاره‌و بکوژو بپر بوو، بو کاکه‌په‌شی زۆر باش بوو، هه‌میشه به
 پورزا بانگی ده‌کرد، به‌و هۆیه‌وه شه‌للای و شه‌قاوه‌کان لێی ده‌پرینگانه‌وه‌و زاتی
 نه‌ویان نه‌ده‌کرد خۆ له‌ قهره‌ی بده‌ن، ئاخ‌ر ئه‌و به‌ندییه‌ی عه‌بدو ریزی بگرتبوايه
 به‌ختی هه‌بوو، ده‌بوو به‌ ماسی بی‌ کێرد له‌ به‌ندیخانه. ئه‌و پورزایه‌تییه، خیری
 بو دابوو. هه‌ر به‌ندییه‌ک عه‌بدو رقی لێی دابگرتبوايه، ده‌که‌وته به‌رپه‌لاماری
 ده‌سته شه‌قاوه‌کانی و دارکاریان ده‌کرد، خاوه‌و به‌رتیلی له‌ به‌ندییه‌ پاره‌داره‌ ده‌ستو
 پی سپی و بیده‌سه‌لاته‌کانیش وهرده‌گرت. کاکه‌په‌ش، کاتی‌ک په‌نیرو داندوکی بو
 ده‌هات، به‌شی عه‌بدوی ده‌دا. دیاربوو به‌ سرت به‌ بناگویتی کاکه‌په‌شی ده‌چرپاند:
 پورزا ئه‌و کو‌رو باب‌ه‌ پاره‌ی چاکیان پی‌وه‌یه، به‌لام ده‌ستی تۆم شکاوه، دیاره‌ براده‌ری
 تۆن هیچم پی‌ ناگوتی! مام حه‌مه‌ده‌مین خۆش خۆش ده‌یگوت: چاک نه‌بوو
 ئه‌تۆ لی‌ره‌بووی کاکه‌په‌ش! ئه‌گه‌ر تۆ لی‌ره‌ نه‌بای ده‌بوینه قه‌شمه‌رجاری ئه‌و
 هه‌رچی و په‌رچی و شه‌للای و شه‌قاوانه، به‌ خوای بابم ئیمه‌ پیاوی شه‌ره‌بوکی
 نینه، هه‌وکه‌ شه‌ره‌ خپکه‌ به‌رد بوايه له‌ ئاقاری خۆمان، سه‌رسه‌ری من، حه‌ز ده‌که‌ن
 با هه‌ر هه‌موویان بکه‌ونه به‌رامبه‌رم، به‌لام به‌ خوای ئه‌من له‌و دام‌ریوکسو
 مۆکسه‌ی نازانم! ئه‌وجا ده‌لێن هه‌ندیکیان وه‌کی به‌رانی که‌له‌ی داوین، بوینه
 به‌رانه‌ که‌ویسه‌ره‌که‌ی حاجی خازندی لای خۆمان، به‌خوای هه‌قه‌ ئه‌و شه‌للای و
 چه‌قۆکی‌شانه‌ جوودا بکه‌نه‌وه. مام حه‌مه‌ده‌مین درێژی به‌ پرسیاره‌کانی دا:
 کاکه‌په‌ش ئه‌من به‌خۆم ده‌زانم بو لی‌ره‌م، به‌لام نازانم چی ئه‌تۆی هی‌ناوته‌ ئیره‌و
 له‌سه‌رچی گیراوی له‌ که‌نگیوه‌ لی‌ره‌ی؟ کاکه‌په‌ش خۆی خۆش کردبوو وه‌لامی

بداتەوه، لە ناکاو عەبدۆی مراقیب توورپتوورەیی لێداو هاواری کرد: خواردنی ئیوارەتان وەر بگرن، ئەوێ دوا بکەوێ خواردنی پێ نادری، کاکه پەش گوێ: مام حەمە دەمین با برۆم خواردنی هەرسێکمان بێنم، هەستابوو هەری پێ و گوێ: ئەمشەو لە دواي نانخواردن گیرانی خۆمت بۆ دەگیرمەوه، لەسەری هەتا بنی، وردو درشتت لە پێش دادەنێم. فەرهاد لە دیوارەکانی بەندیخانەي دەروانی بەو کۆلکە خۆتەندەوارییەي هەیهەتی نووسراوەکانی بە حینجە دەخۆتەندەوه. ئەو دیوارانە وەک دیو جامەي نە خێشەندراوی، راوێ کەوێ دەهاتە بەرچاو، لەو لای وێنەي شیرو خەنجەر و دەمانچە و تەنگە تاژی و کەرۆشک و دلی بە تیران ئەنگاوتەو چاوی پر کل و برۆي کەوان و موژگانی رەشو پەرچەمی شانە کراو میژووی دەستگیرکردن و ئازادکردن، ژمارەي سألانی سزای زیندانی، چەند کورتە هەلبەستێکی سەقەت و پەقەت و بازووی بەهیزی کرێکار و... بە سەر سامیەوه لە دیوار و شیشی میلهي قەفەزی بەندیخانە کەي دەروانی و ورد دەبوو هە. چاوی کەوتە سەر ئەو سێ پەنجەرە بچووکەي بەقەدەر دوو بەژنە زەلام بڵندە، بۆ تەماشاکردنی لای نەخۆشخانەي سیلداران و سینه مای دەبوايە پشتی بۆ یەکتري دابنێنەوه، ئەوجا بە حال چەناگیان دەگەیشتە لای ژیری پەنجەرە کە، لە کەلێنی کەتیبە ژەنگاویە کە دەیانروانییە دیوی ئەودیوی بەندیخانە کە، میله و شیشی قەفەزی بەندیخانە ئەوێ دەستی بەندییەکانی دەگاتێ چەور چەورە باقیماندهي ژەنگی هەلێناوه. تاوێ کو بنمیچی هۆلێ کە لەوێش جالجالۆکە تەونی تۆري بەندکراوەکان دەچنێ، هەرشێک چاوی بکەوتە سەری لێي ورد دەبیتهوه. لەجێ و بالینگانی بەندییەکانرا تا دەگاتە ئەو قوفلێ گەورەيەي دەرگا ئاسنە کەي پێ قوفلدراوه. سەرنجی کەوتە سەر وێنەي ئەو بەندییەي زنجیر لە مل و دەست

و پټیه وه شه ته ک دراهه. نووسینه کان ناماژهی نه وه بوون نه وه به نډیخانه یه له پټیش نه وان چنده ها که سی دیکه ی به پړی کردوه، واتا نه وان نه یه که م که سنو نه دواکه سیس دهن که دهنه میوانی به زوری ئیره. دیاره چه پسخانه ش وه کو کاروانسه رایه. کاکه پره ش خواردنی هه رسیکیانی هینا، سمایل که زه لمی له دست زهر بوو بوو، خواردنه که ی خوی هینا لای نه وان بو نه وه ی پیکه وه بیخون، چونکه به جوریک متوو و هوگری کاکه پره شی بوو بوو، لئسی جیانه ده بووه، له ناری مه ند ده چوو، به ناشکرا ههستی پی ده کرا نه وه به نډیخانه یه کرابوو به دوو به ش، نه وانه ی تۆمه ته کانیا ن به لای سیاسه تو کیشه و ململائتی چینایه تی و نه ته وه یی و کۆمه لایه تییه کانسی وه ک کوشتن و تۆله کردنه وه که وتبونه لای سه ره وه، له بنه بانی هو له که جیگایان گرتبوو. نه وانه ی له سه ره چه توکینشی و دزی و کاره دزیوه کانسی نیو کۆمه لگا گیرابوون، که وتبونه لای ده رگا، چونکه هه ر زوو زوو ده گیرانو نازاد ده کرانه وه. له دوا ی نانخواردن، سی قوغه چایان وه رگرتو به دهم چا خواردنه وه ده ستیان به قسان کرده وه، کاکه پره ش پروی له مام حه مه ده مینی کرد: به مامی خۆم بلیم، نه من بو گیرام و له که یه وه گیرام و قه راره که ینی به ریم؟ به ر له سی مانگو چند پوژیک شه وی مه ولووده که ی مالی ئیمه ت له بیره که نه توش بانگ کرابوی؟ به لئ به لئ ده ی ده ی ده ی چاکم له بیره، شاید به و شایه دیه ی نه تۆ هیدو شه کراوتان ده گیرا، یه ک به یه ک چند جار به خیره اتنی میوانه کانتان ده کرد، مه لا سالح مه ولووده که ی ده خوینده وه. به مامی خۆم بلیم دروست نه وه شه وه ی مه ولووده که، نه مامه کان ی رپه فعت ناغای له ده راوی ژنان هه لبردراوه و قه ت تاقه نه مامیکسی به پنه نه ماوه. مام حه مه ده مین هه موو نه دنامه کان ی جه سته ی بووه به گو ی، به جوریک چیژی نه و

هه‌واله ئۆخزنی خستۆته دلی، له گه‌ڵ هه‌روش‌ه‌یه‌ک زیاتر له کاکه‌په‌شی نزیك ده‌بیته‌وه، خزاوه‌ته سه‌ر جیڭای کاکه‌په‌شی، خه‌ریکه‌ به‌جیته‌ نیو زاریو پاشماوه‌ی قسه‌کان به‌ ده‌ستی خۆی ده‌ریبێنی! ده‌ی ده‌ی! توخوا زوو ته‌واوی بکه‌ درم ته‌قی. بۆ به‌یانیه‌که‌ی ئه‌و هه‌واله، په‌فعت ئاغای شینتو هه‌رکرد، له‌گه‌ڵ شکاندنێ هه‌ر نه‌مامیک، شکانی که‌رامه‌تو هه‌یه‌یه‌تی خۆی ده‌بینی، به‌ ئابرووچوونی خۆی داده‌نا. له‌ مه‌خفه‌ری پۆلیسی ناحیه‌ی، شکایه‌تی له‌ من کردبوو، دیاربوو ده‌می مه‌ئموورمه‌رکه‌ز جه‌عفه‌ریشی چه‌ورکردبوو، بۆیه‌ به‌وردی له‌ دوای سه‌ره‌داوتیک ده‌گه‌را منی پێ تاوانبار بکات. سه‌ره‌پای ئه‌و هه‌موو گه‌واهیده‌ره‌ قورعانیان خوارد که‌ من ئه‌و شه‌وه‌ له‌ مه‌لولوده‌که‌ خزمه‌تم کردووه‌ هه‌ندیک له‌ میوانه‌ دووره‌کان ئه‌و شه‌وه‌ هه‌ر له‌ مائی ئیمه‌ مانه‌وه، به‌س مه‌ئموورمه‌رکه‌ز جه‌عفه‌ر، وایده‌زانی گوێزی بۆ ده‌ژمێرن، به‌رتیل وا به‌رچاوی تاریک کردبوو! ئه‌وه‌ سێ مانگی په‌یه‌قه‌ ئه‌م من لیته‌ گیراوم، بێ ئه‌وه‌ی هه‌یج به‌لگه‌یه‌کم له‌سه‌رییت. بابوو براهه‌ کانم مه‌ئموور نه‌مایه‌ کاورپێکی بۆ نه‌به‌زو سمیلێ چه‌ور نه‌که‌ن، تازه‌ به‌ تازه‌ به‌ ئومیدم پۆژی شه‌ممه‌ی به‌رم بده‌ن. به‌لام، ئه‌وه‌ی باشه‌، لیته‌ ئه‌و سێ مانگی به‌رده‌وام خۆتندوومه‌ له‌لای ئه‌و ئه‌فه‌ندییه‌ی سه‌ری بۆ سه‌ره‌وه‌ داهێناوه‌، ناوی جه‌مال هه‌ولێریه‌. به‌ بیستنی هه‌والی ئه‌وه‌ی که‌ گویا کاکه‌په‌ش به‌یانی پۆژی شه‌ممه‌ی به‌رده‌بیته‌، مام جه‌مه‌ده‌مین ئه‌بله‌ق بوو، په‌نگیکی هه‌یناو په‌نگیکی برد، له‌گه‌ژ فکراڤا چوو، به‌جۆریک ئه‌و پێژنه‌ پرسیاره‌ی به‌تاو ده‌یارانده‌ سه‌ر زه‌ینی کاکه‌په‌شی و پرسیارکوته‌ی کردبوو، رایگرت، له‌ خه‌می به‌ ته‌نها مانه‌وه‌یان دۆش دامابوو، ته‌نانه‌ت چاوه‌کانیشی داخست، تارمایی ئه‌و خه‌وه‌ی که‌وتبووه‌ سه‌ر پێل‌سووی چاوه‌کانی، په‌ویه‌وه‌، بێده‌نگ، نغروی نیو پۆحی خۆی بووبوو. له‌ ناكاو

سه‌ری هه‌لبرې، نه‌وه‌ی له‌ دلیدا په‌نگی ده‌خوارد، هینایه‌ سه‌ر زمان: به‌خوای نه‌تو برۆی نه‌و هه‌رچی و په‌رچی و شه‌قوانه‌ هه‌ر به‌زیندوویی که‌ولمان ده‌که‌ن، چاوه‌ چاوی نه‌وه‌یتیان نه‌تو برۆی به‌ربینه‌ گیانمان! هه‌وکه‌ نه‌تو پیم‌ نالئی نه‌و هه‌موو خه‌لکه‌ له‌سه‌ر چی گیراون؟ هه‌رجاره‌ی ئاماژه‌ی بو‌یه‌ کینک ده‌کرد، پیم‌ بلئی نه‌وه‌ی سه‌ری به‌ گیزانی تاشیوه‌ ده‌موچاوی که‌لوکرۆم بووه‌، قه‌تماغه‌و ناسه‌واری برینی پتوه‌ دیاره‌و ده‌هیرژئی^(۱) ده‌لئی شیره‌بوژه‌ی خو‌مانه‌و به‌ ده‌سه‌یان له‌ نیو قوراوی شیلاریانه‌، ناوی چیه‌و له‌سه‌ر چی گیراوه‌؟ نه‌وه‌ ناوی که‌یلان قامه‌یه‌، له‌ به‌ندیخانه‌ش که‌وچکی به‌ دیواری تیزکردووو کردوویه‌ به‌ چه‌قو نه‌وه‌نده‌ی له‌ به‌ندیخانه‌یه‌ نیو هینده‌ له‌ ده‌ره‌وه‌ نیه‌، بو‌ته‌ پارچه‌یه‌ک له‌ جه‌سته‌ی نه‌و به‌ندیخانه‌یه‌. هه‌رجاریک به‌ری ده‌ده‌ن پی‌خه‌فه‌ که‌ی ناباته‌وه‌و ئامانه‌تی یه‌کیکی ده‌داتو پتی ده‌لئی زۆرم پی‌ ناچی ده‌مگرنو ده‌مه‌یننه‌وه‌ ئیره‌! هه‌موو خزمه‌کانی لی‌ی بیزاربوینه‌ که‌سیان نییه‌، دووچار یان زیاتریش ده‌سته‌به‌ری بو‌ نه‌کاتو نه‌بوو‌یتته‌ که‌فیلی، بو‌یه‌ ئیستا پۆلیسیش داوای هیچی لی‌ی ناکه‌ن، چونکه‌ که‌سیک شک‌ نابات بیه‌ته‌ که‌فیلی.

نه‌و چوار نه‌فهن‌دیه‌ی سه‌ریان به‌یه‌که‌وه‌ ناوه‌ له‌سه‌رخو قسان ده‌که‌ن، نه‌وانه‌ شیوعین به‌ تۆمه‌تی نه‌وه‌ گیراون خه‌لکیان هانداده‌ سوخره‌و بی‌گاری بو‌ ناغاو ده‌ره‌به‌که‌کان نه‌که‌ن و له‌ دژی ئیستیعمار تیب‌کۆشن، داوای ئازادی و سه‌ربه‌خوایی و کوره‌ چوزانم هه‌رچی بو‌ ئیمه‌ باشه‌، ده‌که‌ن، هه‌رچی که‌سیک بیه‌وی فیری خو‌نده‌واری بیت نه‌وان ئاماده‌ن ده‌رسی پی‌ بلین، نه‌من به‌و سی‌ مانگه‌ی تا

۱. ده‌هیرژئی (هیرژان): هه‌ناوه‌کوئی و زۆد هیلاکبوون.

ئه‌ندازه‌یه‌ک فێری خوێندنه‌وه‌و نووسین بووم. ئه‌و کاک سمايله‌ش زه‌لامی له ده‌ست زه‌ر بووه، به‌س ئۆبāl به‌ ملم پیاوه‌کی برنجیه‌! ئه‌و کورپه‌ گه‌نجه‌ی نوستوه، ئه‌کره‌مه، به‌ هوێ قسه‌و قسه‌لۆکی خه‌لکی گوندی دایکی خوێ کوشتووه‌ گوايه په‌یوه‌ندی له‌گه‌ڵ پیاوێکی گوندی خوێان هه‌بووه. ئه‌دی ئه‌و سووره‌ ملله‌وه‌زه^(۱) موو زه‌رده‌ چاو سووره، ده‌لیی گای خودارییه‌ غه‌زریوه، له‌گه‌ڵ که‌س ئه‌رقومی نا‌کاو ئه‌لفازی نا‌گه‌رپێ ده‌لیی میزی گیرایه. ئه‌وه‌ ئیبه‌ویه‌ خه‌لکی سه‌ر تو‌قه‌ره‌ی قه‌لا‌تییه‌ له‌ ژنه‌که‌ی تو‌ره‌ بووه‌ هه‌رچی فه‌ خفوری و شووشه‌واتی مالمی هه‌یه‌ هه‌مووی شکاندووه، قه‌ت تا‌قه‌ پیا‌له‌و په‌ردا‌خیکی به‌ سا‌غی نه‌هیش‌تو‌ته‌وه، ژنه‌که‌شی پوخته‌ شکایه‌تی لی‌کردووه‌و به‌ گرتنی دایه. ئه‌و پیاوه‌ ته‌به‌ش پانه‌ی جه‌مه‌دانی هیناوه‌ته‌ تی سه‌ری، ئه‌ها له‌گه‌ڵ کورو برا‌زا‌کانی دانیشتووه، ئه‌وه‌ خه‌لکی به‌رپریه‌، له‌گه‌ڵ خزمه‌تکارو نۆبه‌تداری ئاغای به‌شه‌ر هاتینه‌ له‌سه‌ر شه‌ره‌سه‌ی، له‌و به‌ینه‌ی شه‌قرچی ئاغای کوژراوه، به‌ تی خا‌که‌ناسی له‌ ته‌وقی سه‌ریان داوه‌و سه‌ری شه‌ق بووه‌و مردووه، تو‌مه‌ته‌که‌یان کوشتنی به‌ ئه‌نقه‌سته، هیش‌تا محاکمه‌ نه‌کراوه رهن‌گه‌ حو‌کمه‌که‌ی قورس بی‌ت. ئه‌و پیاوه‌ی ده‌وریان لیداوه‌و به‌ قسه‌کانی پینه‌که‌نن، ناوی مام شه‌خسه‌یه‌ خه‌لکی قه‌لا‌زه‌یه، له‌سه‌ر ئه‌وه‌ گیراوه‌ ته‌سکه‌ره‌ی خوێ داوه‌ته‌ خزمی‌کی کو‌یستانی^(۲)، ئه‌ویش به‌ ته‌سکه‌ره‌که‌وه‌ گیراوه. له‌دوا‌یدا مام

۱. ملله‌وه‌ز: ملنه‌ستوو‌ر و نا‌قو‌لا.

۲. کو‌یستانی: مه‌به‌ست له‌ خو‌ره‌لاتی کوردستان (کوردستانی ئێ‌رانی)یه. له‌ لۆ‌غی کوندا ئه‌و به‌شه‌ی کوردستان که‌ دواتر به‌ر و‌لاتی عێ‌راقی که‌وت، ده‌گوترا گه‌رمین و ئه‌و به‌شه‌ش که‌ به‌ر و‌لاتی ئێ‌رانی که‌وت ده‌گوترا کو‌یستان و، ئی‌ستاش شو‌ینه‌واری ئه‌و لۆ‌غه‌ته‌ هه‌ر ماوه‌ و جار‌جاره‌ به‌کار‌ده‌هینرێ.

شه خسه شیان گرتوه. ئەو دوو که سهی له پیش مام شه خسهی دانیشتوون، هەر له خوتو خۆپایی گیراون، دوازه شاهیدیان ههیه که بێتاوانن که چی دیانهوی گویی وشکیان به قونیوه بنووسین! ئەوانه ی به بی تاوان لیڤه په ستراون که م نین!

مام هه مه ده مین مه به سستی نه وه بوو کاکه پەش له ناساندنی که سایه تی و جوۆری تۆمه ته کانیان و ناوی به ندیه کان، زانیاری وردی بۆ بخاته ږوو، دهیزانی ناچاره ناوی نه دنامه کانی نه و خیزانه تازهیهی خۆی بزانی. پرسی: نه و چاومونه کلاوسپییهی ده که ته زیحی به رده داته وه له بن لیوان پسته پستیک ده کا بی نه وهی که س لیی حالی بیت، کییه؟ نه هاگوئی قولاغ کردییه و هه سستی له قسهی نه و سستی نه فندییهی راگرتییه، بزانی چی ده لێن! پیم وایی ته ریک که تییه و که س هه ز له چاره ی ناکا، نه ک هه ر ئیوه، هه تتا شه قاوه و چه قووکیشه کانیس به چاویکی پر له رقه وه ته ماشای ده که ن ده لێی پیسکه ی دوور ناواییه! کاکه پەش گوئی: نه وه (نایدن جاسووس)ی ده ریننی، گویا به تۆمه تی سیخوړی بۆ تورکیا ده ستگیرکراوه، وه ک باس ده که ن نه و جاسووسیه، له باب و باپیرییه به میرات لۆی به جیماره. باپیری له شاری که رکووک، زه مانی عوسمانیه کان وه ک ده ستکیش و چاوساغ که وتوته پیش سه ر بازو جه ندرمه ی تورک، بۆ هه لکوتانه سه ر گه رپه کی جووله که کورده کان، تاوه کو بیانگرن بۆ سه فه ربه لکو راپیچی سه ربازی زۆره ملیسی جه نگیان بکه ن، یان چه ند جارێک پارهی به ده ل بدن. یه ک له و مه لایانه بووه که له بری نه و جاسوسی و چاوساغییه بۆ تورکه کان، خه لاتی لیڤه ی زیږ، له جوۆری لیڤه ی ره شادی، وه رگرتوه!

نایدن جاسووس، له خوین و پشتی نه و که سه یه له په سستی و به د خویی یه ک مووی له باوکی هه لنه بواردووه، میقروبی نه و کاره پیسه ی، خوینی

ئالوودە کردووە، ئیستاش جاسووسی بۆ حکومەت دەکات، بۆیە کەس لێی نزیك نابێتەو. هەتتا هەتیوبازەکانیش بیزی لێدەکەنەووە بەهاوشانی خۆیانی نازانن، پێیان شەرمە لەگەڵی بدوین، گومان دەکری هەر حکومەت بە ئەنقەست هینابی بۆ ئەو بەندیخانەییە بۆ ئەوێ جاسووسییان بۆ بکات، بە تایبەتی لەسەر بەندییە سیاسییەکان، ئەوێتا بەردەوام بەدوای ئەو چوار مامۆستایەوێیە کە زیندانی سیاسین. مام حەمەدەمین گوتی: پەحمەت لە باپیرانمان گوتوویانە: «تۆرکە لە جێی بە میز دەبێ، کۆر لە بابیرا حیز دەبێ!»، لەو کاتەدا عەبدوێی مراقیبی بەندیخانە توورپوورە لێدا: کاتی خەوتنە! ئیدی هەركەسەو خزایە سەر جێگاو بالینگانی خۆی. کاکه‌پەش گوتی: مام حەمەدەمین، بەیانی ئەگەر عومر باقی بێت و بە زیندوویی ماینەو، سەرچەلەو پەچەلەک و ماجه‌رای هەموو بەندییەکان پێدەلێم. فەرهاد لەسەر گازی پشتی پراکشاو، چاو بە مۆلەق لە گۆشەیی بنمیچی هۆلەکەیی دەروانی، سەرنجی کەوتە سەر ئەو جالجالۆکەییە کە پێی وابوو تەوونی ئاینده‌ی ئەوانی دەچنی. پووناکی هۆلی نووستنی بەندییەکان کوژایەو، لێی مام حەمەدەمین کۆلی نەدەدا لە تەنیشتی کاکه‌پەشی پراکشابوو، دەیویست تا خەویان لێدەکەوێ، کەلک لەو چەند خولە کەش وەرێگری: بەراست کاکه‌پەش ئەو پۆ گویم لیبوو گەیلان قامە بەو گەنجەیی لای دەرگای دەرگوت پۆلە تۆیاغنیشی دوو چەقۆ تەرحت دەدەمی! دوو چەقۆ تەرحت یانی چی؟ کاکه‌پەش گوتی: دوو چەقۆ تەرحت دەدەمی یانی پادەووەستم بە هەموو کەیفیی خۆت دوو چەقۆم لیبەدە، ئەوکاتە من دەست بە شەڕی دەکەم! مام حەمەدەمین گوتی: حای، وەللاهی دوو چەقۆی بە هەموو کەیفیی خۆمی لیبەدەم، دەبی تەرسی بە گۆرێ وەرێکم و فەرپاقی پەشی لیبێرم!

كاكەرهش تاوه كو نازادكرا، ههولئى ده دا ناوى زىندانىيه كازو كه سايه تى و
جوړى تۆمه ته كانيان بۆ مام همه ده ميني پروون بكاته وه.

۱۰

رۆستەم، بەرلەوێ باری دەروونی تێک بچیت، دەستی خەلکی دەگرتو
 زۆرجار پارەشی بە قەرز دەدانی. لە هەندێک شوێن هەر بە رۆستەمی بازرگان
 ناویان دەهێنا. لەدوای ئەوەش کە باری دەروونی تێک چوو، خەلک نامادە نەبوون
 بە رۆستەمەشیت ناوی بێنن، وەکو جاران بانگیان دەکرد کاک رۆستەم. بەلام هەر
 پاشناو و ناتۆریه ک لە زاری رەفەت ئاغای دەهاتەدەر، زۆربەي خەلک لاساییان
 دەکردووە. ئاغا، گەورەیی خۆی لە بچوو ککردهوێ بەرامبەرە کەیدا دەبینی، بۆیە
 پاشناوی شیت، ژنانی، کەرچیز، قاوێچی، گەرۆک، چینگۆ، سەرئاسن، کوندهمیزو
 چەندین ناتۆری دیکه کە لایەق بە مڕۆفەکان نەبوو، هەمووی لە داهینانی
 رەفەت ئاغای بوون، بۆ ئەوێ خۆیان لە کرمانجەکان بە ماقوڵتر نیشان بدەن،
 یەکیش لەوانە ئاغا ناتۆری بۆ دروست کردبوو، سالە بوو.

سالە، زۆرخیزان بوو، ژنە کە ئه ساغ بوو، بە هەموو کارەکانی مالهو
 پانه دەگەشت، بۆیە سالە جاروبار دوور لە چاوی خەلکی ئاوايي، یارمەتی دەدا.
 پوژتیک، یە ک لە پیاوێکانی رەفەت ئاغای، سالەي بینیبوو لەسەر سینییە ک
 پڕپۆری بۆ جوو جکان کردبوو، ئەویش وردو باریک بۆ ئاغای گێرا بوو، رەفەت
 ئاغاش لەدوای سالەي ناردبوو پێیگوتبوو شەرم ناکەي ئیشی ژنان دەکەي؟ ئەتۆ

چ جوړه پیاوړکی؟ لیږه به دواوه بانگت ده که م ساله پرېوړه!

رږسته مه شیت، هر که بیستی کاکه پښی حاجی سمایلی هاتوته وه
 ناوایسو له بهندیخانه نازاد کراوه، هه پینې لیږد به هره داوان به کولانه کانی
 گوندیدا خوۍ تیکه لاوی ناپوړای خه لکی کرد، که ژنو مندالو ته وای خه لکی
 ناوایسی بیجگه له ناغاگانو گوردهو خزمه تکاره کان، به بیستنی هاتنه وه
 کاکه پښی حاجی سمایلی، خوشحال بوون، مندالان پپیان سهیر بوو بچنه
 دیدنه کی سیک له چه پسخانه نازاد کراوه، بو نه وهی بزنان چه پسخانه چ
 گورپانکاریو ناسه وارنیک له سهر روخساری مروث جی دهیلۍ.

رږسته م، چاوی به هر که سیک ده که وت، ژن بایه یان پیاو، مندال بایه یان
 پیر، دهیگوت: چه ند م به کاکه پښی حاجی سمایلی گوت: پیاوی چاک به
 مه چووه شاری، به قسه ی نه کردم! ده بیخو دهی! ناوا له شاری چه پست ده که ن،
 نه و خه لکه هینده بی نه قلن وا ده زانن نه من بو خومه نه سیحه تیان ده که م
 مه چوونه شاری، وا ده زانن له شاری هه نگوینیان بو رږکراوه، شه ویلاکم شل بوو
 هه رچه ندی بلیم کاکه مه چوونه شاری، بام مه چوونه شاری، ناخر له گوندی
 ته شتی زپر ت له سهر سهری بیت که س دهستی بو نابات!

رږسته مه شیت، هر که سیک دیبینی، به لینی لسی وهرده گرت که ناچیته
 شاری گونده که ی به جی ناهیلۍ. له گهل وهرگرتنی هر به لنینیک له هر که سیک،
 گز گز بالائی ده کردو ناسوودهی دهر ژایه دلپه وه.

به رله وهی نامیز له کاکه پښی بدات و به خیر هاتنه وهی بکات، هر له سهر
 کوسپه ی دهر گایرا گوتی: به قسه ت نه کردم کاکه پښ چووی بو شاری، بوپه
 چه پسیان کردی! کاکه پښ گوتی: رږسته م نه تو راست ده که ی، هر که سیک

گوندو مەزراو ناڤاری خۆی بە جێ بهێڵی، کە سایەتی و هاوولاتیبوونی خۆی لاسەنگ دەکات، بە لێنت پێ دەدەم ئیدی ناچمە شاری، ئەوجا خۆ ئەمن بە خوشی خۆم نەچووم بۆ شاری، پۆلیس ئەمنیان گرتو بە بێ خواستی خۆم بردمیانە شاری و حەپسیان کردم. لە دواى یە کتر لە ئامیزگرتن، کاکه‌پەش رۆستە مەشیتی لە تەنیشتی خۆی داناو گرنگیه کی تاییه تی پێ دا، پەنجەکانی خستبوو و نێو پەنجە ی رۆستە مەشیتی، پەنجەیان تێکەه لکیشابوو، دەستی رۆستە مەشیتی لە سەر رانی خۆی بە خۆه‌وه‌ی نوساندبوو، ئەویش هەر لە سەر یاسینی گۆلکێ^(۱) بوو: وەرە پیاو بە لێنم پێدە بلی شەرت بێ لە شەرتی پیاوان جارێکی دیکە ناچمەوه شاری! کاکه‌پەشیش خەریک بوو بە سۆندانه‌وه رەشیپتەوه هیندە ی سۆندە ی کەسکو سۆری بۆ رۆستە می خوارد، کە ئەوجارەیان رۆو لە شاری ناکاتەوه. هەرکاتێک یە کێک بە لێنی تۆکمە ی بە رۆستە می دەدا کە ناچیتە شاری، ئاسوودەیی بە هەموو گیان و بوونیدا گۆزەری دەکرد، هەستی بە سەرکەوتنێکی یە کجار گەورە دەکرد. بالاو قەڵفەتی کاکه‌پەشی حاجی سمایلی و رۆستە مەشیتی، وەکو یە کتری بوون، جلوبەرگیان بۆ یە کتری دەبوو. کاکه‌پەش بانگی برازاکی خۆی کرد: ئەو کورته‌کو شەراره

۱. یاسینی گۆلکێ: ئیدیۆمیکە لە وەوه هاتوو کابرایە ک گۆلکێکی هەبوو، نۆدی خوشویستوو، گۆلکە کە نەخۆشکەوتوو، کابرا داواى لە مەلای گوندی کردوو بیت یاسینی لە سەر بخوین، مەلاش دەلێ: یاسین لە سەر ئازەل ناخویندری. دواى ئەوه ی گۆلکە کە دەمری، خاوەنەکی، لە هەموو کۆر و بۆنە کدا، هەریاسێک کرابایەوه، دەیگوت: مامۆستا نەگەر یاسینت لە سەر گۆیلکە کەم خویندبا، نەدەمرد، مەلاش دەیگوت: دیسان هاتینەوه سەر یاسینی گۆلکی!

په‌شه مراد خانیه‌که‌م بۆ بی‌ننه، له‌نی‌و باوله‌ سووره‌که‌ی خه‌لانه‌یه^(۱)، ده‌یده‌م به‌ رۆسته‌می. کاتی‌ک کورته‌کو شه‌رواره‌ په‌شه‌که‌یان بۆ هی‌نا، له‌به‌رده‌می رۆسته‌می داناو گوتی: ئه‌وه‌ش بۆ تو رۆسته‌م گیان! رۆسته‌میش به‌رله‌وه‌ی له‌به‌ری بکات، داوا‌ی ده‌رزی و داوی کرد، ده‌رزی و داویان بۆ هی‌نا، به‌لام ده‌زوی په‌شیان نه‌بوو، ده‌زوی سپییان بۆ هی‌نابوو، رۆسته‌مه‌شی‌ت که‌وته‌ دوورین و ته‌قه‌لدانی گیرفانه‌کانی کورته‌کو شه‌رواره‌که‌ی. ئه‌و گیرفانه‌ی دابووه‌ به‌ر ته‌قه‌لی شاشو واشو گیرفانی هه‌موو به‌ ده‌رزی داو دووری. قه‌ت جلی له‌به‌ر نه‌ده‌کرد تاوه‌کو هه‌موو گیرفانه‌کانی نه‌دووربان. کاکه‌په‌ش گوتی: ده‌ هه‌لسه‌ هه‌پوو له‌به‌ریان بکه‌ با بزانه‌م لی‌ت جوانه‌! رۆسته‌مه‌شی‌ت له‌ به‌رامبه‌ر هه‌ر داوا‌یه‌ک که‌ لی‌ت بکردبایه‌ مه‌رجی خۆی هه‌بوو، مه‌رجه‌که‌یشی چه‌ند سویندیک بوو که‌ ئه‌تو ناچییه‌ شاری! بۆیه‌ به‌ کاکه‌په‌شی گوت: له‌به‌ری ناکه‌م تاوه‌کو سویندم بۆ نه‌خۆی که‌ ناچییه‌ شاری! وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌وه‌په‌ش به‌شی‌لکه‌^(۲) سویندی بۆ نه‌خواردی‌ت! ناچار بوو سویندی خوارد که‌ ناچیته‌ شاری و گونده‌که‌یان جی ناهیل‌ی، ئه‌وکات رۆسته‌مه‌شی‌ت گوتی: ئیستا دلم داکه‌وت، ئه‌وا له‌به‌ری ده‌که‌مو به‌ قسه‌ت ده‌که‌م. چوو، کورته‌کو شه‌رواره‌که‌ی پۆشی و هاته‌وه‌ مه‌جریسی. هه‌موویان گوتیان رۆسته‌م زۆرت لی‌ جوانه‌، پۆتی هه‌موو ئاغای ده‌بیانت شکاند، هی‌نده‌ قۆزی! کاکه‌په‌ش گوتی: خزمینه‌ رۆسته‌م راست ده‌کات ئه‌و بۆ ئیمه‌یه‌تی که‌ ده‌لی مه‌چه‌ شاری، ده‌بی هه‌موومان به‌ قسه‌ی بکه‌ین، زه‌وی و گوندو مه‌زرای خۆمان جی نه‌هیل‌ین و نه‌چینه‌ شاری، ئیمه‌

۱. خه‌لانه‌: بن هه‌رزال.

۲. شی‌لکه‌: پیز، سه‌لیه‌.

خاوهنی زهوی نین، زهوی خاوهنی ئیمهیه، بۆیه ده بیئت وه کو دایک ته ماشای بکهین، قهت نابیئت لیی جیابینه وه. له گوندی، ئاریکاری یه کتری ههیه، خوشه ویستی ههیه، ده ستپاکی ههیه، سلاو له یه کترکردن ههیه، هه موومان خزمو که سوکاری یه کترینو دلمان بو یه کتری ده سووتی.

رۆسته م، به رله وهی شیت بیتو باری دهروونی تیک بجیت، خاوهنی که سایه تیه کی به هیزبوو، پیاوکی که له گه تی چوارشانه ی تیکسمرایو توندوتوڵ و زرنگ بوو، رومه تی خرپرو کولکن، مووی سینگی هه تا بهر چه ناگهی به گه ردنیدا هه لزنابوو، له که لیینی قۆپچه ی کراسه که ی، مووه ره شه کانی سینگی سه ریان وه ده رنابوو، مووی قۆل و باسکی به گروازه بوو. ههر به راستی باوکی زانیبووی ناوی لیینی رۆسته م، چونکه به زیاده وه لیی ده وه شایه وه و ناوه که ی خه سار نه کردبوو، به هه موو باراندا رۆسته مایه تیی تیدا پهنگی دابۆوه، ده تگوت خودا ههر بو نه وهی دروست کردووه یارمه تی خه لکی بداتو خوشی بوین.

رۆسته م بهر له چوار سال، که نه وکات حالێ لێ نه گۆرَابوو، حال و گوزه رانی له زۆر که سی گوندی باشتریوو، زه کاتی ده دایه هه ژاره کان. به هۆی کاسبی و کرپین و فروشته وه سه رقāl بوو، خیزانه که ی بریتی بوو له خۆی و ژنی و دایکی و خوشکی و دوو مندالی سه رکه و بنکه. بازرگانی کرپین و فروشتنی له مابه یینی کوردستانو به غدادا ده کرد، گوێزو قه زوانو سماق و پیسته و خوری له هه ولیتیریا بارده کرد بو به غدا، له وێ ساغی ده کردنه وه و ده گه راپیه وه کوردستان. نه وانه ی نه و کالایانه یان بهرهم ده هینا، رۆسته میان به چاکی ده ناسی و متمانه یان پیی هه بوو، بۆیه بهرهمه کانیان راده ستی رۆسته می ده کرد،

بێئەوێ پارەى پێشوەختەى لیوەر بگرن، تەنھا لەسەر نرخەكەى پێكدەهاتن و بەرھەمەكانى دەبرد بۆ بەغدا دەیفروشتو پارەكەى بۆ فروشیارەكان دەھێنایەو. خۆ ئەگەر پارەكەش جارى وا ھەبوو دوا دەكەوت، خەڵكەكە ھێندەیان متمانە بە رۆستەمى ھەبوو ھەر باسیان لیوەر دەكرد، تا ھەمووى ساغ دەكردەو. رۆستەم، ژيانى لەسەر قازانجى ئەو بەرھەمانەبوو كە دەبێردنە بەغدايە.

رۆستەمى بازارگان، ئەو دەوايىن كەرەتەى بوو بچیتە بەغداو، ئیدى لەو بەدوا قەت بەغداى نەدیتەو. رۆژێكى گەرمى كۆتایى بەھارى بوو، تازە، دەستە دەستە جەویرەكانى ھەرەز لە بڕینەوێ خورى مەرەكان بووبوونەو، ھەر مەردارەو خوربەكانى لەسەریەك ھەلچنیو، ئامادەيە بۆ ھێنانە دیارى كەپارەكان. رۆستەم ھاتە تەماشای خوربەكان و دوو سێ خورى ھەریەكەو لە ریزێك دەرھیناو کردنیو، بۆ ئەوێ بزانی گنجى ^(١) و بەرمیزەى ^(٢) زۆرى لەگەڵ لولدراوێان خوربەكان خاوەنن! لە دواى مامەرەتکردن و کێشمە کێشیكى زۆر لەگەڵ مەردارەكان پێكھات لەسەر نرخى جووتى خورى، چونكە دەبوايە بەجووت خوربەكان بکریو بەقەپانو کێشان لە بەغدا بیفروشی، بۆیە رۆستەم دەبوايە بزانی جووتى خوربەكان چەندەو، وەزنیان، بە چەند خوریان ھۆقەيەكەو، باتمانى خورى چەند کیلو دەرەچیت! ئەو رۆژە رۆستەم دوو لۆرى پراوپرى لە شیلفى شیشكوتى خورى بارکردو، بەغدا خۆت بگرەو ھاتم!

١. گنجى: ئەو تیسكە خوربەى خوار دونگی مە، كە پاشەزۆى پێدا دەپۆت، بە خوربەكەو پەق دەبێتەو. لە ھێندێك شوێنى كوردستان (قلقلە)یشى پێدەگوترى.
٢. بەرمیزە: ئەو خوربەى كە میزى زۆر پێدا دەپۆت، زەرد ھەلەدەگەپت لە میزدا دەسووتن.

لۆریه خورییه ک بو کارگهی رستن و چنینه، لۆرییه کهی دیکه ش بو کارگهی ،تۆی فهتاح پاشا). ههردوو ک شوینه که تارادهیه ک له دهروهی شارن، ترافیکی ئۆمبیله کان نابنه رینگر له پیش لۆرییه کان، به بهراورد له گه‌ل ناوجه‌رگهی بازاری ریه‌و شوینه جه‌نجاله کان، بۆیه هه‌ر به ئاسانی گه‌یشتنه شوینی مه‌به‌ست. که‌مجار، له ده‌رگای کارگهی رستن و چنینه، یه‌که‌م باری قه‌پان کردو کرێکاره‌کان بیان کردو پاره‌که‌ی وه‌رگرت. پاشان باره‌که‌ی کارگهی (په‌تۆی فهتاح پاشا) شی ی کردو پاره‌ی ئه‌ویشی وه‌رگرت، کرێی لۆریه‌کانی دایه شو‌فیره‌کان، چونکه شو‌فیره‌کان به‌په‌له‌ بوون برۆن بو گه‌راجی باربه‌ری له شه‌قامی شیخ عومه‌ر بو هی به خالی نه‌گه‌رینه‌وه، به‌لکو باریان به‌نه‌ی بو کوردستان به موس‌لیشه‌وه. له به‌غداوه بو کوردستان یه‌که‌جار زۆربوو چونکه پایته‌ختی عیراقه‌وه هه‌موو باره‌کان پێداویستییه‌کانیان له به‌غداوه ده‌کړی و له‌وێ دابینه ده‌کرا. رۆسته‌م ئاواپی له شو‌فیره‌کان کردو به‌ره‌و نێو بازاری به‌غدایه، که‌وته‌رێ. به‌تایبه‌تی قامی جمهوری و شه‌قامی ره‌شید، که مه‌له‌بندی کۆبوونه‌وی کورده‌کان بوو، که‌ی له باخه‌لی توند قایم کردبوو هه‌موو هه‌ستو زه‌ینی له‌لای پاره‌که‌ی بوو، له ی گیرفانه‌رێکانو دزه‌ شاره‌زاکانی به‌غدایه، جیی پی جی نه‌بوو، ترسو نیگه‌رانی دیاربوو. ناهه‌قی نه‌بوو، هه‌رکه‌سیک بیویستبا بچیت به‌غدا، به‌ر له هه‌رشت نه‌گوت ئاگات له جزدانو پاره‌که‌ت بیت، گیرفانه‌ر لیت نه‌دزن! که‌س نه‌بوو ن چیرۆکی گیرفانه‌رینو دزی شاری به‌غدا ی نه‌بیستبیت! زۆر که‌س به‌هۆی و‌لێدان له گیرفانی و، به‌هۆی ده‌ست داگرته‌ی دزه‌کان و هه‌ستیاری شوین و ، دزیه‌که، زیاد له پێویست چه‌قویان داگرتوه، کابرا بریندارکراوه، ئی واش وه‌هه‌ر له جیی خۆی گیانی له‌ده‌ستداوه! رۆسته‌م، به‌ده‌م رینگاوه نێوه

گورگه ئاورپکی له دواى خۆى ده دايه وه، بۆ ئه وهى دُنیايیت که سى به دوا وه نیه! هۆکاری مانه وهى رۆسته م له به غدایه، ئه وه بوو که جارى پيشوو سه د پيشتهى دابوو به حاجى سه لبوخ، پاره کهى وه نه گرتبوو، ده بوايه ئه وه که په تهى وه ریبگری. له کاتى رې رۆيشتهنى نيو بازاری به غدایى، هه رکه سییک لى نىک ده بۆ به گوومانه وه لى ده پرانى و دوورى لیده کرد. خه ریک بوو له خۆى بمیزى، نه یده وئرا بچيته مزگوتیک بۆ میزکردن، وایده زانى ئه وانى دینه مزگوتى، هه موویان به دواى وى که وتوون پاره کهى لى بدزن. پى و ابوو ئاوده سته کانى مزگوتى بۆ قیره برکردنى، شوینیکى چۆله. کاتیک له شه قامى جمهوری ده یوست بچیت بۆ شه قامى ره شید، دیقه تى که وته سه ر شوینیکى لچه پ له به ینى دوو ته لاری بهرز، ینى هه ر بابایه پرووى له دیوارى ته لاره کانه وه پیه به دیواره کان هه لده میزی. رۆسته میش، خۆى به گۆرپانى میزکردنیدا ده کات. دیواره کان، به نه ندازهى مه تریک بلندی، شوینه وارى په لامیزه ی ریبوارانى پیه دیاره وه له خواری گۆمیلکه میزه کان په نداوى داوه ته وه، هالای بۆنمیزه که خنکینه رو ناتهن دروستن، سینگ دناوسینی و چاو ده برژینیه وه.

رۆسته م گوتى، وامده زانى هه ر له مابه ینى گونده کان و ده وری ئاشه کانى لای خۆمان که رمیز هیه! وه لى دیاره له شارى به غداییش که رمیز هیه! له کاتى په رینه وهى له شه قامه جه نجال و دوو سى ریز له ئۆتۆمبیله کان، نه وه ندهى دوکه لى ئاگجۆزى ئۆتۆمبیله کان هه لمریه کۆخه ی ده هاتى. رۆسته م یه که مجارى نه بوو بچيته به غذا و موسلئ، به س هیچجاریک ئاوا به ته نه نا نه بووه قه تیش ئه وه پاره زۆره ی پى نه بووه، بۆیه به جاره کى زهنده قى له دزه کانى به غدایى چوو سوو، وه ک له غه یبه وه پىیان گوتبى ئه وه که په ته

توووشی کاره‌ساتیک ده‌بیت! بۆیه هه‌میشه چاشمیش و له ئاماده‌باشیدا بوو، له سیبهری خۆی ده‌په‌وییه‌وه، به‌جۆرێک خۆی ته‌لقین کردبوو وه‌ک به‌رده‌وام تارمایی دزیکێ به‌دواوه‌ بیت، زۆرجار له به‌رده‌می دوکانیک ده‌ستبه‌جێ ده‌وه‌ستاو له پڕیوارانی دوا‌ی خۆی ده‌روانی، هه‌تاوه‌کو هه‌موویان به به‌رده‌میدا تیپه‌رده‌بوون ئه‌وسا ده‌ستی به‌ پڕیشتن ده‌کرده‌وه. پڕۆسته‌م به‌ هۆی ئه‌و گومانی دزیه‌ له هه‌رکه‌سیک له ده‌ورو به‌ری و قوشقیبوونی، سه‌رنجی چهند دزیکێ بۆ لای خۆی را‌کێشا. دزه‌کان د‌ل‌ن‌یا‌بوون که ئه‌و پیاوه، پاره، زیر‌یان شتیکی گرانبایی پێیه‌، بۆیه، شوێنی ده‌که‌ون. دزه‌کان هه‌م‌وو جۆره‌کانی گیرفانه‌ری و دزی له‌سه‌ر تا‌قی ده‌که‌نه‌وه، به‌ هیچ شی‌وه‌یه‌ک زه‌فه‌ری پێی نابهن. له‌ نا‌کا‌و چهند دزیکێ دیکه‌ش ده‌که‌ونه‌ شوێنی و چاودێرکردنی. زۆربه‌ی دزو گیرفانه‌ره‌کانی به‌غدا یه‌کتری ده‌ناسن، بۆیه له‌ دزه‌کانی به‌رایێ ده‌پرسن ئایا له‌ می‌ژه‌ به‌دوایه‌وه‌ن؟ د‌ل‌ن‌یا‌ن پاره‌و شتی گرانبه‌های پێیه‌؟ دزه‌کانی به‌رایێ ده‌ل‌ن‌ زۆر وریابه‌و هه‌رچه‌ندی ده‌که‌ین هیچ پێی ناچێ. دزه‌تازه‌کان، به‌ دزه‌کانی به‌رایێ ده‌ل‌ن‌: هه‌ر له‌ گۆتره‌ به‌ ئیمه‌ی بفروشنه‌وه، ئیمه‌ چاره‌ی ده‌که‌ین! دزه‌کانی به‌رایێ، ده‌زانن کیسه‌ی پره‌، بۆیه ده‌ستبه‌رداری نابن و ده‌ل‌ن‌ ئیمه‌ له‌ پیش نیوه‌پۆوه به‌دوایه‌وه‌ین، نایفروشینه‌وه، به‌لام ده‌توانین ببین به‌ شه‌ریک و برابه‌ش و، پیکه‌وه به‌ هه‌رجۆرێک بیت پرووتی ده‌که‌ینه‌وه، هه‌رچیمان ده‌ستکه‌وت له‌ نێوان خۆمان وه‌ک برا دوویه‌شی ده‌که‌ین. به‌وجۆره‌، ده‌ست ده‌خه‌نه‌ نێو ده‌ستی یه‌کتری و شافلخێر له‌ یه‌کتری ده‌که‌ن.

ئه‌و پۆژه‌ هه‌تا ئێوارێ به‌دوا‌ی پڕۆسته‌مه‌وه‌ بوون، به‌ هیچ شی‌وه‌یه‌ک زه‌فه‌ری پێی نابهن. پڕۆسته‌م زۆر خۆی له‌ شوێنی جه‌نجالی وه‌ک بازاری شو‌ریجه‌ نادات،

ناچیتته نهو شوئنهانی دزیو گیرفانبریی تیدا ئاساتره، تاده گاته شوئنی ئاسایی. رۆسته م، هه رکه سیک لئی نزیک ده بیته وه دهیخاته بهر لیژمه ی گومان. دوو دهسته له دزه گیرفانبره هه ره شاره زاو به نه زمونه کانی شاری به غدای، لهو دزانیه ی که کلی له چاوان ده دزن، به خویه وه سه رقāl کردووه دوو له دزه کان به وه بهری شه قامه که به په له پیش رۆسته می ده که ونه وه وک نهو پیلانه ی دایانر پشتووه، به تیژی تیده په پرن، بهرله وه ی رۆسته م بگاته لایان، به یه کتری هه لده پڕینو دهیکه نه شه ریکی شانۆگه ری، به ئومیدی نه وه ی رۆسته م بچیتته نئوانیان و نیو بزیان بکات و له کاتی نیو بزی زه فیه ری پئی ببه ن، له وکاته ی له بهینی هه ردووکیانه پاره که ی لسی بدزن. به لام رۆسته م به لایاندا تیژ تیده په ری و گرنگیان پئی نادات و به رهو نه و سه ری شه قامی رهشید له رۆشتن بهر دهوام ده بیت. کارنکی نه و توئی له بازاری به غذا نه ماوه، پاره ی سه د پیسته که شی وه رگرتووه و سه ردانی دوکانداره کپاره کانی نهو به رهه مانه ی کوردستانی کردووه لیستی داواکاری هه نگوینو رۆنه که رهو خوری و ته وای داواکارییه کانی لسی وه رگرتوونو دیاری بو ژن دوو مندا له ساواکه ی کپیوه. کاتی نه وه هاتووه له هوتیلنیک جیگای مانه وه ی شه وی بگری.

تویژالینک دوکه ل ئاسمانی به غدای داپۆشیوه، دواتیشکی خۆر له بهر زگی نهو تویژاله دوکه لانه ی کارگه کانی لای خۆرئاوای به غذا ده دات، زه رده په ر ئاسمانی نهو ئیواره یه ی شاری به غدای خویناوی کردووه، پرچی نارنجی خۆر، وه ک لیزگه ی مرواری که لافه ئاوریشمیکی زهرد خۆی له گه ردنی به رزی باله خانه کانی شاری به غذا هالاندووه. رۆسته م لهو ده رگایه ی (هوتیل ...) به پلیکانه کانی دالانه که دا سه رده که وئ، له دوا ی چهند پیچدانه وه یه ک خۆی له

پرسگەى ھۆتپەلە كە لە بەردەمى بەرپۆبەرى ھۆتپەلە كە دیتەو ھو سلاوئىكى
 لىكردو ئەویش فەرمووى لىكرد. پۆستەم پرسىارى جىگای لىكرد: ئايا
 جىگاتان ماو؟ بەرپۆبەره كە پىيگوت: بەلئى بچۆ ژوورى پىنج چوار تەختى
 نوستنى لىپە كام تەخت بەدلپە لەسەرى راكشى و سى تەختە كەى دىكە بۆ
 ئەو ميوانانەى لەدواى تۆو دىن. پۆستەم روو دەكاتە بەرپۆبەره كە و پىي دەلئى
 ئەمن لەگەل ھىچكەس لە ژورنىك ناخەوم چجای لەگەل سى كەس، ئەمن ھەر
 چوار تەختە كە كرى دەكەم و پارەكەى چەندە ھەمووى دەدەم. لەدواى ئەو
 تەسكەرەى لى وەرەگرى و ناوى دەنوسى و پارەكەى لى وەرەگرى، كلىلى ژمارە
 پىنجى پى دەدات كە لە پارچە دارنىكى سەرى كلىلە كە نوسراو ژمارە پىنج. بەو
 شىوہە پۆستەم ژوورنىكى چوار تەختى بە تەنھا بۆ خوى دەگرى. كە دەچىتە
 ژوورەو سەرىكى پەنجەرەو دەرگا و دارودىوارى ژوورەو دەكات بۆ دلنابوون لە
 قايمى شوینە كە چونكە ھەموو خەيال و ھەستى لەلاى پارەكەى باخەلپەتى،
 بە ھىواى ئەو بەزووترىن كات بگەرپتەو ھەق و ھىسابى ئەو
 خەلكە بدات كە بەرھەمەكانى لى وەرگرتوون.

كاتىك دزەكان بەو دەزانن، قەرەمى دەست و پىيان دەشكى، كە ھەموو
 ئومىدىان بەو شەوہە پارەكەى لى بدزن. لە چاىخانەى ژىر ھۆتپەلە كە
 كۆدەبنەو بۆ ئەو نەخشەى كى نوئى دابرىژن بۆ برىنى گىرفانى پۆستەمى.
 ھەرىە كە و راو پىشنىارى خوى دەخاتەروو بۆ ئەنجامدانى گوناھىك كە لە
 كۆتايى سەرنوشتى خىزانىكى نغروكرد! دزىك دەلئى ئەو پىاو بە ئەندازەى ك
 قوشقى وزىتە، دزىكردن لى ئاستەمە، مەگەر كلاًوى سەخرەجندمان لەسەرى
 بىتو نەمانىنى ئەو جاتوانىن دزى لى بكەين! ئەو نەخشە كىشانە، قەدەرى

ناديارى ژيانى ئايندى رۆستەمىيان دەپىستا پىلان و پىشنىارى ھەرىكە لە دەزەكان بۆ ئەو ھە بزانن چۆن چۆنى زەفەر بە رۆستەمى بەرن. وەك پەوگورگ لەو نىوہ مەلۇمۇ دەكەن، وەك ئەو كەمىيارانەى چاودىرى نىچىرىك بەكەن!

دەزەكان وەك پىشەى نامەردانەيان، ھەمىشە داشكاندنەيان ھەىە لە ئەخلاق! شەو راشكاو، زۆرىەى خەلک نوقمى خەو، وەك ئەو نەخشەى دایانپرشتوہ لەدوای ئەو ھى دلىابوون ئەو ھۆتىلە شوئنى بۆ مانەو ھى مىوانى تازە نەماو، بە دارەمەتتەكەو كە مردوویەكى تىدا راکشاو، بە دەم گریان و لشمەلشمەو لە ھۆتىلەكە وە ژوور دەكەونو دارەمەتەكە لە پرسگە دادەنن. ھەندىكىان سەریان شورکردۆتەو سەر سەنگى مردووەكەو نىچاوانیان لە بەتانیەكە دەسوونو دەگرین، بە دەم بابەرۆو خویان وەك كورپى مردووەكە دەناسىنن و ھەم بۆ ئەو ھى كەس دەمووچاویان نەبىنى كە بىتتە ھۆى ناسىنەو ھىان و ھەم خویان وانىشان بدەن ئەو دارەمەتە جەنازەى باوكیانى تىداىەو زۆرى بۆ بە پەرۆشن. لە پرسگە پىیان دەلین ھىچ شوئنىكى چۆلمان نەماو بۆ مانەو ھى نىوہ، لەپىش نىوہش چەند مىوانى دىكەمان بۆ ھات بەلام شوئنىك بۆ مانەو ھىان نەبوو، رۆیشتن بۆ ئەو ھى لە شوئنىكى دىكە جىگا پەیدا بەكەن، نىوہش بچن بۆ ھۆتىلەكى دىكە. خاوەنى مردووەكە پىداگیرى دەكەن بۆ مانەو ھى دىكەنە دادو فىغان، دەلین ئەو تەرمى بابمانەو ئىمە خەلکى دىوانىيەن، بەوشەو بە مەتتەكەو بۆ كورپىن! مەگەر كافىستانىيە بەغدا؟! بە ھەرشىو ھەىەك بىت دەبى جىگامان بۆ بەكەنەو. لەو كاتەدا زۆرىەى مىوانەكانى ھۆتىلەكە بەناگادىن دەچنە پرسگەكە بۆ ئەو ھى بزانن چ خەبەرە ئەو گریانو ھەنگامەىە؟ رۆستەمىش تەبای ئەو خەلکە دەچىتە پرسگە، بەرپۆبەرى ئىشكەرى پرسگە،

کاتیک چاوی به رۆسته می ده‌که‌وێت، ده‌لێت: ته‌نیا نه‌و براده‌ره ژورێکی چوار ته‌ختی گرتوووه‌و کرێی خۆی داوه، نه‌گه‌ر نه‌و له‌ پیاوه‌تی خۆی جیگاتان بکاته‌وه، نه‌وانیش نه‌و پێشنیاره‌ی که نه‌خشه‌یان بۆ کێشاهه‌ له‌ زاری به‌رپرسی پرسگه‌ که ده‌بیستن، ده‌که‌ونه سه‌رده‌ستو پیتی رۆسته‌می و پیتی ده‌لێن بیکه‌ راهی خوا، نه‌و چهند کاتر میهری ماوه‌ بۆ به‌ری به‌یانی، جیگامان بکه‌وه‌ له‌وکاته‌ی به‌رپرسی نووسینگه‌ که ده‌لی: نه‌و براهه‌ کورده‌، کورده‌ به‌ به‌زه‌یی و میهرخاس و به‌خشنده‌ن! ئیدی به‌ هه‌ر هه‌موویان، کورده‌ وه‌ک نه‌شپه‌فی مه‌خلوقات نیشان ده‌ده‌ن، کورده‌ به‌ شه‌ره‌فن، کورده‌ به‌ وێژدان و... رۆسته‌میش غروری کوردانه‌ی سواری سه‌ری ده‌بیست: به‌ هه‌رنرخیک بیست نابێ نه‌و متمانه‌یه‌ له‌ ده‌سه‌ست بده‌م! به‌ متمانه‌ به‌ خۆبوونیکه‌وه‌ پێیان ده‌لی: نه‌و داره‌بازه‌یه‌ هه‌لگرن، وه‌رنه‌ دوام بۆ ژووری پێنج! نه‌وانیش هینده‌ی شانی رۆسته‌می ماچ ده‌که‌ن وه‌ک قوتبی په‌بانی ئاوێ به‌زه‌یی لی دابنه‌وه‌، بۆ نه‌وه‌ی زیاتر رشتی بکه‌ن له‌ سه‌ر به‌لێنه‌که‌ی.

داره‌مه‌یه‌ که ده‌به‌نه‌ ژووری پێنج و له‌لای رۆسته‌می دایده‌نین، رۆسته‌م به‌و عاره‌بییه‌ چه‌په‌که‌ی فیری بووبوو، که‌وته‌ دلدانه‌وه‌یان پێیان ده‌لی هه‌موومان مردنیک قه‌رزدارین و هه‌ر ده‌مرین، نه‌وه‌ی نامرێ به‌س خودایه‌، هه‌ریه‌ که‌مان به‌جۆرێک و له‌ شوێنیک ده‌مرین، دایکو باوک بۆ که‌س تا سه‌ر نامین، رۆژیک به‌جیمان دین و ئیمه‌ش رۆژیک مندا له‌کامان جیدیلین، مردووش به‌ گریان و داد و فیغان زندو نابێته‌وه‌! نه‌وانیش ده‌که‌ونه‌ سه‌ر مه‌دح و سه‌نای کوردان، چهند به‌خشنده‌و میهره‌بان، وه‌کو نمونه‌ی رۆسته‌می. یه‌ک له‌ دوا‌ی یه‌کتی ژووره‌که‌ی جی ده‌هیلن، له‌ کۆتایی یه‌کیان له‌ سه‌ر داره‌مه‌یه‌که‌ی ماوه‌ته‌وه‌ به‌ ته‌نها، نه‌ویش داوا له‌ رۆسته‌می ده‌کات ناگاداری ته‌رمی باوکی

بیټ، تاوه‌کو له ئاوده‌ست و سه‌رئاو ده‌گه‌رېته‌وه، یان برابره‌کانی دینه‌وه. به‌و شیویه‌ه رږسته‌م به‌ته‌ن‌ها له‌لای د‌اره‌مه‌یته‌که ده‌مینیتیه‌وه، ده‌رگاش داخراوه، رږسته‌م به‌ته‌ن‌ها له‌لای مردوویه‌ک زور هه‌راسانی ده‌کات له‌ناکاو مردووه‌که به‌ماسکینکی ده‌ست‌کردی زور ترسناک له‌نیو د‌اره‌مه‌یته‌که قیت ده‌بیته‌وه، رږسته‌م به‌بینینی نه‌و دیمه‌نه ترسناکه هیچی له‌ده‌ست نایه، جگه له‌چهند بیسمیل‌لایه‌کی پچر‌پچر! مردووه‌که زه‌لامینکی به‌قه‌لافه‌تی نه‌فره‌جای ترسناک، به‌ناسنیکه‌وه هه‌ل‌ده‌کووتیتیه‌ه سهر رږسته‌می. له‌کۆمه‌ل‌گای نیمه‌دا جه‌نازه‌ی مردوو زور به‌سام و ترسناکه، چجای به‌به‌رچاوتیه‌وه زیندوویتیه‌وه له‌د‌اره‌مه‌یته‌که بیته‌ه‌ری. رږسته‌م، به‌و دیمه‌نه له‌هوش خوی ده‌چی. مردووه‌که، زور بی به‌زه‌بیانه وه‌ک نا‌ژه‌لیکی درنده‌ی کیوی به‌قه‌ستی کوشتن، ناسنیک له‌سه‌ری رږسته‌می ده‌داو کوفاره‌ی خوین فلوچقه‌ی ده‌کات، له‌وکاته‌دا پاره‌که له‌باخه‌لی ده‌رده‌هینیتو له‌کاره‌کی ده‌بیته‌وه و تاقه‌یه‌ک دینار له‌گیرانه‌کانی نا‌هیلتیه‌وه. که جییده‌هیلت، وا ده‌زانیت رږسته‌م مردووه، ده‌ستیک به‌سه‌رو گویلاکی خوی داده‌هینتی و سیمای خوی ناسایی ده‌کاته‌وه، به‌هیمنی له‌ژووره‌که‌وه ده‌چیته‌ه‌ری و ده‌رگای ژووری پینج داده‌خوا د‌اره‌مه‌ییتیک و رږسته‌می له‌خوین شه‌لال، به‌جی ده‌هیلتی، به‌پلیکانی دالانی هوتیله‌که‌دا ده‌چیته‌خواری. پاشدزه‌کان، له‌خواری و له‌چاوه‌روانی پاره‌که، وه‌کو گورگی برسی زمانیان له‌لالیویان ده‌دن، چونکه دل‌یان نه‌و پیلانه سه‌رده‌گری، له‌به‌رته‌وه‌ی بۆ‌یه‌که‌مجاره‌نه‌و شیوازه له‌دزی، تاقیده‌که‌نه‌وه!

چۆنیه‌تی زانینی ورده‌کاری و دانپیدانانی نه‌و دزیه، که داشکانینکی زوری نه‌خلاقیی تی‌دایه، له‌دوای چهند دزی و گیرانبری و که‌تنی دیکه. رږژنیک

دوو لە دزەكان دەستگير دەكرێن، كه كارەكتەرى ھەمان گيرفانبەرىنى رۆستەمى بووينەو ددانى پێدا دەنێن. ئەوجارەيان بە تاوانى گيرفانبەرىنى حاجىيەك، كه خالى ئەفسەرى پولىسى نەھىشتنى تاوان بوو لە شارى بەغدا، لە دواى لىكۆلىنەو ددانىيان نا بە چەند تاوانو دزى كه لەو پيش كردوويانە، يەك لەو تاوانانەش دزىكردن لە رۆستەمى، شىوازى ئەوجۆرە لە دزى، بوو جىي سەرنجى تەواوى ئەفسەرو پولىسەكان. دزىكردن بە مردوو شىوازىكى نوێ بوو، نەبىستراو و نەديترابوو، لە ئەنجامى لىكۆلىنەو بۆيان دەرگەوت ئەو كەسەى لەنيو دارەمەيتەكە خۆى كردبوو بە مردوو، گەورەگيرفانبەرى شارى بەغدا و چەقۆكىشى ناسراو، كەرىم عەربى بوو، ئىشوكارى دەرگەوانى خانمە لەشفرۆشەكانى بەغدا بوو، پارەى كرىي لەشفرۆشەكانى وەرەگرت. دەرنگانى شەويش زۆرجار لە بەردەرگای يانەو بارەكان خاوەى لەو پياو سەرخۆشانە، كه مەروڤى دەستوبى سى و بىووى بوون، مندالىكىش دەيتوانى روتيانكاتەو، چەقۆيەكيان پى نىيە بۆ خۆپاراستن، وەرەگرت.

بۆ بەيانى، پاككەرەووى ھۆتيلەكە گوىي لە نالەو لرخەى ميوانى ژوورى پىنج دەبىت، بەرپۆبەرى پرسگەى ھۆتيلەكە ئاگاداردەكاتەو، يەكسەر دەچن بۆ ژوورەكە، كاتىك دەرگای ژوورى پىنج دەكەنەو دەبينن دارەمەيتىكى بەتالو ميوانىكى شەلالى خوين، لەنيو پىخەفە خويناو بىيەكانيدا بە حال ھەناسە دەدات! پولىس ئاگاداردەكەنەو و بەپەلە بەرەو نەخۆشخانە دەپرفيئن. لەكاتى ھىنانەخوارەووى رۆستەم كە لەنيو بەتانبەكەيە، سەرنجى پياوئىكى كوردى خەلكى كەركوك بۆ لاى خۆى رادەكىشى و ھاوار دەكات: بوەستن، من خۆم لەگەلى دەبم، ئاي ئەو خۆكاك رۆستەمە دەمىكە دەيناسم، خەلكى گوندەكانى

ههولیره. خاوهنداری لیده کاتو کاتیک له نه خوشخانه ش دهرده چی، چونکه باری دهروونی ته واو تیک چووو شیواوه، یاوه ری ده کات تاوه کو دهیگه یه نیته وه گونده که ی خویان. لهو رژه وه باری دهروونی روسته م شیوا و، له روسته می بازرگان بوو به روسته مه شیت! هه رچه ندی خزم و که سوکارو خه لکی ناوایی لینی دهرسن روسته م بچی وات به سه رهاتووه؟ کی وای لیکردی؟ له کوئی نهو به لایه یان به سه رهیناوی؟ هه ر نه وهنده له روسته می ده بیستن: مه چن بو شاری! به درتژیی نهو چهنده رژه، نهوهی له روسته مه شیتی ده بینن و ده بیستن، تنه ا دهستی له سه ر گیرفانه کانی خوی توند ده کات، وه ک بیانوهی شتیکی له گیرفانی دهرینن و ریگایان پی نه دات و ده لی: له شاری مردووش دزیت لیده کات! له وه لامدا ده لی ت بو خواتان پی ده لی م مه چنه شاری و گوندی به جیمه هیلن. دهستم دامینتان شار بو نیمه نابیت، کاکه هه ر چ نیشیکتان هه بوو من بوتانی ده کم، بهس به لینم پیبدن مه چنه شاری، له شاری، مردووش دزیتان لیده که ن!

هه رکه سیک بیگوتایه ناچمه شاری، هه لده ستا نهولا نهولای ماچ ده کرد:

نه تو کوری بابی خوتی و به قوربانت بم، نه که ی بجییه شاری!

نهوانه ی خوری و هه ر به رهه میکی دیکه یان به قهرز دابوو به روسته می، یه ک یه ک ده هاتنه لای و دلنه واییان ده کردو دوعای چاکبونه وه یان بو ده کرد. هه ر هه مووشیان گهر دنیان نازاد کرد لهو پارهییه ی له سه ری بوو، بگره په نیرو ماستو که شکو زور پیداویستی رژه انه ی منداله کانیان بو دابین ده کرد.

خەلکی گوندی سالاڤە شکار تەیه ک^(۱) گەنمیان بۆ دەچاندو بۆشیان دروینە دەکردو هەرچی پێکیان بۆ مالا و مندالی خویان دەکرد ئەوەشیان بۆ رۆستە مەشیتی دەکرد. لە پرووی جەستەیی و توانای کارکردن، هەر رۆستە مەکی جاران بوو، تەنها باری دەروونی شیوا بوو، دەنا زەلامیکی بەوەجو بەهەرە کەت بوو، ئەگەر بیانویستایە کرێکاری پێ بکەن، هەرچەندی پێشنیاری پارە زۆریان بۆ بکەدایە، تەقەقی لەسەر یەو نە دەهات و کارەکی نە دەکرد، بەلام ئەگەر بتگوتایە ئەو کارەم بۆ نە کرێ دەچمە شاری و گوندی جێ دەهێلم، دەستی دەکرە ملی خاوەنکارو دوو ماچی لێ دەکردو دەیگوت: بەلێنم پێدە ناچیە شاری، برای خۆت هەموو کارە کەت بۆ دەکات. بەو شیوەیە پارە رۆژانە کەیان دەدایە دەستی ژنە کەمی و ئیدارە گوزەرانی خۆیان پێدە کرد. رینگای خستە سەرکاری رۆستە میان دۆزیبوووە. هەر کورتە کو شەروارو دەستە جلیکی نوێ بۆ دەکرا یان پێیان دەبە خشی، قۆلی تێهەلنە دەکێشا هەتاوە کو هەموو گیرفانە کانی زۆر بە مەحکەمی نە دوورباو تەقە لێژ نە کردبان، جە کانی لەبەر نە دەکرد، بۆی گزنگ نەبوو داو دەزوو کە هەر رەنگێک بوايە، تەنها قایم بوايە بەس بوو!

زۆرجار ژنە کاملە کانی ئاوايی، ساوار، برۆش، گەنمە کوتاو، داندۆک، نیسکو نوک، لەنیو جەوالاندا بۆیان بلند نە دەکرا بیگوزنەو، بە بەرگوتی رۆستە میان هەلدینا، وەک بلیی بووکی لەگەڵ تۆمە خەسوو گویت لێییت: خۆ دنیا بەزەیی تیدا نە ماو، ئەیەرۆ بابانت شیوی! جیران ناچتە یاری جیرانی

۱. شکار تە: پارچە مولکێکە کە جوتیارێک بە دانەوێڵە و پەنجی خۆی، بۆ کەسێکی هەزار و نەداری وەک شوان، پێنجبەر، ماله هەتیو و... دادەچێتی بەرەم دین. هەندیکجاریش خەلکی ئاوايیک بۆ مەلای گوند ئەو دەکەن.

خۆی! ئەو گوندە کەلکی ژبانی تێدا نەماوە، باربکەین بۆ شاری لە هەمووی باشتەر! هەرکە پۆستە مەشیت ئەوێ دەبیست، بەپەلەو بە هەشتاوی دەیگوت: کوا چ کاربکتن هەیه با بۆتانی بکەم، هیچم ناوێ تەنها بەلێنم پێ بدەن مەچوونە شاری! هەموو جەواڵو خراو تێرو پڕسکەکانی بۆ دەگواستنەوه، لە بەرامبەری ئەوێ نەچن بۆ شاری و گوندی چۆل نەکەن! بەلام سەرەژنە کابان چاکەکانی ئاواپی، بەشی پێداویستی مائی رۆستە میان بە زیادەوه دادەناو بۆیان رەوانە مائی دەکرد. ژبانی رۆستە مەشیتو مأل و مندالی لەسەر شانی خەلکی بەخسندە ئاواپی بوو، لەلای خەلکی ئاواپی قابیلی قبوول نەبوو شتێک لە مائی خۆیاندا هەبیستو لە مائی رۆستە مەشیتیدا نەبی! بگرە زۆرشت لە مائی رۆستەمی زیاتر بوو تا دەگاتە مالهەکانی ئاواپی. تەنانەت کچە گەورەکەشی کە تەمەنی تازە ببوووە هەوت سأل، ئەو خالە لاوازی بابی دیتبۆوه، داوای هەرشتێکی کردباو ئەو بۆی دابین نەکردبا، دەیگوت: ئەگەر بۆم پەیدانەکی، لە گوندی دەرپۆم دەچمە شاری! رۆستە مەشیت بە بیستنی ئەو قەسە قەلەمی دەستوپێی دەشکاو لە نامیزی دەکردو سەد جاری خۆ بەقوربان دەکرد: بەس مەچۆ بۆ شاری، هەرچی ئەتۆ داوای بکە ی ئەگەر لەسەر پشته شیران، لەسەر بالی هەوران بیست، بۆت دینم!

لەنیو سەد گوندی ناوچەکە، هەرکارێک هەرپووداویک هەرقەسەیه ک لە دژی بەرژەوندی ئاغاو شیخو دەسەلاتداری زالم ئەنجام بدرايه، یە کسەر و بی سیو دوو وەک تاوانێک دەدرایە پال حاجی سمالیل و کورەکانی، لەنیویشیاندا کاکەرەش! تەنانەت لەو چەند پۆژە رابردوو، لەسەر قەبرستانی، لەکاتی ناشتنی تەرمی مندالیکی ئاواپی، رۆستە مەشیت کە هیچ تە کلیفیکی شەرعی لەسەر

نییه، پشتی کردبووه شوورە قەبری ناغاگانو پرووی لە قەبرستانە کە کردبوو، هەردوو بەللی لێک بلۆکردبوو، وەک بیهوێی مردووەکان لێک جیا بکاتەو، بە دەنگێکی بەرز گوتبووی: بۆ خاتری رۆحیانەتی پیغەمبەری و مأل و منداللی پیغەمبەری و ئەولیای ئەنبیای جەمیعی موسولمانان، بە تایبەتی مردووی ئەو قەبرستانە ییجگە لە ناغاگان، هەدیەتەن ئەلفاتیحا! خەڵکە کە زۆریان لە شەرمی خاوەن مردووە کە، نەبادا دللی شتێک بکا بە پێکەنینیان، لڤکە ی هەوری و جەمەدانیه کانیان لە زاری خویان هاوشتبوو بۆ ئەو ی پێکەنینە کە داپۆشن. ئەو قسەیه ی رۆستە مەشییتی گەیشتبوووه ناغاگان، ئەوانیش گوتبوویان ئەو مامۆستای هەبووه، مەبەستیان کاکه‌پەش بوو، ئەگەرنا شیتیک چۆن لە فاتیحاش ئیمە هاویر دەکات! دەیانگوت: ئەگەر هیستر لووشکە ی لە ناغایە کی بدات، دەستی کاکه‌پەشی تێدایە!

لەدوای ئازادکردنی لە بەندیخانە، سەرماو سۆلە بەتەواوی داهاستبوو، لەدوای سێ مانگی رەبەق، ناغاگان هیشتا کۆری دریا بەوەندە گرتە دانە مرکابوووه، ئازادکردنی ئەوانی نیگەرەن کردبوو. شەو و رۆژ ناغاو شیخ و دوعاگوو قولە کوێخای ناوچە کە بە پشتیوانی دەسەلات، لەو ی دەخەفتان چۆن کاکه‌پەشی لەنیو بێن و ئەو کۆسپەیه لەسەر رپی خویان تەخت بکەن، بۆ ئەو ی بە شکاندنی ئەو، چاوی هەموو ئەو جووتیارە هەزارانە بشکێنن کە رۆحیەتی بەگژدا چوونەو لە دەماریاندا هەیه. رۆژانە هەزارو یەک تەگبیرو پیلانیان تاووتوی دەکردو دادەپرشت، دەسەلاتی زالم و کۆنەپەرستی میریش، لە بەرژەوهندی ناغاگاندا بوو. چەوسانەو ی چینیایەتی، پشتی

جووتیاره هه‌ژاره‌کانی له سوخره‌و بیگار وه‌کو پشستی باربه‌ر جدو^(۱) کردبوو، فریاده‌سیک نه‌بوو، ده‌ستیان بگری و له‌و زه‌مه‌ریه‌ ده‌ریانبینی! نا‌غا‌گان پٚیان وایه‌ خاوه‌نی ماهیه‌تیک‌ی ماقول‌ترین و ئەفسانه‌یی و ئەزەلین، بۆیه‌ چٚزبان له‌ نازاردان و برسی‌کردنی جووتیاره‌ هه‌ژاره‌کان ده‌بینی. بٚئا‌گا له‌وه‌ی مرۆ‌فه‌کان کاتیک‌ هه‌ست به‌ جوړنک له‌ یه‌ کسان‌ی و تٚریوونی زگی‌ خو‌یان‌و مند‌اله‌کانیان ده‌کن، هیچ‌کات بیرو‌ خه‌ی‌الیان بۆ‌ لای‌ تفه‌نگ‌و دژبه‌ری به‌رام‌به‌ره‌که‌یان که‌ چه‌وسٚینه‌ره‌که‌یه، ناکه‌نه‌وه‌و په‌نا نابه‌نه‌ به‌ر یاخیبوون.

شه‌وانی زستان دانیش‌توانی گونده‌کانی ئە‌و مه‌ل‌به‌نده‌ به‌ یاری‌ جو‌را‌وجۆر به‌سه‌ر ده‌بن، یه‌ک له‌و یاریانه‌ که‌ره‌مستانیه‌^(۲)، هه‌ندیک‌جار له‌سه‌ر قه‌ل‌یش ده‌یکه‌ن. ئە‌و شه‌وه‌ی که‌ بریاربوو له‌و گونده‌ی ئە‌ویه‌ری رووباری، که‌ره‌مستان‌ی بکری، کاکه‌ره‌ش و هیدۆش بانگه‌یش‌شت کرابوون، له‌دوای نانی شی‌وان ناماده‌بن. ناخ‌ره‌دووکیان یاری‌زانی باش بوون. کاکه‌ره‌ش له‌دوای نازاد‌کردنی له‌ به‌ندی‌خانه، یه‌که‌مه‌جار بوو به‌ شه‌و له‌ م‌ال‌ی بچٚته‌ ده‌ری. ئە‌و پٚی رۆ‌یش‌تنه‌ له‌ لای‌ که‌س نه‌ی‌نی نه‌بوو، به‌ نا‌غا‌کانیش‌ه‌وه، هه‌موو خه‌ل‌ک ده‌یزانی ئە‌مشه‌و یاری له‌و گونده‌ی ئە‌ویه‌ری رووباری ئە‌نجام ده‌دری. کاکه‌ره‌شیش یه‌ک له‌ یاری‌زانه‌کانه‌و به‌د‌ل‌ن‌یا‌یه‌وه ناماده‌ ده‌بٚتو ده‌چٚت. مش‌یرنا‌غا‌و باوکی، ئە‌و شه‌ورۆ‌یش‌تنه‌ی کاکه‌ره‌شیان به‌ هه‌ل زانی بۆ‌ ئە‌وه‌ی زه‌فه‌ری پٚی به‌رن و بیکوژن، ده‌یان‌ه‌ویست له‌ ره‌شه‌شه‌وی ژبان‌ی ئە‌و مه‌ل‌به‌نده‌دا چرایه‌ک بخنکٚنن، چونکه‌ له‌ قه‌له‌مره‌وی

۱. جدو: ب‌ل‌ندا‌یه‌که‌ له‌ به‌ینی مل و پش‌تی باربه‌ر، به‌ه‌وی بار و کورتانه‌وه ده‌نه‌نگ‌وا و چ‌ل‌کی ده‌کرد.

۲. که‌ره‌مستان‌ی: که‌له‌مستان‌ی، گ‌لاوٚن، گ‌وره‌وٚن، جو‌رابٚن.

ئەواندا چرا و پرووناکی قەدەغەییە! دەیانویست خۆیان لەو ھەرەشەییە لەسەر بەرژەوئەندییەکانیان دروست بوو، دەرەز بەکن. لەوکاتەیی پەفەت ئاغا دَلْیا دەبیت کاکە پەش دەچیتە یارییە کە، بە مشیرئاغای کۆری دەلْی: بچۆ وەلی قادر ژنانیم بۆ بانگ بکە! قادر ژنانی ئەو ناوێ لە ئاغا کەنەو بە بالائی بڕابوو، مام قادر ژنانی ھەلسو کەوتی مێیانەبوو، خەزمەتکاری ئاغایە و کاری نێو ژنانو بە تاییەتی ئاغاژانی پێسپێردراو، بەھۆی کارەکییەو، ئاغا کەن ناوێ ژنانیان پێ ھەلۆاسیو. وەلی قادر ژنانی ھەتا دەست ھەلْینی کەلەگەت، جینگای متمانەیی پەفەت ئاغای بوو، ئەو یە کەم کاری نەبوو پێی سپێردرا بیت، چەند جارێکی دیکەش ناردرا بوو بۆ گوندەکانی دەورووبەر بۆ بڕینی کلکی کەری ناحەزەکانیان و تەقەکردن لە مائی خەلک و دیوارپڕین و زۆر کەلْینی دیکە. ئاغا پێسی وابوو بۆ ئەو کارە، وەلی لە ھەموو تەفەنگدارەکانی دیکە باشتر، بۆیە ئەو ئەرکە قورسەیی پێ دەسپێری. وەلی لە بەردەمی ئاغای خۆی نامادە دەبیت و دەست لەسەر سینگ دەلْی فەرموو ئاغا ئەمر بکەو بەندە جیبە جیبی بکات! پەفەت ئاغا دەلْی: وەلی! ھیشتا بە تەواوی وەلیە کە لە زاری ھەلْنەو ەریو، وەلی چوارجار دەلْی: بەلْی، بەلْی، بەلْی، بەلْی! گۆبگرە، ئەرکی ئەوجارەت دەزانم قورسە، وەلْی ئەمن بە خۆم دەزانم کێ پیاوی ئەرکی قورسەو لە ھەموو تەفەنگدارەکانم عاسیتر، پیاو ئەو پیاو ەییە بچیتە ھەوێ و بیتەو^(۱)! پاداشتی ئەوجارەت بەدْلی خۆتە، بۆسان باس کردووم دَلْت بە کچی ئەو پیاو ەوییە کە تازە لە دوای ھەمەشوانی بۆتە شوانی ئیمە، سەییە! ھەرکە کارە کەت ئەنجامدا بەیانییە کە لیتی مەرە دەکەم! وەلی، ئاوی لە دَلْی

۱. پیاو ئەو پیاو ەییە بچیتە ھەوێ و بیتەو: کەسێک بچن لە شوینی مەبەست دەستی خۆی بوەشینن و بە سەلامەتی و سەرکەوتویی بگەپیتەو.

دیت: نه و جا حه زده که ی بلئی بابت بکوژه، جا بزانه چۆن سه گتۆپی ده که م! ره فعت ناغا ده لئی: نه وشه و کاکه ره شی حاجی سمایلی ده چیته گوندی نه و به ری پروباری بۆ که ره مستانی، به رله وهی بگاته نه وئو دهسته گولئی لیبدات، نه تو له دهو پروباری بۆی دانیشه و دهسته گولئی خۆتی لیبدو بیکوژو ناغای خۆت ئاسووده بکه! وهلی قادر ژنانی ده لئی: ناغا وابزانه سبهینی له قه برستانییه، نه گهر حهوت روحی هه بیته ههر حهوتی لیده ستینم، نه تو ناتهوئی فهراقی ره شی لیبیرم؟ ناغا ده لئی: دهی برۆ بتبینم، زهلامی له تو به وه جتر له و گوندهی شک ناهم بۆ نه و کاره قورسهی، ده زانم ههر نه تو نه و کارهت له دهست دئی! وهلی، پاشه و پاش و دهست له سه ر سینگ ده کشیته وه. له سه ر عه ته بهی ده رگای دیوه خانی ئاودیوی ده ری ده بی، مشیر ناغا ده لئی: راهسته نه و خهریته فیشه که ی من به ره، هیچی چروک ناکات، هه مووی فیشه کی ئاگرداری قۆرخانی گولله سوژه، حه یفه نه و سه گبابه به فیشه کی خراپ بکوژری، نه و فیشه کانه م بهس بۆ کوشتنی کاکه ره شییه! وهلی قادر ژنانی ههر چه ندی بیرده کاته وه، نه و پیچه ی دهو پروباری له خوار ده راوی ژنان، له نیو کۆزه قامیشه که له هه موو شوینیک به له بارتر ده زانی که ریبواره کان ناچارن بینه وه به رلووله ی تفهنگی، هینده نزیکه رهنگه بارووت به چیته نیو برینی به ئامانجگیراو. نه و پیچه له و کهندهی، ههر ده لئی بۆ نه و کاره ی پاخلاره!

کاکه رهش و هیدۆ به رله وهی بکه ونه پۆ، پهختو فشه کدانیان توند له قه دی خۆیان به سستو تفهنگیان له نیو گۆلمییه، شهوئکی تاریک و نهنگوسته چاوه، هه ور زگی له عه رزی ناوه، نه رم نه رم ده پروشین، بیدهنگی و تاریکی بالی به سه ر دئی و پروباری کیشاوه، نه وهی ده بیستری ته نها قیره ی بۆقه کانه. کاکه رهش هه میشه خۆی ده خسته شوینی دوژمن، بیرى له وه ده کرده وه له مابهینی نه و

دوو گونده، نه‌گه‌ر بته‌وئ بۆ‌یه‌کئیک له‌که‌میندا بی‌و بته‌وئت بیکوژئ، له‌کام شوئن سه‌رکه‌وتن به‌ده‌ست ده‌هئنی! کاکه‌په‌ش ده‌یویست پرای هیدوئ وه‌ریگری: نه‌گه‌ر نه‌تو بته‌وئت له‌و رپییه‌ی ئیستا ئیمه‌ی پئیدا ده‌رۆن، که‌مین بۆ‌یه‌کئیک دابنئییه‌وه‌ کامه‌ شوئن به‌باش ده‌زانی بۆ‌نه‌وکاره‌ی؟ ههم بۆ‌خو‌حه‌شاردان ههم بۆ‌ده‌ستوه‌شانندن؟ له‌کوئ پیاده‌رۆ به‌ناسانی ده‌که‌وئته‌ به‌ر قه‌مچی تفه‌نگی نه‌یاره‌کانی؟ ههر خۆت بخه‌ شوئنی دوژمن، پئیت وایه‌ کئنده‌ر زۆر باشه‌ بۆ‌ که‌مین؟ هیدو گوتی: لای کوژه‌ قامیشه‌که‌ی خوار ده‌راوی ژنان، نه‌ها له‌وئ رینگاکه‌ پئنج ده‌کاته‌وه‌، پیاده‌رۆ ده‌چئته‌وه‌ به‌رلو‌وله‌ی تفه‌نگی. هیدو نه‌وه‌نده‌ شاره‌زاو لیزان بوو ده‌بوايه‌ قسه‌کانی به‌هه‌ند وه‌ریگری، ناخه‌ر گورگی باران‌دیده‌ بوو، نه‌ندا زیاری نه‌و کارانه‌بوو. کاکه‌په‌ش گوتی: نه‌منیش هه‌مان بۆ‌چونی تۆم هه‌یه‌، که‌واته‌ ئیمه‌ به‌رله‌وه‌ی بگه‌ینه‌ لای ده‌راوی ژنانو کوژه‌ قامیشه‌لانه‌که‌، نابئ به‌ رینگاکه‌دا برۆن، زۆر به‌گومانم نه‌وشه‌و پیاه‌وه‌کانی ره‌فعت ناغای بۆ‌مان دانیشتب، چونکه‌ ده‌زانن ده‌چینه‌ نه‌ویه‌ری رووباری.

له‌نزیك ده‌راوی ژنان، هیدو ده‌چئته‌وه‌ پشتی قه‌میشه‌لانه‌که‌ و کاکه‌په‌ش له‌ته‌نیشتی لای راست، بۆ‌نه‌وه‌ی به‌رله‌وه‌ی به‌رژئنه‌ سه‌ر ته‌قه‌لی‌کردنیان، نه‌وان غافل‌گیریان بکه‌ن، گرنگ نییه‌ که‌مینه‌که‌ یه‌ک که‌س بی‌ت یان دوان. به‌جو‌ریک ده‌رۆن وه‌ک پئ له‌سه‌ر هیلکه‌ دانئن. به‌نه‌سپایی و به‌وریاییه‌کی ته‌واو ده‌ست له‌سه‌ر په‌لایتکه‌ی تفه‌نگ، هه‌نگاو ده‌نئن، بی‌ته‌وه‌ی که‌سیان بینیبی به‌هه‌ستیاری هه‌نگاوه‌کانیان هه‌لدینن، بۆ‌خو‌شیان گوئیان له‌خشیه‌ی پئی خو‌یان نیه‌، له‌قامیشه‌لانه‌که‌ نزیك بونه‌ته‌وه‌ بی‌ نه‌وه‌ی بزانی یه‌کئیک خو‌ی بۆ‌مه‌لاس داو، ته‌نها له‌زه‌ینی خو‌یان نه‌وه‌یان دا‌رشتوه‌و خو‌یان ته‌لقین

داوه که بهیه قینی بۆیان دانیشتون. لهو شوینهی وهلی مه زندهی نه کردوه، به جووت به دهنگیکی گپی ناخهه ژین تییراده خوړن: ههسته زهلام کوژرای؟ خۆت بناسینه و هه پێش، له نیو قه میشان وهه ده ری هه تا ئاگرمان نه داوه! یه کسه ر وهلی له نیو قامیشان دیته ده ری، تفهنگ به دهسته وهو زمانی ته تلای ده کاتو قسه کان نیوه چل و پچر پچر ده ده بری. هه ر ئه وهنده ده زانی هیدو وهک باز به سه سه ری نیچیره وه بنیشی، لوهلی تفهنگی له سه ر پشتی سه ری داده نی: سه گباب ئه و تفهنگی فریده سه ر زهوی، نه گه رنا کوژرای! وهلی، تفهنگه برنو ره قه م حه قده شیرو قورشیداره که له سه ر عه رزی داده نی. ئه و جاره ده لی ئه و ره ختو فیشه کدانه له پشتت بکه وهو له سه ر تفهنگه که ی دانی. چه ند هه نگاویک له تفهنگه که ی دووری خسته وه، هیدو خه ریته فیشه که که له پشتی خوی ده به ستی و باقه نه زمه ی تفهنگه که ی ده ردینی و له به رپشتی خوی راده کات. چه ند لوهله تفهنگیکی له خالی که و قه برغه ی ده کوتی، به کاکه په شی ده لی با بیکوژم، خو ئه و هاتووه ئیمه بکوژی! ئاخه سه گباب چ خو نینکت له زگی ئیمه دا هه یه؟ کاکه په ش گوتی: نه گه ر مووی پیاوانی لی هاتبی و به راستی مانای تفهنگه لگرتنی بزانی، ئه وه ی ئیستا بو هه ر تفهنگداریک که چه ک بکری، ئه وه کوشتنی راسته قینه یه. وهلی زوړیان لیده پارێته وه. نه یکوژن. کاکه په ش ده لی: خو ئیستا بتکوژین له ترپی سه ی ده چی و ده یه ترپی بنگو می، هه ر که س ناشزانی کی ئه تو ی کوشتوه، ئاخه هه ی ژنترباب^(۱) هه تاکه ی له گه ل باب هه واده که ت نو که رایه تی بو ئاغا کان ده که ن؟ لاگری زالم

۱. ژنترباب: جنۆبکی کۆنی بازایی و میلییه، ته نها به پیاوان ده گوتری، له پشه دا هه چ مانایه کی نییه .

دەبن لە دژی مەزڵوم؟ خو ئاغا حیسابی سەگیکتان بو ناکات هەمی گۆردە!
 وەلی هەزار سویندو کەلاموللا دەخوات دەلی بو کوشتنی ئیوه دانەنیشتم
 لامداو بو ئەو هی دەست بە ئاو بگەیه‌نم. هیدۆ دەچیتە شوینی دانیشتنە کە هی
 وەلی قادر ژنانی و چەر خە کە هی بە ئاگر دە کاو شوینە کە هی پرووناک دە کاتەو.
 لە چەند قونکە جغارەیه ک زیاتر هیچی لی نییه کە لە کاتی چاوەرانی
 ئەواندا کیشاونی. هیدۆ دەلی هەو کە ئە گەر هەر بایی خواردنی خۆت پیتبای،
 دەمگوت راست دە کە هی! کاکه‌پەش دەلی: وەلی ملت بشکینه تەفەنگە کە ت
 هەلگرە هەتاو کە هیدۆ نەیتۆپاندووی، برۆ چیت دیو و وردو درشت هەمووی
 بیزیا و کەم بو مشیرو پەفەت ئاغا ی بگێرەو، بەلکە بۆیان ببیتە دەرسیک
 و دەستبەرداری پیلانگیری بن!

بەیان، کاتیک تاریکی کلکی بە دوای خۆیدا راکیشاو راخوشی و
 دەستی لە یە خەمی گوندی کردو، کەرەبابە کان دەمیک بوو لە بانگی بەیان
 ببوونەو، گەمی کۆترە نێرەکان و سەرنەوی کردنی کۆترە میه‌کان بە مانای
 رازیبوون، وای لە کیشکە پاساریه‌کان دە کرد لە کونی بن سواندە ی خانووەکان
 بیئە دەری، سفتاحی ئەو بەیانیه‌یان چەند پێدافسینیکی کیشکە نێرەکان
 بوو. ئەو کیشکە پاساریانە ی هیلانیه‌یان لە بن سواندە ی ناندینه‌کان نزیک
 تەندووڕەکان بوو، رەنگی ریشۆله‌یان گرتبوو، زۆر بەروونی کیشکە ی ناندینان
 لە کیشکە ی شوینەکانی دیکە جیا دە کرایه‌و. تازە لە هەندیک مالا دوکە لی
 ئاگر کردنەو بەرەو ئاسمان هەلده‌کشی. پەفەت ئاغا جیا لە رۆژەکانی دیکە،
 وە ک پیشە ی ئاغانە ی خۆیان، ئەو بەیانیه‌ چیشته‌ خەوی نە کرد، چونکە
 چاوەرانی ئەو بوو ئەو بەیانیه‌ ئاویی و، بە تاییه‌تی مالی حاجی سمایی و

کورپه‌کانی، ئاسایی نه‌بی! ناخر نه‌وان وایان دابووه به‌رداسی، نه‌و به‌یانیه له‌گه‌ل کازیوه‌یدا، ئاواپی بخروشی و خه‌لکه‌که‌ی له‌ ده‌نگی شین و شه‌پۆرو قورپپوانی مائی حاجی سمایی خه‌به‌ریان بیته‌وه! وه‌لی هه‌رچه‌ندی سه‌ره‌تاتکی ده‌کات، دنیا‌کشومات و خه‌لکی ئاواپی به‌ کپو بیده‌نگی له‌به‌ر سوپاو قون ناوردانی ماله‌کانیان، خه‌ریکی نانخواردنی به‌یانین، زۆر ئاسایی وه‌ک هه‌ر رۆژیکی دیکه‌ گارانی گوندی له‌پیش ده‌رکی مزگه‌وتی کۆبۆته‌وه‌و ئاماده‌یه‌ بۆ پادان به‌ره‌و ئاقاری. له‌ هه‌موو ماله‌کان دوکه‌لی لوله‌سوپاو ده‌لاقه‌ی ناندین و کلۆرۆژنه‌کان و دوکه‌لکیشه‌کان وه‌ک ستوونی به‌رگری له‌ به‌ریونه‌وه‌ی ئاسمان، خۆی نمایش ده‌کات.

دیمه‌نی ئاواپی، به‌پنجه‌وانه‌ی مه‌زه‌نده‌ی په‌فعت ئاغای، خۆی نیشان ده‌دات. له‌وکاته‌ی مشیرئاغا و باوکی به‌ چاوی خۆیان حومیره‌ی کوری حاجی سماییان بینی جلی له‌ تازییه‌کان کرد‌وه‌و وشته‌ی لیکردن. تاژی چوارپه‌ل به‌خه‌نه‌و مل به‌قه‌ریته‌و گوێ به‌ریشۆره‌ له‌سه‌ر گوفه‌ک و جی جۆخینان راپۆچکه‌ی ده‌که‌نو راپه‌وه‌ووی یه‌کتری ده‌نین. نه‌وانه‌ش هه‌مووی نیشه‌نه‌ن بۆ دنیاییه‌بوون که‌ شه‌وی رابردوو هیچ شتیک رووی نه‌داوه‌ جیگای سه‌رنج بیته‌ چاوه‌روانی نه‌وان پر بکاته‌وه‌! ورده‌ ورده‌ تارمایی نیگه‌رانییه‌کانی ئاغای، تابلوی خه‌یالپلای ته‌لخ ده‌که‌ن، شکستی نه‌و پیلانه‌ هینه‌دی دیکه‌ ئاگان هارو شیت ده‌کات! له‌و بیده‌نگیه‌ وه‌رزه‌دا، بابو کور ده‌قرقرین^(۱) و هیچ شوینیک به‌خۆیان ناگرن. یه‌کیان ده‌لی رهنه‌گه‌ کاکه‌ره‌ش نه‌وشه‌و نه‌چووینه‌ گونده‌که‌ی

۱. ده‌قرقرین: ناجیگیری ده‌روونی و پارایی له‌سه‌ر پاستی و دروستی کاریک هه‌والیک.

ئەو بەرەری پروبارى! يەكيان دەلى ناکرى تاوھەكو ئىستە بەو ھەوالى كوشتەنەيان ئەزانىيى! لە ھەمووى بە نازارتر بۆ مشىرئاغاو رەفەت ئاغا ئەو ھەبوو کاتىک ھىدۆ باقەنەزمەى تەفەنگە کەى بە مندالىکدا بۆ وەلى قادر ژنانى ناردەو! بەلام ھىدۆ کە لەبەر پروناکى لە خەرىتەو فیشە کدانە کەى نۆرى، يە کسەر ناسیەو: ئەو خەرىتەى مشىرئاغايە، کە لەلایەن ئاغايە کى دەقەرى کەرکوکىرا بە دیارى بۆى ھاتبوو. ئاخىر، ئاغا و دەولە مەنەکان نەبى، کەم کەس خەرىتەى قايشى ھەسیب قادرى کەرکوکى وەدەست دەکەوت! ھەرچەندى کاکە پەش گوتى: ھىدۆ دەبوايە فیشە کدانە کەشى بۆ بنىرەو، ھىدۆ گوتى: ئەتۆ نازانى ئەو فیشە کدانە ھى کىيە! بۆ لە خۆتەو پیاوھتى و چاکەم پى دەفرۆشیەو؟ کاکە پەش گوتى: نەو ئەلا نازانم ئى کىيە؟ مەگەر ئى وەلى قادر ژنانى خۆى نییە! ھىدۆ گوتى: ئەو خەرىتەو فیشە کدانى مشىرئاغاي رەفەت ئاغايە، بۆ ئەو ھى بەو فیشە کە باشانە بمانکوژن! بەلام ئەمن بە جۆرىکى دیکە ھەموو پوژنىک چەندجار دەیانکوژم، ئەویش بە بینىنى ئەو خەرىتەو فیشە کدانە لە پشتى من گەز گەز گوشتى بەردەدەنو دەتوینەو! بەناچارى لە بەرامبەر ئیمە دەبیت چاویان شوپبەکن، ئەوانە زۆر مەغرورن، دەبى ھەرکارىک بکەین بۆ چاوشکاندنیان، ئەگەرنا دەمانخۆن و، بە خواردنیشمان دلیان ئاواخواوە، ئىسکیشمان دەھارن!

رەفەت ئاغا کىچ کەوتۆتە کەولى، لەوسەرى دیوہ خانى بۆ ئەوسەرى دیوہ خانى، بزانی چەند شاقاو! بەجۆرىک پىی بەرز دەکاتەو ھە لە عەرزى دەکوئى ھەک پاسەوانى پاشايەتى بىتو لە مەیدانى مەشق کردنابى، دەستى راستى کردۆتە کۆلە مستو بە ھەموو ھیزی خۆى لەنیو دەستى چەپى خۆى

ده کوتی و شه ققهی لیدیئی: ناخخخخ ناخخخخ! ئه و سه گبابه که ره کرمانجه که لاشخواره مان لسی بۆته پشیللهی حه و تروح، بۆمان ناکورزی و ناکورزی! له ناکاو، وهک گای خوداری میشووله له بناگوئی گیزه گیز بکهن، ده فیشقیئی و ده رده پهری، ته زییحه دهنک گه وره کهی هینده به په له له دهسکی خه نجه ره کهی ده کاته وه، دوو پشکهی زیوی له دهسکی خه نجه ره کهی ده که و تته خواری. ئای! سه ری خۆم بۆ کوئی هه لگرم؟ خه فته دهمداته ده ست خه فته تیکی دیکه! شکست به شکستیکی دیکه ده سپیری! به جوریک ئه و ته سبیحه له دهستی به زاله هاتبوو، به رقه وه دوو دهنک دوو دهنک ئاوی ده کردو ترقه یان ده گه یشته ده رتی دیوه خانی. ئه و جار ته سبیحه کهی گرمۆله ده کردو پرایده گوشتی و له له پی راستی ده ناخنی: وه ره مشیر برۆ پیاوینک به دوا ی ئه و وه لییه ناوه لییه سه گبابه دا بنیره، با له زاری خۆیه وه بییستم بزائم ئه وشه و چی کردوه له کوئی قونی داوه؟! ئه من وام دانابوو له گهر گهردی به یانی له پیش مالی حاجی سمایی گهرمه شین و قورپینان بایه! زۆرجار شه قاوه کانی له گهل نه غه مه ی قسه و توو ره بوونه کانی هه لکشانو دا کشانیان پیوه دیار بوو. له ناکاو به ره و پاش ده سوو پرایه وه رووی وه رده گیرا. زۆرجار شه قاوه کانی بۆ بنه بانی دیوه خانی ته و او نه ده کرد به نیوه چلی له پر له نیوه ی دیوه خانی پیی له عهرزی ده داو گورج ده سوو پرایه وه، وهک سه ربازی مه شق له گۆره پانی پاهینان و هرا دوو پر بکات! که فی له لالیوی وشک ببووه وه، دوو سی ریشووی هه ورییه ره شه له که که ی چوو بووه زاری، ته نانه ت مشیر ناغای کورپیشی زاتی ئه وه ی نه بوو بللی بابه ئه و ریشووه شه دانه له زارت ده ریینه. به و سه رمایه ی، تفت هه لبا و تیشایه له ئاسمانی ده مه یی، ئاره قه ی رهش و شینی به خۆی کرد بوو، نیوه نیوه به

لەفکە ی هەوریە کە ی ئارەقە ی نیوچاوانو لا ملی خۆ ی دەستری وەک لەبەر بەری دروینە ی بیّت! لەناکاو ئەو پیاوێ لەدوای وەلی قادر ژنانیان ناردبوو هاتەووە وەلیشی بەدواوەیە، لێ وەلی ئەو پیاوێ دوینی نییە، تێکشکاو لا قی تێکدەهالان. لە دیوێ خانێ وەرورکەوتن. ئاغا لێی پرسى: بۆ هیچ خەبەرت نەبوو؟ وەلی قادر ژنانی سەیرنکی ئەو پیاوێ کرد کە بەدوایدا ناردابوو، ئاغا بەو نیگایە تێگەشت شتێک لە گۆرێدا یە و ناکرێ لە خۆی رەفەت ئاغاو مشیرئاغای زیاتر، کەس بیزانی، نەراندی: ئێرە چۆل کەن، بە تەنها مان بێنەو! لەوکاتە ی تەنها سێ بە سێ مابوونەو، وەلی بە شەرمەزاری و چەند تەکانیک، قسە و منجە منجە کانی بۆ لە گەرۆوی نەدەهاتنەدەر، وەک زەرۆو بە قورگو مەلاشوویەو نووسابوون! بە دەرپرینی چەند وشە ی سەرۆگوێ شکا، ئاغا حالی بوو کە شەوێ لەناو قامیشە لانه کە لە کەمبندا بوو بۆ ئەوێ کاکه پەشی حاجی سماییلی بکوژێ. لە گەل تەکانی هەرقسە یە ک، خیزی لە زاری وشک دەبوو، لە جیاتى خیزی قوتدان بۆ ئەوێ قورگی تەربکاتەو، هەوای قوت دەدا، ئەوێش هیندە ی دیکە گەرۆوی وشک دەکرد: کاتیک بە خۆم زانی هیدۆ تەفەنگی لەسەر سەری دانام، کاکه پەشیش لێم سوورابوو، ناخ ئەوان بەو رێیە دا نەهاتن، دابوویانەو بەرە یاری، چە کە کە یان لێستاندم، ئیستا خەریتە کە یان نەداومە تەو، تەفەنگە کە یان هەر شەوێ دامەو، بەلام باقە نەزمە یان لە گەل خۆیان برد، ئیستا بە مندالێک بۆیان ناردەو!

رەفەت ئاغا سماییلی خۆی دەکرۆشت، قسە نەبوو موویکی سماییلی لە گەل دەرەهینی! لە ناکاو لێی چوو پێش وەک گوێی لە قسە کان نەبووینت یان بەهەلە حالی بووینت: چ چ چ؟ وەللا بابە باش! ئەمەن بۆ رەدینیم ناردی

که چی سمیښت له سهر دانا! دهبوايه بزلم کورې قادر ژنانې و زهلام کوشتن نابې! دهلین کفر کاریتهی لی هه لڼاکه وی. به ته لاقم ده بیټ نه و پاشناوهی قادری بابت لو توش دابنیم لیسه به دواوه، هه رچی نه لی وه لی ژنانې، قاوهی له و دیوه خانهی ناخواته وه! رپه فعت ناغا راست ده لی، هه موو ناو و ناتوره کان نه وان بو خه لکیان داده نا. هه ر به په له پاکه تی جگه ره که ی له گیرفانی ده ره ینا، هینده به خیرایی و به رقه وه له په نجهی دهستی چه پی خو ی ده کوتا، چند جگه ره یه ک به یه که وه به ربونه وه. وه لی، جگه ره کانی بو ناغای هه لگرتنه وه، ناغا جگه ره یه کی به لیویه وه ناو نه وانی دیکه ی له نیو دهستی ورد کردو هه مووی به ده موچاوی وه لی قادر ژنانیدا دا: له به رچاوم ونبه سه گباب هه تا نه مکوشتووی! نه ویش ده ست له سهر سینگ پاشه وپاش له عه ته به ی ده رگای دیوه خانې وده ره که وت. ناغا چه رخی ده ره ینا جگه ره که ی دابگیرسینې، له مشه وه شیان ناگری به لای فلته ره که یه وه نا، نه و هه له هلو په له په له هینده ی دیکه ته وژمی تووره بونه که ی به گوړتر ده کرد، به جوړنک، پیشی ده خواره وه ده تگوت جاریکی دیکه هه ناسه ی نایه ته وه به ر، خه ریک ده بوو بخنکی. وه کو ناگری خه لووژی، پریشکی داوښته ده وروبه ری. سویندی ده خوارد نه ویهان به سه ره وه ناچی: نای وه لی! به گو لم گو ی بری، که چی به دیل ده رچوا!

هه رچه ند مړی له جگه ره که ی ددها، وای هه لده میسیه نیو سییه کانی، تاوه کو ماویه ک هیچ خه به ر له دوکه لی نیو زاری نه بوو! له ناکو به ری دوکه لی په نگخواره ووی نیو سییه کانی به رده داو له هه ردوو کونه لووتی وه ک لولو له سوپا ده هاته ده ری. به ره می نه و تووره بونه ی و داهینانی هزی له و روژه دا، ته نیا نه و پاشناوهی ژنانې بوو بو وه لی، نه ویشی وه کو قادری بابې، بو هه تاهه تایه رسوا کردو

مروځيکي ټيکشکاو و بښيرادهو خو به که مزاني له ناخيدا موتر به کرد. نه وهی زهینی به جی نه ده هیشت، نه و پاشناوه بوو چونکه چاک ده زانی لی د بښته ته و قو قیري که وئی سپی لی نایته وه، هه تاهه تایه وه کو بابی پیوهی ده نالی! بیري له وه ده کرده و بډ ده بی قه ده ری خو یو بابی ناوا بیت! له بهر خو یه وه نه و په نده کور دیه ی ده گوت ه وه: «زالم بوو به پرد پیندا مه په روه!».

ره فعت ناغا ده یگوت: نه وانه ته نها بډ من کیشه نین، به لکو بډ هه موو ناغه واتی ناوچه که کیشه ن، له نیو بردن یان هه ر له سه ر شانی من نیه، ده بیت هه موو ناغا کان به هه رنر خیک بیت. له بهر خو یه وه ورینه ی ده کردو شه وانیش خه وی لی هه رکابوو. شه ونه بوو له خه یالی خویدا بیرو که ی چه ند جو ری له نیو بردن دانه رپړی و هه لینه وه شینینه وه. نه و کاره بو ی ببوه کاریکی هه ره له پیشینه و په نای ده برده بهر هه رچی پیاو کوژو نه و پیوانه ی زه لامي شه وی و ده ستوه که ری بوون. هیچ له ناغا کانی ناوچه که نه مابوو نه و باسه ی له گدل نه کاته وه، نه وانیش باگوړیان^(۱) ده دایه وه و ناماده یی خو یان ده رده بری، تاوای لی هات، نه حمه د ناغا، که یه کیک له گه وره ی ناغا واتی ناوچه که بوو، ناغای چوار گوندان بوو، هه ر گونده و برایه ک یان برازایه کی خو ی له سه ر دانابوو، زور به ده سه لات بوو، نه و روژه ی شایو ده هو ل و زور نا بوو خه لکی حه وت گوندان بانگ کرابوون، هه ر نیشانیکیان داده نایه وه، نه حمه د ناغا یه که و فیشه ک ده یشکاند، تاوای لی هات نه ونده ی له ده ست و تفه نگی خو ی راده یینی کچی یه ک له جوو تیاره کرمانجه کان گوزیه کی له سه ر شانی بوو، له کاتی

۱. باگو: به شداری و پشتراستکردنه وه و په وایه تیدان به قسه ی که سینک بډنه وه ی مکوپتری بکات له سه ر بیرو پاکانی.

گه رانه وهی له سهر بیرى بۆ ماله وه، نه همه دئاغا به ناماده بووانى گوت ته ماشا بکهن بزانی نه و گوزه ئاوهی سهرشانی نه و کچهی چۆن دهشکینمو ئاوه کهى به سهر سنگو مه مکیدا ده پێژم! تفهنگى له سهر دهستی دانا، سیرهی لیگرت و نیوپیی هینايى^(۱)، ته ققه له تفهنگى هات و گوزهی سهرشانی کچه کهى شکاو ئاوه کهى به سهر دا رژا.

نه همه دئاغا، هه لکه وتهیه کی نيو ئاغای دزییان بوو، بۆیه نه ویش به نۆبهی خۆی به لیانی پشتیوانی و هاوکاریکردنی رهفعت ئاغای دا. زۆرجار لییان ده گیرایه وه بهر مه جریس گوتویه تی: هه رچی کاکه رهشی حاجی سمایلی و هیدوی بکوژی تفهنگیکو ده مانچهیه کی چواره خۆری بۆ ده کرم و پیشکهشی ده کهم. هه تا ده هات نه و نرخى کوشتنه بهر زتر ده بووه، بۆیه رۆژ به رۆژ خه لکانیک نامادهی خوتا قی کردنه وه بوون! پیلانی وایان داده پشست که دهسته جه معی نه و کارهی بکهن!

۱. نیوپیی هینايى: تفهنگ و ده مانچه، کاتیک په لاپیتکهی له سهر داده گری، دوو به شه، بهشی به کهم پییده گوترئ نیوپئ که هیشتا نه ته قاندروه، که ده ست ته واو داگرت و ته قی، نه وه پیی ته واره.

۱۱

هەرچەندە ماوێهەکی زۆر بەسەر چە ککردنی وەلی قادر ژنانیدا تیپەریو،
 وەلی، ناغاگان وەکو مار لە کلکی خۆیان خۆش نابن! کیچیان کەوتۆتە کەولی،
 بەتایبەتی مشیرئاغاو بابی. هەرچەند جاری ئەو خەریتە فیشەکەیی خۆی
 لە پشتی هیدۆی دەبینی، خەریکە خۆنی بەمی و گوشتی بەردەدا، خۆی
 دەخواتەووە لە ناخەو و یران دەبی. ئەو قایشخەریتە، دەستکردی حەسیب
 قادری کەرکوکە، بە هۆی جوړی و گرانی نرخەکەیی، هەموو کەس توانای
 کڕینی نییە، هەرکەسێک لە هیدۆی دەپرسی ئەو خەریتەییە حەسیب قادری
 کەرکوکێت لە کوێ کڕیو، دەیگوت: ئەو بە دیاری بۆیان ناردووم! ئەو قسەییە
 هیدۆی، وەک گۆللەیان پێو بنی، نازاریان دەدات و دلیان دەسم!

زستانیکی زۆر سارد و سەقەمە، شەوان خوسی دەکات و گۆماوێهەکان شەخە
 بەستوویەتی. بەیانان لە گەڵ ئەنگوتنی سەرو، خەلکی ئاواپی بە ژنو پیاوێهە
 لە جی و بالینگانی گەرم دینەدەری و مشووری کاری خۆیان دەخۆن. کاری
 هەریەکیان دیارە، کیشکە پاساری و ریشۆڵەکان لە چاوەروانیی جووڵە
 ژنەکاندان، ناخۆ کام ژن یە کەم پاشۆلی پاشماوێ خواردن و ئالیکێ ناوێلەکان
 لە سەر گوفەکی رۆدەکات، بە ئومیدی ئەوێ چەند دەنکە دانەوێلەییەکیان

دهست بکه ویت. ئەو به یانییه سارده، پاشماوهی کاو کۆته که هیشتا هه لمی
 لییه لدهستی، کیشکه پاساری و ریشۆله کان گه والهی ده که نو دهلعازی به سه ریدا
 ده بارنه خواری. مندا لانی ئاواپی هه ر بابایه دهست له نیو پستیرو نیوگه لی
 به کتری ده خشینن، بۆته وهی بزنان کامه یان ئە وشه وه میزی له بنه خوی کردییه،
 بۆته وهی بیکه نه زه خیره ی پیرا بوار دنی ئە و پۆژه یانو پیی بلین کونده میز،
 کونده میزا له سه ر شه خته خویان ده خلیسکینن، ئە وانه ی میزبان به خویاندا
 کردوه به ئە نقه ست خویان به رده ده نه وه بۆته وهی بلین له کاتی که وتنه خواره وه
 شه رواره کانیا ن ته ربووه. مندا لانی وا هه یه هه ر له جیگی نویستنه که ی که
 ده زانی میزی به خۆدا کردوه، به و سبه یینییه داوا ی ئاوی ده کات، بۆته وهی
 به سه ر خۆیدا پرژینی و وا نیشان بدات به ئاوی ته ربووه نه ک میزی به خۆیدا
 کردوه. ژنو پیاو، گه وره و بچووک هه ر که سه و کاری خوی دیاره و که س ناچیته
 سه ر کاری ئە ویدی، ئە و تابلۆ رن گاله یی و ئاویزه یی ئە و به یانییه ی گوندنشینان،
 رن گه کانی هه موو دنیا به شی ناکات! مندا لانی ئاواپی، لاسایی سه گه کانیا ن
 ده که نه وه، کاتی که ده بینن، سه گه کان ده چه پن، به ئە ستوورایی ده میان هه لمیان
 لیدیته ده ری. مندا لان مه به ستیا ن له و لاسایی کرد نه وه یی سه گه کان ئە وه یه
 پیشبرکی بکه ن، بۆته وهی نیشانی بدن هه لمی ده می کامه یان ئە ستوورتر و
 زیاتر له هه وادا پرده کات!

پیره ژنه کان، له گه نییک دانه و ئله یان به دهسته وه یه و ده رگای کولانه ی
 مریشکه کان ده که نه وه، هیشتا به ته واوی ده رگا نه کرا وه ته وه دوو و سێ سێ
 خویان به ده رگایدا ده دن، پیره ژنی به ئە زموونو میهره بان، دوو سێ مسته گه نم
 به بهر مریشکه کان وه رده کات، تیکه قژانی که نه بیته وه! هه ری که وه له هه لپی

ئەویدایە چەند دەنکە گەنمیک لەوی دیکە زیاتر ھەلبەگرتەوہ.

خەلکی گوندی، وەک کوورەیی ھەنگ و شارەمیروولە، ھەرکەسەو بە کاری رۆژانەیی خۆیانەوہ سەرقالن، سەرەژنەکان بەرانیلیان راستو چەپ ھەمایل کردووہ و چوونەتە بەر مانگادۆشین، بە جۆریکی سەرنجراکیش گۆرانی بۆ مانگاگان دەلین و دەیانلاوتننەوہ، خوا ھەلناگری مانگاگانیش خۆ نابزین، بەلکو، بە نیشانەیی رازیبوون و پێخۆشبوونی ئاواژەکە، ئاوریک لە کابانی میھرەبان دەدەنەوہ. زەیی پوولەکەیی سەر کەرکیتی تەوئیی مافوو و برینی گۆرینگی و کوتانەوہیی رایەلەکان، ئەوہمان پێدەلێ لەو مائە تەونکەر مافوووری لە دارە. چەندە شیرینە! کچی چەلەنگ، وەکی لەسەر دارەبازی تەوئیی کلیلی کەمبەران دادیخی! ئاخر کچەکە تەونکەرەو ئەوہش ئیمیتیاژە!

دوو کەس، جوانەئەسپێکی ساوایان ھیناوە بە بەنیک ھەردوو رەفیسکی پاشوویان بەستاو، چاوەرپوانن رۆژویان گەرمدا بیتو شەختەو بەند بیکاتەوہ، لەنیو وەردو قورەشیلی بیدەنە بەر ھەیزەرانو قامچییان، بۆ ئەوہی رەوھان^(۱) دەرچیتو بە ھۆی بەنەکانی رەفیسکی ناتوانی شەقاوی درێژ باوی، دەبی بەوردی ھەنگاوان باوی. لە دەو رووباریرا تەمیکی سپی بە ئاسپایی بەرەو گوندی رادەخشی، ھەموو دیمەنەکانی ئەو بەیانینیەو ئەو تابلۆ پەرچووناسیەیی گوندنشینانی لەخویدا نقوم کرد، خۆی لە گردۆلکەکان وەرپێچاو، شانێ لە کۆلانەکانی ئاوايي دەسوو، بالی بەسەر گوندیدا کیشا، وەک پەشتەماری سپیی خوداوەند، تەمیکی وەک لۆکەیی پەرەکراو.

۱. رەوھان: یەرغە، یەرغە، جۆریک رەوت و پۆیینی و لاخە لە بەینی غار و پۆیشتنی ئاساییدایە.

عوسمانه پرهش، شهرتی شوانی پاری هه لاتو شوانیکی تازه وهک رېنجبهه له لای دامه زراوه، عوسمانه پرهش له نښو ناژه لدارانی ناوچه که، بانوکه کی^(۱) به نایانگ بوو. ئه وه به یانییه، بزنیکی کارمردووی له سهر کاریکی دایکمردوو ده بانانده وه^(۲)، ههنگاو ههنگاو بو شوانه تازه که ی شی ده کرده وه به کرده ییش له بهر چاوی بزنه که ی ده بانانده وه، بوئه وه ی شوانه که ی له ناینده دا بیته بانوکه کی شاره زا. بزنه کارمردووه که ی هینا، چاوی به سته وه، په نجه ی له نښو نه ندامی زاوژی بزنه که نا، واته زنی زړه نگوست دا^(۳)، به جوړیک نه نگوستی له زنی بزنه که وهرده دا، ههست به نازار بکات. له و کاته دا بزنه که ی ده سووړاند بوئه وه ی گيژ بیت، هه ندیک خوښواوکی خهستی به پشتی کاره دا کمردووه که یدا کرد، له گه ل گيژبوو نو نازاری زنی بزنه که، چاویان کرده وه و کاره که یان هاوئشته به ری، ئه ویش دهستی به لسته نه وه ی پشتی کاره که کرد، وهک کاری خوی بلیسیته وه. کاره که ش دهستی به مژینی گوانی بزنه که کرد، به و شیویه، بزنه که ی له سهر کاره که بانانده وه.

عوسمانه پرهش به شوانه که ی گوت: ئه گهر پیستی کاره مردووه که ی بزنه که مابا، حه وجهی خوی پیدا کردن نه ده بووین، پیسته که مان به سهر دا دینا و بونی پیوه ده کرد. ئه وه کرده یی عوسمانه پرهش بوئه وه بوو بزنه که له بی کاری، شیري

۱. بانوک: ئه وه که سه ی مه پان بزنی بیچو و مردوو له سهر کار و بهرخی داکمردوو ده باننیه وه. (وه بهرده نښته وه)

۲. ده بانانده وه (باناندن): کرداری وه به برنانه وه ی بیچووی بزنی و مه پ.

۳. زړه نگوست: کاتیک بانوک، بو وه به برنانه وه ی کار و بهرخی داکمردوو، په نجه وهره ی دهستی دهخاته نښو مال (زنی، نه ندامی زاوژی) ی مه پان بزنه که، بای ده دا و نه زیه تی ده دا، بوئه وه ی وایزانی که تازه زاوه.

وشک نه کاتو کاره کهش له بێ دایکی نه مری.

رۆسته مه شییتیش، وهک هه رکه سیکی دیکه که وتبووه ژێر کاربگه ریی
 نه ریته باوه کان، دوو کچی هه بوو، به لام هه زی ده کرد کورپیکیشیان بێ،
 هه زو ئاره زووه که ی هاته دیو کورپیکیان بوو، کورپیک هاته ئه و دنیا پر له
 کیشمه کیش و غه درو نادادییه، ژنی ئاواپی بو سهر دانو یارمه تیدانی ژنی
 رۆسته می، رپچکه یان به ست. ته ره هه لواو چیشته و شیرو زۆر پیداو یستی
 ژنی زستانیان بو برد. مه لۆتکه که یان کرده قۆندا غه و له سه ر بیژینگیان
 درێژ کردو قورئانیکیان له پشتی سه ری دانا، له ترسی ئه وه ی نه بادا شه وه
 بیبات! هه وت شه و ی ته و او خه لکی ئاواپی له ترسی شه وه، له شه واره ی ئه و
 مندالهی دانیشتن، رۆسته مه شییت دلی زۆر خۆشه به وه ی له دوا ی دوو
 کچان خودا ئاوری لیداهه ته وه و کورپیکی پی به خشیوه، خه لکی ئاواپی ده لێن:
 رۆسته م کوره که ت گه و ره بیته هه ز ده که ی بیته چی و چ کاربکی پی ده که ی؟
 رۆسته مه شییت ده لێ: نه گه ر گه و ره بوو و خودا بیژمه ره ته ی کرد، قه ت ناهیلیم
 به چیه شارو، گوندی خۆی به جیبیلێ، پیی ده لیم کورم دهستم دامینت نه که ی
 به چیه شاری، چونکه له شاری، مردووش دزیت لیده که ن، شار پراوپره له دز،
 له گوندی خۆمان به شوان، گاوان، کاکه له و گونده ی خۆمان ته شتی زێر
 له سه ر سه رت دابنێ که س دهستی بو نابات، له گوندی که س قوومه دۆیه ک،
 مراکه ماسه که ی به بی یه کدی ناخۆن، ئه وه نییه ئه من نه مه رم هه یه، نه بزێو
 مانگا، که چی بن سه وه شیر ی پر له ماسه تو دۆ! به خودای له شاری کۆره بی لۆ
 قوومه دۆیه کی که س ناتدات و که س په حمی به که سدا نایی!

له دوا ی ته و او بوونی شه واره ی کورپ رۆسته مه شییتی، سه ری نییه تی

رەمەزانییە، خەلکی گوندی دەهۆلی دەدەنە پۆستەمی و دەلین: ئەگەر پارشیوان دەهۆلی بە ئاگاهینانەوێ پارشیوان بۆ گوندی نە کوتی، هەموومان باردەکەین و مالمان دەبەینە شاری! پۆستەمە شیت هەر زوو دەهۆلەکە و دوو دارحەیزەرانی کەیان لیوهرده گری: هەر سى شەوی رەمەزانی دەهۆلتان بۆ لیئە دەم، بەس قەولم پێدەن مە چن بۆ شاری! خەلکی گوندی قەولی پێ دەدەن و دەلین رۆژی عارفەش بە زیادەو هەقی خۆت دەدەینی!

رەفەت ئاغا بە و مانگی رەمەزانی پیروژەش، لە پیلانگێری ناکەوێ هەدا نادات! لەو گوندەى بۆتە میرغەزەب، دوو رینگەى لە بەردەمی کرمانجە هەزارەکاندا هیشتۆتەو: یان پارێبوون بە نوکەرایەتی، یان کوشتن و لەنیوچوون! هەرچەندە سوخرەو سەرانی شەم تا کورتیک بۆ ئاغای هەر دەکەن، بەلام دلێ بەوەندە ئاو ناخواتەو، بە جزییک لە مالى حاجی سمایل و کورەکانی هاوشتۆتە ملان، کەس ناتوانی ساردی بکاتەو و دەستبەرداری پیلانەکانی بیت، بە چەند ئاغایەک کۆمەکی رەفەت ئاغای دەکەن، چەند تەنگچییەکی بۆ دەنیرن، ئەویش کاورپکی قەلەوی بۆ سەرپرین و نانیکى چەوری دانێ بە ئومیدی ئەوێ لە بری ئەو دەم چەورکردنەى، ئەوشەو کەتێکیان پێ بکات، باب بۆ ئەوەکانی بگێریتەو و بۆ خویشی ئۆخزێک لە دلێ بگەرێ.

لە شەوێکی نەمەى بارانایدا، ئەوشەوێ ئاسمان تیکی دا، ئەوشەو توخمی گوناھێک تروکا، لە حەژمەتان ئەستێرە خویان شاردهو!

تاریکەشەوێکی نەنگۆستەچاو، یەكەم شەوی مانگی رەمەزانییە، پۆستەمە شیت بە نیازە بە دەهۆلەکەى خەلکی ئاواى بۆ پارشیوی بە ئاگابینیئەو و لە خەویان هەلبستیئیت، تازە لە سەر دەهۆلکوتانی پارشیوان دامەزراوە، بە

ئومىدى ئەوھى رۆژى عارفەى، مووچەو بەراتى دەھۆلکوتانە کەى وەر بگىرت.
 يەك لە تەفەنگچىيەکان، بە رەفەت ئاغای گوت: سەگە کانی مالى حاجى
 سمایلى سواری لە سەر زىنى دەھىننە خواری، باوەر ناکەم کە لیئمان بەدەنى و
 لیبگە پىن بگەینە شوینی دامەزرانو تەقە کردن، بە تايبەتى ئەو سەگە
 ھەوشارەى حومیرەى، کە بە کەرىکو کورتەکو شەروارىكى مراد خانى فەتاح
 پاشا ساقۆیەكى پرووسى ئاودامەن، لە دۆمانى کپىو. ئەو سەگە، ھىندە درو
 نە قۆلايە، بە رۆژ زنجیر کراوە بە ستراوتەو، تەنھا شەوان کاتى مالىوستان بەرى
 دەدەن، يەك سەگیش باشارى ناکات، قاندرى زەلامى چە کدارە، وا پەرورەدە کراوە
 چەنگە بازى زەلامى چە کدار دەبىت، ھەتا وەکو تەفەنگە کەى فرىنەدات لە
 يەخەى نابىتەو، چەكى بە چەند کەسان فرىداو! رەفەت ئاغای دەلى: خەمى
 سەگە کانتان نەبىت، تەگبىرم بۆ سەگە کانیش کردوو، يەك لە پیاوھەکانى بانگ
 دەکاتو پىدەدەلى لە کاتى مالىوستان بچۆ، دىلە سەگىكى بە بام لە کادىنى
 بە ستاوتەو، مەغزنجیرە کەى ھەلکىشەو بىبە بەردەرگای مالى حاجى سمایلى،
 تاوھەکو سەگە کانیان بۆنى ئەو دىلە بەبایەى دەکەنو بە دواى دەکەون، لەو کەندەى
 بەرئاوایى دىلە کە ببەستەو، ئەو سەگەنەى مالى حاجى سمایلى ھەتاوھەکو بەیانى
 بە دیارییەو دەبنو سواری دەبنو پىوھى دەبن و نۆرەى لیدەکەن!

رەفەت ئاغای، شوینی ھەریەك لە تەفەنگچىيەکان دیارى دەکات، پىلانیکى
 ئەوتۆى داناو، دلنیايە ئەوشەو ئەنجام بە دەست دەخات: دوو کەس لە پەناى
 دیواری چالەگەنمە کە دانیشن، وەختیک تەقە دەست پىدەدەکات، حومیرە دەپەوت
 بسوورپتەو بە ھانای مالى بابییەو بىت، دیتەو بەرلۆولەى تەفەنگى ئۆو
 بیکوژن! شوینی ھەموو تەفەنگچىيەکان دیارى دەکاتو يەكەم دەستدەپۆز لە

دهرگای ماله کانیان بکهن، بو نهوهی به کوژرانو برینداربوونی ژنو منداله کانیان، سهریان لی بشیوئو نهتره ی بهربدهنو قهله میان بشکی!

شهویکی کشومات، نمم باران دهباری، ته نانهت گویت له چه په ی سه گیکیش نییه، دهلیی نهو گونده زیرۆحی تیدا نه ماوه! شریقه ی یه کهم ده سترپرئز بیدهنگی گوندی قه لاشت. گولله، وه کو پرژنه ی باران دهباری، پرووی لولوه ی تفهنگه کانیان له دهرگای ژووهره کانه، وه لی حاجی سمایل و کوهره کانی، پرۆگار فییری کردوون، له میوانداریش قهت له بهرامبهری دهرگاوه ده لاقه کان نانوو! هه میسه شوینی خهوتنیان نابیی گولله بیگریته وه. وه ک پوله ژهنگه سووره، فیشه کی ئاوردار به نیو ماله کان وهرکا! حاجیژن وه ک ئهرکی خوی، به بووکه کانی گوت نهو لانکو نهو مندالانه بیینه نهو گووشه ی که گولله نایگریته وه، له بهرامبهری دهرگا نه بن بوئه وه ی سه لامهت بن!

لهو شه وه دا ته نیا دهنگی چه ک ده بیستری. دهنگی چه ک، واتا دهنگی دارمانو مهرگ، دهنگی لیسه ندنه وه ی ژبان له مروقه کان، دهنگی رقو کینه، دهنگی هه تره شچوونی ژنو مندالی ئاویی، دهنگی مردن، دهنگی لرفه ی کوفاره ی خوینی به رانهت و گوشاوگووش سه برینی ژبان! کوهره کانی حاجی سمایلی له ته قه کردنو خۆپاریزی و دوژمن فریودان زۆر کارامه و مه علانن، حومیهر له سه ر دیواری خانه که ی خویرا ته قه ده کات، به لام هه رجاره و له شوینییک ته قه ده کات، بوئه وه ی سه ر له دوژمن بشیوینی و نه زانن چه ند که س لهو خانووه دا شه رده کهن. تفهنگچییه کانی ره فعهت ئاغا، به تایبه تی نهو دووه ی په نای دیواری چاله گه نمه که ی، نهو سووچه دیواره یان به گولله دایژاوه که به نیاز بوون حومیهر له ویه به هاواری مالی باوکی و براهه کانیه وه بیته.

حوسپن به زانایانەوه شەڕدە کاتو دەستی به فیشە کەوێهه، بۆئەوێ به شیان بکاتو لیان نەبرێ، شریقهی تەفەنگان ئاسمانی کەر دەکرد. شەڕە گوللەیی شەوێ لە گەڵ شەڕی پۆژی جیاوازه. کاکه پەش تە ماشای براچەیی^(۱) لولەیی تەفەنگەکانیان دەکات، لە کوێ بلیسهی ئاگری تەفەنگەکان دیاردە کەون، به زانابوون ئەو شوێنە دەکاتە ئامانج، ئەگەر نەشیپێکی به دنیاییهوه لەو شوێنە هەڵدەقەنێ و ناچاری دەکات هەلێ. لە گەر مەیی دەستپێژی گوللەو قەرمەژنی تەفەنگان یە ک لە منداڵەکانی مائی حاجی سمایی، لە نیو لانکی زیرهیه کی پێوه نووساوه به هیچ شیوهیه ک دایکی پتی کړو ژیر ناکرێتهوه. لەو گۆشەیهی که هەموویان لێی کۆبوونەتەوه، هەرژنیک لە بووکهکانی حاجی خۆی به سەر منداڵەکانیدا هیناوه، وه کو باره کهو لە بن بالی خۆی دهیانپارێژی، حاجیژن به خۆی سەرپەرشتیی بووکهکانو نهوهکانی دهکاتو ئاویان بو دینی و دهلی هەریه کهو قومیکیان بدەنی با نه ترسین. تەنها ئەو منداڵەیی نیو لانکی ژیر نابێتهوه! حاجیژن دهلی کچم لە لانکی دەرپێننه، با تە ماشای بکهین، ئەو زیره پیره بی هوکار نییه، ئەویش دەسترازی لانکی شل دەکاتەوه و سەر زگی لە سەر منداڵە کهی لادەبات، دەستو نیو لەپی تەردەبیت! کاتییک پلیتی فانۆسه که بلند دەکەن، بۆئەوێ پرووناکیی زیاتر بداتە دەوروهر، دەبینیت دەستی هەموو خوێنە، دهیه ویت بزریکینی و هاواریکات، به لام حاجیژن هاواره کهی پی قوت دەداتەوه و ناهیلی بزریکینی، بۆئەوێ نه بادا پیاوه کان بزانن منداڵیکیان گوللەیی پیکه و تووهو برینداریان ههیه و دهستیان لە شەر شل

۱. براچه: ئەو تیشکهی که به شوو لە لولەیی تۆپ و تەفەنگ دەردەچێ.

بیټ و کاربگه رسی خراپی له سهر وره و خور اگریان دروست بکات! حاجیژن، هه به په له و به کړو بیده نگی، برینی مندا له که ده پینچیته وه به و که ره سته سهره تاییه ی له به رده ستیدا هه یه، تیماری ده کات. دیاره نه و مندا له له که ل یه که م ده سترپژ پیکرا وه چه ند گولله یه کیش به که واره ی لانکی که وتو وه. حاجیژن به بو و که کازو نه وه کانی ده لیت به هیچ شیوه یه ک نابیت پیا وه کان ناگادار بکه نه وه که مندا لیکیان برینداره، تا وه کو شهر ته واو ده بیټ، نه و کات به خرم ده زانم چونیان پی ده لیم، نیستا نابیت بیزان، نه با دا ده ستیان شل بیټ و وره یان دابه زی. له و کاته ی نه وان سهر قالی شهره تفه نگی خویان، جار نا جار حاجیژن له ده لاقه پرا هاوارده کات: به قوریاتان بسم کوره چه له نگه کانم، لییان وهر نه ده ست، ده ستههر رینه کی مهردانه بکه ن، شیر ی مه مکی من له خوتان حه لال بکه ن! نه و نه عره ته و هاواری حاجیژنی، وره ی دوژمنه کانی داته پاندو وره ی کوره کانی ده برده که شکه لانی فله ک! له گهر مه ی ته قه کردن، حومیره حهیرانیکی سهر چیا یی تیه رکرد! هه وره کان زگیان به عه رزیه وه ناوه له هه مو و گه واله کان خوین و پریشکه ناوړینگ ده بار ی، بلاچه ی ناگری لووله ی تفه نگه کان، قرمو هوړی گوللان، گونی ناسمانی که رکردو وه، گوړپه ی قه وانه کان هه والی مه رگیان به گونی خه لکی ناواییدا ده دا. نه وه ی جی سهر سووړماني حاجی سمایل و کوره کانیه تی، نه حه پینی سه گه کانیانه! نه وه ده بیټ چ ته لیسمیک بیټ؟! سه گی نیمه شه وان ناهیلن تهیر تخونی نه و نیوه ی بکه ویت، که چی نه وشه و بژ تاقه یه کجاریش گوتمان له حه په ی سه گه کان نه بو! به دلنیا یه وه نه یینییه ک له پشت بیده نگکردنی سه گه کانمانه وه هه یه، مه گهر دهرمانیان دابنی! حاجی سمایل شاقه لی که وایه که ی له به رپشتینی

پاکردۆتەوه، تاپریکی بە دەستەوهیەو بە سەر هەموو کورەکانیدا دەگەڕێو
 بە سەریان دەکاتەوه، بۆتەوهی لە ساغی و سەلامەتییان دڵنیابێتەوه، دەیویست
 بە هەرنرخێک بێت بسوورپێتەوه لای خانووی حومیڤە کۆری که لە پشت
 خانووی خۆیانەوه بوو، بە لām گوللەیه ک که شیدهی پشتی لە دوو سی قەفەوه
 برپو گوللەیه کیش سەرشانی هەڵدەری. حاجی سمایل نایەوێ ژنو منداڵ
 بەو بریندارییە بزانی، بەپەله دەگەرپێتەوه لای حوسینی کورەگەرە،
 برینەکهی سەرشانی بۆ توند شەتەک دەدا، بە زۆری ناچاری دەکات لە خانووی
 کادینە که دابنیشی، وهلی حاجی سمایل ئەوەندە بە کولافیه بۆ کورەکانی، لە
 بەرامبەردا برینەکهی خۆی بە هەند وەرناگرێ، حوسین پیتی گوت: بابە گیان
 ئەتۆ دەبایه لە لای ژنو منداڵەکان مابایتەوه، نەک بە سەر ئیمەدا بگەرپێو
 ئیمە بە سەریکهیەوه، ئەوەتا دانەنیشتی لە شوینێک که گوللە نەیگرپێتەوه، تا
 خۆت بە فەیز گەیانداو بریندار بووی، چاکە برینەکەت سووکە! حاجی سمایل
 بۆتەوهی دڵنیای بکات که خەمی ژنو منداڵەکانی نەبێتو جینگایان پارێزراره،
 گوتی: دایکت لە لایانەو سەرپەرشتییان دەکات، لەو گۆشەیهی لای که ندووی
 ئاردو گەنمە که خۆیان پەناداوه، ئەو شوینە گوللە نایگرپێتەوه، ئیوه شەپری
 خۆتان بکەن لە خەمی ئەواندا مەبن، بە دڵنیاییهوه پارێزراو دەبن.

حاجی سمایل دەیویست لە یەک کاتدا دروست بپێتە سی قەلغان، سی زری،
 سی گوللەبەندو، ئەو گوللانە بگێرپێتەوه که بە ئاراستە ی سینگی حوسین و
 حومیڤە و کاکه‌پەشی کۆری دەهاوێژرێن. ژبانی خۆی نیو هیندە ی ژبانی کورەکانی
 لاگرنگ نەبوو، زۆر جار دەیگوت: مریشک بە مریشکایەتی خۆی شەپری هەموو
 گیانلەبەرێک دەکات که بیەوێ زیانو ئازار بە جووچکه‌کانی بگەیه‌نی! سەیرم بەو

باوكانه دیت له بهرامبهر پاراستنی جگه رگوشه كانیان خویان بهرپرسيار نابینن!
 دهسته يه ك له مروځكوژی دلږهق، گونديان نغړو كړد له نه فره تی. نه وشه وه،
 ژزو مندالی نه و گونده له گه ل شریقه ی تفه نگان خه ريكه زیره ده كهن! له هه موو
 كولا نه كان بونی بارووت داوښتاوه. ژن و دایكی پړسته مه شیتي، زاریان وشك
 و هه ناسه یان سوار بووه، هه لده له رزنو له بهر خویانه وه به دوو دلییه وه ده لټین:
 كویریم بو مالی حاجی سمایل و كوره كانی! به خوی كه سیان لی دهرناچي،
 هه موویان كوشتن و ته واویان كړدن، هه قی پیاوچاكی خویان ددهن. پړسته م به
 بیستنی نه و ریزه قسه یه ی كه گوتیان مالی حاجی سمایلی ته واو كه سیان به
 ساغی نامینئ و هه ر هه موویان كوشتن، كینچی كه وته كه ولئ و هه ر خه ريكی
 كوكړدنه وهی خوی بوو، وه ك بیه وی به په له به كارنك رابگات، عه له تریكه سی
 پاتریه كه ی له نیو له پی ده ستیه و وه ك نیستا نا نیستا بیه وی دهرگا بكاته وه و
 له و دلره او کییه خوی رها بكاتو بچینه نیو نه و گولله بارانه كه وه ك بریشكه
 گولله دته قنه وه! له وشه وه دا له نهمی بارانو بونی بارووت و مهرگو خوین
 زیاتر هیچ شتیك سرده ست نییه. به هوئی ته پری عه رزوبانی خانووه كان، هه ر
 ته قه یه ك له دواي خوی هاشه و ده گدانه وه یه کی ترسناك جیدیلئ و دهنگ
 دده اته وه. ته نها گوردو خرمه تكاره كانی ناغای لیډه رچیت، نه گه رنا ته واوی
 كرمانجه كان هه ركه سه و له مالی خوی خیری له خوی گرتووه له خه می مالی
 حاجی سمایلییه. هه ندیكیان له خه مان وشك بوونه ته وه، مه زنده ده كهن
 به یانی كه سیان به زیندووی نه بیننه وه و تاقیان لی دهرناچي!

له و گه رمه ی شهرو گولله بارانه، پړسته مه شیت عه له تریكه سی پاتریه كه ی
 ده ستدایه و به په له بو لای دهرگا كه ریششت، ساتمه ی له دهو له كه كړد كه

داینابوو بۆنەوێ پارشیوێ بە کۆلانی گوندیدا بگه‌ڕۆو بە دەهۆلکوتان خەلکی ئاواپی بە ئاگا بیینیته‌وه. لەو کاتەدا دەنگی دەهۆلە کە سەرنجی دایکی پۆسته‌مو ژنە کەمی بۆ لای پۆسته‌می ڕاکیشا، بە جووت گوتیان: پۆسته‌م ئەو بەتەمای چی؟ گوتی: دەچم بزانم کاکه‌پەش کۆژراوە یان ماوە! دایکی و ژنە زەبستانییه‌کەمی خۆیان بە پۆسته‌میدا شۆڕکردووه، زۆریان گوت بیکە خاتری ئەو مەلۆتکەیه‌می مەچۆ دەری! بەلام کوا باشاری پۆسته‌می دەکەنو بە ژنان بەرزەفت دەکری! خۆی ڕاپسکاندو یەکتاو تەقرەکوت بۆ مالی حاجی سمایی. تەفەنگچییه‌کانی ئاغای، نیو نیو تەقیان ڕادەگرت، بۆنەوێ یەکیک بیتە دەریو تەقەمی لیبکەن. پۆسته‌مەشییت، لەو کاتەمی لەو دوو تەفەنگچییه‌می پەنای دیواری چالە گەنمە کە نزیک دەبیته‌وه، دَلنیا دەبن ئەو کاکه‌پەشه، بە جووت بە قەستی کوشتن تەقەمی لێدەکەنو دَلنیا دەبن کاکه‌پەشیان کوشت، عەلەمدارو سیمبولی شانازی گوندیکیان خەلتانی خۆین کرد.

تەفەنگچییه‌کانی پەنای دیواری چالە گەنمە کە، ئەوئەندە دَلنیا دەبن کە کاکه‌پەشی حاجی سماییان کوشتووه، بۆیە وەک نیشانەمی سەرکەوتن و پیکیانی ئامانج، گوللەیه‌کی ئاگردار بەرەو ئاسمانی، بە مانای پاشەکشێ بۆ دیوێخانێ پەفەت ئاغای، دەتەقیینن. تەقە، کپ دەبیته‌و تەفەنگچییه‌کان دەکشینه‌وه. لەوشەو ئەنگۆسته‌چاوەدا، لە هەناوی تاریکیدا ئەستێرەیه‌کیان بەردایەو، پۆسته‌مەشییت چەند جارێک دەکەوێو هەلەستیتەوه، برینە کەمی گەرماو گەرما کوفارەو چۆرانه‌وێ خۆینە کەمی، بە سەر عەرزه‌ تەرە کەدا تنۆک تنۆک لەگەڵ دَلۆپە بارانەکان تیکەل دەبن. لەو شوێنەمی دەپیکری، تا دەگاتە بەردەرکی حەساری مالی حاجی سمایی، لەسەر عەرزه‌ تەرە کە تەنھا چۆراوگەمی خۆین و شوین پێی دیارە،

له گه‌ل چۆراوگهی گوئسووانه‌کانی ئاواپی تی‌که‌لاو بووه، هی‌زو وزهی هه‌نگاوه‌کانی قامه‌تی گوندیک، هه‌ر هه‌تا ئی‌ره‌ برده‌کات. به‌نیو گۆمیل‌که‌ باراناوه‌که‌ی به‌رده‌رگای هه‌ساری مائی حاجی سمایلیدا ده‌که‌وئیتو گۆمیل‌که‌ باراناوه‌که‌ به‌ خوینی خۆی سوور سوور ده‌کات، وه‌ک ئه‌وه‌ی ئه‌وشه‌وه‌ هه‌وره‌کان خوئینیان باراندیی‌ت!

له‌ بن ده‌رگای هه‌ساری دیا‌ره‌ عه‌له‌تری‌که‌که‌ی هیشتا دایسی‌و نه‌ کوژاوه‌ته‌وه‌. کاکه‌ره‌ش لاته‌ری‌ک خۆی ده‌گه‌یه‌نیته‌ لای ده‌رگای هه‌ساری‌و که‌لینی ده‌رگا‌که‌ به‌ ئه‌سپایی ده‌کاته‌وه‌، تفه‌نگ له‌نیو له‌پی ده‌ستی‌و له‌ ئاماده‌باشیدا‌یه‌، تارمایی برینداریک به‌دی ده‌کات که‌ سه‌ری که‌وتۆته‌ لای سیوسیوه‌ی ده‌رگا‌که‌و عه‌له‌تری‌کی‌کی سی پاتری له‌و نیوه‌ که‌وتوه‌، تیشکی رووناکی‌یه‌که‌ی سه‌رچی‌غ به‌ سه‌ر زه‌ویدا خۆی را‌کیشاوه‌. کاکه‌ره‌ش ده‌رگای ده‌کاته‌وه‌، عه‌له‌تری‌که‌که‌ی هه‌لده‌گرێته‌وه‌و له‌نیو قوورو به‌ربارانه‌که‌دا رووناکی ده‌رژنیته‌ سه‌ر قامه‌تی برینداره‌که‌، ئه‌وه‌ی هه‌رگیز نه‌ده‌بوو بی‌بینی‌و قه‌تی مه‌زه‌نده‌ نه‌ده‌کرد، به‌ چاوی خۆی بی‌نیی. له‌و چرکه‌ساته‌دا له‌ ناوه‌وه‌ هه‌ستی به‌ شکازو وردوخاشبوونی خۆی ده‌کرد. له‌نیو ئه‌و قوره‌ دانیش‌ت، سه‌ری رۆسته‌می خستبووه‌ سه‌ر رانی‌و خۆی به‌سه‌ردا دا‌هینابوو، سینگ‌ی کردبووه‌ چه‌تر بو ئه‌وه‌ی له‌ پرووشکه‌ باران بی‌پاری‌سزی. کئی به‌رگه‌و جو‌رته‌تی هی‌نکه‌هی‌نکی دوا‌هه‌ناسه‌کانی به‌رائه‌ت ده‌گرئی؟ نم‌نم باران ده‌باری، وه‌ک بی‌ه‌وی ئه‌و غه‌دره‌ بشواته‌وه‌و کۆلانه‌کانی گوند بسمیل بکات، بانگیده‌کات: رۆسته‌م! رۆسته‌م! ئه‌منم، کاکه‌ره‌شی حاجی سمایلی! رۆسته‌م چاوی هه‌ل‌دینی، ئومیدیک به‌ کاکه‌ره‌ش ده‌به‌خشیتو دا‌وای عه‌له‌تری‌که‌که‌ی ده‌کات. کاکه‌ره‌ش عه‌له‌تری‌که‌که‌ی به‌ هه‌ل‌کراوی له‌ ده‌ستی ده‌نی. رۆسته‌م بو دل‌نیایی، شه‌وقی عه‌له‌تری‌که‌که‌ی له‌ دم و چاوی کاکه‌ره‌ش

گیردە کاتو سەیری نێو چاوی دە کات، بۆئەوێ دڵنیابیت کە کاکه‌پەشە! ئەویش، بە ئومیدی ئەوێ لە کانی چاوەکانی هەڵکێ دیکە بۆ ژیان هەلبه‌ینجی، چاوی برپوێتە نێو چاوی پۆستەم.

ئێستا کاتی پارشیو، دەهۆڵە کە ی پۆستە مەشی و دوو دارحەیزەرە کە ی دەهۆڵکوتان، بێنازو بێخاوەن لەو گۆرە ی کە توون، کە سێ نییە خەڵکی ئاوا ی پێ خەبەر دار بکاتە وەو بۆ نانی پارشیو بە ئاگیان بێنیت. بەلام کوانی خەڵکی ئاوا یی لە دەنگی قەمەژنی گۆللە و ستەمی زۆرداران ئەوشەو چاویان چۆتە خەوی؟!

لەو کاتە ی کوفارە ی خوێن لرفە یە تی، کاکه‌پەش نازانی کام برینی بۆ هەلبەستێ! بە جوړیک دابیژراوە کە س دوژمنی بابە کوشتە ی خۆ ی ئاوا دانابیژی! چ زۆلمێکە، پیاوێ ی گوندیک بێ تاوان دەکوژی! کە س کوشتنی ناگرتە خۆ ی. خەڵکی ئاوا یی گۆییان لێدەبیّت کاکه‌پەش هاواری براکانی دە کاتو دەلی فریاکەون، پۆستە م لێرە بە برینداری کە وتوو!

دایک و ژنی زەستان و خوشکی پۆستە مەشی، بە قەشکە و خۆرپینە وەو پرچ دەرھێنان هەر بە غار بە نێو ئەو قوڕو لیتە یە دا، لە دوا ی چەند جار کە وتزو هەستانە وە، دەگەنە سەر پۆستە م ی: پۆستە م! پۆستە م! وەلی پۆستە م کاری کراوە، لە خوێنی خۆیدا پە لە فرکی یە تی! لەو کاتە ی هاوسەرە کە ی، مەلۆتکە کە ی لە نامیزی داوی، تەنیا ئەو نە دە ی لێدەبیستن کە سێ جار لە سەریە ک دەلی: توخوا مە چوونە شاری و گوندی جێمە هێلن! دەستیکی عە لە تریکە کە یە تی و وە ک ئامانە تیک لە سەر مەلۆتکە کە ی نێو باوہشی دادەنێ بۆئەوێ وە ک میراتییک بۆ کۆرە نۆ پۆژییە کە ی جێی بەیڵی و دەورویەری خۆ ی خەڵکانی دیکە ی پێ رووناک بکاتە وەو، دەستە کە ی دیکە ی چەنگیک لە قوڕی گوندە کە ی

گیر ده کات، گۆلمی پر له قوری ده گوشت، به جوریک له که لیینی قامکه کانی
 قور فلوچقه ی ده کات، وهک نه وهی به به هاترینو پیرۆزترین گه وهه ری
 له نیو ده ستیدا پاراستبیت! له و کاته دا چاوکی پر له هه سه رتی هه لهینا:
 توخوا مه چوونه شاری و گوندی خۆمان چۆل مه کهن! چاوی برییه نیو چاوی
 کاکه رهشی: توخوا کاکه رهش!... به لام پینی ته واو نه کراو سه ری که وت، وهک
 بیه وی منداله کانی ئامانه تی کاکه رهشی بکات! نه و ریزه وشه یه ی ده یوست
 ده ربانبهریت، ته نها توخوا کاکه رهشه که ی له زار هاته ده ری، باقیمه نده ی وشه کان
 هیندیکی له زاریدا قه تیس مانو هه ندیکی دیکه یان له گه رویدا خنکان،
 به مه زنده پییان وابوو ده لی: توخوا کاکه رهش ئاگاداری مالو منداله کانم
 به و چاوت لییان بیت! رۆسته مه شیت گیانی سپاردو بوو به په یکه ریکی
 ساردوس، وهکو کوتریکی سپی له شه قه ی بالیداو بو به ره ره روچکه ی ئاسمانی
 هه لشکاو بو هه تا هه تایه له بهرچاوان ون بوو. دایکی، خۆی به سه رده یناو
 ژنی زه یستانیش به مه لۆتکه ی قۆنداغه کراوه ده دادو فیغانی به ته نها مانه وهی
 به سی مندالی سه رکه وینکه وه، به ردی ده تونده وه! نازانم چۆن نه فره تی نه و
 شه وگاره پر له غه ده ره تووک و نرای دایکی ره شپۆشو مه لۆتکه و ژنی زه یستان،
 ته ختی زالمان نغرو ناکات!

تفه نگچییه کانی ره فعه ت ئاغای، به په له مرگینی کوشتنی کاکه رهشیان
 گه یانده ئاغاکه یان، دلنیا یان کرده وه که به چه ند گولله یه ک نه نگاوتویانه و
 گویان له شلپه ی که وتنی بو نیو گۆمیلکه باراناوه که بووه، به گویی خۆیان
 ناله ی پیش سه ره مه رگیان بیستوه!

نه وشه وه له دوا ی پارشیوی، ره فعه ت ئاغا له خۆشیی نه و سه رکه وتنه

نه‌نووسته‌وه‌و گۆی بۆ گریانو دادو فیغانو غه‌لبه‌غه‌لبی کرمانجه‌کانی
ئاوایی، له‌به‌رده‌رگای مالی حاجی سمایی، شل‌کردبوو. نه‌وه‌ش زیاتر دلنیای
ده‌کرده‌وه‌ که پیلانه‌که‌ی ئامانجی خۆی پێکاوه، جغاریه‌کی که‌یف‌خۆشی
داگیرساند، وه‌ک براوه‌کانی سه‌رمیزی قومارخانه‌کان. له‌نیو دیوه‌خانێ وه‌ک
فه‌رمانه‌یه‌کی براوه‌ی مه‌یدانی جه‌نگ ده‌ستی چه‌پی له‌سه‌ر ده‌سکی ده‌مانچه
چوارده‌خۆره‌که‌ی قه‌دیه‌تی، وه‌ک تۆله‌ی جه‌وت پشستی خۆی پێ کردبێته‌وه‌!

له‌گه‌ڵ نه‌نگوتنی سپیده، تاریکی کلکی به‌ دوا‌ی خۆیدا راکینشاو پرووناکی
شوێنی گرت‌وه‌. دیمه‌نی روو رینه‌وه‌و پرچ ده‌ره‌ینانی ژنان له‌ به‌رده‌رگای مالی
حاجی سمایی، به‌روونی ده‌بینی، نه‌وه‌ش، دلنیایی زیاتری به‌ په‌فعت ئاغا
ده‌به‌خشی. له‌ناکا وه‌وایی کوژرانی رۆسته‌مه‌شیته‌ی بلاویوه‌. له‌ قولایی و
پانتایی ده‌روونو وێژدانی خه‌لکی ئاوایی زیره‌که‌ی ده‌نگی که‌ی خه‌مه‌نگیز له
گوێیاند! ده‌زیرینگه‌یه‌وه‌و زایه‌له‌ی دیت. ناخ‌ر توانای ناشتنی قامه‌ت و شوناسی
گوندیک هه‌نده‌ ئاسان نییه‌! شینگێران بۆ له‌ ده‌ستدانی رۆسته‌مه‌شیته‌ی هه‌روا
سانا نییه‌، به‌لکو گه‌لیک گرانه‌!

گۆرده‌کان، به‌په‌له‌ نه‌و هه‌وآله‌یان گه‌یاند په‌فعت ئاغا که‌ نه‌وه‌ی کوژراوه
کاکه‌په‌ش نییه‌، به‌لکو رۆسته‌مه‌شیته‌! نه‌ویش ده‌لی: فلقیرو جه‌ه‌نده‌م،
کرمانج هه‌ر کرمانجه‌! به‌ ته‌وسه‌وه‌ ده‌لی: په‌نگه‌ به‌و نیوه‌شه‌وه‌ی له‌ گه‌رمه‌ی
نه‌و گولله‌بارانه‌ وسته‌بیتی به‌ هانای کاکه‌په‌شییه‌وه‌ چووبی!

ژنانی ئاوایی بۆ شیوه‌نی رۆسته‌می، که‌زی و پرچیان کردۆته‌وه‌،
هه‌ریه‌که‌و ته‌شتیک قورپی له‌سه‌ر سه‌ری رۆکردیه‌. گوند نغروی خه‌م له
ده‌ستدانی رۆسته‌میه‌. ناخ‌ر خه‌لکی گوندی هه‌رگیز به‌ چاوی که‌م ته‌ماشای

پۆسته مه شیتیان نه ده کرد، ئه و پاشناوه ی هه ر له ئاغا کانه وه به سه ردا برابوو، به لام کاریگه ریی له سه ر که سایه تی و خۆشه ویستی نه کردبوو، به لکو شیرینتری کردبوو، که پێیانده گوت پۆسته مه شیت، وه ک مروڤیکی بلنډه گه زو پاکیان له ده سته داییت! ئا له و پۆژه دا بۆ خه لکی ئاوا یی ده رکه وت که خۆشه ویستی نیشانی ده دا پیاوی مه زن و به شانوشه وکه ت، کێیه!

به پیرۆزکردنی گوندو خاکدۆستی، یه کێک له خه سلته ته جوانه کانی پۆسته مه شیتی بوو، که له که م که سدا هه بوو، ئاوا گزنگی خاکو گوند بزانی. هه میشه نه فره تی له و که سانه ده کرد ده بنه کۆیله یه کی سه رکزی به رده رکی زالم، ئه وانه شی خۆشه ویست که دانانه وین و بار ناگۆرن و نه وینیان پێ که سه ری شانه. هه ر ئه وه ش هۆکار بوو بۆ براده رایه تی و خۆشویستی کاکه ره شی. له و شه وه وه، ئه و گۆمیلکه ئاوه ی بوو به گۆمی خوین، ئیدی که س ئالی گۆمیلکه ی به رده رکی هه ساری مالی حاجی سمایی، ناوه که ی گۆرا بۆ پۆسته م کۆزرای! کاکه ره ش، وه ک پێشه ی هه میشه یی و خه سلته تی خۆی، به هه له شه یی بریار نادا تو گه فوگۆری بی کردار ناکا، بۆیه به دیار ته رمی پۆسته مه شیتی و به دلێکی پر له هه سه رته و هاوارێکی تاساوه وه، کوور بۆته وه و رقی تۆله سینیی له ناخیدا قۆلپ ده دا!

هه والی کۆزرائی پۆسته مه شیتی نه ک هه ر خه لکی گونده که ی خۆی، به لکو ته واوی گونده کانی ناوچه که ی تاساند. ئاخه ر پۆسته م جیگای له دلی هه موواندا کرد بۆوه و خۆشیانده ویست، وه ک هیمای گوند چاویان لێده کرد. له پرووی که سایه تی و خۆشه ویستییه وه هه مان پۆسته م بازرگانی جاران بوو، بگه به و پاشناوه شیتیه ی خۆشه ویستتیش بوو بوو!

ئەورۆ لە گۆرستانی گوندی، عەلەمداری گوندپەرورەریک دەنێژری. هیشتا
بۆنی بارووت کونەلووتی خەلکی بەرنەداوە، ھەرمنداڵیکی ئاوی دەبینی،
جۆرکە قەوانیکی بە دەستەوہیە، خۆلی خەمیکی یە کجار قولۆ ئازاریکی
یە کجار بە سوێ لە رووخساری کرمانجەکانی گوندی نیشتووە، بە جۆریک، لە
ھەرکەسیک دەروانی خۆی بە خواھنی پرسەکە ی دەزانی!

لە دوا ی پرسەو میوانداری خەلکی گوندەکانی دەوروەر، شەوێ لە مائی
رۆستەمی کۆبونەوہ، مەلای گوندی ھەلیدایە قسانو لە دوا دلدانەوہی
ھاوسەر و داکی رۆستەمی، گوتی: خزمینە، ئەو مەلۆتکە یە ناگری ئاوا بیئاو
بمینیتەوہ، لە دوا ی ئەو پیاوہی، ئەرکی ئیمە یە ناویکی لیبنین! ھەموویان
کۆک بوون ناویکی وای لیبنین، لە گەل پروداوہ کە بگونجی و گوزارشت لە
بیباوک مانەوہی منداڵە کە بکات، بۆیە ناویان نا مەغدوور، بە واتای ئەوہی بە
دەستی غەدداریک غەدری لیکراوہ و بۆتە پاشباب.

۱۲

کات له سهر هیچکەس ناوهستی، له دواى مردنى هەركەس، شەو و رۆژو مانگو سالو وەرژ، بێ پسانەو دینو پەکی خۆیان له سەر هیچکەسیک ناخەن! بەهەر، سەرماوسۆڵە بارگەى خۆی پێچاو تەو، دەشتودەر بەرگی مەخمەریکی سەوزی پۆشیو، پەرەسیلکەکان دندووکیان پڕ لە قورەشین دەکەنو دەیبەن لە بەرمیچی خانووکان دەیکەنە هیلانەى نوێ، گۆلەباخەکان ئەو نیوەیان پڕکردوو لە بۆنى خۆش، بۆنى هاتنى بەهار. هەرنمەبارانیکی بەهاری دەبارێو پاشان خۆشى دەکات. کۆلکەزێرنە وەک پەری تاوس ناسمان دەخەملێنى، گۆلەحاجیلەو کوریکە زەردە ملیان داو تەوێهە کو بە شنەى شەمالێکی هەستبزوین وەک شایى رەشەلەکیان گرتبیت، رادەهەژن، وەک کابانى گەورەمالان خۆیان رادەژنن، هەموویان کەشیدەى زەردیان بەستوو، رێک هاووشیوێ حاجییەکانى مالى خودا! کوورەهەنگەکان شەلخەى نوێ دەردەکەنو هەندێکیان مالیان لە یەکتەر جیادەکەنەو. بەیانیان ناوڤى سەر پەرەى گۆلان وەک کریستالو یاقووتو مروارى دەردەوشێنەو وە بریسکەى لە ئەستێران دەبرن! شوانەکان دەنگیان لە تیری مەرەکانیانەو دیت، شمشالەکانیان ئاوازی تیربوونی مەرەکانیان دەژەنن، شەکەنێرەکان پێشبرکێ و نمایشی

شه‌ره‌قوچانی ده‌که‌ن، کاريله‌کان هه‌لده‌ستنه سه‌رپشتی یه‌کتر، گمه‌و بوغهی کۆتره مه‌سته‌کان سه‌دای عیشقیکی شیتانه‌یان به‌گویی ده‌رویه‌ردا ده‌دا. له لای ئیمه‌ی گوندی، به‌هار، کردنه‌وه‌و خسته‌نه سه‌رپشتی ده‌رگای خوشنوودی و فره‌حناییه. به‌هار به‌زینی له‌شکری سه‌رمایه له به‌رامبه‌ر تیشکی خۆر.

به‌هاره، چهند رۆژنکی که‌می ماوه‌و بۆ دروینه‌ی جو، کاتی باراش برانییه. خده‌ی پلکه هه‌مینه‌ی، به‌خۆی و به‌داکی له‌مالیکدا ده‌ژین، ئاردییان له‌که‌ندوویدا نه‌مابوو، گهنمی باراشیشیان ته‌واو بووبوو. خده‌رۆشته مالی حاجی سمایلی بۆ نه‌وه‌ی هه‌ندیک دانه‌وتله‌ په‌یدا بکات و له‌ناشی بیکات به‌ئارد. له‌وکاته حاجی سمایل لچی ماینه‌که‌ی له‌واشه^(۱) ده‌کرد، خه‌ریکی برینی که‌سمه‌ی ماینه‌که‌یان بوو. خده‌سلاوی کرد. حاجی سمایل به‌پرویه‌کی گه‌ش و راوژێکی باوکانه‌گوتی: یاخو به‌خیریینی سه‌رچاوی مامی خۆت، کوره‌خده‌نه‌وه بۆ دیارنی؟ ماوه‌یه‌کی زۆره‌ ناتبینم! نه‌وه‌که‌ینی مام و برازایه‌تی ئاوا ده‌بیت؟!

له‌دوای نه‌وه‌ی یارمه‌تی حاجی سمایلی دا له‌برینی که‌سمه‌ی^(۲) ماینه‌که‌ی، پرووی کرده حاجی سمایلی: نه‌ئاردمان له‌که‌ندووی ماوه‌و نه‌باراشیش له‌جه‌والان، ته‌گبیرم چییه؟ حاجی سمایل گوتی: هه‌ی له‌مامت نه‌که‌وی هه‌ر زۆر ئاسانه، نه‌و پارچه‌ جو‌یه‌ی لای قه‌لاوه‌مان^(۳) زه‌رد بووه، به‌تایبه‌تی سه‌ر

۱. له‌واشه: ئامرازێکی دارینه، بۆ گوشتینی لیچی و لاخ له‌کاتی که‌سمه‌کردن و ئالکردندا به‌کارده‌ی.

۲. که‌سمه: کرۆژه‌یه‌که له‌ئێسک نه‌رمتره، له‌سه‌ره‌وه‌ی کونه‌لووتی که‌ر و و لاخه‌به‌رزه‌ ده‌ی، تا نه‌به‌ردی، و لاخه‌که ئالیک ناخوات.

۳. قه‌لاوه: پیزه‌گردۆلکه‌یه‌کی چه‌قن و کرپنه، دامپنه‌که‌ی زه‌ویی کشتوکالیه،

بَلَدایِی و چه قینه کان، له گهل کاکه پرهشی کورم دوو داسان بهرن هه تا ده توانن
جۆی بدر وون. دوو کوتکی ساوه رکوتانه وهش له گهل خۆتان بهرن، ههر له وئ،
بایسی به رکوتیکی باش جۆی له گهل خۆتان بیینه وه، له ناشی لیبیکه و ئاردی
خۆت بیینه وه!

یه ک له براده ره ههره نزیک و جیمتمان هه کانی کاکه پرهشی، خده بوو. خده،
تاقانه ی دایکی بوو، بابی، ههر زوو کۆچی دواپی کردبوو، بۆیه به خده ی پلکه
هه مینه ی بانگیان ده کرد، تاوه کو له گهل خدره کانی دیکه ی گوندی لییان تیکهل
نه بیته. له پروی ژیانو گوزهرانییه وه دهستکورتو نه دار بوو، نه وه ی خوا دابوویه
عه بدی خۆی، نه یبوو، له داره تی دنیایی نه وه ی هه یبوو و نه یبوو ده مانچه کی
ئوسره ی بی کوتو، رانکو چۆغه یه کو کلاشیکی بنپه رۆ بوو. ههر کاتییک قایشو
قروشی ده مانچه ی راستو چه پ له خۆی ده به ست، نه وه ی خده ی نه ناسیبا
ده یگوت: نه و زه لامه قوچاغه ده بی چه ند جووت هیستری له ئاقاری بگه رپۆ
چه ند عهر به گه نمی تۆکرد بیته چه ند شوانکاره و نیوه کاری له سه ر مه رومالاتی
بیته، خاوه نی چه ند رینجه به رو سه پانان بیته!

خده گه نجیکی خرکه له ی وه ک ته شی بادراو^(۱) بوو، چاو زیتو وشیارو
به ده ستوبرد، ههر چه نده بیکیه س و تاقه زه لام بوو، به لام ره شییدو به وه ج بوو.
هه مه و جاریک کاکه پرهش ده یگوت: خده، جیگای چاوی تیدا هه یه^(۲)، نه گه ر

که وتۆته به رجاده ی هه ولیر - که رکوک.

۱. ته شی بادراو: خولانه وه هه لسووپانی ته شی به گورجی له کاتی پستندا. به
کینایه بۆ که سی گورجوگول و هه لسووپاو به کاردی.

۲. جیگای چاوی تیدا هه یه: به که سیک ده گوتری که جی ئومید بی و چاوه پوانی

چاک پەرورده بکړیو له خه لکی خراپ و کاری نابه جی دوور بخړیته وه، ده کړی
نیشی سه ختی پېبسپیږیو لیشی دلنیابیت نه نجامی دده، چونکه زور
نازایه و گولله له ته ختی نیوچاوانی بده ناگه ریته دواوه، خوزگه نه وه موو
نازایه تییه له کارانه به ختو خورایی به با نه دده، دهبوو کاره کانی قازانجی
خه لکی هه ژارو کرمانجانی تیدا بویه!

خده، نه گهر نانی شه ویشی نه بایه، خه می نه بوو، هه میسه دم به پیکه نین و
شادو پر وزه به جو له بوو، ته نه نه وه له لای گرنګ سوو و بایه خی پیده دا،
رانکو چوغه و پشتینی سپی که پنه کو کلاشی بنه پو کیفکه ده مانچه که ی
بوو. نه گهر نه وانه ی جوان بوونایه، شای به سه پانی خوی نه ده گرت! تازه رادیویه کی
په شی کرپوو، ته نه بو گورانییه کانی هه سه ن زیره کو برایی زینو کاوئس
ناغاو تایه ر توفیق، له گه لیان جه زم دهبوو، پیسی وابوو گورانییه کان هه مووی به
خاتری نه و گوتراونو مه به ستیان خدیه و هه به خوی پالوانی نیو داستانی
گورانییه کانه. تا نه و سالانه ی دوا ییش، کهس له گوندی نه یده زانی خده ی
پلکه هه مینه ی خزمی هه یه، بویه خده هه میسه هه سستی به بیکه سی خوی
ده کرد، چونکه تاقه زه لام که وتبوو و هه میسه به دوا ی دوزینه وهی خزمه کانیدا
ده گه را، له نه نجامی نه و گه رانه دا ماله مامی کی زور ده و له مهن دو مه ردارن کی
سه روه تمه ندی خوی له گوندی کی نه و دیوی زووری، دوزیه وه، زور خوشحال بوو به
پرکردنه وهی نه و بوشاییه ی له ژبانی کو مه لایه تی هه یبوو، هه میسه که ده یگوت
مالی مامم، سه د مامی له ده می به رده بووه و شانازی پیوه ده کردن.

مالی مامی، به پیچه‌وانه‌ی هه‌سته‌کانی خده‌ی ره‌فتاریان ده‌کرد، ته‌نها نه‌و کاتانه به خزمایه‌تی پله دووی خده‌ی قایل بوون، که له‌گه‌ل یه‌کیک به ده‌مه‌قاله ده‌هاتنو له‌سه‌ر په‌رتزو شه‌ره‌سه‌گ و شه‌ره‌مندالو کی‌شه کۆمه‌لایه‌تییه‌کانی دیکه‌ی گوندنشینان شه‌ریان ده‌بوو، له‌و کاتانه‌دا به دوا‌ی خده‌یاندا ده‌ناردو خۆیان پی‌ه‌له‌ده‌دایه‌وه، به‌لام که کی‌شه‌که‌یان ته‌واوده‌بوو، له‌ شینه‌یی هیچ حیساییان بو خده‌ی نه‌ده‌کرد، چونکه ده‌ستکورت بوو و، به هۆی هه‌ژارییه‌که‌یه‌وه به هاوشانی خۆیانیان نه‌ده‌زانی و پی‌یان شه‌رم بوو به پروته‌له‌یه‌کی ئاوا بلّین نه‌وه خرمانه!

به هۆی گه‌رانو چا‌وکرانه‌وه‌ی خده‌ی پلکه هه‌مین‌ه‌ی، خه‌لک زانی ماله‌مامیکی له‌و گوندانه‌ی نه‌ودییوی زووری هه‌یه. به‌لام هه‌تاوه‌کو خده لی‌یان نزیک‌تر ده‌بووه، نه‌وان به پیچه‌وانه‌وه، به هۆی ده‌وله‌مه‌ندییانو خاوه‌نداری جووته‌هیسترو بارگینی عاره‌بانه‌و کشتوکالّیکی زۆرو گه‌وره‌ترین مه‌رداری نا‌وچه‌که بوون، دووریان له‌ خده‌ی پلکه هه‌مین‌ه‌ی ده‌کرد، خۆیان له‌ بوونو خرمایه‌تی نادیده ده‌کرد. له جیاتی سه‌ربێرێک، سی سه‌ربێریان هه‌بوو. کاتیک می‌گه‌له‌مه‌ره‌که‌یان رووه‌و گوندی بو سه‌ر کۆلو بی‌ری به نیازی ئاودان سه‌ر ده‌کرد، نیره‌که‌ری دۆلابی ده‌وه‌ستاو ده‌ره‌قه‌تی هه‌له‌ینجانی نه‌و هه‌موو ده‌ولکه ئاوه‌ی نه‌ده‌هات! به‌رای مه‌ری، نیرییه‌کانی پیش می‌گه‌لی ده‌گه‌یشتنه سه‌ر کۆلو بی‌ری، مه‌ره‌که‌تره‌کان^(۱) هیشتا هه‌ر له ئاقاری بوونو سه‌روینی می‌گه‌له‌که‌ی دیار نه‌بوو. به جۆرێک، نه‌گه‌ر له دوا‌یی بای، گو‌یت له زه‌نگو‌لی ملی نیرییه‌کانی به‌رای مه‌ری نه‌ده‌بوو، به‌و پی‌چو بزنه‌رنگایانه‌ی گه‌وه‌ی گردی

۱. مه‌ری که‌تره: نه‌و مه‌ره نه‌خۆشه‌ی که له‌دوا‌ی می‌گه‌لان به‌جی ده‌مینن و له‌گه‌ل مه‌ره‌کانی دیکه پی‌ ده‌رنابا.

لە قەدى دەسووپا يەو، دەتگوت مارەزىو، ھەزار پىيەكانە لە گەردنى گەردى دەسووپتەو، تىي ئالو. بەو نىرىنەى بەھارنى مەپ دوو بىرىيە^(۱)، بىرىيەكان بە سەتلۆ مەنجهلى زنجىردار بۆ لاي سەرىيەكان دىن، سى بەردى سەرىيى دانراونو شەش بىرى ئامادەن بۆ دۆشىن، يەك لەوانە ھەفسەتى ئاموزاي خەدى پلەكە ھەمىنە، ۋەك بەرخە كۆرپەى دواى مېگەلان، خۆى دەلەنگىنى! ھەفسەت، لە بەرايىيى بىرىان دەروا ۋەكى مەپى بە دامىنۆ بەرۆك^(۲) خۆى رادەنىو دەلەنگىنى! دەلىي قورىنگى لە پىش رەويەو گەردنى خۆى ھەلدەكىشى، سەرى پەنجەى دەستو پىي، لە خەنەى ناو، سەرى پىشتى بە گازو گورىنگانى لە كەمەرى بەستاو، لە چكەو رەفتەى سەرى ۋەكو تىلاك بەلارى لەسەرى بەستاو، جۆتە بسكى، سەد سووندى دەخۆى كەلافە ئاورىشمى چىنە لە بناگوپرا بردۆتەو پىشتى سەرىو بەستاو، گەندەمووى لاجانگى بە كزەى باى شەمالى دەزوون، خەناو كەى مۆرىو مەرجانو قەنەفرى شۆر كۆر دۆتەو مابەينى زەدەمەكان، بۆنەو ەى تۆزىان لى نەنىشى! لەگەل رەفتو رۆينى لە مجىزى، گوارەى پىنجگۆى دىنەو بۆ لاي چەرخەى رومەتى گورگورى. بەرلەو ەى لە تەنىشت بەردى سەرىيى دامەزى، قۆلۆ زەندى بە بازنى بە ئەنگوچكى كراسەكەى شەتەك بدات، گەندەمووى قۆلۆ مەچەكى نىشانىان دەدا ۋەك پوانىكى دەستە خورده، دەستى ھەرچى روجلەبەرە پىي نەگەىشتو، ھەرچى

۱. مەپ دوو بىرىيە: وانا مەپ پۆئى دوو جار بىردەكەى و دەدۆشەى.

۲. مەپى بە دامىن و بەرۆك: مەپ كاتىك خورىيەكەى بە تەنىشتەكانى ۋە شۆر دەبىتەو سەرى زەوى و دىمەنىكى جوانى پىدەبەخشى. بە كىنايەش بۆ ژنى شۆخو شەنگ (شۆرەژن) بەكار دى.

دهرماني عه تارانە نهيبينيوه، دهنگه قه نه فرنگي له كوني سميني كه پوهي له جتي خه زيمي ئاخنيوه، بوئه وهی سمينه كه ی كور نه بيته وه. دوو چاوي كال، خه لك دهيانگوت: چاوي حه فسه تي سبه ينان شينه و دواي نيوه پويان به لاي سه وزيدا ده پوني، دوو نه بروي نه ستووري پر، وه ك پاواني سهر ره وهزه عاسيكان ده وي هيچ مقه سو كشته كي ئاريشگه رنكي نه گه يشتوتی، بروكاني تيكه ل به يه كتر بوينه وه. حه فسه ت، زوري پي خوشبوو كاتيک ژنه به ته مه نه كان دهيانگوت: نه وي بروي تيكه ل به يه كتری بوويتو په يوه ست بيت، نيشانه ی نه وه يه ی ده بيته ده ستگيراني ناموزاي خوي، شوقي چاوه كاني، شهي له گه ل نه ستيران ده كرد، چهر خه ی روومه تي، شوقي له مانگي بريبوو، ده مي قوتي له ياقووتو مرواري له ناو كراوه!

خه، هه ميشه له سهر بهرده بيري داد نه پشتو سهری مه ره كاني له بن بالي خوي دنا تاوه كو برييه كان ده ياندوشين. حه فسه ت هه موو جاري ده چوه ی لاي نه و سهر بيري خه ی ناموزاي له سهری دان پشتوه. دياره هه ردووكيان ژيانيان بي نه و چركه ساته دا خراويه كه نيگايان له چاوه كاني يه كتريدا وردوخاش ده كهن! بو خه ی نه وهنده به س بوو كاتيک حه فسه ت له دوشي ني مه ريك ته واوده بوو به پيكه نينه وه ده يگوت: بهر كه ت^(۱)! نه و بهر كه ته ی كه له زاري حه فسه تي بهرده بووه، خه رمانيك بهر كه تي ده پزانده سهر هه ستو ئاره زوه كاني خه ی، به شي يه ك هه فته ی خه ی ده كرد بوئه وه ی دلي پيني خوش بكات. به زه قی هه ست پي ده كرا جياوازيه كو مه لايه تيبه كانو پله به ندی مروقه كان ناتوان

۱. بهر كه ت: وانا بهر كه تي تيكه وي. له هه مان كاتدا ئاماژه بووه به وه ی كه بلي مه ره كه ی بهر كه لايكه با بهوات.

عەشق سەندەم بکەن. هیچ میرغەزەبێک عیشقی پێ راناگیرێ، عیشق هیچ تەخووبێک نانا سۆ و تیری عیشق هەموو قەلغازو بەرەبەستێک دەسمێ!

خەدی پلکە هەمینە ی هەركات لە گوندی ون دەبوو، دەبوا یە لە لای مائی مامی بیدۆزییەو، لە زووری ئاودیو دەبوو، هەتا وەکو مائی مامی گیرنە دەبوو، بە هەفتەو مانگ لەوێ دەمایەو، وەک رێنجەریک ئیشوکاری بو دەکردن، بە لام ییبه رامبەرو دەستموستی. هەموو مەبەستیشی ئەو دەبوو، لە پێناوی توندوتۆڵکردنەو ی ئەو خزمایەتیە، قوربانسی بە خۆی بدات. بو ئەو ی بە خەلکی بلی منیش بیکەس نیمو لە کەلینی دیواری دەرەپەریمو کەنگرەبیکەسە^(۱) نیم، بەلکو وەک هەرکەسیکی دیکە مامو ئامۆزام هەن! دەبویست بیانکات بە گەورە ی خۆی لە ژێر فەرمانیاندا بیت. هیندە ی لەسەر زاری خوشبوو کە بە زمانیکی شیرینو پەر لە شانازی پیکردنەو کاتیک دەبگوت: دەچم بو مائی مام! لی، مائی مامی بە هۆی دەوڵە مەندیو لە خۆباییبوونیان، هیچ بەهاو رێزێکیان بو ئەو هەستو هەوڵە ی خەدی نەبوو، هەستت دەکرد ئەو خزمایەتیە، تاک لایەنە یەو، لە لایەکی دیکەش زۆر بە روونی هەست بە عاشقبوونی خەو حەفسەتی دەکرا، چونکە بەرلەو ی عاشق بیت، دارلاستیکی بە کیشکە پاساری کوترەکانەو دەناو پشیلەو سە ی بەرەللا ی دەکوشتو چاوی کەرەکانی کوێر دەکرد، دەمانچە ی بە تەیرو ئاژەلەکانەو دەنا! عیشق ئەو کوپە ی بە جوړێک گۆری، تەنانەت پێی لە میروولە یە کیش نەدەنا، بە مندا لانیشی دەگوت: توخوا مەیانکوژن، رەنگە نیرەو مێیە بن، یان عاشقەو

۱. کەنگرەبیکەسە: کنگر، هەمیشە بە تاقەو شین دەبێ. بە کینایە بو کەسیک کە کەسوکاری نەبێ، بە کاردێ.

ماشقه بن! عیشق خدهی کردبوه که سایه تییه کی مرؤقدۆستو ژینگه دۆست،
به پیچه وانهی پیش عاشقبوونی!

پلکه هه مینه، زۆرجار به رهته ستورکیکی ئارده ساواری له خۆی ده گرت،
که بیکاته خیر بۆته وهی خودا دلی خدهی نه رم بکاتو سه ریک له پیره دایکه
بیچاره ته نیایه که ی بداته وه! هه میسه په ریشانو چاو له پری کوره تاقانه که ی
بوو، پیره ژنیکی زۆر کۆله وارو ساده بوو. خده که رۆیشتبوو عه له تریکه که ی به
هه لکراوی جیما بوو، پلکه هه مینه نه یزانیبوو بیکوژنیته وه، هه رچه ندی به
شیوهی فانۆس کوژاندنه وه فووی لی کردبوو، نه کوژبووه، نه ویش عه له تریکه که ی
له ناو که ندووی گهنمی نابوو، به ئومیدی نه وهی بکوژیته وه! جار جار ژنانی
ئاوایی ده چونه لای بۆته وهی هه ست به و ته نهاییه بیزار که ره نه کاتو هه ندیک
دله وایی بده نه وه. رادیۆ که ی خده یان هه لده کرد، بۆته وهی گوژیستی گۆرانییه ک
بن، هه رکاتییک کاویس ئاغا لاوکی گهنج خه لیل و هه فسه تی ده ست پیده کات،
پلکه هه مینه گورج رادیۆ که ده کوژنیته وه، ژنه کان ده لێن پلکه هه مینه نه و
رادیۆیه ی بۆ ده کوژنیته وه و ناهیلی گوئی لیگیرین؟ پلکه هه مینه له ساده یی
خۆی ده یگوت: به خوی دلم نایه، خدرۆ که ی کورم لیره نییه، زۆریشی هه ز له
لاوکی گهنج خه لیلی کاویس ئاغایه، بۆیه ده ی کوژنمه وه و ناهیلیم بیلێ هه تا وه کو
خدرۆ که ی کورم دیته وه! به کوتره کوتر له سه ر تاقیچکه ی قه د دیواره که ی داده نا
به ئومیدی نه وهی هه رکاتییک خده ی کوری هاته وه له سه ر هه مان لاوکی کاویس
ئاغای بیته گوئی بداتی.

خده ی پلکه هه مینه ی، به جوژیک عاشقی هه فسه تی ئاموژای بوو بوو و
هه ولی ده دا رۆژ تا ئیوارێ لی دیا ر بیته له به رچاوانی ون نه بیته. سه باره ت

بە چاوی حەفسەتیی، زۆربە ی پرۆژەکانی سالی لە لای مالی مامی بەسەردەبرد. لەوەتای عاشق بوو، دەلێی گری تەندووورە، لە دوورپا هالاو و تینی دی! هیچ لوقمانیک چاری ناکات. ئەو عیشقە ی لێ بوته دەردو کوانی سەر دلی لە قولایی روحیدا جیی خوشکردوو. ئەو ناسۆرە ی لە دلیدایە، ژانی داووتە ئیسقانی و هەموو بوونی داگرتوو. خە، بارتەقای یە ک دنیای پیخوشە کام کار ناستەمو سەختە، مالی مامی بەوی بسپین!

پرۆژیک، مامی ئەسپیک سەرکیشی تۆرو سەریشیتی لە تەویلە ی دەرھینا، ئەسپ چ ئەسپ، چاوی سوور بوو و هەر لە هەوران رادەمیئی! دەستی بو دەرە ی چەنگ دەداتە ئاسمانی! هەستاوتە سەر پاشووان، وەک بە نیازیت لە سەر پشتی هەوران تەرا دی بکات! کەس زاتی ئەو ی ناکات خۆی لە قەرە ی بدات. ئەسپیان زینو لغا و کرد: کێ دەوێرێ و لە خۆی رادەبینی سواری بیئو غاری پی بدات و چەند تەرا دیکی پی بکات؟ خەش مجیزی لەو سەرکیشیانە ی، بە تاییبەتی لەبەرچاوی حەفسەتیی! هەرچەندی حەفسەت بە چاو و برۆیان پییدەلێ: نەکە ی ئەو سەرکیشییە ترسناکە بکە ی! وەلێ ئەو، بریارو بەلێنی داوو پاشگەز ناییتەو. هەموو کەس دەیانزانی ئەو ئەسپە، سواری قەبوول ناکات، چاوەرپوان بوون بزانی خە ی چۆن بە فەیز دەگە ی ئەو دێفەوتیی! خە لەوانە نییە قسەو بەلێنی خۆی بخواتەو و پاشگەزبیتەو، چونکە هەر لە مندالییەو فیژی سوارچاکی ببوو. دەکەوێتە سەر خانە ی زینی و پیی لە رکیبی داوی. ئەسپ هەلەدەستیتە سەر پاشووانو دێوێ چەنگە بازی هەوران بیت. خە توند خۆی بە قەربووزی زینی وەناو و حەفسەت خیری مەنجەلە ماستیکی لە خو گرتییە خە سەلامەت بیتو لە حەسارپا ئاوی ئەو بو رادەگری و شەوقی

له خدهی ده‌گرن، بۆنه‌وه‌ی هی‌زو توانای پی‌ بیه‌ خشی‌ و به‌ سه‌ لامه‌ تی‌ بگه‌ رته‌ وه‌ و
له‌ نه‌ سه‌ په‌ که‌ ی‌ دابه‌ زئی‌. به‌ لام‌ خده‌ و‌ا‌ حالی‌ ده‌ بی‌ت‌ نه‌ و‌ ناوینه‌ را‌ گرتنه‌ بۆ‌ نه‌ وه‌ ی‌
ده‌ ستخو‌شی‌ لی‌ بکات‌ و‌ داوای‌ به‌ رده‌ و‌امی‌ لی‌ ده‌ کات‌. نه‌ سپ‌ هه‌ لی‌ ده‌ گرن‌ بۆ‌
تخو‌بی‌ نا‌قاری‌ گونده‌ کانی‌ دیکه‌، هه‌رچی‌ ده‌ کات‌، نه‌ سپی‌ تایین‌ نا‌توانی‌ خده‌ ی‌
له‌ سه‌ر‌ پشتی‌ خو‌ی‌ به‌ ریداته‌ وه‌. نه‌ سپ‌ له‌ ئاره‌ قه‌ ی‌ ره‌ شو‌ شین‌ ده‌ بی‌ت‌، گل‌وز‌
گل‌وز‌ که‌ فی‌ له‌ گونانی‌ به‌ رده‌ ب‌نه‌ وه‌، نا‌چار ده‌ بی‌ت‌ گو‌یی‌ شو‌ر ده‌ کات‌ که‌ تا‌کو‌ نی‌ستا‌
که‌ س‌ نه‌ ی‌توانی‌وه‌ نا‌وا‌ را‌می‌ بکات‌. خده‌ زۆری‌ هه‌ز‌ ده‌ کرد‌ هه‌ر‌کارێک‌ ناسته‌ مه‌ و‌
به‌ که‌ س‌ نا‌کرئ، مامی‌ به‌ وی‌ی‌ بسپی‌رئ، نه‌ گه‌ر‌ به‌ نرخ‌ ی‌ ژیانیشی‌ بی‌ت، بۆنه‌ وه‌ ی‌
را‌ستینه‌ ی‌ دل‌سو‌زی‌ خو‌ی‌ بۆ‌ مامی‌ به‌ یان‌ بکات‌. نه‌ و‌ر‌و‌ژه‌ له‌ گوندی‌، با‌س‌
هه‌ر‌ با‌سی‌ سو‌ار‌چاکی‌ی‌ خده‌ ی‌ پل‌که‌ هه‌ مینه‌ ی‌ بو‌، نه‌ وه‌ش‌ هه‌ فسه‌ تی‌ دل‌خو‌ش‌
ده‌ کرد‌. نه‌ وه‌ وه‌، به‌ قسه‌ ی‌ شو‌انه‌ کان، گو‌رگ‌ گی‌س‌کی‌کی‌ خو‌ارد‌بو‌. خده‌ش‌
سئ‌ شه‌وان‌ به‌ ده‌ مان‌چه‌ وه‌ بۆ‌ی‌ دانیش‌ت، که‌ وه‌ له‌ مه‌ر‌پن‌کی‌ به‌ سه‌ر‌خو‌یدا‌ کیشابو‌.
شه‌وی‌ سی‌یه‌م‌ نا‌واته‌ که‌ ی‌ ها‌ته‌ دی‌، گو‌رگه‌ بو‌ری‌ کو‌شت، هه‌ر‌چه‌ ند‌ له‌ به‌ر‌خو‌یه‌ وه‌
ده‌ ی‌گو‌ت: نه‌ ده‌ بو‌ایه‌ بی‌کو‌ژم، ره‌نگه‌ می‌یه‌ ی‌ هه‌ بی‌ت‌ و‌ عاشق‌ بی‌ت، به‌ لام‌ ده‌ستی‌
مام‌ شکاوه‌. چونکه‌ نه‌ و‌ گو‌رگه‌ کو‌شتنه‌ ی‌ خده‌ ی‌ له‌ گوندی‌ ده‌نگی‌ دایه‌ وه‌، که‌
خده‌ گو‌رگی‌ له‌ یه‌ خه‌ ی‌ خه‌ لکی‌ گوندی‌ کرد‌و‌ته‌ وه‌. خه‌ لکی‌ گوندی‌ ده‌ ستخو‌شی‌یان‌
له‌ خده‌ ی‌ ده‌ کرد، لئ‌ ده‌ ستخو‌شی‌ی‌ هه‌ فسه‌ تی‌ جیا‌وازو‌ تاییه‌ت‌ بو‌، کا‌تیک‌
به‌ و‌ گفته‌ شیرینه‌ ی‌ ده‌ ی‌گو‌ت: ده‌ ست‌ت‌ خو‌ش‌ بی‌ نا‌مو‌زا‌ گیان‌! نه‌ و‌ گو‌رگه‌ به‌
خه‌ لکی‌ سئ‌ گوندان‌ نه‌ کو‌ژرا‌، دو‌ا‌جار‌ نا‌مو‌زا‌ که‌م‌ کو‌شتی‌. خده‌ خه‌ریکه‌ به‌ و‌
ده‌ ستخو‌شی‌یه‌ ی‌ هه‌ فسه‌ تی‌ با‌ل‌ ده‌ گرن‌! نه‌ و‌ گو‌رگه‌ کو‌شتن‌ و‌ نه‌ سپ‌سو‌اری‌یه‌،
خده‌ ی‌ کرده‌ پا‌له‌ وانی‌ نی‌و‌ قسه‌ و‌با‌سی‌ ژنانی‌ سه‌ را‌وو‌ ده‌ را‌وان‌. هه‌ فسه‌ت‌ دا‌وای‌ له‌

خەدی کرد ددانەکانی گورگی بۆ بیینیتهوه له زیریان دەگری، دەلێن بۆ زۆرشت
باشەو تالعو یە غبارت پێ هەلدهستی!

ئێ واهەبوو لاشەی گورگە کەشی نەبینیبوو دەیگوت: گوللەی لە بەینی
هەردوو برۆی داوو دەلعازی فەراقی پەشی لیبریوه. نیشانشکیینی کە دەری
هەلدهگری! کەنجهکانی گوندی هاتنە لای خەدی پلکە هەمینە: توخوا
لە کەلمان وەرە جگی گورگە کە دەردینین، دەلێن جگە گورگ بە هەرگەنجیکی
بیست، هیچ کچیک داخوایی کە پەت ناکاتەو تالعو یە غباری زۆرباش
دەبیست! کاری جگە گورگی لە قوزە کە مەتیاری کە مەتر نییەو بگرە باشتیشە!

ئەو ناسین و دەرکەوتنە خەدی، مائی مامی نیگەرەن کردوو، هەرچەند
دەکەن نازان بە چ بیانووێک لە یە خەدی خۆیانی بکەنەوه. پۆژانەش
راسپاردە پلکە هەمینە بۆ خەدی دیت کە داوای لێدەکات سەرتکی داک
خۆی بداتەوه. دیارە مائی مامیشی ئەو گزنگی پێدانی هەفسەتی بۆ خەدی،
گومانی لا دروست کردوو زۆری توورە کردوو، چونکە خەدی بە هاوشانی خۆیان
نازان، لە لای خەلکی ئاویی و نیشان دەدەن کە بە نازو زگی ئیشوکاریان بۆ
دەکات. وایان ناساندوو کە گواپە خێریان پێکردوو هێشتووینە لە لای ئەوان
بگیرسیتەوه! مامی کەوتە ئامۆژگاریکردنی و داوای لێکرد بچیتەوه گوندە کە
خۆیان سەرتکی داک بداتەوه کە لە پیریان کەنەفت بوو و چاوی لە پێتەتی و
کەس سەراسوی ناکاتو خەریکە لە تەنهایی خۆیدا دەمری. ئامۆژگارییە ک،
هەزارو یە ک دەرکردنی دینا!

پێیگوت: ئیستا ئیشوکارمان کەم بوو، پنیوستان بە یارمەتی تو نییە،
هەرچی زوو دەبیست بچییەوه سەرتکی ئەو پیرەدایکەت بدەیتەوه، کە خەریکە

له دووریت سوئی ده بیته وه!

پلکه هه مینه له ژووریکه په قو پرووت، به تاقي ته نها له گه ل پشيله هه کو
 سندوو قیکی بۆراقی ده رگا هه لقه ندراو و فانوسیکی کۆنی تیشک کزی قه د
 دیوارو دوو ده ست نوینی شپو هه سیریکو شهریه هه کی ناو خوار د نه وه و چه ند
 هه مبانیه کی نیوه به تالی ساوارو برویش و گه نمه کوتاو و دوو که ندووی قوری نیوه
 گه نمو مه سینیه کی مس، ناوی بیته و دهستان بشو! له وهی زیاتر عه شته بایان
 له مالتیدا نییه و مشک کلکی لسی به نارد نابیت! هه ر غه واره هه کی پرووی له
 گوندی ده کات، پلکه هه مینه ده چیته کنی و دهسته و دامینی ده بیت و پر سیاری
 خدهی کوری لیده کات و به سه رسو و پمانه وه ده لی: عه جایی ته تو کو خدهی کورم
 ناناسی؟ ده زانی خده چه ند چه له نگه قو چاغه! که س هه یه خدرۆ که ی کوری
 من نه ناسی! هه تا شۆر ده بییه وه نیو عاره بان، براده رو ناسیاری هه یه! وه ک نازو
 پیوازبان له گه ل خدهی خوار د بیت! قیسی ته و عه ربه انه ی خورماو دۆشاویشیان
 دینا، له وانیشی ده پرسی، به قالو دیوه ره و ورده و اله فروشه کانی راده سپارد به
 خدهی بلین بیته وه سه ریکه داکه خوی بداته وه! که سییک نه بوو کو لیک
 سه لاهو راسپارده ی بو خدهی کوری له کو لی بار نه کات. داواشی لیده کردن خدهی
 قایل بکه ن بیته وه سه ریکه لی بداته وه و زوری غه ربی ده کات! له دوا ی ته و
 راسپاردانه، مه سینیه مسه که ی ده ست ده دایه و به رده رگای ناو پرژین ده کرد، به
 کوتره کوتره گسکی ده داو ده یگوت: خدرۆ که نه بادا تو زی لی بنیشی! به خوای
 خه ونم پیوه دیوه، ته ورۆ دیته وه، ده ک چاوی داکت کوژی لوت، لار بم رۆره،
 داخو چه ند رۆزه هیلکه وروونه کی نه خوار دیه! ده لاقه ی پر له هیلکه ی دوو
 زه ردینه کردو وه بو خدهی هه لگرتون!

زۆر جار خەلکی ئاوايى ئەستوورکە ئاردەساوار، يان ناوسىرىو ناسکە نانايان
بۆ دىنا، دللى نەدەھات بيانخوات، بۆ خەدى ھەلدەگرت، دەيگوت: خەدى كورم
دیتەو ھە برسپەتە، با ئەو بيانخوات، ئەمن گوشتى پیدەگرم. ھەرمندا ليكى
ئاوايى گوتباي خەونم دیو ھەدى كورپ دیتەو، ھیلکە يەكى لە دەستى دەنا:
برۆ لە رۆنى بکە!

نیرینەى بە ھاریپە، گەنم خشتگور^(۱) بوو ھەو لەو شوینانەى چە قینە
خەرىكە جۆ پیرادەگا ھەرىكى تیکە وتوو، لى، لە نەورايپە کان ھیشتا ھەر
شىن ھەرىكە، ئەو دەشتە نەرمەن پانوبەرىنە، لە ئامادەكارى نەو ھەدایە
میاندارى رەو ھە قەتییان بکات. لەو شوینانەى ھەردوو ھەرى رینگا کراو ھە
گەنم، گەنم ھەتا پشستینى زەلامى بلند بوو، لە گەل کزەى باي شەمالى، ھەك
شانە ھە برژانگى گولە گەنمەکاندا بینى! مرۆف کاتیک رى دەكات، ھەك بەنیو
كۆلانى تەنگە بەردا رى بکات، دەغلودان ئەو ھەندە غوردە، لە ترسى زیندەو ھەرى
زبانە خش، پیاو غیریەت ناکات لە رینگا لابەداتو بەنیو گەنمى بکەویت. لە
شوینە نەویپە کان ھەوای ئەو ھەندە شیدارەو ھەرى کردوو، بینین ھەناسەى مرۆفى
تەنگ دەكات ھەست بە قورسایى دەكات. سەربارى ئەو ھەرى بارى عیشقیكى
راستە قینەو پاکی لە كۆل ناو، لیمشتى داخو كەسەرى دابران، دەورى تەنیو ھە
ھیندەى دیکەى ھەناسەو بینى تەنگ کردوو، ھەچەند دەكا لاقى لە دوو
ناپەو ھە دواى خۆیدا رایدەكیشى، ھەچەند دەكات رى دانگرى، ھەرى سى
ھەنگا ئاورپىك بۆ دواو دەداتەو ھە سەرسمىك دەداو رەتیک دەبا! ھەموو

۱. خشتگور: خشتگول، ھەو پەلە گەنمە دەگوتى كە گولەکانى بە يەك ئاست
بەرزبۆنەتەو وخت و پێکن.

ئازای به دهنی گهرم داهاتووو تایه کی گهرم دایگرتووو. وهک له سهر پرووان
 راپیکیشن، له ههر ههنگاوێک وا دهزانی پیتی له سهر جهرگی خوێ دادهنیت!
 تاوهکو به سهر زووری کهوت، له بهر زۆر ئاوردانه وهو پێ له بهرنه چوون، قیر سپی
 بوو له سهر زووری دانیشت، له مهفتهنی مالی بابی نازدارحه بیرانی دهروانی:
 نهی خوايه نهو کچه تیوه نهو مهمله کهتهی چهند جوانو دلنشین کردوو!
 چاو له ته ماشای تیرناییت! به مه زندهی خوێ دهیگوت: حه فسەت ئیستا له
 بیرتییه، داخۆ دهبی کام له شوانه کان سه بیریان بو گرتبی؟ دهبی دلێ چهند
 به خەم بیست له حه ژمهتی نهو لیکدا برانهی؟! بهوئ فەسلێ دهره بواری، خده له
 هه موو شته جوانه کانی که چاوی ده چوووه سهر، شیوهی حه فسەتی تیرا ده دیت،
 له بهرخویه دهیگوت: دهک مالت به قورپی بگیری مامه! یاخوا رهوه گورگ
 به نیو میگه له مه ره کهت بکهوئ! گوئیاری^(۱) لی دهرنه چی! وهکی بهو به هاری
 هه لته فراندو له حه فسەت دایم! نه تو بلئی مامیشم دلێ هه بیست؟! نه تو
 بلئی پوژنک له پوژان عاشق بوو بیست؟! نه تو بلئی وهک من له سهر سه د
 پولوان هه لکزا بیستو بو نچه قه ویری، خه لکی هیرو کاس کرد بیست؟! نه تو بلئی
 بوئی برژانو گری سووتانی بو که شکه لانی فله که حهوت ته به قه ی ئاسمانی
 هه لچوو بیست! سکالای بردیته عهرشی عهزیم؟ قهت باوه ر ناکه! قهت!
 جغاره خزه رک ده بوو پلکه هه مینه چوو بووه ژووری، ناخر له گهر گهردی
 به یانی، دهستی ده دایه بهر چاوی، نه وهندهی چاوی هه ته رده کات له دوو پانی و

۱. گوئیاری: مه پ گوئی درێژ و شوپه و ده بارینن، نهوه بوته کینایه بو تاقه مه پیک.
 وهک توو کیش به کاردئ: گوئی بارپ له دهرکنی نه مینن! وانا زینده وهرت له مالدایا
 نه مینن و هه ژار و که ساس ببی!

بناری زووری دەروانی و دەیگوت: دلم خەبەری داوێ زۆر لە گێنە خدرۆکە ی
 کەسی داکی خۆی ئەمڕۆ بێتەو! دەرگا تەنە کە کە ی، لە ترسی ئەو کە مە
 قەرە خەرمانی لە سەر سە کۆی هەلخستبوو، بە بە نیک گری دا. لە ناکاو
 هەنگامە و غەلبە غەلبی منداڵان وەک هەموو رۆژەکانی دیکە لە دەرگایاندا.
 پلکە هەمینە بە قایان پێ ناکات و دەرگایان لێناکاتەو. منداڵەکان دەرگایان لە
 پێسمە بردو بە ژوورکەوتن: پلکە هەمینە! پلکە هەمینە! کەس لە سەر کەس
 رانە دەوێستا قسە کە ی بکات، هەر هەموو پێکەوێ گوتیان مەزگینی خەدی
 کورت هاتەو! ئەویش چەند جاری دیکە ناوا فیلێیان لێدەکرد و هیلکەیان
 لێوێ دەگرتو لە خەش هێچ خەبەر نەبوو، ئەویش بە دەستی منداڵانەو جارێ
 بوو بوو. پلکە هەمینە چاویکی بە دەوری خۆیدا گێرا، بۆ ئەوێ شتیکی دەست
 بکەوێ و رایاڵینیتە منداڵان، تەنە گەراکوێکی^(۱) جلشۆردنی دەست کەوتو
 رایاڵانە منداڵەکان: برۆن لە دەوی بابتان پریم، بە خوای قەشمەریم پێ
 دەکەن! ئەیهۆۆ خۆ منداڵی ئەو زەمانە ی بۆ هێندە سووورتن^(۲)! بچنە سەر
 تەوسکە ی باوەرتان پێ ناکەم! پێرێ قەیاسە کم خەرمانیلۆغە ی قەرە خەرمانی
 دانی، خەش هەر نەهاتەوێ هێچ سەرو سۆراغی نەبوو، درۆتان لە گەل کردم بە
 قوربانی تەپلی سەرم بن! لە ناکاو خەبەر ژوورکەوت. پلکە هەمینە لە مابەینی
 شکو یە قین هێدە گرتی بوو: ئای کورە جوانە کەم، ئەو ئەتوی؟ دەلێی خەدی
 زیندە ی ئەو لە کوێ پەیدا بوو؟ دەزانم برسیتە داکت کۆرە بی، کورێژگەیان لە

۱. گەراکوێک: دارێکی ۴۰ سم درێژ و ۲۰ سم پانە، دەسکدارە، بۆ شۆرین و کوتانی
 جلۆبەرگ لە دەم پەویاران، بە کارهاتوو.

۲. سووورتن: چەقارە سوو، چەقەرناو، بێ چاوو پوو، بێشەرم، زمانههراش، زماندرێژ.

برسا هیسک کردۆتوه، به دهستی خۆم نه بیّت به دهستی هیچ که سی خدرۆکه
تیر ناخوات! دوو هیلکه ی دوو زهر دینه ی له بن خه لانه ی دهره ی ناو بۆی له پروونی
کردو دوو کولێره ی تهن دوو ریشی له پیش دانا. هه مینه دهستی به پروو خسارو
لاجانگی خده ی داده ی نا، بۆنه وه ی دله ی بیته وه که به راستی خده ی کورپه تی و
هیچ که مایه تییه کی نه هیناوه له قایدی خۆی ماوه ته وه! خده گوتی: زۆر
ماندووم راده کشیم، با گورگه خه ونکی بکه مو که میک ببۆرژیم. پلکه هه مینه
گوتی: رۆله سه ر به کۆشی دایکی خۆت بکه، ناجولیم هه تا تیر خه و ده بی.
خده، بالیفیککی دهره ی ناو خستیه بن سه ری. دایکی به دیارییه وه دانیشتبوو،
میسه کانی لی پاس ده کرد، چاوی له سه ر هه لئه ده گرت: ئۆخه ی ئه و جاره ش
کورپه تاقانه که م دیتوه، ئه و جا مردن هه قه و نا هه ق نییه! سه به نی تهن دووری
سوور بکه مه وه، چونکه به ره نه ستوور که کم خیر له خۆم گرته یه بۆنه وه ی خده
بیته وه، ئیستاش ها تۆ ته وه له سه رم نه زربووه خیره که ی بکه م. مریشه که
جنگره که شی بۆ سه ر ده برمو به ساواری قه ره خه رمانی بۆ لیده نیم.

پلکه هه مینه خه زی ده کرد ببیته باوه شی نه یه که باوه شی نی خده ی بکات،
بۆنه وه ی گه رمای نه بیّت، ببیته په رده کولله یه کی ته نک خۆی به سه ر خده ی دا
بکیشت، تا وه کو پیشکه و میش هه راسانی نه که نه به ئارامی بخه وی!

خده هه رچه ندی هه ولی ده دا، دلی له گوندی و مالی خزیان دانه ده وه رایه وه، هه ر
به که له ش لی ره بوو، دلی له و دیوی زووری لی به جیمابوو! ئیواران له گه ل جاحیلانی
گوندی داده نیشتن، ده یگوت برادرینه لۆمه ی من مه که ن، له کۆلکه زیرپه نه و
گرشه ی ئه ستیرانو خوناوی سه ر په ری گۆله باغو نه می باراندا به س حه فسه تی
ده بینم! باوه رم پی بکه ن ئه وانه هه موویان به شیک له جوانی حه فسه تی یان دزیوه!

شەوان، کاتیک لە سەربانی لە جێگە کە ی لە سەرپشت ڕادە کشا، چاوی دەبرێە مانگۆ ئەستێران، دلێ بەوێ خوشبوو دەیگوت: ئیستا ئەو مانگۆ ئەستێرانیە لە حەفسەتێ دیارنۆ وەک مەن چاویان لێدە کات. ئای شە مارم چەند پێخۆشە، بۆنی پەرچە مۆ سینگۆ بەرۆکی حەفسەتێم بۆ دینیۆ بە سەر گوندیدا براوی دە کاتەو، دەلێی حەفسەت ڕای سپاردووێ خۆی لە ڕووخسارو تەوێلەم بسوێ!

وێکو سووێ و دەروێشی گەرمە تەریقەت جەزم دەبوو لە نێو تارمایی بەژنۆ بالایی حەفسەتێدا ون دەبوو. بەردەوام لێو بە بارو ڕەنگزەرد بوو، هەموو خەلکی ئاواپی ئەو گۆرانی کارییەیان لە دم و چاوو هەلسوکهوتی خەدی پلکە هەمینە ی بەدی کردبوو. هەمیشە گۆشە گیرۆ حەزی بە تەنیایی بوو، دروست بە پێچەوانە ی بەر لە عاشق بوونی. ئەوێ دلخۆش و مەستی دە کرد، لاوکی گەنج خەلیل و حەفسەتی کاوێس ئاغای سوو. پلکە هەمینە تەواو نیگەرانی، کاتیک کورە تاقانە کە ی ئاوا دەیینی لە بەر خۆیەو دەیگوت: ڕەببی دایکت کوێر بیت ڕۆلە! ئەو کورپێژگە یە دەلێی دوێ جادووی ڕەشی لێکراو، نازانم نە لە هەناوی خۆیدا نە خۆشە، نە خەمی دنیایی ئاوا خواردنۆ خەوی لێ حەرام کردییە، دایم دەبنیسیۆ دۆش دادەمیێ! بارتەقای خەلکی ئەو گوندە ی خەمی دەخوات.

سەر لە ئێواران، خەلکی گوندی هەر باباییەو لە سەر سەکو و سەربانان جێگیان ڕادەخست، بۆئەوێ تاوێ کو کاتی نووستن فینک دابی، خەدە ڕادیۆکە ی هەلە کردو گویی لە حەسەن زیرەکو و بایانی زێزیۆ کاوێس ئاغای دەگرت. لاوکی گەنج خەللی، خەدی مەندەهۆش دە کرد، خۆی وا تەلەقین دابوو کاوێس ناغا ئەو لاوکی بە خاتری عیشقی خەو حەفسەتێ گوتووێ. خەدە لە خەیلی

خۆيدا دەبوو بە گەنج خەلىل. ھەرکە کاوئس دەيگوت:

دەلى لى ۋەرە لىلى
 ۋەرە لى لى... ۋەرە لى لى
 ۋەرە لى لى... ۋەرە لى لى... ۋەرە لى لى... ۋەرە لى لى...
 نەمايى...

ئەزى (قارش مېش) ناکەم،
 کور مامى خۆل خەۋەكە شىرن پاكەم،
 ئەزى پاكەم، چەكمە کا عاموودى دېيپاکەم،
 شەروالەكى شفتەلى دلنگاکام،
 عەبايەكى تەنتەنى دەملاکەم، خەنجەرەكى سالىح بەگى
 دېەر پاكەم،

ئەزى گەنج خەلىلى ئاغا کورەمامى خۆ
 بەمە جۆت باژارى مەيدانى شامى پاكىرم
 رۆژەکا بېت (ئۆغلەرى) عوسمانيا بى ۋى چ رۆژى دل
 ناکەم...

کور مامى خۆل چ دەۋارا سوارکەم
 ئەزى بېنم خۆبکەمە ماينەكە سەگلاۋى،
 بېنم خۆدېن گەنج خەلىل، کورمامى خۆکەم،
 سەرى چ بابۇ براۋ دەرو جىراني گوندى خۆ،

ئەزى بىنەم ب خولامى سەرى كور مامى خۇ كەم...
 نە مامى... نە مامى...
 دباشى گەنج خەلىل كور مامى خۇ نە مەنەم ل دىنەمى...
 دەلى لى... وەرە لى لى...
 ئەزى رابەم، كالە زىنە كى بۇ كور مامى خۇ دروست بکەم
 سەرزىنە كى بۇ كور مامى خۇ دروست بکەم
 كالى وى زىنى چى بکەم ژ مەرجانى،
 ئەركيا بۇ بىنەم ل شارى ئەرزىنجانى، قايشا ل ھەمەدانى،
 رەمە كا رووتى گورگانى چى بکەم ل دارى ھەيزەرانى،
 سەرزىنە كى دروست بکەم ل توو كى پەرى نە عامى،
 ئەزى گىفاكان و لىفە كانى لى بدەم
 شەبەتى كولىكا چار دەى نىسانى
 گەنج خەلىل كور مامى خۇ
 دلۇ نە مامى بېمە بازارا مەيدانى شامى،
 بە لا چ خەمى كور مامى من زۆر و گەلە كن
 دا خەمى بى پەرەوينى دەم و دەمە پىبكا تەقلە و زىدەبارى
 جلىتەنى،

نە مامى... نە مامى... چ نە مامى چ وەرە لى لى
 ھەفسەت دىبىژى يا رەبى خودى دلى منى گەلە كى وانە،
 گەنج خەلىل كور مامى من لە ولاتى غەرىبيان و غوربەتى
 گەلەك نەخۆشە وەزى رابەم نوينا رايەخم كەت كەتى ناز

بالیفا بدهمه پاله،

ئه زئی رابم که مه را ل پشتی خو بشکینم بکه مه هورده
بزماره،

بسکی خو ببرم بکه مه سه ریشمه،

که زیان بکه مه تو قو هه وساره،

گه نج خه لیل بینم سوار که م ل که ویتته کی تاله

به بی چ ولاتی شامی ل ناو عوسمانیا دایته خاری

دا که س لومه ی کورمائی من نه که ن،

به لی نه بیژن سواره کی کورده جهندی بی کارو باره!

خده به جوریک رۆده چوه ناخی لاوکه که، هه ر کتومت له گه ل ئه وی بی،
هه ریده کیشا ده مانچه ی، یه ک یه ده گ فیشه کی ده ته قاند. ناخر بو فیشه ک
له خه مدا نه بوو، کاکه رهش زوو زوو فیشه کی بو دابین ده کرد.

خده، به رله وه ی بچیتته لای مائی مامی و عاشقی حه فسه تی بیت، یه ک له
هاوتا مه رداره کانی مامی به ناوی حاجی مووسا، که خاوه نی مه رو مالاتیکی
یه کجار زور بوو، دوو ژنی هه بوو، ژنه کانی چوو بوونه ته مه نه وه، له ژنرباری
قورسی مه ردارو مالداری و مه ردۆشین و مه شکه هه ژاندنو ئیشوکاره کانی
گوندنشینی، چه تروم^(۱) و کوور بوو بوونه وه، زورجار براده ره کانی پینان ده گوت: بو
ژنیکی جحیل ناهینی ئه و ژنانه ت توانا و هیزیان له بهر براره. به پای هه موویان
حه فسه ت بو مه رداریکی وه کو تو زور باشه و بنیره داخوازی. حه فسه ت له و

۱. چه تروم: په ککه وتن و هیلاک بوون له بن ئیشی سهخت و گراند.

ژنانە یە کابانیتێ گەورە مالا ئی پسی دە کرێ. ئەویش زۆری پیخۆش بوو، ناردبوو یە داواکاری و خوازی ئی حەفسە تێ. مائی بابی حەفسە تێ بە و داوایە قایل نەبوو یو و پەتیان کردبوو، چونکە ئەو پیاوێ زۆر لە بابی حەفسە تیش گەورە تر بوو، سێ بە قەد تە مەنی حەفسە تێ هەبوو، دوو ژنیشی هەبوو، حەفسە ت دەبوو ژنی سییەم. لە دوا ی سالی ک، کاتی ک خدە چووێ لای مائی مامی و عە شقی حەفسە تێ بوو، مائی بابی حەفسە تێ هەستیان کردبوو خدەو حەفسە ت دلیان بە یە کتری یە و یە، بە هۆی هە ل سوکە و تی حەفسە ت و خدە ی نیگەر ان بوون. لە دوا ی گەر انە و ی خدە ی بۆ لای دایکی، حەفسە ت زۆر خە مناکو وەر س بوو یو، پەنگرە دوو لیو بە بار، هە می شە تۆزی لە سەر روو خسارو بسکی کە و ت بوو، بسکو شابسکو هور دە پەر چە می ئالۆزو پە فتو پۆینی، مجیزی جارانی نە مابوو. بابی حەفسە تێ، خدە ی برازای لە رووی دە و ل هە ندی و پلە ی کۆ مە لایە تی بە هاوشانی خۆیان نە دە زانی، بۆ یە بە هیچ شی و یە ک ئامادە نە بوون، حەفسە تێ بدە نە خدە ی، ئە سلە ن هەر بیریشیان لێ نە دە کردە و، چونکە بە لای ئە وانە وە رپێ تینا چێ خدە ی پلکە هە مینە ی بکە ن بە زاوای خۆیان. باوکی دە لێ: ئە گەر ئە و کچە ی بە خاوە ن نە کە ی ن و نە ی بە ستینە وە، مە بە ستی بە شوودان بوو، دەر سە م لە گە ل خدە ی سووکایە تی یە کمان بێ ن نە سەر ی و دوو چاری ئابروو چوونی کمان بکە ن، ئە و حە یاو نامووسە ی چە ند سالا کۆ مان کردۆ تە وە بە جارە کێ بیتە کێ ن و بمانکە نە پە ندو ب نیش تە خۆ شکە ی سەر زارو زمانی خە لکی. بۆ ئە وە ی خدە ی کۆری پیرە ژنی و لە برسانمردی دە ستی لە بن سە ری دانێ، ئە گەر کلکی حوشترێ بگاتە عەرزی، حەفسە تی نادە می و دە بی و سۆرگومی بکە م هە مینە ی دایکی هە تا دە مری بلووری بلی کۆرە کی لە و حارە و لە و رە نگە م هە بوو، داخی گرانم بزر بوو!

له دواى ئه‌وه‌ى سالتىك به‌سهر داواكارى و خوازىنى حفسه‌تى تپه‌ريوه،
 نه‌وجاره به‌ خويان وه‌لامى بو‌ كابرآى مه‌ردارى دووژنه، حاجى مووساى ده‌نيرن:
 بيه‌ت پيش، به‌ مالى دنيايى حفسه‌تى ده‌هينى. كابرآى دوو ژن، زور خوشحال
 ده‌بيت كه‌ بيرىوانو كابانه‌كى وه‌كى حفسه‌تى به‌ره‌مى مه‌رو مالتى بو‌
 به‌خودان ده‌كات! ته‌داروكاتى خوى ناماده ده‌كاتو روى ماره‌برين ديارى ده‌كهن.
 كاتىك حفسه‌ت به‌و سه‌ينو به‌ينو مامه‌ته له‌سهر خوى ده‌زانى، هه‌موو شت
 براوه‌ته‌وه، دره‌نگ كه‌وتوووه كه‌س به‌ گوئى هه‌لنه‌هيناووه پييان نه‌گوتوووه به‌
 نيازىن بتده‌ينه ئه‌و پياوى كه‌ له‌ بابت گه‌وره‌ترو دوو ژنى هه‌يه، توش ده‌بيت
 به‌ سييه‌م ژنى! له‌ كاتىك ئه‌و خده‌ى ناموزاى خوشده‌وى و هاوته‌مهنى خويه‌تى،
 به‌لئينى به‌ خده‌ى داوه‌يان بو‌ ئه‌وى يان ده‌بيت هه‌ گلى. هه‌يرانى نازايه‌تى و
 چاپووكى و خونه‌ويستى خده‌ى بووه. حفسه‌ت، نيگه‌رانىيه‌كى زور داپوشيووه،
 به‌رده‌وام تى چاوى له‌سهر ئه‌و رپگايه‌يه له‌ زوورى شو‌رده‌بيتوه، به‌لكو خده‌ى
 ناموزاى پيدا بيت. ئه‌و روزه، ديوه‌ره مه‌سوور كه‌ ديوه‌ريه‌كى فه‌ليه، نه‌سپىكى
 ره‌شى زنجى باركدوووه، ته‌نها سه‌رو به‌شيك له‌ مى دياره، باقىمانده‌ى نه‌سپه‌كه
 به‌ پرسته مووروو و زه‌نگيانه‌و مه‌رجانو خه‌ناوكه‌و ليزكه‌ى نقيمو نه‌نگوستيله‌و
 پرسته‌بازنه‌و له‌چكه‌و هه‌ورى خرخالو پوله‌كه‌و ده‌رزى پرپرو لاسه‌ره‌و عه‌ترو
 بو‌ كيسه‌خه‌نه داپوشراوه، وه‌لحاسل، سه‌رى هارومارى پييه، ئه‌وه‌ى بيرت بو‌ى
 ناچى له‌ لاي ديوه‌ره مه‌سوورى هه‌يه. هه‌موو گونده‌كانى ئه‌مدىو و نه‌ودىوى
 زوورى ده‌كرد، بگره‌ دوورتريش ده‌ريشت، هه‌ركه ده‌گه‌يشته هه‌ر گونديكى،
 ده‌لعازى هه‌رچى ژنو كچى ناوايه‌ ده‌ورىان ده‌داو شتيان لى مامه‌ت ده‌كردو
 لييان ده‌كرى. ئه‌ويش هه‌موو شتيكى وه‌ك، كه‌شكو داندوك و په‌نيرو ساوه‌رو

بروئشرو هیلکه، له بری ئەو وردەوالانەی هەلیانده گرت، وەرده گرت. حەفسەت، بە فرسەتی زانی وەکو قاسیدو راسپێردراوی بە متمانە، دیوهرە مەسووری بو لای خدە ی ئاموزای بینیری. حەفسەت چاوەروانی کرد، تاوێ کو ژنو کچی گوندی هەموویان لە دیوهرە مەسووری کشانەو، حەفسەت بە دیوهرە مەسووری گوت: ئەو سەری چەند شەو و چەند رۆژانە هەرچەندی دەکەم «قاسیدەکی بە بەقاو بە متمانەم بە دەست ناکەوێ بینیرمە لای کورپەتیم حەیرانی، راستی دلێ خۆی لەبۆ ببیژم!». راسپاردەم هەیه دەزانم ئەتۆ فەلە، دەلێن فەلە درۆیان ناکەن، لەگەڵ ئەو قسانە پاشۆلەکی کەشکو داندۆکو چەند سەرکەپەنیریکی دایو گوتی ئەگەر بەو هەش تەواو نەبی، دەتەدمێ ئەنگوستیلە ی لە پەنجانم، لەبۆم برو لای خدە ی پلکە هەمینە ی پێی بلێ بە کورپەتیم حەیرانی، ئەگەر لەسەر قەولو قەراری جارنە بیتەو سەری مەیدانی، دەر مبینی بە زەبری خەنجەری دەبانی، یان دەستانم لێهەلگری لەبۆ پیرە کورتانی! وەکی بەرخە کۆرپە ی دوا یی میگە لان، لەبۆ خۆیم ببا لە جیاتی تارانی! دیوهرە مەسوور چاک لە مەبەستی حەفسەتی حالی بوو، حەفسەت دەستەری لە مەر خدەشی دایو گوتی: ئەو دەستەری ببینی، بە قات پێ دەکات. دەستەری لە باخەلی ناو، ئەسپی رەشی زنجی دایە بەر قامچیانو گوند بە گوند، لێ لە گوندەکان دوا دەکەوت، بە بۆنە ی مامرەتی کریانەکان، دیوهرە مەسوور گوند بە گوند بە دەم فروشتنی وردەوالەکانی گەیشته گوندیکی نزیک مالی خدە ی، دوو رۆژی پێ چوو بوو، بەو بەیانیه زوو هیشتا خەلکی نانی قاوەلتي سبەینییان نەخواردبوو، پلکە هەمینە لە سەر تەندووری خەریکی پیوەدانی ئەستوورک بوو، خۆی بە حەساری مالی خەیدا کرد، هەر ئەو هەندە ی گوت کە لە گوندی مالی حەفسەتی هاتوو، خدە هەموو ئەندامەکانی جەستە ی

بوون به گوی، هەر زوو ئەسپە کە ی لێوەرگرتو بەستییه وەو دەیویست هەرچی
 لەو مالهێ هەیانە لە پیش ئەسپە کە ی ڕۆ بکات، چونکە لە گوندی مائی بابی
 حەفسە تێرا هاتبوو، ناخۆ ئەو وردەوالهێ سەر پشتی ئەسپە کە چەند جار دەستو
 پەنجە ی حەفسە تێی تیگەرایی! دیوهره مه سوور لەو کاتە ی پلکە هەمینە لە سەر
 تەندووری بوو بە هەلی زانی: ئەتۆ خدە ی پلکە هەمینە ی؟ خدەش پێژنە یە ک
 بەلێی لە زاری هەلۆهری. دیوهره گوتی: حەفسە ت خان ئاموزای تۆیە؟ دیسان
 بەلێ بە دوا ی یە کتردا پێچکە یان بەست. دیوهره مه سوور دەستی لە باخەلی
 پاکردو دەستپە کە ی حەفسە تێی دەرھیناو دایە دەستی خدە ی، خدەش خەریک بوو
 بال بگری! لە گەڵ هەرقسە یە ک لێی دەچوو پێشی و دیقە تی نیو زاری دەدا، چاوی
 لە چاوەکانی بریبوون، گوتی: حەفسە ت خان سلاوی لێدە کردی، دەیگوت:

جوابه کم لۆ بدەنه کورەتیم حەیرانی
 هەرچەندی دەنگی خۆم دەردینم دەنگم نایگاتی
 دەنگم نووسایە، لەبەر غەمی ئەوی دنیایی و لەبەر گریان
 بە تەمانە بمدەنە پیرە گەمبۆری بنگورتانی
 یان ئەوەتە دەستانم لێهەنگری،
 یان دەر مبینی بە زەبری خەنجەری لەوی گۆرە وێرانی

خدە نەیدە زانی، نە گوی لەو ئازارنامە یە بگری، نە دەستپە کە ی بۆن بکاو
 فرمیسکەکانی پێی بسپری! هەرکە گویی لەو پاسپاردە گورچکبەرە بوو، دنیای
 پوونی لەبەرچاوان پەش بوو. کە بۆنی دەستپە کە ی لەمەر خۆی دەکرد، هەر بە
 جارەکی مەندەهۆش دەبوو، ناخەر لەو کاتە وە ی دەستپە کە ی دابوو حەفسە تی،

هه میسه له مابهینی زهردمه مەکانی دهشاردهوه. پلکه هه مینه، له سهه ته ندووری خۆی له ناردی نیوکەوڵی^(۱) داته کاند که ئەستوورکی پێ پان ده کردهوه، سه به ته ئەستوورکی له پیش دیوه ره مه سوورو خدهی کوری داناو نانی به یانیان خوارد.

دیوه ره مه سوور، ده میک بوو سه ره تاتیکی ژنو کچی ناوایی، ئەوانه ی کرپاریبون، به دی کردبوو، بۆیه هه ستاو مالتاوی ی کرد، خدهش هه به دوا ی ویدا خۆی کو کردهوه، به جوړیک، پشتینی که رنه کی سپی له خۆی ده هالاند وهک فرپوړکی ده سوورا. دایکی له و په له په لو خو ناماده کردنه ی خدهی کوری، واقعی ورمابوو، نهیده زانی دیوه ره مه سوور چ هه وائیکی به په له ی بو هیناوه ناوا له چوارده وری خۆی ده سوورپێ. قایش و قروشی ده مانچه ی له خۆی به ستو یه ده که کانی پر له فیشه ک کردنه وه، پلکه هه مینه به دیارییه وه هیده گرتی بوو، وهک کو لکه دار وه ستاوه: پۆله نه وه چ هاواریکت بو هاتووه و چی پرویداوه، ناوا ئوقره ت لیبراهه؟ لۆ به داک ی خو ت نالیی؟ نه وه خه ریکه دلم شه ق ده بات، بو کو ی خو ناماده ده که ی و بو کو ی ئوغر ده که ی؟ نه من چیدی به رگه ی دووریت ناگرم!

خدهش راستو ره وان گوتی: دایه خه فسه تی ئاموزام دیوه ره مه سووری پاسپاردوه هه رچی زووه بیگه من، نه گه رنا دهیده نه پیره گه مپوره کی، له بابی خۆی گه وهره تره! دایکی گوتی: پۆله له عاسمانان بانگ ده که نو ده لێن: ئاو کووفی هه ر ته یه ری له گه ل په ی خۆی ده فرپێ، ئەوانه ده و له مه ندن، پیری یان^(۲) به هه ژاری وه کو ئیمه دا نایه ته وه، پارووی له زاری خو مان گه وهره ترمان بو قووت نادری، پێی ده خنکیین!

۱. نیوکەوڵ: ئەو بره ئارده که کابانی نانکهه له کاتی نانکردندا دهیخاته نیو کهوڵی نان و له گه ل پانکردنه وه ی هه ر نه نگوتکیکدا توژیکی لێ پێدا ده کات.

۲. پێپی: گرنگی نه دان به یه کێک خو به هاوشان نه زانیی.

خدهش ناگری له جهرگو وهناوان بهربووبوو، بهدهم پیللاو لهپیکردن
 گوتی: دایه خواحافیز، دهچم بو مالی مامم نیشهکی بهپهله و گزنگم هاتوته
 پیشی و ناییت خوم دوابخه م. دایکی ههر نهوندهی پیراگه یشت له پشترا
 ته ماشای بکات، ههر زوو وهک تارماییه ک له بهرچاوی ون بوو. پلکه هه مینه،
 وهکو بهردیکی بیگیان دهستی له نه ژنوی وهرینا، وهک له بن دارهکی بیت
 تاقه په لکهکی پیوه نه مایی، له بهرخویه وه دهیگوت: دهک مارت به قورپی
 بگیری و خانه ی بابت خه رابی دیوه ره مه سوور، نازانم نه و پیره فله یه چ هاوارو
 چ خه بهرکی به و سبهینه ی سالحانه بو خدرۆکه ی کورم هینا، ناخر نه خیر
 بهشکرایه و نه شهر، به و سبهینه یه کورپرگهت بو کوئی هه لفراند؟ خوا ده زانی
 جارهکی دیکه دهیینمه وه یان نا، خه ونم پیوه دیوه: به سی گورگان پریان ده دایی،
 ههرچه ندی ده کرد باشاری نه ده کردن، یاره بی خوا چه پارهت بدات کورم!

خده ی پلکه هه مینه ی، به دوا ی قه ده ری نادیا ری خوی که وتبوو، بیئاگا
 له وه ی بکوژانی خۆشه ویستی، له ههر سه راو و ده راویکی، له سه ر کۆسپه ی
 هه رده رگایه کی، شمشیری پروت به دهسته وه بو نه وه ی عیشق سه ر بېرن.

به جوریک له گوندی ده رچوو، وهک بالی پیوه نووسایی، له چه ند
 هه ناسیه کدا ههر تارماییشی دیار نه ما. به ئاسته م پیی به عهرزی ده که وت،
 وهک ده نکه ته زه ی هه لده قوزیه وه. وهک گه رده لول له گه ل خوی لولی بدات،
 پیی له عهرزی پراوه، هه ورازو نشیوی بو نییه و ههر ریگا قووت ده دا. له
 نه دیوان به غارو به گورگه لوقه، ته نها چریه و تۆزکی که م له بنی پیللاوه کانی
 جیده مین، چاوی برپوه ته ئاسوگه ی زووری، دهیه وی ههرچی زووه وهکو هه لو
 له سه ری بنیشیته وه. له گه ل ههر هه نگاو یکیدا، له زهین و خه یالیدا نه و پیره پیاوه

گە مېۆرە قەولە حەفسەتی بدەنی، دە کوژی و زیندووی دە کاتەو! وەکی گورگی
نیو میگەلان، بەردەبیتە گیانی ئەوانە ی نازار بە حەفسەتی دە گە یەن! وە ک
رەشە بایەکی هارو هاج، هەرچی بێتە پیشی لرفی دە کات. لە سەر ترۆپکی زووری،
ئەو دەشتە پانوبە رینە ی ماله بابی نازدار حەیرانی لی به دیار کەوت، دەستی
لە بناگوتی ناو حەیرانیکی سەرچیایی بە سەر دەشتی قەراجیدا شوێر کردەو:

ئەنگۆ زەینی خۆتان بدەنی
دەشتی کاولە قەراجی لە من کاکي بە کاکي،
ئەمن جوابان دەنیرم سەلام لۆ داکي،
شەرت بی دەست لە بەژنی باریک و دوو چاوی بەرەك
هە ئناگرم،
هە تاوە کینی کۆمەرەکی برادەرەن سەرم نە دوورن لە
جانگی^(۱)،
شوێم نە کەنەوە ناو گۆرو خاکي!

هەر بە بازدان خۆی لە زووری شوێر کردەو پێدەشتی، وە ک قەدەر بیرفینێ!
گوندی مالی مامی، وە ک تارمایی سەراییکی یە کجار دوور دیارەو هینشتا
رێگایەکی دوورو درێژی ماوە بگاتە بە شوینی خۆی، وە لی، خوشەو یستی و
حەسەرەتی بۆ دیداری حەفسەتی، بالی پێگرتووە، هەنگاوەکانی بە جوێرک ئەو
دەرودەشتە قوت دەدەن و لە دوا ی خۆیەو جێیان دەهیلێ، وە ک چۆن ماسی ناو
دەبێ، ناو رێگا دەبێ. لە ئاقاری تخوبی دوو گوندان، میگە لە مەری مالی

۱. جانگ: پارچە یە کە بۆ کفن بە کار دێت.

مامسی له دوورپا بینی، وهک گهردهنبه‌ند له ملی گردی ئالوده، نه سه‌ری دیاره
 نه بنی! بوئه‌وهی کاتی گرانبه‌های له کیس نه‌چی، خوی له شوانه‌کان نه‌دیوکردو
 وای نه‌کرد بیینن، له‌هه‌فسه‌تی به‌ده‌ر نایه‌وی کات به‌هیچ‌که‌سیک به‌خشیت.
 ئیواره‌یه‌کی دره‌نگ گه‌یشته‌مالی مامی، هه‌ر له‌سه‌ر کۆلو بیر چاوی به‌
 هه‌فسه‌تی که‌وت، له‌چکه‌ی له‌نیو چاوانی به‌ستاه، وه‌ک ژانه‌سه‌ری گرتبیت،
 تۆزو غوباری هه‌میکی گران رووخساری ته‌لخ کردووه. هه‌فسه‌ته‌مه‌شه‌رفخۆشو
 ده‌م به‌پیکه‌نینه‌که‌ی جاران نه‌بوو، کاتیک قاقاو حرته‌ی میانه‌ی، ئاره‌زووه‌کانی
 خده‌ی ده‌رووژاند، هه‌روه‌ک گۆلیکی ژاکاوی ده‌ست په‌شه‌با، شه‌مزاوه. چه‌ند
 پۆژیکه‌ ئاوی به‌ده‌موچاوی نه‌که‌وتووه، ده‌لیی خۆلو دۆی به‌سه‌ردا کراوه، په‌نگی
 په‌ریوه، ئاومیدی په‌نگ و پروی سواق داوه، به‌قه‌ده‌ر کونی ده‌ری پروناکیی له
 دلیدا نه‌ماوه، لیو به‌باری و تازییه‌باریه‌که‌ی، چیرۆکی زولمیکی زۆر گه‌وره‌ی
 له‌ناخیدا هه‌شارداوه. نه‌و هه‌فسه‌ته‌ی هه‌رجار که‌پیده‌که‌نی پرومه‌تی قوول
 ده‌بوو، ده‌تگوت قۆلتی ماچانه! که‌لیوی وه‌کو خونچه‌ده‌پشکوت، دوورو
 مروورای وه‌ک پۆله‌نه‌ستیره‌له‌نیو زاری ده‌بریس‌کانه‌وه! ئیستا لیوی له‌سه‌ر
 یه‌ک ناترازینو بزه‌ی نایه‌تی و پیکه‌نینی بیرچۆته‌وه! له‌و کاته‌ی چاوی که‌وته
 سه‌ر خده‌ی، فرمیسه‌که‌کانی پیش قسه‌کانی که‌وتن، کۆله‌گری له‌هه‌وکی وای کرد
 به‌حال نووزه‌یه‌کی لیوه‌بیت، وه‌ک له‌بنی سیاچالیکدا بدوی! به‌زۆر له‌خۆکردن
 توانی بلێ: خده‌ماندوو نه‌بی و به‌خیریینی بو‌نیو ئاوری! خده، به‌حال گۆتی لیوو.
 هه‌فسه‌ت، نه‌وه‌نده‌ئومیدپراو بووبوو، بۆیه‌توانای قسه‌کردنیشی نه‌ماوو!
 چوونه‌ژووری ماله‌وه. هه‌فسه‌ت، بیئه‌وه‌ی لیی پیرسی دیزانی نانی
 نه‌خواردووه، سه‌به‌ته‌ی نازو په‌نیرو ماستی له‌پیش دانا. لی، خده‌کوا نانی له

قورگی ئاوا دەبێ؟! خە، بە زمانی جەستە دەیویست حەفسەتی دڵنیابکات تاوەکو ئەو لە ژياندا بێت، ناهێلێ ئەو زوڵمە سەر بگرێت. حەفسەت دەڵێ:

ئامۆزا! کافری هەر حەوت دینان بە حالی من نەبێ!
ئەتو نازانی ئاگرە کەم بەربوویتە دەروون و دەروونخانی
نە دەکوژیتەووە بە شەوبایی شەوێ، نە بە تنۆکە تنۆکە باری

ئای دەبێت لەو مەملەکەتە بە قورئ گێراوی ئیمە، ژن بۆ هیندە بەدبەختو چارەپەش بێت! دەسەلاتی ئەوەشی نەبێت بریار لەسەر چارەنووسی خۆشی بداتو خەلکی دیکە بریاری بۆ بدەن! ئامۆزا، ئەمن لەسەر قەولو قەراری خۆم، یان ئی تۆمە یان ئی گلیم. خە، نغزوێ نیو بیرکردنەوێکانی بوووە قسەکانی حەفسەتی دینی و دەبا. ئەوانەو زۆر رازی دیکە لە چاوی حەفسەتی خۆیندەو: «دەردی من نە لە قەوامی حەکیمانە، نە کاری نووشتەنووسانە، دەردی دەست لێکبەردانی دەردەکی گەلە کێرمان!»

خە، لە گێژاوی بیرکردنەو بۆ رینگاچارەیه ک دەخولایەو. بەلێنەکانی عیشقیکی یە کجار پاکژی حینجە دەکردەو. لەو کاتەدا مائی مامی، حەفسەت نەبێ، ئەوانی دیکە هەموویان بە بینینی خەدی چاویان چۆتە پشستی سەریان، وەک دۆژمەنی بابە کوشتەیی خۆیان بینن، هەر بەسەری زمانی و بە لمووزی، ماندوونەبوونیکی جێئۆئامیزیان لێکردو لە بنەوێ لێوێ کێژژ! خەدەش بێئاگا لەوێ رۆژگار قەدەری نادیری دەچنی، نازانی لەوشەوێدا پیلانیکی کوشندە بۆ لەنتۆبەردنی لە نارادایە! زۆرانباریی عیشقو رە دەستی پێکرد. تەوژمی ئەقلییەتی خێلەکی و کۆمەلگای پاشقەرۆ ئۆقری لەبەرپرێوزو

به رهو تاوانیک گوریان ده دات. ئا لهو شه وه دا، سه ربه کانی نه شق و جوامیری، سواری پشتی دیوی تاوان بوون، خه نجه ری پرووت به دهسته وه بۆ له تله تکر دنی جهسته ی ژیانو عیشق و جوانی. به لئی، لهو شه وه خه مگینه دا خده یان له نه خشه ی خوشه ویستی سرپه وه، سورگومیان کردو لاشه که شیان شوین بزرکرد! لهو رۆژه ی بریاراندا هه فسه تی پێشکه شی به حاجی موسای بکه ن، هه فسه ت، گنژاوی خه مو خه یاله کانی، ده یهیننی و ده یبا. له (گۆده) ی بترازی، که سیکی دیکه شک نابات رازو نیازی دلّی خۆی له لا باس بکات و توژنیک سوکنایی به دلّیدا بیت. له گۆده ی به ده ر که س نییه خه مه کانی له گه ل به ش بکات و بیته هاو ده مو رازپوشی. ناخر گۆده، هه ر به قه ده ر له په ده ستیک ده بوو. نهو رۆژه ی دایکی هیستر جووته ی لیداو که س به زیندوویی نه گه یشته سه ری گوئیان له یه ک قورپانه وه ی نه بوو. که داکی توپی، هه فسه ت به ده ستی خۆی بزنی بۆ ده دۆشی و تیجینه ی شیر ی بۆ ده کرد. به ده ستی خۆی گه وه ی کرد و عاملان دی. بۆیه هه میشه وه کو دایک له هه فسه تی ده روانی و شه و و رۆژ به دوایه وه بوو. لهو کاتانه ی هه فسه ت ده چووه ژوورئ، گۆده له به ر ده رگا و ده رده که وت تا وه کو ده هاته وه ده ری! هه فسه ت هه ر به خویشی ناوی نابوو گۆده. گۆده، به جورنیک هۆگری هه فسه تی بوو بوو، ته نه ها کاتی خه وتن لئی داده برا، نه وه ش له به ر قسه و قسه لۆکی خه لکی: گۆده گلاوه شه رع نه فره تی نه هیی کردو وه نا کرئ له گه ل مرۆفه کان بژی و بنوی یان به وشپویه هاو ده میی له گه ل سه گنیک بکه ی. به لام هه فسه ت، گۆده ی هینده خوشه ویست گوئی به قسه ی خه لکی نه ده داو نه یده توانی ده سته ردار ی بیت، هه موو رازی دلّی خۆی بۆ گۆده ی باس ده کرد، چونکه گۆده تاکه بوونه وه ر بوو، گوئی بۆ شل ده کرد و تییده گه یشت. گۆده، بهو خوشه ویستییه ی خده و

حەفسەتیی دەزانی، ئەو چەند پۆژە، وەکی حەفسەتیی دلبە خەم و دۆش دادەما.
گۆدەو حەفسەت، هەر بەراستی گیانیک بوون لە دوو جەستەدا!

گۆدە، چەند پۆژیکە یاری بە کلکی خۆی ناکات، کلکە سووتەیی بۆ حەفسەتیی
ناکات و کلکە ئەنگرچکی کراسە کە ی بە گالتە پاناکینشی و، لە گەڵ مندا لانیش
وەک پۆژان یاری ناکات! لە ناخیدا هەست بە خەمیکی قول دەکری، چاوی
بەزەیی لە سەر پروخساری حەفسەتیی ناگواستەو. خەلکی ناوایی، بۆ یەک
چرکەش حەفسەتیان نەبینیوە گۆدە ی بە دواو نەبیست، بۆ یە بەردەوام بە یە کەو
ناویان دەهینان: حەفسەت و گۆدە، حەفسەت و سەگە کەشی لەوئ بوون...
گۆدە، تازە سنووی هاتبۆو^(۱)، لە گەڵ میزکردنئ لاقیکی هەلدینا و بڵندی دەکرد
بە سەر پێچکە حوشترالووکی و خرنوو کدا دەمیزت. گۆدە بە هاتنی خەدی،
وەک فریادەسیکی حەفسەتیی خوشحال بوو. ئەویش وەک ئەوان چاوەروانی
پووداویکی ناخۆشی دەکرد!

ئەوشەو گۆدە، وەک بۆنی خوینیکی بەناھە قەزاوی کردبیت، لەمووزی بەرەو
ئاسمانی بەرزکردۆتەو دەلوورینئ، دەیهوئ سکاڵای غەدریک بەرزکاتەو!
ئەو دادو فیغانە ی گۆدە ی، دلی وەک بەردی دەکرد بە ئاو! لوورەو هەناسە ی
گۆدە ی وەک ستوونیکە ناگر بەرەو ئاسمان هەلدە کشا، پەرپوایی هەورەکانی
دەسووتاند، ئاسمانی بە فریشتەکانەو دەخستە گریان! حەسەرت و سووتانی
ناخی دەگەیشتە عەرشی عەزیم و بۆنکرووزی دیتەو بەرلووتی خاوەنمال

۱. سنووی هاتبۆو: سنوواتنەو. توتگە سەگی نێر تا گچکە یە، لە هەلمیزتندا
قاچی بڵند ناکا، کە بالق بوو لە کاتی هەلمیزتن بە سەر دار و دەوێ و پێچک
و... لاقی بەرز دەکاتەو، نیشانە ی ئەو یە سنووی هاتۆتەو.

و، بۆئەوێ له بنخاک کردنی قامه‌تی به‌ خوێن سوورکراوی میهره‌بانی و خوشه‌ویستی، به‌ ئاگا بێتو بێده‌نگ نه‌بی!

ئەوێ بینرا ته‌نها هه‌فسه‌ت قایش و قۆشو ده‌مانچه‌که‌ی خه‌دی به‌ ده‌ست براهه‌که‌یه‌وه‌ بیینی، که‌ ده‌یویست بیه‌شارته‌وه‌. براهه‌که‌ی هه‌فسه‌تی، که‌ زانی هه‌فسه‌ت ده‌مانچه‌که‌ی خه‌دی بیینی، به‌ ئاماژه‌ی سه‌ربرپن په‌نجی به‌ ملی خۆیدا هینا: خه‌خه‌خ! واته‌ ده‌نگ بکه‌ی سه‌رت ده‌برم! له‌ ته‌ویله‌ی، تا که‌ پینلاریکی پر خوێنی خه‌دی لی به‌ جیمابوو، هه‌ر زوو ئه‌ویشیان شارده‌وه‌. هه‌فسه‌ت له‌ نیوانی به‌ لێنی عیشقێکی پاکژو به‌ جیگه‌یاندن و ده‌ستگرتن به‌ نه‌ریته‌ باوه‌کان تاسابوو و، له‌ تاو ژانی ده‌روونی پر له‌ هه‌سه‌رت و کۆلی، گه‌وزی ده‌دا. به‌ بیینی ده‌مانچه‌و پینلاره‌ پر خوێنه‌که‌ی خه‌دی، یه‌ قینی په‌یدا کرد، که‌ ئه‌وه‌شه‌وه‌ خه‌دیان سوورگوم کردوو له‌ ژياندا نه‌ماوه‌! هه‌فسه‌ت کاتیک بێتومید بوو له‌ به‌ زیندوو مانه‌وه‌ی خه‌دی، که‌ وه‌ جیبه‌ جیکردنی به‌ لێنو په‌یمان هه‌که‌ی که‌ به‌ خه‌دی دابوو: «ئه‌گه‌ر بریم هی تووم ئه‌گه‌ر مرده‌م هی گۆرم!». له‌ به‌رخۆیه‌وه‌ به‌ گۆده‌ی ده‌گوت: به‌ لێن بی خۆم راده‌ست نه‌که‌م! به‌ دلێکی باوه‌ر به‌ خۆ، شانی له‌ شانی مه‌رگدا. به‌ گۆده‌ی ده‌گوت: ناخر هه‌تا که‌نگی فرمیسکه‌کانم له‌ قۆلایی چاوه‌کانمدا قه‌تیس بکه‌م؟ هه‌نسکه‌کانم له‌ گه‌روودا به‌خنکینم و فریاده‌کانم قووت بده‌م!

ئەو زیندانه‌ سووتینه‌ره‌ سته‌مگه‌ره‌، به‌ره‌وه‌ قیقه‌ت به‌ جیندیل، به‌ره‌و ئامیژی خه‌دی خۆم هه‌لده‌فرم. هه‌فسه‌ت ده‌یگوت: هه‌رگیز من له‌ خۆم نابوورم! چه‌ند ساتیکه‌ له‌ دوا‌ی خه‌دی هه‌ناسه‌ی ده‌ده‌م! هه‌ناسه‌ هه‌رامه‌کانم راده‌گرم، ئیدی به‌سه‌ ئه‌وه‌ناسانه‌ هه‌رامن هه‌رام له‌ دوا‌ی خه‌دی، که‌ من بوومه‌ سه‌به‌بکاری گه‌رانه‌وه‌ی بۆ به‌رکیردی غه‌درو مرده‌ن. ئه‌من بۆ ئه‌وه‌ی نابم له‌

دوای خەدی تاقەرۆژتیکیش بژیم! حەفسەت بە گۆدەیی گوت: لیم ببوورە بە تەنھات دەھێلمەو، توخوا لە بیرم بکەو بۆ خۆت بژی! زیان زۆر خۆشە، بۆیە ئەمن دەمەوێ لە پێناویدا بمرم!

سەری بەسەر بیرەکەدا گرت، بۆنەوێ گونیی لە نالەییەکی خەدی بیت، یان، لە بنی ئەو بیرە قۆلەیی بەحەل ئاوەکەیی بنیی هیندەیی ئاوتنەییەکی دیارە، سۆراغیکی دەست بکەوێ، لێ، سۆراغییک لە خەدی نییە، کە لەنیو ئاوی ئەو بیرەدا خەنکابی، بەلکو خە، لە زەلکاوی نەریتە بۆگەنەکانی کۆمەلگادا خەنکا! حەفسەت، دەمیکیە هاوارەکان لە هەناویدا دەخەنکێن، ئازاری بەجێ نەگەیانندی بەلێتیک، وێژدانی دەکروشت! بریارە قورسەکی دا: سەرەوخوار دەفرم، نەبادا خە لەوێ بیتو پیم بەر سەری بکەوێ! فرینیکی سەراوسەر، قیژییەکی (خە!)ی درێژ درێژ بە قەدەر قوولایی بیرەکە دەنگییکی وا دەنگی دایەو، پایەکانی تەلاری وێژدانی مەروفاوەتی وەلەرەخست! چریکەییەکی، کتومت چریکە درێژکەیی خەجێ، کە لە چیاوی سیپانی خۆی فرێداو فری خۆی بەو قیسپە تیژەیی سیامەندی سمیبوو، داکرد. قیژییەکی درێژ بە قەدەر درێژی زۆلمە کە درێژ! لە ئاوی بنی بیرەکە چەند بلقیکی سەرئاوکه‌وتوو، چەند جوولەییەکی بازەنی، ئیدی بۆ هەتایە لەناو خۆیدا نقومی کرد.

دەنگی قریشکەیی (خە!)یەکی، هیندەیی قریشکەیی خەجێ بۆ سیامەندی درێژ، لە قوولایی بیرەکە دەنگ دەداتەو. لەگەڵ چریکە و فریادی حەفسەتی، ئاسمان تیک دەبا، قەرەچووغ گرمەییەکی ترسناکی لێوهدی، چەند گابەردێک لە هەردوو دیوی قەرەچووغی، ئاگریان لێ بەرز دەبیتەو بەرەو بناری چیا، خەلۆز دەبنەو. لە دوایدا خەلک زانی قەرەچووغ، لە زەبری ئەو زۆلمەیی لە عیشق

درا، ئیخه‌ی داد‌پسوه قۆپچه‌کانی به‌ره‌و بناری خلۆزبوونه‌وه، تا وه‌کو نه‌وړۆش
 نه‌و قۆپچه به‌ردانه له بناری هه‌ردوو دیوی، به چاو ده‌بیندریڼا
 نه‌وه‌ی ناگاداری نه‌و فرینه‌بو، ته‌نها گۆده‌بوو که سه‌ری به‌بیره‌که‌دا گرت، دیتی
 حه‌فسه‌ت کاتیڅ ده‌فری، چۆن هه‌وای نێو بیره‌که‌بسکو په‌رچه‌می شانه‌ده‌کرد.
 گۆده‌له‌چهند چنچرۆکیڅ له‌که‌روکه‌ی بیره‌که‌و چهند نووسکانه‌وه‌یه‌ک، هیچی
 له‌ده‌ست نه‌هات. زۆر چهنه‌گه‌بازی به‌که‌ری بیره‌که‌ی بوو، لسی، سوودیکی نه‌بوو،
 به‌ناچاری له‌سه‌ر لیواری بیره‌که‌وه‌که‌وتو دۆشدامابوو. له‌دوای نه‌وه‌ی چهندجار
 بو‌مائی غاری دا و ده‌قووراپه‌وه، که‌س به‌ده‌نگیه‌وه نه‌هات. کاتیڅ زانییان
 حه‌فسه‌ت دیارنه‌ماوه، هه‌ریه‌که‌و له‌وی دیکه‌ی ده‌پرسی: حه‌فسه‌ت نه‌بینیه‌وه؟
 چونکه‌نه‌وړۆه هه‌موویان لیتی به‌چاو بوون، داخوا له‌دوای سوږگومکردنی
 خده‌ی، چ‌ره‌دیکی ده‌یت! هه‌موو ته‌ویله‌و هۆله‌مه‌ره‌کان گه‌ران، به‌لام هه‌والیڅ
 له‌حه‌فسه‌تی نییه‌! کاتیڅ له‌دۆزینه‌وه‌ی بیئومید بوون، ده‌یانویست دوو کیلان
 به‌به‌ردیکی به‌په‌رینن و بلین خده‌حه‌فسه‌تی هه‌لگرتوه‌! وه‌لسی، گۆده‌ده‌رفه‌تی
 نه‌و تۆمه‌ته‌ناره‌وايه‌ی پینه‌دان: هینده‌ی به‌چته‌مائی و بقوورپته‌وه‌و بیته‌وه‌لای
 بیره‌که‌ی، سه‌رنجی هه‌موو خه‌لکی بو‌لای بیره‌که‌راکیشا. که‌چوونه‌لای بیره‌که‌،
 گۆده‌چهنه‌گه‌و لمووزی له‌سه‌ر پشته‌ده‌ستی خۆی درێژکردبوو ده‌گریا، هۆن هۆن
 فرمی‌سکی داده‌باراندن، نه‌و نانه‌ی مندال بۆیان هیئابوو، په‌لکه‌ناتیکی لسی
 نه‌خواردبوو. گۆده‌مانی گرتبوو که‌ده‌م له‌زه‌وادی نه‌دا. به‌ئاماژه‌به‌هه‌مووانی
 ده‌گوت: حه‌فسه‌ت له‌و بیره‌یدایه‌! خه‌لکی ئاوابی قولا‌بی چوارنووی ده‌ولک
 ده‌هینانیان هیئاو شو‌ریان‌کرده‌وه‌نێو بیر، دوو جاریان باداو هه‌لیان‌کیشایه‌وه.
 هه‌ریه‌که‌مجار، له‌چکی حه‌فسه‌تی به‌قولا‌به‌که‌وه‌بوو، دل‌نیابوون حه‌فسه‌ت له‌

نیو ئەو بیرەیه. پیاویک بە گوریسەو شۆرپۆو بیرئ، گوریسە کە ی لە تەرمی
 حەفسەتئ گریداو هەلیانکیشاو هیئایانە دەری. لاشە یەکی بیگیان! براگە وەرە کە ی
 حەفسەتئ، لە سەر دەستی خۆی دانا بۆئەو ی بیباتەو مائی. چاوە کانی زەقە زەق
 لەو خەلکە ی دەروانی، گۆدە بۆنی پیۆدە کرد، هەردوو بسکو هەرچار کەزییە
 ئەستووڕە کانی ئاویان لیدە چۆرایەو.

لە دوا ی شۆردزو کفن کردنی، تەرمە کە یان بەرەو گۆرستانی گوندی بەرێ کرد.
 گۆدە هەنگاو بە هەنگاو بە دوا ی تەرمی حەفسەتئو دەرویشت، تاووە کو ئەو
 کاتە ی ناشتیان، خەلکی گۆرستانیان جیھیشتو بەرەو مائە کانیان گەرانەو،
 تەنھا گۆدە ئامادە نەبوو گۆری حەفسەتئ جیبهیلی! مندا لانی ئاوی نیان بۆ
 دەبردە گۆرستان، گۆدە یە ک پەلکە زوادی لەو نانە ی نەدە خوارد، سەری لە سەر
 خۆلە کە ی سەر سینگی حەفسەتئ دانابوو، هۆن هۆن فرمیسکی دەباراندە سەر
 گۆری حەفسەتئ. لە دوا ی حەوت شەو و حەوت پۆژان، گۆدە بزربوو، ئیستاشی
 لە گەلدا بی بزربوونیک بزربوو، کەس نازانی لە مەملە کە تی رەجمو کوشتن،
 سەری خۆی بۆ کوئی هەلگرتو بۆ هەتا هەتایە خۆی ونکرد!

هەوالی خۆ خنکاندن حەفسەتئو سورگوم کردنی خدە ی، زار بە زارو گوند
 بە گوند پۆیشت. وە ک خەجی و سیامەندی باسیان دە کرد!

حەفسەت گۆرپکی هەبوو، کچانی گوندی پۆژانی هەینی و چوارشە ممان
 دە چوونە سەری، لئی، خدە بە جۆریک گومکرا، هیچ سەرەداونیکو هەوالیک لە
 تەرمە کە ی دەست نە کەوت! کاکە پەشو چەند برادرێکی خدە ی، هیچ شۆینیک
 نەما بە دوا ی تەرمی خدەیدا نە گەرپین، کە و نە بیر نەما نە گەرپین و کە ندەر نەما
 سەری بە سەردا نە گرن، ئیستاشی لە گەلدا بیت، کە سییک ئیسکو پرووسکی

خدهی نه دیته وه، گومان ده کرا هه ر له ته ویله ی و لاخان، گۆریان بۆ هه لکه ند بیئتو
 شارد بییتیا نه وه. ئه وه ی بۆ خه لکی گوندی جیما، ته نها یادگار ییه کانی و هاوارو
 ناخو نزووله ی پلکه هه مینه ی دایکی بوو، رۆژانه گوچک ه ی گوندی کی به
 سه ره دوولکه و لاواند نه وه که ر کرد بوو، بانگی خده ی ده کرد، که س زاتی نه ده کرد،
 به لای مالی پلکه هه مینه ی دا ر یت بیی و به کول له که لیدا نه گری! نه ناگر له
 سووتانی جه رگی تیر ده بوو، نه ژیا نیش دهستی له به روکی ده کرده وه! هه تا له
 نووزه که وت، هه ر گریاو هه ر گریاو هه ر گریا!

۱۳

به له ده‌ستدانی پۆسته‌مو خده‌ی، کاکه‌پەش داریکی له روحی درا. دایم و ده‌ره‌م ده‌یگوت: خده جیتی چاوی تیدا بوو، هه‌میشه یاخی بوو یاخی! ئەو سālە کاکه‌پەش، چەند کەسیکی نازای له کورە کرمانجە کان کە له قسەیدا بوون، له خۆی کۆکردبووه‌وه، به گیانی به‌ره‌نگاری په‌روه‌رده‌ی ده‌کردن، بۆته‌وه‌ی له دژی چه‌وسانه‌وه‌و سووکایه‌تی به‌ مروّفه‌کان خۆیان به‌رپر‌سیار ببینن و به‌ ئەرکی سه‌رشانی خۆیانی بزائن داکۆکی له کرمانجە مافخواره‌کان بکەن، له هه‌رکۆیه‌ک بن، هه‌یچ گون‌دیک له‌گه‌ڵ گون‌دیکێ دیکه جیاوازی نییه. چۆن نا‌غاکان هه‌موویان له‌سه‌ر یه‌کتری به‌ جوابن، کرمانجەکانیش ده‌بی ئاوابن. ده‌بی هه‌موومان شاره‌زایی له شه‌ورپویی و هه‌لمه‌تی شه‌وانه په‌یدا بکەین. جار جاره‌ش هه‌ندیک کاری بچووکێ پێده‌سه‌پاردن، بۆته‌وه‌ی بو‌و کاری گه‌وره‌ رایان‌بینی. کاکه‌پەش ده‌یزانی کێ بو‌و کاره‌ قورسو شوینه عاسی‌کان ده‌بی‌ت، زۆر سه‌رسام بوو به‌ ده‌ستوه‌که‌ری و ده‌ستگه‌رمیی هیدۆی. له‌گه‌ڵ هیدۆی ده‌یزانی هه‌ندیک تۆله‌کردنه‌وه‌و ته‌می‌یکردن ده‌بی‌ت له‌ زستاندا بکری، چونکه‌ خه‌لک له‌ ژوورین، هه‌ندی‌یکیش ده‌بی‌ت له‌ هاویندا بکری، چونکه‌ که‌سی به‌ ئامانج‌گی‌راو له‌ ده‌ری ده‌خه‌وی! هه‌روه‌ها زۆر به‌ وردی و لی‌زانانه شوین و کاتی بو‌و دیاری

ده کردن. ئاغاکان، زۆر جار به پۆژی پروناک و به بهر چاوی خه لکه وه به ئاشکرا و به پالپشتیی پیاوه کانی حکومهت، تاوان و زولمیان له کرمانجه کان ده کرد. کاکه پەش دهیگوت: نه گەر پۆژی پروناک ههیه، بۆته وهی ئاغا زولمان لیبکات، شهوی نهنگوسته چاویش ههیه بۆ ته وهی تۆ لهی خۆمانی تیدا بکهینه وه. هه میسه دهیگوت: هه موو ئاغایه ک هه ر زالم نییه، کورپه ئاغای خوینده وارو قه له م به دهستی و ههیه، له سهنگه ری هه ژاراندا یه و دژی چه و سانه وه یه و جیاوازی مروه کان رەت ده کاته وه، کرمانجه کانی ژیر قه له مروه ی باوکی هانده دا سوخره بیگاری بۆ نه کهن، باوکیشی مروفتیکه وه ک نه وان. بۆیه ده بی ئه وانه یان لسی جیا بکهینه وه و ده ستیان لسی بیاریزین. کاکه پەش، ده یزانی به کوپه بدات نیشی زۆره، دهیگوت: ده بیته به جوړنک غافلگیریان بکهین، چاویان پی بشکی و زاتی ته وه نه کهن پر بدنه کرمانجه کان. ده بیته له و کاره نابه جی و نیوه چالانه خو بیاریزین که له جیاتی ته مبی کردن، دوژمن درتر ده کات! نیمه ده بی له سه ره گوره کانه وه ده ست پیبکهین، بۆته وهی چاوی ته وانی دیکه ی پی بشکینین! کهس خه می چه ک و فیشه کی نه بیته، چه ک بۆ ته وه یه چه کی پی پهیدا بکهین! هه میسه ش دهیگوت: ده بی ده ست له کوشتن بیاریزین، مه گەر زۆر ناچارمان بکهن، چونکه کوشتن، برین قوولتر و رق ته ستوورتر ده کات! نیمه ده بی هه ول بدهین نینوکیان بکهین!

کاکه پەش هه والی ته وهی پی گه یشتبوو کورپه گه وه که ی ته حمه دئاغای، له و ئاقاره ی به ده پاسه ی خه ریکی دروینه یه. ته و ته حمه دئاغایه ی، ئاغای چوار گوندان سوو، براگه وهی ئاغه واتی ناچه که سوو. ته و ته حمه دئاغایه ی پایسزی رابردوو عهرزی له کرمانجه هه ژاره کان داگیر کردبوو، له بری ته وه،

هه‌ندیک عه‌رزی نه‌زۆکی له‌ بناری زووری دابوونی، ئه‌و زه‌ویانه‌ی به‌رده‌لانو
بێ پیتو به‌ره‌که‌ت بوونو هه‌یچیان نه‌ده‌هینا. ئیستا کاتی دروینه‌یه‌و ده‌پاسه‌ی
ئه‌حه‌ده‌ئاغای، ته‌باره‌ی داوه‌ته‌ پێش خۆی. ئه‌حه‌ده‌ئاغا، یه‌که‌م که‌س بوو
ده‌پاسه‌ی هه‌نابوه‌ ناوچه‌که‌و که‌س هه‌شتا شتی وای نه‌دی‌بوو، دروینه‌یان هه‌ربه
داسی ده‌کرد. ده‌پاسه‌ی ئاغای، ته‌باره‌ی نه‌ به‌کری نه‌ به‌پیاوه‌تی بۆ هه‌یچکه‌س
نه‌ده‌دوریه‌وه‌! هه‌ر ئه‌وه‌ش بوو وای کرد کۆری ئه‌حه‌ده‌ئاغای، وه‌ک فیزو
پۆزلی‌دان به‌دی‌ار گه‌نم و ده‌پاسه‌یه‌وه‌ خه‌یوه‌ت هه‌لب‌دا، ده‌نا خه‌زمه‌تکار و نو‌که‌ر
کاره‌کانیان رای‌ی ده‌کرد.

کاکه‌په‌ش بانگی هه‌یدۆی کرد: هه‌یدۆ هه‌ر ئیستا جلکی کۆنی شه‌پ‌پ‌و
له‌به‌ربه‌که‌و برۆ ئاقاری گوندی ئه‌حه‌ده‌ئاغای، بزانه‌ ده‌پاسه‌ی له‌ کۆی ده‌گه‌پ‌و
کی سهر‌په‌رشته‌یی ده‌کاتو کی‌ش له‌وی‌یه‌؟ سۆسه‌یه‌کی ورد بکه‌و هه‌واله‌که‌مان
به‌ خه‌یرایی بۆ بینه‌وه‌.

هه‌شتا قسه‌که‌ی ته‌واونه‌کردبوو، هه‌یدۆ جه‌مه‌دانی و کورته‌کی فری‌داو
ده‌مانچه‌ی له‌قه‌دی کرده‌وه‌، خۆی کرده‌ رنجبه‌ری‌کی نابووت! بارگینه‌یک له‌وی
به‌سترا‌بووه‌، په‌تکی له‌ سینگی کرده‌وه‌ و هه‌ر به‌رووتی خۆی هه‌لدایه‌ سه‌رپه‌شتی،
په‌یشت و پانه‌وه‌ستا تاوه‌کو گه‌یشه‌ نێو په‌ری‌زی گه‌نمی ئه‌حه‌ده‌ئاغای، ده‌پاسه
ده‌گه‌پ‌و ته‌باره‌ی داوه‌ته‌ پێش خۆی، تۆز ده‌چه‌ته‌ ئاسمانی، له‌ دوا‌ی خۆی
په‌ری‌زیک وه‌ک قژی چاک کراو جیده‌هه‌یلێ، هه‌ر به‌ری ته‌باره‌یه‌و لرفی ده‌کات!
هه‌یدۆ دیقه‌تی که‌وته‌ سه‌ر خه‌یوه‌تیک، جله‌وی ئه‌سه‌پی سووراندو چا‌و‌یدا‌یه‌،
بینی پیا‌و‌یکی سووره‌و که‌له‌گه‌تی چا‌وشین‌و ده‌ستپێ‌ی سپی، جووته‌ سمه‌نی‌کی
سووری قورمیشه‌کراو، جه‌مه‌دانی له‌بن هه‌نگلی گرتووه‌و کلا‌و‌یکی به‌سیم‌ی

زەردی دزەییانە ی لە سەر ییەو لە سەر کورسییە ک دانیشتوو، دەستی داوێتە بەرچاوی و لە سەر سە دە ی دەپاسە ی دەپوانی، جار جار دووربینی بە چاویدا دە لە قیننی، کووپە ئاوکی سە هۆلای لە لایە، جامیکی فافۆنی لە سەر دانراو، کۆتکە ماستاویکی کۆلکەنی بە ماستی مەری و کۆ سە هۆلکی تێدا یە. هیدۆ سلای لیکرد، لسی چونکە هیدۆ ئە وەندە نابووتو پەرپووت هاتە بەرچاوی، هەر وەلامی سە لاوێکیشی نە دا یەو. هیدۆ لە تینووان زاری وشک بوو بوو، دەستی بۆ جامە فافۆنە کە ی سەر دەر خۆنە ی کووپە ئاو کە درێژکرد، ئاغا تیی پرا خوری: هی ی هی ی هی ی! ئەو ئاوە بۆ کرمانجان نییە، لەو دیمکە یە ی لە دەر ئ هە لاسراو، بخۆو، دە لسی خنکاری لە تینووان!

هیدۆ ئاو کە ی بە سەر دەوییەو کرد، لە تینووان نیو ی بە سینگی خۆیدا پشت. هە ناسە یە کی قو لی لە گە ل ئاو کە دا هە لکیشا. کوری ئە حمە د ئاغا گوتی: ئەو لە چی دە گە پتی لەو نیو ی؟ هیدۆ گوتی: گە ورم گایە کی رەشی کۆرم لسی ون بوو، نە تیننیو؟ گوتی» گای ئاوا نە هاتۆتە ئێرەو برۆ لە بەرچاوم ونبەو لای بای بەردە، بۆ ئارە قە ی سە ی تۆپیوت لیدنی! سە گباب وادە زانی ئە من گاوانی بابیمە، پرسیاری گای لە من دە کات!

هیدۆ بە پە لە گە رایە وەو لە خوشییان هەر سە یلە خدکە ی دە هاتی. لە ئە سە کە ی دابەزی بە سستیە وەو چوو لە لای کاکە رەشی: مزگینی! بە شەرە فم یە ک تە فەنگی بڕنۆ ی رە قە م حە قە، تیرایی گوللە ی ناخوا، کورە هەر بای پی نە کە و تییە، دوو خە ریتە ی پڕ فیشە ک، دە مانچە یە کی چوار دە خۆری لاکە لی قوونک سۆر بە پینچ یە دە گەو، هە مووی قایش و قروشی حە سیب قادری کەرکوکسی، کورە دووربین دووربین! ئای چە کی ئا غایان چە ند جوانن! وە لا

هەریە کە ی ئەولادەکی دەهینا! ئەو تەنگە، باوەرناکەم گۆلە ی لە لۆولە ی
هاتبێتە دەری، دارشووشە چ دارشووشە، هەر ڕدینی لەبەر قۆنداغە ی بتراشە!
کاکه‌پەش گوتی: ئەوشەو بە خزمەتی دەگەین.

دنیا هێندە گەرمە، ئەو ئاقارە وەک تراویلکە هەڵدەچێ و میروولە ی دەکات،
هەر دەلێی سەرگۆری ئاگرییەو هەڵدەچێت. جەنگە ی دروینە ی گەنمییه،
دەنگی جیڕجیڕەو زیکنزیکە ی، پە یامی گەرمایە کی بێنامان بە گوتی مەژقە کاندە
دەدەن. قەتێ هێلانە یان لە بن قەسە لێ گەنمی خۆش دەکەن، سۆفە قیتەو
بوغازو پۆپیتە سلیمانەو تیترواسک لە قەراغ ڕیگا دەندووکیان کردۆتەووە
بەپە لە هەناسە دەدەن، خۆیان لە بن پەنجکە حوشتراووک و خەنوکان دەخەزن،
بۆتەووە ی لە تیشکی گەرمی خۆر خۆیان بپاریزن، لە دوا ی دروینە هێلانە کانیا
بە ئەزەت پێدەزاننەو، چونکە نیشانە کانیا هەموو لێ تێکچوووە. ئەو
تەبارە گەنمە ی هاتۆتە پشتینی پیاوی، گەنمی ئەحمە دناغایە، هێندە غورده
دەلێی بۆ هەتیوان دا چاندراو وەرسکاوه. دوو پیکەب دەره قەتی گەنم کێشانەو
نایەن، قۆمەتە قەسە لێ کان وەکو گردی بچووک بچووک بە جێمان!

کاکه‌پەش، هەمیشە ئەوڕۆژە ی دەهاتەو بەرچاوی کە عەرزه کانیا
لە کرمانجە کان داگیرکردو چەند عەرزنکی نەزۆکیان لە جیاتنی دانێ.
سکاڵای ژنی ڕۆستە مەشیتی ڕەحمەتی لە گوێدا دەزینگیتهو، قەسە کانی
ئەحمە دناغایشی لە زەینی خۆی لێکەدایەو: ئەمن دەپاسەو تراکتۆرم کەریه،
ئاخر خۆ جووتە هیسترو جووتە کەر نییه لە عەرز ی سەر سە دەکورت بسوڕپتەو،
دەبێت عەرزه کانی من هەموو بە سەر یە کەو، بن، هەتا چا و هەتەر دەکات،
سەر سە دەیان دووری. دادو فیغانی ئەو خەلکە، تۆسقاڵیک لە بەردی وێژانی

نه حمه دئاغای نه پرووشاندا! نه و جا نه حمه دئاغا، ئاغای چوار گوندانه و ئاغای ئاغایانه و کهس دهویرێ قسه له قسه ی بکات؟! ژنی پڤسته می په حمه تی به سی مندالی هه تیو و بی باب، نه وهنده فرمیسکی بو عه رزه که ی خوی پشت، به ردی ده تاوانده وه، وه لسی، کی دیویه تی دلی به ردینی زالم به ئاوی چاوان نه رم بیته؟! ده بیته وه کو به ردی سه ر پریگا له سه ر پری خه لکی هه ژاریان لابه دین، کاکه پره ش ئاوی گوت.

له وه ده مییه وه له گه ل هیدوو سه لیمی بریاراندا ناهیلن نه و گه نمانه ئاوا به ئاسانی بدوور نه وه و قووتی به دن! هیدو ده یگوت: کاکه پره ش له بیرته خیزانی پڤسته مه شیته نه گه ر ده گریاو ده یگوت: نه و تۆزه عه رزه مان هه بوو، خه لک به خیرا خویان بویان داده چاندین و بوشیان ده دوورینه وه، بوته وه ی نه و سی منداله بی بابی پری به ختویه که مو له برسان نه مرین، نیستا ده ستم له قونکی جه والی هاته ده ری، هیچم به ده سته وه نه ما، ناخر نه حمه دئاغا چاوت به خۆلی قه بری نه بیته تیرنابی، ته ماع له نیمه ی خاوه ن سی هه تیویش ده که ی؟! وه بیره ی نانه وه ی نه و قسانه، کاکه پره شی وردوخاش ده کرد، له به رخویه وه ده یگوت: شه رت بی ده بی هه قی نه و بیوه ژزو هه تیوانه ت لیبه که مه وه، قابیله تاریکه شه و برابن؟! نه گه ر پیاو هه بیته تاریکه شه و زۆرن! له نا کاو، له خه یاله کانی راچه نی: نه ری هیدو به راست نه وشه و تاریکه شه و یان مانگه شه وه؟ هیدو گوتی سه ر له ئیواری مانگه شه وه، هه ر بایی نه وه ی مانگه شه وه هه تاوه کو نیمه ده گه ی نه لای ختیه ته که ی ئاغای، دواپی مانگ خۆی له په نا ده داو ده بیته تاریکه شه و، نه و جا خو نیمه ناچین دامه ی له گه ل بکه یین، نیشی یه ک سه عاتییه!

کاکه پره شو هیدوو سه لیم، بو شه و ده رچوونیک خویان ناماده کرد، که نزیکه ی

شەش مانگ زیاترە خۆی بۆ دوا دەخەن، بۆ ئەو کاتەى ئیستا ئەنجامى بدەن. ناوی نەپینییان بۆ ھەرسێکیان دانا. بۆ خۆپارێزی لە ناسینەو، کەس بۆی نییە بە ناوی راستى خۆی، بانگی ئەوى دى بکا. ئەركى ھەریەکیکیان دیاری کراوە، تەنھا سەلیم بۆی ھەبە قسە بکات، چونکە گوندەکەى سەلیم دوورترەو بە ئاسانى نایناسن. ئەو پۆژە، ناییت ھەرسێکیان پینکەو بپینرێن، نەبادا گومانیان بچیتە سەر!

پرووناکی بە ئازامى راخوشى و تاریکایى شوێنى گرتەو، گوند لە تاریکایى لول بوو. لە دواى ئەوێ خەلکی گوندی کێخەو بوون، ھەرسێکیان بەئەسپایی یەك لە دواى یەك لە گوندی وەدەرکەوتن، کەسیان ورتە ناکات، بەلاپیدا دەرۆن. مانگەشەو، مەزەندەى ئەویان کردووە تا دەگەنە شوێنى مەبەست، مانگ خۆی لە پەنا بەدات و ئاوابی، تاریکی برژیتە ئێو تەبارەى گەنم و پەریزەکان، بۆئەوێ ئەو کاتە، کورەگەوورەکەى ئەحمەد ناغای خەوتبیت و لە شیرنخەودا بێ، بارتەقاي ئەوێ لە گوندی دوورکەتوونەتەو کە بتوانن قسان بکەن، کاکەپەش گوتى: ھیدۆ بە پۆژ کاتیک بۆ سۆسە کردن چوویە خێوەتەکەى، گوتت گایە کمان ون بسوو، ئەدى ئەگەر بەو شەوێ نەخەوتبوو و بە ناگابوو؟ نالێی بۆچی ھاتووم؟ ھیدۆ گوتى: دەلێم ھاتوومە، ئەگەر گەنمەکانى خۆتان دووریەو، پەلەگەنمیکم ھەبە بۆم بدوورنەو! ئاخەر ھیدۆ کورێ ئەو گۆنگەلانیەو قەت بۆ قسەى دەست و رست و وەلامى بەجێ، دانا مینێ! یەك لە دواى یەك رێ دەکەن و تەفەنگیان لە گۆلمیە، لە خەيالى خویان وای دەبینن ئەو جووتیارانەى زەوییەکانیان داگیرکراوە، ھەموویان چاویان لە دەست و تەفەنگى ئەوانە! دایانەو دەو پرووباری. بۆقەکان ھیندە بەرقەو لەئێو زەلو ھەسێرو قامیشەلانی دەو

پړوویاری دهیانقیرپاند، په رده‌ی گوتی شه‌ویان ده‌درې! به‌هوی چری نووسه‌نه‌کو
 درکه‌زهرده‌و جه‌گه‌نه‌وه، وه‌ک دیوارنکی که‌لینېر^(۱) ملی ناو‌ته‌یه‌ک، ده‌نگی
 قریه‌ی شکانی قه‌لوغانه‌کان بو‌چند چرکه‌یه‌ک بو‌قه‌کانی بی‌ده‌نگ کرد. هیدو
 گوتی: پښ‌ده‌رناکه‌ین، وا‌چاکه‌له‌ دووری ده‌و پړوویاری پړوین، لاقو‌له‌ت‌رمان
 هم‌موو درکه‌زهرده‌خواردی! که‌میک‌له‌ ده‌و پړوویاری دوورکه‌وتنه‌وه‌بو‌به‌ری
 لای زووری. له‌ده‌راوی ژنان، چند به‌رده‌بازنکی لیه، به‌س‌ر به‌رده‌بازه‌کاندا
 بازیانداو‌له‌ پړوویاری په‌رینه‌وه. کزه‌بایه‌کی فینک‌له‌س‌ر‌ناوی رووبارپرا
 ه‌لیکرد، به‌نیو‌که‌لینی قامیشه‌لانه‌کاندا خوی‌له‌ بناگوږو‌پرومه‌تو‌لاملی
 به‌ناره‌قه‌یان، ده‌سوی، ته‌و‌لیان ده‌لیس‌یت‌ه‌وه. نه‌و‌ناره‌قه‌یه‌باخه‌لو‌پشتو
 به‌رپشتی ته‌رکردوون‌به‌بای شه‌مالی فینک‌بوونه‌وه. جارجار تیترواس‌کیک،
 سو‌فه‌قیت‌یه‌ک، بو‌غازنک، له‌ترسی نه‌وه‌ی پینان‌لینین، چند بالینک‌ده‌فریو
 خوی‌به‌عه‌رزیدا ده‌داته‌وه. نه‌و‌فریه، پیاو‌را‌ده‌چه‌له‌کینی. سه‌ره‌وه‌ی ده‌راوی
 ژنان واقه‌واقی چه‌قه‌لو‌تورگ‌نه‌و‌نیوه‌ی پرکردوه، هه‌ریه‌که‌یان بانگی نه‌ویدی
 ده‌کات، وه‌ک نه‌وه‌ی یه‌کتریان‌گوم‌کردبیت. هه‌رسیکیان به‌دوای یه‌کتردا‌رپیان
 ده‌کرد. قالوره‌گوله‌به‌پړوژو‌قه‌لوغانو‌شه‌کړوکه‌و‌که‌ریه‌شه‌کان به‌جیده‌هی‌لن.
 له‌ناکو‌کاکه‌ره‌ش میلی تفه‌نگی راکیشا، به‌ده‌نگی‌کی‌گری‌وا‌گوتی: کی
 زه‌لام‌بجولینی‌کوژراوی، هیدو‌سه‌لیم‌لو‌له‌ی تفه‌نگه‌کانیان‌به‌ره‌و‌نه‌و‌شو‌نه
 راداشت‌که‌کاکه‌ره‌ش‌کردبو‌یه‌نامانج. به‌لام‌هیچ‌ه‌ستو‌خوستو‌وه‌لام
 نه‌بو، نامانجه‌که‌ره‌ق‌راوه‌ستاوه، ته‌نها‌به‌ته‌وژمی‌نه‌و‌نرمه‌بایه‌ی ده‌هات،

۱. که‌لینېر: زود‌چپ‌و‌بن‌که‌لین، که‌پویشن پیدایه‌ستم‌بیت.

لەفکەى جەمەدانىيە کەى دەجوولا . کاکه‌پەشو هيدۆ دەست لە سەر پەلاپىتکەى تەفەنگ، بەرەو پرووى رۆيشتن، گەيشتنە لای، توومەز داھۆلى بىستانى بوو لە شىۆهى مەروڤ درووستکرا بوو، کۆنە جەمەدانىيە کىشيان لە سەرى نابوو . هيدۆ ھەر لەوێ لە پىکەنىنان کەوتبوو سەرپشتى، دەستى بە زگىيەو گرتبوو ھىندەى بە کاکه‌پەشى پىکەنىو دەيگوت: ئەگەر مەز بە سەردا بتويىننەو ئەو داھۆلە دەردەچى، ھىندەى لى ترساوى، چاک بوو تەقەت لىنە کرد، دەنا رىسە کە مان لىدەبۆو خورى!

لە شوىنى مەبەست نەزىک بوونەتەو، لە پەناى قۆمەتە قەسەلىک دانىشتن بۆئەو مانگ لە ئاسوگەى ئاوابى، کاکه‌پەش گوتى: کورپنە دەبىت ھەولبەدين بەرلەو ھەى بکەوينە بەر عەلە ترىکى دەپاسەو پىکابە کان، بگەينە لای خىوئەتە کەو کارە کە مان ئەنجام بەدين، سەرسە دەى سوورپانەو ھەى دەپاسە کە گەلىک دوورە، بە دلىايى ئىشە کە مان بەر لە سوورپانەو ھەى دەپاسە کە تەواو دەکەين . بۆئەو ھەى نەناسرئەو جەمەدانىيە کانيان دەمامک داو، تەنھا چاويان ديارە، کەس نايانناسىتەو . مانگ خۆى لە پەناداو بەرەو ئاوابوون راخوشى و ولآتى بە تارىکى سپارد . برياراندا ئەگەر دەست نەکاتەو ھەى مەترىسيان لە سەر دروست نەکات نەيکوژن بەلام بە قورىانى مردنئى بکەن! کاتىک دەپاسە سوورپايەو ھەى پىشتى کەوتە ئەوان، بەوپەرى بىدەنگى و ھەستيارى ھەنگاو داو، بە ئەسپايى و بە کوورە کوور وەک بچنە پارىزى مامزان! ئەو کاکه‌پەشەى بە ھەموو تەمەنى بەو قەلافەتە ھەيىبەتەو خۆى لە بەر قەرمەزى گىزەى گوللان نەچە ماندۆتەو، ئىستە خەرىکە وەک پلىنگ بە چوار چەنگۆلە بەرەو خىوئەتە کە دەروات، لە خىوئەتە کە وەژوورکەوتن کوورە گەورەى

نه حمه دئاغای له سهر ته ختیک خه وتووه، ناگای له مه حموودی بئ زهواد نییه. نه وهک میشووله پټوهی بدن و پیسته ناسکه که ی بازار بدن، په رده کولله یه کی ته نکیان بؤ هه لداوه! سه لیم به لووله ی تفهنگه که ی په رده کولله که ی له سهر هه لدایه وه. لهو ساته هه ستیاره دا دهستی به لووله ی تفهنگه که ی سه لیمی که وت، ههر به جاره کی زیرکی^(۱) رږاو زنده قی چوو! نهو به مندالیش، هیچ مندالیک زاتی نه وهی نه کردووه بهو جوړه لینی نریک بیته وه، یان شه قیکی لیبدات، که چی نیستا به لووله ی تفهنگ خه بهری ده که نه وهو به ناگای دینن! نهو لووله تفهنگانه ی هیدو له قه برغو خالیگه ی ده کوتا، له سهر ته خته که ی به ربووه. نه تفهنگی له بن که له که ی ماوه نه ده مانچه که ی له بن بالیفی ماوه، ههر زوو هیدو نه وانه ی هه موو له خو ی به ستاو دوورینه که ی له ملی کرد. ههر لووله تفهنگی کی هیدو له خالیگه و بنهنگلی ده کوتا، کووری ده کرده وه! کووپه ناوه که ی به سهر دا رږاند. ناغا پیی و ابو دنیا ناوه ژوو بوته وه، له خه ویش بیر لینه کردوته وه، سه لیم پییگوت: ده زانی نهو لووله تفهنگانه ت بؤ به قه برغه ی ده که وی؟ گوتی: بهس مه مکوژن، چی ده لئین وا ده که م! سه لیم گوتی: نه گهر نه وهی پیتی ده لئین، بابت موو به موو جبیه جیی نه کات، ده تکوژین! ده توانین ده پاسه و گه نمه که ش ناگر تیبه ربه دین، بویه ناتکوژین بوته وهی په یامه که مان بگه یه نیته باوکه زالمه که ت، نهو زهویانه بده نه وه خاوه نه کانیا، سوخره و بیگارو چه وسانه وه کوتایی پی بینن! ههر دهیگوت: نیوه نه من به کئی تیده گهن؟! باوهری نه ده کرد کوری گه وره ی نه حمه دئاغای بکه ویتته بهر

۱. زیپک: زراو، زنده ق، نه ترهش، هه ترهش.

قۆنداغه تەفەنگی کرمانجان! سەلیم، وەک ئەو ئەرکە ی پێی سپێردرابوو، چونکە ئەو لە گوندیکی دوورتر هاتبوو، ئەو دەبواوە قسە بکات، بۆ ئەوەی کاکه پەش و هیدۆ نەناسێنە، گوتی: چاکت دەناسین، کۆری گەورە ئەحمە دئاغای، ئەو ئەحمە دئاغایە بە عەرزی چوار گوندان چاوی تێرناپێتو تەماعی پێرناپێت، عەرزی جووتیار هەژارەکانیش دەداتە بن لیچ، ئەو زەوییە بە پێتو بەرە کە تانە بۆ خاوەنەکانیان بگێرێنە و بە شەگەنمی خۆیان بدەن. ئەگەر بابت ئەو داوایانە جێبەجێ نەکات، دڵنیا بە جاری دووەم دەتانکوژین! بە حال نۆزە ی دەهات. هیدۆ هەموو نازای بە دەنی شکاندبوو، هەر دەیگوت: بەلێ، بەس مەمکوژن، چی دەلێن! واکەم! هیدۆ بە جوژیک لێی دەدا، جارێکی دیكە نانی کەرت نەکات، کۆری سەر دەری و بندەرییان پێی دەرکرد! ئەو زالمە ی لە سەر ئاوخواردنە وەیه ک سووکایەتی بە هیدۆی کرد، ئێستا لە بەر دەستی هیدۆی بۆتە پۆری خورا! سۆیندو تە لاقیان پێخوارد کە ئەو زەوییانە بۆ خانە وەکانیان بگێرێنە وە چی دیکە زۆلم لە کرمانجەکان نەکەو لە گەنمی ئەو سال بەشی باراش و بنە توێیان بدەنە و! وەک نیوە مردوو بە جێیانە پێشتو تەفەنگو دەمانچە و دووربینیان بردو روپشتن، لە نیو خۆینو قورای ئاوی کووپە کە جێیانە پێشت.

ئەوشە وە، چوونە وە مائی حاجی سمایی لە سەر کەپرو شینایی. شەوی هێندە نەماوە، لە بانگی بەیانی نزیک بوونە تە وە. تەفەنگو دەمانچە و دووربینە کە یان لە دەری لە بن قەسە لو کای شار دە وە. وەک سی پلێنگی دوای راو لە دوای ئەو ی داو و دەلێنگی شەروارەکانیان لە نووسە کە و درک پاک کردە وە، لێی خەوتن.

بە یانی کاتیک ئەو هە و آلە گەیشتە ئەحمە دئاغای، باوەری نە دە کرد کە س

هه‌بیئت بوئیری ئه‌وه‌ی تیدابیت ملی خو‌ی له‌ خه‌نجه‌ری ئه‌حه‌مه‌دئاغای
بسووی! وه‌ک هه‌ور ده‌یگرماند. هه‌رکه‌ چاوی به‌ کوره‌که‌ی که‌وتو هه‌مووی
بو‌گی‌راپه‌وه‌و به‌و سه‌روگوئیلāk شکاوییه‌ کوره‌که‌وره‌ی خو‌ی بینی، پریشکی
ناگری لیده‌بو‌وه‌!

له‌سه‌ره‌وه‌ی ئه‌حه‌مه‌دئاغا شونه‌ه‌لگرو باش‌چاوشو پۆلیسی بو‌شوئینپی
هه‌لگرتنی ئه‌و سئ‌ که‌سه‌ هینابوو، له‌گه‌ل کوره‌که‌ی لییان بوو به‌ کیشه‌
هه‌رچی کوره‌که‌ی بوو ده‌یگوت: پیویست ناکات به‌ دوايان بکه‌ون، چونکه‌
سوئندیان خواردوو، ئه‌گه‌ر داخوازییه‌کانیان به‌جئ نه‌گه‌یه‌نین ئه‌وجاره
ده‌مکوژن. هه‌ر به‌حال نووزه‌ی لیوه‌ ده‌هات، هه‌موو گیانی شکاوه‌ خوئنی پیوه‌
ره‌ق بو‌ته‌وه‌. ئه‌حه‌مه‌دئاغا له‌ کوره‌که‌ی تووره‌بوو: ئه‌تۆ هه‌رامزاده‌ی، له‌ من به‌
پاشنه‌که‌وتوو، خوا ده‌زانئو دایکت ده‌زانئ له‌ توخمی کئ به‌ پاشکه‌وتوو،
ده‌نا چۆن به‌و هه‌موو قه‌لا‌قه‌ته‌وه‌ تفه‌نگت له‌بن که‌له‌که‌ی ده‌ردینن و ده‌مانچه‌ت
له‌ بن بالیفی ده‌ردینن و نه‌توانی ده‌ست بکه‌یته‌وه‌! خو‌ له‌وان ئاو نارواو له‌ تو
خوئین! هیئنده‌ ترسنۆک بی نه‌وئیری به‌ گرتنیشیان بده‌ی!

شوئنه‌ه‌لگر، له‌گه‌ل گه‌ردی به‌یانی له‌ خیه‌ه‌تیرا شوئین پیی هه‌لگرتن.
باش‌چاوه‌شو پۆلیس به‌ دوايه‌وه‌ن، هه‌ر له‌نیو په‌ریزئ گوتی: یه‌کیان وه‌زنی
قوورسه‌و کلاشینکی بن ئیسفه‌نجی نه‌خش وردی له‌ پییه‌، له‌ دووه‌که‌ی دیکه‌
زیاتر قه‌سه‌له‌که‌ی پانکردۆته‌وه‌. دوانه‌که‌ی دیکه‌، کلاشی بن په‌رگدراویان له‌ پییه‌،
ژیره‌که‌ی تایه‌ی ئۆتۆمبیلیه‌و شوئین پییان قه‌سه‌له‌که‌ی باش پان نه‌کردۆته‌وه‌.

شوئنه‌که‌ی له‌ په‌ریزئ ده‌رکرد، له‌ ده‌و رووباری شوئنه‌که‌ی هه‌لگی‌راوه‌، رێک
چاویان دابوو مالئ حاجی سماییلی بابی کاکه‌ره‌شی. یه‌ک له‌ کرمانجه‌ به‌

ئەزمونزو دنیادیدەکان کە پیاوێکی قسەزانو دوستی مائی حاجی سمایلش بوو، چوو بن هەنگلی شوینەه لگرە کەو جفاره کی دایی و گوتی: دانیشە با جفاره کانمان بکیشین، بە چرپەو پێیگوت: ئەو ئەتۆ بە تەمای چی؟! دەزانی ئەو شوینەه بۆ مائی حاجی سمایلی بەری، کاکه پەش قەت لیت خوش نابێ و ئەو تۆلەیه ت لیدە کاتەو! بۆچی لە ختو خۆپایی خۆت دەکە ی بە دوژمندارو بە دەستی خۆت لە سەر ئاغای زالم دوژمن بۆ خۆت دادە تاشی؟ ئەو جا کە سیش نا کاکه پەش! بۆ خۆت باش دەزانی بەس تاریکە شەوێکی پێویستە بۆ ئەو ی پەشیمان ت بکاتەو لەو کارە ی دەرە قی وی دیکە ی!

شوینەه لگر کاتیک ئەو ی بیست، شوینەه کانێ بۆ لای رووباری و شوینی بەردە لانی وا هەلە تە کرد کە شوینەه لگرتنی تیدا ئەستە مەو، لە یە خە ی مائی حاجی سمایلی کردەو و گوتی: ئەو پیاوانە زۆر شارەزای شوینەه لگرتن، بۆ شوینەو نکی چوونە تە نیو رووباری. لەو شوینانە ی تە نکاوە شوینەه یان هەر نەبی بەردیکی جوولاندووە، بەلام ئەو شوینانە ی قوولن، شوینی لێ هەلناگیری، بۆیە لێرە زیاتر ناتوانم شوینە کە بۆ هیچ لایە ک دەر بکەم! ئەحمە دناغا، هەر چەندی گە فوگوری لێ کرد بۆ سوود بوو: ناغا بشمکوژی لە خۆرا ناتوانم شوینە کە دەر بکەم!

بەو شیوە یە، ئاشکرا نەبوو کە ئەو سێ پیاو کێن ئەو کاریان بەرامبەر بە کۆری گەورە ی بە دەسە لاتترین ئاغاواتی ناوچە کە کردووە.

کاکه پەش دەیزانی ژنو هەرسێ منداڵە کە ی پۆستە می پەحمە تی، گوزەرانیان زۆر خەراپ و ناگروورن، پێویستی یان بە یارمە تی هە یە و ئەو ش ئەرکی ئەوانە چاوە دیریان بکەن، بۆیە، قسە ی لە گەل سە لیمو هیدۆ ی کردبوو، کە دەمانچە

چواردە خۆره کە ی کۆری ئەحمە دئاغای، لەنیو عارەبان بفروشنو پاره کە ی بدەنە ژنە کە ی رۆستە می. کاکەرەش ئەو کارە ی زۆر بە نەینێ ئەنجامدا. لە دوا ی وەرگرتنی پاره ی دەمانچە کە، لەگەڵ داکی چوو بۆ مائی رۆستە مەشیتی رەحمە تی، بۆ پاراستنی نەینییە کە بە ژنە کە ی گوت: براژن، کاتی خۆ ی رۆستە م بەرلەو ی لە بەغدا یە ئەو بە لا و ئەو حالە ی بەسەر ییت، دەمانچە یە ک ی لە لای من دانابوو، بە لا م کە وەزعی تیکچوو، نە مویست دەمانچە کە ی بدە مەوە دەستی خۆ ی، نەبادا کارێکی خراب ی لە دەست بقەوم ی، هەتا ئەو رۆژانە پاراستبووم، ئیستاش دەزانم ئیو زۆر پیویستتان بە پاره یە، بۆیە بە ئەمانە تەوە فروشتوو مەو ئەو هەش پاره کە یە تی. پاره کە ی لە پیش ژنە کە ی رۆستە می دانا. ژنی تایین بەو هەموو پاره یە هەر شاگەشکە بوو! لەو رۆژە سەختو تەنگانەو نەبوونی یە. هەرچەندە باوهر ی بەو قسە یە نەبوو، کە کاکەرەش کرد ی، وەل ی زۆری ل ی نەکۆلی یەو وە تیگە یشت کاکەرەش ئاوا ی پیخۆشەو دەیزانی نەینییە ک ی دەشارتەو، گوت ی: خوا لە برا یە تی و سەرپاست ی و دەستپاکیت کەم نەکا، ئەتۆ مام یکی دلسۆزی بۆ مندا لێ کانمۆ برا یە ک ی شیرپاک ی بۆ من، بە خوا ی برام لەو هەتا ی ئەحمە دئاغا زەوی یە کە ی داگیر کردووین، بە کولە مەرگی دەژین! کاکەرەش گوت ی: بە راست، باش بوو بیرم هاتەو، ئەو سال دەبی کچە گەورە کە ت بنیری بەرخۆندن ی. ئەویش گوت ی: چۆن بینیرم؟ ئەو نییە ئاغاو مەلاو شیخ محەمەد هەموو جار ی لە نوێژی هەینی دەلێن مەکتەب عیلمی شەیتانی یەو مندا لێ کانتان مەنێن نەخاسمە کچیش! بە خوا ی دەمکەن بە سۆدرە ی دنیای ی هیندە ی خوتبە م لەسەر بخویننەو، بە لا م ئەگەر لە گوندیشم دەر بکەن قسە ت ناشکینم، چونکە دلنیا م ئەتۆ قازانج ی خۆم مندا لێ کانت

دەوێ، هەر سەبەینێ جوړکە ی پەڕۆی بە قورپی بو دەدوورم قە لەم دەفتەری
 بو دەکرێم دەستی دەگرم دەچم لە مەکتەبێ ناونوسی دەکەم. کاکه‌پەش گوتی:
 براژن ئە من سێ مانگان لە حەپس‌خانە ی خۆیندم، خوا خێری ئەو دوو سێ
 ئەفەندیە ی بنووسی، پۆژی تا ئیوارێ بە نۆرە دەرسیان پێ دەگوتم، دەمگوت
 بریا سێ مانگی دیکەش لە بەندیخانە ی بام بوئەوێ بە چاک فێری خۆیندنو
 نووسین ببوومایە.

هەوالی ئەو تەمبێکردنو چە ککردنە ی کورەگەرە ی ئەحمە دئاغای خاوەنی
 چوار گوندان، وەک بۆمبێک لە ناوچە کە تەقییەو، بە جوړێک، وەک ناگرو
 پووشی بەرپەشەبای، هەموو گوندو مزگەوتو سەراو و دەراوێکی تەنیەو. ئەو
 دارکاری و تەمبێکردنو چە ککردنە، چاوشکانو دۆشدامانی ئاغاو دەرەبەگەکانی
 لێکەوتەو، تینو گوڕێک بوو بو کرمانجەکان، پێیانەو دیاریبو، گوراحیان^(۱)
 خوشترە کە هەست دەکەن پشتیوانیان بو پەیدا بو، بوئەوێ کەسی دیکە زاتی
 ئەو نە کات زولمیان لێ بکات.

هەوالە کە، هەرچەندە رووداوێکی کەم نەبوو، بەلام هێندە ئەو زار ئەو زاری
 کردبوو، بە جوړێکیش ترشو خوێ دەکرا و لە قەبارە ی خوێ گەورەتر دەکرا،
 خاوەنە راستەقینە کە ی خوێ، نەیدەناسییەو! هەبوو دەگوت ئەوانە ی ئەو
 کارهێان کردوو، ئیستاش لەنیو قامیشەلانو حەسیرو زەلی دەو رووباری خۆیان
 شاردۆتەو، بوئەوێ شەوان لە ئاگیان بە خو بکەون، سویندیان خواردوو
 هەرشەوێ ئاگیەکی تەمبێ بکەن!

که سسی وا هه بوو خۆی وا نیشان دهدا ئەو بووه دەستکێشی و چاوساگی
بۆ کردوونو، بۆ ئەنجامدانی ئەو تەمبیکردنو چە ککردنە، یارمەتیی داوێ.
دەتوانی زۆر کاری دیکەشیان پێ بکات، باوەرپیکراوی ئەشقیاکانە و رۆژانە
پەییوەندیی پێوە دەکەن!

ئەوێ بەرامبەر ئەو رووداو و هه‌واله‌ بێدەنگو گونگر بوو، کاکەرەشو
سەلیمو هیدۆ بوون. رۆژانە خەریکی کەسابەتی خۆیان بوون، گزنگییان بەو
هه‌واله‌ نە دەدا. ئەو خزمانە ی کاکەرەشی کە لە حەپسخانە کاتی سێ مانگ
گرتنە کە سەردانیان کردبوو، ئامۆژگارییەکانی ئەو کاتیان بیرچوو بۆوە کە بە
کاکەرەشیان دەگوت: دەستبەرداری دژایەتیی چەوسانەو و سوخرەو بێگاری
ئاغایەکان بێت. پێیان دەگوت: ئەتۆ زیاد لە ئۆمەتی محەمەدی بۆ خۆت
کردۆتە قووچەک بۆ ئەوێ بەردت باوینێ؟ بۆ ساییلی ئەو خەلکە ی دەست بە
کلاوی خۆتەو ناگری با نەبیا! ئاخەر ئەو کارە ی ئەتۆ دیکە ی بە تەنھا لە سەر
شانێ تۆ نە براوەتەو! پێمان نالێی ئەتۆ بە تەنێ چت پێدەکری؟ لۆ بە ناقلی
وەکی ئەو خەلکە ی لە سەر کوتکو سنگی خۆت دانانیشی و داناسەکنی!

لە دوا ی هه‌والی ئەو تەمبیکردنو چە ککردنە، هەر ئەو خزمانە ی
کاکەرەشی چوونە تەلای دهلێن: مست لە درێشە ی دەگەرێتەو، ئەگەر فیل
هەیه کەرکە دەنیش هەیه! بە جۆریک گەرم داها تون، هەر دەکوژنو نایشارنەو و
دهلێن: ئەدی بابم ئاغا کانیش با بزانی دارکاریکردن چەند ناخۆشە! با جاریک
بەردیان بکەوێتە بن ددانی! هەر ئەو زالمە بوون رۆستە می رەحمەتییان
کوشتو منداڵەکانیان هەتیو کرد. وا دەزانی خەلک هەتا سەر هەر بێدەنگ
دەبی و ئاویان بۆ دەچیتە سەر، نازانی هەموو شتێک لە باریکی دەپسێ، تەنھا

زولم له ئەستووری دەپسێ! ئەوەی بە خۆی بلێ پیاو ئەو زولمە ی قەبول ناکات!
 ئەو خزمانەیان بە جۆریک جەزم بوو بوونو گەرم داها تیبوون، بە کەس ساکین
 و سارد نە دەبوونەوه! هەر ئەوانە ی له پێشدا سەر زەنشتی کاکه پەشیان دەکرد،
 ئیستا دەلێن: ئیمە نابیت دەست بە خۆماندا شۆر بکەینەوه و ئاوی دانوان بە
 خۆماندا بکەین^(۱)، چونکە، ئیمە هەتاوه کو بێدەنگ بین ئەوان زیاتر سواری
 پشتمان دەبن! لەو کاتەیدا هیدۆ پەیدا بوو کە گوێی لەو قسانە ی خزمەکانی
 کاکه پەشی بوو، پرووی تێکردن: بە گوێرە ی ئەو قسانە تان سوێندم پێ دەخوری
 ئەنگۆ دەستتان لەو تەمبێکردن و چە ککردنەیدا هەیه! ئەوانیش لە بنەوه
 سمیرە خرته یان دەهاتی و پەتیان نە دەکردهوه کە بێناگانو دەستیان تییدا نەبووه!
 هیدۆ بە گالتەوه تۆمەتی ئەو دەستوه شانده ی بە ملی ئەوان دادەهینا!

۱. ئاوی دانوان بە خۆماندا بکەین: پادەستبوون، بێتومببوون له شتیکیان له کاریک.

۱۴

بهو چرقه‌ی گهرمایئ، ئەو دەشتە پانۆ به‌رینه‌ی دزه‌ییاتی، هه‌تا چاو
هه‌ته‌رده‌کا په‌ملان ده‌کاتو وه‌ک تینی سه‌ر ته‌ندوورئکی دا‌که‌وتوو هه‌لده‌چئ،
سه‌رابی ده‌شتی‌کی کاکی به‌کاکی، نه‌ سه‌ری دیاره‌و نه‌بن، دووری مه‌ودای به
که‌س مه‌زه‌نده‌ ناکرئ! سه‌گه‌کان خویان له‌ ژێر چکه‌چکی ئاوی ژێر کونده‌لانی
خزانده‌وه، له‌سه‌ر عه‌رز ته‌په‌که‌ خویان لێک بلۆکردۆته‌وه، به‌ شیوه‌یه‌ک
وه‌رکه‌وتوون هه‌ولئ ئەوه‌ ده‌ده‌ن زۆرترین به‌شی جه‌سته‌یان بکه‌وتته‌ سه‌ر قوڕی بن
کونده‌لانی، زمانیان بستیک ده‌ره‌هیناوه‌و هینده‌ به‌په‌له‌په‌لو به‌ شیلکه‌ هه‌ناسه
ده‌ده‌ن، که‌س ناتوانئ هه‌ناسه‌دانیان بژمی‌رئ، وه‌ک له‌وه‌ بترسین هه‌وا دواپشویی
بی‌تو به‌ قه‌ده‌ر بای نێو فوودانه‌یه‌ک هه‌وا‌ی له‌لانه‌مابئ، بۆیه‌ خو‌ش خو‌ش له
عه‌مباری سییه‌کانیان هه‌ناسه‌ پاشه‌که‌وت ده‌که‌نو تیئ ده‌په‌ستیون. کیشکه
پاسارییه‌کان به‌ ئامانۆ زه‌مان لای کونده‌لانی به‌رناده‌ن، که‌ره‌سیسه‌یان کردیه‌،
خویان به‌و لکه‌ قه‌سه‌لانه‌ی ژێر کونده‌کان هه‌لوا‌سیوه، ئەو لکه‌ قه‌سه‌لانه‌ی
تک تاک ئاویان لئ ده‌تکی‌ته‌وه، دهن‌دوکیان له‌یه‌ک ترازانده‌وه‌و دلۆپه‌ئاوه‌کان
ده‌خۆنه‌وه، هه‌رکه‌ دلۆپه‌ئاویکیان خواردوه‌، دلۆپیک‌کی دیکه‌ ئاماده‌ ده‌بیت،
تاقه‌یه‌ک تنوکی وه‌پاش ناده‌ن بتکی‌ته‌ سه‌ر زه‌وی و لیوی وشکی ته‌رپکه‌ته‌وه.

رێنجبەر کورتانیان لە هیستەرەکان کردۆتەو، لەسەر خۆلە پۆتی گوفە کئی خۆیان دەگەوزێنن، هەر جارێ بە لاتە نیشتی کدا خۆیان وەر دەگیرن تەکان دەدەنە خۆیان. ئەو پەلکە شووتییە شەوی رابردوو کە هیشتا لچی مانگاگانی بەسەردا رانەگەییووە حەپە لووشی بکەن، ژەنگە سوورەیان تێنالاووە کەس ناتوانی لێیان نزیک بێتەو. جاغیکی جافی پەر لە دۆ، بە سیپیکی مەشکە هەژاندنیو هەلواسراو، بۆتەوێ زەرداوە کە ی پالێوی باقیماندە بکەن بە کەشک.

سۆفی عوسمان پیاوی کە لە گەتە تی رەقە لانی مسرێگۆشتە^(۱)، ڕدینیکی تەوشولەیی^(۲) بە چەناگە یەوێ. بە گۆییان گرانی، بۆیە لە قسە کردن دەنگی بەرز دەکاتەو لە گەل دەر برینی هەر رێستە یە ک دەلی: تێگە یشتی؟ سمیلی هەلپاچیو سیمای ئاسەواری سمیلی پێو نە هیشتوو. دوو چاری رەشی لیل لە بنەبانی قەپیلکی چاری، دەلیی دەنگە ترییە ژەنگە سوورە خواردوویەتی. لە قسە کردن ددانە کانی بە چیرەو دەبات، وەک بەردی نیو نیشکێنە کە و تەبیتە بەرددانی. لە قسە کردن سەری هەل دەتە کینی و ریشە تەوشولەییە کە لەسەر وشەکان دادەنی و حینجەیان دەکاتەو. لە گوندی و لە نیو خرمان بەو ناسراو رقی لە ددانی خۆیەتی کە نانی پی دەخوات. پارە، هەر هیندە زەحمەتە هەتاوێ کو ئاودیوی ژووری گیرفانی سۆفی عوسمانی دەبی، ئیدی بۆ هەتا هەتایە چاری بە پرووناکیی ناکە ویتەو! ئەو رۆژی ددانی بە ژان کەوت چوو بۆ شاری، لە دواي ئەوێ ئەو مەنجه لێ ماستانە لە گەل خۆی بردبوونی، هەمووی

۱. مسرێگۆشت: دالە گۆشت، رەقە لێ و لە پو لاوان.

۲. ڕدینی تەوشولەیی: ریشی کۆرپە نە کراو، ریشیک کە دەستی پێدا نە هیترایی و کۆتاییە کە وەک دەمە تەبشوو باریک بۆتەو.

فروشت، چوو بۆ لای ناموزاکه‌ی که مائی له شاری بوو، کرێکاری گه‌چکاری بوو، نه‌و رۆژه له نزیك مائی خۆیان خانووی بۆ مامۆستایه‌ک سپیکاری ده‌کرد. سۆفی عوسمان چوو له‌ لای له‌ گه‌ل خۆی بردی بۆ نه‌وه‌ی رینۆنی و چاوساغی بۆ بکات بۆ لای دکتۆری ددان. دکتۆر له‌ و کاته‌ی که ده‌یویست ددانی بۆ بکیشی پرسی: به‌ نجت بۆ به‌ کار به‌ینم؟ سۆفی عوسمان له‌ ترسی نه‌وه‌ی نه‌بادا به‌ هۆی به‌ نه‌جه‌ که‌وه‌ پارهی زیاتری لێوه‌ریگرێ، به‌ دکتۆری گوت: نامه‌وی دکتۆر، ته‌نها به‌ که‌ریه‌ تینه‌ که‌ی^(۱) بۆم بکیشه‌. دیاره‌ نازاری ددانه‌ کانی له‌ لا باشتتر بوو له‌ نازاردانی گیرفانی!

دکتۆر ددانه‌ کانی که‌ دوو دانه‌ بوون، بۆی کیشا. چوونه‌ مرگه‌وتی پشووپیکی باشیاندا. ناموزاکه‌ی سۆفی عوسمانی گوتی: با به‌جینه‌ لۆقتنه‌ خانه‌ی نانی نیوه‌رۆی بخۆین. سۆفی عوسمان وای مه‌ زنده‌ کردبوو، چونکه‌ ده‌وله‌ مه‌نده‌و له‌ ناموزاکه‌شی گه‌وره‌تره‌و ناموزاکه‌ی ئیشوکاری تایبه‌تی خۆی که‌ کرێکارییه‌، به‌ خاتری نه‌وه‌ی له‌ گه‌ل سۆفی عوسمانی ناموزای به‌چینه‌ لای دکتۆری ددان ده‌ستی له‌ کار هه‌لگرته‌وه‌و له‌ شاری خانووشی به‌ کرێیه‌، سۆفی عوسمانیش خاوه‌نی سیسه‌د سه‌ر مه‌رو جووته‌ هیسترو شه‌ش کوپی ئیشکه‌رو سی کچی مارداریکه‌ره‌، به‌و هه‌موو پێوه‌رو لێکدانه‌وه‌یه‌ بی، ده‌بی سۆفی عوسمان پارهی لۆقتنه‌و نانخواردن بدات، بۆیه‌ به‌ ناموزاکه‌ی گوت: نه‌تو پرۆ نانی بخۆ نه‌من به‌ هۆی نه‌وه‌ی ددانم کیشاوه‌ ناتوانم نانی بخۆم، ده‌چمه‌وه‌ مرگه‌وتی نوێژان ده‌که‌م، بۆ قیامه‌تی هه‌ر نه‌وه‌مان بۆ ده‌مینیته‌وه‌! ناموزاکه‌ی، نازو که‌ بابیکی باشی

خواردو مشنیکیشی به سهردا کرد. کاتیک گه راپیه وه لای سو فی عوسمانی، دیتی له بهر سیبهری مزگهوتی پشتی به دیواریدا داوه سه موونیکی رهقی داوه ته بهرقه مپاران وهک نه وهی ههوت رۆژ بیته زه وادی نه چوو بیته هه ناوی! شووشه ساردیه کی کۆلای له دهست، جارچار که سه موونی له قورگی ده مینی قومیکی به سهرداده کات، ناموزاکه ی پییگوت: نه تو بو له گهل من نه هاتی بو لۆقننه خانه ی؟ خو خواردنی گهرمو نه میان هیه، نیستا ده لئی گورگت کوشتیه نه وه سه موونه رهقه ی ده خوی! ناموزاکه ی چاک لئی حال ی بو بوو بو له گه لی نه چوو بو لۆقننه خانه ی، گوتی: سو فی عوسمان نه وه خواردنه باشه ت له کیسی خۆتدا خو نه من نه مده هیشت نه تو پاره ی نانه که ی بده ی، نه من به نیاز بووم ده عوه ت بکه مو پاره که بده م. سو فی عوسمان له کاتیک نه وه ده عوه ته ی له کیس چوو بوو، ده یو یست بو جاری ناینده کاتیک تییری پر له مهنجه له ماستی هینا بو شاری بو فروشتن، نه وه کاتی نه وه ده عوه ته ی به ناموزا کرێکاره که ی بکاتو نه وه قهرزه به سه ر بگرێته وه وه له کیسی نه چیت، بۆیه گوتی: وه لالا باشه نه مزانی پیت خو شه ده عوه تم بکه ی، نه گهرنا دلم نه ده شکاندی، خو نه چوو به چی، نه وه جاره هاتمه شاری هه تاوه کو لای تو گیرنا بم، نه وه کاتی چ لۆقننه کت پی باش بوو ده چین بو نه وی، ناخر به لاش نه یانگوتوه: «قهرز کۆن ده بی به لام نافه وتی!» با نه وه ده عوه ته قهرز بیته له لات! ددانی به چیره وه ده بردو چه ناگه و ریشه ته وشو له ییه که ی هه لده ته کاندو به رزده کردوه، ده ماره کانی ملی ره پ راوه ستابوون، ده یو یست نه وه نده قسه ی ناموزاکه ی، بکات به مال له سه ری، به جوړیک نه توانی لئی پاشگه ز بیته وه. هه موویان ده یانناسی چیره ی چند درێژه له به رام بهر وه رگرتنه وه ی قهرزه کانی خوی.

ناموزاکه‌ی گوتی: کی‌شه نییه، هه‌رکات هاتیه شاری و برسی بووی، نه‌من نانت
 بۆ ده‌کرپو تیرت ده‌که‌م، قیروسیا خو نه‌من هه‌ر ده‌وله‌م‌ه‌ند نابم، که‌واته‌ با
 نه‌تۆ فه‌قیر نه‌بی. له‌ کوتایی ناموزاکه‌ی گوتی: به‌پاست، نه‌گه‌ر هاتی دوو
 مه‌نجه‌له‌ماستی سه‌ر به‌سه‌رتیومان^(۱) بۆ بیینه‌پاره‌که‌ت ده‌ده‌می.

بابه‌شیخیش براده‌ری سوؤفی عوسمانیه، چۆته‌ته‌مه‌نه‌وه‌و دوو ژنی
 هه‌یه. به‌رده‌وام، نه‌گه‌ر که‌سیک به‌گرانه‌تا ده‌که‌ویت، بۆ بانگراهیشتن ده‌چنه
 لای مالی نه‌وان بۆ نه‌وه‌ی بزائن ماخۆی چارچاو چ ده‌رمان ده‌دا! ته‌نها ناوی
 بابه‌شیخه، نه‌گه‌رنا شیخ نییه. بۆ ریزگرتن له‌شیخی گه‌وره، به‌ناوی شیخی
 گه‌وره‌کراوه، پێش‌ناوی بابیان پێ هه‌لواسیوه. پیاوئکی پانه‌خرچه‌ری پانوپۆرو
 شه‌پریو، کورته‌که‌کی ره‌شی مرادخانی به‌قۆپچه‌ی له‌به‌ردایه، گیرفانه‌کانی نیو
 ربه‌جۆی ده‌گرن، هه‌ینده‌گه‌وره‌ن! سه‌عاتیکێ زی‌زه‌داری، به‌قۆپچه‌ی گیرفانی
 هه‌لواسیوه‌و سه‌عاته‌که‌ی له‌سه‌ر به‌رکی ناوه. ده‌رپێیه‌کی شه‌عاده‌ی سه‌پی له
 به‌ردایه، هه‌موو ده‌میکی دۆخینی شوڤر بۆته‌وه. چونکه‌ به‌هۆی چوونه‌ته‌مه‌نه‌وه
 میزی راناکری و ده‌ماره‌کانی شل بوون، به‌رده‌وام پاشمیزی دیته‌وه، دۆخینه‌که‌ی
 ناخاته‌وه‌ نیو ده‌رپێیه‌ شه‌عاده‌ سپیه‌که‌ی، بۆنه‌وه‌ی کاتیک تکه‌میزه‌کانی
 سه‌ریان کرد، ده‌سته‌ورپست قورفانگه‌ی دۆخینه‌که‌ی راکیشی و وه‌ک تفه‌نگی
 له‌سه‌رپێ، نیوپی بی‌نیتێ، بۆنه‌وه‌ی تکه‌میزه‌کان ده‌رپێیه‌ شه‌عاده‌ سپیه‌که‌ی
 زه‌رد نه‌که‌ن. له‌سه‌ر کورته‌که‌ مرادخانییه‌که‌ی، چه‌ند گه‌ز پشتی‌نی به‌ستاوه،
 شاقه‌لی کورته‌کی به‌سه‌ر ده‌رپێیه‌که‌ی شوڤر کردۆته‌وه، سه‌ری کیسه‌تووتنه‌که‌ی

۱. به‌سه‌رتو: به‌سه‌رتوئ. ماستی به‌سه‌رتوئ، توێژالی سه‌ره‌وه‌ی مه‌نجه‌له‌ماست.

لەبەرپشتینی ناوه، پەرپەرە لە تووتن و بەسەر لاسمستی شوێنپۆتەوه. دارجغاریه کی دووستی لەبەرپشتینی ناوه. راستی هەردوو کونەلووتی سمیلە سپیه کی زەرد زەرد کردووه. بابە شیخ، دە سال لە سوفی عوسمانی به تەمەنتەر، کاتیگ قسه دهکات وهک شهوه وایه چهنگه بەردیکی له نیو زاری بیت، قسه کانی له گەل خرپە خرپە شه قه شه قی نیو زاری تیکه لاوده بیت، به ناستەم لینی حالی ده بی! وهک له جیاتی قسه کردن بەردان بکروژی! نیو زاری، له بازاری ناسنگه ران ده چیت، به هوێ چه کوچکاری کهس گوئی له کهس نییه!

سوفی عوسمان له مالی داوای جهوی له ژنه کی کرد: ئافرهت ئەو جهوهم بو بینه با ئەو کاوهری ببرمهوه، به هوێ شهوهی نه براوه تهوه، زیاد ناکاتو قه لهو نابێ، ئەو خورییهی لیبه که مهوه به لکو زیاد دهکات! ژنه که لهو کاته دا دهستی له نیو تهشتی هه ویریدا بوو، گوئی: سوفی به خوای دهستم به هه ویره، ده بیینی چ ته شته هه ویریکم له بهرده ستدایه، لهو دهو دهستهی نازانم جهوه که له کوئیه، هه رکات ته و او بووم بۆت ده بینمهوه، هه موو روژی ئەمن ده بیت یه ک گیشه نانی بو ئەو خه لکه ی بکه م، بهرگه ناگرێ، زۆرخیزانین! سوفی عوسمان به بۆله بۆل و به مینگه مینگو جنیودانه وه به رهو مزگه وتی بهرێ کهوت. له بهینی بابە شیخو مه لا شیخ محهمه دی مه لای ئاوه دانی، ده ستنوێر ده شوات، له جیاتی بیسمیلاو ئەو دو عایانه ی له کاتی ده ستنوێر ده بی بگوترین، ریزه جنیویک بو ئەندامانی خیزانه کی ده نیری، له نیویشیاندا بو ژنه کی. هه ستو زهینی بابە شیخو مه لا شیخ محهمه دی بو لای خوێ راکیشا، لینی ده پرسن: سوفی ئەو بۆله بۆله له گەل کینییه و ئەو جنیوانه بو کی ده نیری؟ چ قه و ماوه؟ سوفی عوسمان گوئی: داوای جهوم له ژنه کهم کرد بۆنه وهی کاوړیک

بېرېمه وه که تا ئیستا نه پراوه ته وه، به هوئی خورییه که ی زیاد ناکاو قه له و نابې،
ژنه کم ده لئ: ئیستا ده ستم له نئو هه ویره و له و ده مو ده ستمی نازانم جه وه که
له کوئییه. بابه شیخ وه ک هه می شه له خوای دهوئ سهر بکاته سهر سو فی
عوسمانی، بویه به هه لی ده زانی: ناخر پیاو به ژنیکی هه می شه هه ر بیژن
حیسابه! شهرع به خوړایی چوار ژنی دانه ناوه بویه ک پیاوی! به لام نه تو ناویری
وه کو من دوو ژنان بیئی، دهنه کچت جاحیل و ده توانی بو خوت به ژنی بدهی،
نه گهر غیره تو پیاوه تیت هه بی تو بوئری! به خوای دهنه نه من دوو ژن هه یه،
که یفم لئییه و مرخم لئ خوش کردییه ژنیکی دیکه ش بیئمو بیانکه م به سئ،
کچیشم عازبه و هی مالو میردانه و تو غیانیتی، نه گهر دهویری وهره با ژن به
ژنی به کچه کانمان بکه یین، کچی تو ش هه پرتی میردییه تی، نه تو کچی خوت
له من ماره بکه، نه منیش کچی خوم له تو مارده ده کم. ئیستا برای یه کترین
له نئو گوندی نه و کاتی ده بیینه خه زووری یه کتریش! سو فی عوسمان هیشتا
گرپی تو وره بونه که ی دانه مرکابووه، له سهر نه وه ی جه وریان بو نه دیوه ته وه، به رقه وه
گوتی: وهی هه زار جاری، با کچه کانمان بده یین به یه کتری! مه لا شیخ محه مه د
ده لئ: نه و کاره تان هه تا بلئی موسلمانانه یه، ئیوه نه هلی مزگه وتین، هه ر نه وه
له ئیوه چاوه پروان ده کریت، خو نه بووینه کوره کانی حاجی سمایلی و هه ندیک
له و مولحیدو مونافیقانه ی برادر ییان ده که ن که ژنان فیری ته وقه کردن ده که نو
ده لئین: یه ک پیاو و یه ک ژنیان گوتوه، غافل و گومرا له وهی که شهرعی
نیسلام چوار ژنی بو پیاویک هه لا لا کردووه، گهر وایه هه ردوولتان رازین
کچه کانتان بده ن به یه کتری و پیشکه شی یه کتری بکه ن، دهی که واته مباره که
با بچینه ژووری مزگه وتی، نیشی خیری هه تا زووتر بکری پاداشتی دواړوژی

زیاترە، با ھەردوو کچە کانتان لسی مارەبکەم! ئەوانیش دەلین زۆر باشە. ھەر لە مژگەوتی، دوو شاھید نامادە دەبن، مە لا شیخ محەمەد کچە کانیان لسی مارەدە کات. سۆفی عوسمان لە دواى نوێژی دەگەرپێتەو مالى به کچە کەى دەلى: چایە کى بەرەنگم بۆ بێنە، ئەتۆشەم بە مێرد دا، ئیستائەتۆ حەلالی بابە شیخی، ئەویش کچی خۆی لە من مارە کرد. لەو مالى، نە ژنۆ نە کورۆ نە کچ هیچکەس نەیتوانی فەزەى بکات، تەنانەت پرووشى گرژ بکات، چونکە دەیانزانى توورپەى سۆفی عوسمانى بابى ئەوێ دەکات بەنیویان بکەوێتو ھەموویان کەلوکروم بکات!

ئەوشەو، وەک زۆلم لیکراوێکی بێدەسەلات، لە پەناى دایکی بە گریانو نەزگەرەو پۆژی کردەو. بەیانى لەسەر بەرمالى نوێژکردنى تووک و نزاى دلى خۆى دەکرد. سۆفی عوسمان بێنى کچە کەى لەسەر بەرمالى نوێژەو ھەردوو ک دەستى بۆ ئاسمانى بەرز کردۆتەو بۆتەوێ ئاسمان بێتە فریای، بابە شیخو بابى بمرنۆ ئەو کارە سەرەنگرێ، بەلام سۆفی عوسمان بەھەلە حالى بوو، وای دەزانى کچە کەى شوکرانە بژێرى ئەو شووکردنە دەکات، بۆیە چەناگەو پێشە تەوشوولەبێیە کەى بەرزکردەو دەدانى بە چیرەو بەرد: ئافەریم کچی خۆم ئافەریم! بەپەلە، ھەر بابایەو چوونەو سەر کارى پۆژانەى خویان. کاتیەک ھەوالیان ھینابۆ سۆفی عوسمانى و پێیان راگەیان ئەوشەو کاورپێکتان لە کەندى بەرئاوایی گورگ خواردوویەتى و پاشماوێ کە لاکی لەوێ کەوتووە، سۆفی عوسمان بە ھەرداوان ھەبێی لیکرد، وەک ھەوالی مردنى بابیان پێ راگەیان بێ و بێەوێ بەسەرى رابگات، چووە سەر لیواری کەندى و لە کەلاکە کەى پرووانى، دلنیاوو کاورە کەى خۆیەتى، گەرایەو بۆ مالى، ھەرچەندى بیری دەکردەو چۆن

یه کییک له ئەندامانی خێزانه کەمی تاوانبار بکاتو به هۆکاری له دەستدانی ئەو کارپەیی له قەڵەم بدات! بیرى کردەوه ئەگەر پۆژى پێشوو ژنه کەمی جەوی بۆ بینابوایه و کارپە کەمی بېربوایه وه، خوریه کەمی قازانج ده کرد، قیروسیا له کارپە کەمی! ریزه جنیۆیکو چەند گۆپال داکوتانه ک، به ژنه کەمی گوت: به ملی شکاوت! ئەگەر دوێنى جەوت بۆ بینابوو مایه ئیستا خوریه کەمان بۆ دەمایه وه! حەجمینی لى هەلگیرابوو، هەر دەرئۆ ژوورپی ده کرد، ژانی شەڕیک ئۆقرەى لیپه لگرتبوو، له ناکاو چاوی کەوته سەر رستهی جلکان که جلی شۆراوی له سەر هەلخراوو، به حال ده لینگه دەرپییه کی ژنانی بینی که بای شه مالى کراسه کەمی پپی داپۆشراوو به حال هەلدا بووه. سۆفی عوسمان ئەو دیمه نهی ده لینگه دەرپییه کەمی کرد به هەنجهتو بیانوو: قه چایه تیتانۆ بینامووسیتان گەیشته ئەو رادهیهی، دەرپی ژنان له سەر رستهی دانەپۆشن له بهرچاوی پیاوان، وه لّلا بام پیاو نه ماوان به لاش نییه گوتوویانه: «پیاو بیکهس بیت هه ژار ده بی، ژن بیکهس بیت هار ده بیت!». هه مووان هه ناسه یان له خویان برپوه بۆ ئەوهی تۆزیک ئەهوه ن بێته وه خوین بهری چاوی بهر بدات. به لّام بی فایدهیه دەم له دەمی گەرمترو توورپتر ده بیت. له ناکاو زرووکەو زیرپە ژنیک، له گوئی خەلکی ئاواپی دهنگی دایه وه. گریانیک، چنچرۆکی له ویردانیان گرت، چریکهیه ک، هه موو سه گه کانی ئاواپی له ژنر کونده لّانه کان دەرپه راندو کردیانه سه وه ر و چه قه لوولانسى، زرووکەیه ک له هیچ دهنگیکی دیکه ناخیت، ته نها له دهنگی نێو ناگر و سووتان! به جۆریک، خەلکی ئاواپی له ماله کانیاان دەرپه رین. که سی وا هه بوو به کلّای خۆی رانه گیشته، ئەوهی له سەر جۆخینان بوو شه نه کانیاان چه قانسو به غار به رهو دهنگه که رایانده کرد، ئاپۆرای خەلکی ئاواپی گەیشته

بەردەرگای مالی سۆفی عوسمانی، کاتیک بەرایی ئەو هەنگامە یە گەشتە
 بەردەرگای حەساری، سێ سێ و چوار چوار خۆیان بە دەرگا تەنە کە کەدا دەداو
 نیگیان دەکەوتە سەر ژنە کە ی سۆفی کە بە حال نوزە ی دەهات و لە هۆش خۆی
 دەچوو و خۆینی لامل و پشته سەری وای نیشان دەدا سەریان بریبی! سۆفی
 عوسمان، وەک جەنگاوەرێکی براوێ مەیدانی شەر، وەک لە غەزای سەری
 گاورانی بریبی و بە دەستی یەو پیت، جووتە کە زبێ ئەستووری ژنە کە ی هیندە ی
 نیو لە پە دەستیک چەرمی پستی سەری لە گەڵ هەلقە ندبوو و بە دەستی یەو بوو.
 توومە ز لەو بۆلە بۆلە، سۆفی عوسمان فشاری چۆتە سەری و نیو نیو نیو
 کردۆتەو، بە هۆی ئەوێ گوێشی گران بوون، پارانەوێ ژنە کە یشی هەمووی بە
 جێو بۆ ئەژمار کردبوو، خێرا خێرا پێیگوتوو: هە ی قە حە! ئەو لە بەردەم
 قیت دەبیەو؟ جێو ی دەدە ی؟ و دەزانی چاوم نابینی دەمت دەجوو!، وات
 لیتات لە بەردەمی زەلامان قیت بییەو؟ تاوای لیتات لە پشترا هەردوو کە ی
 دەگری و پێی لە سەر سەری دادەنی و بە هەموو هیزو توانای، کە زیە کانی
 رادە کیشی و چەرم و گوشتی پستی سەری لە گەڵ هەلقە ندبوو. لە بەرچاوی ئەو
 خەلکە، وەک بێ ریزیە ک کە ی و چەرمە کە ی فریدایە بەردەمی سەگە کان!
 ئەو پەفتارە درندانە یە، هەموو خەلکی ئاوایی تەزاند، بە ترس و توقینیکی
 گەورەو لەو تاوانە ی سۆفی عوسمانیان دەروانی و ئەو ترسە لە پروخساریاندا
 بە جوانی دەخوێندرایەو. کاکه پەشیش هاویشی ئەو خەلکە بۆ مالی سۆفی
 عوسمان غاریداو لە دەرگای حەساری وەژوورکەوت، نیگای چاوە کانی لە
 دیمەنی لە هۆشچوونی ژنە کە و راوەستانی سۆفی عوسمانی، ئەبلقە ق بوو. لەو
 دەمۆدە ستەدا، لە سمیل کرۆشتن زیاتر هیچی لە دەست نە دەهات. تابلوی

ئەو كەتنەو كچ گۆرپنەوێ لە گەل بابە شییخی، بوونە غەمی ئاوەلدووانە،
باش دەیزانی ئەو كەتنانە لە ژێر هەژموونی فەتوا سەقەتەكانی مەلا شیخ
محەمەدییەو سەرچاوە دەگرن. سەرەپای ئەوێ هەموو رۆژانی هەینی لە
گوتاری خۆیدا وەكو گەوارە بە هاری دەبواوە پێژنە پەجمێکی مائی حاجی
سماییلی و ھاویرەکانیان بگرتەو. ئاخەر رۆژانی پێنجشەمووان، ئاغابۆی دیاری
دەکرد لە هەینی ئاینده، چ جۆرە گوتاریك بداتو چۆن هێرش بکاتە سەر
نەیارەکانی ئاغا. هەموو وتارەکانی ئەو کلێشەییە تیادابوو: کورەکانی حاجی
سماییل و ھاویرەکانیان مولحیدو مونا فیقن، خوینی مولحید حەلّال، ئەوانە
مارەیی ژنیان لێنا، ئەو کانیاو بۆ خۆیان چۆنە بۆ خەلکیش ئاواوە! ئەوانە باسی
یەكسانی لە بەینی ژنو پیاو دەکەن، لە کاتی کدا ژن نا قیسولتە قەڵە، بەلگەش
ئەوێ خەو بەلاش نییە چوار ژنی بۆ پیاویك حەلّال کردوو! ئەوانە ژنان فێرە
سوختەکی گەلەك خەراپ دەکەن، کورە لە گەل پیاوان فێرە تەوقەیان دەکەن
تەوقە! لە گەل قسەکانی مەلایدا، نوێژخوێنەکان تەماشای حاجی سماییلیان
دەکرد بۆ ئەوێ بزانی لە راست ئەو هەموو هێرشانەدا، چ پەدێکی دەبێت! تا
وای لێهات بەناچاری مرگەوتی واز لێهێناو لە مائی نوێژەکانی دەکرد.

کاکەرەش ئاگاداری وردو درشتی ئەو قسانە مەلا شیخ محەمەدی بوو،
ناچار کرا سنوورێکی بۆ دابنێ و سووکە تەمبێهەکی بکات! بە هیدۆی گوت:
سۆسەیه کی جی خەوتنی مەلا شیخ محەمەدی بکات، لە کوێ دەنوێ و کە
دەنوێ؟ هیدۆ لە دوای دوو رۆژ ھاتە لای کاکەرەشی: بە تەنیا لە بن دیواری
خانووی لە حەساری دەنوێ، بۆ ئەوێ بەیانێان زوو خۆر لێ نەدات، دەرپێ و
کراسێکی خامی سپی لە بەردە کات. کاکەرەش گوتی: ئەمشەو دەچینه سەری،

هەرچەندە مانگەشەو، ئەگەر تەمبیی ئەکەین، خەڵکمان لێ هاندەداتو
خوێنمان خەڵ دەکات. تاوانی بەدبەختیی ئەو دوو کچەش هەر لە ئەستۆی
ئەستووری ئەودایە!

لە دواى نیوێشەو، کاکه‌پەش و هیدۆ لێی بە سەربانی کەوتن، لەسەر لێواری
بانیرا بینییان لەسەر گازەری پشستی راکشاه، دەستو لاقی ئاوا لەباریەکتری
بردووێ وەک بیهوی کەسێ دیکە لەو حەسارە گەورەیی جینگای نووستنی
نەبێتەو. ئیستا هەموو ئاواى خەوتوون، بۆ پارێزگاری خۆیان تەنها دوو
دەمانجەیان پێی، دوو خشتی بەسەر یە کەوێیان لە ستاری خانووەکە هەڵقەند.
کاکه‌پەش بە هەموو هیزی خۆی ئەو دوو خشتەى لەسەرپا لەنیوێزگی دا!
دروست لەسەر نیوکی. قەرەوێڵە یەکیش لەسەربانی بوو بە هەردووکیان بە دوو
دەستە، کاکه‌پەش و هیدۆ قەرەوێڵە کەشیان لەسەرپا بەسەردا بەردایەوێ و هەڵاتن
بۆ دەرەوێ گوندی، نەبادا لە کاتى راکردن خەڵکی گوندی بییانبینن، کە
دەچنەوێ مالى. لەگەڵ گەرمی خشتەکانو شەقەشەقی قەرەوێڵە و هاواری مەلا
شیخ محەمەد و چراوێ قیرەى مەلاژنی، هەندى بلی یەکو دوو، دەلعازی
هەموو خەڵکی گوندیان بەسەردا قژقژا. مەلاژن بەر لە هەرکەس چووێ سەری،
کە بینی دەرپێی سپی و دۆشەکی لۆکەکەى لەگەڵ پیسایى و خوێن تیکەلاو
بسوێ. هەولیدا هەر زوو ئەو دیمەنە لە خەڵکی بشارتتەو، خەفتیانى ئەوێ
کرد جەکانی بگۆرێ. ئەو حەسارەى پەر لە بۆنى پیسایى کردبوو و کافر لە
دامینی نەدەژیا. مەلاژن نەیتوانى ئەو خۆپیسکردنە دیزە بەدەرخۆنە بکات.
ئەو هەوالە، کەمانجەکان یەک بۆ یەکیان دەگیرایەوێ و ترش و خوێشیان دەکرد.
لەناکاو ئاپۆرای ئەو خەڵکە وەک مینگە لەمەر بێ و گورگی بەنیو کەوتبێ و

برهوتتهوه، رةفعهت ئاغا درى پيدان، له گهل پياوه كانى هاتنه سهر مهلا شيخ محمه دى. كه بهو شيويه چاوى پيكهوت، شكاني شكوى ئاغيانهى خوى بينى، چون دهبيت كه سانتيك ههبن زاتى ئهوه بكهن له ژر قهله مرهوى ئاغيدا ئهوه كه تنو سووكايه تيبه به دهسته راستى ئاغاي بكهن!!

مشيرو رةفعهت ئاغا باش دهيانزاني ئاوا بروا نوبهى ته ميبكردى ئهوانيش ديتو رهنكه، به حوكمى كوشتنى روسته مه شيتى و برينداركردى حاجى سمایل و مندالينكى نيو لانكى، باجى ئهوان قورسترش بكات، بويه هه موو ههولئى خوى خستبووه گهر، ئاگرپرئك له دهووبه رى خوى بكات به په رژين، ئه گهر ههر نه بيت ئهوانهى نووكى رمه كهن، به گرتنيان بدات، بوئه وهى حوكمى زيندانى كرى چهند ساليكيان به قه برغهيدا بدات. به گرتنى چهند ئاوقاتىكو گهواهيدهرئكى به ناههق، بتوان ئهوه تومه تهيان به سهردا ساغ بكه نهوه، كورد گوتهنى «پيش تايى به رى به خودا بدن!» به به رديكى دوو كىلان بشكىنن. رةفعهت ئاغا نه راندى سويندى خوارد به و جاعى رةشاد ئاغاي گه وه، نابى ئهوهيان به سهره به جيت، ئهوه كاره كه سنه كردييه قه بيعاته، به دوو سهران له گهل مهلا شيخ محمه دى كرايه: يه كه ميان ئهوه مهلايه و وارسى ره سولولايه، دووه ميان شيخه و ئهولادى پيغه مبه ريه!

مهلا شيخ محمه ديان شو پركرده وه له گهل ئاوپيدا كرى، كه ميگ هاته وه هوش خوى، ليين پرسى ئهوه چيت به سهرهاتو وه كئ واي به سهرهيناوى؟ به ناله و نوزوه گوته: ههر ئهوه ندهم ئاگا لييو به هوى بوومه له رزه و ديوارى خانووه كه مان رووخوا، چيديكه م ئاگا لئ نيه!

ئهوشه وه له مهلابانگدانى به يانى نزىك بوته وه، به ديار مهلا شيخ

محەمەدییەوێ دانیشتوون، حەمە عەلی بەیتاریان هینا، بەر لە هەرشت بە تەنتریوی برینەکانی برژاندەوێو پاکێ کردنەو، چاوی راستەیی هیندە ئەستووڕو شینو مۆر هەلگەرا بوو، وێدەچوو قەرەوێڵە کە، لەو کاتەیی بە سەر یاندا بەرداوەتەو، وێ کەوتبیت، بەجۆرێک، کونی چاوی دیار نییە! بۆتەوێ بزانی چاوی کوێریوێ یان ساغە، لەبەر ژانی باسکە شکاوە کە ئارامی نییە، چونکە لەو کاتەیی دوو خشتە کە یان بەسەردا بەرداوەتەو، دەستی راستی لەسەر نێوکی بوو، بۆیە باسکی گەردەپ شکابوو. حەمە عەلی بەیتار سێ هیلکەیی لە پارچە خامێک هەلسوویو لە باسکە شکاوە کە مەلای وەرپێچاوە چەند تلێشە تەختەیی کە لەسەر خامە کە بە بەنێکی قایم لێ شەتە کداو گریچنی کرد. باسکە شکاوە کە بۆ گرتەوێو قۆلی شیخیان بە ملییەوێ هەلواسی!

تیشکی خۆر، وەک گەردنبەندی زێر خۆی لە ملە ملی زووری ئالاند، هەر بابایە لە مائی خۆی بە هەرداوازو هەشتاوی هەپپیی لێدەکات بۆ مائی مەلا شیخ محەمەدی، پیاوی وا هەبوو نیوێ پشیتیندە کە بە رینگاوە دەبەستو لە قەدی خۆی دەئالاند. هەبوو پێلاوەکانی هەر بە سۆلانی، بەسەرپێوە کردبوو لە نیوێ رێ پاشپانی هەلە کیشا، هەبوو هەرتاکە ئی کە سێکی بوو. هەبوو کلاوی بەلاری لەسەری بوو، کاتی نەبوو قیتسی بکاتەو، بۆیە هەر بە رینگاوە جەمەدانییە کە لەسەری خۆی دەپێچا. هەبوو لە پەلەپەلیان قۆپچەیی کراسی لاتر قەوچانە داخستبوو، یان لچکە کورتە کۆ شاقەلی کراسی بە دەروە بوو نەپەرژابووێ سەر ئەوێ بیخاتە شەرواری. ژن هەبوو مندالیکی بە سینگییەوێ نووساندبوو، مەمکی لە زاری نابوو، مندالیکی فەراقەشی بە دەستەوێبوو بە دواي خۆیدا پەلکێشی دەکرد، بۆی گرینگ نەبوو مندالە کە چاوی خێل

دهبئی یان نا، ئەوێ پیتی گرنگ بسو زوو بگاته مائی مه‌لای! ژن هه‌بوو هه‌ینه ده‌په‌رتاوی پیتی کۆلانه‌کانی گوندی ده‌بری، دامینی کراسه‌که‌ی له‌ لاقو له‌ ته‌ری ده‌ئالو سه‌رسمی ده‌داو سه‌رانگرێ ده‌بوو، له‌پاوروو ده‌که‌وته سه‌ر خۆلو زیلی به‌رپییانی، له‌ دواي ئەوێ چه‌ند هه‌نگاوێکی بێ خواستی خۆی به‌ ده‌ر له‌ به‌ره‌فته‌کردنی خۆی سه‌راوسه‌ر ده‌رۆیی، ئەوجا ده‌که‌وت، بێ ئەوێ خۆی به‌ته‌کینی هه‌لده‌ستایه‌وه‌و له‌ پۆشتن به‌رده‌وام ده‌بوو. ژنی وا هه‌بوو هه‌تا ده‌نگی تیداو بانگی که‌چه‌ عازبه‌که‌ی ده‌کرد: ئەو منداڵانه‌ له‌ خه‌وی هه‌ستینه‌و به‌ دوامدا وه‌رن بۆ مائی مه‌لا شیخ محه‌مه‌دی، بابیشت هه‌وت زه‌مانه‌ له‌ وێیه‌! ژن هه‌بوو نه‌ده‌په‌رژیه‌ سه‌ر ئەوێ منداڵه‌که‌ی له‌ لانکی ده‌ربینی، پای ده‌کرد. خه‌لکی ئاواي، له‌ به‌ر ئەوه‌یان نییه‌ که‌ په‌رۆشی مه‌لایان بێ، یان پێیان ناخۆش بێ وا به‌په‌له‌ را‌ده‌که‌نو بۆ ئەوێ ده‌چن، به‌لکو ده‌یانه‌وی بزائن چۆنیان لێیداوه‌و چی به‌سه‌ره‌اتوه‌و شکو گومانی له‌ کێیه‌!

هه‌ل‌لایه‌ که‌ له‌نیو گوندی، سه‌گ ساحیبی خۆی ناسیته‌وه‌! هه‌موو خه‌لکی گوندی خۆی ده‌کوته‌ی زووتر بگاته ئەوێ، هه‌تاوه‌کو قیسی سه‌گه‌کانیشیان قه‌ره به‌ قه‌ری خاوه‌نه‌کانیان را‌ده‌که‌ن! ئەو به‌یانیه‌ زووه‌، هه‌موو رێگاگان ده‌چونه‌وه قه‌مه‌ته‌ری هه‌ساری مائی شیخ محه‌مه‌دی. له‌نیو هه‌ساری، ئاپورای خه‌لکی گوندی جمه‌ی دی! ئەو دیمه‌نه‌ی مه‌لا شیخ محه‌مه‌دی که‌ لاچاوی شینو مۆر بووه‌و وه‌ک فوودانه‌ی ئاوساوه‌و کونی چاوی دیارنییه‌و قۆلی به‌ ملییه‌وه هه‌ل‌واسراوه‌، هه‌ریه‌که‌ سه‌رنجی خۆی هه‌یه‌و پای خۆی به‌رامبه‌ر به‌و پروداوه ده‌رده‌برێ. هه‌رچی دێته‌ هه‌ساری، له‌و پارچه‌ خشتو قه‌ره‌وێله‌یه‌ ده‌روانی که به‌ سه‌ریاندا به‌رداوه‌ته‌وه‌: مه‌لایه‌ که‌ت ده‌ستیان داوه‌ته‌به‌ری دهنه‌ هه‌رکه‌سیکی

دیکه بایه فهراقی ره‌شی لی‌ده‌براو جارنکی دیکه نانی که‌رت نه‌ده‌کرد!
 هه‌بسوو ده‌یگوت نه‌وه ده‌بی چ کافرئک بن ده‌ستیان چوو‌بیته پی‌ای خ‌وای؟
 کرمانجی وا هه‌بسوو ده‌یگوت: پی‌ای خ‌وای چی! نه‌وه پی‌ای ره‌ف‌عت ناغایه، نه‌ک
 پی‌ای خ‌وای، هه‌رچی خوا پتی خ‌وشه نایلی، پی‌ای خ‌وای نابی له‌گه‌ل زالمی بی،
 ده‌بی له‌گه‌ل فه‌قیری بی‌ت.

له‌ ناکاو ک‌زخه‌یه‌کی ده‌ست‌کردی ناگادار که‌ره‌وه، که‌ ناشنابوو به‌ گوتی
 هه‌موویان، وه‌کو مقه‌س قسه‌کانیان پی‌ برین. بینینی ره‌ف‌عت ناغاو پی‌اوه‌کانی
 بسوو که‌ چ‌اوی هه‌مووانی بو لای خ‌وی را‌کیشا، قه‌ره‌بالغیه‌که‌ی دوول‌ت کرد،
 در‌یانداو ری‌یان چ‌و‌ل کرد.

ره‌ف‌عت ناغا فهرمانی پ‌یدان: هه‌رچی زووه‌ نه‌و نی‌وه‌ی چ‌و‌ل‌که‌ن، له‌گه‌ل
 مه‌لا شیخ مح‌مه‌دی قسه‌ی به‌ینی خ‌ومان هه‌یه! له‌ سه‌رینگانی شیخی
 دانیش‌ت: گومان‌ت له‌ ک‌یییه‌ نه‌و کاره‌ی به‌رام‌به‌رت کرد‌بی‌ت؟ شیخ مح‌مه‌د
 گوتی: که‌سم نه‌بینی‌وه‌ نازانم بل‌یم ک‌ی بووه. ره‌ف‌عت ناغا گوتی: نه‌من ده‌زانم،
 له‌ ک‌وره‌کانی حاجی سمایلی و له‌ نی‌ویشیان کاکه‌ره‌ش، ده‌رنه‌چ‌ووه، له‌وانه‌یه
 هید‌وش یارمه‌تی داب‌یت، پ‌ی‌ویسته به‌گرت‌نیان به‌دین، تاوه‌کو که‌تنی دیکه‌یان
 نه‌کرد‌وووه خه‌ل‌کی دیکه‌ش چ‌اویان لی‌نه‌کرد‌وون، وه‌ل‌لا وه‌بیل‌لا وه‌تیل‌لا! ناب‌یت
 نه‌وه‌یان به‌سه‌ره‌وه به‌چی و بی سزا تی‌په‌ری! وه‌ل‌لا باب‌ه باش! هه‌ر نه‌وه‌ما‌بوو
 پر‌به‌نه شیخو مشایه‌خانی‌ش! نه‌و قسانه‌ی ز‌ور به‌ توور‌هی ده‌کرد. مه‌لا گوتی:
 ناغا خ‌و نه‌من شاه‌یدم نی‌یه که‌ نه‌وانه بوون! ناغا قسه‌که‌ی پی‌ بری: خه‌می
 شاه‌یدت نه‌بی، نه‌وه بو من به‌ج‌ی بی‌له، نه‌من شاه‌ید په‌یدا‌ده‌که‌م. هه‌رنه‌وه‌نده
 له‌ سه‌ر ت‌زیه له‌ لای پ‌ول‌یس داویان له‌سه‌ر ت‌ومار بکه‌ی و بل‌تی داوام له‌سه‌ر

ئەوانەییە و ناوەکانیان بە پۆلیس بۆ. پۆلیس لە خوایان دەوێت. ئەوجا پۆلیس و
باشچاوەش لە قسە ی من دەرنان!

ترومبیلێکیان هێنا، مەلا شیخ محەمەدیان بۆ ناحیە و بنکە ی پۆلیس
سوار کردو کەوتنە پێ. لە پۆلیسی کەتنە کان داوای یاساییان لە سەر کۆرەکانی
حاجی سمایل و هیدۆی تۆمارکرد و گوتیان: ئەو کەتنە، لە کاکەرەش و هیدۆی
دەرنە چوو، وەک قۆدی جفارەو چەرخێ وان، شەو و رۆژ بەیە کەوێ!

۱۵

پیشنیوه پۆیه کی گهرمه، خه لکی گوندی ههریه که و خهریکی کاری
خۆیه تی. جۆخینه کان، وه ک گردۆلکان قووت بوونه ته وه، ههیه جه نه پری
له سهر ده گهرۆو خهریکی قرشه شکینیه، ههیه ورده کوتی ده کاتو، ههیشه
شه نه بای ده کاو رهوسهی سۆر کردیه. جۆخینه کان هه موو به جیان، گهنمی
ره شگور، قهنده هاری، حومیره، یه خه دادرا، گوررپوت. پنچکه خرپنووک و
حوشترالووکه کانی نزیک جۆخینان، هینه دیان ورده کاو به ربا لینیشتوو، به حال
سه ری گوفکیان به دهره وهیه و دیاره. کوره کانی حاجی سمایی، ههرسیکیان
خۆشخۆش به شه نه داره کان شه نه بای ده کهن، نایانه وئ نه و کره بایه ی شه مائی
به فیرۆ برۆا. رهوسه دیان سوور کردیه و تارمه ی کایان هه لدا وه ته وه.

له ناکاو، نیگیان که وته سهر شه وقی شووشه ی ترومبیلێک. له دوورپانی
گوندی نزیک بووه، مسه لله حهیه کی شورته ی بوو، گه وāl گه وāl تۆز له دوایدا
لولی ده خوارد، سه رنجی هه موو خه لکی گوندی بو لای خۆی کیش کرد.
یه کسه ر چوونه به رده رگای مائی حاجی سمایی. پۆلیسه کان خۆیان فرپداو
پیاده بوون، ده ستیان له سهر په لاپیتکه ی تفه نگه ئینگلیزی و که نه دیه کانیان
بوو، ئاماده باشی ههر نه گهرێک بوون. ئاخو سکا لاکه واکرا بوو: مائی حاجی

سمایلی تفه‌نگیان هه‌یه و سه‌روکاریشیان له‌گه‌ل حیزبی نه‌یاردا هه‌یه، بۆیه
فه‌رمانی پشکنینیشیان پی‌بوو.

مندال‌ه‌کان به‌هینکه‌برای گوتیان نه‌و ماله‌ی ئیوه‌پر‌بووه‌له‌معاونو پۆلیس،
بانگتان ده‌که‌ن. نه‌وانیش شه‌نه‌داره‌کانیان له‌ره‌وسه‌ی گه‌نمی چه‌قاندو کلاوه
لباده‌کانی سه‌پانییان به‌سه‌ردادا و هه‌ریه‌که‌یان به‌ده‌م رتوه، خه‌ریکی ته‌کاندنی
تۆزو کای سه‌رو پۆته‌لاکو قۆلۆ باسکی موایو سینگیان بوون، پشتی
کورت‌ه‌که‌کانیان له‌ئاره‌قه‌یدا سپی بووه. حاجی سمایلش گێره‌و جه‌نجه‌ری به‌رداو
به‌ره‌و مال‌بووه. هه‌رچی ژنو مندال‌و گه‌وره‌و بچوکی نه‌و گونده‌یه، له‌سه‌ر دیوارو
به‌رده‌رگاو سه‌ربازو لاکۆلانان ته‌ماشای ماله‌ی حاجی سمایلی ده‌که‌ن. پر‌پر‌بووه‌له
معاونو پۆلیس، به‌جوړتک چاشمیش بوونه، وه‌ک ئیستا نا ئیستا بیته‌ته‌قه!
خه‌لکی وا هه‌بوو هه‌زار سوڤندی ده‌خوارد: هه‌ر ئیستا نا ئیستا گولله‌بارانیان
ده‌که‌ن، هه‌رکه‌سه‌و له‌خۆرا حوکی بۆ ده‌برینه‌وه!

کاکه‌ره‌ش له‌به‌رایه‌ی هه‌مووانرا ده‌رواو به‌بیری هاته‌وه‌له‌نیو سندوقه
داره‌که‌ی ده‌مانچه‌چواره‌خۆره‌که‌ی و تاپرێکو چه‌ند نووسراویکی قه‌ده‌غه‌و
وینه‌یه‌کی مارکسو نه‌نگلسو لینینی تێدايه، بۆیه‌به‌براکانی گوت: نه‌و
شته‌نه‌ئی منو ئیوه‌بلێن ئیمه‌ئاگادار نین، ئاخ‌نه‌و نووسراوانه‌به‌جوړتک
قه‌ده‌غه‌ن، په‌ر له‌په‌ری قاچاخ‌ترو پرسته‌له‌پرسته‌ی ئاگرینتر، هه‌ر نه‌وه‌نده
کاغه‌زه‌به‌سه‌بۆ نه‌وه‌ی، ته‌گه‌ر له‌سێداره‌شیان نه‌ده‌ن، هه‌موو ته‌مه‌نیان له
حه‌پسخانه‌ی بیانرژنن. بۆیه‌کاکه‌ره‌ش گوتی: نه‌من ده‌لیم هی منو براه‌ه‌کانم
ئاگادار نین، بۆشه‌وه‌ی ته‌نها یه‌کێمان له‌سه‌ری بگیریین و حوکم بدریین.
هه‌ریه‌ک له‌براه‌ه‌کانی ده‌یانگوت: نه‌من ده‌لیم ئی منه، به‌لام قسه‌ی کاربر‌لای

کاکه‌په‌شی بوو. به‌رپرسي پۆلیسه‌کان معاون فازل، عه‌ره‌بیکی خه‌لکی به‌سرایي بوو، هه‌رکه گه‌یشتنه‌وه مالى، به‌خه‌رهاتنى معاونو پۆلیسه‌کانیان کرد. معاون فازل یه‌ک به‌یه‌ک ناوى داواکراوانى خوینده‌وه، هه‌ریه‌که به‌نۆبه‌ی خۆی، گو‌تیان به‌لئى! ئه‌وه‌ی دیارنه‌بوو هیدۆ بوو که ناوى له‌کاغه‌زه‌که وه‌ک داواکراو هه‌بوو، به‌معاونیان گو‌ت: هیدۆ مالى جوودایه، له‌گه‌ل ئیمه‌ نییه‌و مالى له‌لاى مزگه‌وتیه. کاکه‌په‌ش له‌خوای ده‌ویست هه‌رچی زووه‌ که‌له‌پچه‌یان له‌ده‌ستی بکه‌نو بیانبه‌ن، ته‌نها ده‌رکی سندوقه‌که هه‌لنه‌ده‌نه‌وه، چونکه په‌یه‌ه‌ندی به‌مانو نه‌مانیانه‌وه هه‌یه! له‌ناکاو رسته‌یه‌ک گو‌تی هه‌مووانی زرنگانده‌وه، ئه‌وه‌ی نه‌یانده‌ویست گو‌تیستی بن، گو‌تیان لی‌بوو: ده‌بی ماله‌که‌تان بپشکنین! ئه‌وه‌ی گو‌تو معاون پۆلیسه‌کانی ده‌نگ دا: ده‌ی هه‌رچی زووه‌ هه‌موو ماله‌که بپشکنن، نامه‌وئى هیچ شو‌ننیک فه‌رامۆش بکه‌ن! پۆلیسه‌کان، هه‌ر بابا بوو پیتیان له‌عه‌زری ده‌کو‌تا: به‌لئى گه‌وره‌م!

سندوقیکی دار، سه‌رنجی معاون فازلی بۆ لای خۆی پاکیشاو چاوی له‌سه‌ر نه‌گواسته‌وه، به‌ره‌و سندوقه‌که رۆیشت. هه‌ره‌ه‌نگاو‌یکى، بۆ سه‌ر هه‌ستی کاکه‌په‌ش به‌جو‌رنیک قورس بوو، وه‌ک قورسایى دنیای که‌وتبیته‌سه‌را له‌گه‌ل درێزکردنى ده‌ستی بۆ ده‌رگای سندوقه‌که، وه‌ک ده‌ست بۆ ریشه‌ی دلئى کاکه‌په‌شى رابکیشئى! دلئى زۆر به‌په‌له‌ لیتی ده‌دا، هه‌ر ئه‌وه‌نده‌بوو له‌سینه‌ی نه‌یه‌ته‌ده‌رئى! دیاریکردنى مانه‌وه‌و نه‌مانه‌وه‌ی له‌ژيانو دیاریکردنى چاره‌نووسى، ئه‌و چه‌ند چرکه‌ساته‌یه! معاون فازل سه‌رى سندوقه‌که‌ی هه‌لدايه‌وه، وه‌ک له‌سه‌ر باله‌خانه‌یه‌ک به‌ریته‌وه، ئه‌وه‌ی هه‌رگیز پشبینی نه‌کردبوو له‌ماله‌جووتیارىکی کوردی ئه‌و ده‌شته‌ پانوبه‌رینه‌ی هه‌ولێرى بیبینى، بینى! به‌ده‌ر له‌ده‌مانچه‌و

تا پره که، کاغزه قه ده غه و نهو سئی وینه یه بوو که خودی مه عون له به سراوه
 بۆ هه ولیر له سه ری دوور خرابووه! دیاربوو له گه ل خانه واده ی حاجی سماییلی
 هه لگری هه مان هزر و بۆچوونی سیاسی بووه، هه ر به په له سه ری سندووقه که ی
 داخسته وه بینه وه ی ده ستکاری یه ک له و شتانه ی نیو سندووقه که بکات، له سه ر
 سندووقه که دانیشته. معاون فازل، پیایوکی ته مه ن بیستو حه وت سال بوو،
 قه دو بالابه رز سمیلی بادراوی که وتبووه سه ر، روومه ته نه سمه ره به سراوییه کانی،
 تی چاوکی دلنایی و سۆزی هاویرانه ی دایه کاکه ره شی، داره که ی ده ستی له
 لموزی پۆستاله که ی ده داو به سه ر پۆلیسه کاندانه راندی و فره مان ی پیکردن:
 هه موو شوئینیک بگه رین! ده ستی بۆ لای که ندووی ئاردی و هه مبه انه ی برپویش و
 ساوارو گه نمه کووتاو و قیسی نهو مه شکه خاراوه ی را داشت که به جه فتو گروان
 خرابوو، به به رمیچی ژووره که دا هه لواسرابوو. حاجیژن جامیکی ماستاوی مه ری
 بۆ هینان، معاون فازل نهو نه ده به ریزه وه ماستاوه که ی لیوه رگرتو چاوی تیبرپیوو،
 کتومت وه ک نه وه ی له حزووری دایکی خو ی وه ستاییت، له تابلوی په یکه ری
 دایکی ده روانی. به هه موو بوونییه وه ده یو یست نهو سۆزو هاویرییه ی خو ی له
 تیرا خوړینی پۆلیسه کان ون بکاتو بشارتته وه، له دوا ی خواردنه وه ی ماستاوه که،
 جامه که ی که پرپوو له ریزو حورمه تی کوړو دایکانه، به ریز و میهره بانیه وه
 دایه وه ده ست حاجیژنی. جورته تی به رگه گرتنی ده سته له رزۆکه کانی حاجیژنی
 نه ده گرت، که چاوه روانی ناینده ی کوړه کانی، وه له رزه ی خستبوون. ناخر ده ستی
 دایکی دهاته وه به رچاوی که هه وائی دوورخانه وه ی، له پۆلیسی به سرا بۆ
 پۆلیسی هه ولیری، پینگه یشت.

بۆ نه وه ی هاوسۆزی خو ی بشارتته وه، خو ی له پۆلیسه کان تووره کرد: دووباره نهو

مالە بېشکننەو! نىگايەك، زۆر شتى شاراوەى لەخۆگرتبوو، دەيگوت: نىگەران مەبن، زمانم شتىك دەلى و دلم شتىكى دىكە، هەتالە توانامدا بىت دەتانبازىم. معاون فازلە پۆلىسەكانى راخوړى: هەرسىكيان قۆلبەستو كەلەپچە بكەن! بە نەغمەيەكى هەرەشەناميزيشەو فەرمانى پيكردن: خيڤا بيانبەن لە قەفەزى سەيارەكەيان پەستن! بۆ خويشى لە دواى هەموويان كاتىك دلنيابوو هيج پۆلىستىك لە ژوورئ نەماو، لەسەر سندوقەكە هەستايە سەري و چوو دەري، بەرەو مالى هيدوى، بۆ دەستگير كردنى، وەرنيكەوت. هەر لە رىگا ئەويشيان گرتو قۆلبەستيان كرد. ژنو مندالى گوندى هەموويان هەترەشيان لە پۆلىسو معاونو كەلەبچەو قۆلبەستو زنجير چووبوو، ناخر ئەوانە سامىكى تايەتايان هەبوو، پۆلىسەكان لەبەرچاوى خەلك ئاوا خويان هاويشتە نيو ترومبىلى، وەك ئەوێ بە خەلكى بلين: هيجكەس لە دەستى حكومت دەريازى ناييت!

لە بستوى دوورپانئ ئاوابوونو لەبەرچاوان ون بوون، ئەوێ لە دواى خويان جيپيشت، گەوالەى لوولخواردوى تۆزىكى خەستى خۆلەپۆتى رىگاگە بوو. گەوالەتۆزەكان ناميزيان ليكەداو بەرەو ئاسمان هەلەكشان.

لە دواى دلنيابوونى حاجى سمائىلى كە پۆلىس لە گوندى نەمانو رويشتن، چوو زگ سندوقەكەى پيى شك دەهات سندوقەكە تاپرو دەمانچەى چواردەخۆرو چەند پەرە كاغەزىكى قاچاغ مەمنوعى تيداييت، سەرى سندوقەكەى هەلدايوە، هەموو شتەكان وەك خوى بوونو دەستكارى نەكرابوون، وینەى سى پياوهريشدارەكە لە لای سەرەو بوو. حاجى سمائىل وینەكەى بە دەستەو بوو، بە حاجيژنتى دەگوت: بەو مەككەيەى توافم كرديە، ئەو معاونە عارەبە وەك كورەكانى من موريدى تەريقەتى ئەو سى سؤفيە ريشدارەن، بۆيە هەركە چاوى

بهو وینانه کهوت وهک نهیهوئ به دهستی بی دهستوئژ دهستیان لیبدات، گورج له جیی خوی دانایه وه، وهلاهی وهیللاهی وهتیللاهی نه من نه گهر هیچ له دنیایی بزاسم نهو معاونه له گهل منداله کانی ئیمه یه ک مه رامی ههیه، ئای کوو بووه فریشته ی نه جات بو ئیمه! نه گهر معاون له سهر سندووکه که دانه نیشتبوایه، نهو ده مانچه و تاپرهبان ده دوزیه وهو نه وکات سهرت ده چووه قورئو ههشت به سهری ده بوو، کوره کانت نه ده بینیه وه. حاجیژن گوتی: سه ده قه م له سه رخۆم نه زر کردیه خواییانپاریژئ، دوو به ره نه ستوورکی ته ندوریم خیر له خۆم گرتیه و فروجه جنجه کهش ده ده م به منداله کانی رۆسته می ره حمه تی، به س کوره کانم پارێزراوین! حاجی سمایل گوتی: ته نها کوره کانی خۆت؟ نه دی هیدۆ؟ حاجیژن گوتی: نهیه رۆ! به خوای هیدۆش له گهل کاکه رهشی جیاوازی نییه، به خوای هیندم خۆشه وئ، ده لئی به خۆم شیرم داوه تی!

کاکه رهش ههستی به وزیه کی زۆر ده کرد، ته واوی گیانو بوونی جۆشو باوه ربه خۆبوونیکی وای تیگه رابوو، وهک گرکانیک له هه ناویدا ده ته قیه وه. دلخۆش بوو له په نای نهو دلخۆشییه ئومیدیک زۆر به روو خسارییه وه دیاربوو. یه که م وهک رزگار بوویکی به ره ته سیداره. دووه م: بوئ ده رکهوت هاویره کانی، له وانیه ی له گهل نه ودا یه ک مه رامیان ههیه، له ریزی هیژه نه منیه کازو نه ته وه کانی دیکه ش هه ن! نه وهش تینو گورپکی دیکه ی پئ ده به خشی. ناخر ناهه قی نه بوو، چونکه معاون فازل ناوی حه یاتی رزاند بووه ژنر نه مامی ئومیدی! له نه نجامی حه ولو ته قه للا ی بیوچانی ره فعت ناغای، بو رۆژی ته وه ره گرتن له پیش پولیسو لیکۆله ری دادگایی، دوو گه واهیده ری ناماده کرد بوو، بو نه وه ی به ناحه ق له دژی کاکه ره شو هیدۆی، گه واهی بدن.

گەواهییدەرەکان یەکیان ناوی زرار ھەمبەنە بوو، لە ناوچە کە بە درۆ
ماخدارەکانی بەناویانگ بوو. ھەر بەو ھۆیەو پێیان دەگوت ھەمبەنە ی درۆیان!
زار ھەمبەنە، کورپکی ناوی سەربازی ھاتبوو، دەبواوە بچیتە سەربازی، زۆر
سار لەبەر پەفەت ئاغای دەپاراپیووە چونکە ئەو لە دامودزەگای دەولەتی
ەستی دەپۆیشتو قسە ی بە ھەند وەر دەگیرا، بە لکو کارنکی بۆ بکات
ورە کە ی بۆ بکات بە (موعین) بۆ ئەو ی نە چیتە سەربازی، لە بەرامبەر دا
امادیە پەفەت ئاغای ھەرچی کارنکی سەختە پێی بسپێری، بۆی بکات.

دووەم شاھید قەھار بوو، کە خزمی مائی حاجی سمایلی بوو. قەھار، بە
ەستی خۆی زەلامەکی ئازابوو، لی، ئەو ئازایەتی ی خستبوووە خزەمتی
غاکان، لە دژی مائی حاجی سمایل و کرمانجەکان، پشتگیری لە زالم
کرد. قەھار، تەنھا کیشە ی بە خیلی ھەبوو، ئیرەیی روحی ئالوو دە کردبوو،
تیک لە خەلکی دەبیست: کورەکانی حاجی سمایلی پیای ئازانو لە سەر
مانجان دینەو دەنگو سەریان بۆ زوئم شوڕناکەن، ھاوکاری و زیاری خەلکی
ماو دەکەنو مائیکی ناندەرن، ئەوانە ھەمووی وەک ناگر قەھاری دەتواندەو
ناخووە خۆی دەخواردەو!

لە گەورە باسکردنی ئەواندا گچکە یی خۆی دەبینی، بۆیە ھەولێ نە دەدا
ک ئەوان گەورەو کە لە گەت بیت، بە لکو ھەولێ دەدا ئەوان بپریتەو
ک خۆی بچوکیان بکاتەو. ئەو ئیرەییە ی بە جۆرتک بوو، خەلکی
چە کە شارەزای قەھاری بوویون، ھەر بە ئەنقەستو بۆ ئازاردانی دلی،
ئەوتنە پێداھەلدانو باسی مەردایەتی کورەکانی حاجی سمایلی. زۆر جار
ئەو پێداھەلدانە زیادەپۆیشیان دەکرد. ئەو قسانە وەک خەنجەری دەبان

ده چه قینه سهر دلی قه هاری به دبه خت. ناغاگانیش بو هه رکاریک بیانویستبا، به کاریان دهینا. قه هار لهو ته قه لیکردنه ی نه وشه وهی روسته مه شیتی تیدا کوژراو حاجی سمایل و مندالیککی سهرلانیکی بریندار بوون، به شدار بوو. به نه قلی خوی وای دانابوو نه گهر خزمه کانی خوی بشکینو له به رامبه ر ناغاگان به چوکدایین، نهو گه ورهیی و پیندا هه لدانه ی مالی حاجی سمایلی به میرات بو وی ده مینیتته وهو له گۆره پانه که ده بینه میرکوپا به خیلی، وا دهروونی داگرتبوو، له هیچ کاریکی نارهواو رهفتاریکی پیس نه ده پرنگیاه وه. ناغاگان کاری وا خراپیان پی ده سپارد له گهل نازایه تی وییدا نه ده هاته وه. دیوار بریان دابوو ده سستی بوئه وهی دیواری ته ویله ی ولاخان ببریتو وهک نه تککردنیک کلکی که رو مانگی خه لکیان پی ببریت، یان هیزه رونی خه لکیان پی ده دزی. کاکه رهش زورجاران ده یگوت: مخابن! قه هار نهو هه موو نازایه تییه ی خوی خستوته خزمه تی زالمانو دژایه تی کرمانجانا

ره فعت ناغا، به لینی به هه ردوویان دابوو، نه گهر نهو شاهیدییه به که یفی من بدن، نهوا کوری زرار هه مبانیه ده کم به مو عینو ناهیلّم سه ربازی بکات. زهویی کاولانیش که باشترین پارچه زهوییه، له مالی حاجی سمایلی ده ستینمه وهو دهیده م به قه هاری.

حاجی سمایل، جگه له چهنده نه وهیه کی مندالو چهنده ژنیک به ولاره که سی دیکه ی به دهسته وه نه مابوو، که سیشی شک نه ده برد بوئه وهی ئیشوکاری جوخینداریو خه لهو خه رمانی بو بکات، ناچاره تاکو کوره کانی له حه پسخانه ی به رده بن، به خوی به حاجی ژنی قۆلی لسی هه لمانو ئیشوکاره کان راپه رینن، چونکه له دوا ی گرتنی کوره کانیا ن ئیشوکاریکی زوریان به سه ردا که وتوته وه.

راسته هەندىک لە خەزم کەرمانجە کان جارجارە یارمەتییەکیان دەدەن، وەلسی، ئەوانیش کاری خۆیانیان هەیه و دەبی پیتی رابگەنو کورد گوتەنى: «مال بە لاباران، ناگاتە هەواران!». زۆر کەسیش هەیه هەزەدە کات یارمەتییان بدات، بەلام لە ترسی پەفەتە ناویترى تخونيان بکەوئو، دووریان لێدەکات.

ئەوڕۆژى هەرسى کورپەکیان قۆلبەست کردنو بردیانن، حاجی سمایل و حاجیرن، بۆ ئەوێ ناگیان لە پەوسە و جۆخینە کان و ئامپەرەکانیان بێت، بەیه کەو و بۆ ناودەنگیی یە کترى لە سەر جۆخینان جی نووستیان خۆشکرد. هەموو ئیواران شەرقى ناغای بە سواری ئەسپى قورەنژدى^(۱) بۆرەى خارخارى، دەهاتو لە ئەسپە کەى دادەبەزى و پەوسەى گەنمە کەى شەق دەکرد بۆ ئەوێ نەبادا خاوەنە کەى بەرلەوێ بەشى ناغای لێدات، چەند رەگەنمىک بەدزى بۆ مالى خۆى بەریتەو. ئەو بەیانیه، کزەبایە کى شەمالى هەلکەردبوو، حاجی سمایل جگەرەیه کى قامیشى بە دەستەوەبوو، سەرنجىکى وردو پر لە شکۆو لە هەمان کاتیشدا تەژى لە خەم و ناسۆر، سەرەواندبوو هەرسى کلاو سەپانییه کەى کورپەکانى، کە بە باى شەمالى دەجوولانەو. ئاخى چۆن رۆژى گرتە کە شەنەکانیان لە پەوسەى چەقاندبوو و کلاوکانیان بە سەردا رۆکردبوو، وەک خۆى کەس دەستى لێنەدابوو!

حاجى، چێژىکى تايهتەى لە تەماشاکردنەکان وەرەگرت. حاجى، پرووى کردبوو ئەو لای باى شەمالى و بایە کەش نەرم نەرم لا ملو بن چەناگەى دەسووی و فینکى دەکردەو. چاوى لە رینگای شەرقىیه، بێتو تەماشای

۱. قورەنژدى: قۆلەنژدى. ئەسپى خەپکەلە کەى توندوتۆلا و کلک کورت.

رەوسە كەى بكاتو لە دواى دۇنيابوون لەوەى كە دەستكارى نەكراوە، فەرمانى دەستبەكاربوونى پى بدات. ئەورۆژە دەبوايە لەگەڵ حاجيرنى كوزرو بنجۆخىنى لە گەنىمى جيا بكەنەو. شەقرچى ئاغاي، بە سواری ئەسپەبۆرى خارخارى بۆ سەردانى جۆخىنەكانى دىكەى خەلكى ناوايى، يەك ركب هەلىكوتايە سەر جۆخىنى مالى حاجى سمایلى، وەك ئەوەى ئاغادەى شەقرچى دايتتو بىانەوئى گۆبەندىكى بۆ سازىكەنو تۆمەتتىكى بەسەردا ساغ بكەنەو. بىنى لە گۆشەيەكى رەوسە كە تۆزىك تىكەل بوو شەقرەكە گەچراو و تىكچوو. ئىدى كردىيە رۆژى حەشرى و هەرچى جنىوى ناشىرىن و نەشیاو بە ئەستورايى زارى دەهاتنەدەرى و جنىو بە جنىوى رانەدەگەيشت! حاجى سمایل گوتى: بەو مەككەيەى توافم كردىيە، شەوى ئەوشەو لەدىارى خەوتووین، بەو بەيانىيە لە نوژندا بووم تازىيەكان بەسەریاندا غارداو راوهدووى يەكتىريان دەنا، ئەو گۆشەيەيان گەچرانو تىكەلكرد، ئەوجا خۆ كورەكان لىرەن، كىم هەيە گەنىمى بۆ من بەرتەو مالى، ئەگەر باوهرپىش ناكەى وەرە مالى هەموو بگەرئۆ بپشكنە، ئەگەر پىنج رەبە گەنمان لە مالى بوو، ئەمن بە جەزای خۆم قايلم! هەرچەندى حاجى سمایل زۆرى گوت، شەقرچى كەمى گوى لىگرت! بە دەم سووراندنەوەى جلهوى ئەسپەكەى گوتى: دەبى ئاغالە تەويلەى ولاخان سەراوین هەلتواسى و دوكلەى كای جۆت لە بن لووتى بكاتەو و قانگت بدات، عەرەبە گەنىمكىش جەزات بكات!

جفاره خۆرەكى پى نەچوو، مشىرى رەفەت ئاغاو شەقرچى و چەند خزمەتكارىك بە سواری ئەسپان دابارىنە سەر جۆخىنان، وەك بۆ مەيداندارى خۆيان پەرە كەو تفاق كرديت! بەو سبەينىيە، كە هيشتا خىرو شەر بەش

نە کرایە، کتومت سیکە و گورگەیی^(۱) هەڵیان کۆتایە سەر حاجی سمایلی. بە فرسە تیان زانی، لەو کاتە ی کۆرە کانی حاجی سمایلی گیرا و نو کەس نییە بەرپەرچیان بداتەو، هەرچی جێیۆ ناشیرینە بە حاجی سمایلی و حاجیرتیان دا، بەو هەش پانە و هەستان و دلیان ئاوی نە خواردەو، بە هەیزە راز و قامچیان وەرگەر پانە لێدانیان، دروست لەو کاتە ی ئەو کچە هەشت سالا نە یە ی نەو ی حاجی سمایلی، ئاوی خواردەو ی بۆ باپیرو نەنکی هینابوو، کەوتە بەرچە پۆک و گیرەنی سواران، وەک زەر نە قووتە یە ک لە بەر چنگی دالە کەرخۆرە ی بېلیقیتەو، وابوو. گولالە، ئەو کچە تە مەن هەشت سالا نە یە ی نەو ی حاجی سمایلی، لە دوینێ ئیوار تۆ دایکی هەر ئی پێ دابوو، کە تازە درەنگە و بە یانی رینگای پێ دەدات، هەرکە لە خەو ئی هەستا گۆزە بچکۆلانە کە ی بە پرنای بۆ بابە حاجی و دایە حاجی بەریتە سەر جۆخینان. گولالە، هەر لە ئیوار ئی پرا گۆزە کە ی پرنای کەردبوو و لە سەر سە کۆی ئیو حەساری لە سەرینگانی خۆی دانابوو، بۆئەو ی تا بە یانی ساردییت. ئەو شەو لە خۆشی ئەو ی بە یانی پۆژ بوو وە گۆزە ئاوە کە بۆ باپیرو داپیری دەبات، خەو ی لێ هەر کابوو. دایکی لە گە لێ خەریک بوو بە چیرۆکی (خوشکی حەوت برایان، بزۆکە و مەرۆکە، ئە حەد و مە مەد، پێوی فیلباز) بێنوی ئی.

۱. سیکە و گورگە: بە شێک بوون لەو هیندیانی لە گە ل سوپای ئینگلیز هاتبوونە عێراق و کوردستان. هێژنکی نارێکخوا بوون، لە چوارچێوە ی لە شکرێ ئینگلیزدا کاریان دەکرد. پابەندی پره‌نسیپه‌ سه‌ریازیه‌کان نه‌بوون، کاری دوور له‌ عورف و دابو نه‌ریتی کورده‌وارییان نه‌نجام ده‌دا و زیانی زۆریان به‌ کورد گه‌یاندبوو، بۆیه‌ له‌نتیو کورده‌واریدا به‌ خراپکار ناویان پۆیشتبوو.

گولالہ، نەوشەوہ چەندان خەونسی رەنگالەیی بینیبوو، بەنومیدی نەوہی سبەینی لە گەل تاوہەلاتی بگاتە سەر جۆخینان، کاتییک گۆزەکە ی قَلپ دەکاتەوہ نیو جامە فافۆنە کەو دەیداتە دەستی بابە حاجی و ئەویش ئاوە کە دەخواتەوہو چ تانیکی لێپەلەگرئ: ئای ئای دەستی ئەو کچە ی بۆ هیندە خوشە! لە ئای دەستی هیچکەسیک ناچئ! ئەمن بە ئای دەستی گولالە ی نەبن، تینوئیتیم ناشکی! نافەرینیکی وەر دەگرئو بابە حاجی بە گۆزەکە یەوہ تا ناستی سەری خۆی بەرزی دەکاتەوہ: ئای ئەوہندە گەورە بی! ئای ئەگەر ئەو کچە نەبیئت لە تینووان دەخنکیین، کەس قومە ئاویکمان ناداتی! بە خەیاالی ئەو قسانە ی لە زەینی خۆی داپرشتوون، ئوخزنییک لە هەناوی دەگەرئ، هەست بە گرنگیی هەبوونی خۆی دەکات. دووبارە بە قَلپکردنەوہی گۆزەکە، جامە فافۆنە کە پرئاو دەکاتەوہو ئەوجاریان بۆ دایە حاجی. ئەویش لە دوا ی خواردنەوہی: عەمرت درێژ بیئتو پرووت سپی بیئتو مرازت حاصل بیئتو ئاقیبەتت خێر بیئت، کچە کەزی زەردەکەم! لە دەوری سەری خۆتو بابت بگەرپم، بە لاگیرو بە قورباتتان بام

لە دوا ی وەرگرتنی ئەو هەموو نافەرینە، دایە حاجی جامە کە ی بۆ پرەدە کات لە گەنم: بچۆ لە لای مام خوشناوی بە ترئی رەشمیری بیگۆرەوہو بە شی نەوانی دیکەش بدە!

هەرکە گەیشتە سەر جۆخینان، بە پیچەوانە ی ئەو هەموو خەوزو خەیاالە ئاوریشمیە ی شەوی رابردوو لە زەینی خۆیدا چنیبووی، بەرلەوہی ئاویان لە گۆزە بچکۆلانە کە ی بۆ لە جامە کە ی بکات، کەوتە بەرچە پۆکی ئەسپە مەغرورە کانی مشیرناغاو پیاوہ کانی، گۆزە کە ی لە دەست پەری، لە گەل شکانی گۆزە کە ی، فنجانی دلە بچکۆلە کە ی شکا، لە گەل پڕانی ئاوە کە، هەموو

خه ونه پښه گاوره ننگه کانسې پښان. به پښینې دیمه نې خولانه وې جامه فافونه که له به رسمی نه سپه کان، سهري گيڅي خوار، له گهل سووراني نه سپه کان به چوارده ورياندا، گولاله وهک هه تره شچوويک چاو له موله قهو حه په ساو، له ترسي نه وې، هاكا كه وته ژتر چوارناله ي نه سپه کان. به چوارده وري خويدا ده خوليتته وه، وهک نه وې په وگورگيک كه مارويان داييت، هيډمه گرتي بووه بونه وې له دواوه زه فري پي نه بهن، له هه ولي نه ودايه پشتيان تي نه کات. جارجار قامچيه كي پي ده کتوت، له و کاته دا زريکه و فوغاني، له گهل فرمه و حيله ي نه سپه کانو شريقه ي قامچيه کانيان به رهو ناسمان به رزده بيتته وه، وهک جانده وريكي توقيندر و ترسناک ته ماشاي ده کردن. له کوتايي به ديار پارچه تاسولقه شکاوه کاني گوزه که يه وه هه لتوتوتاهو به خه م نيگه رانييه وه لييان ده رواني و به تاسه وه سه يري ده ستگرو قولپه کاني ده کرد، به حه په ساوييه وه له جامه قوپاکه وې ده رواني که هيشتا ده خولايه وه، دلي شکاو و نوميدى قوپاي خوي تيدا ده پښي! پرچي ئالوزکاو و شانده نه کراو و دووچاي قاوه يي په شباوي ته ژي له پوندک، دهنکه فرميسکه کريستاليه کاني سه ر پوومه تي وه کو ناونگي سه ر په ري گوله باغ. ريچکه ي فرميسکه کاني، وهک دوو جوگه له ي جو مالکراو، چلکو توري سه ر پوومه تي هه تاوگازي تاوه کو چه ناگه ي سپي و پاک کردبووه، پښي راسته قينه ي پوومه تي گه يانده بووه سه ر ساغايي! نه و ديمه نه پر نازاره، دلي وهک به ردي ده کرد به ئاو!

هه ئسوکه وتي مشيرناغاو پياوه کاني ده رهق به مالي حاجي سمايلي، به وه نه ده چوو هاوسې و هاوگوندي و هاوزمانې يه کتري بن، نه وهنده ي هه ست ده کرا له شکري مه غول به سه ر شاري به غذايدا داييتو شلم کويم ناپايريم

که وتبیتته ویزه یان. که شیدیهی حاجی سمایلی به خوینده وه لهو گۆرهی که وتووه، سه ری له سۆ جیگاوه شکاوه، خوین به ریشی سپیدا ده تکیته وه. حاجی ژنیان به که زی به دوا ی خویندا راده کیشا، هیچ مروقیکی خاوهن ویزدان توانای لاواندنه وهی ئەو سپیده خه مناکه ی نه بوو! حاجی سمایل ده یگوت: ئیمه چ هه رامیکمان خواردوو؟ پیمان ناوه ته چ روژگارێکی ناماقول هه وه؟ هه وای چ خاکیکمان هه لمژیه خاکی بابو بایرانمان نه ییت؟ هه ر له وروژوه که خوا دونیای روژاوه، ئەو سه رهزه مینه کو ییه وا ئیمه نابۆ پێی له سه ر دابنیین؟! خودایه توانام پێ ببه خشه نازاری ئەو غه دره ش تیپه ریتم!

حاجی ژن، به دهم ته کاندنی لچکه سپیه که یو به ستانی به سه رییه وه، دهنکه فرمیسه که کانی له حاجی ده شاردوه. به پروونی پییه وه دیاربوو هیوای زۆر له چاوانی په له ی دابوو، شانازی به وه وه ده کرد ئەو که سانه ی ته ختی زالمانیان وه له رزه هی ناوه، له هه ناوی ویه وه وه پاش که وتوونو شیر ی مه مکی ئەویان خواردوو. له به رخا ده پارایه وه بۆ خو ی چی به سه ردی چ قه یدی نییه، به س کوره کانی پارێزراوینو لهو غه دره ی خه لاس بن، وه لێ نزا کانی، به رله وه ی بگه نه جیی خو یان، ده کوژانه وه!

حاجی سمایل، ده یروانییه شه نه چه قیندر اوه کانی حوسینو حومی ره و کاکه ره شی کو ری، چۆن روژی گرتنه که چه قاند بو یان که س ده ستکاری نه کردوون، کلاره سه پانییه کانیان به بای شه مالی ده خولینه وه. حاجی به جوړیک تییان رامابوو، وه ک ئەوه ی ته ماشای کوره کانی بکات! هه ره چه ند له حاجی سمایلت ده پروانی، له سه ر پرومه تو ته ویل و قه ل شه کانی له پی ده ستی، ئایه ته کانی هه لآخو ری زه حمه تکی شیت ده خوینده وه. زه مه ن ئاسه واری چه وسانه وه ی

لەسەر رووی جێهێشتبوو. ئاغا هەموو گورگەکانی خۆی تێبەردابوو، بەو
بەیانییە توورپییە پەنگخواردووی خۆیان بەسەر پیرەپیاو و پیرەژنو مندالیکدا
قەلب کردەوه.

حاجی سمایل و حاجیزن، لەنیو لرفە ی شەپۆلەکانی زولمدا دەیانروانییە برینی
گەرمو بەندکردنی جگەرگوشەکانیان. ئاھ و نزوولە ی هەردووکیان چاوی کەنەفتی
پەر لە ئەسرنیان مۆلەق مۆلەق بربوووە ناسمانی، دەستی قەلشیو و لەرزوکیان
لەبەرخوای خۆیان پانکردبوو دەپارێنەوه کەوا هەقیان بۆ بکاتەوه و ئەو زولم
زۆریان لەسەر لابدات. بەو ھالەشەوه حاجی بە حاجیزنی دەگوت: ھەرچۆنیک بێ،
نابی کورەکان بەو لێدانەمان بزەن، چ لە ھەپسخانە چ دوا ی بەربونیشیان، نەبادا
لە رقی تۆلەسەندنەویدا کاریکی خراپیان لە دەست بقەومێ، دوا ی نەتوانین
و ەک خۆی لێبکەینەوه. ھەرچەند دەزانم دەمرچاومان ھەموو پێکەنین بێ،
خەمی ئەو سەبەینییە و ئەو سووکایەتی پێکردنەمان بشارنەوه، بەلام ھەول دەدەم
ئەو زولم سووکایەتیە لە کورەکانم بشارمەوه! ئاخەر حاجی سمایل، دەمیەک بوو
لە نازارو میحنەتدا بە پشت کەوتبوو، قۆناغیکی یە کجار دژواری بربوو!

پۆژی دوا ی، ھێشتا سیوادی نەداو، ئەو سەبەتە یە ک سەپکی ئەستور
ئەستووری بەسەر سەگەکاندا دا بەش کرد. دوا ی دۆشینێ مانگا کازو
لاواندنەویان، ھەریە کەو ئەنگوتکە ھەویرنکی دایە گۆلکەکان. لەگەنێکی
پەر لە گەنمی بە دەستەوہیە، و ەک تۆدەر لە ناوەندی ھەساری گەنمی بە
بەرمیشە کەکان و ەرکرد، لە تەماشاکردنی مریشکەکان کاتی دانخواردن
چێژنکی تابییەتی ھەبوو، ھێشتا لەگەنە گەنمە کە ی دەستی خالی نەکردبوو
لەپەر کچۆلە کە ی رۆستە مەشی تی رەحمەتی، بە ھەشتاوی ھەناسە برکی

خۆی به ده رگا تهنه که که دا، وهک یه کیکی به دواوه بیت بیه وی بیگری و
 نازاری بدات. هینکه برآو بوویو، له ههروشه یه ک یه ک دوو پیتی له گه ل
 هه ناسه ی قووت ده دایه وه قورگی و بۆی گۆ نه ده کرا. قسه نیوه خنکیندراوه کانی
 بۆ کۆنه ده کرانه وه، له گه ل هه ر هه ناسه هه لکی شانیک دایه حاجیه کی ده گوت.
 دوا ی چهن دجار دوو باره کردنه وهی، به هه زار ناری عه لی گوتی: دایه حاجی
 مرگینی! داکم نه وشه و خه ونی بینوه کوره کانت له چه پسخانه ی نازاد کرا بوون،
 کاکه ره ش له پیشه وهی هه موویان ده رۆشت، داکم ده لی خه ونی من یه کاویه که و
 دیته جی! حاجیژن، چه زیکو شانازییه ک له گیانیدا گه را، یه که م وهک
 ئومیدیک به لکو نه و خه ونه به راست بگه ری و کوره کانی نازاد بکریژن، دووه میان
 شوکرانه برژیر بوو که کوره کانی جیی بایه خی خه لکی هه ژارنو خه ونی خیریان
 پیوه ده بینو و خۆشه ویستی خه لکی ئاوایین و فه رامۆشیان ناکهن. حاجیژن
 گوتی: خه ونی خیری بی و به خیرگه رابی و یوسفی مسری سه ده ده قی لیدابی.
 له گه ل نه و قسانه، له گه نه گه نمه که ی له سه ر جه واله نه خشیندراوه که دانا، به
 هه ردوو دهستی سه ری کچۆله که ی خسته نیو له پی هه ردوو دهستی و هه ردوو
 لاړوومه تی دایه بهرماچانو ئومیدی پروسپایه تی له خوای گه وره بۆ خواست.
 دهسته چکۆله کانی گرتو به دوا ی خۆیدا بۆ لای کولانه ی مریشه که کان
 راپیکتشا، چهن ده هیلکه یه کی بۆ ده رهینا: دامینی کراسه که ت وهک پاشۆلی
 په رانپیلی بگره! هیلکه کانی بۆ کرده نیو کۆشییه وه. گوتی: بچۆ له گه ل داکتو
 منداله کانی دیکه نه و هیلکه نه له رۆنی بکه نو بیخۆن. هه ر دوو هه نگاوی
 مابوو له ده رگای چه ساری وه ده ریکه وی، حاجیژن بانگی کرد: داده ی راوهسته
 کچه جوانه که م کولیره ی گه رمیش به ره له گه ل خۆت! به بووکه کانیشی گوت:

نازو پێخۆری بۆ مامتان حاجی سمایل، بخەنە تێشتەبەرە، بۆی بەرمە سەر جۆخینان، شەوی ئەوشەو و پێنە ی کردوو و نالاندوو یەتی بە هۆی ئازاردانی دوینی مشیرئاغا و پیاوێ کانی، هیشتا سیوادی روون نە کردبۆوە کە جیمهیشت، دلم نە هات بانگی بکەم، گوتم با بخەوێ. ئاخر بە ناشکوری نالیم ئەمرو حاجی سمایل لەو تەمەنە ی ئی ئەو تەقرو شەقرو ئیشە قورسانە نین ئەگەر ناچار ی نە ییت، بەلام چبکەین ئەو بەختو نیتوچەوانی ئیمە یە، هەتا تین و تاقەتمان دەبەردابی، دەبی کاربکەین و راکە راک بکەین، هەر پێشپرانگەین، هەتاوەکو ئەو ژبانە لە دار نە کەینە وە ناحە سیینە وە، وای ژبانیک ی پر لە ژانو کولە مەرگیمان بەرپرکردو لە پشت سەری خۆمان بە جیمهیشت!

گولالە، هەموو دەم بە دوای دایرە یە وە بوو، لسی بە هۆی ئەو کارساتە ی پوژی رابردوو، کە بۆ مندالیک ی ئاوا یە کجار تۆقینەر بوو، نایە وێ جاریکی دیکە بجیتە وە سەر جۆخینان. لە زەینی خۆیدا وای دانابوو هەرساتیک رەنگە مشیرئاغا و پیاوێ کانی هەلبکوتنە سەر جۆخینان! ئەو ی دوینی دەرەق بابە حاجی کردیان دووبارە بیکەنە وە. بۆ یە گوێ دایە حاجی ئەم نایەم بۆ سەر جۆخینان، نە بادا دیسان لیمبەدە نو سەرم بشکیننە وە. دایە حاجیش لە ژێر دارتووە بە تەمەنە ک ی حەساری، بە گوریسیک جۆلانە یە ک ی بۆ داخست، هەرکە بۆ پێشە وە پالیان پێو دەنا وە ک لە هەوادا بفری دەمی دە کردە وە. تەورمی بایە کە، پرچە ئالۆزە کانی بۆ دواوە شانە دە کردو چیژی لەو بایە فیئکە دەبینی کە خۆی لە بناگوێ و لاملی هەلدەسووی.

لەو کاتە ی حاجی ژن ئەستوورک و پێخۆری بۆ حاجی سمایلی برده سەر جۆخینان نانی چێشتانی بخوات، گوێیان لە دەنگی بانگەوازێک بوو، بۆنە و ی

بزانن بانگه‌وازه‌که بۆچییه و لیتی تیڭگهن، حاجی ژن گیشکه و سه‌ره‌نده‌که‌ی راگرت:
 ره‌حمه‌ت له‌وه‌ی بیټ، له بابی بیټ، نه‌وه‌ی مه‌نجه‌لو ته‌شتو سینی و هیریاری
 مسی هه‌یه و ده‌یه‌وت سپی بکاته‌وه، سه‌فارچی هاتۆته گوندی، بارو بنه‌یان له
 سیبه‌ری دیواری مزگه‌وتی خستوه، ده‌زگای سپیکردنه‌وه‌ی دامه‌زاندوه، هه‌تا
 زووه هیریاره‌کانتان بینن بۆتان سپی بکه‌ینه‌وه! خه‌لکی ناوایی، هه‌ریه‌که‌ی
 به مه‌نجه‌لی زنجیردارو ته‌شتو قاپله‌مه و سینی و له‌گه‌زو پاشۆلیک قاپ و
 که‌وچکه‌وه، وه‌خۆ که‌وتن. نه‌و به‌یانییه، پتی هه‌موو کۆلانه‌کان ده‌چورنه‌وه لای
 مزگه‌وتی. سه‌فارچییه‌کان، هه‌مبانه‌ی کووره‌ده‌فو دوو سنگی نه‌ستووریان له
 دیواری مزگه‌وتی دا‌کوتا بۆنه‌وه‌ی له‌کاتی سپیکردنه‌وه‌ی هیریاره‌کان ده‌ستی
 پیوه‌بگرن. باوشیک قه‌سه‌لیان له‌به‌رپییان دانا هیریاره‌کانی له‌سه‌ر دابنن.
 سه‌روه‌ستا، هه‌مبانه‌ده‌فی رووه‌و چالی خه‌لووزه‌که ده‌ف ده‌دا، بۆنه‌وه‌ی هیریاره‌کانی
 له‌سه‌ر گهرم بکات. نه‌و هیریاران‌ه‌ی قۆپاون، وه‌ستا له‌سه‌ر سندان‌ه‌که‌ی به‌رده‌می
 دایانده‌نی و به‌ریتم چه‌کوچکوتی ده‌کردو نه‌و شوینانه‌ی خواریبون راستیان
 ده‌کاته‌وه‌و لیوه قۆپاوه‌کانیان وه‌ک خۆی مشتومال ده‌کاته‌وه، هه‌ر به‌گهرمی نۆشاترو
 قه‌راو ده‌رمانی تیده‌کردن، په‌رۆکیکی له‌نیو وه‌رده‌دان. نه‌و مه‌نجه‌له زنجیردارو
 ته‌شتو سینی و له‌گه‌نی گه‌وره، له‌وانه‌ی جیی هه‌ردوو پتی شاگرد‌ه‌کانی تیدا
 ده‌بیته‌وه، هه‌ردوو پییان ده‌خستنه‌نیو و ده‌ستیان به‌سنگه‌کانه‌وه ده‌گرتو پییان
 له‌نیو هیریاره‌کان باده‌دا و ده‌سو‌راند، به‌جۆریک قونیان باده‌دا و گۆرانییان له‌گه‌لدا
 ده‌گوت، وه‌ک سه‌ماکه‌ری سه‌ر شانۆ سووریان ده‌دا! خه‌لکی ناوایی هه‌ریه‌که‌و به
 دیار نۆزه‌ی خۆیه‌وه دانیشتوه‌و هیریاره‌کانی له‌پیش خۆی داناوه. خه‌لکی وا هه‌یه
 هیریاری مسیشی نییه، وه‌لێ هه‌ر به‌خۆشیی گۆرانی و سووردانه‌که، له‌وییه‌و

له‌لای سه‌فارچییه‌کان ماوه‌ته‌وه.

هیرباره‌کان، وه‌کو چوورپه‌ی شیر، سپی کراونه‌ته‌وهو بریقه‌یان دئ، هه‌ر ده‌لئی تازه‌کردراونو نوین، خاوه‌نه‌کانیان نایانسانسه‌وه!

حاجیرنیش، ته‌بای خه‌لکی ئاواپی هیرباره‌کانی مالی خزیانی هه‌موو بردو سپی کرده‌وه، به‌ئومیدی ئه‌وه‌ی کاتیک کوره‌کانی ئازادکران بۆ میوانداریکردن به‌کاریان بینیت، رۆژی ده‌ژماردن: چاوی داکتان کویری، ره‌ببی لال بۆ رۆله‌! ئه‌وه‌ بیستو ده‌یه، گیراون! ئاخو ئه‌و رۆژی کاکه‌په‌شو هیدۆو حوسینو حومیره‌یان قۆلبه‌ست کردو به‌ره‌و چه‌پسخانه‌ی شاریان رفاندن، پاش نیوه‌رۆیه‌کی گه‌رمابوو له‌سه‌ر جۆخینو له‌نیو قرشه‌و جه‌نجه‌رو شه‌نه‌بای، هه‌ر به‌جلی ئیشیوه‌ رایانپێچان. ئه‌وه‌نده‌ی باش بوو معاون فازل به‌ رواله‌تو له‌به‌رچاوی پۆلیسه‌کان زۆر توندوتیژ بوو، نمایشی معاونیکی بیبه‌زه‌یی ده‌کرد، به‌لام قسه‌و کرداری به‌ته‌واوی له‌یه‌کتری جیاواز بوون، هه‌ولێ ده‌دا، چۆن به‌نده‌کانی یاسای سزادراوان نایانگریته‌وه‌و له‌به‌رژه‌وه‌ندیی ئه‌واندایه، ئاواي ده‌نووسی. هیشتا هه‌ر له‌حه‌ساری چه‌پسخانه‌ی بوون، فه‌ره‌ادو مام حه‌مه‌ده‌مین له‌که‌لینی میله‌ی قه‌فه‌زی زیندانه‌که‌ چاویان پێکه‌وتن، ئای کوره‌ خو ئه‌وه‌ کوره‌کانی حاجی سمایل و هیدۆیه‌ گیراون! ئه‌ی خوایه‌ ده‌بی ئه‌و جاره‌ چ بوختانیکیان بۆ کردبن! چه‌ند گوناخن! به‌ئاغایانو به‌و حکومه‌ته‌ زالمه‌ی نایه‌لن ئه‌و ماله‌ کاسبکاره‌ رۆژیک به‌ئاسوده‌یی دابنیشنو خه‌ریکی مه‌رداری و جوتیاری خۆیان بن! ئه‌وه‌ مام حه‌مه‌ده‌مین ئاواي ده‌گوت. یه‌کسه‌ر به‌ره‌و لای میله‌ی ئاسنی قه‌فه‌سه‌که‌ی زیندان به‌پیریانه‌وه‌ چوونو پیشوازییان کردن، مام حه‌مه‌ده‌مین له‌سه‌رنیک به‌بینینیان گه‌شایه‌وه‌و خۆشحال بوو، له‌سه‌ره‌که‌ی

دیکه په روښ بوو که گیراونو ده سته سهرن.

بئ نه وهی بیر له قسه که ی بکاته وه به دهنگیکې بهرز چهند جار له سهریه ک
 دهیگوت: یاخوا به خیر بین، به پاستی پیم خوش بوو هاتوون، کاکه پش نیرت
 چوځ کړدبوو! کاکه پش گوتی: مام حه مه ده مین پیویستی به دوعای تو
 ناکات، دلنیا به زوو زوو ده مانگرنو ده مانهیننه وه نیر، لیر به دواوه وه کو گه یلان
 قامه ی، پیخه فو که لویه لی حه پسخانه ی نابینه وه، چونکه هه تاوه کو ناغا
 قسه یان له لای نه وه حکومتی رهواجی هه بی و وهرگیری، نیمه مانان ده بی
 له کونجی به ندیخانه ژیان به سهر به رین! له دوی نه وه قسانه، بو دلخویشی
 مام حه مه ده مین، کاکه پش گوتی: ده مزانی بیر هیو و کاکو وانت کردیه،
 بویه نه وانیشم له گه ل خوم هیناوه بوته وهی بیانینی! له نیو هو له که چای گیرا
 بوته وهی بزانی له زیندانییه کان کی ماوه کی نازاد کراوه، چای به هه موواندا
 گیرا، چای که وته سهر ماموستا جه مالو دوو نه فنه ندیه که ی له گه لی بوون:
 نای نه وه ماموستا جه مالو هاوریکانی هه لیرن! که ابی له سبه ینیوه له لای
 ماموستا جه مالی ده ست به خویندنه کم ده که مه وه. به خوی نه وه بایه له و
 کونه یه وه بیته ناوا بروا، ناغاو حکومت هه له و حه پسخانه یه ی خویندنه
 پی ته واده که نو ورده ورده ده بینه پارچه یه ک له و زیندانه ی!

هو له که هیچ گورانکاری به سهر دا نه هاتوه، هه وه ک پروژانی به ری ماوه ته وه.
 نه وهی گورپاره چهند ده موچاوکی نو و زیاده بونی نووسینو تابلوی سهر
 دیواره کانیه تی. دیاره وه ک خانه خوینه کی خانه دان میوانیکی زوری به ریکردوه و
 پیشوازی له میوانی تازه ش کردوه.

معاون فازل، که وهرگری یه کم و ته ی تومه تبارکراوه کازو داواکاره که بوو،

دۆسییه‌که‌ی وه‌ک خۆی له‌ پرووی یاساییه‌وه‌ نووسییه‌وه‌ له‌ به‌رژوه‌ندیی
تۆمه‌تبارکراوه‌کاندا بوو. له‌ پرووی یاساییه‌وه‌ یه‌که‌م وته‌ زۆر گرنگه‌. مه‌ لا شیخ
محهمه‌د له‌ وته‌ی یه‌که‌م نه‌یگوتبوو شاهیدم هه‌یه‌، ئه‌وه‌ په‌فعله‌ت ئاغا بوو دوو
شاهیدی به‌ ناهه‌قی بۆ قیت کردبوونه‌وه‌.

گیراوه‌کان به‌ ناچاری ئانیشکیان دایه‌وه‌و که‌له‌ که‌یان له‌ چه‌پسخانه‌ی
گیرکرد. یه‌ک له‌ گیراوه‌کان ناوی عوسمان بوو، به‌ عوسه‌ بانگیان ده‌کرد، له‌
دوای ده‌ستگیرکردن و چیرۆکی گرته‌که‌ی، زیندانییه‌کانی هاوڕێی پاشناوێکی
دیکه‌یان بۆ زیاد کردبوو، که‌ په‌یوه‌ندیی به‌ دۆسییه‌و تۆمه‌ته‌که‌یه‌وه‌ هه‌بوو:
عوسه‌ لێده‌ برنجه‌!

عوسه‌ پیاوێکی دالهی په‌قه‌له‌ی که‌له‌گه‌تی مسرێگۆشت بوو، وه‌کو
کووره‌چییه‌کانی هه‌ولێری جه‌مه‌دانیه‌کی بی کلاوی وه‌ک قووجه‌کی قووت
له‌سه‌ری ده‌پێچا. عوسه‌ مائی له‌ یه‌کێک له‌ گه‌ره‌که‌کانی هه‌ولێری بوو، پۆژانه
بژێوی ژبانی خۆی و مآلو مندالی له‌سه‌ر ئه‌و چه‌رخه‌ بوو که‌ به‌ شانی، کۆلان به‌
کۆلانی شاری پی لیکه‌ده‌دا. نانی پۆژانه‌ی په‌یوه‌ندیی به‌و هندروه‌و بوو که‌ ناخۆ
چه‌ندی باده‌دا! هه‌تا ده‌نگی تێداوو بانگی ده‌کرد: چه‌قۆی تێژده‌که‌مه‌وه‌، مقه‌سی
تێژده‌که‌مه‌وه‌، سیکاردی تێژده‌که‌مه‌وه‌! عوسه‌ ژبی ده‌نگی نێرانه‌و بۆ خانمان
سه‌رنجراکێش بوو! که‌م ژن هه‌بوو گوێی له‌ ده‌نگی عوسه‌ی بێتو نه‌یه‌ته‌ ده‌رگای
حه‌ساری و سه‌یری خاوه‌نی ئه‌و ده‌نگه‌ی نه‌کات، بزانی چ جوړه‌ پیاوێکه‌!

هیدۆ که‌ زانی عوسه‌ لێده‌ برنجه‌ له‌سه‌ر چی گیراوه‌و له‌ بنه‌ره‌تدا چی
کردوو، خۆی لێ نزیک کرده‌وه‌و به‌ نیازی ئه‌وه‌ی به‌ گوێگرتن له‌و گێرانه‌وانه‌ی
عوسه‌ی، قه‌ره‌بووی کاته‌ له‌ کیسه‌چووکه‌کانی بکاته‌وه‌. له‌ نیشاندانی تابلۆکه‌

چیرۆکی تایبه تی دهبینی و لینی تیرنه دهبوو، وهک پیشه‌ی رۆژانه‌ی، دیسان عوسه‌ی له زیندانییه‌کانی دیکه داده‌بۆی تیی دهکرده‌و بۆ ئه‌وه‌ی دووباره له نووکه‌وه چیرۆکی رۆژی گرتنه‌که‌ی پێی بگێرێته‌وه، چونکه به خه‌یال ده‌که‌وته نێو فه‌زایه‌کی جیاواز له دنیای هه‌پسه‌خانه. هیدۆ گوتی: ده‌ی کاکه عوسه توخوا بۆم بگێره‌وه له‌به‌رچی گیراوی؟ چیت کردبوو؟ چۆن ده‌ستگیران کردی؟ وهک ئه‌وه‌ی پێشتر هیچ پێی نه‌گیرا‌بێته‌وه‌و هه‌موو‌یشی له‌به‌ر نه‌کرد‌بێت! عوسه گوتی: کاکه هیدۆ به‌ گۆرێ دایکم کووت لۆ ده‌گێرمه‌وه ئه‌وه‌یایه، نه‌من ئه‌وه چهند ساڵه له‌و شاره‌ی چه‌رخ‌ی چه‌قۆو مقه‌س تیزکردنه‌وه‌ی به‌ شانم کۆلان به‌ کۆلان ده‌گێرم، هێندهم چه‌رخ به‌ شانیه‌وه بووه ئه‌و چهند ساڵه‌ی، ئیستاش شه‌وان له‌ کاتی خه‌وتن وا ده‌زانم چه‌رخه‌که‌م به‌ شانیه‌وه‌یه!

عوسه جار‌جار چاوی له‌سه‌ریه‌ک داده‌نان و هه‌ستۆکه‌کی راده‌گرت، بۆئه‌وه‌ی هه‌رچی جاره‌کانی رابردوو له‌ یادێ نه‌بووه، ئه‌و جاره‌ بێته‌وه‌یادی و بۆ هیدۆی، که زۆر تامه‌ز‌رۆی بیستنی بوو، بگێرێته‌وه: به‌ کاکێ خۆم بلێم، له‌ به‌ده‌ختی و چاره‌‌ره‌شی خۆم ئه‌ورۆ‌ژه‌ی پێی گیرام، به‌ناخیری گیان به‌ ملی شکاوم چوومه گه‌ره‌کیکی ده‌وله‌مه‌ندنشین، هیدۆ وه‌ک ته‌هوووووی بۆ هه‌ران‌بێژ لێ‌داته‌وه، نێوه‌ نێوه‌ ده‌یگوت: ئێی ده‌ی ده‌ی! توخوا هه‌موو‌یسم بۆ بگێره‌وه هیچ وه‌پاش مه‌ده‌! عوسه‌ش که ده‌بینی هیدۆ هه‌موو له‌شی بۆته‌ گۆی، به‌وردی هه‌نگاو هه‌نگاو له‌ باسه‌که‌ ده‌چووه‌ پێش و رایه‌له‌که‌ی هه‌لده‌وێزنی: به‌ کاکێ خۆم بلێم، ئه‌ورۆ‌ژه‌ هێنده‌ی نه‌ما‌بوو بۆ نیه‌رۆ، به‌ هوێ گه‌رم‌اوه‌ قیرێ شه‌قامه‌کان نه‌رم بووبوون، له‌و سه‌ری کۆلانی بۆ ئه‌وسه‌ری کۆلانی له‌ من و چه‌رخه‌که‌م زیاتر زی‌روح به‌ده‌ره‌وه نه‌بوو، ناچار بووم بۆ خۆپاراستن له‌ تیشکی خۆرو

گەرمای، وه کی عەرزەم کردی کۆلانیشت چۆل بوو، بە پێچەوانەی ئەو گەرە که هەژارنشینانە ی پڕژانە بۆی دەچووم که ژن سۆندە ی ئاویان بە دەستەوهیەو بە دەم قسە کردنەو لە گەل یە کتری، پێش دەرگای دەشۆن. هەتا دەنگم تێدا بوو هاوارم دەکرد: رەحمەتی خواتان لیبت چە قۆ تێژدە کەینەو، مقەس تێژدە کەینەو، سیکارد تێژ دە کەینەو! لادەرگایە ک بە ئەسپایی کرایەو، ژنیکی بالابەرز ی ئەلمۆدە ی چاوشین دەتگوت لە ئینسان نەبوو و ماینی بە حریبە! تیشکی خۆر چەرخە ی پرومەتی نە ئەنگاوتبوو، گرشە ی سەری کولمانی گرشە ی مانگیان تالان کردبوو. هەلسوکه وتو وروژاندنی مینانە ی، غارەتی دینی سوفی و دەرویشانی دەکرد. تۆبە کارێکم دەوێست ببینیتو تۆبە ی نەشکینتی زۆر بە ئارامی و بە نەرمی دەرگای کردە چراخان! کاکە ماندوو نەبی! چاوشی بە کۆلانیشتا دەگێرا بۆ ئەو ی دلنیا بیتەو هەوسێکانی کەسیان لە دەری نین، دلنیا بوو بۆیە گوتی: کاکە مقەس تێژدە کەینەو؟ ئەمنیش گوتم: بەلێ! پێیەو دیار بوو نەیدەوێست هیچی دیکە هاوار بکەم بۆ ئەو ی خەلکی کۆلانی بە ناگا نەینەم، نەبادا بێنە دەری و بەرنامە کە ی لێ هەلبوەشی: کاکە وەرە ژووری لە بەر سێبەر ی کارە کەت بکە! لە گەل یە کەم هەنگاوم بۆ حەساری، هەستم دەکرد ئەو ژنە پرووخساری خوینی تێدەزاو دەگەشایەو، دەرگاکە ی داخستەو، وەک پیم بلێ تازە لە دەستم دەرناچی، گفتولفتی هیندە شیرین و خوشاواز بوو میسکو زەبادی دادەبێژت! قسەکانی سەرتاپایان لە گەوهر بوون، خەفەتی دنیا یان دەنیشت. لە سێبەری شەنگە بییە کە ی حەساری، چەرخە کە ی پێدانام: وەرە ژووری پشوو یە کە ی بدە! هەرچی گوتم ئەو نەییست: خانم نایەمە ژووری، ناوەدان بیت، ئەمن لە سێبەری ئەو شەنگە بییە ی کارە کە ی خۆم نەنجام دەدەم!

بئی فایده بوو، بردمییه ژووریو له سهر قه نه فانی دانام. یه که مجارم بوو له شوینی ئاوا نهرم دابنیشمو نه سلهن ههر قه نه فیه ببینم! دیمه نی ئه وه موو گلۆپ و سورپه بیا په نگا و په نگانه شوکیان کردبووم. به لām ئه وه ژنه په ونه قیتی سهر سوورپهینه ری خستبووه سهر پرشنگی چراخانی ژووره که، به جوریک له چواردووری خوّم دهروانی و مهنده هوش بووم له وهی، چما خه لکیک هه یه له وه شاره ی ئیمه دا ئاوا پاشایانه بژی! له وکاته ی ژنه که ی من و هه زاران ژنی دیکه، مردن هینده ی هیلکه له مندا له کانیا ن که رت و دابه ش بکه ن! نیستا ده زانم ئه وه ژنانه ی ئیمه بو پیکه نینیا ن بیرچوته وه!

ههر به زهرده خه نه وه به خیره اتنی کردم و لیوی له سهر یه کتری ترازاند و هاته گوftar، چ بازاری دوورو یاقووت و مرواری نیشاندا! جامه به فراویکی بو هینام له شهرمان نه مده زانی چونی دهست بو بهرم و چونی لیوهریگرم! هیدو به جوریک رۆچوو بووه نیو چیرۆکه که، ههر به خه یال جامه ئاوه که ی له جیاتی عوسه ی هه لّقوړاند و خیزی نیو زاری خو ی قووت ده دایه وه، ههروهک ئه وه ی بو خو ی له جیاتی عوسه ی له وی بوویت!

عوسه گوتی: ژنه که لیی پرسیم ناوت چییه؟ گوتم: خانم ناوم عوسمانه، بئی ته ده بسی نه بی له رووی تۆ پیم ده لین عوسه، ژنه که گوتی منیش ناوم په سیره یه، هه رکه گوتی په سیره، زارم پر له ئاو بوو، گوتم: ئه ی ئه وه سهر دارت یان که سیکت له گه ل له ماله وه نییه؟ بوچی له و ماله و له و خانووه که وره یه ی به ته نه یای؟ ههر ته وه ندهم گوت: ژنه که برینی کولایه وه و ده ربوو: مندا لمان نابیت ههر خوشم پیم خوش نییه مندا لم له و سه گبایه ی میردم په یداییت! میرده که م بازارگانیکی زهنگینی ئه وه شاره یه، به هو ی ده و له مهن دی و به زه بری مالی دنیا یی و

زێڕو پارەى زۆر، ئەمنى خواستو لە دەولە مەندییە کەى زیاتر مالى بابم چاویان
هیچی دیکەى نەبینی، پوخته ئەمنیان لى ماره کردو لەو پوژژووە بەدبەختی و
چارەپەشی من دەستی پیکرد! ئەو هاوینەى دەکاتە پینچ سال ئەمن ژنی ئەو
پیاوهم، لە مانگی دە پوژان لە مالى نییە، لە گەل بازرگانییە کەیدا، خەریکی
کەیفو سەفای خوشیەتی. جاران لە مەلهاکانی بەغداى بەسەرى دەبرد، بەلام
ئىستا پیری بە بەغدا نایەتەووە دەچیتە لوبنانو میسرى. بریا بە بریاداران
مێردەکم هەبوايە وەکو تۆ پوژ تا ئیوارى کۆپانى حەمبالانى بە پشتیوہ بایەو
خەریکی حەمبالى بایە، بەس شەوان هاتبايەتەو کاولە کەى خو! ئەمن چی
لەو بەهەشتەى بکەم کە هاودەمیکی بۆ من تیدا نەبیت؟! ئەمن لە گەل ئەو
پیاوہی بيمرادو بەدبەختو چارەپەش بووم!

قسەکانى ئەوئەندە پر بوون لە ئاوازی مینینانە، نەباتو ئاوی حەياتی
دەرژاندە نیو دلم، نەمدەزانى نە بۆ دەستکورتى و هەژارى خۆم خەم بخۆم، نە بۆ
تەنهایى و بيمیردی پەسیرەى! هەر جارەى جۆرەخواردنیکى بۆ دینامو هەرچەند
جارى دەچوو و ژوورى خو کە دەهاتەو، پارچەيە ک لە جلەکانى دادەکەند، تا
واى لیھات يە ک ژێرکراسى تەنكى لەبەر خۆیدا هیشتەو، بەجۆرىک زاتى ئەوهم
نەدەکرد پووبەروو تەماشای بکەم، تەنھا لەو کاتانە نەبیت کە پشتى دەکەوتە
لاى من و بەئەنقەست خو دادەهینايەو، ئەمنیش لە سمتو رانیم دەروانى.
کاتیک خو قیت دەکردەو بە تەکانیک سەرى بەرز دەکردەو پوچى خو
هەلەدەدایەو، مردووى لە قەبرى دەردیناو زیندووى دەکردەو! جار لە جار زیاتر
لە نزیکمەو دادەنیشت، هەرچەندى خۆم خردەکردەو ئەو دەيگوت: شەرمى
مە کە بەخۆم پیم خوشە لە نزیکت دانیشم! چاوەکانى، وەک چاوی هەلۆيە کى

برسی دەرژانده نیو مووه کانی سینگم، به جوریک هه ناسهی هه لده کیشا، ده مگوت: ئیستا دیته نیو باخه لم، وهک پیم بلی ده توش وهک من سینگت ئاواله بکه! ستیانه کهشی فریدابوو، به حال گۆی مه مکی که وتبووه ژیر لیبوی بنکراسه تهنکه کهی، پشتهملی هه تاوه کو قورنجی پرووت بسو، پرچی تازه شانه کراوی داوداو وهک که لافه ئاوریشمی خاس به سهرشانی پروتیدا پهریشان کردبوو، گرمتهی پیلی له بهینی قژی، وهک په نیری کوستانان، هه لتوقیبوون، هه رکه داده هاته وه له شکری قژی هرووژمیان ده کردو به لایه کی ملیدا ده که وتن، گهنده مووی پشتهملی وهک فریزی کوپه به دیارده که وتن، زوو زوو دهیگوت: گهرمایه بو نهو جلانه ت داناکه نی؟ تا وای لیها ت به دهستی خۆی هه موو جله کانی له بهردا که ندم، خۆم وهک بالندهیه کی بیده سه لات له بهر چنگی هه لۆیدا ده بینی، گوتی: گهرماته وه هه ست ده که م شهرمی ده که ی، ئیره مالی خۆته، به هیچ شیویه ک نابیت شهرمی بکه ی، چۆت پیخۆشه وا بکه، لیره ئازادی! گوتم: خانم ته واو، هه سامه وه ده بیت برۆم به دوا ی کاری خۆمه وه، نه وه ی برۆژی پهیدای نه که م شه وی نیمه بیخۆم. په سیره گوتی: برۆژی چه ندی پهیداده که ی، نه من دوو هینده و زیاتریشته ده ده می، به شهرتیک تا ئیوارئ له لام بی و دلم نه شکینی! منیش ته نهامو قسه کانی تۆم پیخۆشه، خیرت ده گات لیره بی! وهک نهو منداله ی رقی له خوشووشتنیه، بو هه مامی په لکیشی کردم: ده بیت خۆت بشۆی گهرمایه، نه ها مووی سینگت پر له خۆلو تۆزا له که ل نهو قسه یه دهستی به نیو مووه کانی سینگمدا گیرا، وهک به دوا ی شتیکیدا بگه ری! به زۆری له هه مامی په ستامو گوتی: نه وه تاخمه تراشو لیفکه وه په شته مار، هه رچیت ویست بانگم بکه شهرمی ناوی! هه رچه ندی

لیم دەرۋانی ئاونگی لەزەتو ئارەزووی لێدەتکا، ئەسپی ھەوەس بەجۆرتک ھەلیگرتبوو، بۆ دامرکاندنەوێ ئاگری دەروونی ئامادەیی ھەموو قوربانییە ک بوو. لەو کاتە ھەستیارە، ھیدۆ لێی چوو پێش، خەریک بوو بچیتە نێو زاری عوسەیی، ھەمیشە دەیگوت: ئێی! ئێی! ئەی دوایی؟

کاکە پەش لە لای مامۆستا جەمالو برادەرەکانی کە دوو مامۆستای قوتابخانە بوون، دەرستەرو کتێبی دەرھێنا بوو لە پێش خۆی داینا بوو بۆ ئەوێ دەرستە کە ی بخوینێ بە دەنگێکی بەرز بانگی کرد: ھیدۆ ھیدۆ کاتی خویندنە نایە ی بخوینێ؟ ھیدۆش وەک داوێ تۆپی پێ، بێتەوێ ھیچ بلی و سەیری لای کاکە پەشی بکات، دەستی بەرز کردەو، واتا بێدەنگە! چونکە چاو و گۆی ھەستی وشە بە وشە لە گەڵ گیرانەوێ عوسەیی ئاوتە بوو بوون. مامۆستا جەمال بە کاکە پەشی گوت: ئەو عوسە باسی چی بۆ ھیدۆی دەکاتو چ بابەتێکی وا گزنگە خویندنە کە ی بۆ بچوینێ؟ یان ئەتو بلی تەگبیری چی بکەنو چ داریژن؟ کاکە پەش گوتی: لە گەڵ عوسە لێدە برنجە، پەنگە پیلانی پروو خاندنی حکومەتە کە ی نووری سە عیدی دابریژن، بۆیە نایانەوێ سیلسیلە ی ئەفکاریان بپچری!

عوسە بەردەوام بوو: نێو نێو پەسیرە دەیگوت ھیچت ناوی؟ ئەمنیش دەمگوت نەخیر! خۆم پشیلە شۆر کردو ھاتمە دەرێ، پەسیرە جلیکی نووستنی مێردە کە ی لە سەر دەستی بۆ راگرتم، بە زۆری پێی لە بەرکردم، ئەمنیش وەک مندال جلی بابی پۆشیبی وابووم! ھەر ئەو کاتی زانیم بە گۆرە ی جلە کان، مێردی پەسیرە ی چ نەفرە جاییکە! دیار بوو پەسیرەش پرچی ناوی لێ دەتکایەو ھو خۆی شووشتبوو. لە لایە ک نیگەرەن بووم نەبادا بە لایە کم بە سەر بێتو لە لایە کی

دیکه شهوه ده مویست دلنیایی له په سیره ی وهریگرم که کهس نایه ته وه نه و ماله ی،
 گوتم: په سیره خان نه ی نه گهر یه کیڅک هات بو مالی نیوه، نالی نه و زرتزه لاهمه
 چییه لیږه، ناوا به پانیی و به دریژی مالی دیتو ده چیت؟! په سیره دلنیایی
 دامی که کهس نایه ت، چونکه کهس سه راسووی ناکاتو میږده کهیشی له
 لوبنانه. ناره زووه هارو هاجه کانی په سیره ی، وه ک شه پولی زنی به هاری هه ستاوه ته
 سهر پاشووان، هه موو مه ترسییه کان لرف و لول ده دات! سات له دوی سات
 هه وه سی زیاتر هه لپه ده کات. په سیره ژیرکراسی کی ته نکتری له وه ی جاری پیشو
 له بهر کردبوو، ههر پروت پروت بوو، هه موو نازای به دهنی تیرا دیاربوو. جار جار
 دهستی به بهر زگی خویدا ده هیناو دهیگوت: سفتو سوّم له هه ناواندایه و زگم
 دیشی، پیماویه نیوکم که وتییه، نه ری کاک عوسمان نه تو پیاونی کی گهریده ی
 چون دهبی له نیوکان نه زانی؟! نه منیش درؤم پی ناکری گوتم: نیوکی پیوانم
 هیناوه ته وه، به لام تا نیستا ده ستکاری نیوکی ژانم نه کردووه. په سیره پیکه نی:
 خو هیناوه ی نیوکی ژان له نی پیوان ناسانترو خوشتریشه، به دهم نه و قسه
 وروژینه رانه وه، دهستی گرتم به ره و ژووری نووستنی په لکیش کردم نیوکی
 بهینمه وه! له سهر ته ختی نووستنه که له سهر گازه رای پشتی خو دی ریزکرد، وه ک
 خه رمانه ی دوری مانگ ده دره وشایه وه! ژیرکراسه که ی هه تاوه کو گهر دنی هه لمالی،
 دهستم به نیوکیدا ده هینا، ده ترسام نه و دهسته زبرو قه لیشاویانه پیستی نه رمو
 لووسی برووشین! ههستم ده کرد ته زووی چیژیکی گهرمی به له شدا دیت، به
 جوړیک حه جمنی لی هه لگیرابوو، خه ریک بوو له ژیر دهستم بتوته وهو بییت
 به ناوا! که موچرکی خوشی به له شیدا ده هات، وه ک کاربله دهیمرقاندو گینگلی
 ددها، دهستی له سهر دهستم دادناو هه رجاهی دهستی بو لای خوارترو به ره و مووی

مردار^(۱) دەخزانەم: ئیترەم بشیلە بە قوریانی ئەو دەستانەت بەم! تا وای لێهات قسە ی دەبزرکاندو هیچ وشە یەکی بە تەواوی بۆ گۆ نە دەکرا، لە چەند پیتیکی وەک، ... ئەگەر دەستم لە سەر زاری دانە نابوایە هەموو خەلکی کۆلانی بە سەر دەگیرام! بە جوړیک زاری بە گۆمی لە زەتەو و نابوو کە وتبوو دنیای خۆی ئەو دیوی زەمەنەو! هەستم دەکرد گلێنە ی هەردووک چاوەکانی وەرگەرابوونو لە قوولایی دەریای چێژتکی قوولدا مەلەیان دەکردو باکیان بە خنکان نەبوو!

لە دوا ی ئەو ی نانیکی پاشایانە مان خوارد، ئەمەن جلەکانی خۆم لە بەرکرد، هەرچەندی پەسیرە هەولیدا جلەکانی خۆم لە بەرنە کەم، بەلام ئەمەن وەک خودا لە دلی نابم پەسیرە تا بە لایە کەم بە سەر نەهینێ دەستبەردارم ناییتو دەستم لە یە خە ی ناکاتەو، چونکە بەو ناگرە ی تییبەربوو، ئامادە ی هەموو قوریانیانیک بوو! ئەمەن لە دوا ی نیوکەینانەو کە زیاتر دەترسامو یە قینم دبوو تووشی کارەساتیک دەبم! ئەو هەستەشم بە هەلە دەرنەچوو، بەردەوام چاوم لە سەر دەرگای حەساری بوو. لە ناکاو دەرگای حەساری کرایەو، دەستیکم بە رستە کللیکەو بە بینی بە سیمایەکی ئەبلەقو نیگاییکی حەپە ساووە لە دەروازە ی حەساریم دەروانی، هەر بە جارەکی لال بوومو قەلەمی دەستو پینم شکا! هەر ئەو نەندە پێراگەیشتم هەندیک وشە ی نیوہناچلم لە زاری بەربوونەو، بە ئامازە دەستم بۆ لای دەرگا راداشت، پەسیرە حالی بوو، زانی میژدە کە یەتی لە گەشتی لوبنان گەراوەتەو، لە ناکاو پیاویک بە جانتاییکی گەورەو هاتە حەساری، چ پیاویک، ناوہ لۆ تۆ بلی چ نەفرە جایە ک! باش بوو جانتاکە ی داناو

بانگی کرد: پەسیرە! کچی پەسیرە وەرە ئەو جانتاو کە لوپە لانەم لە گەڵ بیئە ژووری. لە گەڵ ئەو بانگکردنە پەسیرە، خۆشی بو لای ئۆتۆمبیلە کە ی گەرایەو، بو ئەو ی باقیمەندە ئەو کە لوپە لانە ی دیکە کە هینابوونی، بهینیتە خواری. ئەمن هەر بە ئەندازە ی ئەو کراس و بیجامە ی پەسیرە بە زۆری پیتی پۆشیبووم، زانیم ئەو مێردە کە یەتی. سەری سفر تاشیبوو، کراسیکی نیوقۆلی لە بەریو، ئەگەر بکۆخیبا رەنگە هەموو قۆچەکانی هەلوەریان! پانتۆرکی کابۆی شینی پۆشیبوو، بە ترسیکی زۆرەو گۆتم: چیم لێدە کە ی؟ پەسیرە گۆتی: ترسی ناوی بچۆ سەربانی! بە پێچەوانە ی من، هیچ پەشو کاییکم بە پروخسارییەو نەبینی. ئای ژن، چەند لە پیاوان ئازاترن! مێردە دیوناساکە ی دووهم جانتاشی هینا حەساری و گەرایەو دەری. بە فرسەتم زانی، بەرلەو ی بگەریتەو تیزمالیکم دای بۆ سەربانی قەفەزی لیسى کۆتران. لەو ی لە لای کۆترەکان وە ک هەتیوی بایمردوو، تۆقیو و لە ترسان هەلتووتام. لە دەلاقە ی ستارە ی خانووە کەو تەماشای مێردی بەسیرەم دەکرد، کتومت وە ک دیوکی زلۆ زەبەلاحم دەهاتە بەرچاو، زەلامیکی چوارشانە ی قەبە، گۆشتی پشته ملی وە ک کۆپەران کەوتبوو سەریە خە ی کراسە کە ی، پیم وابوو وە کو گای خووداری بەدوای پەرۆکیکی سووردا دەگەرێ بیداتە بەرقۆچان. لەو کاتەدا دلنیا بووم لە جیاتى گەران بەدوای چەقۆی کولو مقەسى نەبەر بوئەو ی تیریان بکەمەو، ملی خۆم خستۆتە بەرچەقۆیەکی زۆر تیزتر و بەپیی خۆم بەدوای مەرگی خۆمدا وێڵ بووم، روح لە جییه کی قایمەو نایەتەدەر! بەلام لەنیو حەوت کولەکاندا بیت، ئەو دیو لیمی دەستینیت! ناخۆشترین ساتەکانی تەمەنی خۆم ژیان دەکرد. ئەو کارە ئابرووبەرە ی من ئەنجامم داوو، هیچ پاساوێک

هەلناگرئ، خو ئەگەر ئەو دیوەش نەمکوژئ، هەر بە زیندوویی چاوان،
لە حەیفانۆ لە شەرمان دەهرم، چۆن چاوم لە بەر کە سوکارو ناسیاوە کانم هەلبێنم؟
بە خۆم دەمزانی توخمی چ گوناھێکم ترووکاندووہو چ شەرمەزارییکم بە یە خەمی
خیزازو بنە ماله کە مەوہ هەلواسیوہ!

ئەوہی نە دەبوو بییسیستم، گویم لیبوو هاواری کرد: کچی پەسیرە گەنمی
کۆترەکان لە کوێیە؟ دەچم بۆ سەربانی دانیان دەدەمئ و ئاوی ساردیان بۆ
تێدە کە مەوہ. ئای کە گوئی دەچمە سەربانی، لە حەژمەتان نازانم چۆن نەمردم!
وہک مندا ئێک پیسایی لە بنە خوئی کردیئت بە مۆنی لە لای کۆترەکان
دوا چرکە ساتەکانی ژبانی خۆم دەژماردا! گویم لیبوو پەسیرە دەیگوت: بئی
خەمبە، وێرایی نە خوشییە کەم بەو بەیانسی زووہ دانو ئاوم بۆ کۆترەکان داناوہ،
دەستت بشۆ وەرە نانە کەت بخۆ، دواپی بجۆ لای کۆترەکان، دیارە ئەتۆ کۆترەکان
لە من خوشتر دەوئ و پیئت گرنگترن! ئەو قسانە لە پێداگری مێردە کە ی بۆ
چوونە سەربان کەم نە کردوہ: نانی ناخۆم هەتاوہ کو کۆترەکان نەبینم، لە لوینان
خەونم پێوہ دیوون، لەو خەوہ کۆترەکانیان لئی دزیبووم.

ئەمنیش چاوەروانی چارەنووسی خۆم دەکرد، لە بەرامبەر هەرتەر پەییەکی
پیتی کە لە سەر پلیکانەکانی دادەنا دلی منیش دواتر پەکانی خیراتر دەبوو، تاوہ کو
دەنگی تەرپەکان نزیکتر دەبوونەوہ، دلم خەریک بوو لە سینەم دەربئی، هەر لە گەل
یە کەم هەنگاری بۆ سەربانە کە، نیگای چاوەکانی لە سەروسە کوتی من چەقی،
یە کسەر هاواری کرد: نەمگوت! ئەدی نەمگوت! خەونی من یە کاو یە کە. لە
لوینان خەونم دیبوو کۆترەکانیان لئی دزیبووم! ئەوہ چیدە کە ی لێرە هە ی کۆتر دز!
بۆ پیئت وایە ئە من هیندە دەبەنگم نەزانم تۆ بۆ کۆتر دزین لێرە خۆت مەلاس داوہ!

ئەوێ بیهوێ دزی لەمن بکات، هێشتا لە دایکی خۆی نەبوو!

ئای چەند بەو تۆمەتە شوکرو خوشحال بووم، وەک خەلاتی کردبم،

هەرچەندە بە منداڵیییش دزیم نەکردوو، بەلام بۆ من داشکانیکی زۆر بوو

لە تۆمەتە ئابروویەریەکەیی خۆم! دزی بۆ من بوو بە تۆمەتێک وەر و زەیی

بەخشیم. ئەو تۆمەتی دزییە، وەک مەدالیایەکی شەرف بوو بە یەخەیدا

هەلواسیم، چونکە دانیابووم لەسەر کۆتر دزین کەس کەسی نەکوشتوو، بەلام

لەسەر ئەو کارەیی من ئەنجامم داو و چەندین بێ مەلە یەکتریان براندۆتەو!

لێم نزیک بوو، هەردوو دەستی کردنە کۆرەمست، ماسوولکەکانی قۆل و

بازووی وەکو هەویری هەلاتە هەلمسابوون و پەف دراوون، خەریک بوو قۆلی

کراسە نیو قۆلەکی هەلبەزێ، دەمزانی دەستکردنەو لەگەڵ ئەو دیو، شەپری

خۆتێنە! بۆیە دەستم بە خۆمدا شۆڕکردنەو و کەوتە پارانەو و گوتم توخوا

نازەم مەدە راست پێ دەلێم. لەو کاتەیی توند پشتمە ملی گرتبووم، وەک

بارەکی گرتیی، پروی سووراندەو لەو خۆی، تەفیک دەموچاوی سواقدام:

دەک داوەشیی بەخۆشت دەلێی پیاو! تەماشای دەلێی پەیکەری ئیسقانی!

ئێستا بەبۆکسیک فەراقی رەشت لێبێرم؟ رۆحت لەسەر خۆی بکەمەو!

هەندیک جێی بۆکسەشیی و چەقۆکێشانەیدا، وەک: دەموچاوت بکەمە

گلۆپ، ددان بکەمە خۆردەو بیدەمەو دەستت، وات لێبکەم بەگووی

بلیی حەلوا! هەندیک جێی هەر بەحیاتم گوتم لێنەبوو، یەکەمجارم

بوو بیانبێستم! ناچاربووم لەبەری پارامەو: مەمکوژە خاوەن مەل و منداڵەو

منداڵەکانم وردن، راستت بۆ دەگیرمەو. توومەز پەسیرە ناگای لەو مرخیش

مرخیشەیی بەینی من و میردەکیەتی و بەفرسەتی زانیو جەکانی بگۆڕی و

نمایشی ژنیکی نه خوش بکات!

پشتی ملی پاگوشیم: راستم بو نه گیرپه وه چی وای کرد ئەو کۆترانه بدزی، لیره ده تکوژم! گوتم: پوژانه چه رخی چه قو و مقهس تیرکردنه وه به شانیهیه، کۆلان کۆلان ده گهرپم، چاوم به و کۆتره دهن دووک کورتو پی به پهره ته قله بازانه ی ئیوه که وت له سه ر دیواری ستاره ی دهیانگماند، ئەمنیش له ده رگای زۆرم بانگ کرد: مائی! مائی! که سی لینه بوو، بۆیه شه ی تان هاته بن کلێشه مو ئەو که تنه ی پیکردم، تو خوا ئەمن کردم ئەتو نه یکه ی! به دهستی راستی پیلی چه پی گرتمو بو خوارپی راپینچام، دوو دوو و سئ سئ پلیکانه کانی پی ده بریم، ده ترسام سه ره نگرئ بهو ملم بشکی، به جوریک ده یرفاندم خۆم وه ک ئەو کارمامزه ی ده هاته به رچاو که پلینگ ده یرفینئ. له نیوه راستی چه ساری هه ردوو کمان روومان له ده رگای چه سائی بوو، له نا کاو خولیکی پی لیدام وه ک فرپووک سوورپاندمی، رووم که وته وه به رامبه ری خۆی، ده یویست له به رچاوی ژنه که ی نازایه تی خۆی نمایش بکات. دوو سئ جنیوی بازاری پندام، له و کاته ی رووم که وتبو وه وه به رامبه ری ده رگای مائی، په سیره هاته ده ری، به لām نه ک ئەو په سیره یی نیو کاتر میڕ بهر له ئیستا، کراسیکی رهشی به سه رخۆیدا هینابوو، له چکیکی رهشی به توندی له نیوچاوانی به ستابوو، هه نگاوه کانی به داره داره هه لدینان، وه ک تازه نه شته رگه ری بو کراییت، به لادا ده هات، به حال پیلوی چاوه کانی هه لدینا، نه غمه ی قسه کانی به جوریک بوو، نه توانی پرسته یه ک ته وایه کات، له توانای که سدا نه بوو، پاکیزه یی فریشته ئاسای بخته بهر گوومان، خۆی وه ک راهیبیکی ته رکه دنیا نیشان ده دا! به چه په ساوی سه رسامیی که وه له بنی پیم هه تا وه کو ته وقی سه رم لئی هه لده پروانیم، له ده ورم سوورا به

چاوی مانگا کرین لیم خیس دهبووه: نهیره پو توخوا نه توش به خوت دهلیی
 پیوا! کابرا نه تو شهرم ناکه ی بهو سهرو فه ساله تهوه کوټری مالان ددزی؟
 هه ی داوه شی و دارزیت! وهک ژنه که ی نیو سه عات پیش نیستا نه بیت!
 دیاربوو له گهل نهو قسانه ی په سیره ی، هینده ی دیکه له گهل توندوتیرتر دهبوو،
 هه وهک مندالیکه ی به دهسته وه بیت، هینده ی نه مابوو پیلیم له قولقوله پرا
 دهرینن! بو لای دهرکی حه سارن پرتاندمی، به نه نقه ست به دهرگای دادامو به
 دهنگیکی بهرز گوتی: هه ی سه گبابی کوټردزا! چاکه ژنه کم بهو نه خوشیی
 خویه وه نه بیبیینوی نه گه رنا زنده قی ده چوو، دهلیی په یکه ری نیسقانی! نیستا
 ته سلیمی پولیسست ده کم بو نه وه ی بو حه وت پشتت ته مبیټ بکه ن، تاوه کو
 جاریکی دیکه زاتی نه وه نه که ی بهییه سه ربانی مالانو دزی بکه ی!

له دوامانه وه شریقه یه ک هات، ناوړی دایه وه: په سیره نه وه چییه فریتدا؟
 گوتی: چهرخی نهو دزیه! چهند هه نگاویکی گپرا مده دوواوه و چهرخه که ی
 پی له ملی کردم. دیاربوو دهیوست زوټرترین خه لکی کوټلانی خوین بمانینن.
 پیده چوو چیژیکی زوټر لهو به زمه ی وه برگریت که به منی ده کردو خه لکیش
 ببینن چ قاره مانیکه! پرووی له خه لکه که کرد: ته ماشایکه ن، کاکي دزه کوټی
 چهند قیته! له گهل نهو قسه یه ی، جه مه دانییه که ی له سه ری کرد مه وه وهک
 گولکی په ت کرد بیت له ملی گریدامو هه تاوه کو بنکه ی پولیس پراینه گرتیم.
 دوسیه یه کی گه وره و گرانی بو کرد مه وه، ناویان لینا دوسیه ی کوټردزه که.
 نه من بهو تومه ته رازی بووم، دانم نا به وه ی، به لی کوټردزم!

هیدو به جوړنک نوقمی گپرا نه وه که ببوو نهیده زانی له کوټیه و زه منی چ

پاشایه کییه!

عوسە، بە ھەناسەییەکی ساردەوێ گوتی: ئەوێ نازارم دەدا، ئەو کۆترە بەستە زمانانەن، بێئەوێ داواکراو بن یان داواکەر، ھەموو دانیشتیکی دادگا لەسەر دۆسییەکی من لە قەفەسیک بە دەست پۆلیسیکەو، لە ژووری دادوەر ئامادە دەکەین، تاکو دادگاییەکی تەواودەبێت، ئەو کۆترانە بە ھەر چواردەوری خۆیاندا دەپوانن، لەو دادوەرو ئاوقاتو پۆلیسو تۆمەتبارانەنی نیو ھۆلەکی دەپوانن، بێئەوێ گوناھێکیان کردبێت. پێموابوو کە لە یەکتریان دەپوانی و دەندووکیان دەبەردە بناگوێی یەکتەری، دەیانگوت: «ئەوێ نە کردی و نە خوردی لە سمیلان مەیی!»

چەرخێ چەقوو مقەس تێکردنەوێ کەش ھەموو جارێ لەسەر میزی بەردەمی دادوەر لە دادگا ئامادە دەکەرن لەسەری نووسراوە ئامرازێ فریودانی ھاوولاتیان بۆ دزیکردن. ئاوقاتەکان دەلێن باری تاوانە کەت قورستەر دەکات کە ئامیری کاسبیت بۆ چاویستە کێی خەلک بە کارھێناوێ. عوسە گوتی: ئەوێ چەندجارە دادگا ئەو دۆسییەیی منی پێی یەکلایی ناکرێتەوێ چارەنووسی خۆم نازانم. بەرلەوێ پەسیرە ئەو کەتەم پێ بکات، ناوم عوسمان بوو و بە عوسە بانگیان دەکردم، لە دواي ئەو گوناھە کەبیرە، لە حەپسخانە ھاوێی زیندانییەکانم پێم دەلێن عوسە لێدە بڕنە! خەبەرم ھەیە لە دەروێ حەپسخانە لەنیو خەلکو خزمەکانم ئەوانەیی زانیویانە لەسەر کۆتردزین گیراوم ناوم بۆتە عوسە کۆتردز، ھەتا دەمرم نازانم چ پەندیکی دیکەم بەسەردی و پۆزگار لەو چەرخو خولەیی بە کوێمدا دەداتو خەلک دەمکەن بە چی و چ ناویکی دیکەم لێدەنێن!

ھیدۆ دیگوت: کاکە پەش لێ نەگەرا بە چاکی گوێ بدەمە قسەکانت، دەبێت سبەینێ لە نووکەوێ بەوردی بۆم بگیرێوێ. دەیوست گیرانەوێ

سبه‌ینیشی له‌سهر بکات به مال! له‌ناکاو توور‌تسوور‌هی عه‌بدۆی مراقیب
 هه‌موو به‌ندییه‌کانی به‌ئاگاهینا: زووبین نانخواردنه! به‌دهم نانخواردنه‌وه هیدۆ
 گوتی: کاکه‌ره‌ش نه‌من له به‌ندیخانه‌ی ئازادبکریتم، مالم دینمه‌ شاری، یان
 چه‌رخی چه‌قوو مقه‌س تیژکردنه‌وه ده‌کرمو کۆلان به‌ کۆلان ده‌گه‌رپیم، یان ده‌بم
 به‌ نه‌نه‌که‌چی و وه‌ستای پریتمزو سو‌به‌و فانۆس چاککردنه‌وه. کاکه‌ره‌ش ده‌یزانی
 هیدۆ که‌وتۆته ژیر کاریگه‌ریی نه‌و چیرۆکه‌ی عوسه‌ لیده‌ برنجه‌وه: بۆ شیتته
 پیتتویه له «هه‌موو هه‌وران هه‌ر بارانه‌ا»، نه‌و به‌رنامه‌یه‌ی له‌ میشتکت ده‌رکه‌،
 نه‌منو توو زور کاری گرنگمان وه‌کو ئه‌رکیک له‌سه‌رشانه، ده‌بی به‌یه‌که‌وه
 ته‌واویان بکه‌ین، نه‌منو توو به‌لینو په‌یمانی برایانه له به‌ینماندا هه‌یه، ناکری
 خاوه‌نی به‌لینی خۆمان نه‌بین، خه‌لکی هه‌ژار چاوه‌روانییان له‌ ئیمه‌ هه‌یه!

هه‌رچه‌ند جاری ده‌یانبردن بۆ داداگاییکردن، به‌ که‌له‌پچه‌و زنجیر له
 یه‌کتریان ده‌به‌ستن، خه‌لکی شاری نه‌وانه‌ی له‌ سه‌ر ڕینگای دادگا بوون، له
 هه‌ردوو به‌ری شه‌قامه‌که‌ تییان راده‌مانو هه‌ریه‌که‌و به‌ که‌یفی خۆی تۆمه‌تییکی
 پێ هه‌لده‌واسین. له‌ دوا‌ی چه‌ندجار دادگاییکردن، شه‌شهم دانیشتنی دادگا،
 کاکه‌ره‌شو هیدۆو حوسینو حوسیره‌ هیچیان له‌سه‌ر ساغ نه‌بووه‌و شاهیده‌کانی
 مه‌لا شیخ محه‌مه‌دی که‌ ره‌فعت ئاغا به‌ کریی گرتبوون، وته‌کانیان یه‌کتري
 نه‌ده‌گرتسه‌وه‌و دژ به‌یه‌کیی زور تیدا‌بوو، هیزی باوه‌رپیکردنی له‌لایه‌ن دادگا زور
 لاواز بوو، یان هه‌ر نه‌بوو، به‌ ئاشکرا هه‌ستی پێده‌کرا، شاهیده‌کان پالنه‌ریکیان
 له‌پشته‌وه‌یه، ده‌نا‌دوو‌رو‌و‌ن‌زیک‌ ناگایان له‌ پروودا‌وی نه‌وشه‌وه‌ نییه‌و شاهیده‌یه‌ که‌یان
 به‌ ناهه‌قه‌و به‌هۆی نه‌بوونی به‌لگه‌ی کاربڕ، دادوهر هه‌رچواری ئازاد کردن.

ئا‌گا‌کان نه‌و هه‌موو زولم‌و زۆرییه‌یان به‌ پۆژی پوونا‌کو به‌ به‌رچاوی

خەلکو حکومەتەو بە ئاشکرا ئەنجام دەدا، کرمانجەکانی هاوشیوەی
 رۆستە مەشییتیان دەکوشتو خەلکیان، وەک حاجی سمایل و مندالەکی
 نێو لانکی، بریندار دەکرد، کەچی تاقە یەک رۆژ نەدەگیران، کرمانجەکانیش
 داوایان تۆمار نەدەکرد، چونکە دادگیان بە دادگای ئاغایەکان دەزانی، لەبەرئەو
 نەبوو کە رقیان لە یاساو دادگا بێت، دەیانزانی تەرازووی دادگا لاسەنگە، لە
 بنچینەشدا هەروابوو. بەپێچەوانەو ئاگان، دادگیان بە بەشیک لە خۆیان
 دەزانی و لە دامەزراندنی دادوەرەکاندا رۆڵیان هەبوو، بۆیە بۆ هەموو پروژە و
 پەنایان بۆ دەبردو بۆ سەرکوێکردنی کرمانجەکان، بە تایبەتی ئەوانەکانی لە دژی
 چەوسانەو یەخێ دەبوون، بە کاریان دەهینا.

تاوەکو جۆخینیش لە گۆرێ هەلگیرا، حاجی سمایل و حاجیرن کارەساتی ئەو
 بەیانییە گۆرینی سەر جۆخینانیان لە کۆرەکانو لە هیدۆی شار دەبوو، لە ترسی
 ئەوێ نەبادا پەرچە کرداریکی توند نیشان بەدەنو خۆیان پێ بەرزەفت نەکری.
 هیدۆ، لە رینگای خزمەکانی خۆی، بەر لە هەموویان بەو لێدانو سووکایەتیە
 زانیبوو، کە لە لایەن مشیرئاغاو پیاوێکانی، بە هەنجەتی شەرشکاندن، بە
 حاجی و حاجیرن کرابوو، بۆیە، هەمیشە بۆ رۆژی خۆی لێو لێدەکوشتن!

۱۶

جوخین له گۆری نه مان و تارمه کایه کان له له ودان کران، شهرتی شوانان نوکرایه وه، دواین باره گهنه رهشکه کا کیشرانه وه و دا کران، قوره گیراوه کان شهوی بوونه وه به هه ره وهز هه رجاری سهری خانوو و هو له مهرو له ودهی کاو سهری چالی گهنمی مالیک سواق ده درایه وه. هه بابایه له ژنو پیاو وه ک میرووله تفاوو پیداو یستیییه کانی زستانیان داده که نو تاقهت ده کهن، مهشکه و دودانو کونده هه لگیرانه وه به بنمیچی ژووره کانه وه هه لواسران، جه نه چه رو شه نه و داسرو قهیناغو قه رانگو شه غره هه لگیرانه وه، گاسنو هه و جارو نیرو بنملو بارینه و هه موو نامیره کانی جووت کردن هیندرانه وه به رده ستان و ناماده کران بو شهوی له دوای یه کهم بارانو نه رمبوونه وهی زهوی، دهست به شوپرین بکه نه وه و توده ر گهنه و جویان توداوه، وهرده کان کیلدراون، واته توکراونو چاوهروانی بارانی په لهن، ناخوړ نوژن کراونه ته وهو کیژی ماره کراو گوازاونه ته وه، جوجکه قازو جوجکه قهلی به نیوهیی، دابه شکراون، شانه هه نگوین براونه ته وه، چیخ لوول درانو گوریسه کان هه لویندران، نه وانه ی جلیان درابوو پوشته کرانه وه، کهندوو لیوریتی نارد کرانه وه، داندوکو ساوهرو برویشرو پیرخه نی و گهنمه کوتاو له نیو هه مبانان ناخیندران، هیزه، پر روئی زهنگ کران، خه تی دامه و نورسکانی

نۆیكرانه‌وه، كاوپەنیر پشتیان رەنگ كرا، پرستی تاژی هیئراوه مه‌یدانی، ئەندامانی خیزان پۆشته كرانەوه، گۆسوانەو سوولاکە ئاوەرپۆی بانەكان نۆژەن كرانەوه، جغزی گۆپی قاشوانی خەتدرانەوه، دەلاقە باکیشه‌کانی هاوینه به قورپی گیرانەوه، ژنه‌كان توورەگەي كتیبه‌کانی مندالانیان ته‌قه‌لدايه‌وه.

رەفعەت ئاغا هاتە دیوێ خانێ، بە بینینی ئاغای، هەموویان یەكپێ بلەند بوون، غەرمە ی لەبەر هەستانی رەفعەت ئاغای، وەك ئەو وە وابوو لەناكاو میڤه‌له‌مه‌ر گورگ لییدابێ و برپۆشته‌وه! لە دەرەوێ دیوێ خانێرا هەستی پێدەكرا. مەجلیس دریداو دیوێ خان خرۆشا، لای سەرەوێ دیوێ خانێ بۆ ئاغای چۆل كرا. هەموو ئەو قسە و باسو چیرۆك و شوخی و لاقرتییه‌ی لەگەڵ یەكتریان دەكرد، بە جاره‌كێ داخزانو پچران، وەك رادیۆ بووبو و یەكێك كۆژاند بنییه‌وه! دەست لەسەر سینگ هەمووان پێكه‌وه بە خێرهاتنی ئاگیان كرد، بەلام ئاغا، هەر وەك لەگەڵ ئەویشیان نەبووبیت، میش میوانی نەبوو بۆ وەلامدانەوه‌یان! رەفعەت ئاغا، دووجار كۆخه‌یه‌كی دەستكردی گەورەپیاوانە ی بۆ كردنو دهنگی خۆی سافكرد، وەك بیه‌وێ شه‌كرێك بشكینییت: دەرۆش فەرحان! بۆ چه‌ند رۆژه‌ دیار نی بییتە دیوێ خانێ؟ خۆ كۆرەكانی حاجی سماییل لە بنگوێیان نەخویندوو ی كاكه‌پەش ئایه‌تی شه‌یتانی فیڕ نەكردوو ی؟ فەرحان گوتی: ئاغام خۆش بییت دوور لە پرووی جه‌نابت، خیزانم نەخۆش سوو، بۆیه نەهاتوومه‌ته‌ خزمه‌تتان. رەفعەت ئاغا گوتی: ژنه‌كه‌ت چ خێریه‌تی؟ دەرۆش فەرحان بە شه‌رمه‌وه‌ گوتی: ئاغام خۆش بییت مندالمان سووه. رەفعەت ئاغا گوتی: كۆرتان بووه‌ یان كچ؟ دەرۆش فەرحان بە خه‌ج‌اله‌تییه‌وه‌ گوتی: كارەكه‌ریكی جه‌نابتان بووه. ناماده‌بووانی دیوێ خان هەستیان دەكرد دەرۆش فەرحان ئەو

کچ بوونوی پئی که سری شانه. ناخر له نیشتمانی سمیلباره کان تهنه حیلە
ئەسپەگون^(۱) رەواجی هەیه!

وسووی سەرکار به شانازی و سینگ دەره پەڕاندنەوه چوو بەردەمی ئاغای
راوەستا، وەک له جەنگێک سەرکەوتنی بە دەستەیناییت: ئاغام خوشییت!
ئەمن نۆکەری تۆم پێدەلێن، ژنە کەم کۆری بوو! رەفەت ئاغای ئەو قۆشەمو
مەزاقانە پئی خوشەو دەیزانی و سووی سەرکار له پرووی جەستەییەوه له
دەرویش فەرحانی بە هیژترەو دەرویش فەرحان باشاری نابات، بۆیه گوتی: دەبیّت
وسوو و فەرحان خینگە ملانئ^(۲) بکەن، ئەگەر وسوو دۆراندی نیو عەرەبە گەنمی
بداتە فەرحانی، ئەگەر فەرحانیش دۆراندی، ئەو کچە هەشت پۆژییە له
کۆرە دە پۆژییە کە و سووی ماربەکات! دەرویش فەرحان وەک جامی ژەهری
به زاریدا بکەن! بە لām ناچارە ناتونئ قسە ی رەفەت ئاغای لهو مەجلیسە ی
بشکێنئ! پشتێنیان له ملی هەردووکیان خست، رکا بەری دەستی پێکەرد،
دەرویش فەرحان هەندیک خۆی چێرکەدەو، بە لām بەهۆی ئەو ی رکا بەرە کان زۆر
نابەرە رابوو، بۆیه فەرحان باشاری و سووی چە لاو خۆری دیوێ خانە ئاغای نە کردو
دەرویش فەرحانی له شوێنی خۆی هەلقەندو هەتا بەردەرگای دیوێ خانە بە دوای
خۆیدا رایکیشتا. وسوو گوتی: نۆکەری رەفەت ئاغام دەریئ، ئاغام خوشبی

۱. ئەسپەگون: لێره دا کینایەیه به کۆمەلگە ی نێرسالاری.

۲. خینگە ملانئ: یاری و پێشپڕکێیه که له مابەینی دوو کەسدا به پشتێند دەکرێ.
هەریەکەیان سەریکی پشتێندە که به گریبەرانی له ملی خۆی گریئ دەدا، ئینجا
له سەر چنگان هەریەکەیان به لایە کدا دەپۆن و یه کتری پادە کێشن، کامەیان توانی
ئەو ی دیکه به دوای خۆیدا پابکێشن، ئەو به براوه دادەنرێ.

رایبکیشم هه تاوه کو مائی خۆیان؟ ئاغا گوتی: لێیگه پری دۆراندی ئه وهنده به سه! هه به وشه وه بانگی مه لایان کردو کچه ته مه ن هه شت پڕۆژییه که ی ده رویش فهرحانیان له کوپه ده پڕۆژییه که ی وسووی سه رکاری ئاغای، ماره کرد. مه زاقو پیکه نینی ئه وشه وه ی په فعه ت ئاغاو خه لکی ده رووبه ری، که وته سه ر ده رویش فهرحانی و گالته پیکردنی له دۆراندنی کچه که ی! فهرحان کچه که ی زۆر خۆشه و یست، به لام نهیده توانی له قسه ی په فعه ت ئاغای ده ربجیتو بی فهرمانی ئه و بکات!

گه رایه وه مائی، له حه یفان چه ند شه و و پڕۆژیک له سه ر چاوان که وت! له به رخویه وه ده یگوت: قه یناکه هه موومان ده زانی ن ئاغا زالمه، به لام ئه وه ی سه یه، مه لای گوندی چۆن ئه وه ی قه بوول کرد گره و له سه ر چاره نووسی دوو مه لۆتکه بکری ت، که به هه ردووکیان ته مه نیان هه ژده پڕۆژه؟ ئه وه چ دینی که ئه وه قه بوول ده کات؟!

هه موو شتی ک له و ماله دا بۆنی دۆرانی لیدی ت، شه رمه زاری، په نگ و پرووی ته لّخ کردوه، زۆر گران بوو گوتنی یه که م پرسته له به ری ئه و دۆرانه، له وه ها دۆخی کدا نه زانی ت چۆن و له کوئوه ده ست پێ بکات، هه ولّی ده دا حه سه رته کانی به شارێ ته وه، بێئومیدی له سیمای ده باری. له به رامبه ر ژنه که ی نمایشی کی درۆزنانه ی پێشکه ش ده کرد. له دا که وتنی شانه کانی و وشکه بوونی قورگو زاری وه ک ئه وه وابوو قورسای ی شه رمه زاری هه موو دنیا ی له کۆل نابیت. په نگ ی په ریوو و پروانی نی وێل، نیگای په رتوبلاوی له سه ر خالی ک، له سه ر شتی ک دانه ده وه رایه وه، به ته واوی ده ستی له با وه به خۆبوون به ردابوو، هه تا وه کو بی ری له و دۆرانه ده کردوه، زیاتر وێران ده بوو، ئاخه یاری کردن به سه ر

نویشتی مروّفتیک، تاوانیکی نه‌به‌خسراوه!

کوپه‌کانی حاجی سمایلی، له‌وکاته‌ی وه‌رزی ئیشوکاری کشتوکال پروو له که‌می ده‌کات، ده‌ستیان ئاوه‌لا ده‌بیت بو‌راوئ. هه‌میشه‌ تازی مامزکوزیان هه‌یه‌و تازییه‌کانیان له‌ ده‌شتی هه‌ولیرئ به‌ تاییه‌تی به‌رپرئی، به‌ناویانگه‌. که‌موايه‌ بچنه‌ راوئو که‌ گه‌رانه‌وه‌ که‌رویشک یان مامزبان به‌ ساموته‌ی زینی نه‌سپۆه‌ نه‌بیت. له‌گه‌ل زووریک له‌ راوچییه‌کانی ناوچه‌که‌ براده‌رایه‌تییان خوشه‌. له‌ سیساره‌ی‌را حه‌سه‌ن سیساره‌ له‌گه‌ل براده‌ریکی خوئی، میوانی مالی حاجی سمایلی بوون، بیستبووی حومیره‌ی کوپی حاجی سمایلی، حه‌یرانی زور به‌جئ و‌رئو به‌سۆز ده‌لئو ده‌نگیشی زور خوشه‌، له‌ ناوچه‌که‌ وه‌ک حه‌یرانزانیک نه‌ژمار ده‌کریت. حومیره‌ وه‌ک خانه‌دانئیکی خانه‌دان میوانداری میوانه‌کانی کرد، بو‌ دلخووشیی میوانه‌کانی، برپاریاندا سبه‌ینئ له‌گه‌ل چهند راوچییه‌کی دیکه‌، راوی خویان له‌ بناری زوورگه‌زراوی دابه‌خشن. به‌یانی له‌ ناویه‌ندانی زووری، دوو که‌رویشکی یه‌ک له‌ دوا‌ی یه‌کیان دیاردی کرد له‌ گه‌رمه‌لانی، تازییه‌ چوارپه‌ل به‌خه‌نه‌و گوئی به‌ریشووره‌کانیان، هه‌ردوو که‌رویشکه‌کیان له‌ عهرزئ داو به‌ ساموته‌ی زینیان وه‌کرد. بو‌ئه‌وه‌ی میوانه‌کان به‌ ناوچه‌که‌ ناشنا بکه‌ن، له‌و ده‌شته‌ پازو به‌رینه‌ی هه‌ولیرو گونده‌کانی و‌ بیرو ئاو و‌ چیا‌ی قه‌ره‌چوو‌غیان ده‌پرسی، له‌و کاته‌ی له‌سه‌ر زوورگه‌زراوی دانیشتن جغاریه‌ک بکیشن و‌ پشووه‌کی بده‌ن، به‌دریژایی نه‌و‌رۆژه‌ حه‌سه‌ن سیساره‌ له‌ ناوی گونده‌کازو شوینه‌کانی قه‌راو بیری ئاو و‌ پروبارو ریڭگاکانی ده‌پرسی.

حه‌سه‌ن سیساره‌ له‌ سه‌ر توقه‌ره‌ی زوورگه‌زراوی ده‌ستی له‌ بنگوئی ده‌نی و‌ بو‌ یه‌که‌مجار نه‌و حه‌یرانه‌ به‌سه‌ر ده‌شتی کاک‌ی به‌ کاک‌یی هه‌ولیریدا شو‌رده‌کاته‌وه‌:

لە گەل کۆمەرە کێ برادەران،
 راوی خۆمان داوێشتەوێ داری شە کرانی،
 ئاوی بن بەردی
 گەلی برادەریڤه راوی خۆمان باوێنه قەرەبێتک و قەرەبۆتکان،
 سەری بێژینگ بە سەری، ھەورازی قەرەما بستی کۆورە کە...
 بەینی دووسەرەو پیرداودی،
 ئاقاری تریە سەیان،
 دەو رووباری گردلانکە ی سەری گردی
 چەلتووکی بیرێ حاجی رەحمانی عالێ،
 جێ لیفکە شۆرو گەردن زەردان!
 حومێرە دەستی لە بنگوێ نا:
 نازانم بە کێندەرێدا ھەر برێم،
 دەمگۆ زەینی خۆ بدەنە ئەستوورایی دارکەران،
 گەیشتە گەروی سەنگەرەن،
 ماری بابی حەیرانیڤ لێناپەرێیەوێ لە کەندی باشتەپە ی
 شۆرپۆوێ لە زوورگە زراوی،
 دەگرتەوێ تەنگانە ی جاستانی،
 قوناوی گورگە ی، سەرچاوە ی ئاوی شە عەلی،
 بیرێ مەحمودی سەنان،
 سەر رێی کۆجباری مامە سێنیان،

چه‌نده شیرین بوو زهینی خۆم ده‌دایی هه‌ریانده‌داوه له کۆراو و چه‌غه‌ران.

له‌ ناویه‌ندانی زوورگه‌زراوی، هه‌رکه‌ راویان به‌تال کرد، کاکه‌په‌ش جله‌وی نه‌سه‌پی
وه‌رسوړانده‌وه به‌ره‌وئاوایی، رکیبی لیداو ته‌قره‌کوت^(۱) بۆ مالتی، تاوه‌کو دلتیابته‌وه
ناماده‌کاری کراوه بۆ دامه‌زاندنی میوانه‌کان.

حاجی سمایل و کوره‌کانی ته‌نیا له‌ خه‌می نه‌وه‌دا نه‌بوون نان و چیشته‌ بۆ
میوانه‌کان ناماده‌بکه‌ن و جی‌وبالینگانیان گه‌رم بیت بۆ خه‌وتن، یان و لاخه‌کانیان
تالیک به‌دن و شوینی هه‌وانه‌وه‌یان بۆ دابین بکه‌ن. به‌لکو به‌ پله‌ی یه‌که‌م
له‌ خه‌می نه‌وه‌شدابوون جیتی خه‌وتنی میوانه‌کان به‌رامبه‌ر ده‌لاقه‌و ده‌رگای
نه‌بیت و شوینه‌که‌یان گولله‌ نه‌یگرته‌وه، نه‌بادا له‌وشه‌وه‌دا ئاغاو پیاوه‌کانیان
هه‌لبکوتنه‌سه‌ریان و بیانده‌نه به‌رده‌سه‌ترپژی گولله‌ و میوانیک بپیکری.
چونکه‌ وه‌ک خانه‌خوێ نه‌وه‌یان به‌شه‌رمه‌زاری ده‌بینی بۆ خوێان. هه‌موو جاری
حاجی سمایل به‌ کوره‌کانی ده‌گوت میوان عه‌زیزه‌و خوشه‌ویستی خودایه‌،
ئه‌رکه‌ له‌سه‌ر شانتان وه‌کو گلینه‌ی چاو پارێزگارییان لێبکه‌ن، به‌جۆریک نه‌گه‌ر
گولله‌ بۆ میوانه‌کان بیت، ده‌بی سینگێ خۆتانی وه‌به‌رنین!

راسته‌ که‌ ده‌لێن مارانگه‌سته‌ له‌ گوریسی په‌شه‌له‌ک ده‌ترسی. له‌وشه‌وه‌وه
که‌ پۆسته‌مه‌شیت له‌به‌رده‌رگای هه‌ساری ئه‌وان خه‌لتانی خوێن کراو له‌سه‌ر
رانی کاکه‌په‌شی گیانی دا، کاکه‌په‌ش خۆی به‌رپرسیار ده‌بینی به‌رامبه‌ر
خوینی پۆسته‌می، بۆیه‌ هه‌موو هه‌ولێ خۆی ده‌خسته‌گه‌ر تاوه‌کو دووچاری

۱. ته‌قره‌کوت: به‌غار، یه‌کسه‌ر.

شەرمە زاریە کی دیکە نەبیت، بەرلەوێ شەرمە زاریی خوینی پۆستە مەشییتی
بشواتەو!

هەر لە مالنووستان هەتاوێ کو مەلای ئاوەدانی بانگی بەیانی فەرموو،
کاکه پەش لە حەساری، بۆ سەلامەتی میوانەکان، ئیشکی گرت. ئەوکاتانە ی
ئاوا بەتەنیا دەبوو، بەگۆ فکرو خەیاڵەکانی خۆیدا دەچوو، بەتایبەتی نەخشە ی
ئەوکارانە ی، خۆی لە بەرامبەریندا بە بەرپرسیار دەزانی و، بەر لە دەسپێکی
هەركاریک، بەوردی لە هێڵەگی دەداو پیلانی ژیرانە ی بۆ دادەپرشت. ئەو
بەیانییە، لەنیو خەیاڵی تۆڵە کردنەوێ کدا، بە بانگی کە لەباب راچلەکی،
ئاخر دەمیکە کاکه پەش دان بەجەرگی خۆیدا دەگرێ، بۆ ئەوێ تۆڵە ی خوینی
پۆستە مەشییتی لە پەفەت ئاغای بکاتەو. بۆ ئەو مەبەستە ش، لەگەڵ
هاورپێەکانی ئامادەکاری وردی کردووێ لە ئانو ساتی جیپە جێکردنی دان،
بۆ ئەوێ وێژدانیان ئاسوودەبیت بەرامبەر روحیانەتی پۆستە مەشییتی.

۱۷

پاشنیوه‌رۆی رۆژتکی پایزیی خۆله‌میشییه. پایز، جیی به رۆژه
 گهرمه‌کانی هاوینی له‌ق کردووه. سیبهری هه‌وره‌کان به‌خیراییه‌کی زۆر
 له‌هه‌ورازو نشیو و گردۆلکه‌کان به‌دوای یه‌کترا وه‌ک تارمایی ئاوا ده‌بن،
 هینده به‌هه‌رده‌اوان^(۱) به‌ره‌و کوستانی هه‌لده‌کشان، هیچیان له‌سه‌ر هیچیان
 رانه‌ده‌وه‌ستان، وه‌کو هه‌زاران تارمایی له‌که‌رنه‌قالتیکی گه‌وره‌دا هه‌لده‌ستانه‌وه‌و
 ئامبازی یه‌کتري ده‌بوونو لیک جیا‌ده‌بوونه‌وه‌و تیکه‌لای یه‌کتري ده‌بوونه‌وه‌،
 هه‌وره‌رنگ په‌ریوه‌کانیشیان به‌دوای خویاندا راده‌کیشا! جار‌جار له‌که‌لتینی
 هه‌وره‌کان تیشکی ئالتوونیی خۆر، سه‌ره‌تاتکیی له‌گه‌ل دارو دره‌خت و خاک
 و بوونه‌وه‌ره‌کانی سه‌ر زه‌وی ده‌کرد. له‌وکاته‌ی هه‌وره‌کان په‌رته‌وازه‌ ده‌بوونو
 دووباره‌ ئاوێزانی یه‌کتري ده‌بوونه‌وه‌، زه‌وی به‌سیماییکی ئه‌بله‌ق و چه‌په‌ساوه‌وه
 له‌که‌رنه‌قالتی هه‌وره‌کانی ده‌روانی.

شه‌نگه‌بییه‌که‌ی هه‌ساری وه‌ک خاتوونیکی شو‌خو شه‌نگ، قژی زه‌ردی
 شان‌ه‌و داوداو په‌ریشان کردووه. له‌حه‌یف و حه‌یبه‌تی ئه‌و هه‌وره‌سه‌رشی‌تانه‌ی،

۱. هه‌رده‌اوان: هه‌لده‌اوان، به‌په‌له، به‌هه‌شتاو.

به‌ری ئاسمانو رووخساری خۆریان گرتوووه، په‌رچه‌می زه‌ردی ده‌هراند!
 له‌ په‌رپه‌رۆچکه‌ی ئاسمانی قازو قورینگو مراوی وه‌ک له‌شکرکی
 رپ‌کخراو، پۆل پۆل ئاسمانیان خستۆته ژێربالی فپین و به‌ره‌و ئاقاری گه‌رمه‌سیر
 خسۆر ده‌بنه‌وه. چه‌ند گه‌رده‌لولیکی خا‌و و خلیچکو چکۆله، له‌ په‌نای دیوارو
 شوینه لایه‌کان لولیان ده‌خواردو سوورپیان ده‌دا. قه‌لقه‌لاشکو سوورپاتکو
 پشیلۆکه‌کان ده‌ستی خرپنی کچۆله‌کانی ناواییان گرتوووه وه‌ک خه‌رمانه‌ی مانگ
 جۆخینه‌یان به‌ستوه، یاری حیللانی ده‌که‌ن. نه‌و کچه‌ی له‌ هه‌موویان هه‌راشتر،
 نه‌و گۆرانیه‌ی ده‌گوتو نه‌وانی دیکه‌ش به‌ حیللانی، بۆیان ده‌سه‌نده‌وه:

هه‌ چه‌رمه‌ چه‌رمه‌ چه‌رمه‌... حیللانی
 حه‌ز له‌ بووکی خۆشه‌رمه‌... حیللانی
 بوکم دیت هه‌للارم دیت... حیللانی،
 له‌ گه‌ر وسووه‌لارم دیت... حیللانی،
 وسووه‌لاری دووگه‌ردی... حیللانی،
 چه‌ندم هه‌ینای و به‌ردی... حیللانی،
 له‌ بای خۆم ماره‌گه‌ردی... حیللانی،
 ماره‌ ماره‌ هه‌ربه‌زه‌... حیللانی،
 به‌ سنجاق و به‌ ده‌رزه‌... حیللانی،
 سنجاقۆکه‌ی زیترینه‌... حیللانی،
 بوکی مه‌ جاوی شینه‌... حیللانی

که چاویان به ریشی سپیی په شمه کیی گولّه جووتیاره کهوت، له شهرمان بازنه ی حیلائییان بهرداو خوځان له په ناو په سیوان په ستاوت و شاردوه. دهیانزانی سروشت چیدی دهستیان ناگری له دهرهوه یاری بکه نه! بهرگی هه ژاری در، دارو بهردو عهرزو بالندهی کیوی و مالی و ناژه له کان په نگیان گوراوه و په نگی پازیان گرتوه. چهند نمه بارانیک بوئی زهویان گورپوه، مارو میروو له کونو درزان خزاون، برکو کارکه ته ماته سه رما لییداون. کارکه ته ماته شینه کان به زهبری نیو (کای) نه بی، سوور نابن. بیستان به درانو مهرو مالاتیان تیبه دردا. زوورگه زراو، په نگی حوله میشیی گرتوه. گولّه جوتیره گولتیکی تاقانه یه، له پازیان ده پشکوئی، له قهراغ ریگاو سه ترخویه کان سه ریان وه دهرناوه. میشه ه نگوینه کان ده که ونه حالی خه لوه تکی شانوه، له نیو خه لیفه کانیان دهرگا له سه رخیان داده خه ن، تودهر له ناقاری بلاوده بنه وه، هه ریه که ی لاتیکي^(۱) داوه ته بهرخی. شوانو گاوان شهرتیان نوی کردوته وه، سه ری دوایین له وده کای گوندی سواق دران، بوو کو گواسته نه وه دهستی پیگرد. رۆژ، هیدی هیدی له کورتییان دا.

کاکه رهش ده میکه چاوه پروانی نه و هه رزیه که خه لکی ناوایی چیدیکه سه رما ری نادات له دهری و له سه ریانو سه کوئی نیو حه ساره کانیان بخه ون و، ده خزینه ژووران. نیازمه ندی تاریکه شه وکی نممه ی بارانباره بوته وهی وه بالی پوسته مه شیئی په حمه تی له سه رشانی خوی سووک بکات. هینده ی نه و تاریکه شه وانه خوشده ویست، هه ر به راستی په نگی شه وی گرتبو! دیاره نه و

۱. لات: (۱) که سیکی بیچاره، بیمال، لاکه وته و دهسته وستان. (۲) تیلمه زهوییه کی کشتوکالی که پوه بهر که ی نزیکه ی ۴۰ متر پان و ۸۰ متر دریژه. لیتره دا مه به ست دوه میانه.

کاتەى لە دایک بووبوو، دایى و باب نەیانزانیبوو ناوی لیبنیتن، ئەگەرنا دەبوو
لەجیاتى کاکه پەش ناوی شەوگەر بووایە!

هەركات تارىكایى بە دنیا وەردهبوو، ئەو دەبوو بە پاشای شەو، جەلەوى
برپارە سەختەکانى دەکەوتنە دەست خۆى. ئەوى بە پۆزى پروناک لییان
دەستتاند لە شەو ئەنگوستە چاوەکاندا وەریدەگرتنەو، دایم ئەو قسەیهى
دایكى وەبیردەهاتەو:

کورم ئارامت هەبیت، برۆشى میدان بەنۆرە دەکولیت! لەوشەوى کە
پۆستە میان کوشتو حاجى سمایل و مندالێكى سەرلانکیشیان بریندارکردو
ژنو مندالى ئاویان هەترەشبردى کرد، کاکه پەش هەستى بە نەنگى و نازارى
ویژدانى دەکرد، ژەنگى رقیكى ئەستوورى هەلدىنايهوو دەیویست بە نرخى
بوونى ئەو شەرمەزارییه بشواتەو. بە تاییه تی کە چارێ بە مندالەکانى
پۆستەمى دەکەوت چۆن لە ختوخۆراپى لە بینازیان هەلکیشان. سووکایه تی
پیکردنى سبهینه کەى سەرچۆخینان و راکیشانى کەزى دایکیشى، لە کوشتن
کە مەتر نەبوو! ئەو دەیزانى لە تۆلەکردنەو بەدەر، هەموو پیکه نینى دنیا
ناتوانن خەمەکانى داکى بشارنەو!

قسە کەوتە زارەکى، دەکەوتتە شارەکى! دیاربوو کاکه پەش لێرەو لەوى
هەوالی پەتک پسانە کەى ئەو سبهینه کەى موشیرئاغاو پیاوێ کەنى دژى باوکو
دایكى، پینگەشتبوو.

هیدۆ زۆر بەپەلەبوو، هەموو جارێ دەیگوت: با ئەوشەو بەسەریندا بدین،
لەوى زیاتر بیدەنگى پێ کەسرى شان بوو! لە کەپرەشینەى^(۱) جوله کان

۱. کەپرەشینەى جوله کان: بۆنەیه کى ئایینى جوله کان بوو، سەرەتای وەرزی پاییز

ده‌یگوت: نیتسا فرسه‌ته دنیا هه‌ورو هه‌لایه، نه‌گه‌ر ده‌ستیان وه‌به‌رده‌ستی نه‌ده‌ینو به‌رد‌یکیان نه‌که‌و‌یتته به‌رد‌دانی، ده‌مان‌خو‌ن، به‌زه‌ییان پیماندا نایه، ده‌یان‌ه‌و‌ی به‌جاریکی به‌مانتول‌خیننه‌وه، ناخر خو به‌لاش نه‌یان‌گوت‌وه مست له دریشه‌ی ده‌گه‌ر‌یتته‌وه!

هیدو ده‌یزانی کاکه‌ره‌ش زه‌لام‌یک‌ی ره‌شیدو به‌وه‌جه، به‌لام بو بریار‌دان له‌سه‌رخو‌ نارامه، بو‌یه هه‌موو جاری ده‌یگوت: تا‌کو کاکه‌ره‌ش میزی که‌فی ده‌کات، که‌ره‌ک ده‌زی! نه‌و هه‌موو ر‌قو تو‌وره‌یه‌سی له‌ناخی خو‌ی ناخ‌یبوو و به‌کو‌ل هات‌بوو، بل‌قی ده‌دا. خو‌به‌رزه‌فت‌کرد‌نی گران بوو، چون‌که زو‌لمو چه‌وسانه‌وی ده‌ره‌به‌گیاه‌تی هه‌موو سنو‌ور‌یک‌ی به‌زان‌دبوو، که‌ ناوی نا‌غا‌کانی ده‌هینا، وه‌ک خو‌ارد‌ن‌یک‌ی پیس ده‌یت‌فانده‌وه! نه‌وان مار‌شی پا‌بوون بوون له‌به‌رام‌به‌ر ناعه‌داله‌تی!

زه‌رده‌په‌ره‌و خو‌ر به‌ره‌و نا‌وا‌بوون را‌خوشی، گه‌له‌کو‌مه‌ی هه‌وره‌کانه‌و، هه‌ناسه‌یان له‌ناسمان به‌ریوه. له‌خو‌ه‌ل‌کو‌تانی کیش‌که‌پاساری بو‌ هی‌لانه‌کانیان، پیش‌بینی باران‌یک‌ی به‌لی‌زمه و سه‌ربه‌ک‌لاه ده‌کر‌ی، هه‌وره‌کان گه‌وال گه‌وال چه‌نگه‌بازو سواری سه‌ری یه‌کتری بوون، نه‌ستیره‌بیسه‌رو شوینن، که‌س نازانی مانگ له‌کو‌ییه! دنیا هی‌نده‌کشوماته‌حه‌په‌ی سه‌گی‌کیش ناب‌یستر‌ی. نه‌وه‌ی به‌دیده‌کر‌ی

نه‌نجام ده‌درا. له‌و بو‌نه‌یه‌دا جوله‌که‌کان که‌پر‌یک‌یان سازده‌کرد، هه‌موو می‌وه‌کانی نه‌و وه‌رزه‌یان پتیه‌هه‌ل‌ده‌واسی، بو‌ ما‌وه‌ی حه‌وت پو‌ژ به‌رده‌وام ده‌بوو. گوايه له‌و پو‌ژده‌دا موسا پی‌غه‌مبه‌ر به‌سه‌ر فیرعه‌وندا سه‌رکه‌وت‌وه. دای پتوره‌سمه‌که هه‌موو پتکه‌وه می‌وه‌کانیان ده‌خوارد و سپاس‌گوزاری په‌روه‌رد‌گاریان ده‌کرد. زو‌ر سال و‌ابوو که له‌و کاته‌دا باران بار‌یوو و دو‌ور نه‌بووه گه‌نده‌به‌له‌یه‌کیش بدا.

به س شوقی بیرنه و ته کانی نهو دیوی زورگه زراوی له بن زگی هه وران، وه ک ناگریکی سوورباوی نیو چره دوکهل، خوی نمایش ده کرد.

شه ویکی هینده تاریکه په نجه ت له نیو چاوی رابکهن، نابینی ا هه ور به جوریک زگیان به عه رزییه وه ناوه، وه ک بیان هوی نهو بوشاییه ی بهینی عه رزو ئاسمان پر بکه نه وه!

نه وان شه ش که سن، هه ر شه شیان تفهنگو فیشه کدانیان پرفیشه ک، ئاماده ن. نه وشه و شه وی حیسابه، ده مینکه چاوه روانی شه ویکی وان بونه وه ی رۆحیانه تی رۆسته مه شیتی تیدا ئاسوده بکهن. به رله وه ی به رهو مالی ره فعت ئاغای بکه ونه پړی، کاری هه ریه کیکیان دیاریکرا. ته نها له سه ر نه وه ماوه خه لکی ئاواپی له جی و بالینگانیان بخزینو کرخه و بن. شه و راشکا، خانووی ره فعت ئاغای، چوار قولغه ی هه یه، له هه رگۆشه کی خانووه که، قولغه یه کی له شیوه ی میحرابی مزگه وتی لی دروستکراوه، هه ر قولغه ی چوار ده لاقه ی بچووکی به نه ندازه ی له په ده ستیکی تیدایه بو شه وه ی لووله ی تفهنگی بو شه ره تفهنگی تیرا به نه ده ری. هه موو قولغه کان ده رگیان له ژوورییه، له دیوی ناوه وه ی هه ساری نه گه ر قولغه تفهنگداری تیدابیت، بیگومان نه وه ی له ده رهویه گیانی سالم ده رناباو ده کوژری، به لام نه گه ر که سی تیدا نه بیت پیچه وانسه ده بیت هوه، قولغه که ده بیت ه مه ته ریزو سه نگه ری نهو که سه ی له ده ره وه لووله ی تفهنگه که ی له نیو ده لاقه که داوی.

له دیرزه مانه وه، هه لکو تانه سه ر قولغه و ده ست به سه رداگریتی، کاری پیاوه ره شیدو به وه جو له خو بوورده کانه، هه موو که سی ک زاتی نهو گیان بازیه ی نییه! هه رچه نده هه ر شه شیان زه لامی به وه جنو نهو کاره یان له ده ست دیت، به لام

کاکه‌پەش پیتی وایه سه‌لیمو هیدۆو نه‌نهر، له‌به‌ر خوشه‌ویستییان بۆ مائی حاجی سماییلو کۆرپه‌کانی و نه‌ستانده‌وه‌ی تۆله‌ی نه‌وان له‌ ناغاگان، هاتون، بۆیه‌ پیتی به‌ که‌سیان نه‌دا شوینه‌ هه‌ستیاری مه‌ترسیداره‌کان بگرن، نه‌بادا تووشی پێکان بینو بۆ هه‌تا هه‌تایه‌ تێیدا شه‌رمه‌زار بن!

کاکه‌پەش پشتی بۆ هیدۆ و نه‌نهری داهینایه‌وه، یه‌ک له‌ دوا‌ی یه‌ک به‌سه‌ر پشتیدا بۆ سه‌هربانی نه‌و خانووه‌ی به‌رامبه‌ری ده‌رگای مائی په‌فعت ناغایه، سه‌رکه‌وتن. هه‌رکه‌ دامه‌زران، حاکمیه‌ت و سه‌رده‌ستی هه‌ساری که‌وته به‌ره‌حمه‌تی لوله‌ی تفه‌نگه‌کانی نه‌وان. کاکه‌پەش به‌ هیدۆی گوت: تا وه‌کو که‌سته‌کیکت بۆ ناویم، ته‌قه‌ ده‌ست پینه‌که‌ی! نه‌وانی دامه‌زراندو گه‌رایه‌وه لای سێ که‌سه‌که‌ی دیکه، که‌ سه‌لیمو حوسین و عومیره‌ی برای بوون.

کاکه‌پەش پیتی به‌ هیچیان نه‌دا له‌ خۆی به‌ده‌ر، که‌س هه‌لبکووتیتته‌ سه‌ر قولغه‌کان، که‌ زۆر مه‌ترسیدارو یه‌کلاییکه‌روه‌و بوون. یه‌ک له‌ دوا‌ی یه‌ک قولغه‌کانی گرتو هه‌ر قولغه‌ی راده‌ستی یه‌کێکیان کردو لێی دامه‌زرانو لوله‌ی تفه‌نگیان تێدا بردنه‌ژووری. دووایین قولغه‌ که‌ ده‌کاته قولغه‌ی چواره‌م، بۆ خۆی لێی دامه‌زراو لوله‌ی تفه‌نگی تێهاویشته‌. نه‌و قولغه‌ی کاکه‌پەش لێی دامه‌زرا، له‌ ده‌رگای مائی په‌فعت ناغای زۆر نزیکتر بوو تا قولغه‌کانی دیکه، نه‌و ده‌یزانی له‌ وه‌کاته‌ی ته‌قه‌ ده‌ست پیده‌کات، یه‌که‌م قولغه‌یه‌ که‌ په‌فعت ناغا خۆی ده‌گه‌یه‌نیتێ بۆنه‌وه‌ی ته‌قه‌ی تێدا بکات. ته‌واوی خه‌لکی ناوایی نوقمی خه‌ویکی قوولی زستانه‌ن. نزیکبوونه‌وه‌ی هه‌وره‌کان له‌ عه‌رز، هینده‌ی دیکه بۆته‌ سه‌رپۆش بۆ داپۆشین و خنکاندنێ هه‌رده‌نگیک.

هه‌وری په‌شی وه‌ک قیر، شو‌را به‌یان به‌رداوه‌ته‌وه. شه‌وه‌زه‌نگیکێ خامۆشو

بەسامو بێدەنگ، هەر دەلێی زیروح لەو گوندەیدا نەماوە! کاکه‌پەش دەستی
لە عەرزێ کوتاو کەستەکیکی هێندەیی هیلکە قازیکێ وەبەردەستی هات. لە
نیوەی شەو لایداوەو دنیا نوقمی خەو، هەورەکان دەپرووشین و دەلێی ئیستا نا
ئیستا دەرکی کوندەیی ئاوەکەیی دەکرێتەووەو دەشتودەری لە ئاوێ هەڵدەکیشتن.
کاکه‌پەش کەستەکەکەیی بۆ هیدوێ هەڵدایە سەر ئەو بانەیی لەگەڵ ئەنوەری
لێی دامەزراو، بە ناماژەیی دەستپیکردنی تەقەو دەستپێژی تەفەنگ.

هیدوێ لە خواپەکی دەوێست، دەمیک بوو نیوپیچی هینابوو، قەرمژن
شریقەو گێزەیی گوللان بێدەنگی شەویان تێک بردو هاپەیی کرد! پەردەیی بێدەنگی
ئەوشەووەی گوندیان درێ. لەگەڵ یەکەم دەستپێژ، وەک کاکه‌پەش مەزەندەو
پیشبینیی کردبوو، پەفەت ئاغا خۆی هەڵکوتا بگاتە نیو ئەو قولغەیی
کاکه‌پەش، بەئومێدی ئەوێ خۆی لەگەڵ پەفەت ئاغا دەستەویە خە بەرەو روو
بیتەو، لولەیی تەفەنگی تێهاویشتبوو. مەزەندەکەیی راست دەرچوو، ئەو هات
ئیستا کەوتۆتە ژێر ئاگری لولەیی تەفەنگەکەیی! هێندە تاریکە نەیزانی کێیە
بەرەو ناو قولغە کە دیت، بەلام دڵنیایە یان پەفەتە یان مشیری کورپەتی.
پەفەت ئاغا بێئاگا لەوێ قولغە کە گیراوەو لولەیی تەفەنگی کاکه‌پەشی
پاشای شەوی تێدایە. شریخەو قەرمژنی تەفەنگان لە سەرماڵی ئاغای، پەییامی
دڵخۆشکەری بە کرمانجەکان دەبەخشی!

لەگەڵ یەکەم هەنگاوه‌لەینانی پەفەت ئاغا بۆ قولغە کە، کاکه‌پەش
پەنجەیی لەسەر پەلاییتەکی تەفەنگەکەیی داگرتو پەفەت ئاغای ئەنگاوتو
بۆرەیی لێهەستاندو بە پاشدا کەوت.

کاکه‌پەش هەستی کرد نامانجیکێ پینکا، چونکە گوێی لێبوو تەفەنگی کەسی

پێکراو کەوتە سەر زەویو لە دەستی بەربۆوه. بەلام تاریکیە کە ئەوەندە دژوارە، تەنانت وەک تارماییش کەس نابینریت، کەچی ئەو دڵنیابوو کە نەک هەر پەفەت ئاغای ئەنگاوت، بەلکو بارووتیش چۆتە نیو برینە کەى، چونکە زۆرى لى نزیك بوو. ئۆخزنیکی لە دلى گەرا کە تۆلەى سەردەرئۆ بەردەرئى لیکردەوه! پەفەت ئاغا هاواری کرد: بمگەنى بریندارم، کەس نە چیتە نیو قولغەکان، چونکە هەموو گیراون! تەنیا لاقەکانى لە بەردەرگای قولغە کەى، لە پشتینی بۆ سەرئ گوللە نایگریتەوهو خۆى ئاوقای^(١) دیواری کردووه. کاکەرەش بۆئەوهى فەراقى رەشى لیبیری چوار پینچ گوللەى دیکەى پیوئەناو هەستى لیبری. دوو بۆنى دژبەیه ک ئەوینۆهێ پرکرد: یەکیان بۆنى بارووت و مردن، ئەوهى دیکەیان بۆنى یەكەم بارانى سالى، بۆنى خاك و بۆنى ژيان!

پیاوهکانى ئاغای، لە دیوهخانۆ لە مالىرا تەقەیان دەکرد، بۆنى بارووت لە گەل بۆنى باران ئامیزیان بەیەکتەردا کردبوو. دوو کەلى تەفەنگەکانو بۆنى بارووت لە حەسارێ داوێستا، لە گەرمەى ئەو شەپەرگوللەو شریقەى تەفەنگو گۆرەى قەوانۆ گیزەى گوللانە، ژنیك هەلەلەیه کى پشتیانوى و خوشحالى کیشا، کەس نەیزانى کێیە، دەنگە کە لە لای مالى رۆستەمى رەحمەتییه وهات، تەنها ئەوانەى لە دەری بوون ئەو هەلەلەیهیان بیست، کە ئەوانیش کاکەرەشو هاوڕێکانى بوون. ئەو هەلەلەیه، تینو گۆرپێکی دیکەى پێبەخشین! هیدۆ هیندەیان لى داخدار بوو دەرگای مالهۆهى بە گوللان داپیژا. بە باى گوللان چرایان کوژایهوه، لە گەل کوژانەوهى چراکان، بارانیش دەستى پێکرد.

١. ئاوقا: خۆ لە گەل جووتکردن، خۆ پیوهنوساندن.

کاکه پەش کە زانی کاری خۆیان کردووه، لولەسی تەفەنگە کە ی لە کونی دەلاقەیی قولغەیی دەرھینا، بە پە لە وەک تەشی بادراو خۆی گەیانە هەموویان لە سەریان سووړا، هەمووی بە سەرکردنەوه، دەستیکی لە شانی دان: تەواو با برۆین! هیدۆ ئەنوەری بە کەستە کێک ئاگادار کردووه. هەر لەوێ سەلیمۆ ئەنوەر هەر یە کەو بوو گوندە کە ی خۆیان بەرەو مآل چوونەوه، کە زۆر نزیک بوون، بوو ئەوێ بەر لە رووناکی بەیانی، بگەنەوه مآلەکانیان.

بەیانیی دا، نوێژکەرەکان نوێژی بەیانیان کردو خەلکی گوندی لە خەو هەستان. بارانێک دەباری دەتگوت ئاسمان هەموو کونەکانی کردوونەتەوه، وەک ئەوێ بیهوێ بوونی خوێن و بارووت و دوکەلی داوێستاوی تەفەنگان بشواتەوه و قەوانەکان بسمیل بکات، بە ئومیدی ئەوێ غوسلی زۆلەو زۆرداری لە پەفەت ئاغای دەر بکات و قریژی پیسی و چلک لە نوکەر و پیاوێکانی بشواتەوه! هەتا چاو هەتەر دەکات ئاو بریقەیی دێ، هەموو خەتە جووتەکان ناویان تێدا داوێستاوه و باران کەلێنی ناداتی!

کاتی نانی بەیانییە، خەلکی گوندی هەر بابایەو بە بیانووی قەر زکردنی جامە شەکرێک، پیالە دەرمانچایە ک، دەچنە مآلی یە کتری، بوو ئەوێ هەوالی ئەو شەپەتەفەنگەیی شەوی رابردوو بوو یە کتری بگوازنەوه. بە مآلیکو دووان دلیان ئاوی نەدەخواردووه، هەوالەکانیان ئالوگۆر دەکرد، هەر زوو زاندر پەفەت ئاغا بە سێ گوللە ی بریندارەو برینەکانی هەرچەندە سەختن، بەلام لە پشتینی بەرەو خوارن، هیندە ی جوانە گایێکی خوێنی لەبەر رۆشتوو، ئەگەر دکتۆرەکان ژیانیشی بە بەردا بکەنەوه، ئەگەری ئەوێ هەیه لاقی ببردێتەوه. هەر شەوێ کە ی رڤاندووێانە نەخۆشخانە ی شاری، گوللە یەکیان کلاوێ ئەژنۆی هەلتەکاندبوو و

کردبوویه برووش، یه کٚیکیش له پیاوه‌کانی، شاننی راسته‌ی برینداره، سهردارو بنداری تفه‌نگی ره‌فعت ئاغای چهند گولله‌یه‌کی پٚیکه‌وتووه.

ئهو هه‌والانه، له زاری نۆکه‌رو خزمه‌تکاران، له حه‌ساری مالی ئاغای سهریان وه‌ده‌رده‌نا. خه‌لک وه‌کو جوچه‌چۆله‌که، چۆن زاری ده‌کاته‌وه‌ بۆ ئه‌وه‌ی دایکی شتیکی له زاری بناخنی، ئاوا زارو گوٚیان بۆ هه‌والی نوٚی ده‌کرده‌وه‌!

له کاتی نه‌شته‌رگه‌ری برینه‌کانی ره‌فعت ئاغای، که یه‌کیان له بن کلاوه‌ی نه‌ژنۆی ته‌قیبووه‌و وٚرانی کردبوو، ئاغاکان به‌ هیچ شیویه‌ک قایل نابن لاقی بېردٚته‌وه. پۆلیس له مشیرئاغای ده‌پرسن: گومانتان له کییه؟ ئه‌ویش ده‌لی: باوکم ده‌زانی، هه‌تا به‌هۆش خۆی نه‌یه‌ته‌وه ناتوانین هیچ بریارٚک بده‌ین.

هه‌رچه‌نده‌ کاکه‌په‌شو هیدۆ چاوه‌روانی ده‌ستگیرکردن بوون، دیاربوو ئهو دواکه‌وتنه‌ له به‌رژه‌وه‌ندی ئه‌واندا‌بوو. به‌یانیه‌که‌ی، کاتی‌ک پۆلیس هاتنه‌ شوٚنی رووداوه‌که، هه‌موو قه‌وانه‌کانیان کۆکرده‌وه، شه‌ش تفه‌نگو سٚی ده‌مانچه‌ ته‌قه‌یان پٚیکرابوو، ئه‌وه‌ش وای ده‌گه‌یاند ته‌قه‌که‌ره‌کان نۆ که‌س بوون، به‌لکو له‌وانه‌یه‌ زیاتریش! دیاره‌ به‌ نه‌نقه‌ست بۆ ته‌فرده‌انو سه‌رلیش‌شو‌اندنی پۆلیس به‌ ده‌مانچه‌کانیش ته‌قه‌یان کردبوو، هه‌رواش ده‌رچوو. کاتی‌ک ره‌فعت ئاغای هاته‌وه‌ هۆش خۆی به‌وه‌واله‌ی زانی که زیاتر له نۆ که‌س ئهو کاره‌یان نه‌نجامداوه، بۆیه‌ له داواو سکا‌لا تۆمارکردن له‌سه‌ر مالی حاجی سمایلی ده‌ستی راگرتو سه‌رچیخ چووا! هه‌رچه‌ندی ده‌یه‌تیناو ده‌یبرد نه‌ده‌چووه‌ ئه‌قلی و باوه‌ری نه‌ده‌کرد که کوره‌کانی حاجی سمایلی له توانایاندا بی‌ت ئهو کاره‌ساته‌ نه‌نجام بده‌نو ئهو هه‌موو خه‌لکه‌ به‌ تفه‌نگه‌وه‌ ئاماده‌ بکه‌ن. بۆیه به‌ پۆلیسی ده‌گوت گومانم بۆ هیچ‌که‌س ناچی، ئیوه ده‌بی‌ت سه‌ره‌داوه‌کان بدۆزنه‌وه.

دووەم پۆژیوو بێپسانەو باران دەباری و کەلێنی نە دەدای، پیاو بە تەمەنە کان دەیانگوت: دەشتو دنیای رەباس^(۱) کرد! لە دوای ئەوێ شۆرایی هەورەکان فتراقیان دا کەوت هیندە ببارن، لە بنی هەریبەرینگاندو^(۲) پۆنی کرد. بایە ک هەلیکرد هەموو هەورەکانی شیتال شیتال و پەرته وازە کردو بە دەم پۆشتنەو، بەرمیچی ئاسمانیان دەلستەو و زەویش چیدی توانای قووتدانی ئەو هەموو بارانە نە مابوو!

لە دوای ئەوێ ئاغاواتی ناوچە کە لە نە خوشخانە لە لای رەفەت ئاغای گەربوونەو، هەریە کەیان بە مەبەستیکی تایبەتی تۆمەتی ئەو گۆللە بارانە دێدایە پال یەکیک کە کۆنە غەرەزی خۆی لە گەڵ هەبوو و دەیویست لە وێستەو، بە هەلواسینی ئەو تۆمەتە بە بەرۆکی ئەو کەسە خۆی دەیویست، حیساباتی خۆی لە گەڵ ساف بکات! یەکیان دەیویست پۆلوی بن خۆلە میشی چەندان سالی دەوژمندی بایریانیان لە گەڵ بەرەبایی ئاغاییکی ناوچە کە دوو بو بگەشی نیتەو، ئەو دووژمندی یەیان بو نوێ بکاتەو!

ئەحمەد ئاغا کە ئاغای چوار پینچ گوندان بوو، گەورە ئاغاواتی ناوچە کە بوو، دیارە قسە ی کارب، دەبی ئەو بیکات، قسە ی ئەو خەلکە ی بە دل نەبوو، چونکە ئەو نوێ کردنەو دووژمندی نیوان دوو بەرەبایی ئاغایان بوو: پۆلە ئیو نازان! «گورگ زگی یە کتر نادرن!» ئەو جەوان هیچ کۆنە غەرەزێکیان لە گەڵ رەفەتی نە ماو و نییانە، کەواتە نایست خۆیە خو دەم لە برینی یە کتر

۱. رەباس: تێژاو.

۲. هەریبەرینگاند: هەلبرینگاند، هەلبرینگاندن. ئەوکاتە ی هەور بەرینگی ئاسمان بەردە دەن و دنیا پووناک دەبی.

بنیسن! هه موویان به جوړیک هیډمه گرتی بوویون، به وهی چۆن زیاتر له نو
چه کدار زاتی نه وه بکه نه کاره ساته بخولقینو وه کو به رزه کی بانان بو
دهربچنو هیچ سه ره داوړیک له دواي خوځانه وه به جی نه هیلن! پییان وابوو نه
ده ستوه شانندو ده ستوه که ریه له توانای کاکه ره شو هیډوی به دهره!

له دواي چاکبونه وه و سارپژبونی برینه کانی، لاقی راستی هه به ته واوی
سه قهت بو، به جوړیک وه ک پارچه گوشتیکي بیگیانی پیوه هه لو اسرابی،
زور له لاقی چه پی کورتتر بوویو وه. ده لینگى شه رواړه که یان بو ده به ستا،
هیڼده باریک بوو هه ست نه ده کرد نه و لینگه شه رواړه شتیکی تیدا بیت! بویه
به ناچارى، له کو تاییدا لاقیان له رانیړا بریه وه!

ره فعت تاغا به جنيودانه وه دهیگوت: چه ندېم هاوار کرد نه وانه ی خه لکمان
لی هان ده دن بیان کوژن! نه گهر به قسه ی منتان کرد بایه توشی نه و حاله ی
نه ده بووین که نیستا غه نیمی خو مان ناناسین، خه لکی دیکه شمان پی
فیرده بی! نیستا سه ری، له لاقی چه پ و دوو شه قهری^(۱) بنبالى، وه ستا وه ته وه!
له بهر چاوی خه لکی نه فسی خو به زور زانی، ری پیڼه ده دا رڼگابکاتو هه ستیته
سه ری، نه با دا خه لکی بیبیینو چیژ له سه قه تبوونو نیوه نیسنسانبوونی
بیبن! نیډی نه ره ختی تفه نگو نه قایشو و قروشی ده مانچه ی به که مه ریه وه
به ند نابى! له جیاتی گه ران به دواي ره ختی حه سیب قادری که رکوکى و
کیفه ده مانچه ی دانسته، ناچار بوو به دواي شه قهری بنه نگرى نویدا بگه پړ!
له ورژوه له ره فعت تاغا وه بوو به تاغایه کلاق! له جیاتی به خو دا چوونه وه و

دەستبەردار بوونی ئازاردانی خەلکی، زۆر لە جاران دلپەترو بیبە زەییتر بوو! ئارەزووی سەمکارانە بە جۆریک سواری سەری بووبوو، وای دەبینی قەرەبووی لاقە کە یو سە قەتبوونە کە ی، لە ئازاردانی خەلکی هەژاردا دەست دەکەوتیت. هەرکە کرمانجیکی دەبینی، لە زەینی خۆی وای وینا دەکرد کە ئەو بریندارو سە قەتێ کردوو، یە کسەر غەریزی تۆلە سەندنەو سەری سواری سەری دەبوو!

دوو کوپری گەنج لە گوندیکی ئەو بەری پروبارە کە، هاتبوون بە دوا ی هیستەرە ونبوو کە یاندا بگەرێن. بە پشت مائی رەفەت ئاغایدا دەرۆن. لەو کاتەدا ئاغا یە کلاق بە خۆی دارشە قەکانی بنههنگلییهوه لە سەر کورسییه ک لە پیش دەرگای دانیشتوو، تەنها لە پشترا ئەو دوو گەنجە ی دەبینی، هەرا دەکاتە پیاوێ کانی: لێنە گەرێن ئەو دوو گەنجە بڕۆن دەستگیریان بکەن و بۆ میان بهێنن تەو یلە ی و لاخان! ئەوانیش دەستگیریان دەکەن و بە پارە سووان^(۱) دەیانەنە تەو یلە ی و لاخان.

ئاغایە کلاق دەلی ئەو کورسییەم بۆ بیننە تەو یلە ی! فەرمان بە پیاوێ کانی دەکات بە گوریس سەراوین هەلیانواسن! دوو گەنجە کە، هەرچەندی دەستەو دامینی ئاغای دەبن و دەلێن ئاغا بە خوا ئیمە هیستەرمان لی ونبوو و بە دوایدا دەگەرێن و کاسبی مائی خۆمانین! وەلی ئاغایە کلاق دەلی: نە خیر، ئیو هاتوون قولغەکانی پاسەوانی مائی ئیمە بە سەریکەنەو سۆسە ی بکەن بۆ ئەو ی شەو ی بینە سەرمان، دەبی پیم بلێن کێ ئیو ی رەوانە کردوو؟ لە دوا ی ئەو ی سەراوین هەلیاندە واسن، قەننە یە ک دادەگیرسینی و دەلی: دە ی،

۱. پارە سوو: پالە ستق، پالە پە ستق.

دوکه‌لی کای جوّیان^(۱) له ژیر لووتیان بکه نه وه و قامچیکوتیان بکه نه هه تاوه کو دان به تاوانه که یاندا ده نین! به دوکه‌لی کای جوّی وه ک پړوی قانگیان ده دن. هه رچه ندی هاوارده کهن: بیتاوانین! که چی ناغایه کلاق نابییستی یان نایه وی بیبیستی، تاوه کو هه ردوکیان له هوش خویان نه چن و ئاره زوی نازاردانی تیرنه بیت، ده سته رداریان نابیت. ئه و، له نه شکه نجه و سوو کایه تیکردن به خه لک، چیرې ده بینې و ده یو سته به ده ورویه ری بلې وه ک جاران هیزو توانای به سهر خه لکدا ده شکې و هه رچی بیه وی ده توانی بیکات!

۱. دوکه‌لی کای جوّ: دوکه‌لی کای قه سه‌لی جوّ، زور تیزه و هه ناسه نه نگ ده کات.

۱۸

دیوه زمه‌ی دهره‌به‌گایه‌تی بالی به‌سەر وڵاتدا کیشاوه، هه‌موو کونو که‌لیننیک‌ی ژبان‌ی ته‌نیوه. ئەو تاعوونە ڕەشه، دیارنیه‌ی چاره‌نوسی جووتیاره‌کان به‌ره‌و چ ئاقارێک ده‌بات! ڕۆژ به‌ ڕۆژ دزیوترو پڕنازارتر ده‌بێت. دیوه‌خانه‌کان وه‌ک زیندان‌نیک‌ی کۆیله‌ بێخه‌ونه‌کانی لێهاتووه. به‌ شانازییه‌وه‌ ده‌لێن بۆته‌ جینگای قاتیل و مه‌حکومان. زۆریه‌ی گوندنشینان ته‌نها له‌ هه‌ولێ ئەوه‌دا بوون زگی منداڵه‌کانیان تیریکه‌ن، بۆته‌وه‌ی له‌برسان نه‌مرن. سه‌رباری ئەو هه‌موو چه‌وسانه‌وه‌و کوله‌مه‌رگییه‌، نه‌خۆشیی سیل‌یش خه‌لکی په‌ریشان و ماندوو کردبوو.

توفیق، ته‌مه‌نی دوازه‌ سالان بوو که‌ لێی قه‌وماو به‌ نه‌خۆشیی سیل دایکی له‌ ده‌ستدا. ئاخ‌ر هه‌یشتا له‌ خه‌م نه‌پاسابوو و زۆری پێویستی به‌ ئامیزو سۆزی دایکی هه‌بوو. هه‌رچه‌نده‌ ژنی ئاوابی زۆریان دڵنه‌وایی و سۆز به‌سه‌ردا ده‌باراند، به‌لام هه‌رگیز قه‌ره‌بووی ئامیزی پر له‌ میه‌ری دایکی بۆ ناکه‌نه‌وه‌. شه‌وان له‌ ئامیزی باوکی خۆی گرمۆله‌ ده‌کرد. دیاره‌ ڕۆژگار ئەوه‌شی پێ ڕه‌وا نه‌بینی و پێی وابوو بۆ منداڵنیک‌ی وا زۆره‌، بۆیه‌ له‌ دوا‌ی سالو نیوێک باوک‌یشی به‌ نه‌خۆشی گه‌روخه‌ مرد. توفیق، له‌ گه‌ڵ براگه‌وره‌که‌ی خوشکی به‌بێ دایکو باوک‌مانه‌وه‌. براگه‌وره‌که‌ی هه‌ر زوو، نه‌یه‌یشت کفنی باوکی زه‌رد بێت، خوشکه‌که‌ی بۆ خۆی به‌ژن داو ژن به‌ژنه‌ی پێکرد. زۆر نه‌دارو ده‌ستکورت

بە سەردینی؟ ناخر دوایی رابکات بۆ ھەتاهەتایە نایدۆز مەو! ھەر نەیدەوێرا ئەلفازی بەرانبەری بگەرێ. بەو دەردی سەرییە، تاوێ کو تەمەنی بوو بە پازدە سالان خەمەتی براو براژنی کرد، دوایی دەستی بە پێنجبەری خەلکی کرد، ھەرچی پارو پولیکی پەیدادە کرد لە دەستی براو براژنی دە کرد، ئەوانیش بۆ تاقە جارێکیش دەستە جلیکیان پێ پەوا نەبینی، بەردەوام جلیکی کۆنی خەلکی لە بەردە کرد، وای لێھات توفیق ھەموو شوێنیکی لە مائی خویان پێ خوشتر بوو، ئەو مائە تاوێ کو دایکی مابوو بۆی وەک بە ھەشت بوو، ئیستا لێی بۆتە دۆزەخو بەوی بیٹ ھەرگیز پرووی تینە کاتەو! تەنھا ئەو کاتەنای چاوی لە چاوی براژنی بزدەبوو، بە ژیان ئەژماردە کرا. بگرە منداڵیشی پێ بەخێودە کردو قەتیش لێی رازی نە دەبوو، دایم پرتە و بۆلەیی بوو. ئەگەر درەنگ چووبایەو مائی دە یگوت: توفیق حالۆری^(۱) بوو بە مائی ناکە و تەو بەو ئەوێ کارێکمان بۆ نە کات. وای مەزەندە دە کرد توفیق لە گەل برادەرەکانی، پەنگە خوشی لێ گوزەرایی. ئەگەر زووش دە چۆو مائی، پێدە گوت: کێرا ھاتییەو؟ دە توژێک ئێرە چۆلکە! دە لێی پاسەوانی منی! بە خوای بە کاکت دە لێم چارەکت بکات!

توفیق ترسی ئەوێ بوو ئەو ژنە، براکە ی لێ ھانبەت، براش کتومت تووتی، ئەوێ ژنە کە ی دە یگوت، کاوێژی دە کردەو، دوور نە بوو ئەو ژنە زماندارە پروژێک تۆمەتیکی وای بۆ ھەلبەستێ لە گەل براکە ی بەرانگزی یە کتریان بکات، بۆیە بە باشی زانی ھەر لەو گوندەش نە مینێ! پویشت و لە گوندیکی نزیکی گوندە کە ی خویان، لە لای مائە مەردارێکی خاوییداو بە شوانی دامەزرا، ئەگەر بە نانەزگیش بیٹ، نامادە یە پێنجبەری ھەر کارێک بی، بیکات، بەس

۱. حالۆری: کاتیکی بەران سەرەختی جووتبوون، بە میگە لە مەپی خۆی داناسە کئی و دە چیتە گز مەپی میگە لی دیکە.

له ژیر چه پۆکی براژنی پرزگاری بیت! نهو چهند ساله ی، هیچ کارنک نه ماوه نه یکات، دهسته قه لیشاو و په نجه کوتمه کانی، شایه دن.

به شهرتی ساله وه ختیک به شوان دامه زرا، دوازه مانگ بۆیان به چته به رمه پری، ئیشوکاری دیکه شیان له گه ل بکات. شهرتی شوانیه که یشی له مووچه و به رات به وشویه پیکهاتن: نیو عه به گه نمسی قه ندهاری، دهسته جلکینکو دوو جووت کراشی بنلاستیکی تایه ی نۆتۆمبیل، له نیو دوو پۆژان چه ننگه توتوتنیک هه رته لی و دهفته رسیگاری بافره. هه رکات شوانیه که ی ته وانه کردو شهرتی نه په راند، جلکو کراشه کانی جیهیلنی و پرا.

هه موو سه ره شهرتان له ژیر فشاری براژنی، براهه گه وه که ی دههات مووچه و به راته که ی وه ده گرتو بۆ ژنه که ی دهیبرده وه. به و حاله شه وه، توفیق مالی خۆیانی و له به رچای رهش بوو بوو، هه موو شوینیک له بنچه پۆکی زردا کانه ی براژنی پی خۆشتر بوو! رینه جبه ری خه لکی و شه ونخوونی و به رده رگای هه موو خه لکی پی باشتر بوو له و زه لاله ته ی لای براژنی!

هه موو جارێ توفیق دهیگوت: نه من زانیومه چه په روکی زردایکی، به لام قهت نه بیستوو وه نه مزانیوه زر براژنیش هه یه! هه میسه نه و پرسیاره ی له خۆی ده کرد: ده بی بۆچی بیه وی زه جرکوژم بکات؟ چۆ به هره ی چیه بۆی؟

توفیق له به ر خۆیه وه دهیگوت: په ننگه نه و رکو کینه ی به هوی نه وه و بیت، به خیلی به ده موچاو و رووخساری من بیت که رووخساریکی له بارو جوانم هه یه. براژنم به هوی نه خۆشی خوریکه، ده موچای قووت بووه، وه ک په لکه شووتی مریشک دهنووک کوتیان کرد بیت! نه گه رنا له قازانج زیاتر به قه د نووکی دهرزیه ک زیانم بۆ نییه. نه وه نییه سالیک په نچ ده ده م،

مووچەو بەراتە کە ی لە دەستی ئەوان دەکری و دەست لە گونان دەردەچم! ئەوێ
 بۆم دەمینیتەوێ لەشیکی شە کە تو ماندوو و دلێکی بریندار!
 توفیق هەر بە تاقی تەنێ شەوین و شیوە خواری دەکرد، فرچکی کارو
 بەرخە تازە لە دایکبووەکانی دەدا و زایمانەکانی رزگاردەکرد، بەرخە میشکەو
 کارە میشکە دایکمردووێکانی لەبەر مەرو بزنە بیچوو مردووێکان دەبانان دەوێ.
 ناخر ئەوێ سەری سێ شەرتانە لە لای ئەو مالهێ ماوە تەوێ، بە جۆریک لە
 شوانیدا شارەزا بوو پتوێستی بە رینمایی کەس نییە. شەوان دەخزیتە نیو
 قاپووتە کە ی بۆ ئەوێ گورگە خەوێکی بکات، دەستبێنی لە بەرانە کان دەگرتەوێ.
 ئیستا مانگە شەوێکە، ئەستێرە زەقە زەق دەرواننە توفیق و سەگە کە ی
 میگە لە مەرپە کە ی. مانگ و ئەستێرە وەک کریستال بە تاقی ناسمانتێو
 دەدرەوشینەوێ، پتێ کاکیشانیان شارە کردووێ^(۱). توفیق کە دەبینێ میگە لە کە ی
 لە تیریان مۆرو مپ بوو، تەنھا کاوێژی دەکەن، جارجار لە گەل سەرپاوە شاندنی
 نێرییە کە ی، زرینگە ی زەنگولە کە ی مووچرکێکی خۆش بە لە شیدا دینێ.
 ئاگرێکی گەورە ی کردۆتەوێ لەو دەشتە پازو بەرینەو لەبەر تریفە ی مانگە شەو
 قرچە قرچی چیلکە دارە کان ئاورینگێکی وەک زەردە و آلە ی سوورو بنەوشە یی
 بالەدە گسرنو بە سەر ئاگرە کەوێ سە مادە کەن، لە دوا ی کوژانە وێیان لە سەر
 قاپووتە کە ی توفیقی و لە سەر پشتی سەگە کە ی دەنیشنەوێ. کتیریە پەشە کە ی
 لەبەر ئاگری ناو، بۆئەوێ چایە کی دیم بکات. لەو کاتە ی خۆ ی و سەگە کە ی
 لە نیو بێدەنگییە کی وەرپزدا، نغزو دەبوون، بۆئەوێ خەمە کان بەرپا بدات، پەنای
 دەبردە بەر شمشالە کە ی بەرپشتینێ، بۆئەوێ ئازاری ژبانی دەرهاوێتە دەری.

له سهر به ردیکی دانیشت، بهرله وهی توورهی لیبیینی، شمشاله کهی ماچ کردو له بهر نهو مانگه شهوه زیوینه، ئاوازی تالاو و بیته مه کی نهو دنیایه ی دهژهنی. سه گه که شی وا فیریوو بو که دهیبیینی توفیق شمشاله کهی دههیناوه، له بهرده می به شیوهی خو مه لئوسدان بو شتیک به دلو گیان گوئی بو دهگرت! هه رکه سییک گوئی له تۆزو نه غمه ی گریان ی شمشاله کهی توفیق گرتبایه، نهیده توانی بهر به فرمیسه که کانی بگری، چونکه هه ر دروست دهنگی گریان ی دهژهنی! کوتره کوتری په نجه کانیشی وه ک نزره، دهنگیک که له دهنگی رۆح و یرژدان دهچی، نووزیه ک بیعه داله تی مرۆقه کانی ده رهه ق بهیه ک راقه ده کرد! لهو مانگه شه وهدا، نهو ئاقاره ی له غه میکی قول هه لکیشا که گوزاره ی سکالای نیازمه ندیکی سۆزو به زهی له بهرام بهر ناعه داله تی مرۆقه کان، ده برد بو عهرشی عه زیمو که شکه لانی فه له ک! هه ر پارچه یه کی هه وایه کی شمشاله کهی توفیقی، بو لایه نیکی ژیان ی پر له چه رمه سه ری خوی و سه رنویشتی نهو سه گانه ی دهژهنی که له دوا ی پیرونیانو لهو کاته ی که نه فت ده بن و توانای پاسه وانی میگه له مه ره کانیا ن نامیینی، ئیدی ده سته بهر داریا ن ده بن و به ئاواتی سه پکه نانیک ده بن بیخون!

پارچه ی یه که م: به ئارامی سپر نه وه ی روو خساری دایکی میه ره بان ی بو، شیوه نیک بو له ده سته دانی میه ره بان ی بو. کاتی که په نجه سه ره ما برده لهو هه لاهه لابه ووه کانی به کوتره کوتر له سهر کونی شمشاله که ده بزاوتن، سه ری شو رده کرده ووه نیو سینه و مه مکی دایکی. په نجه کانی تر په تر پی دلی دایکیان ده ژمارد، دهنگی تر په ی پییه کانی له کاتی به ره و مالبوونه وه به کوئیک نانی گه رمه وه، له ژیر پییه کانی به هه شتی دهیبینی. له گه ل داگه پانی ئاوازه که، سه ری داده نه وانسد بو کپنوش و

بۆنكردىنى قەنە فرىەندى مىلى دايكى و بۆزى بەرامەى بەرۆكى!

پارچەى دووہم: بۆ ھەلۋەرىنى سىبەرى باوكى و بىبە شىبونى لە نازو سۆزى
باوكانە و نووزەى ھەتىوكەوتنى خۆى دەژنى.

پارچەى سىيەم: توورەپى و دلپەقى ئەو مرقانەى ورد دەكردەو، كە نازارى
ژىردەستە كانىان دەدن. دەم لە دواى دەم ئاوازەكەى گىرتىر پۇدتىر دەژنى، وەك لە
ھەلدىرىك بچىتە خوارى، وات ھەست دەكرد كە دلى، ەرز دادەماللى و دەرووشىنى!
پارچەى چوارەم: لولەى شىمالەكەى بەرەو ئاسمان بەرزەكردەو،
بەئومىدى ئەوەى ئەگەر توششەبەرەى زەمەن ژىانىكى دىكەى بۆ توفىق
تىدامايىست، ھەوايكى بلندى دوورمەوداى دەژنى و روحى ئەنگاوتەى
دەلاواندەو. سەگەكەى نىگاكى چاوە كەنەفتەكانى پرىبوو لولەى شىمالەكە.
ئەوەى لىتى ھەلدەوہرا وەك چەم دەرژايە پىدەشتى گىانيەو، ھەموو ھەستى
بىستىنى بۆ خستبوو سەرپشت، ئاخىر ئەویش كىتومت ھەر وەك توفىقى
ھەموو پارچەكانى سكالابون لە بىوہفالى و دلپەقى مرقەكان، ئازارەكانى وەك
كۆرەگرى بە قورگىيەو نووسابوو، تەنھا بە نووسكانەوہىەك دەرىدەپرین!

ئەو سەگە بەستەزمانە بە ھەژمەتەو پۇچووبوو نىو فۇغانى شىمالەكەى،
لە زەينى خۆى واى وىناكردبوو كە گىرانيكىيان بۆ ئەو كاتەىە كە تەمەنى چەند
مانگىك دەبوو، ھىشتا سنووى نەھاتبوویەو، كە بە بەرچاویيەو دايكىيان
لە تەلىسىك ھاویشتو گونددەدەريان كىرد بۆ شارى، بۆئەوەى لەوى بەرەللای
بەكن. لە بىرىتى ھەتاوہكو دوورپانىش بەدواى ئەو ئوتۆمبىلەدا راپىكرد كە
دايكى تىدابوو، ئەنجام، بىبەش بوو لە سۆزى دايكانە!

ئەو پارچەيەى توفىق بەپەلە قامكەكانى لە كونى شىمالەكەى دەكوتان،

ئەو شەوانەى دەھاتەوھىاد، کاتىک لە شەوئىكى ئەنگوستەچاودا سەگوەر بوو،
ئەو پامالى دەبرد بۆ گورگەکان، خواھنەكەى لىکدا لىکدا دەىگوت:

دەى کس کس! دایکەم بە قوربانت بىت بۆرە! بەخوا بۆرەى من گورگەخنىنە!
خواھنەكەم لەتکەناوسىرى نىو زارى خۆى دەدامى! لەلای مەردارەکان دەىگوت
بۆرەم بەقەدەر کورپىکم خۆشدەوى!

سەگەكە، لە كۆتا پارچەى، لەگەڵ بۆچوونى توفىقى يەك نەبوو، چونكە
ئەو پىي وابوو كە شمشالەكەى بەرەو مانگ بەرزکردۆتەووە دەیهوى هۆنراوەكەى
فایەق بىكەس بلیتەو: «ئەى مانگ منو تۆ هەردووک هاودەردىن!»، سەگەكە
واى لى حالى بووبوو، پىي وابوو مانگ لەگەڵ ئەوان هاودەرد نىيە، چونكە نە
وەك توفىقى زېراژنى هەيە جەزەبەو دەربەدەرى بىكات، نە وەك ئەویش
خواھنى بىوھەى هەيە كە پىرو كەنەفت بوو، بەرەلای بىكات! بۆيە ئەو پىي وابوو
مانگ، وەك ئەوانى لى بەسەرنەھاتوو، نە وەكو توفىقى وىل سەرگەردانە بە
گوندانەو، نە وەكو ئەویش بۆ تاقەسەپكىك كلكەسووتەو نووسكانەوھەتى
بۆ خواھنەكەى! نەبادا لەكاتى پىرىو بىھىزى پىي بلى سەگەكەم خويى بوووە
خەو دەبىاتەووە توانای پاسەوانى مېگەلەمەرەكەى نەماو، مندا لانى گوندى
لى ھان بدات بەردبارانى بكەن!

ئەستىزەكان لەھەبەتسى كۆلەمەرگىسى ئەو دووانە، وا خەرىكە وەك
قۆپچە خزان لە كراسى ئاسمان بكەنەووە بەرەو زەوى لوور بىنەو، ھەركاتىك
نادادىيەك دەبىنن، دادەچرژن. سەگەكە لە فكرى ئەو دابوو تۆ بلىي
جارىكى دى ھەتساو لە درەختى تەمەنمان بئالیتەو؟ بۆ ئەو نىيە خۆم لە
تۆ جىابكەمەو، يان ھەناوت بە گومان كرمەرپژ بكەم، من ئىستاش نازانم

قهله‌په‌شی ئیقبالم به‌رهو کوئی ده‌فری؟ لام یه‌قینه وه‌کو دایکو باوکم شوینیک نابیت لیتی بنوومو لاق را‌کینشم! مروّقه‌کان چهند بیوه‌فان! هه‌تا له‌سه‌ر شنگو تاقه‌تین له‌گورگانمان به‌رده‌دهن، که پیربووینو لیکه‌وتین منداله‌ورتکه‌مان تیبه‌رده‌دهن، زورجار شه‌یتان سواری سه‌رم ده‌بی: لینیگه‌ری با‌گورگ مه‌ره‌کان بخوا! به‌لام رو‌حیانه‌تی پر له وه‌فای بابو باپیرانم بانگم ده‌که‌ن: هه‌رگیز نه‌و کاره‌بیوه‌فاییه نه‌که‌م، متمانه‌ی مروّقه‌کان له‌ده‌ست نه‌ده‌م، که پیمان ده‌لین سه‌گه‌کان نمونه‌ی وه‌فادارین!

شوانه‌کانی ناوایی تو‌فقیان خوش‌ده‌وی، ده‌یانه‌وی قه‌ره‌بووی بی‌که‌سییه‌که‌ی بو‌بکه‌نه‌وه، ئیواران به‌تو‌فقیان ده‌گوت: به‌یانی بو‌کاملای مه‌ری راده‌ده‌ی؟ بو‌ئه‌وه‌ی ئیمه‌ش بیین بو‌لای توو فی‌ری شمشالمان بکه‌ی! نه‌ورژه مه‌ریان بو‌ناویه‌ندانی زووری رادا، مینگه‌ل تاقو جووت بوون له‌و ئاقاره‌ی. شوان خه‌ریکی سیبازی کینه‌به‌ردانی بوون. له‌ناکاو مشیرئاغا به‌خۆی دوو خزمه‌تکاری، به‌سواری نه‌سپی له‌و ئاقاره‌ی قوت بوونه‌وه، یه‌کسه‌ر نه‌سپه‌کانیان لینگدا به‌رهو تو‌فیقی، هه‌رچه‌ندی هه‌ولیدا خۆی له‌به‌ر سینگه‌نه‌سپان لاب‌دات، وه‌ل‌ی بی‌سوود بوو، چونکه‌ نه‌وان سی‌نه‌سپسوار بوون. مشیرئاغا حه‌یزه‌ران‌ئیکی به‌سامۆته‌ی زینی هه‌لواسیبوو، بریقه‌ی ده‌هات، دیاریبو تازه به‌دیاری، بو‌ئه‌شکه‌نجه‌دانی کرمانجه‌کانی ژیر قه‌له‌مه‌روی هینابوویان. حه‌یزه‌رانه‌که‌ی له‌سامۆته‌ی زینی کرده‌وه دوو سی‌جاری هه‌لسووراند پی‌ی وابوو نا‌کر‌ی بی‌نه‌وه‌ی یه‌کی‌کی پی‌ی دارکاری بکات، له‌کیفه‌که‌ی بنیته‌وه! دوو سی‌جنیوی ناشیرینی به‌تو‌فیقی دا: هه‌ی سه‌گباب! ده‌ته‌وی مه‌ری له‌نیو ده‌غلو‌دانی ئیمه‌بکه‌ی؟ تو‌فقیش، له‌ترسی حه‌یزه‌رانی ئاغای، هه‌ردوو ده‌ستی له‌سه‌ر سه‌ری خۆی

دانابوو، گوتی: به گورپی داکم لینه گه راوم یه ک گیسک له تخوبی به پرتته وه
نیو ده غری ئیوه، نه و جا ده غلودان هیئنده به رزنه بوته وه وه به رد می مه پی بکه وی!
دیاریوو مشیرئاغا برپاری پیشوه خته ی خوی دابوو حه زه رانه که ی تاقیبکاته وه،
حه زه رانیکی به هه موو هیزی خوی و بیبه زه ییانه، له سه ری توفیقی قایم کرد،
یه کسه ر خوین کوفاره و فلوچقه ی کرد. مشیرئاغا که زانی زور خراپی له توفیقی
داوه، حه زه رانه که ی کاریگر بووه، جلّه وی نه سپی راکیشاو سووراپیه وه، رکنبی
له نه سپی داو رویشته، دوو خزمه تکاره که ش وه ک یه خترمه ^(۱) به دووایه وه!
شوانه کانی هاوړتی توفیقی لئی کووونه وه، گنجی و به رمیزه یان له برینه که ی
ناخنی، بوئه وه ی بیپرژنیتته وه و خوینه که ی رابگری، جه مه دانیه که یان توند
له برینه که ی پیچا. له و فرکان فرکانو ریمبازی نه سپان، یه ک له خزمه تکارو
پیاوه کانی مشیرئاغای، لاقی مه ریک شکاندبوو. نه وروژه به که لوکرومکراوی،
به خوی میگه له مه رکه ی گه رانه وه گوندی. خاوه نمال، پیاوکی پیری کزی
ریوه له ی که پوو درژ بوو، به هو ی نه مانی ددانه کانی، سه ری که پوو هیئده ی
نه مابوو بگاته وه سه رچه ناگه ی. دوو کوری گه نجی هه بوون، کورپه کانی کاتیک
توفیقیان به و حاله وه دیت، زور ناره حه ت بوون، گوتیان: مشیرئاغا توله ی قوونی
بابی له شوانیکی بیده سه لات ده کاته وه! ناخر له کوئیان گاهو له کو ی پرکیشی
خه نجه ری ده کات! ده وره یان له توفیقی دا، سه ریان به ته نتریوی برژانده وه و بویان
پیچاپیه وه. به لام بابیان که دیتی مه ریک لاقی شکاوه، دنیای له پیش چاوی تاریک
بوو، پشتی کرده توفیقی، مه رکه ی پی گرنگتر بوو، نه یده برپیه وه خوش خوش
ده یگوت: به س پیم بلئی لاقی نه و مه رته چون شکاند؟ توفیق چه ندجار سویندی

۱. یه خترمه: نه و ولاخه به رزه یی که وابسته و هوگری نه سپیک ده ی و له دای نابیتته وه.

ده خوارد كه نهو نهيشكاندووه و پياوه كاني مشيرناغاي شكاندوويانه، ييسوود بوو، پيره پياو كه في له لالغاوهي مه يي بوو: به س پيم بلن به داري ليتداوه يان به به ردی؟ هه رچه ندی توفیق به سویندانه وه، خه ریک بوو رهش بیت، نهو نه ده چوه گویی و ده یوست له بری نهو لاقشکانه، له به راته که ی که م بکاته وه.

نه ورژه چیشتی نیسکی نه یان هه بوو، هه ریه که وه له گه نیکی نیسکی نه له به رد می بوو، پیره پياو به هیچ شیوه یه ک که لینی نه ده دا توفیق نانه که ی بخوات، هیندی پرسیار کوت و سه رزه نشتی بکات! کوره کانی به جووته گوتیان: بابله وازی لی بی نه نانه که ی بخوات! نه تو خه می شکانی سه ری توفیق نیسه، خه می مه ره که ته؟ نه ویش به بنی چاوی لیسی موره بووه: ده بخو چاو زه بخو! نه وه به به ردیت لیداوه، یان به داری؟ نانه که ی لیکرده قوززه لقورت! توفیق بریاریدا شه رتی به ره پ، چی دیکه له لای نهو پیره پياوه ی رینجبه ری نه کات و شه رتی نوی نه کاته وه، ناخر شکانی لاقی مه ریکی چیه؟ وا کردی به کراسه که ی عوسمانی^(۱) و نایبر پته وه!

۱. کراسی عوسمانی: عوسمانی کوپی عه فغان، سیتی م خه لیفه ی موسلمانان و زاوای پیغه مبه ر، نه سحابه نا پازیه کان کوشتیان. نا ئیله ی ژنی که نزیکه ی هه فتا سالا له خوی بچوو کتر بوو، ویستبووی به رگری لی بکات، به شمشیر په نه کانیان په پاند. مه عاویه ی کوپی نه بو سوفیان، والی شام، کراسه خویناویه که ی عوسمان و په نه کانی نا ئیله ی به داری که وه هه لواسی و سه د هه زار جه نگاوه ری موسلمان له بن کراسه که ی ده گریان. بویه، شه پکردن له سه ر نهو بابته دریزه ی کیشا و نه برپایه وه. دواتر کراسه که ی عوسمان بوو به ئیدیوم بق دریزه کیشانی هه رکیشه یه ک که نه ده برپایه وه، به کار دیت.

۱۹

سایبریه کییک له خزمه کانی کاکه په شسی بوو، خاوه نی یازده مندال بوو،
مندالی دیکه شیان به ریوه بوو. بویه کاکه په ش هه موو جاری به ته وسه وه پیتی
ده گوت: پیمخو شه مندالی زیاتر بخه نه وه، با به وه جاخکویری نه مری!

رؤژان نه وه ختانه تاوو بان گهرم بوون و خوړ له تاقی ناسمانی بوو، به لام نه وه
به یانییه هه ورکی په شو قورس به ریښگی ناسمانی گرتووه، هه رگرمه ی دیو
تاریکتری ده کات، شریکو هوړی گه واره وه ووره کان برووسک له سه ر برووسک
داده چرژننه سه ر زهوی ده لاین نه وه قامچی جبرانیلیه له هه ووره کانی ده داو
نه عه رته ده کیشی و ده لی: دهی بباره هه ور شوړابه ی گه یشتو ته سه ر زهوی، وه ک
سوارنه سپی کارامه بیهوی گوریسیک له سه ر زهوی هه لېگریته وه، په نجه کانی
له به روکی عاردی گیر کردووه.

کولان له قیږه ی هه مینی و شریقه ی هه ووره کان راده چله کی، هاوسیژنه کانی
ده لاین: دهگ بابانت به قورې بگیری هه مین! دیسان که وته وه سه ر ژان و
قه وه تان! نه وه بابانکوره سال بیری ناکات، په حمی به خوړدا نایه ته وه، لووله ی
سارد ناکاته وه! دیسان سایبر بو مامانی به په لان کهوت!

ھەمىن ژنىكى پانوپۆرى چوارگورچىلەيە^(۱)، پازدە مندالى بوون، چواري
 مردوون و يازدە مندالىشى بۆ ماوۋەتەو. سابىر پياۋىكى سۈرەي ھولە^(۲)، بەلاي
 كووپىدايە، مىلى كورتەو سەرشانەكانى بەرزبۈنەتەو، ناتوانى گورج سەرى
 بسووپىتتەو. زۆر لە برادەرە ھاوتەمەنەكانى ھەر لە مندالىيەو پىيدەلەين
 سابىر ملبەراز! سابىر، ھەركە ھەمىنى ژنى دەينى زگى ھاوتتە بەردمى،
 بەرلەوۋى بىكەۋىتە سەرژانۋ قەۋەتان، دەبوو بە دواي مامانيدا بگەرپى، چونكە
 مامان لەو گۈندەي ئەواندا نەبوو. جارى وا ھەبوو سى گۈندى دەکرد، تاوۋەكو
 مامانى پەيدادەکرد. ئەو سەبەينەيەش، ھەرچەند ھەمىن دوو ئەستۈوركى
 دووئەنگۈتكى، بە ماستى خوارد، بەلام بە سابىرى گۈت: پىچم بە زگى دادى
 ۋەختى خۇمە! سابىر بەپەلان كەوت. ئاخىر ھەموو ۋلاخەك بۆ لىسواربوونى
 مامانى نابى! بۆيە چوۋە مالى حاجى سىمايلى داۋاي يەختەبارگىنەكەي كەرد،
 بۆئەۋى لە گۈندەكەي ئەۋبەرى پروبارى، مامانەكەي پىيىنى. حاجى سىمايل
 بەدەم كۈرئەۋى رېشمەي يەختەبارگىنەكەي ھىنانەدەرى لە تەۋىلەي، دەيزانى
 بەدۋاي مامانيدا دەرگەرپى، بە سابىرى گۈت ئەو كورتانەي لەبەردەركى عەمبارى
 يىنى، گۈتىشى: سابىر خراپ لىم ھالى مەبە، بارگىنم لە تۆ چاۋ نىيە، ئەۋى
 دەيلىم بۆ تۆمە، بىرام ئاخىر ئەۋى ئەتۆ لەگەل ھەمىنىي دەكەي، كارى كۈرئەنى
 نىيە، پىم نالىي ھەموو سالى مندالىكتان بۆ چىيە؟ ئەلەملەي مندالتان
 لە خۇتان زىادە، خوا دەكە ئەو مندالانەتان بە جوانى گەۋرە دەكەن! سابىر گۈتى:
 مام حاجى بەشم لە ھەرچوۋار مەزەبى خۋاي برابى گۈناھى منى تىدانىيە، ئەو

۱. چوارگورچىلە: كىنايەيە بە كەسى ئازا و خۇپاگر و بەتاقەت.

۲. ھول: خول، ملئەستۈور.

هه مینه سەر به هه شهی من هەر به عاسته م پوشکهی به زگیدا بیئی سبه یئی
ئاس بووه! چما ئه من نازانم بیجگه لهو زگهی ئیستا، یازده مندا لمان بو
ماوه ته وهو چواریش عه مری درێزبان بو ئیوه به جیهیشتوه!

له گهرمه ی ئه و قسانه دا بوون، هیدۆش پهیدا بسو. له کاتی کورتانکردنی
یه خته بارگینه که حاجی سمایل به سابیری گوت: به ته نیا مه رۆ با هیدۆت
له گه ل بنێرم! سابیر گوتی: که سم ناوی به ته نیا ده رۆم.

سابیر به لۆقه و چوارناله خۆی گه یانده مائی مامانی. زۆری له بهر پارایه وه وه
خۆی ده سته ودا مین کرد، مامانه که خۆی پیچایه وه له سهر ته ندووری سوازی
یه خته بارگینه که ی بوو. سابیر له پیشه وه جله وی راده کیشاو خۆیان گه یانده وه
گوندى. خه لکی گوندى یه که مجاریان نه بوو سابیری به مامانه وه بیین! سابیر،
مامانی ناوقای ژووری کردو چوو یه خته بارگینه که ی له ته ویله ی ببه ستیته وه،
هه تا هاته وه مامان بانگی کرد: پرۆ له مزگه وتی قورئانیکی بیئه له پشت سه ری
ئه و ژنه زیستانه و ئه و دوو مندا له ی دا بین، مزگینی! دوو کورتان به زگه کی
بووه! هه مینی شوخو شه نگ دوو کوری کاکۆل زیرینی بو هیناوی، نه گهر
قورئانیان له پشته سه ری بیټ، شه وه زه فه ریان پینابات!

ئه و سه آله مه لا وه یسی مه لای گوندى بوو، پیاویکی به ژنو بالا کورتیله و کز
بوو. به لام هیممه ت و باوه ربه خۆبوونی، کیۆک بوو! لاقی چه پی زۆر کورتر
بوو له لاقی راستی، به شیویه کی سه رنجر اکیش ده شه لی، به جوړیک له گه ل
هه ره نه نگاویکی، وه ک بکه ویتته ئیو قولکه یه ک و بیته وه ده ری.

هه رچه نه ده مه لای دوازه عیلم بوو، به لام مۆله تی مه لایه تی و ئه و
شاره زاییه ی له ئاین هه ببوو، وای لینه کردبوو ژبانی خۆی پسێ له ژبانی

نە خویندەوارەکان بالائەربێ. هەمیشە نوێژو خواپەرستییه کە ی بۆ پرگار بوون
لە ناعەدالەتی و چەوساندنەوه بوو. لە توانای کەم کە سدا بوو پەسنی ئاکارە
مروڤدۆستییه کە ی بکاو بژمیڤێ!

هەرچەندە لاقیکی ناتەواو بوو، بە لām هەموو کارەکانی کشتوکāl و ئاژەلداری
بە دەستەکانی خۆی دەکرد، نەیدەویست ببێتە بار بە سەری خەڵکیه وه. بەهۆی
دەستکورتیه وه، توانای کڕینی جووتەئێستری نەبوو، بە جووتە کەرنێک جووتی
دەکرد. شاقەلی کەوا ی لە بەرپشتی دەنایه وه لە کاتی جووتکردن. لاقەشە لە کە ی
دەخستە سەر بارستانی خەتە جووتە کە بۆئەوه ی پارسەنگی هەنگاوەکانی
بۆ رابگرێ. نیوله پی دەستی جیاواز لە نیوله پی زۆربە ی مەلاکانی دیکە،
قەلشیبوون، نایاتەکانی خەڵڵخۆرییان لێدە خویندرایه وه! هەندیک لە
مەلاکانی ئەو نیوه، تانەو تەشەریان لێدەدا، گۆیا عیلمە کە ی سووک کردووه،
چۆن دەبێ مەلا بە دەستی خۆی کاربکات؟!

ئاغاگانیخ خۆشیان نە دەویست، چونکە تەسبیح و بەرمālە کە ی نە کردبووه
خزمەتیانە وه، لە پەنایدا دەست بۆ زālمان لە ملی بدات و بۆ کارە ناپەرەکانیان
ببێتە خەر ئەشە دەن، بۆیە زۆرجار ئاغاگان دەیانگوت مەلا وه یسی کۆمە نیستە!
سابیر پێیه کی هەر لە ژووری بوو، مامانە کە گوتی: لە بیرت نە چێ، دوو
بیژینگ یان سەرەند بێنە ئەو مەلۆتکانە ی بە قۆندا غەیی لە سەر دابنێن! سابیر
بەرلەوه ی بچیتە لای مامۆستای، تی چاویکی دا هەمینێ، دوو مەلۆتکە ی
پووتی لە دامینی دانراوه ژانی لێیه و قەوه تان دەکات. هەر بەپەلە چووه لای
مەلا ی ناوه دانی: مامۆستا قورئانیکم بدێ، ئەویش گوتی: سابیر دەستنوێژت
هەیه؟ گوتی: نەوه لā. بەپەلە دەستنوێژی هەلگرتو مەلا قورئانیکی لە نیو

په‌رۆیه‌کی سه‌وزی نه‌ستوور، دایه‌ده‌ستی: سابیر، کورتان بووه یان کچ؟ سابیر
گوته: مامۆستا هه‌تاوه‌کو نه‌و کاته‌ی هاتمه خزمه‌تی جه‌نابت دوو کورپی بووه،
به‌لام به‌خوا‌ی لیت ناشارمه‌وه، هیشتا قه‌وه‌تی ده‌کردن، له‌وه‌یه هه‌تا نه‌من
ده‌گه‌ریمه‌وه نه‌و ژووره‌ی پر له‌ منداڵ کردیت!

مامۆستا پیکه‌نی: خوا به‌خیری بگیری، به‌قورئانی له‌سه‌ر پانی چه‌پم
داناوه، هه‌مین ماین بایه، بایی هه‌موو پۆلیسی سواره‌ی هه‌ولیرتی جوانه‌نه‌سپ،
هینابوو! نه‌وه‌یه ماینی باش! هیچ سالتیکی خۆی به‌تال ناهیلێته‌وه، یاخوا
به‌ره‌که‌ت بکه‌ی هه‌مین!

دیاریوو خوشکه‌که‌ی سابیری له‌گه‌نێک ته‌ره‌حه‌لوای بو هه‌مینێ هینابوو.
سابیر ناقایل بوو، چونکه ته‌ره‌حه‌لوایه‌که‌ی پێ که‌م بوو: خوشکی! هه‌مین نیو
هه‌ناوی وه‌کی له‌وده‌ی کای چۆل بووه! کوا به‌و له‌گه‌نه ته‌ره‌حه‌لوایه‌ی پرده‌بیته‌وه؟!
سابیر له‌فکران راچوو، دیاریوو که‌وتبووه بنباره‌کی خه‌مان: ئیمه یازده
مندارمان هه‌یه، به‌و دوو منداره‌ش تازه‌بوینه‌ سێزده، سێزده، ژماره‌یه‌کی شوومه،
ده‌بی هه‌تا زووه‌ مشووری نه‌وه‌ی بخۆین بیانکه‌ین به‌ چوارده! ئای له‌و ژماره‌ به‌ده،
ئێستاکه ناتوانین ناویشی بینین، پێی ده‌لێین زیاده!

۲۰

هیدۆ دەمینک بوو که لکه لهی چوون بۆ شاری، تهواوی میشکی داگیر کردبوو. زۆرجار سەردانی شاری هەولیری دەکرد، دەورێکی نێو قەیسەری کۆلانی پێچاوپێچەکانی گەرەکی جوولەکانی تهعجیل و، سەریکی لای حەمامی مۆدەیشی دەدا، بەدیار چلکاوی ئاوەپۆی جۆگە لەی حەمامی مۆدەو هەلۆستەیه کی دەکرد. ئاوی جۆگە لە که له گەل سابووناو شین هەلگە پابوو، بۆنی دەرمانە مامو گڵە سەرو که فاوی بۆنخۆش و سەرتاوە و تنی داوە پرچی ئارموو شناساو مووی مرداری خۆتاس و لووسدانێ ئەو ژنانە لە چاوە پرانی هاوسەرەکانیان دان، بە لیواری جۆگە لە که یەو نو ساون! هیدۆ چێژی لە بینینی ئەو دیمەنەو هەلمژینی ئەو بۆنە مێینانە وەر دەگرت و هەستی نێرینەیی دەرووژا، تەماشای ئەو پەنجە شووش و خڕپانە ی ژنەکانی دەکرد کاتیەک لیوی عەباکانیان پێ دەگرت و لە خۆیان دەهالاند، که لە حەمام کردن، سپی و پۆش هەلگە پابوون. ژنەکان ئەو نێو هیان پر دەکرد لە بۆنی حەمام. ئاواتە خوازیو بجێتە نێو حەمامە کهو لە سەر هەمان جورنە ی ئەو ژنە خۆی لێ شووشتییه، ئەویش خۆی بشوات! هەرچەند سەرنجی روو خساری ئەو شوخە شەرمەنی دەدا، سۆتندت خوارد بایە سۆتندت لێ نە دەکەوت، تاوەکو ئیستا نێرینە یە ک

سلاوکی حهرامی لینه کردووه! گرشه و بریسکهی کولمه به فرو خونئاساکهی،
برای خوی حهیران ده کرد!

هیدۆ، به بینووی وهرگرتنی چه رخ یان شه مچه بو داگیرساندنی
جگهره کهی، له لای نه و پیره میردهی به رامبه ری حه مامی له سه ر کورسییه کی
دار دانیشتبوو، هه لوئسته یه کی ده کرد. نه و پیره پیساوه ترپاتی ته ری هیچ
حهیرانیکی تیدا نه مابوو، هه ر بوئه وهی پووزی نه و ژنانه به چاوی گه نجی که
به پیشیدا رته دهبون، ببینی، شووشه ی عهینه که زه ره بی نه کهی ده سپیه وه،
به لام شووشه ی عهینه که کهی هینده ته لڅ بووه، چ که لکیکی وای نه ماوه!
هالاو و هه ناسه ی بو کاتی جاحیلی، هینده ی دیکه شووشه ی عهینه که کهی
ته لڅو تاریکتر ده کرد، بیناگا له وهی ده می که که و ته و ته لیژیوونه وه!

هیدۆ له گه رانه وهی بو گونده کهی خویان، هه والی غه دریکی گه وری
نه حمه دئاغای خاوه نی گونده کهی نه و به ری روویاری، بو کاکه ره شو ناوایی
هینایه وه، که چۆن که رامه تی مرۆفیکی شکاندووه نه تکی کردووه و
جووتیاره کانیش له داخان جه ژنیان نه کردووه. که سیک تیک چووبیت، چۆن ناوا
هه ل سو که وتی له گه لدا بکری!

سالیک له مه و به ر و پیشنیوه پۆی یه کشه مه یه ک، له نه نجامی نه و
رووداوه جه رگ به ری له ده سته قه و مابوو، باری دهروونی تیک چووبوو. نه وه له
ژیانیدا سه ره تای رۆژنکی کاره ساتبار بوو. له و رۆژه وه هه می شه زستانان به
جلوبه رگی قوراوی هاوینان به جلوبه رگی تۆزاوی به دوا ی تراکتۆره کان ده که وت.
له هه رشوئینیک تراکتۆری دیبایه، هه ر چوار تایه ی په نچه رده کرد. که م که س
سه رگوزشته و چیروکی نه وی ده زانی که بوچی بوته قاندر و دوزمنی تراکتۆزان.

ئەوەشیان چیرۆکیکی خەماوییه، بەلام دنیا پەرسی بیته مه ک ههست بهو
نازاری ناکەن!

هه رکاتیک ژنه که یان هه رکه سیکی دیکه لێی ده پرسی: جه میل بو کوئی
ده رۆی؟ ده یگوت: ده چم منداله کان دینمه وه، سه رمایان ده بیته له ده رۆی!
ئه و ناگره ی به ر بوته هه ناوی، به هیهچ دلدانه وه یه ک دانامرکیته وه، هیهچ
سه ردوولکه و لاوانده وه و هه یرانیک نارامی ناکاته وه. گیرفانی، به دایم پره
له که لاشووشه ی کوره کانی و بووکه له ی کچه که ی. ژنه که شی پییه کی هه ر
له سه ر قه بران یان به سه ر ئه و لانکه دا ده گریه که هه رسیک منداله که ی
تییدا گه و ره کردبوو. کولان، پره له زاقو زریقی مندالی گه ره کتی. له به رخویه وه
ده یگوت: کولان کان وه کو خویان، به س منداله کانی ئیمه ی تییدانین! ئه و
پرسیاران هه ریک بوو میشکی ده هاری: بو تاقه یه ک مندالم بو نه ماوه؟
هه رچه ندی ته می سه ر نه ینوکی ماله وه ی ده سپری، ئیتر نه ینوکی ماله که مان
منداله کانی ئیمه ی تییدا نین! بوچی مندالیک نییه پیم له سه رپشتی دانی و
بلیم رۆله توژیک بۆم بشیله! خه می ئه وه مه له داها توودا که س نازانی ئیمه
پینچ سه رخیزان بووین! ئه وانه و زۆر شتی دیکه ی له به رخویه وه ده گوت. ناخر
مه ودا ی نیوانی به زیندوومان هه و مردنی منداله کانم هه ر دوو مه ترو دوو
چرکه بوو. رۆژ تا نیواری مه راقسی منداله کانی کو ده کرده وه. هه موو رۆژنکی
یه که شه ممه ده بوو مه سیح هه ستیته وه، ئه تو بلیی منداله کانی ئیمه ش
ده ست به دامینییه وه نه گرنه هه لبسته نه وه!... هه رچه نده ئومیدی گه رانه وه ی
منداله کانی وه که به دیارکه و تنه وه ی مه هدی و گه رانه وه ی موسایه بو ئه رزی
میعاد! به لام هه ر چاوه روانه و، به و ئومیده وه هه ناسه ده دات خه ونه کانی، له

په‌راسووی موعجیزه‌یه کدا شین ببنه‌وه!

ئه‌و ئیواره‌یه، هه‌موو خه‌لکی گوندی له‌سه‌ربازو شوینه‌ ب‌لنده‌کان له‌
چاوه‌پ‌وانی دیتنی مانگدا بوون، بۆنه‌وه‌ی ئه‌گه‌ر مانگ ببینن، شاهیدی بده‌نو
به‌یانی بیکه‌ن به‌ جه‌ژن. ئه‌ورۆژه جه‌میل بیته‌وه‌ی به‌ خۆی بزانی، چووبوه
گوندی ئه‌حمه‌دئاغای له‌ویسه‌ری رووباری، هه‌رکه‌ چاوی به‌ تراکتۆری مائی
ئاغای که‌وتبوو، وه‌ک ئه‌و خووه‌ی گرتبووی، ده‌موده‌ست هه‌رچوار تایه‌کانی
په‌نچه‌رکردبوو. کاتیک ئه‌و هه‌واله‌ گه‌یشته‌بووه ئه‌حمه‌دئاغای، گوتبووی:
برۆن بۆم ببینن! پیاوه‌کانی به‌ شه‌قو زلله‌ جه‌میل ده‌هیننه‌ به‌رده‌می
ئه‌حمه‌دئاغای. دیاره ئه‌حمه‌د ئاغا به‌وه‌نده‌ لێدانه‌ دلّی ئاوی نه‌خواردۆته‌وه‌و
کوڵی دلّی دانه‌م‌رکاوه، بزیه‌ فەرمان ده‌کات بیبه‌نه‌ ته‌ویله‌ی و‌لاخان، سه‌رو
سمی‌لۆ برۆی بتاشن، سه‌راوین هه‌لیبواسن، دوکه‌لی کای جو‌ی له‌ بن‌لووتی
بکه‌نه‌وه‌و قانگی بده‌نو دارکاریه‌کی وایشی بکه‌ن، چاوی خه‌لکی پێشکێ!
هه‌رچه‌ندی هه‌ندی‌ک له‌ پیره‌پیاوه‌کانی ئاویی تکاده‌کهن به‌و به‌ره‌جه‌ژنانه‌ی لێی
ببووری، چونکه ئه‌و که‌سه ته‌کلیفی شه‌رعیی له‌سه‌ر نییه‌و تی‌ک چووه، به‌لام
ئه‌حمه‌دئاغا م‌کو‌ر‌تر ده‌بی‌ت له‌سه‌ر سزادانو ئه‌ت‌ک‌کردنی.

عه‌تاری‌ک جه‌می‌لی ده‌ناسی و‌ چیرۆکی هۆکاری په‌نچه‌رکردنی تراکتۆره‌کانی
ده‌زانی. به‌رله‌وه‌ی باری ده‌روونی تی‌ک به‌جێت، رۆژیک مندا‌له‌کانی، کچه‌که‌ی و
دوو کوره‌که‌ی، خه‌ریکی یاریکردن بوون، جه‌میل به‌ تراکتۆره‌که‌ی کشاوه‌ته
دواوه، هه‌رسی مندا‌له‌که‌ی پان کردبۆوه‌و مرده‌بوون، جه‌میل له‌ورۆژه‌وه‌ باری
ده‌روونی ده‌شی‌وی‌ت و هه‌ر تراکتۆری‌ک ببینن، په‌نچه‌ری ده‌کات!

دوو رۆژ بوو هه‌ورێکی ره‌شو چ‌ل‌کن به‌رۆکی ئاسمانی به‌رنه‌داوه، رۆژی‌کی

گرژو مۆن بوو، هه‌والی ئه‌و غه‌دره‌ له‌نیسو جووتیاره‌کانی ناوچه‌که ئه‌و زار ئه‌و زاری ده‌کرد: غه‌درێکی گه‌وره‌یه‌! هه‌رچی له‌گه‌ڵ ئه‌حمه‌دئاغای بیهکن بارته‌قای ئه‌و که‌رامه‌تشکاندنه‌ی جه‌میلی نییه‌! کاکه‌په‌شو هیدۆ بریاراندا تۆله‌ی ئه‌و غه‌دره‌ له‌ ئه‌حمه‌دئاغای بکه‌نه‌وه‌. گوندی ئه‌حمه‌دئاغای، سه‌عاته‌رییه‌ک له‌ گوندی ئه‌وانه‌وه‌ دوور بوو. ده‌یانویست به‌جۆرێک ته‌مبیی بکه‌ن بزانی ده‌ستیکی پۆلایین له‌پشتی خه‌لکی هه‌ژاره‌و نایه‌لێ هیچ زوڵمێک بێ سزا تیپه‌رێت. بۆئه‌وه‌ی هیچ ئاغایه‌ک زاتی کاری وا نامه‌ردانه‌ نه‌کات!

ئه‌وشه‌وه‌ کاکه‌په‌شو هیدۆ تراکتۆره‌که‌ی ئه‌حمه‌دئاغایان ناگر تیبه‌رداو له‌سه‌ر دیواری حه‌سارێش بۆی له‌ که‌مین بوون، بۆئه‌وه‌ی که‌ بۆ کوژاندنه‌وه‌ی تراکتۆره‌که‌ی هاتنه‌ده‌ری، بکه‌ونه‌ ژێر په‌حمه‌تی لووله‌ی تفه‌نگه‌کانیان. به‌لام ئه‌حمه‌دئاغاوه‌ک رێوی فیلباز ناخه‌یجی^(۱) و تیناکه‌وی! هه‌رچه‌ندی، کوره‌کانی خۆیان راده‌پسکینن بۆئه‌وه‌ی به‌جن تراکتۆره‌که‌ بکوژننه‌وه‌، ئه‌حمه‌دئاغا رێیان پینادا، ده‌زانی ئه‌وه‌ ته‌له‌یه‌، بۆیه‌، هه‌تاوه‌کو تراکتۆره‌که‌ کلۆکۆی دامرکایه‌وه‌ که‌س نه‌چووه‌ ده‌ری بیکوژنیتته‌وه‌.

کاکه‌په‌شو هیدۆ، کاتییک له‌ هاتنه‌ده‌ره‌وه‌ی ئه‌حمه‌دئاغاوه‌ کوره‌کانی بیئومید بوون، هه‌ر بۆ ترساندن و شکاندنی لووتبه‌رزیه‌ی ئاغایانه‌یان، چه‌ند ده‌ستپێژێکیان ئاراسته‌ی ده‌رگاوه‌ ماله‌که‌ی کرد، کاکه‌په‌ش گوته‌ی: نابێت به‌ دیار شکۆی شکاوی هه‌ژارانه‌وه‌ باویشک بده‌ین، به‌لکو ده‌بێ گه‌رم‌اوگه‌رم ده‌بیت هه‌قیان وه‌رگرینه‌وه‌. ئه‌و ته‌مبیکردنه‌ بۆ ئاغاوای ناوچه‌که‌، مایه‌ی ترسو

۱. ناخه‌یجی: به‌هه‌له‌دانانچن، به‌هه‌له‌دانابردن.

دلەپراوکتی بوو، که به دوو چاوی خوڤان دهبانبینی له جیی هەر زولمییکی نهوان، دهستیکی نادیارى تۆله ههیه!

تهمیکی سپی وهک هورپی لۆکهی پهپهکراو و لیزگهی پریهزی زیو، خۆی له قه دوو بالائی چیاى قهرهچووغ ئالاندووه، وهک به دواى ونبویه کدا بگهپێ! سههر به هه موو دۆلاو گهلی و کونو که له بهرو نه شکه وتی کدا دهکات. وهک پیچی مه ندیل، خۆی له بلندایی ناشی باى وه پێچا. ته میکی هیئنده گشتگیره ده رکى بازارگه و زوورگه زراویشی گرته وه، شوپبووه بۆ ناویه ندانی و خۆی له دۆل به دۆلی دهسوی ئامیزی به هه موو گرده کاند ده کرد. جار جار قوتکه یه کی بلند، وهک چاوشلکانی له گه ل خوردا بکات، سهرو گه رده نی خۆی له نیو ته متومانى هه لده کیشا. کاکه رهش، که له دابه شکردنی نه رکه کان جوو تکر دنی به رکه وتبوو، له لایه ن باوکییه وه ئاگادار کرایه وه که ئیستا کره و زهوی نه رم بوته وه، کاتی شوپرینه و^(١) په ریزیکی زۆریان ههیه بۆ نه وهی شو ی بپرن.

کاکه رهش، جووته هیستریکی به کارو باره بانى ههیه و تیرئالیکن، دهیه ویت له و په ریزی لای قه لاهیرا دهست پێبکات، چونکه هیدو ش زهویه که ی له و ده ور به رهیه و له یه کترییه وه نزیک ده بن، بو ئه وه ی به یه که وه هاتو چۆ بکه نو له کاتی رووداوی نه خوازراو و نانه وه ی پیلان بۆیان، ئاگاداری یه کتری بن. هه ردوکیان یه که و ده مانچه یه کی چوارده خوړو چه ند یه ده گ فیشه کیان بۆ روژی لێقه ومان و مه بادایى، له جوړکی ئالیکی و لاخه کانیا ندا شار دۆته وه. کاکه رهش، گاسنو هه و جارو مژانه و نیرو بارینه و بنملو زهنگوله و

١. شوپرین: وهرد و شو، کێلانی زهوی و ئاماده کردنی بۆ کشتوکال.

دارکراوهو سەرمژانکەو لاپووتەو قیسی جەلەهێ ناوی جوتیارێ ئامادە کردو لە پێداویستییه کانی جوتکردنێ، لە هیچی کەم نەبوو. لە گەڵ بارانی حەوتووی رابردوو، قەسەل بە سەریە کتردا کەوتوو و بریقە ی دەدەنەو. پەریز سپیکێل^(١) بوو و کەرویشک لانی تێدا کردوون. لەو ئاقارە ی سەرسە دە ی جوتە هیستری، لە سەرسە دە ی جوتە گویدریژی، دریژترە، چونکە دووری سەرسە دە کان بە گوێرە ی توانای و لاخە کان دیاری دە کری، بۆئەو ی لە کاتی هۆدانەو ی^(٢) سەرسە دە ی، پشوویک بە دن، قورسای پراکشانی گاسن و هەو جاریان لە سەر ملی کەم ببیتەو. زۆر بە ی جوتیارە کان لە کاتی جوتکردن شەرارو دەرپییان دادە کەن بە گونرووتی جوتی دە کەن، لە بەر دوو شت: یەکیان، بۆو ی شەرارە کانیان نە درێ. دوومین، بۆئەو ی لە کاتی هەنگاونان سووکترین و شەراریان لە لینگان نە هالی. دەبی سێ جارێش زەو ی بکێلن: شوپرین، وەرد دانەو و تۆکردن، شوپرین و وەرد دانەو بە هەو جارو گاسن ئە نجام دە درێ، هەر جارە ی یە ک خەت دە کێلن و جوتیار دەبی دەستە ندووی داگری بۆئەو ی خەتە کە ی قوول بیت. تۆکردن نامیریکی سێ گاسنە و ئەویش و لاخ پایدە کیشی. جوتیار نانی بە یانی و نیوەرۆی لە ئاقاری دە خوات، تەنھا بۆ نانی ئیواری دیتەو مالی.

کاکه پەش ئاوینە ی بۆ هیدۆی پاگرتو قریو یە کی کرد، بۆئەو ی جوتە کە ی بەریدا، ئیواریە بەرەو مال ببەنەو. هیدۆ دیگوت: کاکه پەش چاک نییە هی

١. سپیکێل: پەریزێک کە دوا ی بارانی پەلە دە کێلدرێ وەردو شو دە کری. کەم وایە ئەو سپیکێلانە لانی کەرویشکیان تێدا نەبی.

٢. هۆدانەو: کاتی سوو پانەو ی جوتێر لە سەری سەدە (لەوسەری خەتی جوتکردن) و لاخە کە ی دەنگ دە داو دە لی: هۆۆۆۆۆ وەرە هۆا

تۆ جووته هیسترو به هیزن، به لّام هی من جووته کەرن، شه ویلاگم شل ده بی
هینده ی هه چه یان لیبکه م! باوکه و دایکه و خیزانم ده لّین خو تۆ شه ویش
ناحه سییته وه هه جووتی ده که ی، هه چه هه چه ت ده گاته ماله جیرانان!
به و خواهی نه که ریه ک رۆژم له ژياندا ماییت، مالم ده به مه شاری، قابیله
له برسان بمرم، له شاری کاسییه ک هه ده بی بیکه م، به خوای نه من له سه ر
به ردیش خۆم ده ژیینم! یان چه رخی چه قۆو مقه سست تیزکردنه وه ی ده گێرم یان
ده به مه ته نه که چی و پریتمو فانۆسو سو به چاک ده که مه وه!

کا که ره ش به گالتیه وه ده یگوت: نه و جار بو له حه مامی مۆده ی هه ولیژی به شی
ژنان، نابیه ناتر؟ بو نه توو پیتوایه له هه موو هه وران هه ر بارانه کاک ی خۆم،
نه وه ی بو عوسه لیده برنجی رێک که وت! واده زانی هه رچی چه رخی چه قۆو
مقه س تیزکردنه وه ی پییبت په سیره کی بو هه لده که وئ؟! باش بزانه، شار بنیاده م
قووت ده د، کاتیکیش ده یفتینه ته وه که لکی هیچی پیوه نه ماوه! ناکرێ به ناواتی
خه وتن له گه ل په سیره یه کی، کرمانجی چه وساو به جیبیلّی، که چاوهروانی و
نومییدی زۆریان پیّت هه یه! نه و جا نه دی نیمه، برا نین؟! چۆن دلت دیت نه من
به ته نه ها جیبیلّی؟ نه من و تۆ زۆرکاری گزنگمان ماوه به یه که وه ته واوی بکه یین!
نه تۆ پشتم چۆلبکه ی، دلّیام ده مکوژن! نه من به تۆوه هه م، ده ستوه که ری و
نازایه تی تویه نه منی له سه رلینگان هیشتۆته وه که س ددانی پیمدا رۆناچی!
خه لک، هینده یان نه من و تۆ به یه که وه دیوه، نه وانه ی ناویشمان نازانن که به ته تیا
ده مبینن ده لّین نه دی کوا نه وه که ی دیکه ت بو له گه ل نییه؟ هیدۆ گو تی:

کاکه پەش بە سەری تۆ، شارم لە بەر ئەوەی پێخۆش نییە بێمە رێخە لۆکخۆر^(١)،
 لە بەر ئەوەمە لە شاری ئاغای لێنییە. لە گوندی وەکی گای قەش دیارین، لە
 دوورپا دەمانناسن، پیاو لە شاری خۆی ون دەکات. ئەوجا لە شاریش بێم
 هەرکاتێک پێویستت بە من بوو ئاگادارم بکە دەلحازی دەگەمە لات، ئەمەن پێم
 خۆشە هەموو حەفتەیەک بە سەر مائی ئاغایە کیدا بدەین، چما رۆستە مەشیتم
 لە بیر دەچی؟ بەر لەوەی ئەوان دەستمان لێبوه شیئن، دەبی ئیمە تە مەبیان بکەین.
 ئیمە، ئیستا بووینە تە دە کەسو زیاتریش، چە کمان هەیه، تەنھا دوو کەسی
 بێچە کمان هەیه، ئەویش دوو شەو بچینە دەری چەکی ئەوانیش پەیدا دەکەین.
 ئیمە دەبی تە هەڵبەدەین لە گوندەکانی دیکەش دەستیان لێبوه شیئن و تە مەبیان
 بکەین، چۆن دەبینی ئەوان لە بەینی کرمانجان جیاوازی ناکەن، ئیمەش نابیت،
 ئەوانە ئازارمان دەدەن لە هەرشوێنیک بن، جیاوازی بکەین. ئەها ئەوئ رۆژی
 مشیر ئاغا لە ئاقاری، ئەو شوانە بەستە زمانە، مەبەستم توفیقوکی بێ داگو
 بابە، ئاخر دەلیی مەرە، هێندە بێزەرە، بە حەیزەرانا مارکوژی کردییە و سەری
 شکاندوو. ئاگان لە کرمانجان لە هەنجه تەن، باری هەنجه تیش بە کەس بار
 ناکرێ. بەراست پەنگە مەسەلە ی مام حەمە سەعدوونت هەر نەزانیی، دۆنی
 مام حەمە سەعدوونی هاوسیمان نەیتوانیوە تا بەربانگی بەرژوو بیت، لە برسان
 بەدزی پلکە زێرینی رۆژوو کە ی شکاندوو، ئەو کاتە ی پلکە زێرینی خیزانی
 رۆشتوو جەرە ئاوکی لە کۆلو بیری خویان هەڵبەنجی و بیهێنیتەو مائی، مام
 حەمە سەعدوون بە فرسەتی زانیوە نانێکی هێناو و رۆنی زەنگی تی هەلسوێو

١. رێخە لۆکخۆر: بۆگە خۆر. کینایە بەوانە ی هەموو شتێک خۆن، تەنانەت
 پێخۆلە ی ئازەلێش.

خواردوویه تی، هه رچه نده پارشیویشی له گه ل پلکه زیرپینی خواردووو چۆته بن هه رزاله و خه لانه ی، جگه رهیه ک بکیشی له ترسی نه وه ی نه بادا پلکه زیرپین زوو بیته وه، هه روه کو مارمژ قومی له جگه ره که ی داوه، گوپ له دوا ی گوپ دوکه لی ده رداوه، بۆته وه ی هه رچی زوو ه جگه ره که ی ته واو بکات. وه ک نه وه ی بیه وئ پئی له کونی قانگ بدات، له به ده ختی مام حه مه سه عدوونی له ناکاو پلکه زیرپین هاتۆته وه و جه ره که ی له سه ر ملی هیناوته خوارۆ له عه رزی داناوه، ده بینی دوکه ل له و ماله ی داوستانه و بۆنی سووتان ده کات، به جوریک دوکه ل په نگاوی داوه ته وه، نه و کۆلکه تیشه کی له ده لاقه که وه ده رژایه ژوو ره که به هوی دوکه ل وه ک کۆله گه یه کی شین دیاری ده کات، پلکه زیرپین سی و دووی لی ناکاو ده چیه ناوه ندی حه ساری، هه تا ده نگ ی تیدا ده بیته هاوار ده کات: هاواره خه لکی ناوایی فریامان بکه ون ماله که مان سووتا، ناگرمان له مالی به ربوو.

خه لکی ناوایی به خا که ناسو ناو و هه رشتیکی به رچه نگیان که وتوو له هه موو کۆلانه کانی گوندی به غار دارژانه حه ساری مالی مام حه مه سه عدوونی، هه ر بابایه و دوو دوو و سی سی خویان به ده رگایدا ده دن، بۆ نه وه ی هه رچی زوو تره فریایان بکه ونو ناگره که ی به رزه فت بکه نو بیکوژننه وه، هه نگامه یه ک له و حه سارو ماله ی به رپا ده که ن، هه ر مه پرسه، کاتییک ده چنه ژووری ده بینن مام حه مه سه عدوون له بن خه لانه ی چاوی کوسکه کوسکیه تی و دیته ده ری و به کاوه خو ده لی: خزمینه ره بی خوا خیرتان بنووسی، به لام به خوا ی مالمان ناگری تیه رنه بووه، من به رۆژوو بووم به دزی زیرپینی خیزانم رۆژوو که م شکاند، چونکه زۆرم برسی بوو و له خۆم رانه ده بینی بگه مه به ربانگی، به فرسه تم زانی به رله وه ی زیرپین بیته وه، نانیکم هینا و رۆنی زه نگم تیه له سووی هه ل سووی و

خواردم، خەریک بوو بۆ جگەرەیه ک دیق بکه م، جگەرەیه کیشم پینکرد، ئەو ژنه
ئاوا دنیای وەسەرگێراو له ئاوايي ئابرووی بردم.

هیدۆ گوتی: کاکەرەش ئەو رۆژوو شکاندنه کیشە ی مام حەمە سەعدوونییە
لەگەڵ خۆی خۆی یان نا، چ پەییوەندیی بە ئاغا یەو هەیه؟ بە پالپشتیی فەتوای
مەلای گوندی که چەند قوتە حەدیسێکی وەک بوختان بە زمانی خوشەوێستی
نازدار داتاشیو بۆ مەحکوم کردنی مام حەمە سەعدوونی؟ ئاغا لەسەری
کردوو دهبی نیو عەرەبەگەنم کە فارەتی ئەو رۆژوو بەداتە ئاغا ی لە بری ئەو ی
بەبی عوزری شەرعی رۆژووی شکاندوو. ئەتۆ سەیرکە، ئەوانە نە وێژانیان
هەیه و نە شەرمیش لە خۆی دەکەن، چوونەتە نیو ژبانی تایبەتی هەمووانەو!
بە قسە کردنەو رێیان بەرەو ئاوايي دەرێ، هەرکە لە گوندی نزیک بوونەو،
بینییان دوو پۆلیسی ئەسپسوار بەرەو مزگەوتی دەرچن. کاکەرەش و هیدۆ لەبەر
دەمانچەکانیان بەپەلە خۆیان لە چاوی پۆلیسەکان و نکر دوو خۆیان گەیاندەو
مالی، بەلام هەر سەغڵەت بوون، بۆئەو ی بزائن مەبەستی ئەو پۆلیسانە
لە هاتنیان بۆ گوندی، چیه! دوو پۆلیسە کە لای مزگەوتی لە ئەسپەکانیان
دابەزین، منداڵە ورتکە ی گوندی دەوریان لێدان، لە قایش و قروش و قامچی و
چە کەکانیان دەر وانی، وەک شتێکی سەیر. پۆلیسەکان داوای هەویریان کرد،
بۆئەو ی ئەو کاغەزە ی بە دەستیانەو بوو بە هەویری لە دیواری مزگەوتی بدەن:
ئەوانە ی ناویان لەو کاغەزیە، ناوی سەربازیان هاتوو، دهبی لە (تەجنیدی)
ئامادەبن، بۆئەو ی جلکی سەربازی لەبەر بکەن و بچنە سەربازی.

ئیواری، هەرکە خەلکی ئاوايي لە سەرئیش گەرانەو، هەوالی ئەو کاغەزەو
ناو هاتنەو ی چەند گەنجیک بۆ خزمەتی سەربازی، بوو جێی قسە و یاس. هەر

بابایه و به هه له داوان به ره و لای کاغه زه که ی ده پوات، بۆنه وه ی زووتر بزانیته
 ئه و ناوانه کێنو چه نه که سن؟ هه رچه نه ده خوێنده واریشیان نه بوو، به دیار
 کاغه زی هه لئاسراوه وه که په سیسه یان کرد بوو. نه وانه ی خوێنده وارییان نه بوو زۆر
 به په له تر هه و لێ نزیکی و نه و هیان له کاغه زه که ده داو درپان به ئاپو رای خه لکه که
 ده دا، پێیان له پشتی پێی یه کتر ده ناو قۆچه ی کورته کو کراسی یه کتریان
 ده پساندا هه ندیک کۆلکه خوێنده واره وه قێی مزگه وتی هاتن وه ک چاوساغ
 چوونه نزیکی کاغه زه که، پووشکه یان به ده سه ته وه بوو، پیته کانپان هینجه
 ده کرده وه، به جوړیک که س له سه ر که س رانه ده وه ستا! وه ک نه وه ی جزو عه مته ی
 ده ور بکه نه وه، پیکۆلیان له پیته کان ده کرد. بۆنه وه ی خه لک پێیان نه لێن
 نه خوێنده واره ده یانگوت: نه وه هه ر خه ت نییه، که س نازانی چ نووسینی که،
 به که س ناخوێند ریته وه! له نا کاو مه لای گوندی هات، وه ک بیه وێ قوړی هه زار
 خستی شل بکاته وه، شاقه لی که واکه ی له به رپشتی رو کرد. به مه لایه کو
 دوازه فه قێیان، ئیستاش به ته وای بۆیان له باریه ک (١) نه هاته ده ری، نه وه ی
 لێیان هه لکراند نه وه بوو هه ندیک ناویان به راستی خوێنده وه و هه ندیکیان
 سه روگوێ شکاندا! هه موویان هه نجه تیان نه وه بوو ده یانگوت خه ته که زۆر
 ناخۆشه. که س نه بوو به پروونی به خه لکه که بلی کێن نه وانه ی ناوی سه ربازیان
 هاتۆته وه؟ خودا روحمی کرد پۆلیسه کان له گونده که ی نه و به ری رووباری
 گه رانه وه، خه لکه که چوونه پیشیانو ده سه ته ودا مینیان بوون که له گوندی که س
 نه یه توانیوه ناوه کان بخوینیته وه، به لکو پۆلیسه کان بۆیان بخویننه وه. پۆلیسه کان

ناوه‌کانیان هه‌موو خوینده‌وه. توفیق ناوی له‌گه‌ڵ ئەو ناوانه‌ بوو که ده‌بنی بچیتە سه‌ربازی. توفیق زۆری پێخۆش بوو زوو بچیتە پێشو جلی سه‌ربازی له‌به‌ر بکات، چونکه هیچ شوینیک نه‌بوو پرووی تیپکات، ده‌یزانی له سه‌ربازی ئەو جیاوازییه‌ کۆمه‌ڵایه‌تییه‌ که‌مه‌رنگه‌. به‌و هۆیه‌وه توفیق هه‌ر به‌ره‌زامه‌ندیی خۆی ئیمزای کرد که له‌ دوا‌ی ته‌وا‌بوونی خزمه‌تی زۆره‌ملیش، ئەو خۆبه‌خشانه له‌ ریزی سه‌ربازی بمینیته‌وه‌و هه‌ر به‌رده‌وام بیت له‌ خزمه‌تی سه‌ربازی. توفیق له‌ ریزی سه‌ربازی هه‌ر نه‌هاته‌وه‌و پێ به‌ پێ پله‌کانی بری.

زۆر بسوون ئەوانه‌ی سه‌ربازخانه‌کانیان پێ له‌ مالی خۆیان خوشترو به‌ خواردنتر بوو!

به‌یانی رۆژنکی ساردو سامال، هیچ په‌له‌هه‌ورنکی په‌راگه‌نده‌ش به‌ بنمیچی ئاسمانیه‌و نابینری‌و نووزی بای نایه‌. شه‌وی دارو به‌ردی لێک به‌ستاه‌وه‌. مندالی ئاوا‌یی خه‌ریکی شکاندنو قرچو برکردنی شه‌خته‌ کرستاله‌یییه‌کانن، لێشی ده‌خۆزو ده‌ستیان له سه‌رمان سووره‌هه‌لگه‌راوه‌، بۆ گه‌رمکردنه‌وه‌ی ده‌سته‌کانیان له‌نیو‌گه‌ڵو بنه‌هه‌نگلی خۆیانی ده‌که‌ن، ئاویان به‌ لووتیدا دیته‌خواری‌و به‌سه‌رده‌ستی چاکه‌ته‌کانیانی ده‌سپه‌نه‌وه‌، سه‌رده‌ستو قۆلی چاکه‌ته‌کانیان له‌ چلمی ره‌قه‌هه‌لاتوو بریقه‌ی دی! به‌جۆریک نه‌گه‌ر دوو رۆژی ره‌به‌ق له‌به‌ر ئاوی بنیی، نه‌رم نابیته‌وه‌و ناتویته‌وه‌، چه‌ند قات چلّم که‌وتۆته سه‌ریه‌کو شمشیری میسریش نابیرێ، به‌ ریز خۆیان داوه‌ته به‌رتاوی.

پیاوه به‌ته‌مه‌نه‌کانی ئاوا‌یی، له‌بندیواری مزگه‌وتی، ئەوانیش خۆیان داوه‌ته به‌رتاوی، هه‌ر بابایه به‌وه‌ی پێشه‌خۆی ده‌لی: سی‌به‌رم لیمه‌که ئەو سی‌به‌ره‌ی هه‌لگه‌ره‌ بۆ هاوینی! هه‌سه‌نه‌کوو، هه‌رکاتیک خه‌ونی بۆ ناماده‌بوان

ده گێڕایه وه، کاکه رهش ده یگوت: هینده به جی و پێ و به تام و چێژ ده یگێرێته وه ناتوانم به تامه زرویی و تاسه وه گوئی لینه گرم، چونکه وه ک خۆم خه ونه کم دیبی، وایه .

حه سه نه کووړ گوئی: ته وشه وه له خه ونمدا ته سه که ی ره فعه ت ئاغای له گه ل ته سه که ی عومیره ی وه کو ئاوقات قسه یان بۆ یه کتری ده کرد، هه رشیرین بوو گوئیان لیبگری! وه ک هه موو لایه کتان ده زانن، ته سه که ی ره فعه ت ئاغای، ته سه پیکێ زنجی قه ترانی بی نیشان، ده لئی قیری ره شه! دیاره هه ر به هوی ته و بی نیشانییه ی بووه که به سه ر نه گیرا وه ته وه وه له لایه ن خاوه نه راسته قینه که یه وه نه ناسرا وه ته وه. ته سپ، وه ک یاخی بوونیک له ته ویله ی مائی ئاغای هاته ده ری و چاویدا ته سه که ویتی عومیره ی حاجی سمایی که له ده ری به سترابووه، هاته له لای راوه ستا، به پێچه وانه ی هه ر ته سه که گوئیکی دیکه که ده گه نه یه کتری چه پۆکان له عه رزی ده ده نو ده حیلینن و ده که ونه سه رپاشوان بۆته وه ی غه رووری نیرانه ی خۆیان نیشانی یه کتری بدن! ته وان به س سه ریان بۆ یه کتری ده له قانده، وه ک جوانووی یه ک ماین و ده رکزاوی یه ک مال بن. ته سه که ویتی عومیره ی، وه ک ته وه ی وابوو بلێ: ته وه که ی کیشه ی ئیمه یه خاوه نه کانمان ناکوکن! ته سه که رهشی ئاغای دیاربوو ده یو یست گازانده ی دلێ خوی بۆ ته سه که ویتی ده ربیری، ته وش گوئی بۆ شل کردبوو: ئیمه خۆ نه بوینه مروقی سته مکارو مله وړ که گه وره یی خۆمان له بچوو ککرده وه ی به رامبه رمان بینین! یه کتری بکوژین و ره گورپه شه ی یه کتری به رینه وه! به خیلی و خۆپه رستی کوێرمان بکات! وه کو دوو له شکر به ربینه یه کتری! که هیشتا شمشیره کانیا ن خونی لیده چۆرێ، که چی نوێژ ده که نو باسی دادپه ره ری ده که ن! که ولسی مروقیان کردۆته قه لغان

و پازپۆشی خۆیان، له په نایرا هه رچی نارهوايه تییسه دهیکه، ئیمه لغاو دهکهن،
که چی ناتوانن نهو رهگی یه کتر قه کردنه له ناوهوی خۆیان لغاو بکهن!

باوه رده که ی؟ نه من فرم به سهر ئاغایانه وه نییه! به ده له لیم حالی مه به،
نه من جوانووی ده رکزای کابرایه کی لای قه راجی بووم، که پیشه ی مه یته ری بو،
عاشقی نه سپ و ماینی حدودو ره سه ن بو، ده یانگوت: دایکمی له نیو عاهریان
کر یبوو، هه ر بوئه وه ی منی بو بخاته وه! ئاخو ده یانگوت دایکم سه رجه له ی
هه بووه، چوو زانم، وه کو دولدری ئیمامی عه لی، شه ودیزی خوسره وی، هه گبانی
ده رویشی عه قدی، که ویتی قاپره شی سمکو تکی گه نج خه لیلی، که کاوئس
ئاغا ده لئ: به باژیری شامیدا بیته خواری به ناو له شکری عوسمانیان، نه وه ک
بلین سواره کی کورده چه ندی بیکاروباره! له به رامبه ر نه یاره کانیان خۆیان به
ئیمه هه لده نه وه، بو لاوانده وه ی پیاوه مه زنه کان خۆیان به ئیمه راناوه و نیوه ی
نازایه تییه کانیان بو ئیمه گه راندو ته وه! زورجار خاوه نه کانمان به ئیمه وه ناسراون.
نازانم ته مه نم چه ند مانگ بو، به لام نه وه م چاک له بیره هیشتا شیر ی دایکم
ده مرئ، هه رچی چاوی پیم ده که وت ده یانگوت: کتومت دایکه حدوده که یه تی!
باگه وره بیئت، له هه موو ده شتی قه راجو که ندیناوه و سه نیه و مرکییه ی، ناوی
ده رده کاو، یه که م نه سپ ده بیئت!

نهو هه وئه به گونده کاندایلاو بووه وه، هه ر نه وه ش بووه هو ی نه وه ی بمدزن:
شه وئک دایکم هه سستی به شتیکی نامۆ کرد که له دیواری ته ویله که مان
ته په ی ده هات. دایکم جارجار بوئی به منه وه ده کردو به لموزی ده یه ئنامه وه
به رسینگو به روکی خۆی بوئه وه ی پاریزگاریم لیبکات، چونکه ترسیکی
لینیشتبوو، وه ک خوا له دلی نابیت نه منی لیده دزن! له نا کاو خشتیک له

دیواری تهویلە که مان دەرھات، ئەوێ دوو ئەوێ سێ، بوو بە شەبەقیکی گەورە، دەرگایەکیان کردووە لە دیواری، یەک لە دژە دیواری پرەکان ھاتە ژووری، تاریک بوو، دایکەم دەیفڕمەندو جووتەیی داوێشت، لێ، بێسوود بوو. دژەکە دەستی لە تاریکایی دەکوێ، دیاریوو بە دواي مندا دەگەرا، ئەوێندەم زانی دەستی کەوتە سەرپێشتم، دەستی لە ملی کردم و ناوچاوانی ماچ کردم: ئەوێ تاگرتما ھەر زوو پشێنەکە لە ملی کردم و ئەوێلەیان بردمە دەرێ و ئەوێنێان لە داکم دزی. ھەر ئەوێشەو لە دواي پێرۆیشتیکی دوورو درێژ، خۆم لەنیو تهویلە مائی پەفەت ناغای دیتەو. دژەکانیش پیاوێکانی خۆی بوون. بە ھۆی ئەوێ ھیچ نیشانە یەکم بە بەدنیەوێ نە، خاوەنە کەم نەیتوانی بمرۆزیتەو، ناخۆ چەندەم بە دواي گەرا بێتا ئومێدییکی زۆری لەسەر گەورەبوونی من ھەڵچەنیو! ئەوێتای لە بەرزگی دایکەمیان ھەڵگرتم، دووچار بەکەیفی دلی خۆم نەمھیلا ندوو! چونکە ھەمیشە خۆم پێ ھەرەم، ئەو جۆیە ناغا دەمداتی ھەرەم، ئەو ناخوورە کاو جۆم بۆ تێدەکەن، دەلێن گواہی ئێسکو پروسکی ھەمەشوانیکی تێدایە کە زیندەبە چالێان کردوو. ئەو زینو قایش و قروێش و سەرەو گولینگو لغاو، ھەمووی بە خەلک کێدراو، ئەو نالەندە کوشیک مندالی سەرکەو بنکە ھەبەو زۆر دەستکورتە، ھەرچار پەلم نال دەکات، کەچی یەک فلسی نادەنی. زۆرچار لە سەر ناخوورە پێ لە کاو جۆیە کەم دۆش دادەمێنم: داخۆ چەندەھا ناخوورە پێ لە ئالیک لەسەر ئێسکو پروسکی خەلکی بێدەسەلات و بێتاوان دروست کرابن! ئەو ئیمەین نە کەس دەچەوسێنێنەو و نە کەس بە کۆیلە دەگرن! بە پێچەوانە مەروئەکان ھەرگیز نەمانگوتوو ئیمە خاوەنی ماھییەتیکی ئەفسووناوین و فیز بەسەر

بوونه وەرەکانی دیکەدا لیبدەین! بەشایەدی ھەموو دنیا ھەرتەویلە یەک ئێمە
تێدا بووین، ھەرگیز قەدەغەمان نەکردوو، نێرەکەر بە زمانی خۆی نەزەرپۆ
مانگا بە زمانی خۆی نەبۆرینی! ئەو پۆژانە، دوو بەران شەرەقوچیان بوو، ئێمە
کەوتینە بەینیان: چما ئێو ھەش بوونەتە بنیادەم؟ میراتی بابتان بەش بکەن! یان
لەسەر پاوان و زەوی زار ئاوا لە یەکتەری دەدەن! بەسە ھەمی مەوێنە!

مام ھەسەنە کوڕ، بەردەوام بوو لە گێرپانەوێ خەونەکەمی و چۆنیەتی
باکوژانەوێ ئەسپەکەوتی عومێرەمی بۆ ئەسپەکەمی رەفەت ئاغانی، ئەویش
بە نۆری خۆی دەردەدڵ و گلەیی و گازەندەمی خۆی کرد: مەوێ کەن، بە قسەمی
خۆیان خواپەرست و ژینگەدۆستن و ھەقی ھەموو بوونەوێرێک دەپارێزن. ئەو
قسانەیان لە گەڵ کردەوێ کانیاں پێکدەگرم ھەرچەند دەکەم تێک ناکەنەو، بۆ
نموونە: یەک لە کارە دزیوێ کانیاں وەک دیارە ئەو یەختە بارگینانەمی دەیانینی
ھەموویان وەکو من و تۆ ئەسپەگون بوون، لە گەڵ ماینەکان جووت دەبوون و،
چێژیان لێک وەرەگرت، کەچی، لە عەرزێیان دان و بەرزەفتیان کردوون و گونیاں
قەلاشتەنەو، خەساندنیان، ھەبوونەوێ بەھیزین و ئارام بن! دەستکاری کاری
خودایان کردو بێبەشیان کردن لە چێژی جووتبوون لە گەڵ ماینەکان! ئەوێ
دەرھەق ئێمە دیکەن، عەبیبکی زۆر گەورە، دوور لە پرووی تەرسی ئێمە،
وێک تەرس وایە بە نیوچاوانیانەو! بێجگە لەوێ دەمانخەسێن، رەگەزیشمان
دەگۆرن، ئەتۆ زەینی خۆ بەدەھە چ کاریکی ناپەوانیان بەرامبەر بە ئیستەر کردوو،
ھەر بۆئەوێ باربەرێکی بەھیز بخولقێنن و باری قورسیان بۆ بگەییەنیتە سەر
شاخی و شوێنە ئاستەمەکان!

لە خۆیان ناپرسن کێ ئەو ھەقەمی پێداون؟ ماینی لە کەری چاک بکەن کە

دوو ره‌گه‌زی جیاوازن هەر بۆته‌وه‌ی ئیستریان بۆ بخاته‌وه‌! تاکه‌بوونه‌وه‌ره‌ زاوژی
ناکاو نابیت به‌ داک و باب! مرۆقه‌کان به‌ که‌تنی خویان شکدیت بۆیه‌ ده‌لێن
ئه‌گه‌ر ئیستر بزیت، دنیا کاول و ئاخیرزه‌مان ده‌بیت!

مرۆقه‌کان جیاوازییان له‌ پرزی ئاژه‌له‌کانیشدا کردوه‌: که‌ریان به‌ پله‌ی نزم
ئه‌ژمارکردوه‌، کاتیک له‌ ئیستر ده‌پرسن بابت کێیه‌؟ پێی شه‌رمه‌ بلێ بابم
نێره‌که‌ره‌، ده‌لێ ئه‌سپ خالمه‌!

نازادی به‌لایه‌قی ئیمه‌ نازانن، که‌چی سه‌رو بنی زمانیان باس هەر باسی
نازادی و دادپه‌روه‌رییه‌. هه‌ررۆژه‌و خاوه‌نیکمان هه‌یه‌، یه‌ک به‌وی دیکه‌مان
ده‌فرۆشی. هەر ساتمه‌یه‌ک به‌که‌مین یان سیمان به‌ خواری دابنێین، قسه‌ی
خۆشیان ئه‌وه‌یه‌: ده‌کک زیرکه‌ له‌ کونی چاوت بدات! یان ده‌لێن وه‌شششه‌!
هه‌ی داکه‌که‌ی سه‌حه‌بی هه‌وه‌لێت ده‌گیم!

ئه‌و گاجوتانه‌ی ده‌یانبینی له‌بن نیری کراون و جووتیان پینده‌که‌ن، هه‌موویان
جوانه‌گای په‌رینی بوون رۆژنه‌بوو به‌هۆی تیژپه‌ری له‌ کاتسی جووتبوون، چهند
چێرێک زگاوزگ نه‌خه‌نه‌سه‌ر زه‌وی، دواى ئه‌وه‌ی خه‌ساندنیان، ئیستا چێره‌به‌که‌ری
دنیاى به‌لایاندا تێپه‌رن می‌ش میوانیان نییه‌و هەر نه‌زه‌ریش ناکه‌ن!

له‌ نیری پێش مه‌ری بپوانه‌، ئه‌وه‌ی زه‌نگولسی له‌ ملیه‌و پێشه‌نگی
میگه‌له‌مه‌ری ده‌کات، ئه‌ویش ته‌گه‌ی نیو بزنان بوو، جار نه‌بوو له‌ کاتی
جووتبوونیدا چهند بزنیکی کوور نه‌کاته‌وه‌، دواى ئه‌وه‌ی هێلکه‌گونی ئه‌ویشیان
ده‌ره‌یناو خه‌ساندیان، ئیستا بزنه‌به‌ته‌گه‌ی دنیاى بۆته‌ داک و خوشکیان!

ئه‌سه‌په‌که‌ی په‌غه‌ته‌ی به‌نۆره‌ی خۆی هاته‌وه‌گۆ: مرۆقه‌کان کاریته‌ی له
چاوی خۆیاندا نابینن، به‌لام زله‌کای له‌ چاوی خه‌لکیدا ده‌بینن، ئه‌و هه‌موو

ئیشە پيسانەى خۆيان نابىنن، كەچى ئەگەر يەككىيان رابكشى و گەوز بەدات، پيىدەلەين: خۆ نەبووتە و لاخ دەگەوزى! ئەمن، بەرامبەر مەرۆفە كان بىئىنسانى ناكەم نالەيم ھەموويان خراپن، ئەگەر باشيان تىدا نەبايە دنيا بەجارەكى كاۋل دەبوو و ئاۋا رانە دەۋەستا! دنيا لەسەرپشتى مەرۆفە باشەكان، لەوانەى دەكو ئىمە بارى سەرشانىيان گرانەو ھەميشە نرگەو نالەيانە، راۋەستاۋە. زۆرم پيسەيرە ئەو ھەموو خۆئىندەۋارى عىلەم مەعرفەتە فەردەبن، لەجىياتى ئەۋەى لەخزمەتى مەرۆف و ئازۇل و ئاشتى پىكەۋە ئاندا بەكارى بىنن، كەچى دەچن لەرق بەرقەى يەكترى، چەكى قەركەرو مالىۋرانكەرى پى سازدەكەن! ئەۋەى ئەوان دەيكەن ئىمە بىكەين، تەنەكەمان لەكلكى دىخن و مندارەھورتكەى دنيايىمان بەدو دىخن! دەسەلاتى خۆيان بەسەر ھەموو گياندارىكدا دەسەپىنن و دەلەين: خودا فەرموۋىتەى بىننادەمم لەسەر جوانترىن شىۋە دروست كەردوۋە، لاقوگەزافى پىۋە لىدەدەن! ئىمە، ھىشتا جووتەيە كمان لەيەكترى نەدابوو، ئەوان، گرم قابىل ھابىلى براى خۆى كوشتو ئىستاش ئەو كوشتارە بەردەۋامى ھەيە! لىم ناكەرىن ئەۋرۆ لەگەل تۇدا باسى عەرشو قورشى بكەم، ئەۋە پىاۋەكانى مىرغەزەبى خاۋەنم بەدوامدا ھاتن بمبەنەۋە تەۋىلەى، دلىان زۆر پيسە! بۆنەۋەى تىكەلى كەس نەبم. بەر لەعنەتتى خاۋى بكەون، گوشتى زۆرىەى بوونەۋەرەكان دەخون پيسايىيان لەپيسايى ھەموو بوونەۋەرىكى بۆگەنترە!

٢١

زهرده په پره، خۆر خهريکه له که ليني ته پۆلکه کانی زووری، له ديارو ناديارى،
 ئاوديو ده بىت، دهستى ته نيا به چەند په له هه ورىكى په راگه نده راده گات به رزگيان
 سوور بکات. تازه خهريکه مه لای نوژى شيوان بانگ بدا. دنيا شره که ^(١) بووه،
 سيړه خهريکه هه لگيرى. ته قهى سوکانى پاسکيله کهى ته نوهرى، له وکاتهى
 خوى به ده رگای حه ساريډا ده کيشى، هيدو دهستى بو ده مانچه کهى ده بات،
 وهک خو ئاماده کردنيک بو هه رنه گه رىكى نه خوا زراو و له ناکاو، بو نه وهى
 بتوانى دهستوه کهرى بکات، ئاخى زور جار ده يگوت: پياو ته نها ئيواران له کاتى
 نانخواردنى زه فهرى پيډه بردى! به لام ژنه کهى له و کاته دا خهريكى داخستنى
 ده رگای کولانهى مريشکه کانه، گوئى له دهنگى ژنه که يه تى له گه ل يه کيک
 قسه ده کات: نه وه کاک نه نوهره، يا خوا به خيڙ بى سهرچاوى خوشكى خوت،
 فهرموو، به خواى دلّم خه بهرى دابوو ميوانتيكى عه زيمان ديت. نه نوهر مالى
 له يه کيک له و گوندانهى بنارى چياى قه ره چو غيبه، هه رکه له ده رگای ژوورى
 نزيک بووه وه هيدو گوتى: فهرموو فهرموو يا خوا به خيڙ بى سهرچاوى کاکى

١. شره که: نه نۆر پووناک نه نۆر تاريک.

خۆت، ئەوڕۆ لە گەڵ کاکه‌پەشی که له جووتی ده‌گه‌راینه‌وه باسی تۆمان ده‌کرد: ده‌می‌که دیارنییه! ئەنهر به‌دهم وه‌لامدان‌ه‌وه‌ی هیدۆی، پاسکیله‌که‌ی به‌ر‌قه‌وه به‌عه‌رزێداو دوایی به‌دیواری هه‌له‌په‌سارد، له هیدۆی به‌ژوور که‌وت، له‌ دوای چاکو چۆنی وه‌ه‌وال‌پرسین و بێ‌مزه‌په‌تی: بۆیه هاتمه‌ م‌الێ ئیوه چونکه ئیوه له‌ م‌الێ دوو که‌سن، لی‌ره‌ نازادین له هه‌موو قسه‌و‌یاسی نه‌یینی به‌ینی خۆمان.

ئه‌نهر گوتی: دوای نان‌خواردنی، کاکه‌پەشی ناگادار بکه‌وه بێته‌ ئی‌ره‌، کاری ژۆر گرنگم پێیه‌تی وه‌ه‌ر‌سی‌کمان ره‌نی خۆمانی له‌سه‌ر بده‌ین. ژنه‌که‌ی هیدۆی به‌ده‌م هینانی ته‌شتی نانه‌که‌ گوتی: کاک ئەنهر توخوا ئەوه‌ بۆچی زووتر نه‌هاتی بۆئه‌وه‌ی نانێکی باش ساز بکه‌م، چونکه‌ خواردنیکی وامان نییه‌، به‌ خ‌وای نانی شه‌رمه‌زارییه‌، به‌ رووقایمی خۆم له‌ پێشت داده‌نیم، ده‌ی، به‌ لاش نییه‌ گوتوویه‌انه: «میوانی دره‌نگ وه‌خت نانی له‌سه‌ر خۆیه‌تی!» ئەنهر گوتی: نا نا توخوا وا مه‌لی! ئەو پاسکیله‌ له‌عه‌نتیه‌ ده‌ردی‌کی وای داومه‌تی ئەگه‌ر به‌ردانی‌ش بخۆم وه‌کی نێره‌عه‌له‌شیشی حه‌لی ده‌که‌م! هیدۆ گوتی: ئەری به‌راست ئەنهر که‌هاتییه‌ هه‌ساری ئەو شه‌ره‌ ده‌سته‌ویه‌ خه‌یه‌ چی بوو له‌گه‌ڵ ئەو پاسکیله‌ تێره‌مه‌ی کردت؟! ناخر ئەوکاته‌ی هاته‌ ژووری، هیشتا ناسه‌واری ئەو شه‌ره‌ی به‌ روویه‌وه‌ دیاربوو. دوایین قسه‌ی له‌گه‌ڵ پاسکیله‌که‌ی ئەوه‌بوو گوتی: به‌بیرم نایه‌ به‌س جارێک بێ‌گرفت نه‌منت گه‌یان‌دبێته‌جی، یان زنجیرت پساوه‌، یا په‌نچه‌ر بووی، یان که‌لای بۆله‌ره‌ینت هه‌له‌وهریون، یا ره‌ینگت خواربووه‌ په‌یده‌رت شکاوه‌، کۆره‌ چووزانم خه‌ریکه‌ شیت ده‌بم به‌ده‌سته‌وه‌! ناخر ئەو پاسکیله‌ ده‌می‌ک بوو ده‌سته‌به‌رداری دنیاو ژیان بووبوو، به‌لام ئەنهر ده‌ستی له‌یه‌ خه‌ی نه‌ده‌کرده‌وه‌ ده‌سته‌به‌رداری نه‌ده‌بوو، هه‌یچ هه‌ه‌رازو نشیونکی هه‌له‌نه‌بواردبوو، ده‌می‌که له‌نیو

جوغزی ئەو دنیایە گەورەییەدا دەخولیتەوه، رۆژنیک بەخاترجەمی دانەنیشتووه،
 رۆژنیک نەبوو هەردووکی قۆچی سووکانه کە بە دەستی یەکیکەوه نەبێ و
 نەپەتینی! هەر نرکەو نالەییەتی، هەرچی دێ سوارێ دەبێ، بێئاگا لەوێ چەند
 شەگەتو داھێزراوه. چیرۆکی سەرجه لەی، ئەو پاسکیلە گەر بەوردی بنووسی و
 هیچ نەبوێری، یە کجار دوورو درێژە!

سەرەتای هەرپەتی گەنجیتی خۆی بە مامۆستایەکی تازەدامەزراوی یە ک
 لە گوندەکان بەخشێ، رۆژانە لە شاریرا دیھێنایە گوندی و دیگەراندەوه.
 مامۆستا تازە فێری پاسکیلی دەبوو، زۆرجار لە پەر سەرانگرتی کەندو ئاودران
 دەبوو، هەردەستایەوه خۆی دەرکەندو سوار دەبوو. سەرەپای ئەو هەموو
 دەرەسەرییەش، بووبوو قوریانی ناکوکی بەینی مامۆستاو ئاغا گوندی: ئاغا
 هەولێ دەدا قوتابخانە کە داخوێ نەبادا خەلک خوێندەوارین! خەلکی ھاندەدا
 کە مامۆستا زانستی شەیتانی فێری منداڵە کاتتان دەکات، رینگای پێمە دەن!
 ھەندیک قوتابی تەمبەلی فێر دەکرد سووژنو دەرزی لە تایی پاسکیلە کە
 رابکەنو پەنچەری بکەن، بۆئەوێ مامۆستا بێزار بکەنو گوندی بە جیبیلی.
 ئەو پاسکیلە، سەردەمی کە لە گەل خولانەوێ رینگو تایی کانی، ماشەری
 تەمەنی خۆی ھەلدەوێزنی، ئیستاکەش کە لە زەردەپەری تەمەنیادیە، دانەمی
 سینی پایدەرە کە قەفی زنجیرە کە، داستانێ بەرائەتی منداڵە کانی، لە
 بەرامبەر کردەوه دزیو کانی ئاغا حینجە دەکا!

لە دواي ئەو هەموو کارەساتە بەسەر ئەو پاسکیلە ھاتوو، تازە بە تازە
 کاک ئەنوەری چەمبەری دیەوێت وەکو جوانە ئەسپی شینی قەزوانی، لە
 دەشتی قەراجو کەندی ناوێ تەراتینی پێبکات! ئاخەر ئەو پاسکیلە تێر تەمەنە،

بەری ئەو تەقرو شەقەری ناگری، هەموو نازای بەدەنی سوواوە، جیڕەجیڕی سەپرینگی بن زینەکی پۆژەپێیه ک دەروات! حیکایەتی زەمەنیکی یە کجبار دوور دەگێرێتەو، چەند گەڵو قوون خۆیان بەسەریدا هیناو: ئی مامۆستا، کریکار، قوتابی، پۆلیس و... جاکێ نا؟ ئی پان، قەڵەو، پووج، بۆگەنی، بەموو، بیموو، بەس مەگەر کورسی و جورنە ی حەمامی ئەو هەموو جۆرە قوونە ی دیبێت! لەو هەموو بێنەو بەرەیدە هەر باشە ماویشە! هاوتە مەنە کانی هەر ئیسکەر پرووسکیشیان نەماوە!

کاکه پەش بەژوورکەوت. دوا ی بەخێرهێنان و ئەحوالپرسیی ئەنوەری: بەرلەو ی بیمە ژووری باسی شەرتان دەکرد، ئەو کێ لە گەڵ کێ بەشەر هاتوو؟ ئەنوەر گوتی: ئەو شەپری بەینی مزو پاسکیله کەمە، هیدۆ بۆتە پیاری مەسلەتان، خەریکە پێکمان دینی و قەزاوتمان لە مابەینیدا دەکات! ئەنوەر، کۆلی لە پاسکیله کە ی دانەمرکاوتەو: هاتیتە لووتم! دەست بەدەمە کوتکەکی هەموو بەدەنی بشکێنم و تیککی بکەمەو، کەلکی پێنەنەماوە! هیدۆ بە گالتەو: وا بزانم دایکی مەلیکی بەو پاسکیله ی گوارزاوتمەو، ئەوکاتە ی بە بووک چوو!

کاکه پەش دەمیەک بوو دەیویست ئەنوەریش ئامادە بیت بۆ ئەو ی لە چەند قسەو بریاری سەرەڕۆییانە ی هیدۆی ئاگاداریت، بۆ ئەو ی ئەویش بە نۆبە ی خۆی کاریگەری لەسەر دابنێ کە بیر لەو چوونەشارە ی نەکاتەو، بۆ ئەو کاتە ی بە فرسەت زانی: کەواتە با ئەنوەریش ببیتە حاکم لە بەینی مزو هیدۆی. هیدۆ، ماوێهە کە وێنە ی چوونەشاری دەکات، دەیهوێت باش بە خراب و جوانی بە دزیوی بگۆرێتەو، لە کاتی کدا ئیمە زۆر کاری گزنگمان ماوە بەیه کەو تەواوی بکەین! هیدۆ گوتی: بەهەلە لێم حالی مەبە، هەتا دەمرم

دهرویشی جهزمه گرتووم، تا زولم و زۆرداری هه بیئت، بهرم ناداو ساکین نابم!
 کاکه پەش گوتی: کاکه! نه وسهردهمه پيسه ی ئیستا تووشی هاتووین، نه وه
 ئی نه ورۆ نییه، نه وه نهو میراته یه، که باپیرانمان بۆیان جیهیشتووین، نابی
 ئیمه ش بۆ نه وه کانی دوا ی خۆمانی به جیهیلین!

نه نهوهر پێوه ی دیاره بۆ کاریکی گرنگ هاتوهو هه والێکی ناخۆشی پێتیه،
 چونکه رهنگی په ریوه، خه مینک پروخساری سواق داوه، له حه ژمه تان له ناخی
 خۆیدا وردوخاش ده ی: بۆیه به په له هاتم، تا کو پیت رابگه یه نم نهو گونده ی
 هاوسی گونده که ی ئیمه، ناغای گوندی برازایه کی زۆر بیره وشتی هه یه، هه موو
 کرمانجه کانی له زه لاله تو له زهواق ناوه، خۆی به جیگره وه ی مامی ده زانی، بۆیه
 هه لپه ی ده سه لات به رچاوی تاریک کردوه، له هیچ کاریکی ناوه و نا پیرینگیته وه،
 تا وه کو ئیستا ته نها سووخره و بیگارو دارکاری جووتیاره بیده سه لاته کانی ده کرد،
 به لام ئیستا به و هه موو جه زه به یه دلی ئاو ناخواته وه، ده ست بۆ نامووسیشیان
 ده بات! له و چه ند رۆژی دوا یی، برازای ناغای، هه ر به که ره زه ری، پریدا وه ته کچی
 پیاوێکی زۆر شه رم به خۆ، ته نها بۆ شکاندنی که سایه تییه که ی! چونکه پێیوا یه
 نهو پیاوه، نهو ریزی له نیو خه لک هه یه تی، له سه ر حیسابی ئاغانه ی نه وانه و
 له ریزی نه وان که م ده کاته وه! له و گونده ی، ژیانیان له خه لکی ته سک کردۆته وه.
 نهو پیاوه، له ورۆژه وه چه ند جار له حه یفی بیده سه لاتیی خۆی و پاراستنی ئابرووی
 که چه که ی، ویستویه تی خۆی بکوژی. کچیکێی حه ریمگران و سه نگین و سه لار،
 هه موو ئاوا یی باسی ره وشته رزیی نهو ده که ن. ئیستا له دوا ی نهو سووکایه تی
 پێکردنه به جوړیک ناوی زراوه، هه تا نهو کو ره ی خۆشیشیده ی لئی سارد
 بۆته وه، که چی به سه ته زمان نازانی چکا!

کاکه‌ره‌شو هیدۆ، به‌و هه‌واله‌ ره‌نگ و روو‌سان تی‌کچه‌رژا. کاکه‌ره‌ش وه‌ک خه‌سه‌له‌تی هه‌میشه‌یی خۆی، کاتی‌ک گو‌یی له‌ شتی‌کی وا ده‌بیت، یه‌ک قسه‌، ته‌نها هه‌ره‌شه‌یه‌ کیش ناکات! ده‌که‌وتته‌ کرۆشتنی مووه‌کانی سمی‌لی، چاوه‌کانی وه‌ک چاوی پلینگ پر ده‌بن له‌ په‌لامار. ته‌نها هیدۆ نه‌وه‌نده‌ی گوت: خه‌م له‌دوا‌ی خه‌م! خه‌م له‌دوا‌ی خه‌م!

نه‌و رووداوه‌ نه‌و زار نه‌و زاری ده‌کرد، هه‌رکه‌سی‌ک چاوی به‌ که‌سی‌کی دی‌که‌ ده‌که‌وت، یه‌که‌م قسه‌ی نه‌وه‌بوو: نه‌ترانیوه‌ برا‌زای نا‌غای له‌ پتی گو‌می شیرناوی، ده‌ستی له‌ مه‌مکی کچی کرمانجی‌کی داوه‌ له‌به‌رچاوی ژنو کچی گوندی مه‌مکی گرتووه‌؟ کچه‌ش زۆر گریاوه‌و زۆری دادو فی‌غان کردووه‌، وه‌ل‌ی بی‌سوود بووه‌ : «تاس بشکی، به‌س نه‌زینگی!»

کچه‌ زۆری فرمی‌سک دا‌باراندووه‌، به‌لام کوا دلی زالم به‌ فرمی‌سکان نه‌رم ده‌بی! بابی به‌ گریان نه‌ده‌گریا، نه‌بادا و یقاری پیاوانه‌ی برووشی، له‌ هه‌ناودا ده‌گریاو ده‌یگوت: خۆزگه‌ هه‌موو منداله‌کانیان سه‌ر بری‌بام، ته‌نها ده‌ستی‌ان بۆ نامووسم درێژ نه‌کردبایه‌!

نه‌و به‌ پی‌چه‌وانه‌ی نه‌وانه‌، قه‌ت بۆ زالم نه‌وی نه‌بوو، نه‌وی‌بوونی پی‌ که‌سری شان بوو. له‌و پیاوه‌ به‌وی‌قارانه‌ بوو خۆی له‌ به‌رامبه‌ر نا‌غاکان نه‌دو‌راندبوو، هه‌ر نه‌وه‌ش بوو وای کردبوو نا‌غاکان هه‌ولیان ده‌دا هه‌ره‌می هه‌له‌ته‌کینن، له‌ شکۆ و ماهیه‌تی خۆی رووتی بکه‌نه‌وه‌. ناچار هه‌ر به‌ شه‌و و دوور له‌ چاوی خه‌ل‌کی‌ ناوایی، مالی پی‌چایه‌وه‌، باری کرد و زه‌وی‌زاری هه‌موو به‌جیه‌شت، که‌س نازانی رووی له‌ کو‌ی کردووه‌و سه‌ری خۆی بۆ کو‌ی هه‌ل‌گرتووه‌!

نه‌و هه‌شیمه‌ته‌ش نی‌ستا له‌ گوندی ماون، حالیان له‌وی چاکتر نی‌یه‌،

ئهوانیش به دهست ئاغایه وه پهریشان!

کاکه رهش گوئی له وردو درشتی قسه ئازاره خشه کانی ئه نوهری گرت، بیرکردنه وه یه ک داگیری کردبوو هه موو خه یالسی لای تۆله کردنه وه بوو، بۆی ده رکه وت باوکی کچه که، له کاتی گهنجی کهس نهیتوانیوه چاو له چاری بکات، ئیستاش به هوئی پیریو که نهفتی دهست بۆ نامووسی درێژ ده کری. له بهر خۆیه وه گوتبووی خه ریکه ئه وه به شه له خۆمدا له دهست ده ده م که پیتی ده لێن پیاو هتی، تۆ بلیی ئیستا نه من کئ بم؟ که نه توانم پیاو هتی له خۆمدا بپارێزم! هه موو ئه وه قسانه ئازاری وێژدانی کاکه رهشیان ده داو وردو خاشیان ده کرد. کاکه رهش گوتی: براینه بۆته ئه رکێکی وێژدانی و نه خلایقی له سه رشانمان، به هه رنرخیک بیت که سایه تی بۆ ئه وه پیاو به یقاره بگێرینه وه، کارێک بکه ین پروو سووری بۆ کچه که ی بگێرینه وه ئه وه کوهری دلی پێوه هتی، شانازی پێوه بکات. کارێک بکه ین، ئه وه هه سته له لای جووتیاره هه ژاره کان دروست ببی و بزانی که ئه وان بیکه س نینو کیویان له پشته! ئاغا کان ده بی چاوشکێن بکری، بۆنه وه ی بپرای بپرای ده ست بۆ که رامه تی خه لک درێژ نه که ن، له وه حاللی بن که هه موو کونیک هی ده ستیۆه ردان نییه، چونکه پێوه دانیش هه یه!

هه ردوو براده ر به تاسه وه گوئیان بۆ قسه کانی کاکه رهشی شل کردبوو و ته ماشای چاری هه ر یه کیکیانت ده کرد هیوای جووتیاره هه ژاره کانی تیدا په له ی دابوو، ئاماده بوون له پیناویان شان له شانی مه رگ بسوون. هه رسیکیان له سه ر ئه وه کوک بوون به هه رنرخیک بیت هه رچی زووه گورزیک له ئاغا بوه شینن که مه ری برازا که ی پێوه بشکی، بۆ حه وتپشتی له و کاره ناوه شتییه ی کردووه تی، په شیمانی بکه نه وه. یه که م شت ده بی زانیاری وردو دروست

لەسەر شۆرین و مآلو دیوێ خانو چە کدارەکانی کۆبکەنەوێ. یەکیەک چاوساغانی و دەستکیشی بگریته ئەستۆی خۆی و توانای ئەو سەرکیشییە هەبێت. دیارە هیدۆ بو ئەو ئەرکە پێوستیی بە کەس نییە رێشویی بو دابنێ، چونکە ئەو یە کەم کاری لەو جۆرە نییە، کە بەسەرکەوتویی ئەنجامی دەدا، هەزار سۆیندو کەلامۆلای بخۆ، هەر دەلایی لە ئەزەلەوێ خوا بو ئەو کارانە دروستی کردووە!

ئەو گوندە مآلی ئاغانی زۆر دوورەو لە گەل مآلی هیدۆی چەند گوندیکیان لە نێواندا یە. هیدۆ ئەو پۆرۆ بو ئیوارێ، بە سواری پاسکیلە کە خۆی گەیانە مآلی ئەنوەری، کە لە گەل مآلی ئاغانی هاوسێ گوند بوو. ئەو شەو لە لای ئەنوەری مایەوێ. بە یانی هیشتا هەر تاریک بوو پاسکیل و جلوبەرگی خۆی لە مآلی ئەنوەری جیهیشت، ئەو جلە پۆشی کە بە تاییەتی بو ئەنجامدانی ئەرکە کە لە گەل خۆی هینابووی. ئەنوەر کە بەو جلوبەرگەو هیدۆی بینی سەرەرای ئەوێ زۆری پێ پیکەنی، زۆریش پێی سەرسام بوو کە ئەو بە هەر فریودەرانیەتی تیدا بینی. هیدۆ بەرەو گوندە کە ئاغانا کەوتە پێ. هیدۆ زۆر شارەزاو کارامە یە بو گۆرینی سیمما و رۆالەتی خۆی و بە لاریدا بردن و فریودانی بەرامبەرە کە. دروست ئەو کە سایەتی یە لە زەینی بەرامبەرە کە دروست دەکرد کە خۆی دەیهوێ. جلوبەرگێکی شپریوی وای لە بەرکرد کەم واهە یە مڕۆقی تیرە قەلتوانێ لە گوندیکەو پێی بجیتە گوندیکی دیکە. جەمەدانیەکی کالبووی کۆنی لەسەر ئەو کلاوێ سپی، کە بەس سپی نەدەچوو، هیندە ی چەوری پێوێ نووسابوو، دوو نووشتووی پێچراو بە پەرۆی سەوزی پێوێ دوورابوو، ئەو نووشتوانەش نیشانە ی ئەو بوو، کە ئەقڵی ناتەواوێ. کورتە کێکی لە ئەندازی خۆی گەرەتر کە هەموو قۆچەکانی نابەرامبەر و لاتر قەوچ هەتا بن

قورقورپاگهی داخراپوون، شهرواره که ی له گهل رهنگی کورته که که ی جیاوازیبوو، شاقه لی کورته کی به سهر شهرواره که یدا شورپردبووه پشتینی له پشتی نه بوو، دۆخینی نه خستبووه ناو شهرواره که ی به بهرگه دهیدا^(١) شورپووبووهوهو جۆلانیی ده کرد، قۆلی کورته کی هینده درژ بوو، په نجه کانی دهستیشی داپۆشیبوون، گوپالیک کی خواروخیچی به دهسته وه گرتبوو، که س قایل نه بوو به دهستییه وه بیت، ته سبیحکی به دهسته وه بوو هه رده نکه ی له رهنگیکو هه رره نگی له قه باریه ک، دوو فلووسییه کی کونکراوی له جیاتی گورینگ به ئیمامی ته سبیحه که یه وه خستبوو. ئاونه یه کی دوورپوی له سهر بهرکی کورته که که ی بوو، نیوه نیوه به مشه وه شیی دهیده هیناو ته ماشای هه ر سی و دوو ددانه ی خۆی ده کردو دهستی له ددانه کانی ده داو یه ک به یه ک به سهری ده کردنه وه، بۆته وه ی بزانی کامه یان ده له قی و کامیان مه حکه مه و نه بزوتووه! تاوه کو گه یشته شوینی مه به ست له هیچ شوینک لای نه دا له ترسی نه وه ی نه بادا یه کیکی ناسیاو بیبینی و گومان له و خوگۆرینه ی بکات!

هیدۆ له و کاته دا گه راپه وه که کاکه رهش زۆر به تاسه و ئاره زوو بوو زوو بگه رپته وه. هه موویان کۆبوونه وه چاویان له زاری هیدۆی بوو، هیدۆش له نووکه وه بیته وه ی کۆخه یه کی لیبه پرینی دهستی به گیرانه وه کرد، هه موویان پۆچوویونه نیو باسه که، هه موو جهسته یان بوویبون به گوئی! ناخر گیرانه وه ی هیدۆی هه ر دهنگ نییه به لکو وینه شه، وا بۆت ده گوازپته وه، هه لمی چایه و زاری که سه کانت نیشان ده دا! وه ک نه وه وابوو هه موویان له و سه فده له

تەنیشەت هیدۆی لە دیوێ خانی ئاغای دانیشتبەن! لە پیشاندان و گیرانە وەکانی هیدۆی، دەیان توانی دیمەنی دیوێ خان و پاسەوانەکان و سە ماوەرو پیاڵە و خودی چایچیە کە شەببەن. دەر فەتی بۆ هیچ پرسسیاریکی ئامادە بووان نە هیشتە وە، چونکە گەشتیکی نێو دیوێ خانی ئاغای بە هەموویان کرد: بە سەری ئێو، وە هۆگرم بوویوون، دەیانگوت نابێ برۆی! دیارە لە مەبەستیان تێدەگەیشتم کە دەیانەوی بۆ پێرا بواردنی ئەو زستانە ی دیوێ خانێ لە لای خۆیان گەلم بەدەنە وە. خەریک بوو نانی نیوەرۆیان لە لا بخۆم، هەرچەندە زۆرم برسی بوو، بە لام قسە یەکی بابم بیرکە و تەو: کۆرم ئەگەر نانتان لە مالتیک خواردو نمە کتان کرد، هەرگیز نابێت نە بە ئاشکراو نە بە دزی، خاوەنی نمە کە کە تازارتان بە دەستە وە ببینی! چونکە دوا یی نمە کگیری دەبن! لە دوا ی ماندوونە بوون لیکردن و بە خێر هینانم گوتیان کاکە خەلکی کوئی و بۆ کوئی دەچی و بە دوا ی چیدا دەگەڕی و ناوت چییە و لە کوێو هاتووی؟ گوتم: خەلکی پشتر پێیە مە، جاشە یستریکی قولەم لی و ن بوو، نیشان بەو نیشانی خەتە کی سپی بە تەختی نێو چاوانیدا هاتو تە سەر لووتی بۆ بەینی هەردوو کونە کە پووی، نووشتوو یە کی سەوزی لە گەل دوو دهنکە موو رووی شینی چاوارای بە ملیە و یە، بە گشتە کیکی پەش بە لک هۆندرا و تە وە بە دەستیکی بە دەست نوێژ لە ملی کرا وە. هیشتا شیلە ی^(۱) فری نە دا وەو نیری نە چۆتە سەر ملی، هەزار سوێندی بخۆی سوێندت ناکە و ی، دەلێی شە مامکە یە چاوی خەلکی ئاوا یی زۆر لە سەریو، سەرەرای ئەو

۱. شیلە: ددانی شیریی و لاخ وەک ئەسپ و ئیستەر و گویدریژ، کە لە تەمەنی دوو سال و نیویدا فرییدا و دوا ی ئەو ددانە، ددانکی دیکە دەر دەکا پێیدە گوتری بەرازە. دیاری کردنی تەمەنی ئەو و لاخانە بە شیلە و بەرازە دەکرێ.

هه موو نووشتوو و گشته کو دوو عای چاوزاری، له کۆتاییدا تیری قودره تی
هه ر لییدا! ناخر ئه نگۆ وه کی مه به کرشه یسانی خیل و خوار نانا سن، چاوی
ده لئی پیلوو و ته رازوو، چاوی هینده پیسه له به ردی بدات شه قی ده کات!
سویندتان له سه رم نییه سواری له سه ر زینی ده هینیه خوار! یاخوا کافری
هه ر هه وت دینان نه که ویتته بهر تیری چاوه کانی! رۆژی پیشی جاشه یستره که م
لسی بزرییت، له سه ر کۆلی ناودانی به چاوی کویری گوتی: جاشه یستریکی
جوانه، ده بیته هیستریکی باره بازو له به ری ده حه سییه وه! له هه موو پشتریکی
جاشه یستریکی وای لسی نییه! یه که سه ر زانیم ئه نگاوتی، چونکه هیستره که م
زۆرینه ک زۆری، وه کی بگری! هه رچه ندی سوره تی «قول ئه عوزوم» خویندو
تفم رۆکردو پیم لیخشانندو فووم له هه رچوار ده وری خۆم کرد، ده ستم بۆ گونم
بردو لاگو نیکی خۆم بادا، بیفایده بوو، هیستر سوورگوم بوو، خه ونه که ی دا کم
وه راست گه را! ئه وانیش به قایان کردو که وتنه بن باره کی غه مان بۆ جاشه یستری
قوله، به لام ئاگام لیبوو، ورده ورده به زمی دیوه خانی ئه ورۆژه که وتبووه سه ر من،
یه ک ده یگوت: جاشه یستره که ت ماچه یه یان نییه کییه؟ ئه و ی دی ده یگوت:
کاکه له گویره ی ئه وهنده ی په رۆشه ده بیته ماچه بیت! گوتم: کاکینه ماچه یه!
دیوه خان بیست شه قاو درێژه دوو ده رگای داری گه وهری پیوه یه، یه کیان
که وتۆته لای رۆژئاوایی و دیوی ده ری حه ساری، ئه وه به س میوان هاتوچوی
پیدا ده که ن، ده رگای لای رۆژه لاتی که وتۆته نیو حه ساری، ئه وه یان به س
ئاغا و برازا که ی بۆ دیوی مائی هاتوچوی پیدا ده که ن. ده رگاگان به شمشیره ی
داده خرین، به نه خشو نیگار دروست کراون، هه مووی به بزما ری سه رپانی

جه‌نجه‌ری بزمارکوت کراونو کلیلی داری پېنچ پشکه‌یان^(۱) له‌سهره، تاقو دیواری به‌ره‌فهو تاقچه‌کی قه‌زمه‌نووشتی نه‌خشی‌ندراون. له‌نیو دیواره‌کان ده‌لاقی باریکو درېژی لیدروست کراوه، تغه‌نگی نوبه‌تدارو خزمه‌تکارو پیاده‌کانی ئاغاو میوانانی تیدا هه‌لده‌په‌سین. داره‌پئی وه‌کو په‌نجه‌ی ده‌ستی له‌پال‌یه‌کن، به‌قه‌ده‌موو خانوه‌کانی گوندی کاریتیه‌ی تیدایه. بنمیچ‌و بانی دیوه‌خانی هینده‌بلنده له‌مالی خوی نزیك بوته‌وه! دیواره‌کانی خشتونیو پانه، باهر‌پ‌که‌ن مه‌تره‌لوژی حه‌وت حوکه‌تان نایه‌ری هینده مه‌حکه‌مه. له‌لای خوارئ شوینی قاوه‌جاغو سه‌ماوه‌رو پیاله‌و فنجانی قاوه، سه‌ماوه‌ره‌که‌یان یه‌ک کونده‌ناوی ده‌گرئ، هینده زرده‌ده‌لئی زهر‌دینه‌ی هیلکه‌یه! کوره‌چوزانم نه‌وه به‌قسه‌تاریف‌ناکرئ، نه‌گهر نه‌مرین به‌چارئ خوتان‌ده‌بینن، نه‌و سه‌گبابه حکومه‌تیکه‌بو‌خوی! گوايه وه‌ستای به‌دانسقه له‌هه‌مه‌دانئ بو‌هی‌ناوه.

لیوی‌ساییت‌وه‌سوانه‌ی دیوه‌خانئ هه‌مووی به‌ته‌نه‌که‌ی ره‌نگا‌وره‌نگو قه‌زمه‌نووشتی نه‌خشی‌ندراوه، خوشبه‌ختترین کیشکه‌پاساری نه‌وه‌یه له‌بن‌ساییت‌وه‌سوانه‌ی دیوه‌خانئ هیلانه‌ی کردی‌ت، چونکه هینده‌بلنده ده‌ستی هیچ‌مندالیک‌ی ئاواپی پئی‌راناکات ده‌ست له‌هی‌لانه‌و هیلکه‌کانی وه‌رب‌دات. شوینی دیوه‌خانئ له‌هه‌موو گوندی به‌رزتره، به‌سهر هه‌موو گونیدا ده‌نۆری، ته‌نانه‌ت ده‌زانئ چ‌ژینک له‌ئاواپی کۆری کردییه‌و جله‌کانی له‌سهر‌رسته‌ی حه‌سارئ هه‌ل‌خست‌وه. هه‌موو گوندو مال‌ه‌کرمان‌جه‌کان، وه‌ک ئاوی‌نه‌ی له‌به‌ر‌چاویانه، نه‌گهر له‌دووری گوندی لئی‌بروانی، دیوه‌خان‌و خانووی ئاغای

۱. کلیلی داری پېنچ پشکه: کلیلیکی دارینه، پېنچ‌ددانه‌ی هه‌یه. پشکه: ددانه.

وهک بهرانی نیو میگه له مه‌پری، دیارن.

هیدۆ گوتی: کاتیک له ده‌رگای دیوه‌خانئ نزیك بوومه‌وه، به ده‌نگیکی نیازمه‌ندانه گوتم: هۆی ئاوه‌دانئ! کئ لیره‌یه؟ پڕیوارم ده‌توانم بیمه ژووری؟ کورپکی گه‌نج له ده‌رگای دیوه‌خانئ ده‌رپه‌ری و هاته‌سه‌ر عه‌ته‌به‌ی ده‌رگای: ها کاکه چیت ده‌وی؟ گوتم: پڕیوارم ده‌مه‌وی سۆراغی جاشه‌یستره‌که‌م بکه‌م! گه‌نجه‌که سه‌ری برده‌وه دیوی دیوه‌خانئ، دیاریبوو مۆله‌تی له که‌سیکی له خۆی گه‌وره‌تری وهرده‌گرت بۆئه‌وه‌ی پڕم پیندات بچمه ژووری. فه‌رموویان کردمئ. که به ژوورکه‌وتم، دوازه‌چاو که‌وتنه سه‌رم، به‌جۆرئیک له نووشته‌وه‌کانی کلاوه‌که‌مرا هه‌تاوه‌کو ده‌لینگێ شه‌رواره‌که‌م ته‌ماشایان ده‌کردم، بۆئه‌وه‌ی بزانی به دوا‌ی چیدا ده‌گه‌رپم. پیمابوو ته‌نها بیریان بۆ ئه‌وه نه‌ده‌چوو که له‌بنه‌ره‌تدا مه‌به‌ستی سه‌فه‌ره‌که‌م بوو. ئه‌وان زیاتر چێژیان له پیرابواردنم ده‌بینی. سه‌رتان نه‌یه‌شینم، ئه‌وه‌ی لیم هه‌لکړاندن ئه‌وه‌یه: شه‌ش پاسه‌وانی هه‌یه، هه‌تاوه‌کو به‌یانی بی نیوبر ئیشک ده‌گرن، هه‌موویان تفه‌نگی باشیان پییه، که‌سیان له دوو‌ره‌خت فیشه‌کی که‌متر پینیه.

ئه‌وه‌رپۆژه، نه‌ ئاغاو نه‌ برازاکی له مالئ نه‌بوون، له‌لای ئاغایه‌کی ناوچه‌که داوه‌تی نانخواردن کرابوون، بۆیه پاسه‌وانه‌کان ئه‌و دیوه‌خانه‌یان کردبوو مه‌یدانی خۆیان. ویستم ده‌رگای دووهم تاقی بکه‌مه‌وه خۆم له کووچه‌ی عه‌لی چه‌پ (١) و گیلی دا، به بیانووی کاری سه‌رئاو و ده‌ستنوێژ شۆردن هه‌ستم ده‌ستم بۆ ده‌رگای برد، هه‌موو پیکه‌وه هه‌ستانه سه‌رپێ، وه‌ک ئه‌وه‌ی ده‌ستم

١. کووچه‌ی عه‌لی چه‌پ: کینایه‌یه به خۆنه‌بانکردن و خۆ له‌گێلیدان له بابه‌تیک. ئیدیۆمیکێ خۆره‌لاتی کوردستانه.

بۆ شتیکی خراب بردی: نه کهی! کاکه نهو ده رگایه بهس ناغاو برازا کهی بۆ دیوی مالی پێیدا هاتوچوو ده کهن. گوتم: کاری سه رئاو و ده ستونێرم ههیه! مه سینهیه کیان بۆ پڕئاو کردم که ندیکی دووری ئاویان نیشان دام: ئیمهش بۆ ده ست به ئاوگه یاندن ده چینه نهو کهندهی. دیاربوو به گالته پیکردنهو دهیانگوت: کاکه خۆ تۆ نوێرت له سه ر نییه، مه عافی! مه به ستیان نهو هبوو که شیت نوێژی له سه ر نییه. دوو سه گیان له حه ساری به زنجیری به ستاوه تهو، سه ری منیان به زاریوه ده چی! دیاربوو له ناو ناغه واتی میراوده لی له پشتدهری به دیاری بۆی هاتبوون.

تراکتۆریک له پیش ده رگای راگیراوه، هینده نوێیه نهو داوه لاستیکه په شانیه به تایه کانیه وهیه، هیشتا هینده لینه خوراوه لیبیته وه، هیشتا گاسنی له عهرزی نه داوه. لهو کاتهی هاتمه وه ژووری داوای به رماله نوێرم کرد، هه ر زوو به رمالی خوریان بۆ راخستم. به جۆریک نوێژه که م ده خویند له ده رپرا گوێیان لیده بوو، وشه وشه هه موویم ده خوارد، وه ک شتیکم له زاریدا بیتو بمه وی قووتی بدهم. کاتیکی ده چوومه رکوع، هه ردوو چۆکی خۆم وا له عهرزی ده دا ریمبه ی ده هات! حه وت رکا تم کرد، که سه لاوی نوێژه که م دایه وه وه ک له سواری نه سپی دابه زمو سلاو له خه لکی بکه م! چونکه هه ر هه موویان گوێیان وه عه له یکه مه سه له م یاخوا به خیری بی سۆره گوری باغان! فووم له سه ر هه ردوو شانه کانم کرد، هه رچی جنیوی سووکو سه لیمه به شه یتانمدا. که و تمه ژماردنی تفه نگو ره ختو فیشه کدانه کان، له به رخۆمه وه به فسکه فسک به په نجه کانم ده مژماردن، نه وان پێیان وابوو دووعا ده که م. پاسه وانه کان وه ک ته ماشای سه رو فه سالی نه قلسووکێک بکه ن: به خوای ته کلیفی شه رع ی له سه ر نییه،

به پیلارهوه دهچیتته بهههشتی! نه منیش له بهرخومهوه دههگوت: وای نه گهر دهزانن به دواى چیدا دهگهریمو چکارهه! چون خوریششورم دهکهن! دیاربوو پاسهوانه گهنجه که پیدهکهنی و گالتهی به شیوازی نویتزکردنو ههلسوکهوتی من دههات. گویم لیبوو گای بنه‌ی^(١) پییدهگوت: رۆله نهو پیاوه دهلووه، فری بهسهه دنیاه نییه، رهنگه ههر له دینیدا وای بهسهه هاتبی، بهخواى ههر بهبی پرسیارو وهلام دهچیتته نیوهندی بهههشتی! هیچکام له پاسهوانهکانو چاپچی و قاوهچی نهو دیوهخانهی ناغای، خه‌لکی نهو گوندهی ناغانی نین، ههریه کهیان له شوینیکهوه به هوکاری نه‌نجامدانی که‌تنیکهوه گهرده‌لوولی رۆژگار رایپنچاونو ناچاری نهو دیوهخانهی کردوون. چیرۆکی ههریه که له‌وانه‌ی لهو دیوه‌خانهن جیاوازو تایبه‌تن، ههریه کهیان له رووداوئیکهوه په‌راگهنده بوون، ههموویان راگردووی به‌رده‌می یاسان، نه‌وه‌ش بۆته هوکار دیوه‌خان وهک خۆلو خاشاک له خۆیان لوول بدات. به شانازییهوه ده‌لین دیوه‌خانه که‌ی بۆته جیی پیاوکوژو مه‌حکومان. که چاویان به دیکۆرو شیوازی جلوه‌برگ وهه‌لسوکهوتی شیتانه‌ی من کهوت، خه‌نی بوون، به ئومیدی نه‌وه‌ی نه‌منیش بیه نه‌ندامی نه‌و خیزانه لاکه‌وته و لانه‌وازی نه‌وان، به تایبه‌تی که دیانبینی به‌واقورماوی ته‌ماشای دارو دیوارو تاقچکه و ره‌فه‌ی دیوه‌خانیم ده‌کرد، مه‌زاقو به‌زمی

١. گای بنه‌ی: به‌و گایه ده‌گوتی که پیرو که‌نه‌فت بووبیتو وه‌کو جاران توانای نه‌مابیت. له کۆندا، له کاتی گێره‌کردن به‌ناژه‌ل، نه‌و گایه ده‌خراپه چه‌قی گێره‌که، چونکه له‌به‌ر بیتاقه‌تی نه‌یده‌توانی باش بسووپیت. نه‌و ناژه‌له‌ش که جاحیل و به‌تاقه‌ت بوو، له پیزی ناژه‌له‌کان په‌که‌م دانه دایانده‌به‌ست، چونکه باش ده‌جولا و ناژه‌له‌کانی دیکه‌ی له‌گه‌ل خۆی ده‌سووپاند.

دیوه خانیان هاوێشته سەر من، دەستیان بۆ نووشتوو و هەتۆتە ی سەر شانم درێژ دەکرد، بە گەلتەوه دەیانگوت: ئەو گونەبەراناڵە چێن بەسەر شانتەوه؟ خۆم خڕدە کردەوه دەستم لەسەر نووشتووکان دادەنا بە مەبەستی پاراستنیان: دەستی نەکەنێ با هەردوو چاوتان مجرۆو کۆرە نەبێ، ئەوه داکم لای مەلای گوندی بۆی کردووم، فڕۆجەکی سەر قەرمانە داوێتە مامۆستای بۆ ئەوهی چاووژار کارم تێنە کات، نەبادا وەکو جاشەپستەرەکم، بە کرەشەیتانی چاوپیس بە چاوم ببات! ئەوانیش دەتقیقنەوه: بۆ مردوو مەراو پێتوایە هێندە جوانی؟ دەلێی قازانی قۆپای، کەس هەیه بە خیلێت پێببات؟ ناخر لە ئاوی سەیری خۆت کردووه دەلێی کلاوکۆرە، چ کەریک خۆزگە بە تۆ دەخوازی؟ دەیانگوت: ئەو بۆ ئەو دۆخینەت ناخەیتەوه شەروراکەت؟ دەمگوت: بۆ ئەوهی دۆخینم نەبێتە گریکۆتەر، جاریکیان بە منداڵی دۆخینم بوو بە گریکۆتەر هەرچەندی کردم بۆم نەکرایەوه، منداڵی گوندی لە هەرچوار دەورم دەسوورانو چەپڵەیان لێدەدا: «دۆخینم کۆتەر گریه، پێی ئاودەستی لە کۆیە؟» تاوه کو کار لە کاری ترازو دۆخینم هەر نەبووهوه، بۆیه نامەوی جاریکی دیکە وام بەسەر ییتەوه، دۆخین ئاوا لە دەری بێ دەستەو راستەر.

ئەوانە ی قەدەر بەرهو دیوه خانیی پامالیبون، هەریه کەیان لە دوا ی هاتنیان بۆ دیوه خانی، پاشناوه کیان بۆ داناوون کە پەیهو نیدی بە جوړی کەتنە کانیانەوه هەبووه، گای بنە ی، ئامۆزا کوژ، خەزوو رکۆژ، سوورە ی خەجە چاویە لی... هێندەیان پێی کالقامو جێی بەزەیی و کە منە قل بووم، وەلامی هەموو پرسیارێکیان دەدامەوه، بێئەوهی هیچ گومانیک لە پرسیارەکانم بکەن. بۆیه بەو چەند سەعاتە ی لە لایان مامەوه، پێشینە ی تاوانە کانی هەموو یانم زانی. هەریه کەیان

چهند ساله خزمه تکاری دیوه خانن، له بهرامبهردا ئاغا رادهستی یاسایان ناکات، وهک دهلین «هر شهپهک لو جوامیرهک!» سوودمهندي سهرهکیش ئاغایه، تا خزمهتی خوینانی پیدهکا دالدهیان دهدا، که پیر بوون یان نه خوش کهوتن، ئاغا پییان دهلی: نهوه چهند ساله خزمهتتان دهکهمو به خیتوان دهکه، ئیدی توانام نه ماوهو چارهیه کی خوتان بکه، بهو شینویه بهرهلایان دهکات!

هر به جارهکی خهنی دهبوون که دههگوت: وهلامی یهک پرسیارزان نادهمهوهو قسهتان بو ناکه م تاوهکو نهو تفهنگه کی له پالپشتی من لانه بهن، ناخر تفهنگ شهیتانه شهیتان، نه من هه موو دنیا م له سهر تاپو بکه ن ناویرم دهستی بکه می! نهوهی له هه موویان به ته مه نتر بوو، چاوئیکی، نووکه خه نجه ر کویری کردبوو، کاتییک دوو ئاموزای خوئی له سهر زهوی مولکایه تی به خه نجه ری کوشتبوو، به گای به نی بانگیان ده کرد. سویندی خوارد نهوه بیست سالی ره به قه خزمه تی ئاغاو دیوه خانه که ی دهکات، له بهرامبهردا ئاغاش رادهستی پولیسی ناکات. دهیگوت: زورجار معاونو مه ئمور مه رکه زی پولیس هاتوون به دوا ی مندا گه راون لهو دیوه خانه ی پرسیا ری ناوی منیان له ئاغای کردوه، نهویش پیی گوتوون: به سهری جه نابی معاونی که سی بهو ناوه نه هاتوته ئیره! له کاتییکدا به دهستی خوم چام له پیش داناوه! ئاغا پیی دهگوتن: وا چاکه له شوینیکی دیکه سورغو شوینپی هه لگرن، چونکه له لای من دلنیا بن جیی پیاوکوژو دزو چه تان نابیتتهوه، ههر به دهستی خوم رادهستیان دهکه م. نهوانیش هورت هورت^(١) له ته شکی خوین داوهو به رهو شار دهگه رانهوه، دهستکه وتیان

چهند سهرکه په نيرټکو چهند سهرکه داندو کيک ده بوو وه ک دهم چه ورکردنيک!
 يه کي دیکه يان، خه ریکی سه ماوه رو پيال له کان بوو، خوشخوش چای
 بو دینايين. يه کي سووره ي قوله خړه ي موو زهردو موو نه رم بسو. چيروکي
 هاتنه ديوه خانۍ نه ویش: له گونده که ي خويان که يـنو به يني له گهل ژنيکي
 به ميړد هه بووه. له گهل ژنه ي ته گييرو پيلانيان دارشتووه ميړد ژنه که بکوژنو
 به ره شوټينيکي ناديار سهر ي خويان هه لگړنو برؤن. له شه ونيکي به باراني
 زستانيدا ده يکوژنو راده کهن. نه وهنده ي خه نجر له نيوبريني له قانده بوو کهس به
 روح نه گه يبووه سهر ي. چهند سالان به نانزو زگ چايه چي ناغايه. خه جه چاويه لي
 ژنيشي له ديوي ژنان قهرواشو لانکرژني ناغه ژنييه، به حفته ش يه کتري
 نابيين، ته نها له بهرام به ردا ناغا راده ستي دادگايان ناکات. له وانه ش خوشتر،
 يه ک له نوکهره کاني دیکه، له وکاته ي ناوي بو خزمه تي سهر يازي هاتبووه وه
 نه چوويو، بابي، هيئنا بويه ديوه خانۍ ناغاي دوو گيسکي قهله ویشي به ديار ي
 بو ناغاي هيئنا بوو، تا وه ک نوکهر وه ريگرټو له جياتي خزمه تي سهر يازي،
 خزمه تي ناغاي بکات. بابي، به ناغاي گوتبوو دلّم ناهيني بينيږمه سهر يازي،
 حه زده کهم له ديوه خانۍ خزمه تي جه نابت بکات! ناغاش گوتبووي ټيمه خاوهن
 ده رکين، که سيک بيته ده رکي ټيمه به نانو ميډي به رټي ناکه ينه وه! چواره م
 سالي خزمه تکار ي پاسه واني ديوه خانۍ ته واوگرده بوو، له جياتي دوو سال
 سهر يازي! به لام هيشتا سهر يازيه که ي له سهر ماوه بيکات، سالانه ش بابي پيلاو
 و جلويه رگي بو دينۍ و دوو گيسکي قهله ویش بو ناغاي دينۍ!

چيروکي که سيکي دیکه ي ديوه خانۍ، له گهل ژنه که ي له سهر سوږي و
 تيږخويي نيسکينه ي به کيشه هاتبوو: ژني کويرايت دايي، نهو نيسکينه يه

بۆ هینده سویره؟ نهوه چهند چهنگه خویت تیکردوه؟ ژنهش ههزار سویندی
 خواردبوو هه به قهدهر جارانی خۆی تیکردوه، سهیره، نهو چیشته بۆ وا بوته
 شۆره کات؟ مه گهر جندوکهو له مه چیتێر خوینیان تیکردیته! نه گهر په مه زان
 نه بایه تامم ده کرد، به لام به پوژوو بووم لیم نه خوارد. توومه ز دشه که ی به خیل
 و ناژاوه چیه و یستویه تی په یوهندی نهو ژنو میترده تیکبداتو ماله که یان
 بشیونتی، تا ژنه له سههر بیرى هاتوتهوه، چوه چنگیک خویتی بۆ له چیشته که ی
 کردوون. بهو ئیسواری په مه زانه که ژنهو پیاوه که ههردووکیان به پوژوو بوون،
 ئیستاش خواردنیک شک نابهن زگی برسیانی پی تیربکهن، تاو له تاوی زیاتر
 کیشه که به گوپترو توندتر ده بیته، له نه نجامدا پیاوه که مه نه جه له نیسکینه که
 له سههر سههری ژنه که ی رۆده کاتو سههر و پرچی له ته قه لو^(١) دهردی. زیره و
 زیره که ی ژنه که هه موو خه لکی ناوایی به ناگادیته، بهو حاله شهوه پیاوه که
 سى بهردهی ته لاقان فریده دا هه تاوه کو خۆی بریار نه دا که بگه رپتهوه، نهو
 ژنه لهو مالهیدا نامینتی! ژنه ی ده به نهوه مالی بابی. نهو ماوه یه ی ژنه که ی له
 مالی بابی ماوه تهوه، پیاوه که به دهست گریانو نه حه وانه وهی مندا له کانی زۆر
 هه راسانو هیلاک بووه.

نه وانه ی له گوندی ئیشوکاریان قسه هینانو بردنو گه وره کردنیانه، که وتنه خو،
 له لای ژنه ی گوتبوویان میترده که ت به نیازی ژنه نیانه و نهو مندا لانه ی دارکاری
 ده کات، شه وان زیره ی نهو مندا له بیدا یکانه ده گاته که شه که لانی فه له ک.
 له لای پیاوه که ش گوتبوویان ژنه که ت قه ت به نیازی گه رانه وهی نهو ماله ی

نییه و خە تاکەش خە سوو و خە زوورتن کە ناهیلن ژنە کەت بگەر پتەوہ.

لە پۆژی نژیە می ئەو کیشە یە، کە دەیکردە دوازدە ی پەمە زانی، ئەوانە ئیشیان قسە هینان و بردن بوو، پیاوہ کە یان زۆر توورە کردبوو، پیاوہ کە هەر بە پە لە خە ریتە ی تە فەنگیی لە خۆی دەبە ستیت و تە فەنگی لە بن ئە ستیرکی نوینان دەردە هینیت، بە هە شتاو بەرەو مائی خە زووری رادە کات، تە فەنگە کە ی لە نیو دەستی گرتووە. لەو چرکە ساتە هە ستیارە دا، هە موو ئەو قسانە ی دەر خوار دیان دا بوو، چنچرۆکیان لە هە ستی پیاوہ تیی دە گرت، بەرچاوی تاریک کردبوون، مڕۆڤە کانی بەرامبەری، وەک تارمایی شەیتانی ببینی و هیچ شتیک ساردی نە کاتەوہ! کە دەرگای لە مائی خە زووری دە گری، قسە یە ک لە و ی و یە ک لە خە زووری، یە کسەر میلی تە فەنگە کە ی دینیتەوہ یە کە م گوللە ی دە تە قینی و خە زووری سارد دە کاتەوہ. خە سوو و ژنە کە ی، کاتیک چاویان لە کوفارە ی خوین و لرخە ی دە بیت دە زیر پین و دە یانە و ی خۆیانی لە سەر دا بنین، بۆ ئەو ی گوللە ی دیکە ی پێوہ نە نی، یە ک لە دوا ی یە ک خە سوو و ژنە دوو گیانە کە ی خۆیشی دە کوژی. بۆ ئەو ی خۆی رادە ستی پۆلیس و دادگا نە کات، خۆی دە هاو پتە دیوہ خانی ناغای. ئەو، پیاوکی تا رادە یە ک مڕومۆچەو خۆی لەوانی دیکە بە زۆر تر دە زانی، چونکە لە ماوہ ی ئەو نو سالی لە دیوہ خانی پاسە وانە یاساو دا بو دە ستووری دیوہ خانی شارەزا بووہ کە ریزو گەورە یی هە رکە سیک بە قەدەر ئە ندازی تاوانە کە ی و ژمارە ی ئەوانە ی کوشتوونی. ناخر ئەو، چوار کە سی کوشتووە لەوانە ی دیوہ خانی کە سیان بە قەدەر دە ستکوژە کانی ئەو نین.

ناغا لە هە مووان زیاتر گرنگی پیندە دات، بۆ زۆر شوین لە گەل خۆی دە بیات و بەردەوام بە دوا یەو یە، هە رچی بیەو ی لە گەل نە یارە کانی بیکا، ئەو رادە سپیری.

زۆر شهوان ناردوو یه تی کلکی که رو مانسگای زۆر له نه یاره کانی ئاغای برپوهو
ته تکی کردوون! که ده مگوت بیکه نه راهی خودای نه و تفه نگی دوور بیه نه وه
با نه ته قی، تفه نگ شه یته، با یه کی کمان سلار نه کاته وه، نه و له هه موویان
زیاتر ده تر قایه وه و پیده که نی و به تر سنۆکی ده زانیم!

له دیوه خانی زالمان، بو ده رمانیش یه کی ک نادۆزیته وه نه گهر کارنیکی
تر سنۆکانه ی نه کردیت و وه ک موقناتیس هه رچی ورتکی ئاستی بی که لکه
له خۆی ده هالینی! به پیچه وانه وه، دیوه خانی خانه دان و پیاو چاکان، جیی سولج
و سه لاحت بووه.

کاکه پهرش، وه ک خو و خده ی هه میشه یی خۆی، له رقان مووی سمیلی خۆی
ده کروش، چاوه پلنگیه کانی جه ره قه و^(۱) ئاوریان ده هاویش: دلم ده سووتی
و ئاگر ده گرم کاتیک ده بینم کوره کرمانجه هه ژاره کانی گوندان، له دزانی
خۆیان پاسه وانن! له کاتیکدا بابو براو که سوکاریان له لایه ن ئاغای گوندیه وه
هه رچی ناهه قی و بیگاریه پیان ده کری، له جیاتی هه وللی خۆر زگار کردن
بدن، پاسه وانی زالمیکی دیکه ده که ن! نه بیستراوه نه دیتراوه نیچیر بوخۆی
به دوای راوچی خۆی بکه وی! نه ری به راست هیدو! نه تو چووبووی سۆسه و
زانباری له سه ر گوندو دیوه خازو مالی ئاغاو پاسه وانو ژماره ی چه که کانیانمان
بو بینیه وه، یان چووی گویت له حیکایه تان بی؟! سه رم سورماوه، چۆن قونت
تۆتکه ی گرت نه وه نده له شوینیک دابنیشی؟ ئاخه نه تو خو ناحه جمیی، ده لیلی
جیوه تیکراوه! مریشک بای، یه ک هیلکه ت هه لنه ده هیئا، چونکه نه وه نده

۱. جه ره قه: نه و پریشکه ئاگره ی له به رد و ئاسن ده بیته وه.

لەسەریان کەر نه ده کهوتی گەرم دابین! هیدۆ گوتی: بە خۆی دەنا لەبەر زمانی
ئێوه نه‌با، بەنیاز بووم شەویش لە دیوه‌خانی بمینمه‌وه! گۆڤگرتن لە چیرۆکی
ئەوانە ی رۆژگار هەڵیانده‌داته دیوه‌خانی، بەپاستی زۆر بە ئازارن! ئەوانه، لە
غەفلەتدا نووستون، لە زیللەتدا نغڕۆ بوون، کە سایه‌تی خۆیان دۆراندووه،
هه‌ست به‌وه ناکەن لە زیددی خۆیان رەفتار ده‌کەن، وه‌ک ئەوه وایه ئەو داری
بېر نه‌وه بۆ خۆیان لەسەری راوه‌ستان!

دوای بە دوای ئەو زانیاریانه، کاکه‌پەش و هاوڕێکانی کهوتنه‌ خۆناماده‌کردن.
ئێواره‌یه‌کی سارد، کز به‌یه‌کی وشک وه‌ک گیزانی ده‌برێ، مریشک هه‌ر
زوو خۆیان خزانده‌ کولانه‌کانیان. کولانه، به‌هۆی ئەو قه‌سه‌ له‌ کایه‌ی تێیدا یه
گه‌رموگۆره‌. کێشکه‌ پاساری بارانه‌، له‌بن سوانه‌ی خانووان، چونه‌ ته‌ ئێو
هه‌ڵانه‌کانیان. پیاوه‌کان جه‌مه‌ دانیه‌یان ده‌مامک داوه‌و له‌سه‌رو گۆڤاکی
خۆیانیه‌یان پێچاوه‌ لووتیه‌یان وه‌ک ته‌ماته‌ی سووری لێهاته‌وه، ئاوی پێوه
راناوه‌ستی، وه‌کو بنی کوپه‌ی ئاوپالێو، تکه‌یه‌ک به‌ ته‌واوی نه‌تکاوه‌ته‌وه،
تکه‌یه‌کی دیکه‌ جینگای ده‌گرێته‌وه. هه‌ر بابایه‌ خه‌ریکی داگردنی مه‌رو
مالاته‌و وڵاخه‌ به‌رزه‌کانیان، بۆ ئەوه‌ی له‌ ده‌ست دزو پیاوخرایان بپارێزێ.
له‌ ده‌رگای ماله‌یه‌ که‌ وه‌ژوورده‌ که‌وی، ده‌بوو به‌ دوو به‌ش، به‌شیکی بۆ خه‌زانو
ژوورێکی ته‌نیشته‌یش بۆ وڵاخه‌ به‌رزه‌کان. کاکه‌پەش تازییه‌کانی جلکردو بۆ
جینگای خۆیان وشته‌ی^(١) لێکردن.

ئەو ئێواره‌یه‌ میوانه‌ چاوه‌روانه‌که‌وه‌کانی کاکه‌پەش یه‌ک له‌ دوای یه‌ک

١. وشته‌: ده‌نگدانی تازی. بۆ ده‌نگدانی سه‌گیش (چه‌غه) به‌کارده‌یت.

ده گهن. له سه رمان خوځان پېچاوو نيوله پي ده ستیان له يه کتری ده خشینن: نه وشه و دارو به ردی لیک ده به ستی! پروباریش شه خته ده به ستی! کاکه ره شو هیدو نه نوهره مه لا نازاد، دهوری سو به که یان داوه که پره له قشپلو سرگین. سو به کونکونه که، قله قشپله سووتاوه کانی وه که لا مسی سوورکراوه تییرا دیاره، که فهرامو شمی ده دایه سه رما بر دوه کانی چواردهوری خوئی. مه لا نازاد مه لا نییه، به لام چونکه به مندالسی خراوته به رخواوندنی مه لایه تی نهو پېشناوه ی له حو جره ی فه قییان پتیه هه لو اسراوه، زوړیشی له دل گران ده هات که پتیا نده گوت مه لا. نهو مه لایه ببوه قیرو لینی نه ده بووه. هیدو وه که عاده تی هه میشه یی خوئی، هه ر بو نه وه ی مه لا نازادی تووره بکات، له سو به که ده چوه پېشو هه ردو ده ستی له تینی سو به که نزی که ده کرده وه خوشخوش ده یگوت: ماموستا ماموستا! یان ده یگوت: به سه ری نهو مه لا نازاده ی! یان ده یگوت: نهو مه لا نازادیش شاهیده! نهو ریژنه مه لاکوته، مه لا نازادی ده کوتی و به بیانووی که رما کرد نه وه ی گوئی لاجانگو روومه تی، خوئی ده دایه به رسو به که و پرووی له هیدو ی وهرده گپرا، وه که گوئی پینه دان!

وژهوژی نهو وشکه با سارده ی سینگی خوئی له لیوی تیژی سوولا وکه و ته نه که ی به رسوانده ی خانووه کان ده سووی، ده نگیکي له نه غمه ی گریانو کرو وزانه وه ی ترسناکی به گوئی خه لکی په ستاوتیه ی بنه بانی ژووره کانداه دا. نهو وه لهو سه رمایه بیمنه ت بوو، سه که کان بوون، نهوان له سه ر نهو عه رزه سارده ی وهرکه وتوون. بایه که هه ر جاره ی به لایه کدا تووکی سه که کان شانه ده کات. هیدوش هینده ی کاکه ره شی، تاژییه به له کی خوشده یی: تاژییه به له ک دیار نییه؟ کاکه ره ش وه لامی دایه وه: له سه ر قه سه لو کای له سه رمان خوځان

گرمۆلە کردییە، دەلێی ماره خۆی کەپکە کردییە!

لەو کاتەى ئەوان سەرگەرمى قسەوباسى خۆيان بوون، لەناکاو هەریەکەو
لەگەنێک شلەساوار بەگۆشتى فرووجیان لە پێش دانان، هەلمیان لێهەڵدەستا.
تەشتى نانى و دوو سەلکەپیوازیان لە نێوەندى دانا. مەلا ئازاد گوتى:
ئۆی! بەخوای لەجێى خۆیەتى، بەو سەرماو بایە ساردەى رۆژى شلەساوار
بەگۆشتییە! هەریەکیان لەگەنى خۆی راکێشە پێشە خۆی و کەرت کەرت
نانى سیلێى بە ساواری دادەدەن، دەلێى گورگیان کوشتییە! ئەگەر بە دەستى
نەخۆن، بە کەوچکى تێر ناخۆن! هەتا دەستیان بە بنى لەگەنەکانیاندا هینا،
خواردیان. کاکه پەش گوتى: با بۆتان بێننەو! گوتیان زۆرمان خوارد، بەشى
ئەوهمان خواردووە سێ جار بەجینە سەر قەرەچووغى و بێینەو خوارى! کاکه پەش
ئیسکو پرووسکى فرووجەکەى کوکردەووە بۆ گۆلێ بەلەکى برد، هاتەو و
گوتى: ئیستا ئاسوودەم تازییه کەم تێرکرد. گۆلێ بەلەک، تازییه کى مامزکوژ
بوو، لە هەموو بەرپرۆ پشترپێى ناویانگى گەیشتبوو هەموو گوندەکان. لە
دوای ئەوێ تێریان خواردو گەرم بوونەو، ئاهێکیان لە گەدەى گەراو گوراحیان
خۆش خۆش بوو، مجێزى قسانیان بزووت.

هیدۆ دیمەنێکى پر لە وردەکاری لەسەر گوندو دیوێخانێ ناغاو ژمارەى
پاسەوانەکانى و جوۆرى چەکەکانیان بۆ روونکردنەو، بۆى کردنە هێلکەى
سپیکراو و لە پێشى دانان. ئەوانیش گومانیان لە زیرەکیى هیدۆى نەبوو،
باوەریشان وابوو، هەر پلانێک هیدۆ نەخشەکەى بکێشێ، سەرکەوتوو دەبێت،
چونکە هەموو جوولەکان لە کاتو شوێنى خۆدا ئەنجام دەدا.

ئىستا کاتى ئەوێ بەزانن چەند کەسیان پێویستە بۆ ئەو چالاکییەو

ئەوانەى لە توانایاندا بەو کارە هەستن؟ چونکە بچووکتەى هەلەو درکەندى
 ئەو نەینى، گۆبەندو کارەسات بۆ چەندان خێزان دەنێتەو. یەكەم جارىانە لە
 شوینىكى ئاوا دوورەدەست وەها کارىكى وا ئەنجام دەن. ژنو مندالى هېچ
 یەكێكىیان، نازانن ئەوانە بۆ كۆى دەچن و چ کارىكىیان بە دەستەو هە! بریاردارا لەو
 چەند پۆژى دادى، دەست بە کارین. بریاردارا بڕایەكو ئامۆزایەكى ئەنوەریش
 بەشدارین، تاوێكو بێنە شەش كەسى تەواو، لەبەرئەوێ لە شەش كەس
 كەمتر، ئەو چالاکییە سەرکەوتوو نابێو لە توانایاندا ناییت جێبەجێی بکەن.
 شەوى دەستبەكاربوون دیارى كرا، بە شەرتىك باران نەبێت، چونکە
 پاسکیلهكان لە رینگى قور ناتوانن رێ بکەن. ئەنوەرو براو ئامۆزاکەى، مالىان
 لە شوینى چالاکییەكەو نزیكە، بۆیە وا رێككەوتن ئەوان هەر بە پیاوێ بۆ
 شوینى دیارىکراو کە دۆلىكى بنارى زوورى بەدیوى لای چىای قەرەچو غیدا بوو.
 ئەو ئىوارەى بریاریاندا وەرێكەون، کاکەرەش سى چوپى پاسکیلى زیادەى
 لەگەڵ خۆى هینا، نەبادا پاسکیلیان لى پەنچەر بێت. بۆئەوێ ئەو مەودا
 دوورەى سەفەرەکیان کەم بکەنەو، بەرلەوێ زەرەدى خۆر بپەرێ، کەوتنەپێ.
 تاریكى، دەمێکە سەرى بە دۆلەكانى ناوبەندانى زووریدا گرتییە. گەیشتنە
 شوینى مەبەست. ئەو زوورگە، هەمووى بەردەلانیو بۆ كشتوكاڵکردن خاکیكى
 نەزۆکە، زیاتر بۆ مەرپومالەت لەوهراندن سوودى لێدەبینن. تا لە زوورى
 بەسەرکەوتن زۆر هیلاک بوون. بەو سەرماى زستانەى، ئارەقەى رەشو شینیان
 دەردابوو. لێخوڕینى پاسکیل لە رینگى هەوراز ناسان نییە، بەلام لەو دیوى
 زوورى، کە سەرەبەرەو ژێر، پێویستى بە پايدەرلێدانو سووراندن نییە، هەر بۆ
 ئەوێ لە رینگا لانەدەن تەنھا سوکانى پاسکیلهکانیان گرتوو. تا دیت تیرپهوییان

زیاتر دەکات. ئەوێ پاسبکیلی داھیناوه، پێدەچێ زۆر زیرەک بوویت، ئەھا
حیسابی بۆ شوننی سەرەو ژێریش کردووهو ئیستاپی بۆ داناو! بۆیە ئەوان
لە شوننی سەرەو ژێری زۆر، ناچارن تەنھا ئیستاپەکانیان بە کاربھێنن، بۆئەوێ
تێژرۆیی باسکیلەکانیان تووشی کارەساتیکیان نەکات.

بایەکی سارد خۆی لە لاجانگەو ملیان دەخشینێ، لڤکی جەمەدانییەکانیان
را دەوێشێنێ، کەسیان ئەلفازیان ناگەرێ و ئەر قومی ناکن، ئەوێ گۆیت
لێدەبێت تەنھا وززە و زنجیرو کەلای بۆلبەرینگی پاسبکیلەکانیانە. کاکه پەش
ھەر لە زوو و پێیگوتوون بە ھیچ شیوێ کە نابێت لە رێچکۆرە کە لادەن،
چونکە ئەو زوورگە زراوە دەلێی بە ئەنقەست قونجەرکەو سیسۆت لێ تۆداو
چاندووه، ھەر لاپێ بووی، پاسبکیلە کەت پەنچەر دەبێت! رێگایە کە بەرەو
دۆلێکی پەر لە کەندو ئاودەر شۆردەبێتووه، لەو کەندەرێ کە ئاودریبووی
ژوانیان لەو شوێنە لەگەڵ ئەنەرەو دوو کەسە کە دیکە ھەبوو، ناگری جغاری
یەکیکیان بەدی کرد، دڵنیابوون ئەنەرەو برادەرەکانین. گەیشتنە لایان، لە دوا
ئەوێ پاسبکیلەکانیان لەو دۆلێ جێھێشت، بەپەلە یەک لە دوا یەک
وێک لە شکرێ بە نیازم، کەوتنەرێ. ھێشتا دوو سەدە ھێستەر مابوو بگەنە
گوندی، بەدرێژایی رێگایە کە ھەموویان بێدەنگو خامۆش بەدوا یەکتەدا
ملیان نابوو. ھیدۆ بست بەستی رێگاگە شەرەزا بوو، چاوساگی و دەستکیشی
یە کجەر بەباشی دەکات، گەیشتنە نزیک دیوہخانێ. دیارە سەر لە ئیواران تا
مألنووستنان، پاسەوانی دەست پیناکات، چونکە لەو کاتەدا ھەموو خەلک
بەناگایە. ئەو رۆژانە ئاغا ھەر سەر لە ئیوارێ لە دوا نوێژی شیوان کە
دەیزانی دیوہخان میوانی لێ نییە، دەچوووە دیوی مائی. پاسەوانەکان ئەو

جۆره شهوانه یان ده قۆسته وه به فرسه تیان ده زانی کاته که به یاری جه فهنگو
چیرۆکو مه ته له به سه ره بن.

له و کاته ی خه لکی ئاواپی نه خه وتوونو بو مالنووستانان زۆری ماوه،
گونجاوترینو باشترین کاته بو نه نجامدانو غافلگیرکردنی هه رکه سیکی که
مه به سته، چونکه نه گهر بشتبینن ده توانی خۆت وه ک میوانو نه شاره زاو
پێبوارنکی پێ لیگۆراو بناسینی، بێنه وه ی هیچ گومانیکت لێبکه ن، و اتا
پێگایه کت له به رده مدا ماوه ته وه بو خو ده ربازکردن له هه ر پروداویکی له ناکو
و نه خوازراو!

ئه وشه وه، یه ک له و شهوانه یه. ئاغا هه ر زوو چۆته وه دیوی مائی، دیوه خان
ته نها پاسه وانو چایچییه که ی لێ ماوه، شه وی درێژی زستانیش به چیرۆکی
مه موزینو خه جو سیامه ندو که ریمو ستی و ئه میر ئه رسه لانو پۆسته می
مازه نده ران نه بێت، کورت نابێته وه و نابێته وه. له سه ر پێشنیاری هیدۆی،
ههنگاو ههنگاو پلانه که یان ده به نه پێش.

هیدۆ باش له وه حالێ بووه نه گهر وه ک میوانی خۆمائی و ناسیاو و
نیازپاک خۆیان نیشان نه دهن، مه حاله بتوانن زهفر به و هه موو پاسه وانو
تفه نگداره به رن، له کاتیکدا زۆربه یان له که سیکی زیاتریان کوشتوووه تفه نگ
بوته به شیک له ژیانیاو بوخۆشیان بوونه ته پارچه یه ک له تفهنگو دهنگیک
له فیشه ک!

به رزه فته کردو زالبوون به سه ر ئه وانهدا، زرنگی و ره شاده تی تایبه تی ده وی،
بوئه وه ی به جوړیک غافلگیریان بکه ی، هه رگیز بیران لێ نه کردبێته وه له
ناوچه که وه ها کاریک نه کرابی. له و گونده ته نها کاکه ره شو هیدۆ مه لا نازاد

نەناسراون، کەسێک نییه بیانناسی، بۆیه بریاره تەنها ئەوان بچنە ژووری. هەرچەندە وەک خۆپارێزی هەموویان جەمەدانییان دەمامک داوە و دەموچاوی خۆیان پێچاوە. ئەو سێ کەسە لە دەری دەمی نەو ئەرکیان پارێزگاریکردنی ئەوانەیه کە دەچنە ژووری و رینگا نەدەن کەس لە ئاوازی بچیتە دیوێ خان. لەو کاتەدا هێچکەس گومانی ناحەزو پیاوخراب و دز ناکات بێتە سەری. لە شەوێکی ئەنگۆستە چاوە لە نێو خامۆشییەکی ترسناک و چرکەساتێکی هەستیاردا، بەرەو دەرگای دیوێ خانێ هەنگاو دەنێن! هەرچەندە ترسێکی نەهێنی لە ناخی هەموواندا، بەلام بەهێزێکی باوەر بەخۆوە هەنگاوەکانیان، ئەو مەودایە بەینی خۆیان و دیوێ خانێ هەلدەوێزن، بەجۆرێک لە دەرگای دیوێ خانێ نزیک بوونەتەو بەچاکی گۆییان لە قسەکانیانە.

دەبێ لە ماوەی جفاره خۆرێکدا هەموو شت یەکلایی بکەنەو. ئەو ماوە هەستیار، چارەنووسی ئەو پاسەوانانە ژووری، دیاری دەکات.

کاکه پەش و هیدۆ لە پشتی دەرگای دیوێ خانێ هەلۆستەیه کیان کردو هەستیان راگرت، بۆئەوێ مەزەندە ئەو بکەن چەند کەس لە ژوورەوێه. گۆییان لێبوو پاسەوانە پیرەکە کە بە گای بنە ناسرابوو، چیرۆکی ئەمیر ئەرسەلانی بۆ پاسەوانە گەنجەکان دەگێرایەو، دروست لەوکاتەدا ئەمیر ئەرسەلان ئەزەدیهای لەنێو ئەشکەوتی بە شمشیرەکە لەتوێت دەکردو هەموو بەدەنی خۆی لێدەچۆرایەو، هیدۆ هێندە بە کارامەیی و ئاسایی خۆماليانە دەستی بۆ شمشیرە دەرگاکی بردە ئەودیوی، دەنگی خەری شمشیرەو دەنگی هیدۆی لە یەک کاتدا ئاوتە یەکتەری بوون، بە دەنگێکی ئاشنایانە و ئارام وەک یەکی ئاوازی کە جینگای هێچ گومانێکی بۆ پاسەوانەکان نەهێشتەو،

هینده به تیرادیویو یه کمالی گوتی: مالی! مالی! خو نه خه وتوون؟ میوانی درهنگه خت راده گرن؟ نه وانیش بو نه وهی سیلسیلهی نه فکارو گوئگرتنیان نه پچرئ له جیگای خوین هه لئه ستان و خوین له گوره نه برد^(١)، له دهوری گای بنه یو سو به که ی دوور نه که وتنه وه، له کاتیک ته ماشای زاری گای بنه یان ده کرد، بیئه وهی ته ماشای ده رگا بکه ن، هه موو پیکه وه وه ک شتیک له یه خه ی خوینانی بکه نه وه، گوینان فه رموو فه رموو! وه ره ژوورئ!

کاکه ره شو هیدو به ژوور که وتن، مه لا نازادیش به دووایانه وه میلی تفه نگیان هینایه وه هاواریان کرد: نه بزوون! هه لتوقینی سی چه کداری ده مامکدارو تفه نگ له گولمی دهستی، چاوی هه مووینانی نه بله ق کرد، هه ره به جاره کی زنده قیان چوو، قیسی هه ناسه شیان راگرت، به ترس و سه رسامانه سه یریان ده کردن، چاویان باوه ری نه ده کرد ناوا به ئاسانی له گیر بکه ون! نهو سی چه کداری نه ناسراوه بو هه ریبه کیکیان وینه ی دووژمن و خوینداریه کانی خوین نیشان ده دان، که هاتبیت هه قی خوینی که سوکاره کوژراوه کانیان لی وه ریگرته وه! هه ریبه که یان چاوه پروانی مردنسی خو ی ده کرد، له دوخیکی پوخیی سه ختا هه ناسه یان ده داو چرکه ساته کانی کوتایی خوین ده ژماردو له جه نازه ی خویناوی خوین ده پروانی!

به جوریک غافلگیر کران ده ره تانی را کردن و ده سترک دنه و یان بو نه ماوه ته وه، چونکه کاکه ره شو هیدو که وتوونه ته به ینی نه وان و تفه نگه کانیان. هه لبه ته به زانایی له وئ وهستان، دلنیا بوون ئیستا به زیندوو مانه وه، یان مردنیان که وتوته دهستی قه ده ر! کاکه ره ش پییگوتن: نه گهر ده تانه وئ به زیندوویی بمیننه وه،

١. خوین له گوره نه برد: له شوینی خوین نه بووتن.

کارِیک مه‌که‌ن خوئِن برژئی! که به هیج شیویه‌ک ئیمه نامانه‌وی ئه‌وه
 پرویدات! ئیستا پیمان بلّین ئاغاو برازا‌که‌ی له کوئِن؟ هه‌موویان بۆ ئه‌وه‌ی
 باری مه‌ترسییه‌که‌ له‌سه‌رخوئیان که‌م بکه‌نه‌وه، به‌یه‌که‌وه‌گوئیان له‌دیوی مألّین،
 له‌گه‌ل برازا‌که‌ی هه‌ریه‌که‌ له‌ژووری خوئانن. کاکه‌په‌ش ئاوری رقی ده‌پرژاند،
 به‌هیدوئ‌ی گوت: ئه‌و تفه‌نگانه‌کو بکه‌وه‌و بیده‌ده‌ستی ئه‌وانه‌ی له‌ده‌ره‌وه‌نو
 پێیان بلّی ته‌قه‌ی نه‌که‌ن پاسه‌وانه‌کان خوئیان راده‌ست کردووه‌! هیدو ئامیژی له
 تفه‌نگان داو ره‌وانه‌ی ده‌ری کردن، په‌خته‌و خه‌ریته‌ی تفه‌نگه‌کانی دایه‌ده‌ستی
 ئه‌وانه‌ی ده‌ری و بۆ فریودانی پاسه‌وانه‌کان ده‌یگوت ئه‌و پێش ده‌رگایه‌ی به‌رده‌ن،
 جیگای هه‌مووتان نابێته‌وه‌ بکشینه‌ دواوه‌! کاکه‌په‌ش گوتی هه‌مووتان پرووتان
 له‌دیواری بکه‌نو ئیو چاوانتان به‌دیوارییه‌وه‌ بنوسین! هیدو مه‌لا نازاد به
 پشتینه‌کانی پاسه‌وانه‌کان ده‌ستی هه‌موویانیان له‌پشته‌وه‌ توند به‌ستا، ته‌نها
 گای بنه‌ی ده‌ستی نه‌به‌سترا، کاکه‌په‌ش گوتی: کارمان پێیه‌تی. ئینجا پیتی
 گوت: نامانه‌وی ئیوه‌ بکوژین، ته‌نها کارمان به‌ ئاغاو برازا‌که‌یه‌تی، به‌لوله‌ی
 تفه‌نگه‌که‌ی ئاماژه‌ی بۆ گای بنه‌ی کرد: هه‌سته‌وه‌ چیت پیده‌لیم ئاوا ده‌که‌ی
 بێ زیادو که‌م! گای بنه‌ی له‌سه‌ریه‌ک ده‌یگوت: به‌لّی به‌لّی ئه‌مر ده‌که‌ی!
 هه‌رچی ئه‌تو بلّی و ده‌که‌م، ته‌نها مه‌مکوژن! کاکه‌په‌ش و هیدو مه‌لا نازاد،
 چونکه‌ له‌تاریکی ده‌ریا هاتبوونه‌ به‌ر شه‌وقی لۆکسی دیوه‌خانێ، چاویان
 نازار ده‌دا. هیدو لۆکسه‌که‌ی له‌پاسه‌وانه‌کان نزیک کرده‌وه‌و دوو بالیفی گه‌وره‌ی
 له‌سه‌ریه‌ک دانا وه‌ک په‌نایه‌ک بۆ شه‌وقه‌که‌. مه‌لا نازاد به‌دیار پاسه‌وانه
 ده‌ستبه‌ستراوه‌کانه‌وه‌ تفه‌نگ له‌گۆلمیدا راوه‌ستابوو.

کاکه‌په‌ش و هیدو گای بنه‌یان جیا کرده‌وه‌و پێیان گوت: ئه‌گه‌ر ده‌ته‌ویت

نه کوژرتی چیت پیده لئین وا ده کهی: ئاغا له کوئییه؟ گای بنه ی وه لأمی دانه وه: له دیوی حه سارییه، له ژووری خوی. ئه دی برازا که ی؟ ئه ویش له ژووری خویه تی له گه ل ژنه که ی که نه و سال هیناویه تی. کاکه رهش پینیگوت: باش گوئ بگره، بچوو کترین هه له بکه ی کاره ساتیکی خویناوی لیده که ویتته وه! گای بنه ی: نا نا ئینشاللا قهت هه له ناکه م!

کاکه رهش: ئیستا ئیمه ده به یته بهر ده رگای ئاغات.

گای بنه ی لیکدا لیکدا ده لئ: به لئ به لئ به لئ!

کاکه رهش: هه ندیک له وه به لئیه نه بگره وه بو ئاغات! زور به ئارامی وه هیدی بانگی ئاغات ده که ی، پئی ده لئی وه ره دیوه خانی میوانمان هاتوه، ئه گهر پرسى، نه لئی چه کدارنو چهند که سن! گای بنه یان وه پینش خویندا وه له ده رگای دووه می دیوه خانی که ده چیتته وه دیوی مائی، چوونه حه ساری. دوو سه گی لای پشده رتی هه ریه که ی له سوو چیتکی حه ساری به سترابوونه وه، ئه وه سه گانه به دانسقه وه ک دیاری له ئاغایانی میرا وه لئ له پشده رتیه بو ئاغای هاتبوون. سه گی گورگخنکین خه ریکه زنجیره کانیا ن بپسیننو میخنخجیره کان له بنرا هه لکیشن!

یه که مچار ده چنه بهر ده رگای ژووره که ی ئاغای. کاکه رهش وهیدو هه ردوو بهری ده رگا که ده گرنو به ئاماژه به گای بنه ی ده لئین بانگی ئاغای بکه! ئه ویش وه کو چوئی پینگوتراوه وا ده کات، به شینه یی وه له سه رخو بانگی ئاغای ده کات: ئاغا ئاغا! ئه گهر ته شریف بئی بو دیوه خانی، میوانمان هاتوه وه چاوه رپوانی جه نابتن. ئاغا ده لئ ئه وه هاتم ئه دی ئه وه سه گانه بو خه ریکه زنجیره کانیا ن بپسیننو ئه وه حه ساره ی به سه رخویندا بروو خینن؟! ^(١) گای بنه ی گوتی:

١. سه گی په سه نی پاسه وانی که چاوی به پیاوی تهنه نگار که وت به جارئ هارده بئ.

ئاغام خوشبێ، ئەو هەستی میوانەکانیان کردییە لە دیوێ خانی. لەو قسانەدا بوون، هەستیان کرد ئاغا خەریکی لە پیکردنی پێلاوێ کانیەتی و دیوێی دەرگای بکاتەو، هیدۆ گای بنە ی کشاندەو پشستە خۆی، هەرکە ئاغا دەرگای کردەو، کاکه‌پەش لێیگه‌را تا نیوێ جه‌سته‌ی هاته‌دەری، بۆئەوێ دەر‌فە‌تی گه‌رانه‌وێ نه‌مینی، لوله‌ی تفه‌نگه‌کی له‌ سه‌ر سه‌ری ئاغای دانا: ئەو دهمانچه‌یه‌ی له‌ پشتت بکه‌وه! هەرچەند ئاغا گوتی: ئای ئای! ئەو نامناسن؟ هیدۆ لوله‌ تفه‌نگیکێ له‌ خالیگه‌و بنه‌نگلی دا: چاکت دهناسین، به‌ خۆت وه‌کو ئیمه‌ خۆت ناناسی، دهمانه‌وێ خۆت پێ بناسینین که‌ چ ته‌ره‌سیکی خوینمژێ! هیدۆ دهمانچه‌کی لێ نه‌ستاند که‌ چواردە‌خۆریکی لاکه‌لی قونکسۆر بوو. هیدۆ گای بنە ی برده‌و ژووری له‌ دیوێ خانی له‌ گه‌ل پاسه‌وانه‌کانی دیکه‌ی به‌سته‌وه‌و دهمانچه‌کی دایه‌ده‌ستی براده‌ره‌کانی ده‌ری، به‌ مه‌لا ئازادی گوت: هەرچی جوولێ کرد بیکوژ! گه‌راییه‌وه‌ لای کاکه‌پەشی، له‌و کاته‌ی کاکه‌پەش به‌ ئاغای ده‌گوت: ناتکوژم نه‌گه‌ر چیت پێده‌لیم به‌ قسه‌م بکه‌ی، بچووکت‌ترین هه‌له‌و سه‌رپێچی بکه‌ی می‌شکت ده‌پرژینم، ئیمه‌ کارمان به‌ برازاکه‌ته‌، به‌ئارامی بانگی بکه‌ و وا هه‌ست نه‌کات به‌ زۆر ناچارکراوی! هەر وه‌ک هیدۆ ته‌لقینی دا‌بوو، بانگی برازاکه‌ی کرد: کوپم وه‌ره‌ بۆ دیوێ خانی میوانمان هاتوون، ئه‌ویش به‌ دهم چه‌ک له‌ خۆبه‌ستنه‌وه‌ هیشتا ئاوه‌زینیه‌ی قایشی دهمانچه‌کی به‌ته‌واوی دانه‌خستبوو، به‌په‌له‌ پێلاوه‌کانی به‌سه‌رپێیه‌وه‌ کردو دەرگای کردەو، کاکه‌پەش لوله‌ی تفه‌نگی له‌ سه‌ر سه‌ری ئه‌ویش دانا، هیدۆ ئاغای کشاندەو دواوه‌و کاکه‌پەش گوتی: ئەو دهمانچه‌یه‌ی دانی ژن تهرباب، ئەگه‌رنا کوژراوی!

بۆیه‌، پیاو کاتێک به‌ نیازه‌ کاریکی مه‌ترسیدار به‌ دزیه‌وه‌ نه‌نجام بدات، سه‌گه‌که‌ هۆرمۆنیک ده‌رده‌دات و به‌ئاسانی هه‌ستی پێده‌کا که‌ ئەو که‌سه‌ نیازی باش نییه‌.

ویستی خۆی رابپسکێنی و چه که که ی نه دات، هه ر زوو هیدۆ به لوله تهنه نگان کووری کرده و! ده مانچه که ی لیستاندو له پشتی خۆی به ست. برازا وایزانی مامی، بۆ ده سه لات و ئاغایه تی، کو ده تای به سه ردا کردوو، گو تی: مامه ناوا؟ ئه وه که ی مامو برازایه تییه؟ مامی گو تی کو ریم سه رچیخ مه چوو، نه منیش وه ک تو گیراوم چه ککراوم! هه ردووکیان بۆ دیوه خانی به پیشخۆدان، ئاغا که بی نی شه ش پاسه وانی تهنه نگدار لیک به ستراوزو جه له کراون، گو تی: ئه وه لی ره چی رویداوه چی روو ده دات؟ باوه ر به چاوه کانم ناکم، وه لّا بابه باش، به راستی نۆ به تدارم هه یه و پیاوم را گر تییه! هیدۆ گو تی: «ئو دۆیه قابیل به و دۆدانه یه»، بۆ نازانی ئه وانه ی ده بنه نو که ری ده سه ونه زه ری هه ر دیوه خانی ک، له و پاسه وانه ی تو پیاو تر نی ن؟ ئه وانه له نه نجامی کارێکی تر سنۆکانه وه ناچار بوون خۆیان باوێنه ئه و گه واد خانه یه ی ئیوه! له دوای چاوشکاندن و ته میی کردنی ئاغای له به رچاوی پاسه وانه کان، به شه ش تهنه نگو دوو ده مانچه ی چوار ده خۆرو قو لّبه سترکردن و رفاندنی برازای ئاغای، له دیوه خانی هاتنه ده ری. هه رچه ندی ئاغا له به ریان پارایه وه: بخوازن مالی دنیایی به س برازا که ی نه به ن! به لام ئه وان گو تی ان ئیمه به دوای مالی دنیا وه نی ن، به لکو به دوای مافی خه لکه وه ی ن، ئه وشه و ده بی ئامۆژگاری بکه ی ن! ئاخه هه موویان به دیتنی برازا که ی که ده موچاو و پروو خساریکی شه للاتیانه ی به خۆیه وه گر تبوو، خوین به ری چاوی گر تبوون: ده بی هه قی تا وانه کانی خۆی وه ری گر تیته و!

تراکتۆره که یان به برازا که ی هه لکردو به ره و زووری لای پاسکی له کان سوار بوون. به ره وه ی بگه نه لای پاسکی له کان گو تی ان رایگره! له تراکتۆره که دایانه زاند، که و تنه لیدانی و خو ریشۆریان کرد! برازا له ترسان هه لده رزی،

سه‌روینی قسه‌ی لسی ون ببوو، ده‌گریا و ده‌یویست نه‌و تاوانانه‌ی کردوونی به فرمی‌سکو پارانه‌وه بشاریته‌وه.

کاکه‌په‌ش پیی گوت: نازانی ده‌ستبردن بو نامووسی خه‌لکی به حیشمه‌ت و به عزیزه‌ت نرخ‌ی خوی هه‌یه؟ ده‌بی نه‌وشه‌و نه‌و نرخه‌ بده‌ی! هیدو ده‌ستی له خنخنوکه‌ی نا خه‌ریک بوو بیخنکی‌نی و فه‌راق‌ی په‌شی لی‌بیری! نه‌و که‌نده‌یان بو کرده‌ ته‌مبی‌خانه‌یه‌کی وا، نه‌فرت له‌ورپوژه‌ بکات که‌ تییدا به‌وله‌د بووه! کاکه‌په‌ش گوتی: ناتکوژین، ده‌بی سی به سی ته‌لاقی بخوی بو ماوه‌ی حه‌وت پوژی دیکه، نه‌و پیاهوی له‌ گوندی له‌سه‌رجی و مالو حال‌ی خوی گونده‌دهرتان کردووه، بیه‌یننه‌وه مالی خوی! به‌ کابراش بلنی چون ده‌ستدریژم کردوته‌ سهر که‌چه‌کات، ئازادی، نه‌وه ژنه‌که‌م چی لیده‌که‌ی بیکه. نه‌گهر نه‌وه نه‌که‌ی، جاری داهاتوو بیینه‌وه دلنیا به‌ ده‌تکوژین! برازا، هه‌زارجار گوتی به‌سه‌رچاو! ته‌لاقی بو خواردن که‌ نه‌وه‌ی پییان گوتووه به‌ موو جیبه‌جیان بکات! کاکه‌په‌ش وه‌ک جه‌نه‌پالی براوه‌ی مه‌یدانی جه‌نگ فهرمانی کرد: لئی گه‌رینو جیی بی‌لن! له‌ خوام ده‌وی چیم پیی گوتووه جیبه‌جیی نه‌کات! بو شوینه‌ ونکی نه‌نوه‌رو براو ناموزاکه‌ی، تراکتوره‌که‌یان برد له‌ بناری قه‌ره‌چوو‌غی جیپانه‌یشت. کاکه‌په‌شو هیدوو مه‌لا نازاد هه‌ریه‌که‌ دوو تفه‌نگیان له‌ پاشکوی پاسکیله‌کانیان به‌ستاو، له‌ زووری هه‌تا نزیک گوندی سه‌ره‌ره‌ژیره‌و، پاسکیل، پایده‌رلیدانو ماندوو‌بوونی نییه!

کزه‌بایه‌که‌ په‌له‌هه‌وره‌کانی په‌رته‌وازه‌ کرد، شه‌و زوری نه‌مابوو. په‌له‌هه‌وره‌کان وه‌ک می‌گه‌له‌مه‌ر کاتیک گورگی به‌نیو ده‌که‌وی، هه‌ریه‌که‌ خوی ده‌ریازده‌کات. مانگ له‌و سه‌ره‌وه‌ وه‌ک شوانی نه‌ستیران، حه‌په‌ساوه‌و به‌سه‌رسوو‌رمانه‌وه‌ له‌ گه‌وره‌یی و بویری نه‌و چه‌ند که‌سه‌ی رامابوو، به‌و ژماره‌ که‌مه‌ چ داستان‌یکیان

خولقاند! هه موو نه واندهش له سهر که سيک که نایناسنو نه شيانينيووه!
 شهو وړاشکاوو له کوټايي خوۍ نزيک بوټه وه، نه وه لمهۍ له که پوړۍ
 پاسکيلسواريه کان دټه دهري و به سميټليانيانه وه دهنيشۍ و هه ده موده ست
 ده بيه ستۍ و ده بيت به چلووره. گه يشتنه وه تخوبي ناقاري گونده کهۍ خوۍان،
 وه ليۍ شه ويان زور به دهسته وه نه ماوه، خه ريکه سهو گورگ ليک ده کرينه وه.
 هورده خووساريان له سه ريشتي که وتووه. هورده خوشار، خه ريکه زه وي سپي
 ده کات و، وه ک ورده کريستال رڼاوه ته نه و ناقارهۍ، تابلويه کي بريقه داري
 نه خشاندووه. دياره سرووشتيش به تواناي خوۍ ده يه وي نه و روسته مانه
 له نيهاندا په نابدات، ته مومړنکي چري به هه موو کوټانه کاني ناواييدا
 بلاوکردوټه وه و چاو چاوي نابيني!

پاش نه و چالاکيه سه رکه وتوانه يه و حه سانه ويان، هه چاويان ده بريه
 چاوي يه کتري، وزه هه ستيکي ناسووده يي به هه ناوياندا ده گه را. ده تگوت
 گرکانتيک له هه ناوياندا ته قيوه ته وه و دامرکاو، گيانيان نارام نارام بوټه وه، به
 تايبست کاتيک کاره که يان دهنگي دايه وه. دواي چه ند رڼوژنيک، نه نوهرچووه لاي
 کاکه رهش: برازا کهۍ ناغاي چوټه لاي نه و پياوهۍ ده ريکردبوو، هيټاويه تيبه وه
 گوندي و پټي گوتووه نه وه ژنه که م له تو لهۍ که که ت چي ليده کهۍ، نازادي!
 پياوه که پټي گوتووه: نه و ژنت کچي منه، نه من وه کو تو بيشه ريف نيم کاري
 وا نابه جي بکه م! نه و کوره ش که دلي به که که وه بووه، بزي په شيمان بوټه وه و،
 پيشي سه يريووه که که سانتيکي وا هه ن له سهر خه لکي بيده سه لات بينه دهنگ!

۲۲

رۆژ دابوورسە کورتی و ئیوارە کە تاریکی دەکەوت، دلی مرۆف زیاتر تەنگ دەبوو، چونکە شەو زۆر درێژ بووبوو. زۆرجار بە هۆی باران و هەورو مژووە، لیمشتی تاریکی، رۆژیشی دەدایە بەرخۆی. سەرماوسۆلەو شەختەبەند بآلی بەسەر مآلآندا کیشابوو، ئەو شەوانە ی سامآل بایە، دارو بەردی لێک دەبەست! چەند رۆژنکە هەموو بەیانیمان چلوورە بە گۆیسوانە ی خانووەکانەو تە سەر زەوی شۆردەبوووە. تەم، وەک ریشی سپیی پیاوچاکان، خۆی لە سینگی زەوی دەسووی، دەلێی لێفەیه کی سپییه و خودا بەسەر هەتیوانیدا داو! مژیکێ بیثامان، سەر بە هەموو دۆل و زەندۆلۆ کۆلانەکانی نیو گوندیدا دەگرێ، هیندە چر مەودای بینینی بەقەدەر گوریسیک کورت کردۆتەو، گوند لە مژیکێ سپیدا، سپی وەک دلی خودا... نقوم بوو.

خەلکی ئاوا یی هیشتا لە خەوی هەلنەستاون. تەمەکە بێ دەرگا کوتین و مۆلەت وەرگرتن لە خاوەنمآل، سەر بە حەسارو سەربازو حەرەمی هەموو مآلیکدا دەگرێو بە کۆلانان وەردەبیت، وەک جەنگی لە گەل هەتاو راگەیان دبیّت نەهیلێ گەرمی بگاتە شەختەو خوسارو چلوورەکان، نەبادا نەزەر حەرامی بکات و ئەوانیش لە شەرمان بتوینەو! بەو سبەینیی سآلحانە هەرکەس سەر

وهدهردهنی، چاوی ههتهر ناکاتو کهس بهدی ناکات، مهگهر به خرمهی شکانی
شه ختهو خوسی ژیر پیان ههست به ریپوارو پهوتهنی بکات!

پیاههکانی ئاواپی له دواى نانی قاوهلتی که هیشتا دوایین پارووی نیو زاری
قووت نه دابوو، کیسهی توتوتنی له بهریشتیینی دهدههیناو جغارهیه کی له
توتوتنی بۆنداری ههتهلئی دهپینچایهوه، یه کهم مژی ههله کیشاو دوکه له کهی
به با ده کردو له گهله ته مومژه که ئاوێزانی یه کتری ده بوون.

دهنگی کابانی میهره بان به ئاوازیکی نه رمونیان، مانگی ده لاواندهوه و
دهدۆشی و بیدهنگی نهو بهریه یانهی ده شکاند. بۆنی دوکه لئی ئاوردووی ئاگردان
و نانی گهرم، ده مار ده مار خانهکانی بۆنکردنی تهژی ده کرد لهو حهساره گهرهی
مالی حاجی سماییلی. شوان له هوئی مه پری خهریکی رزگارکردنی مه پره ئاوسه
له سه رگوانه کان بوونو به رخه کانیان فرچک ده داو به دایکیان ده مژنی.

له وهتای سیوادی داوهو سه و گورگ لیک ده کرتتهوه، نهو مندالانهی شهوی
راپردوو له خهونیاندا له سه ر دیواریکی بلند پیشبرکی پی لایمه هه لانیان کردوه
بۆنه وهی بزانی کامه یان په لایمه ی له هه مووان زیاتر برده کاتو دوورتر ده پوات
و دهیباته وه، کاتییک هه ر نه وهنده ده زانی له گهله سارد بوونه وهی میزه که خه بهریان
ده بیته وه، نهو کات تیده گهن میزیان به خزیاندا کردوه! به ناچاری خزیان له نیو
جیی ده گنخینن، ته نها سه ریان وه ده رده نینو نایانه وی بینه ده ری، نه کو بکه ونه
به ر ته شه رو جینو و هه ندیکجار شه ققه زلله یه کی مزیش، وه ر بگرن! هه موو
هوشیان لای نه وهیه چۆن بتوانن دا کو بابیان فریو بدن نهو میز له بن خۆکردنه ی
بشارنه وه. له ناکاو، دایک به سه به ته یه ک نازو نه ستوورکی گهرمه وه که هیشتا
هالاوی بۆنزادی لییه له ده ستی، وه ژوورده که ویو له منداله که ی راده خویری: چاوت

له من زه‌قتره، بۆ هه‌لناستی؟ یان دیسان زاوی؟! له چاوانترا دیاره، نه‌گهر نه‌من مالى خۆم بناسم نه‌وشه‌ویش کونده‌میزه‌کت له‌بنه‌ خۆت کردییه! ههر به‌په‌له سه‌به‌ته نانه‌که‌ی داده‌ئۆ و نووکه‌پێی له‌قه‌برغه‌ی ده‌داو چمکی به‌په‌ی له‌سه‌ر هه‌لده‌داته‌وه، هه‌لاوی بۆنمیز له‌ ژووره‌که‌ی په‌ندای ده‌داته‌وه! نه‌مگوت! به‌چاوانترا دیار بوو، چونکه‌ زۆر به‌حیزی لێتده‌روانیم! نه‌من مالى خۆم ده‌ناسم! له‌په‌ده‌ستیکی له‌ روومه‌تی خۆی ده‌دا: نه‌یه‌رۆ نووشتووی بابه‌ش‌خیش هیچ! فرۆجێکیشم سه‌رقه‌له‌مانه‌ داين، که‌چی چۆره‌میزنکی نه‌گێرايه‌وه! مندا‌له‌که‌ هه‌رچه‌ندی خۆی به‌ سویندخواردنه‌وه‌ ره‌ش ده‌کاته‌وه‌ که‌ گوايه‌ نیواری خوشکه‌که‌ی ئاوی بۆهیناوه‌و جامه‌ئاوه‌که‌ی به‌سه‌ردا پرژاندووه‌، به‌لام نه‌و پاساوه‌ سوواوه‌و بۆنی تیژی میزه‌که‌ هه‌موو گومانیک ده‌په‌وینیتته‌وه‌، نه‌و کلاوه‌ ناچیتته‌ سه‌ری داکی، نه‌وه‌ نیشی یه‌که‌مجاری نییه‌! بابی ده‌لۆ: توخمه‌سه‌گ! جاره‌کی دیکه‌ درۆیان نه‌که‌ی!

پیره‌مێرده‌کان به‌ر له‌ هه‌موو خه‌لکی ئاواپی له‌ خه‌و راده‌بنو له‌ ژووری ئۆقره‌ ناگرن، له‌ ماله‌کانیان وه‌ده‌ر ده‌که‌ون، بۆ نه‌و شوینه‌ی هه‌موو رۆژنیک لێی کۆده‌بنه‌وه‌. نه‌وانه‌ی له‌ هه‌مووان زووتر ده‌گه‌نه‌ جۆ، له‌گه‌ڵ خرمه‌ی شکانی شه‌خته‌ له‌ ژێر پێی هه‌ریه‌کیان، به‌رله‌وه‌ی بیبینن، ده‌لێن نه‌وه‌ ده‌نگی پێی فلانه‌که‌سییه‌ چونکه‌ شه‌قاوه‌کانی گه‌وره‌و خێران! هه‌تاكو ده‌نگی پێیه‌کان زیاتر ده‌بیستری، نیشانه‌ی نزیکبوونه‌وه‌یه‌تی. ته‌مومره‌که‌ هێنده‌ خه‌سته، چاو دوو گوریس نه‌ولاتر هه‌ته‌ر ناكات. شوینی دامه‌کردنه‌کان وه‌ک نه‌خشه‌ی زه‌وی به‌ شه‌سته‌و چوار خانه‌ی چوارگۆشه‌ دابه‌ش‌کراون. به‌ردی داشه‌کان ئاونگو خووسی شه‌وی رابردوو ته‌رته‌ری کردوون. نه‌و شه‌وه‌ به‌رده‌کانی هه‌ردوولا به‌

تیکه لای رۆژیان کردۆتهوه. دامه چیه کان، هیشتا وهکو له شکری سه فهویو
عوسمانی به گژیه کیاندا نه کردوون!

رۆژیان جارێ ماویه تی گهرم بن، تا دامه زانه کان به رامبه ری یه کتری
دامه زرین، بۆیه تاكو ئیستا داشه دوو رهنه گه کان جارێ شهیتان نه کهوتۆته
بهینیانو خۆین له بهینیاندا نه رژاوه، له نیوه راستی دامه که تیکه لێ و سه ریان
پیکه وه ناوه. ههر شازده بهردهی له رهنه گیکه، وهک دوو له شکری دوو ولات، ورده
ورده به رهو پرووی یه کتر ده بنهوه، هیرش بۆ سه ره قه له مپهروی یه کتری ده بهن.
وهکو سیو دوو ددانی نیو یه ک زار، وهکو به رداش یه کتر ده سوونو ده هاپان!
دامه زانه کان له کاتی جووله پیکردنی داشه کانیا ن هینده به رقه وه داشه کان له
عه رزی ده کوتن، ههر شه ستو چوار خانه کانی دامه که قوول بوون، بۆ داشه کان
بوونه ته سه نکه ری به رگری و هیرش بێردن. هه رلایه نه و له هه و لسی قه رکردنی
به رامبه ره که ی ده دا. سه ره که وتنی خۆی به زیندووی مانه وه ی به گه وره یی،
له قه رکردن و پاکتاوکردنی برا به رده کانی به رامبه ری دا دهینی! به هو ی چری
ته مه که، له دوور را که س ته وی دیکه نابینی، به لām هه تا دیت خر مه خر می
ژیر پیلای که سه کان زیاتر ده بیستری و مندالانی ش وه ده رده که ون. پیا وه کان به
مندالانی ئاویان ده گوت: ته گه ر ده تانه وی ته و ته مومژه به ره و ته وه، کیه ه تان
نویه ره ی دایکی خۆتان، قوونی به رامبه ری ته مومژه که پروت بکات، سی جار
له سه ری ه ک بلی: «ته مه قوون هات، ته مه قوون هات، ته مه قوون هات!»
ته مه که ده ره و ته وه و چاو و پرووی مانه وه ی نامینی تو دنیا له شه رمان و له ترسان
ساف ده بی تو له هه وت کیوان ئاوا ده بی ت، هه تا و دی و ته م ده به زیت!
له نیو ته مومژه که و له جی جو خینان، قووقه ی که له باب دی، دلنیا بوون

ئەو کەلەبابە ئی خەلکی گوندی نییە، چونکە هیشتا لەبەر سەرما دەرگای کۆلیتی مریشکان نە کرانە تەووە بەرنە دراو، بۆیە دەنگی ئەو کەلەبابە جیتی سەرسوورمان بوو. تەمە کەش هیڤندە خەست بوو دەر فەتی ئەووی نە دەدا تە ماشاکەن و بۆیان ساغ ببیتەووە لە جی جۆخینان چ خەبەرە؟ سەگی ناوایی لە سەر گوفە کو زێلدانە کان ڕووەو جی جۆخینان بە کۆمەل دەحەپین، ڕووی حەپین و هەلمی زاریان بەرەو جی جۆخینان بوو، هەر بەو ئاراستە یەش پینکۆلیان لە گوفە کۆ دەکرد! ئەوانە هەمووی ئامازەبوون بۆ هاتنی کەسانێکی دەرەوی گوندی خۆیان. هیڤندە نە برد لە جی جۆخینان زەرە نێرە کە ریکیش هات، حیلە ی ئەسپ و بۆرە ی مانگاش، غەلە غەلبی خەلکانیکیش بیستران. منداڵە کان سەرنجیان کەوتە سەر هەلمی زاری سەگە کان کە بە ئەستوورایی زاریان هەلەم دەهاتە دەرێ، بۆیە کەوتنە پیشبەرکۆ بۆ ئەووی لاساییان بکەنەو و هەلمی زاریان تاقی بکەنەو.

ئەو چەند پیاوێ وەک خووی چوونە تەمەنەو زووتر لە خەلکی لە خەو هەلەستن و کە لە خەو ڕا بوون وەدەردە کەون، ڕووەو جی جۆخینان خۆیان داوێ تە سەر گۆمکی گۆپالە کانیاو چاوەرپن مژە کە برەوێتەووە بزائن ئەو دەنگە دەنگو بانگە بانگە یە کتری، کین و چ کارەن! دیارە ئەوانیش سەگیان پییەو بەرەو گوندی دەحەپن و وەلامی سەگە کانێ ناوایی دەدەنەو، بە هەردوو لایان کردوویانە تە چەقە لوولانە یە ک، هەر مەپرسە!

دوای ئەووی مژە کە ڕەوپیەووە هەتاو ڕژایە نیو دەرودەشت و کۆلانە کانێ گوندی، ئاونگی سەر لاسکە قەرسیلە ساواو سەرمابردووە ڕەش داگە ڕاوە کان، وەکو کریستال دەبریسکانەو، دەوڕیەر ڕووناک بوووە، چاویان هەلەنگوتە

سەر کۆمهله خه لکینک له ژنو منداڵو پیاو له سهر جی خوځینان، ههریه کهیان به لایه کداو چهند شو قاوێک دوور له یه کتری، بۆ شوینییکی گۆرو تهخت دهگهڕێن خێوه ته کانیانی لێ ههلبهدهن. وهک نهوه وابوو جی خوځینان به شهقاو له سهر خوځان دابهش بکهن! یه کینک به ناماژی بانگکردن دهستی لێ راته کاندن که گوايه شوینییکی تهختی دۆزیوه تهوهو جیسی هه موویان له پال یه کتری تیدا دهبیتهوه بارو بنهو خێوه ته کانیانی لێ ههلبهدهن.

به باربه ره کانیا نهوه ده رکهوت له رێگای دووره وه هاتوون، چونکه به دوری یه کتردا دهسووران، وهک بیانهوی ههرچی زووه باره کانیا ن بهخه، بۆنه وهی پشوو بدن. قیسی مانگاشیان بارکردبوو، تاژی تووله دهستیان به راوێچکه کردو که وهکانی نیو قهفه سه کانیا ن دهیانخویند. حیهلی نهسپ و زهرهی نیره کهرو بۆرهی مانگا و نووسکهی تاژی چه قه لولانیی تووله و سهگ و قاسپهی که وهکانیا ن تیکه لێ یه کتر بووبوون، له خوشی دارژانی ههتاو بهو نیویدا کهوتبوونه ههله که سما. سه مفۆنیا یه کی خوزایی به گۆبی گۆیدیراندا ده دات، کوتهی دا کوتانی سنگی خێوه ته کانو، گریانسی مندا لی نیو تیره کان که بهس سهریان دیاربوو، له سه ره ما روومهتو لیویان شینو مۆر ببوون و به گوریس له سهر پشتی باربه ره کان شه تهک درابوون، مندا له ساواکان کۆچکیان له سهر بوو، قژی مندا له هه راشه کان و ئالۆسکا و بۆندو که ل ببوون، بهس خودا بزانی چهند مانگه ئاو و سابوون و شانیهان پینه کهوتوه! روومه تی سه ره ما بردوو و قه لیشاویان، کهس نازانی رووی نهو مندا لانه چ رهنگه. مه زنده ده کری نهو زستانه ئاویان پینه کهوتییت. ده موچاوی ره ژوو فروشانیهان توێژا لیکي ره شو چهور دایپۆشیون، فرمیسیکی چاوو چلمی که پوویان چوار رێچکهیان دروست

کردبوو و له چه ناگهيان ده تكايهوه. مەرۆف كاتێك سه رنجی له دیمه نی
 حالو گوزهرانی ئه و مندا لانه گیر ده بوو، به زهیی له دهرووندا ئاوری ده کرده وه.
 نه وانه، دیمه نی هه موو ئه و خه لکه ده ستهنگو به له نگازانه ن که به دوا ی
 پارووه نانی کدا ده گهرین.

هه رچوار ماله دو مه که وه ک له ش کری مه شق پیکراو، ژنو پیاویان
 ئیشی خۆی ده زانی. هه ندیکیان خه ریکی خستنی باره کانه، مندا له کان
 له تیر که کان داده به ژنن و به گۆر ییان وه ده که ن! ئه و به سته زمانانه لاقیان
 سه ربووه و ناتوانن هه نگاو هه لێنن، له تاوان و له ئیشی پیا یان ده گرین و به
 ده وری خۆیاندا ده سوور پنه وه و گۆد بوونه. قولکا وه و شوینی ئا ور کرد نه وه ی
 ساز ده که ن، خیه ته کان قیت ده که نه وه، پیسته و ریخو له و سیر مه کان هه لده خه ن،
 که س نا چیه سه ر کاری ئه وه ی دیکه، کاری ئیشی هه ریه که یان له ژنو پیاو،
 دیار ی کرا وه، که س نه کار تیک نه کات!

کو تره کانی ئا وایی له سه ر لیسه کانیان له شه ققه ی با لیا ندا و هه لفرین، وه ک
 رۆژان، به ره و جی جو خینان په ویان به ست، چه ند جار شا با لیان شو ر کرد وه بو شوینی
 خویان، که چه ند رۆژه لیی داده وه رین و چینه ی لی ده که ن. به لام شوینه که یان
 گیرا وه ناچار به ره و ئاسمان با لده گرنه وه. له و کاته دا که شوینه که یان لی گیرا وه،
 ئه وان له نیو لیسه کانیان له خه ودا بوون، دو مه کان ده ستی شخه ریا ن کرد بوو.

یه ک له دنیا دی ته کان ساتی ئه و دیمه نه ی بی نی که ئه و شوینه ی کو تره کان
 رۆژانه چینه یان لی ده کرد، ئه و رۆژه پیش ئه وه ی هه تا و بکه وی، دو مه کان ده ستیا ن
 به سه رد اگر ت بوو، کو تره کان بیوار ما و نه ته وه. ئه و پیا وه پیره دیو یست شتیک بلی،
 که رۆژگاری جاحیلی له ده سته سه رد اگر تنی مه فته ن، بیر ده خسته وه. تالا و تیک

بوو دەرژایسه گیانییه وه. لهو دیمه نهی کۆتره کان، ژبانسی رابردوی ئاواره بوونی خۆی به راوردی ده کرد. له سه ره خو جواره یه کی دیکه ی به دهسته له رزۆکه کانی له قۆدیله که ی دهره یناو به جواره که ی دهستی که هیشتا نه کوژابۆوه، ناگرداو مژنکی قوولی پر سه سه رته ی لیدا، له گه ل به باکردنی دوکه له که ی گوته ی: هیچ دهر دیک بهو دهر ده ی نابێ که وار و شوینی ژبانت لسی داگیر بکه و که سیش له سه رت نه یه ته دهنگا نه وه ی نه من باسی ده که م زۆر دوور نیه، هه مووم به چاوی خۆم دیتوون!

پیره پیاوه کانی ئاواپی به ده م تیرامان له دۆمه کان قسه کانیا ن درێژه پێدا. یه کسی دی گوته ی: بنیاده م ده ی توانی بینه وه ی خۆی ته نگه تاو بکا، به ئاسانی دلی له بوغز و کینه پاک بکاته وه و مرۆقبوونی مشتومال بکاته وه، شه ی تانی لیوه دهر نه ی و، خۆی بخاته باوه شی خودا وه. غوسلی به خیلی و خو خوری له خۆی دهر بکات، رۆحیا نه ته ی پیغه مبه ران شاد بکا و دلی خودا له خۆی رازی بکات، ژبان پر بکات له ته بابی و حورمه ت!

پیره میردیک ی دیکه زوو زوو سه ری دینایه پیشی که لینیکی له قسان ده سه تکه وێ: جه واله گه نمم به نامیزی بلند کردوه بو سه ره پشته ی که ری! له کاتی که دا نیو عه ربه گه نم دوو که س ده ستبار ی لیده گرنو یه کیش پشتباریا ن (١) ده دا، نه و جا بار ده کرێ، نه وه ی نه و ده یگوت دوور و نزیک هیچ په یوه ندیی به قسه ی پیره پیاوه کانه وه نه بوو، نه وه ی نه و ده یگوت هه ر په لاری له که نده لاتیکی

١. پشتبار: دوو که س به یه که وه باریک یا ن جه واتیکی گه نم بار ده که ن، که سی سییه م پشتباره، که له کاتی بار کردنی جه واله گه نم یا ن هه ر شتیکی دیکه، ده ست به پشتی باره که وه ده گرێ و ئاوا ی سه ر پشتی بار به ره که ی ده کات.

بوو، راس‌تو درۆی به سهر یه کتړدا رښتېوو، ههر بۆنه‌وهی بلئی نه منیش هه‌مو
لیږه‌م! پیره‌میږدیکی قسه‌خو‌ش و قسه‌له‌ پروو هه‌لیدایه: خوا له پاشی بارگینی و
له پی‌شی درۆکانی تو بمانپاریزی!

ژیان له چاوی نه‌و پیره‌میږدانه، ساده‌و پرېوو له نیازپاکی، له رابردوو ناوایان
به‌رئ کړدېوو. مرو‌ف حه‌یران ده‌ما، که ژیان چ په‌رجوویه‌که! نه‌و هه‌موو گیانانه‌ی
رپه‌گیان ته‌واو له قو‌لیدایه چو‌ن پینک ده‌گه‌نو ده‌رده‌دل بۆ یه‌کتري ده‌که‌نو خو‌زگه
به رابردوو ده‌خو‌ازنو له‌گه‌ل نه‌و زه‌مه‌نه مه‌لعوونه نا‌کو‌کو ناته‌بان!

ده‌رده‌لئ یه‌کی دی له پیره‌میږده‌کان، به‌لاو نه‌هامه‌تی پیری بوو: مردن
هیچ نیه، تاو‌یکه دیت و ده‌روا و ده‌رپ‌ته‌وه، به‌لام ترسی گه‌وره پیرییه، ناب‌رپ‌ته‌وه!
لی‌تان ناشارمه‌وه نه‌من نامه‌وئ ته‌سلیمی پیری بم! ترسی پیری قه‌راری لی
هه‌ل‌گرت‌ووم. پیاو نه‌گه‌ر پیر بوو، له‌کن هه‌موان رپه‌زای قورس ده‌بی، له‌کن ژن
و عه‌ولادی، له‌کن خه‌ل‌کی، مردن‌یکي در‌یژه و ناب‌رپ‌ته‌وه! له مه‌جریسان، له
قه‌له‌بالغیان نه‌و حسیبه‌ی جارانت بۆ نا‌که‌ن، سووک ده‌بی سووک! عه‌زاب‌یکي
قورسه ههر بۆخو‌ت هه‌ستی پیده‌که‌ی! هه‌موو هه‌ناس‌یکي، مردن خو‌ت له
خوای داوا ده‌که‌ی! گه‌ل‌یک جارن، بی‌نه‌وه‌ی نه‌تو هیچ پیت خو‌ش بی له‌باتی
تو بریارت بۆ ده‌دن! جا نه‌و به‌لایه، نه‌وکاتی ده‌ست پیده‌کات، کات‌یک ژنی
نا‌په‌سن که منداله‌کانی هه‌راش بوونو بوون به‌ پیاو، کلکیان له‌گه‌ل گری ده‌داو
دژایه‌تیه میږده‌که‌ی ده‌کات و ده‌یداته به‌رجو‌تان و لووشکه‌کوژی ده‌کات! نای،
هیچ له‌وه‌ی ناخو‌شتر نییه کات‌یک به‌شهر نه‌وسه‌ری ژیانی خو‌ی لی دیارنییه‌و
نازان‌ی هه‌تا کوئ برده‌کات!

به زاهیر نه‌ده‌گریا، به‌لام له ناخه‌وه ده‌بر‌ژا! ب‌راینه‌ کئ حیسابی نه‌وه‌ت بۆ

ده کات به گه نجی کاوړه نیرت به سهرشاندا داوه؟ راوی نیریه کیویت کردووه؟ به رازت وه سهریه ک گیراوه؟ له نیو ده سترپژئی گولله و ناگرباراندا به موجیزه درچووی؟! نیستا نه وهی لئی په شیمانم نه وهیه که به جاحیلی، شهرم لغاوی کردووم و به دلی خوم نه کردووه!

پیره میړدیکي دیکه ش که له نیوهی قسه کان پیراگه یشتبوو، نه ویش پرتو و بولای بوو له ده ست پیری و ناخ و ناواتی بوو بو سهرده می جوانی: نه ری نه نگوش وه ک منتان لیها تووه؟ وه ختایه کی گه نج بووم هه موو شو نییکم پی له مالی خو، خوشتریوو، کم و ابوو به مالی بکه ومه وه، که چی نیستا، بچمه مالی شاو مه لیکیش، ثوړه ناگرمو هیلانه ی خوم پی له به هه شتیش خوشتره، له جی و بالینگانی خوم نه بی خوم له نا که وئو ناحه سیمه وه! له گه ل نه و قسانه، ده ستره که ی به ریشتینی ده رهینا ده و له و سی خوی پی سرپیه وه.

ته مومړه که رهویه وه، بوو به رږژنکی خوش. تیشکی خور رږایه سهر دروده شت و ناوه دانی و بوونه و ره کانی، پیره پیاوه کان هیشتا هه له و گله یی و گازاندا نه دا بوون، چاوه که نه فته کانیان که و ته سهر بارگه و بنه ی ماله دومه کان که خه ریکی قیت کرد نه وهی خپوه ته کانیان بوون. هه زوو خپوه ته کانیان قیت کرده وه، چوار خپوه ته بوون، نه وه ش نیشانه ی نه وه بوو که چوار ماله دوومن، بوونه ته میوانی گوندی. دومه کان بهر له هه رشت ناوریکیان کرده وه، ستوونیکی شینی دوکهل به ره و ناسمان هه لده کشا، نه وه ش ناگادار کرد نه وهی خه لکی گوندی بوو، مانای نه وهی نیمه لیره یزو بارو بنه مان هینا و ته گونده که تان، نه گه هه رکه سیک کالای ده سترکردی دوامانی ده وی، بچیت لینیان بکړی.

خپوه تی نیوه ندی، مالی کوټخا نامیقه دو میان ده گوتی، که کوټخایان

بوو. ئەو، بەتەنیا کوێخای ئەو سێ ماله‌دۆمه نه‌بوو، کوێخای چەند مالتیکی دیکەش بوو کە بە گونده‌کانی ئەو نی‌سوه‌دا بل‌اوه‌یان کردبوو. لەو کاتە‌ی گەرما داده‌هاتو ده‌چوونه‌وه گونده‌کانی خۆر‌هه‌لاتی کوردستان، کوێخا نامیق هه‌واری ده‌برده نه‌لاسی و لای ره‌به‌تی^(١)، ماله‌کانی دیکه‌ش ده‌وریان ده‌دا. نی‌ستا کاتی که‌سابه‌تیانه، بۆیه هه‌ر سێ ماله‌ سێ ماله‌ به‌سه‌ر گونده‌کانی ناوچه‌که‌دا دابه‌ش بوون. بۆ په‌یداکردنی بژتوی ژانیان، بل‌اوه‌یان کردووه. ناخر ئەوان پێ به‌ پێ له‌گه‌ڵ وه‌رزه‌کان شوێنی که‌سابه‌تیان ده‌گوازنه‌وه، له‌ به‌هارو گه‌رمای ه‌اوین به‌ره‌و ناوچه‌ کوێستانیه‌کان و، له‌ وه‌رزی زستان له‌ گونده‌کانی گه‌رمه‌سێر به‌سه‌رده‌به‌ن. ئەوان نه‌یانه‌گوت عی‌راقو ئی‌ران قه‌ت به‌شه‌کانی کوردستانیان له‌یه‌کتر دانه‌ده‌بری و سنووریان نه‌ده‌ناسی، هه‌میشه‌ ده‌یانگوت: گونده‌کانی دیوی کوێستانی یان گونده‌کانی دیوی گه‌رمی‌نی!

قه‌له‌مه‌روی که‌سابه‌تو گه‌ریده‌یی دۆمه‌کان هه‌ردوو دیوی ده‌گرته‌وه. به‌ دیوی کوێستانی‌دا له‌ قه‌سری شیرین و ئیلامو کرماشان و سنه‌و موکریان و خوو و سه‌لماسرو ورمی و هه‌وشار ده‌رۆن، له‌ گه‌رمی‌نیش خانه‌قین و گه‌رمه‌سێرو گول‌اله‌و حه‌ویجه‌و ده‌شتی قه‌راجو پێده‌شته‌کانی موسڵ و بناری چیا‌ی مه‌قلوبو شه‌نگالو زاخو‌یان ده‌بری. به‌لام، به‌هۆی نه‌ژدابه‌رستی و دوژمنایه‌تی کوردان له‌لایه‌ن رژمه‌کانی تورکیاو قه‌کردنی کوردان، پرووناکه‌نه‌ دیاربه‌کرو شرن‌اخ، ناخر دۆمه‌کان به‌شی‌کن له‌ پێکهاته‌کانی گه‌لی کورد. به‌ره‌و به‌شی خۆرئاوای کوردستانی‌ش ناچن، چونکه‌ به‌ زه‌حمه‌ت ده‌توانن له‌ ئاوی خابوور بپه‌رنه‌وه، که‌م وایه‌ خۆی لی‌بده‌ن.

١. نه‌لاس و په‌به‌ت: دوو گوندن سه‌ر به‌ شارستانی سه‌رده‌شت له‌ کوردستانی خۆر‌هه‌لات.

دۆمه‌کان کارو پیشه‌یان دروستکردنی هیله‌گو سه‌ره‌ندو بیژینگو
سیرمه‌پیچ کردنی شه‌نهی دارو ته‌شی و تیرۆگو فه‌رشه‌و شانه‌و قه‌ندشکین و
خولخوله‌و، چه‌ندین که‌ره‌سته‌ی دیکه‌یان دروست ده‌کرد.

وه‌ک ئاماده‌کارییه‌ک بۆ پیش‌سوازیی ئه‌و پیاوه‌ به‌ته‌مه‌نانه‌ی ئاوازی که
ده‌چوونه‌ به‌ خێره‌ینانی کوێخا نامیق و خزمه‌کانی، ئاگردانیان له‌نیو خێوه‌ته‌کان
هه‌لکه‌ندو کوچاگریان وه‌ک سی‌کوچکه‌ له‌ ده‌وروی ئاگردان و کتری و قاوه‌جاغیان
له‌به‌ر دانان، فنجانی قاوه‌یان له‌ تیره‌ نه‌خشینه‌کانیان ده‌ره‌ینا.

کوێخا نامیق پیاویکی قوله‌خره‌ی چوارشانه‌ی تیکسمراره‌، له‌ شه‌سته‌کانی
ته‌مه‌نیدایه‌، کورته‌کو شه‌روالیکی په‌شی خه‌تداری مرادخانی له‌به‌ردایه‌. به‌
جلوبه‌رگیه‌وه‌ دیاره‌ پله‌ی کۆمه‌لایه‌تی له‌وانه‌ی ده‌ورویه‌ری بالاتره‌و که‌یخودای
خزمه‌کانیه‌تی و پرس و رایان له‌ ده‌ستی نه‌ودایه‌و قسه‌ی کارپرو کوتایی ئه‌و
ده‌یکات. به‌ کێشه‌کانیان راده‌گات. ئه‌و به‌ ده‌ستی خۆی کارو کاسبی ناکات،
ته‌نها به‌سه‌ریاندا راده‌گا.

کوێخا، هه‌وریه‌کی په‌شی به‌ ریشووی له‌ سه‌رییه‌، ریشووه‌کانی
به‌ لاجانگیدا شوڤ بوونه‌ته‌وه‌، پازده‌ مه‌تر که‌رپه‌کی سپی گۆلسووری له‌ پشتی
به‌ستاوو له‌ خۆی ئالاندووه‌، هینده‌ی دیکه‌ کوێخای قه‌به‌کردیه‌، زۆریه‌ی
په‌نجه‌کانی نه‌نگوستیله‌ی گه‌وره‌و نقیمداریان تیدایه‌. پشتینه‌ گه‌رگه‌رو
قه‌به‌که‌ی، دارجفاره‌و قه‌ننه‌و مۆدنه‌و کیسه‌تووتنی بۆنداری له‌به‌رپاگردووه‌.
لای راستی ئه‌ستی و به‌رده‌ستی و ده‌ستپێکی دامه‌ی نیوه‌کێشی بۆ سرپین و
پاک‌کردنه‌وه‌ی ده‌موله‌وسی له‌به‌رپشتینه‌یه‌. هه‌مووده‌م ئاونه‌یه‌کی دووروو
و مووکیشیکی له‌ سه‌ر بارکی کورته‌که‌یه‌تی. خه‌نجه‌ریکی صالح به‌گی

پشکه زبوی له بهر پشستینه که ی را کردوو، هینده تیزه زرئی هه لده گری! ته سبیحیکی کاره بایی دهنگ درشتی له دهسکی خه نجه ره که ی ئالاندوو و گورینگه کانی به قه دهر که شکیکی ده بن! خه نجه ره که ی کوئخای، به قسه ی خوی ده لی ده بانه، هیندیک ده لین کرمانه، هیندیکیش ده لین نه ده بانه و نه کرمانیشه، ته نها شینه تیغه^(١) و دروستکراوی زنجانه، نه وهش، بو تووره کردنی کوئخایه به تایبه تی نه وانه ی ده لین شینه تیغه، نه و زور به و قسه یه قه لسو تووره ده بیته، به جوړیک خه نجه ری لیبده ی دلۆپه خوئینیکی لینایه! له وه لامدا ده یگوت: نه گهر خه نجه ره که م ده بان نه بیته، چما نه من شیتم به رخه نجه ری^(٢) بو هه لگرمو بیپارێزم؟ هه زار سوئندی ده خوارد: نه و خه نجه ره ی من هینده نه فسووناویه چاوی به خوئنی بکه وی، زه لامی بو به رده می تیزی خوی راده کیشی! کوئخا نامیق له لای سه ره وه ی مه جلیسی له سه ر تیکه فه رشیکی کاشان دانیشه تووه، بالیفیکی گه وری له پاش پشستی، هینده ی دیکه ورگو پشترینو خه نجه ره که ی بو پیشه وه ده ره پاندوو، که وله ورچیکی گه وری به ستوونی خیه ته که یه وه هه لواسیوه، هه رکه سینک بچیه ته سه ردانی، چیرۆکی کوشتنی نه و ورچه ی بو ده گیریه وه. یه ک له نیشانه کانی ده ستپیکردنی چۆنیه تی نه و داستانه نه وه بو هه وریه ریشه وه داره که ی له سه ری خوی ده سووړاندو سه ری خوی پی ده خوراندو ده یگوت: نه و که وله ورچه ی ده بینن؟ له کیوی ده ماوه ند هیژشی بو هینام. نه وانه ی به حیساب نه من میوانیان

١. شینه تیغ: چه قۆیه کی ئاسایی.

٢. به رخه نجه ر: قه له مبر یان چه قۆیه کی بچوکه، له گه ل خه نجه ر هه لده گیرئ، بو به کاره ینانی له هیندیک کاردا له جباتی خه نجه ره که.

بوومو بردبوومیان بۆ راووشکاری، هه موویان هه لاتن. ورچه که یه کسه ر چاوی دابووه من. بهرله وهی بمگاتی، هه وری و په سته کم له دهستی چه پم پیچاو هه تا ثانی شکم، رهوانه ی نیو قورگی ورچه که کرد، به دهستی راستیش خه نجه ری پرووت به ده سته وه، دایگزامی و دامه بهر خه نجه ران. هه رچه ند خه نجه رم له نیو برینی ئه و مه لعونه ی ده له قاند، جار له گه ل جاری شلتر ده بوو. ئیدی به سه ریدا زال بوومو فه راقی ره شم لیبری و کو شتم.

هه رکاتی ک کو یخا نامیق هه وری به ره شه که ی له سه ری خوی بسوویا، ئه و ده یانزانی داستانی ورچه که ده گیر یته وه. وای لیها تبوو دو مه کان گه و ره و بچووک ژنو پیاو هینده یان گو ی له و داستانه ی بوویو، رسته به رسته و شه به وشه یان له بهر کرد بوو، به جو ریک، فاتیحایان وا له بهر نه بوو! تاقه یه ک وشه یان لی نه ده په راند، شانازیان پیوه ی ده کرد که خاوه نی کو یخایه کی ئاوا ورچه نکی نن! کو یخا نامیق، سمی لی جیاواز له سمی لی ئومه تی محه ممه دی، به جو ریک هه لپاچو داپاچ کردوه، هاوش پیوه ی زور که مه و له وانیه هه ر نیشه! له به ی نی هه ردوو کونه لووتی بۆ خواری، بارستایی ئاوه رۆیه ک سمی لی کردوه به دوو به شه وه. کو یخا به موو کیش جو مالی ئه و ئاوه رۆیه ی کردوه. به ده سته که نه کردنی مووه کان، رینگایه کی تاوه کو سه ر لیوی سه ره وه ی پاک کردو ته وه. هه ردوو به شه که ی سمی لی به تخووی ک لیک جیا کردو ته وه، وه ک ئه وه ی هه ر به شه ی مولکی یه کینک بی ت! له هه رسی ک لایه که ی دیکه ش که نه ی لی کرد بوو، له سه ر را و له بهر را دابوویه وه سه رکۆلۆ ب نکۆلی کرد بوو، له کلکه شرا خشت بری بووی، به جو ریک، هه ردوو به شه که ی وه کو دوو خانه ی چوارگۆشه له ئاقاری سمی لی ماوه ته وه. سه رتان نه یه شینم، دروست وه ک

نه خشه‌ی بناغە‌ی دوو ژوو‌رو هە‌یوانیکی دەرەینابی! ئە‌و کەرەستە‌و ئامیرانە‌ی
لە‌بەرپشتینی کۆ‌یخای بوون، هیندە‌ی کە‌لپە‌لی سە‌ندووکی عە‌تاریک دە‌بوو!
ئە‌گەر تای ماشە‌ری ژبان‌ی دۆ‌مە‌کان هە‌لبۆ‌ژنی، دە‌بینی ئە‌وان زۆ‌ر جیا‌وازن
لە‌و خە‌ڵکە‌ی دانیشتووی گوندو خانوونشینن. خە‌ڵکی گوند، دۆ‌نمیک زە‌وییان
لە‌ مڕۆ‌ف لە‌ لا‌ بە‌بە‌هاترە‌و ئامادە‌ن لە‌ سەر لاتە‌زە‌وییە‌ک ئاسە‌وارو پە‌چە‌لە‌کی
یە‌کتە‌ری بېرنە‌وه، بۆ‌ی لە‌ دا‌کو بابی خۆ‌یان ساردبکە‌نە‌وه! بە‌ پێ‌چە‌وانە‌وه
دۆ‌مە‌کان، ئە‌وه‌ی هە‌یانە‌ و نیانە‌ ئە‌وه‌یە‌ کە‌ پۆ‌ژانە‌ پە‌یدای دە‌کە‌ن و، بە‌زە‌وه‌ی
بۆ‌گە‌ن بێ‌ت دە‌یخۆ‌ن. ئە‌وان نایە‌ن لە‌ حە‌وت کۆ‌ن تە‌قە‌تی بکە‌ن و بیشارنە‌وه!
لە‌ هە‌ریە‌کیکیان بېرسی، خێ‌وه‌تە‌کە‌ی خۆ‌ی بە‌ کۆ‌شکۆ‌ تە‌لاری شاهە‌نشاهی
نا‌گۆ‌رپتە‌وه! ژبان لە‌ دیدی ئە‌وان زۆ‌ر سادە‌و سا‌کاربوو، پێ‌یان وابوو بە‌ ختە‌وه‌ری
مە‌رج نییە‌ لە‌ کۆ‌شکۆ‌ تە‌لارو شاری گە‌وره‌و جوان بە‌ دە‌ست بێ‌ت! ئە‌مڕۆ‌ زگی
خۆ‌یان و مندالە‌کانیان تێ‌رکرد، زۆ‌ر بێ‌ر لە‌ سە‌بە‌ینی نا‌کە‌نە‌وه‌و ئیسرا‌حه‌تی
خۆ‌یان بۆ‌ ناشینۆ‌ن. خواردنە‌وه‌ی چایە‌کی دیشلە‌مە‌ی ژێ‌ر خێ‌وه‌تە‌کە‌یان بە
قاوه‌جاغی هێ‌چ ئاغایە‌کی نا‌گۆ‌رنە‌وه! خولاسە‌، چە‌ندی بۆ‌لیی لە‌ ژبان‌ی خۆ‌یان
پازین و شو‌کرانە‌بژێ‌ری قە‌دە‌ری خۆ‌یان.

کاتی‌ک خە‌ڵکی گوندی لە‌ ژبان‌و گۆ‌زە‌رانی دەرۆ‌شە‌نە‌ی دۆ‌مە‌کانیان دەرپانی و
لێ‌ی ورد دە‌بوونە‌وه‌و سە‌رنجیان دە‌دان، هە‌ستیان دە‌کرد کە‌ بە‌ ختە‌وه‌ری، شتێ‌کی
چە‌ندە‌ ئاسان‌و سادە‌و کە‌ مسە‌رمایە‌یە‌، بە‌ بابۆ‌لە‌پە‌نیرێ‌کۆ‌ دوو چا و نا‌گۆ‌رانی‌ک
بە‌ دە‌ستدێ‌ت! خۆ‌شییە‌کانیان زۆ‌ر گە‌ورە‌ن، چونکە‌ پایە‌کانی زۆ‌ر سادە‌ن و، لە
چە‌ند شتێ‌کی وە‌ک نان‌و ئاو و پۆ‌شاک‌و هە‌وا‌یە‌کی پاک‌دا دە‌ستە‌کە‌وی!

شە‌وان ئە‌و سە‌نتوو‌رو پیک‌و دوو‌زە‌لە‌و زوو‌رنا‌و دە‌فو تە‌پلاتە‌یان کە‌

به ستوونی خێوه ته کانیاں هه لاسرا بوون، دههینا خوازی، ئاههنگی هینه ده به جۆش و خروشیان دهژنی، تۆبه کاری وه سه ما و سوو فی دههینایه حال، نه و ئاوازانیه له ده می زوورنار پیکو دووزله کان هه لدهوهرین، راستو رهوان به گونگی دهگوت: ژیاں پینچو دوو رۆژیکه و بۆ خه م نابێ! مروو ف به جۆریک نه فسوونگی ئاههنگه سیحراویه کانیاں دهبوو، لهوه ی حالی دهبوو که ژیاں نه و چرکه ساته یه که خو شیت لیده گوزهری! تاوه کو خه و به لاهو ی دهبردو شلوکول دهبوو، وه ک کهوی غووریه، به رامبه ری یه کتری گۆرانی و به ندیاں داو شته یه کتری.

دوانیوه رۆیه کی هه تاوه، تینی خو ر زهوی شل ده کاته وه، عه رز هه لمی لییه لده ستی و، خو ی بۆ باوه شی ئاسمانیکی رهنگ مسی ده کوتیت. ماله دو مه کان خو یان دامه زران دووه و خه ریکی ئیشو کاری خو یانن. خه لکی ئاوا یی، به تایبه تی پیاوه کان ده سه ته ده سه ته ده چوونه ته ماشایان. هه رخیوه ته ی، چه ند که سیکی خه لکی گوندی به کو مه ل له ده وری وه ستاکان کو بوونه ته وه و به رامبه ریا ن هه لئو و تاو نو چاویان بریوه ته ده ستیا ن که چۆن سیرمه خو ش ده کاتو پیسته هه لدینی و ریخۆ له کان، بۆ سه ره ندو بیژینگ زیوا ل زیوا ل ده کات، خو له خوله رهنگ ده کا، شانه دروست ده کاتو که وانه ی داری بیژینگو سه ره ند ده چه مینی ته وه.

وه ستا با یز یه ک له و دو مانه بوو، پیاوکی ره شه سمه ری کو لکن، مووی سینگی له یه خه ی کرا سه که ی سه ریا ن وه ده رنا بوو، قیسی سه ر کو لمه کانی تاوه کو به ری چاوی هه مووی مووه، به هو ی چه می غوردی موو کونی گو یی دیار نه بوو، هه ر به و هو یه وه بوو دو مه کان پییا ن ده گوت با یز گو ی کو لکن.

گوئییه کولکنه کانی سه رنجی خه لکییان بۆ لای خۆی راده کیشا، وه ک هیله ک
 نه وه هه موو قه لاپرووشکه سووتوانه ی ناگردانی له خۆی لوول دابوو! ژنه کان
 پیسته یان هه لده خسته و ریخۆله کانیان پاک ده کرده وه. پیاوه کان، یه ک لکی
 شه نه ی داری سیرمه پیچ ده کرد، نه وی دیکه داوی بیژینگه راده چنی. ژنه کان
 زۆر هاوکاری پیاوه کان، نه وه به ره هه موو کالایانه ی پیاوه کان دروستیان ده کرد،
 ژنه کان له ناو تیله گه یه ک له سه رشانی خویانیان داده ناو بۆ ساغ کردنه وه یان
 له ده رگای هه موو ماله کانی ناواییان ده دا. سه وداو کرین و فروشتیان به پارو
 به شت گۆرینه وه ش ده کرد، له بری هه رکالایه ک شه کرو رۆنو ساوه رو برویشرو
 داندۆک و که شکیان وه ده گرت. قیسی شوو شه، نه وتیشیان بۆ فانه سه کانیان
 له گه ل خویان ده هینایه وه.

ژنه که ی بایز گوئی به کولکی، ژنیکی ره شی قه له وی دامه زراو بوو، دیار بوو
 به ره له وه ی بیته نه وه گونده له گه ل بایز گوئی به کولکی میردی شه پران کرد بوو و
 هیشتا ناشت نه بوو یونه وه، مۆره یان له یه کتری ده کردو ده نگیان له یه کتری
 راگرتبوو. ژنه که مانی گرتبوو نه ورۆژه وه ک ژنه دوومه کانی دیکه نه چوو بوو
 ده ستکرده کانی بایزی میردی، له گوندی ساغ بکاته وه و نانیکیان بۆ بینیتته وه،
 ناخر زیر بوونی ژن له نێو دوومه کان یانی هیشکبوونی سه رچاوه ی بژیوی! گوئی
 به کولک و ژنه که ی، به دارێک خێوه ته که یان کردبوو به دوو به ش، هیه چیان
 نه ده چوونه قه له مپه وی یه کتری و تخوبه که یان نه ده به زاند. نه گه ر شتیکیان له
 به ری نه وه به ری و یستبایه منداله که یان راده سپاردو، بۆی دینان. بایز گوئی به
 کولک، له به ری لای خۆی خه ربکی ئیشی خۆی بوو، ژنه که یشی له به ری خۆی،
 حاکمی موته لق بوو!

غەزیرینی ژنەو نەچونە نێو گوندی بۆ کۆکردنەوهی خواردن و پێداویستی
پۆژانە پەگی حەیاتیی بایز گۆی بەکۆلکی وشک کردبوو. بایز بەرەقەوه چەکوچی
لە کەواهەیی بێژینگە کە دەکوئە و چەند جێیوکی مەزری دەدا، وەک بۆ
«بووکی لەگەڵ تۆمە، خەسوو گۆت لێبی!».

بایز دەیزانی ئاوا بەبرستی دەمیننەوه و نەوتیشیان نییە لە فائوسی
بەکن، شەوێ دەبێ بەتاریکی دابنیشن، بۆیە دەیزانی کلکی لە دەستی
ژنە کە یەتێ! ژنەش، بۆ خۆخافلاندن و زیاتر نازاردانی بایز گۆی بەکۆلکی و
بۆئەوهی ناچاری بکات پادەستی ئیرادەیی بیت، خۆی دابوو بەرەقەوه و
میش میوانی نەبوو! خەریک بوو سەری منداڵە کە لە پشکو ئەسپیی
دەدۆزی. زۆر وشکو مۆن بوو، نیوچاوانی دوو ئەنگوستی لێ مابوو! کاتیک
ئەسپیی دەدۆزییەوه دەیخستە بەینی هەردوو نینۆکی پەنجەگەورەیی بەرەقەوه
دەپلیقاندەوه، دەتگوت بایزی کەوتۆتە بەرچەنگانی، دەتگوت: دەک بەنەفرەت
بی! بە برای خۆم دەگێم! بە پروالەت لەگەڵ ئەسپیکەیی بوو، بەلام لە دڵدا
لەگەڵ بایز گۆی بەکۆلکی بوو. بایزیش، خەریکی دروستکردنی شانەیک بوو،
ئەویش لە بەرامبەردا هەتا هیزی تێداوو چەکوچی لە سندانە کە دەکووتاو
بە شانە کە دەگوت: عەمری ئەو ددانە خوارو خێچانەت نەمیئێ! بەخوای
دوو فەلسەیی سووتاو ناھێنی! ئەتو کە شانی؟ بە فەخری عەلم نەگەر بۆ
پۆژیکیش بیت دەبێ بتگۆرم! لەرقان فریدایە نێو ناگردانی و سووتاندی!

ژنە کە بایزی، هیچ دەستی بەخۆیدا نەدەهینا، نە قژی شانە دەکرد،
نە لەبەرئاوێنە تیف تیفەیی بسکی خۆی دەدا، بەو پادەییە بێئاگا بوو لە
پروخساری، کە ئێوارەیی شەوێ رابردوو شووشە فائوسە کە لە دوکەلۆ تەنی

پاک کردبووه، زاری خستبووه نئو شووشه فانۆسه که بۆئوهی ههلمی زاری
خوی تیبکاتو پاکي بکاتهوهو رهشایه تییه که ی لیبکاتهوه، فانۆسه که شۆقی
زیاتر بئ، بیناگا لهوهی هه رچوار دهووری زاری هیلکی بازنهیی رهشی دروست
کردبوو، وهک ئهوه وابوو لاسایی ریشی ساکسوکه کانی کردبیتتهوه.

تاقمیک له جاحیل و به ته مه نه کانی ئاواپی به لۆزه لۆژ بۆ لای جی جوخینان
شۆرپوونهوه، بۆئوهی سهردانو به خیرهاتنی دۆمه کان بکه نو ته ماشای
سه نه ته یان بکه ن. به ته مه نه کان چوونه لای کوئخا نامیقو گه نجه کانیش
بوونه چهند به شیکو هه ر هیندیکیان چوونه لای خپوته وه ستایه ک. بازیک
له وان سه ریان به خپوته که ی بایز گوئ به کوئکیدا گرت. بیناگا لهوهی گوئ
به کوئک له چ بارودۆخیکی دهروونیدایه، سه بارهت به غه زرینی ژنه که ی،
هه ر خودا ده زانی چهند وه پرسو جار سه به ده ستییه وه! هه ندیک له گه نجه کان
به زمانی جه سه ته ئاماژه یان بۆ یه کتری ده کرد: ته ماشای چه ناگه و ساکسووکی
ژنه که بکه ن! هه ریه که یان به چه ته شه ریان له ژنه که ده داو به قسه کانی
پیده که نین. ئه وه هه ل سوکه وته ی گه نجه کان، هینده ی دی وه ستا بایزی ده هری
ده کرد. له داخان هه ناسه ی به لووتی ده دا یه وه ده ره وه هه ر مشه ی بوو. له گه ل
مشاندندا، بای هه ناسه ی که به نه ستوورایی کونه لووتی ده هاته ده ری، سمیله
قیده که ی ده براوتن. ده یمشاندو ده ستی به سمیلیدا ده هیناو بۆ لای گوئییه کانی
ده برده وه بای ده داو قورمیشی ده کردو، کلکی سمیلیی قیتتر ده کرده وه،
به جوړیک وه ک دوو پیشک ئاماده ی پیوه دان بیت. ئه وانه هه مووی ئاماژه بوون
بۆ توو ره بوونیکی له راده به ده ر! ده یوست پییان بلئ خوئن به ری چاوی گرتوومو
داویه تییه که لله م که تنیک بکه م!

به هوی نهوهی بهینی له گه‌ل ژنه‌که‌ی نه‌بوو، هه‌رچه‌ند ده‌یکرد نه‌یده‌زانی
چۆنی حالی بکات له‌به‌رچاوی نه‌و گه‌نجان‌ه وه‌لابچی و گسۆری گوم بکات! له
حه‌یفان په‌نجه‌ت لی‌بدایه ده‌ته‌قی و دوور نه‌بوو شه‌یتان زه‌فه‌ری پی‌ببات. ناچار،
به‌منداله‌که‌ی گوت، وه‌ک دیلمانجی به‌ینی باوک و دایکی، که به دایکی بلێ
له‌و شوینه‌ی هه‌ستی و لابچی! ژنه‌که هه‌ستاو خۆی خه‌ریکی هه‌ندیک ئیشی
لاوه‌کی کرد که له‌وکاته‌دا پی‌ویست نه‌بوون، کاری گرنگ‌تر هه‌بوو بیانکات، به‌لام
نه‌و مانی گرتبوو و نه‌یده‌کردن. نه‌و جاره‌یان زۆر خراب‌تر له‌پیشوو، وه‌ستا بایز
گوێ به‌کولک وای مه‌زنه‌ده‌ده‌کرد، نه‌و گه‌نجان‌ه به‌چاوی هه‌رام‌زاده‌یه‌وه
له‌گه‌ل و سمتی ژنه‌که‌ی ده‌روان‌ن وا به‌چاوی مانگا‌ک‌پ‌ین دیقه‌تی ده‌ده‌نی!
وه‌ستا بایز، نه‌مجاره‌یان هه‌ر به‌جاره‌کی ناگری گرت! به‌هیچ شیوه‌یه‌ک هۆشو
زه‌ینی له‌کاره‌که‌ی نه‌ما، تاوه‌کو چه‌کوچیکی له‌داری که‌واره‌ی سه‌ره‌نده‌که‌ ده‌دا،
دوو چه‌کوچی له‌ده‌ستی خۆی ده‌دا! نه‌وانه‌ش هه‌ل‌چوونی ده‌روونی به‌گور‌تر
ده‌کردن. ناخ‌راسته‌ دۆمه‌کان گه‌ریده‌ن، به‌لام زۆر به‌نامووس‌نو بی‌ره‌وش‌تی
قه‌بوول ناکه‌نو موویان نه‌رم نییه‌! به‌زمانی جه‌سته له‌قورمیش‌کردنی سمیل
و سووره‌ه‌ل‌گه‌رانی رووخسار و پیش‌خواردنه‌وه‌ی، هه‌ول‌ی ده‌دا گه‌نجه‌کان
تی‌بگه‌یه‌نی به‌و هه‌ل‌سووک‌ه‌وت و حریت‌که‌ حریت‌کو پی‌که‌نینه‌ بێ هۆکاره‌یان
ناپه‌حه‌ته‌و له‌وه‌ زیاتر به‌رگه‌ ناگری، به‌لام بی‌سوود بوو، نه‌وان له‌سیکو سه‌ودای
خۆیان نه‌ده‌که‌وتن. نه‌وه‌ی بایزی له‌دین ده‌رده‌کرد، دیمه‌نی پی‌که‌نینه‌ نه‌و
گه‌نجه‌ زارگه‌وره‌و ددانگه‌ره‌بوو که پینه‌که‌نی و پرومه‌تی ده‌چووه‌ بناگوێ،
دوو‌جار ویستی به‌یه‌ک چه‌کوچ ددانه‌کانی خورده‌بکاته‌وه، دوایی شه‌یتانی

به له عنەت دەکرد. لەناکاو ئەو نێرە کەرەحە ساوییهی^(١) له سنگی خێوەتی به سترابووه، ههتا دهنگی تێدا بوو زهرپینک زهری، له تهواوی گوندی دهنگی دایهوهو له کهندهرانی سۆر، دهنگی ده داوه!

له و کاتهی له نێو زهرپنه که پشوو ده خواردوه، سیکهیهکی لێوه دههات، وهک فیتووی لێبدات. له گهڵ تاقهتدانه خوو بهرز و نزم بوونهوهی زگی و بهردهوامیدان به زهرپنه که، ریزه ترپنکی ته پری لێ بهردهبوو، چهند نێرە که رنکی گوندیش وه لأمیان ده دایهوه، ئەوهش گه نجه کانی زیاتر به پیکه نین دههیناو وهستا بایزیش هاتر تر دهبوو!

بایز گوێ به کوڵک، زۆر به توورپیی ههستایه سه رپێ و به دهنگی قه بهی پیاوانه و تۆنیککی گری شه رانگیزانه وه شهو حه چهی له کهره کهی کرد که دوو بهشی بو جاحیله کان بوو، دهیوست به دار کاریکردنی کهره کهی پێیان بلێ زۆرم لسی له زگی ناو، خه ریکه په تی ئارامیم ده پچرێ، به رله وهی به رووتاندا بته قمه وه له بهر چاوم ون بن، چونکه من لهو پیاوه موو نه رمانه نیم به رگهی ئەوه بگرم به بهر چاومه وه خه لک به چاوی حه رامزادانه و گالته جارانهی بێزار که له نامووسم بروانی، هه ر لینگی دایه نێرە که ره کهی، به رچیغیک له گوژی کهوتبوو، دهستی دایێ و به دهستی چه پی سه رکه للهی له سه ری نێرە که ره کهی کرده وه شه په کی پۆلیسی له بنزگی داو به هه موو هیزی خوێ به رچیغیککی له که له کهی کهره کهی دا، له سه ر نیکیرا گرتی هه تا وه کو سه ر پیلی کهره که. به زه بری به رچیغه که که له کهی قۆلکرد، تاوێکی چاک لاجه ولاج^(٢) و ته نیشتاو

١. حه ساوی: که ری گه وهی په نگیسی، هه ندیکجار که ری به غدا ییشی پێده گوێ.

٢. لاجه ولاج: ته نیشتاو ته نیش، پێکردن به خواری، له ده ستدانی هاوسه نگی.

ته نیشته رۆیشت، سه نته ری رۆیشتن و هاوسه نگیی ههنگاوه کانی له دهه ستدا بوو.

ناخر ئه و بهرچیغه ی به خه یالی خۆی له گه نجه کان داوه شاندا!

یه ک له گه نجه کان گوتی: دارکاری کردنی ئه و نیره که ره ی، ئه وه بۆ ئیمه بوو! ئای چۆن داکێ ئه و نیره که ره ی گاو تراندی و سه قه تی کرد! وای لیدا، عاره ب شاپی وای له خوشتری نه داوه! باوه رپناکه م ئه و نیره که ره جارێکی دیکه خر مه ی له جۆی بێنیتته وه! دیسان به و قسه یه ش به گو رپتر پیکه نینه وه، لا لمووزی و غه زینی ژنه که ی و ساغ نه کرد نه وه ی به ره مه مه کانی و دابین نه کردنی نازو پێخورو له ئیشبوون و قۆشمه ی ئه و جاحیرانه ش، سه ربار! هه موویان نه قیزه یان له سه برو خۆراگریی بایز گو ی به کولکی ده ژاند!

ئه و جاره یان، وه ستا بایز گو ی به کولک شتیکی به میشکیدا هات، ئه ویش دیمه نی به سام و ترسناکی سه گه هه وشاره که ی بوو بۆ ده ره په راندنی گه نجه کان. گورج هه ستایه سه ره پی و له توند و تۆلیی میزه ره که ی دلنیا بۆ وه له سه ری خۆی سووراند، وه ک ئه وه ی بیه وێ شتیکی نوێ تاقیکاته وه و تازه بی ری هات بیتته وه نه خشه ی بۆ دانێ، هه ر سێ و دووی لێ نه کرد، له پشته وه ی خێوه ته که ی، میخنجیری^(١) سه گه هه وشاری هه لکیشا و به ده سه ته وه ی گرت. سه گه که ئه وه نده مه علان بوو هه سته ی به وه ده کرد که بایز گو ی به کولکی خاوه نی توور په یه، چونکه هه ر له هه لکیشانی میخنجیره که به توور په یی و توندی، ده یزانی یان بۆ شه ره سه گی ده بات یان بۆ شتیکه. بۆیه وه ک گو ترپا یه لێ و رازی کردنی دلێ خاوه نه که ی، کلکی له سه ره پشته ی دانا بوو، زاری لێ دا پچه ربوو، بۆ زیاد کردنی

١. میخنجیر: میخنجیر، میخنجیر. سنگیکی ئاسنینه، نوکه که ی تیزه و سه ره که ی نهختیک پان و ئه لقه یه کی پتویه. بۆ لێ به سه تنه وه ی و لاخ به کار دیت.

نانی خۆی، ناماده‌ی هه‌موو گیانبازییه‌ک بوو. رامالێ ده‌بردو بایزی به‌ دوا‌ی خۆیدا راده‌کی‌شا، ئه‌و‌یش به‌ حال‌ ب‌ۆ‌ی به‌رز‌ه‌فت ده‌کرا، هه‌ر خه‌ریکه‌ پ‌یلی ده‌ری‌نێ! سه‌گه‌ هه‌وشاره‌که‌ د‌یمه‌نێکی به‌ سامو ترسناکی هه‌بوو، هه‌ردوو چاوه‌ گروانییه‌کانی هه‌تا ئاستی ده‌ره‌پ‌رین زه‌ق کرد‌بووه‌، وه‌ک ئه‌وه‌ی به‌ دوا‌ی ن‌یچ‌یر‌یک‌دا ب‌گه‌پ‌رێ! زه‌مه‌ن، ئاسه‌واری هه‌موو شه‌ره‌کانی راب‌ردووی له‌سه‌ر پرو‌خساری ج‌یه‌ه‌شت‌نبوو، چونکه‌، په‌نگی خۆی سپی بوو، هه‌ردوو به‌ری چاوی ه‌یلێ په‌شی ج‌ی که‌ل‌به‌ی ئه‌و سه‌گانه‌ی پ‌یوه‌بوو که‌ شه‌ری له‌گه‌ل‌دا کرد‌بوون. ملو گو‌ییه‌ ب‌راوه‌کانی ده‌ت‌گوت سه‌د نووکه‌ خه‌نجه‌ریان پ‌یکه‌وتوه‌! لغاوه‌ی له‌ چه‌ند ج‌ییان هه‌ل‌درا‌بوو. هه‌رکه‌ له‌ خ‌یه‌وته‌ی سوورایه‌وه‌، بایز له‌بن لیوان وه‌ک له‌ گه‌نجه‌کانی به‌ری‌دا: ده‌ی کس کس کس! سه‌گی تاین هه‌ر به‌جاری هه‌ر بوو، چاوی دا‌بووه‌ گه‌نجه‌کان، بایزی به‌ دوا‌ی خۆیدا په‌ل‌ک‌یش ده‌کردو پ‌یلی راده‌ته‌کاندو ه‌یرشی ب‌ۆ گه‌نجه‌کان ده‌برد. بایز گو‌ی به‌کو‌ل‌ک وای ن‌یشان ده‌دا که‌ ده‌یه‌و‌ی شو‌ننی سه‌گه‌که‌ی ب‌گ‌ۆ‌پ‌رێ، به‌لام گه‌نجه‌کان به‌ بینینی ئه‌و د‌یمه‌نه‌، هه‌ر بابا بوو فریای خۆی ب‌که‌و‌ی نه‌که‌وت‌ته‌ به‌ر که‌ل‌به‌ی سه‌گه‌ هه‌وشاری. سه‌رسمیان ده‌داو به‌سه‌ریه‌ک‌تریدا ده‌که‌وت‌نو ق‌یت ده‌بوونه‌وه‌، جار هه‌بوو له‌سه‌ر چ‌نگان ده‌ر‌و‌یشتن. به‌هه‌زار حال‌ خ‌ویان په‌ر‌گار‌کرد، ئیدی خودا ب‌ت‌حه‌س‌ین‌یت‌ته‌وه‌! وه‌ستای گو‌ی به‌کو‌ل‌ک، م‌یخ‌نج‌یری سه‌گه‌که‌ی له‌ شو‌ننی دان‌یشت‌نی گه‌نجه‌کان دا‌کو‌تا، ئیدی ب‌پ‌رای ب‌پ‌رای هه‌تاوه‌کو له‌و گونده‌ی باریان کرد، ئه‌و گه‌ن‌جانه‌ سه‌ریان به‌و شو‌نه‌یدا نه‌کرده‌وه‌!

دوا‌ی ئه‌وه‌ی گه‌نجه‌کانی ئاوا‌یی زۆر له‌و سه‌گه‌ ترسا‌بوونو باسی در‌یو ترسناکی سه‌روکه‌لل‌ه‌ی سه‌گی گورگ‌خن‌ک‌ین‌یان ده‌کرد، ه‌ین‌ده‌ی نه‌خایاند

ناوبانگی سه‌گه‌کی وه‌ستا بایز، وه‌ک ئاگرو پووش به‌نیو گوندیدا بلاو بووه، بگره
په‌رییه‌وه بو گونده‌کانی نه‌ویه‌ری رووباریش!

له‌ تاریفی نه‌و سه‌یه‌دا، وه‌ک جانه‌وه‌ریکی نه‌فسانه‌یی باسیان ده‌کرد و
زاره‌و زار رویشیت. له‌ هه‌رزاره‌ش کۆلێک سیفه‌ت و خه‌سله‌تی خه‌یالیی بو
زیاد ده‌کراو سه‌رجه‌له‌ی سه‌گه‌که‌ قورستر ده‌بوو. وای لیها تبوو، ژنان له‌ وکاته‌ی
شه‌وان مندا له‌ کانیا ن ده‌نووستن، ده‌ستیان له‌ پشتی مندا له‌ کانیا ن ده‌کوتا
به‌ سینگو به‌ روکی خۆیا نیه‌وه‌ تونده‌ده‌کردو به‌ ده‌نگیکی به‌رز ده‌یانگوت:
چه‌غه‌ چه‌غه‌ نه‌که‌ی! کورپی من ده‌نوئ! مندا له‌ کانیا ن به‌ترسی سه‌گه‌ هه‌وشاری
بایز گوئ به‌ کۆلکی، ده‌واندا!

سیفه‌ته‌کانی سه‌گه‌که‌ چه‌ند بوو، کیوئیکیا ن خسته‌سه‌ر، شتی زۆر سه‌یریان
پێوه‌نا: جارێکیان هیشتا هه‌ر گوجیله‌ بووه‌و سنووی نه‌هاتوته‌وه‌، دوو جه‌ندرمه‌ی
نه‌سه‌پسواری له‌سه‌ر خانی زینی هیناوه‌ته‌ خوارو چه‌که‌کانی لیته‌ستاندوون!
حیکایه‌تی وایان بو هه‌له‌به‌ست، نه‌ بایزی خاوه‌نی و نه‌ خودی سه‌گه‌که‌ش شتی
وایان له‌ قوتووی هیچ عه‌تاریک نه‌بیستبوو و نه‌دیتبوو! خه‌لکه‌که‌ به‌ که‌یفی
خۆیا ن په‌چه‌له‌کو سه‌رجه‌له‌یا ن بو ده‌رده‌هینا که‌ توخماتی له‌ چ دیل و گۆلێک
به‌پاش که‌وتیه‌! وه‌کو نازو پیوازیان له‌ گه‌ل خواردیته‌! ده‌یانگوت: دایکی،
دیله‌یکی شینی به‌ ناوبانگ بووه‌و باوکی، گۆلێکی سپی هینده‌ی که‌ریک
گه‌وره‌بووه‌، زیاتر چۆته‌وه‌ سه‌ر باوکی که‌ له‌ هه‌موو ناوچه‌ی هه‌وشار ناسراو بوو،
به‌دانسقه‌ دیلیان لی چاک ده‌کرد! پیره‌مێردیک هه‌ر له‌لارا خۆی کرده‌ داگیرای
خاوه‌نی یه‌که‌می و به‌ به‌ناگاترین که‌س له‌ پێشینیه‌ی نه‌و سه‌گه‌ که‌ چۆن له‌
هه‌وشار له‌ دایکبووه‌و چه‌نده‌مین گوجیله‌ی دایکی خۆی بووه‌! نه‌و کاته‌ی

والی تەوڕیز بە سەفەرێک چۆتە هەوشارو چاوی بەو تووتکە سەگە کە وتوو، بە چەند لیڤە زێڕ کەریوەتی و بە شیرێ شێر گەورە کردوو و دوو سەگە وانیشی بو گرتوو بێعاملینن، ئەو جا باوکی پەحمەسی بایز گۆی بە کۆلکی، کۆپە زێری دیوەتەو وەو دواي حەوتووێە کە مردوو، بایز، بەو زێرە ئەو سەگە کە کەریوە!

نە دیتی و نە ناسی، کەسی و هەبوو دوور بە دووریش سەگە کە ی نە بینیبوو، بە شان و بالی ئەو سەگەو خەسلەتە پەسەنە کانی هەلگوتبوو، نە گەر بایز گۆی بە کۆلکی خاوەنی هەموو ئەو پێدا هەلدان و ناویانگەو خەسلەتە چاکانە ی بە سەگە کە یان هەلواسیو، زانیایە، چما شارێکت لە سەر تاپۆ کەردبایە دەیدا بە کەس؟!

لە ختو خۆپایی خنکاندنێ چەندین گورگ و ورچو بەراز هەلدەینیان بە ملدا هیئەنبوو! وای لیئەتەبوو ئەو یە کە مچار هەوال و خەسلەتە کانی دروست دەکرد، دواي ئەو ی هیئەدی ئەو زار ئەو زار دەکرد، کە دەگەیشتەو یە کە مەکەس، بە هۆی ئەو ی هیئە نارایشت و تیفتیفە درابوو و شتی لێزیاد کرابوو، نەیدە ناسییەو! ئەو هەموو پێدا هەلدانە وایکرد ناویانگی سەگە کە بگاتە کاکه پەشی حاجی سمایی، بە تاییبەتی ئەو ی کە دەیگوت: ئەو سەگە چاوی بە چە کداری بکەوێ تا تەفەنگە کە ی لێنەستینێ و چە کە نە کات، وازی لێناهیئێ و دەستبەرداری نابێت!

لەو کاتە ی زەردە پەری ئیوارە خەریکبوو گونە کە ی بە جێدە هیشت، کاکه پەش بە هیدووی گوت: لە دواي ناخواردنی ئیواری وەرە بوو مائی ئیمە، بە یە کەو بەچین بوو لای ئەو ماله دۆمانە بوو ئەو ی بە هەرنرخێکی ئەوان داوای بکەن، ئەو سەگە هەوشاریان لێبکەرن. دواي ئەو ی سەگە کە ی پیشووترم ژەهرخوارد کراو

بئ پاسه وانم.

شه ویکی ساردو وشکه بایه کی وه ک گیزان، هه لی کردوه. هه رکه سینک له مائی بیته ده ری، ده بی خوی بیچیته وهو سه ره برگی له به ریته. بایز گوی به کولک، ناگردانی گهرم کردیه و سینکوچکه یه کی به سه ر ناگره که دا داوه پارچه ته نه که یه کی کونکونی له سه ر داناوه، بوئه وه ی گری ناگره که بو بنمیچی خیه ته که به رز نه بیته وهو، گهرمایه که ی به چوارد هوری ناگردانه که دا بلاو بیته وهو به زایه نه روات.

وه ک سووکه ره^(١) له به رده سستی ژنه که ی دیتو ده چیته و ناگر خوش ده کاو هه ر ورته ی دیتو، وه ک ریوی، گه مه ی به کلکی خوی ده کات! له به ر خویه وه گورانی ده لیته و کیفه ی سمیلی دیت، پییه وه دیاره زور به که یفه، بایز گوی به کولکه که ی دوو روژ پیش نیستا نییه که له گهل تر ی خوی به شه رده هات! نه ی خواجه نه وه چ نووشتوو یکی لی کراوه؟ چ ده رمانیکی دراوه تی؟ نه و پیاهه ناوا گوراوه! توومه ز شه وی رابردوو، براژن دلی نه رم بووه به شتیک، بایزی ناشت کردوته وه، که فوکولی دامرکاندوته وه، به جوریک وه ک گولسی گه ش بوته وه، نیستا گیره ی قونجرکانی له سه ر زگی بکه ی، تووره نابیت! له گهل ژنه که ی، ده لی به پرویان له زاریدا ته قیوه، که لی نی قسان ناده نه یه کتری، هینده شیرین یه کتری ده دیننو قسان بو یه کتری ده گیرنه وه!

کاتییک ژنه، قسه ی بو بایزی ده کرد، نه گهر قسه که قرانیکی قه لبیشی نه هینابا، بایز، وه ک به دوو که سان قدیلکه ی بکه ن، زاری هه تا بناگویی

١. سووکه ره: سووکه له، به رده ست، وه رگپکه، که سینکی له شسووک بو به رده سستی، شاگرد.

داده‌په‌چری و له پێکه‌نینان شین ده‌بووه‌و خۆی وه‌ سه‌رپشت ده‌گیرا! ئیستا،
باشترین و گونجاوترین کاته کاکه‌په‌ش و هیدۆ میوانی بن. ئیستا، کاتی ئه‌وه‌یه
سه‌و داو داواکاری هه‌ر شتیکی لێبکه‌ی شانسی سه‌رکه‌وتنت زیاتره‌! حه‌په‌ی
سه‌گه‌هه‌وشاری، سه‌رنجی راکیشاو بینی دوو که‌س به‌ره‌و خێوته‌که‌یان دین،
به‌پیریانه‌وه‌ چوو و پیشوازییه‌کی گه‌رمی لێکردن، هینده‌ به‌ ته‌ کلیفو
مه‌شره‌فخۆشی ده‌ستی بو‌ رادا‌شتن و فه‌رمووی کردنی، ده‌تگوت بیست سا‌له‌
نازو پیوازی له‌ گه‌ل خواردوون! هیشتا ماویه‌تی بو‌ کاتی ئاهه‌نگی شه‌وانه‌ی
مالی کوێخا نامیق. بایز پێوه‌ی دیاره‌ ئه‌مشه‌و ده‌وی له‌ کالان ناچی و نایه‌لی
گۆزانی به‌ر هه‌یچکه‌س بکه‌وئ! له‌ دوا‌ی چاک و چۆنی و ئه‌حواله‌پرسین، کاکه‌په‌ش
گوتی: وه‌ستا بایز ئیمه‌ داواکارییه‌ کمان له‌ ئێوه‌ هه‌یه‌. هیشتا وشه‌ی کۆتایی
له‌ سه‌ر زاری ده‌رنه‌ چووبوو، بایز گوئ به‌ کولک، به‌رێژنه‌ به‌لی به‌لی، به‌ سه‌رچاو،
ئه‌من به‌س ژنه‌ که‌می لێده‌رچیت، خاوه‌نی هه‌یچ نیم بو‌ ئێوه‌!

مامه‌رتی سه‌گه‌هه‌وشاری ده‌ستی پێکرد. له‌ دوا‌ی هه‌لکشانو داکشانیکی
زۆر، له‌ کۆتایی پێکهاتن و له‌ به‌رامبه‌ردا کاکه‌په‌ش، نێره‌که‌ریکی به‌ کورتانه‌وه‌
قیسی قه‌وچ و قه‌راسه‌شی لێنه‌کاته‌وه‌، له‌ گه‌ل پالتۆیه‌کی ئاودامه‌نی سه‌ربازی
پووسی و کورته‌کوشه‌رواریک و جووته‌کو‌تریکی دهن‌دووک کورتی پێ به‌په‌ری
دووکلاره‌ی ته‌قله‌باز، له‌بری سه‌گه‌هه‌وشاریه‌که‌، بدات به‌ بایز گوئ به‌ کولکی.
دوا‌ی پێکهاتن، کاکه‌په‌ش گوتی: چه‌ند سا‌ل له‌وه‌ی پیش، کاکم حومیره‌، سه‌گیکی
هه‌وشاری به‌ هه‌مان نرخ له‌ دۆمان کپی‌بوو، به‌لام ئه‌من جوته‌ کو‌تریکیشم
زیاتر پێدا.

بایز سی به‌ سی ته‌لاقی خوارد: چاوی ئێوه‌ نه‌بی‌ت، که‌س ئه‌و سه‌یه‌م به‌و

نرخه‌ی، له چه‌ساری خۆی نابینی! بایز له ته‌لاقان بێمنه‌ت بوو، چونکه شه‌وی رابردوو پێیه‌وه دیاربوو وای توندوتۆڵو نوێ کردبۆوه، مه‌ترهلۆز نایه‌ری!

دۆم، له‌ ماکو بنه‌چه‌را کوردن، گه‌ریده‌و پیشه‌وه‌رن، هه‌رگیز دزی و خه‌راپه‌کاری ناکه‌ن، هه‌یچه‌کس ده‌رگای ماله‌که‌ی به‌ رووی ژنه‌ دۆمه‌کاندا داناخت، ته‌بای ژنانی ئاواپی نازاد بوون به‌چن بۆ هه‌رمالێک که بیانه‌وێ، ئه‌وان جیاوازن له‌ ژنه‌ قه‌ره‌جه‌کان. بۆیه زۆر نیگه‌ران ده‌بوون کاتێک به‌یه‌که‌وه ناویان ده‌هات: دۆم قه‌ره‌ج! قه‌ره‌ج، پیاوه‌کانیان له‌ ماله‌ی پال ده‌ده‌نه‌وه‌و هه‌یچ کاریکی ناکه‌ن، ژنه‌کانیان ده‌یانثریینن. ژنه‌کانیان ده‌گه‌ڕێن خه‌ریکی دزی و فالگرتنه‌وه‌و نیوله‌پ خۆینده‌وه‌ن، بۆیه خه‌لک ده‌رگیان به‌ روودا داده‌خه‌ن و به‌پێچه‌وانه‌ی ژنه‌ دۆمه‌کان، ژنه‌ قه‌ره‌ج نه‌ده‌بوو بێنه‌ ماله‌که‌ت، چونکه که‌م وابوو بێنو دزیت لێنه‌که‌ن. هه‌ینده‌ کارامه‌ بوون له‌ دزیکردن، هه‌ر نه‌بێته‌وه‌، کلیان له‌ چاوان ده‌دزی! دزیه‌که‌یان ئه‌وه‌نده‌ به‌ مه‌علاتی ده‌کرد، که‌مه‌کس هه‌ستی پێده‌کردن: ده‌نکه‌مورووی وه‌ک ده‌نکه‌گه‌نمییان به‌ داوێکه‌وه‌ ده‌به‌سته‌وه‌ بۆ مریشه‌که‌کانیان هه‌لده‌دا، هه‌ر که‌ مریشه‌که‌ قووتی ده‌دا، ئه‌وان داوه‌که‌یان راده‌کێشا، بێته‌وه‌ی مریشه‌که‌ قه‌یه‌ی لێوه‌بێت، به‌ئاسانی ده‌یانگرتو هه‌ر زوو سورگومیان ده‌کرد. دزی و مابه‌راو فالی قه‌ره‌جه‌کان، ئه‌وه‌نده‌ کارامه‌یی پێوه‌ دیاربوو که‌مه‌کس هه‌ستی پێده‌کردن. بۆیه دۆمه‌ کاسبکاره‌کان له‌گه‌ڵ ئه‌واندا به‌راورد ناکی‌ن.

کاتێک کێخوا نامیق، هه‌ست به‌وه‌ ده‌کات گه‌نجیکی گوندی چاوباشقالی له‌گه‌ڵ کچیکییاندا ده‌کات، له‌لای چه‌ند ریشسپیه‌کی ئاواپی گازانده‌ی کردو کاره‌ نابه‌جێه‌کانی ئه‌و گه‌نجه‌ی باس کرد: راسته‌ ئیمه‌ دۆمین و گه‌ریده‌ین، به‌لام له‌ هه‌رشوێنیک بژین دوو شت ناکه‌ین، دزی و گاندان! بۆیه ده‌مه‌وێ ئه‌و

کورەتان ئاگاداربکەنەو، با کاریکسی نابەجی لە گەنجە کانمان پروونەدا! چونکە پەنگە خۆیان پێ بەرزەفت نە کریت! یەکیک لە پەشسپیه کان گوتی: زۆر مەمنوونتین بە ئیمەت گوت، ئیستا وا بزانه تە مبی کراو!

بەیانیان کاتیک روژیان گەرم دەبوو منداڵە دۆمەکان لە خێوەتەکانیان دەهاتنە دەری خۆیان دەدایە بەر تاوی. منداڵیک، لە کاتی گەرمی گەوالەو هەورە تریشقە و براچی بروسکو و ژەوژی با کە شلپە شلپی لە خێوەتەکانیان دەهینا، تە مەننای ئەوێ دەکرد، ئەوانیش خانووییکی وەک خەلکیان هەبیت، شەوان بە ئارامی و ئاسوودەیی بنوون! بزماریک بە دەستەوەبوو، لە سەر عەرژەکی وێنە خانووییکی دروست دەکرد، بە دلی خۆی، تێیدا نیشتە جی بنو لە شەو باراناییە ترسناکەکان پرگاریان بیت. ئەو منداڵە بە پیچەوانە داکو بابی بیر دەکردەو! ئاخ ئەوان، زۆر لە ژیانو شوینی حەوانەوێ خۆیانو خێوەتەکانیان رازی و بە ختەوەر بوون.

بەرنامە ی کارو کاتەکانیان، هەر لە یەکەم شەووە کە پێیان ناوێتە ئەو گوندە، بە دەستوورو فەرمانی کوخا نامیقی، شەوان لە دوای نانخواردنی ئیواران ناچنەو سەر کارکردن، بە لکو ئەو کاتە تەرخانە بو گۆرانی گوتن و ئاهەنگگیران، بو خۆیانو گوندنشینان، بو ئەوێ کە مێک شادی برژننە روح جەستە ی ماندوویان. یەک لە دۆمەکان سەنتووری دەژەنی، یەکیان پیک و دووژلەو ئەوێ دیکە دەفو دمیگو، بە نۆرەش گۆرانیان دەگوت، هەریە کە بەندیکیان دەگوت بو یەکتریان دەسەندەو. جگە لە مەلای گوندی و چەند وشکە سۆفییەکی پیر کە دەستیان لە دنیا شووشتبوو، هەموو خەلکی گوندی، پێیان سەرسام بوون، هەر نانی ئیواریان لە قورگی ئاوادەبوو یەکسەر بانگی

یه کتریان ده کردو خویان بۆ لای خیهویتی دۆمه کان هه لده کوتا، بۆنه وهی کاتیکی خوشو دوور له خه می پۆژگار به سه ره رن.

ئه و چه ند پۆژه ی دۆمه کان له و گونده ی مانه وه، هه موو شه وی ئاهه نگ سازده کرا. ئه و گونده یان ئاوه دان کرد بۆ وه گیانیان به به رد اکرد بوو. خه لکه که خۆزگه یان ده خواست ماوه یه کی زیاتر له گونده که یان بمینه وه، به لام مانه وهی ئه وان به نده به ئیشوکاره که یازو داواکاری له سه ر به ره مه کانیان. مه لای گوندی که پییان ده گوت مه لای دوازه عیلمه و قورنانی هه موو له سینگی دایه، له خوتبه ی هه یینیدا فه توای ده رکرد: ئه و ئاهه نگه ی شه وانه دۆمه کان سازی ده که نو ئیه وه ده چنه دیاری، ئه وه دژایه تییه له گه ل دینی ئه لّای و جه نگه له گه ل قورنان، ئه وه گو مپابوونو سه ر لیشیواوییه، ئه وه لووتکه ی جه هاله ت و، که رانه وه یه بۆ سه رده می گاوو ناگر په رستان. له گه ل ده نگه ی زوورناو گر مه ی ده هۆل، هه رچی مه لایه که ته له و نیوه ی نامینه و له هه وت کێوان ئاواده بن! به و قورنانه ی له سه ر رانی چه پم دانه وه، ئه وه ی گو ی له گورانی بگر ی، له پۆژی هه شر ی گو ییکانی پر ده که ن له مز، قورقوشمی گه رمی به گه روویدا ده که ن، هه ردوو چاوی به سه ووژن هه لده کۆلن و ده یخه نه نیو ده ستیه وه! له پۆژی هه شر ی، ویل ویل ده سوو پته وه که س به خۆی ناگر ی، پیغه مبه ر شه فاعه تی بۆ ناکو ده لّی: حاشا! ئه وه له ئۆمه تی من نییه و ناوی ره ش کرا وه ته وه و چۆته ریزی گونا هه بارانه وه، سه د هه زار سال له ناگر ی دۆزه خدا ده سووتی و چاوی به یه ک خۆریش نا که وی!

ئه و گونده ی ئه وه یه ی رووباری که دۆمه کان له دوا ی چه ند پۆژ مانه وه له و گونده، پاشان هه تبه و نه ئه مبه ره ی رووباری، بۆیه خه لکی ئه وی ده یانزانی

شەوان ناھەنگ سازدە کرۆ و گۆرانی دەگوترۆ یاری مەتەلۆ قسەو سەربردە
خۆشی لێ دەگیرد رێتەو، بۆیە ھەموو شەوان مەلای گوندی، کە گەنجیکی
وردیلە بوو، تازە ئیجازەتی مەلایەتی وەرگرتبوو، لەو گوندە ئێوەری ڕووباری
دامەزرا بوو، شەوان شاقەلی کەوای لە بەرپشتینی ڕادەکردو و ھێش خەلکی
گوندی دەکەوتو لە ڕووباری دەپەرپینەو دەھاتن بۆ گۆنگرتن و بەشداریکردن
لە ناھەنگی شەوانە ئێوەکان. ئەو مەلا چکۆلەییە ئێوەندە بە قەناعەتەو
بەشداری دەکردو و ھێش خەلکە کە دەکەوت، وەک ئیمامەتی نوێژی ھەینیان
بۆ بکات!

یەک لە مەلاکانی ئەمبەرە ڕووباری، ھەر سالییک دەبوو لە جیی مەلای
پیشوو دامەزرا بوو لە گوندی، پیاویکی بە قەڵافەتی زەبەلاح بوو. سەری
ھێندە گەورە بوو، بایی دوو مەلا خامی دەویست بیکات بە مەندیل! دوو مەتر
قوماشی لە ھەموو مەلای دیکە زیاتر دەویست بۆ کەواو سەلتەیی. پێلاوی
ژمارە چلۆ شەشی لە پێ دەکرد! ئەو ھەیکەلە، زۆر یارمەتیدەر بوو بۆ ئەو
ھیچ مەلایەکی زاتی ئەو نەکات مشتومری لە گەڵ بکاو خۆی لە قەرەبەت
یان قسە لە قسەیدا بکات!

مەلا، بە کەلەش ھێندە گەورەبوو، ئەگەر قوور بوا یە دووی وەکو
مەلا چکۆلە ئێوەری ڕووباری تێدەبوو و بایی فەقییە کیش قور دەمایەو! بە
پالێشتیی ئەو زلی و لەندەھۆریە بوو پێی وابوو عەیبەییە دان بە قسە مەلای
دیکەو، بە تاییەتی ئەو مەلا چکۆلەییە، دا بنی!

لەسەر ئەو ھەرامی و حەللییە ناھەنگی شەوانی دۆمەکان، ھەردوو
مەلا لێیان بوو بە مشتومرو مجادەلە، مەلا زلە کە دەیگوت: ھەرامەو لە

مه کروهیهت دهرچووه، ئەو نامیرانەیی دەرژەنن، بە ئایەتو حەدیس بوّت
 پروون دەکەمەوه که حەرامن! مەلاچکۆلەش دەیگوت: کەیفو شادی مافی
 هەر مەروڤێکەو چێژی لێ وەرگیرێتو ئیسلام بە هیچ دەقینکی باوەرپێنکراو
 قەدەغەیی نەکردوو! بۆیە، مافی خۆمانە وەک مەروڤ بەشداری لەو ئاھەنگانە
 بکەین! بەو قسانەیی مەلا گچکەیی، وەک ئەو وەبوو مێش بچیتە نێو گوتی
 گایەکی زل و ویزەوێز بکاتو گایە کەش بفیشتی نێو! ناخر مەلا زەبەلاحە کە قەت
 شتی وای بە خۆیەو نەدیوو و بە بەرچاوی خەڵکیەو، یەکیک کە دوتنی بوّتە
 مەلا، ئاوا بە پروویدا بچیتەو مەشتومرێ لەگەڵدا بکات! بە کورتی، تووشی
 گونەپەشی خۆی ھاتبوو، دەیگوت: ئەو یە کێشکەیی ئەو سەل بە کێشکەیی پار
 دەلی نازانی بگریوتنی! راست ئەو یە: لێت دەپەرێو پێت ھەڵدەپەرێ! گوێ
 بگرە! جاری، پیکو دووزەلەو زوورنا، ھەر حەرام حەرامە! وەک ئەو وایە گوشتی
 بەرازی بخۆی، یان لەگەڵ داکو خوشکی خۆت زینای بکە! بەینی ئەو دوو
 مەلایە وای لێھات بوو بوونە قاندری یەکتەری. ئەو کێشەییە، مانگ ھاتن و
 سەل ڕۆشتن، بۆیان سەغ نەبوو و نەیان توانی بۆ خەڵکی یەکلایی بکەنەو.
 لە ھەموو بۆنە ئایینی و کۆمەلایەتیەکانی ناوچە کە پروو بە پرووی یەکتەری
 دەبوونەو. وای لێھاتبوو مەلاکانی ناوچە کەش بەشدارییان لە مەشتومرەکیان
 دەکردو ئەو کێشەییە مەلاکانیشی کردبوو بە دوو بەشەو، لێیان بوو بوو بەبەتی
 ڕۆژ، وەک ئەو یە هیچ کێشەیی گرنگترین نەبێت، بەسەر دوو بەرەیی حەرامو
 حەڵالدا دا بەش بوو بوون.

مەلا گەرەو کە دەیگوت: بەو دەلیلە پیکو دووزەلەو زوورنا حەرامە، چونکە
 پیک دەچیتە نێو دووزەلەو زوورنای، واتا نێو مین، یانی، ئەو شتانەیی دەچنە

نیو یه کتری، له زینای ده‌چن، بۆیه هه‌رامن!

له به‌رامبه‌ردا چه‌ند مه‌لایه‌کی دیکه ده‌یانگوت: به‌و پێیه‌ی که‌یفو خوشی و گوێگرتن له‌ گۆرانی هیچ که‌راهیه‌تێکی نییه، هه‌رام نییه، چونکه‌ زیان به‌ که‌س ناگه‌یه‌نئ! له‌ پرسه‌و ژن گواستنه‌وه‌و سول‌حو هه‌موو بۆنه‌کانی ناوچه‌که، نه‌و تاخمه مه‌لایه ملیان له‌به‌رملی یه‌ کتری ده‌ناو نه‌ده‌برایه‌وه!

کاکه‌ره‌ش، ده‌می‌ک بوو لێی له‌ زگ نابوون. به‌ زه‌رده‌خه‌نێکی مانا‌داره‌وه‌ گوتی: باشه مامۆستا به‌ریزینه، ئێستا دنیا به‌سه‌ر زوڵمو زو‌ریدا کا‌ول ده‌بێت، مافی خه‌لکی هه‌ژار پایه‌مال ده‌کری، میلله‌ت له‌ بێعه‌داله‌تیدا دا‌ر‌زاوه. نه‌و خه‌لکه‌ی ئێوه ئیما‌مه‌تی بۆ ده‌که‌ن، پشتی له‌ ژێرباری چه‌وسانه‌وه‌ چه‌ما‌وته‌وه‌، ئێوه ورته‌یه‌کتان له‌ زاری نایه‌ت، که‌چی نا‌هه‌نگو گۆرانی گوتنتان کردۆته‌ خوێنی سیا‌وه‌یشو ناب‌رێته‌وه‌! نه‌و خه‌لکه‌ نه‌خوێنده‌وارو به‌دبه‌خته‌ چاوی له‌ زاری ئێوه‌یه، ئێوه‌ش وا‌زتان پێی له‌ کاکله‌ی هه‌یناو‌نو به‌ دوا‌ی تو‌نکلی پر‌وپو‌چتان خستوون! ئێوه له‌ ژبانی کوله‌مه‌رگی نه‌و خه‌لکه‌ به‌رپر‌سیاری یه‌که‌مین! نه‌وه‌ بۆ دوو سا‌ڵ ده‌روا هه‌موو کیشه‌ی ئێوه‌ بۆته‌ نه‌وه‌ دا‌خوا پیکو دو‌وزه‌له‌و زو‌ور‌نا هه‌ل‌اله‌ یان هه‌رامه‌! نه‌و هه‌موو زو‌لمه‌ نابینن، که‌چی له‌سه‌ر نه‌وه‌ی پیک ده‌چێته‌ نی‌و دو‌وزه‌له‌ی، دو‌وزه‌له‌ ده‌چێته‌ نی‌و پیک، کامیان نی‌وه‌و کامیان می‌یه‌؟ خه‌ریکه‌ ورگی یه‌کتر ده‌درن! نه‌و خه‌لکه‌تان به‌ خو‌تانه‌وه‌ سه‌رقا‌ل کردووه‌و به‌گ‌ژ یه‌ک‌تریاندا ده‌که‌ن. پێم وا نییه‌ ئێوه نه‌و پاس‌تی‌یانه نه‌زانن، به‌لام به‌هو‌ی له‌ ده‌ست نه‌دانی پارووی چه‌وری لای ئا‌غا، بێده‌نگی‌تان هه‌لب‌شار‌دووه‌! پیاوی پاس‌ته‌قینه‌ی ئاینی، ناب‌ی‌ت له‌سه‌ر هه‌ق بێده‌نگ ب‌ی‌ت!

گه‌نجه‌کانی ئا‌وایی ته‌ماشای یه‌ک‌تریان ده‌کردو له‌گه‌ل خێوه‌تی ما‌له‌

دۆمه کان سه ره تاتکییان بوو، بزانشن که ی ئاههنگی گۆرانسی و دهنگی زوورنا بهرزده بیتهوه، تا خویان لهو مه جلیسه وشکه ی مه لایان پرگار بکه نا نه وشه و ئاههنگه که یان له هه موو شه وان گهرمتر بوو، کوئخا نامیق پالی به دوو بالیفی گهوره وه دابوو، نه وهنده نه ستوورو بیتهزان، شه ره تفهنگیان له پال بکه! یه ک له دۆمه کان سه ریکی خوشکرد بو نه و گۆرانیه ی دهیگوت:

قوربانت بم به خۆمه وه،
به چلو جوار مالی دۆمه وه
ماجت نه که م نارۆمه وه!
له گهل شه راب ده تخۆمه وه

بایدی بسکان ده بزوی
خر بوون نارنج و سیوی
سه رهند و بیژینگ ناکه م
به ریشی بابی خیوی

کوئخا نامیق، قاوه له سه ره قاوه ی فرده کرد، قومی له مۆدنه کاره بابیه که ی^(١) ده داو گوپی پر له دوکه ل ده کرد، دوکه لی جگه ره له سه ره سه ری گه واله ده کرد. نه وشه وه که یفی زۆر سازه وه ک گه نجیک هه لسوکه وت ده کات. گه نجی دوو گوندان ده وریان داوه وه ره یه که یان وا ده زانی نه و گۆرانیه ی بو خوشه ویستو

١. مۆدنه ی کاره بابی: دارسیفاریکی شووشه بوو، هاوشیوه ی ته سبیجی کاره با.

ماشووقە کە ی ئەو دەلی. وا چوونەتە نیو گۆرانییە کە، بەوان بوا یە هەتا بەیانی بەردەوام بیت! لەناکاو مام کوێخا لە گەڵ گۆرانییە کە جەزم بوو، سەری بۆ پیشەوە تەکان دەداو لە گەڵ ڕیتمی گۆرانییە کە ڕیشووی هەوری و شە دە ی، هرووژمیان دەبردە سەر ڕوومەتی و دەگەرانیو شۆینی خۆیان. ئەو ڕیشوانە ی وا دەهه ژاند، وە ک شایێ نایشۆکی بکەن. لە پەر، بە دەنگێکی بەرز گالی داو گوتی: برو بالا!^(١) گەنجێکی گوندی یە کپی لە جیی خۆی بڵندبوو و گوری کردە مام کوێخا نامیقی و توند دەستی گرتو تۆپی کلکە نەنگوچکی کراسە کە ی ماچ کردو گوتی: توخوا مام کوێخا با نەروا بۆ هیچ کوێیە ک! توومە ز فارسی نە دە زانی، پی و ابو مام کوێخا گۆرانییێژە کە دەنگ دەداو دەلی برۆ! کوێخا نامیق گوتی: کورم خۆ ئە من نالیم برۆ لیژە، دەلیم برۆ سەری، یانی ڕیتمی گۆرانییە کە بباتە سەرترو، بەرزتر گۆرانی بلی! گەنجە کە گوتی: ئای بە قوربانی زارت بێ مام کوێخا! ئاوری لە برادەرەکانی دایەو: ئەو کوێخایە، بایم! ئە مشەو تا درەنگ گۆرانیان گوت، بەیانی لە گەڵ گزنگی ڕۆژی بایز گوتی بە کولک، لە دەوری ناگردانە کە هەندی ک گ و لمی هەلقەندو لە بەر خۆرە تاو بۆ کەو کانی ڕۆکرد چینه ی لیبکە زو خۆیانی تیوێردەن. تازییە کان ڕاویچکە یانە. شە مسی خانی کچی کوێخا نامیق، ڕەو نە قیکی داو تە نیو ئەو خێو تانە، هەر مە پرسە! کچیکی بالابەرزی نیو قەد باریکی هەتا دەست هەلینی کە لە گەت و قۆل و باسک بادراو، دوو چاوی شینی سیحراوی کە می ک بە لای سەوزیدا دەروان، ئە سەمەرێکی خۆن گەرمو دەر فین. شۆرە بی لاسایی بە ژنی شە مسی خانی

١. برو بالا: برۆ سەری، هەلکش، وە سەرکەو. (قەسە کە فارسییە)

کردبۆوه. پیاو ههیرانو دهسته وهستانه له تاریفی جوانی له شولاری. ریزه ددانی مرواری ئاسای، رهواجی سه دهفی شکاندبوو، دوو کهزیی نه ستورو رهشی وهکو ماری ئاشقه و باشقه له سه ستمی لیک هالا بوون. وهکو ماینیکی که فەل پازو کیوی، زۆر ئاره زوو و بزوینو سه رکیش، نیگای له نیگای هه که سینک ئالقابایه، کۆتایی بو! تیشکی چاوه کانی هینده مهسته، نیچیری له په لویۆ ده خات! له ره ی مه مکه توورته کانی، ناونگی له زهتی لی ده تکایه وه!

جیاوازی کۆمه لایه تی مرۆقه کان ری له ئیشق ناگری و، عیشقیش وه ک دو مه کان هیچ سنووریک نانا سیّت! شه مسی خان، له گوندیکی نه و دیوی زورگه زراوی، له گه ل یه کیک له کورپه سه رو کخیله کانی وئ، نیگایان تیک ده ئالی و ئاشقی یه کتری ده بن. نه و کورپه ناوی (جه میل) ه. پازی دلی خویان ده گۆر نه وه. جه میل ده که ویتته ده ردی عیشقیکی بینامان که هیچ ده رمانو هه کیمیک چاره ی نه کات، وه ک ده رمان خوار دکرا و گیرۆ هور ده بیّت. به رده وام نیمچه تایه کی گهرم دایده گریت، ته نها دیده نی شه مسی خانی دل و ده روونی نارام ده کاته وه. به و هه موو شان و شه و که تو سه رو هتو ده سه لاتیه وه، خوی وه ک زه رنه قووته یه ک ده بین ی به چنگ هه لویه که وه!

به هو ی داب و نه ریت و قسه و قسه لۆکی خه لکی، هه رچه ند ده کاو ده کرینی، نازانی چ بکا بۆئه وه ی پیک بگهن! ئاخو ئاغای تیکه لای و خزمایه تی له گه ل کرمانجان ناکهن، چ جای دو میش بیّت! له به رخویه وه ده یگوت: ئای عیشق! چه نده ساده و ساکاره، چه ند نه وه نده ش به نرخه و به های مرۆقایه تی هه یه! نه من چی له و ناو و شو رته تو ماقو لیبیه ی بنه ماله که م بکه م که به ده ردی عیشقی من نه یه ت! به من چی، با پیرم پلینگ کی کوشتوه! به من چی له دیوه خانی

پۆلوی له نیو له پی خۆی داناوه نه یگوتوه ناخ! چی له دیوه خانی بابم بکهه
 چهند پێ درێژو سه ماوه رو قاوه چاغه که ی چهند دهولک ئاویان گرتوووه چهند
 نوکه رو خزمه تکاری هه بوون! له سههر پشته ئه سپیرا له بای غاری گوریسی
 له عهرزی هه لگرتۆته وه، به من چی ناخر! نه وانه دهردی من چاره ناکه ن!
 تازه نه من بیر له وه ناکه مه وه دوینێ چی روویداوه، قسه شه له سههر نه وه ناکه م
 سبهینێ چی رووده داو خه لک پاشه مله چیم پیده لێن! لای من، ته نه نا نه وه
 گزنگه که نه ورۆ و ههر له م چرکه ساته دا روو ده دات! که واته، نه و عیشه ی
 من یاخیبوونی ده وێ، یاخیبوون له داب و نه ریت، له نه قلی کۆن، یاخیبوون له
 ده ستووری خێل، له دیوه خان!

جه میل، گوند به گوند به دوای مالی بابی شه مسی خانی دا ده روات،
 هه رجاره ی به بیانوی کارێک: بێژینگ، تیرۆگ، نانبریشک و... بو دایکی،
 به لام له بنه رته دا ته نه نا بو دیده نیی شه مسی خانی بو! ناخر جه میل له که ریمو
 ستی و جه سه نو مریه م که متر نه بوو، یه خسیری عیشه یکی پاکژو خودایی
 بوو. دوو رۆژ بوو له شه مسی خانی بێخه بهر بوو، رۆژی سییه م نه سپی شینی
 قه زوانی له ته و یله ی پاکیشا ده رێ و پێی له رکیبێ نا، نه سپی نه گرتوه، تا
 گوندی لێ به دیار که وت، له شوینی خیه ته کانی روانی، به لام له جێ جوخینان
 یه ک خیه ته ی لێ نه مابوو، نه م بارانی کیش به وردی دایدا. هه تاوه کو نزیکتر
 ده بۆوه، ناو می دتر ده بوو، لغای نه سپه که ی توند کردو نه سپه که له ده وری
 خۆی سوورایه وه دابه زی، له کو چاگر و چوار ناگردانی پر له خۆ له میشی وه ک
 دلی جه میلی ساردوسر زیاتر، شتیکی دیکه دیار نییه!

جله وی نه سپی له باسکی خۆی هالاندو له سههر ناگردانی مالی

شه مسی خانئ دانیشت. خو له میشی ناگردانه که به هوی دابارینی چهند
پروشکه بارانیک، توژالینکی وه ک ده موچاوی خرووکاوی له سهر بوو. به هه مان
شیوهی دل و روحی جه میلی کونجر کونجر ببوو. کئ توانای لاوانه وهی نهو
به یانیه خه مناکه ی هه یه! ده بیست چه تریک له هه ناسه کانی خوی بو سهر
ناگردانه که دروست بکات، بوئه وهی هه تا هه تایه کوژر نه بیته وه!

له ناکاو دهستی بو کوچاگریک برد، بینی خه ناوکه قه نه فره که ی خوی بو
له بن نهو بهرده جیهیشتووه، رهنگی بزرکا، تیگه یشت هه واریان گه له ک
دوووهو ئیدی دهست لیکبه ردانه! نه گهر غرووری پیاوانه ی به سه ریدا
زال نه بوایه، به فرمیسکان نهو جیژوان و هه واره چۆله ی ده شووشتووه! له
پوچیدا، جهنگیک دژی نه قل و نه ریتسی دیوه خان، به رپابوو. دهیزانی برینی
نهو کوچباره ئی له یادکردنو فه رامۆشی نییهو، هه موو زه رده خه نه ی دنیا
ناتوانی خه مه کانی بشواته وهو شه مسی خانئ بیرباته وه! به دیار ناگردانه
دامرکاوه که وه هه لکورماوه، وه ک نه وهی له په رستگایه کی داروو خاودا له سهر
نه ژنو دانیشتبیت، سه ری سورماوو، دلی پرپوو له پرسیار: چی، منی کردۆته
ناوریشمپۆشو شه مسه ی کردۆته گونیه پۆش؟! چی منی کردوو به ماقول
و نهو به ناماقول؟! مه گهر هه ردو کمان خه لقه نده ی به ک تۆپه له قور نین؟!

کلکته قینه یه ک^(١) به دهوری هه واره که دا خولی ده داو باله کانی له یه ک
ده داو له سهر به ردیک بو سهر به ردیکی دیکه، خو ش خو ش کلک ده کوتی،
وه ک نه وه وابوو په یامیک به جه میلی بلی. جه میل تیله ی چاوکی دایه

١. کلکته قینه: کلک هه لسه نگینه، بالنده یه کی وردیله ی کتوبیه.

کلک تەقینە کە: بریا وەک حەزەرەتی سولەیمان زمانی هەموو تەپروتواریکم دەزانی، بۆئەوێ لێت خالی بووبام و سۆراخیکێ شەمسی خانم لێکردبای! ئێنجا بەدیار هەواری خالی و خۆلەمیشی ئاگردانەو، لەبەخۆیەو لاوکی شەمسی خانیتی دەگوتهو:

دەوەرە وەرە شەمسی خانی،
 کەچی ئەز سیندخۆرم بەقورعانی،
 پشتی بەژنەکا بلند دیمەکی سۆری گولی،
 لمن حەرام بن دەسمالا کەسەرەوانی!
 کچک دگۆکورۆ وەز سیندخۆرم بەسەرێ تەپە،
 لپاشی کورەلاوکی خۆ، مەراوان و مال و میڕ لمن تۆبەپە!
 قالا زێرا گرێنادەم بەژنا خۆپە،
 ئەز سیندخۆرم ناکەم میڕە،
 ریفییا گری نادەم دەستی شێرە،
 بارگینا گرێنادەم سەر ئاخوڕی وان کەحیلە!

دۆمەکان، بارگەوینەیان تێکنابوو بۆ دیوی کۆنستانێ، چەند رۆژێک بوو بەپێوەبوون، لەپشتی گرک و رۆستێ بەسەرکەوتن بۆ کێلەشینێ.
 شەمسی خان، لەبەرایی کۆچ و کۆچباری رایدەکێشا سەری شێوەری.
 پاستە بەکەلەش لەوی بوو، بەلام دلی لەدەشتی کاکێ بەکاکێ هەولێری
 لی بەجیمابوو! هیندە ئاوربدا تەو بۆ دیوی گەرمینێ، ئاگای لەبەرپێی

خۆی نه بوو، به ئومیدی ئه وهی جه میل به سواری ئه سپی شینی قه زوانی
له گه‌ڵ تیه‌کی سواری دزه‌ییان، له پێش کۆچی بسوورپ و هه‌ر له‌وی داخواری
شه‌مسی له‌ کوێخا نامیقی بابی بکا!

له‌وکاته‌ی به‌لای شانی راسته‌یدا به‌ره‌و گه‌رمینێ ئاویری دایه‌وه، پێی له‌سه‌ر
که‌پکه‌ی ماریکی کوره‌وه‌یبابی^(١) دانا، ماره‌که به‌ به‌له‌کیه‌وه داو هینده‌ی
نه‌برد کاری خۆی کردو شه‌مسی خان له‌ چاره‌روانیدا گیانی سپاردو له‌ هه‌ررازی
کێله‌شینی به‌ خاکیان سپارد!

شوێنه‌واری هه‌واره‌که، ته‌نها خۆله‌میشی عیشقیکی ناکامی لی
به‌جیمابوو، بوو به‌ سه‌راپیک، که‌ مرو‌ف ده‌بی بۆ سندنمی داب و نه‌ریتی
کۆمه‌لگا بری!

١. کوره‌وه‌یباب: قوله‌وه‌یباب. ماریکی قوله‌یه، ژاره‌که‌ی ژۆر کوشنده‌یه، به
هه‌رکه‌سیکه‌وه بدا یه‌کسه‌ر ده‌یکوژێ. گوايه به‌ که‌سیکه‌یه‌وه داوه و هاواری
پێکردوه: وه‌ی باب! ئیدی ئه‌و ناوه‌ی به‌سه‌ردا برپاوه.

٢٣

له تاقیکردنهوهی کۆتایی سال، له قوتابخانه کهی گوند کچه کهی رۆسته مه
 شیتتی له نێو هه موو قوتابییه کان به یه کهم ده رچوو بوو، نمره کانی زۆر له سه ری
 بسوون، له پیش قوتابییه کانه وه بوو، نه وه ش ر ه فعت ناغاو مشیری کوری زۆر
 توور په هه راسان کرد بوو، نه وه ش که توور په ییه کهی زیاتر ده کردن، نه وه بوو که
 بیستبوو یانه وه کاکه پەشی حاجی سمایی، خه رچی جلکو به رگو پێدا و یستیه کانی
 قوتابخانه ی بۆ کچه کهی رۆسته می گرتۆته نه ستۆی خۆی. هه تا دهنگی تێدا بوو
 دهینه راند: جا وه ره له هه یفان خۆت مه کووژه! نه و مامۆستا ده به نگه نه وه نده
 بێر پێزه هیچ جیاوازییه کی له به یینی مندالی نه جیبزاده و مندالی کرمانجاندا
 ناکات! دیاره بۆ خۆیشی هه ر وه کو نه وان بێ نه سلّو فه سلّ، ده نا که ی هه قه
 کچی شیتو شووره کی وه کو رۆسته مه شیتتی، به سه ر منداله کانی ئیمه دا زāl
 بکات و بێر پێزی به ناغاو گه وره ی گوندی بکا! شه رت بێ ده بی بۆ هه وت پشتی
 ته مبی بکه مو فیری بکه م ناغای گوندی یانی چی! ناخر کوری من، هه ر جانتاو
 قه له مه کانی، خۆنی کچی رۆسته مه شیتتی پێدراوه!

به و هه نهجه ته، مه لای گوندی راسپارد له وتاری نوێزی هه یینی به خه لکی
 ئاواپی بلّی نه و مامۆستایه عیلمی شه یتانی بلّوده کاته وه وه ده یه وی گونده که مان

به بهرغه زه بی خوای بکه ویتو بهرکه ت له مال و سامانمان هه لگیری. به
چاوی خوتان ده بینن به گوئی خوتان گوتان لییه ده لئی عهرز وه ک تژی
مندالان خره!

مه لاش بۆ رهزامه ندیی دلئی ئاغای و ههر بۆنه وهی تۆزیک پیبکه نی، قسه ی
مه لایه کی دیکه ی بۆ ئاغای کاورژ ده کرده وه، گوایه به مامۆستایه کی قوتابخانه ی
گوتوه: نه گهر عهرز خر بوایه، ده بوو جاریک قوونی تۆ هاتبایه سه رکۆشی من!
ده ستو پیوه ندو خه لکی ده وری ئاغای له قاقای پیبکه نینیکی بیتامیان دابوو.
ئاخر ئه وه که ی ده چیته عه قله وه ئه و عه رزه پازو ته خته، خر بیت! نه گهر
عه رز خره، بۆ جاریک ئه من له کاتی نووستنی خلور نه بوومه وه لای ده رکی
حه وشه ی؟ له وه تای به بیرم دی ههر دیومه رۆژ له داری دیده وانی هه لدی و
له قه ره چووگی ئاواده بیتا هیندیک له وانه ی گوئیان بۆ وتاره که ی مامۆستای
راگرتبوو، له ترسی گومرا بوونی منداله کانیا ن خه م دایگرتن. له به ینی یه کتری
ده یانگوت: مامۆستای ده ربکه ی ن، بۆ دینه که مان باشه، قابیله مه لای دووا زده
عیلم ئه و هه موو قورعانه ی له سینگی دایه، درۆی بکات و ئه و سه رکۆته ^(١)
پاست بکات؟ ئاغایه کلاق، ده لینگی شه روا ره که ی گریدا، به شه قه رکهانی
بنهه نگلی له و سه ری دیوه خانی ده چوه نه و سه ری. به وتاره که ی مه لای دلئی
ئسای نه خوار دبووه، یه ک به خۆی نه پاندی و له خزه تکارانی راخوړی: برۆن
ههر ئیستا مه لای گوندیم بۆ بینن، به یه که وه ته گبیره کی له و مامۆستا بی
ماریفه ته ی بکه ی ن و په شیمانی بکه ی نه وه له وه ی کچی شیتو شووره کی به سه ر

کورپی ئاغایدا گه‌وره نه‌کات! له‌به‌رخۆشییه‌وه ده‌یگوت: «بزن هه‌جه‌لی بیت، نانی شوانی ده‌خوات!» شه‌رتبێ ده‌بی مندا له‌هورتکه‌ی ئاوايیت لێ هان دهم بکه‌ونه‌ دواتو به‌ په‌لاره‌ به‌ردان له‌و مه‌کته‌به‌ت ده‌رپه‌رێنم، ئه‌وجا ملت بشکینه‌و برۆ له‌ شاری هه‌ر بلێ عه‌رز خه‌!

کاکه‌ره‌ش به‌ نیازی سه‌فه‌ریک بوو، هیدۆ، ده‌تگوت ده‌زانی کاکه‌ره‌ش چی له‌ خه‌یالدايه‌و بۆ هێنده‌ له‌و سه‌فه‌ره‌ مکه‌وره‌! بۆیه‌ هه‌یچ لێی نه‌پرسی بۆ کوێ و بۆچی ده‌چی؟ له‌وه‌ دڵنیاوو که‌ ئه‌و، سه‌فه‌ری بێخه‌یر ناکاو به‌ دوا‌ی شتی پرۆپوچ ناکه‌وێ، ته‌نها به‌ سه‌یرکردنی چاوه‌ پلنگیه‌کانی، له‌وه‌ تێگه‌شت بۆ شتیک ده‌گه‌رێ که‌ لکه‌داره‌. هیدۆ، به‌تاسه‌وه‌ گوێی بۆ گرتبوو که‌ ده‌یگوت: گه‌رانه‌و شاره‌زابوون چاومان زیاتر ده‌کاته‌وه‌. ناکرێ رۆژیک نه‌چین بۆ سه‌ر چیا‌ی قه‌ره‌چووغي‌و نه‌زانین له‌و دیوی ئه‌و چیا‌یه‌ چی ده‌گه‌زه‌رێ و کێی لێیه‌و به‌ چیه‌وه‌ خه‌ریکن! کاکه‌ره‌ش، ده‌میک بوو که‌ لکه‌له‌ی چوونه‌سه‌ر چیا‌ی قه‌ره‌چووغي‌ له‌ سه‌ریدا بوو.

کاکه‌ره‌ش، ناوی چه‌ند که‌سێکی گونده‌که‌ی خۆیا‌نی هێنا، که‌ له‌ هه‌موو عومریان له‌ گونده‌که‌ی خۆیان و گوندی ئاشه‌ که‌ زیاتر، هه‌یچ شوێنێکیان نه‌دیبوو، نه‌خاسه‌ ئه‌و دیوی قه‌ره‌چووغي‌، که‌ هێنده‌ دوور نیه‌و ئه‌گه‌ر خۆش برۆی، دوا‌زه‌ سه‌عاته‌رێ له‌ گونده‌که‌ی ئه‌وانه‌وه‌ دووره‌و زیاتر له‌ ده‌ گوندیان که‌وتۆته‌ مابه‌ینی. کاکه‌ره‌ش ده‌یه‌ویست بزانی داخوا‌ی لێیه‌؟ ئه‌شکه‌وتی هه‌یه‌؟ داروباری لێ ده‌ست ده‌که‌وێ؟ بۆئه‌وه‌ی رۆژی لێقه‌ومانێ بتوانن په‌نا‌ی بۆ به‌ه‌ز خۆیا‌نی تێدا به‌پارێزنو یاخه‌بوونی خۆیان رابگه‌یه‌نن! دوا‌ به‌دوا‌ی ئه‌وانیش ده‌سته‌که‌یان، دوو که‌س دوو که‌س به‌چن و شاره‌زای ئه‌وێ بن. ده‌یگوت:

مروٺ به گه ٻارنو شاره زابوونو زانياري له سهر دهوروبهري خوږي، بيرو برياري
حه كيماڼه ي فراوانتر دهبيت، له روژي ته نگانه و پيشهاته له ناکاوه کان، سهری
لی ناشیوږو دهسته پاچه نابيت! ههستيکي خوشيشه مروٺ که دهبيڼي له
خه لکي دهوروبهري شاره زاترو ليهاتووتره و چاوساغيبان بو دهکات!

کاکه پرهش له سهر هه ق بوو، چونکه زور کهس هه بوو وایده زاني دنيا له
گونه که ي وي رت نابو، له و دیوی قهره چوغی دنيا کوتايي دي! زور کهس
هه بوو هه تا مردیش، له ناقاري گونه که ي زياتري نه ديپوو. هیدو سهری
بو قسه کاني دهله قانده. هیدو، پياوڼکي زور به جو له و هه پکهت بوو، قهت
نهیده تواني تاوڼک داسه کنی، ته نانهت له ژووري مالیش! کاکه پرهش زوو زوو
دهیگوت: هیدو به حهوت مانگی له دايکبووه، نه يتوانيووه نو مانگان چاوه پي
بکات، په له ي بووه بيته نيو خيوه ته شړه ي دنيا!

شهوي مابوو له گوندی وده ده رکه وتن، هه ريه که و نووردييه نايکو سي
هیلکه ي کولوايان له نيو پشتينه کانين گرندا. کاکه پرهش گيرفانه کاني پرکرد
له داندوکو قه سږ. به دهم روښتنه وه، هیدو له باخچه که چنده بنه
ته په پيازکي هه لقه ند. مانگ به ناسمانيوه تريفه ي ده ژانده سهر زهوي. له
خوار ده راوي ژنان، له سهر گوځي شوانان، هیدو پيازه کاني له ناوه که وهردا،
ناوه که دهله ريه وه پيلي ورد وردی ددها، وڼه ي مانگو نه ستيره کان له گهل
پيلي ناوه که سه مايان ده کرد. گرشي مانگو نه ستيره رڅابوونه نيو ناوه که.
کاکه پرهش گوتي: هه سته با پروين ريمان دووره، نه گهر شه ورويني به دده مه وه
نه دهين ناگهينه قهره چوغی.

هه ردو وکيان، يه که و ده مانچه يه کي چواره خوړيان له بهر پشتينيان

حەشارداوە. جگە لە دەنگی قیرەیی بۆقەکانی دەو و پروباری و خشپەیی پێیان بەولاولە، هیچ دەنگێکی دیکە نابیسترێ. هەر بە دەم ڕۆشتنەو کاکه‌پەش چنگە قەسپێک و سێ سەرکە داندۆکی دایە هیدۆی، بۆ ئەوێ لە جیاتی قاوەلتی بەیانی، بە دەم ڕۆشتنەو بیخوات. قەسپ و داندۆک، لە کاتی پیادەپێ کردن، وزو تین دەبە خشن. شەوگەرانی چوونە دەریش، هەستیکی وات دەدەن، شانازی بە خۆتەو بەکەیی کە جیاوازی لەو خەڵکە دەستوپێ سپانەیی لەنیو نۆینەکانیان و شوێنی گەرم لە خەویکی قوولدان و هیچ بەرپرسیارتییە ک لە ئەستۆ ناگرن و، دەستبارێک لە گەڵ ئەوانەیی تەمەنیان بۆ گۆڕینی ژبانی ئەوان، تەرخان کردوو، ناگرن!

تاریکی کلکی بە دواى خۆیدا ڕادەکیشاو مەیدانی چۆڵ کرد، پرووناکی هات. کاکه‌پەش گوتی: هەموو تەقەللاو ئامانجمان ئەوێیە کۆمەکی لێقەوماوان بەکەین تا بەلایەنی کەمەو خۆیان بناسن، باوەریان بە خۆیان قایم بێ، دەرویشی دادپەرەری بن، تۆوی خەباتکردن لە ناخیاندا بچێنین، بۆ ئەوێ بۆیرو دلێرو دامەزراو بن، تاقەتی گۆڕینی ژبانی خۆیان بپێتەو بەر. تەماشایەکی چاوەکانی هیدۆی کردو گوتی: ئێمە باریکی قورسمان خستۆتە سەرشانى خۆمان، هەرچەندە ڕێیەکی دژوارو پڕ خەرەندە، بەلام دەبێ بە ئەمانەتەو بیگەیهنینه جێی خۆی. ئەو کەسەیی بچێتە ژێر ئەو بارە قورسە، پێویستە توانای دەستبەرداربوونی ژبانی تێدا بێت!

لەگەڵ قسەکردندا، وەک باریگا دەبرن، پێی خۆی لە بەریان ناگرێت. بە هۆی بنچکە خرنوووک و حوشتراوووک و کەبەر، لە پێی لانا دەن. بەرپێ نەرمە، نە ئەو تەقەرە پێلاوەکانیان بگرێت، نە هیندەش و شکو رەقە بەرە پێیان نازار

بدات. له گهل شه به قی به یانی، له و کاته ی سه گ و گورگ لیک جیاده کریته وه، بایه کی سارد خوی له بناگوییان ده خشیئی، دهنگی که ناچه و تیترواسک نه و نیوه یان پرکردییه، پوپیته سلیمان ههش گوریس گوریس له پیشیان سه ما ده کاتو شوینی خوی ده گوازیته وه بو پیشتر. له ناکاو، له بن پنچه خرنووکینک باره که رویشکیکی بچووکی سه پسینکه^(١)، له لانی ده په پری. هیدو گوتی زور سهیره، ئیستا کاتی باره که رویشکی ناوا بچووک نییه، هه بی و نه بی، یان ده بیت نه خویش بیت یان دایکی درهنگ زاوه!

به ره له وهی خور گهردنی خوی بخاته سه ر زورگه زراوی، نه وان، ئاقاری سی چوار گوندیان برپوه. ئیستا تیشکی خور، وه ک گهردنه ندی ئالتونی له گهردنی به رزی ناشی بای و دوونده به رزه کانی چیا ی قه ره چووغ هالاوه. هه تاوه کو له په نای زورگه زراوی سینگی خوی زیاتر هه لده کیشتی، تیشکی له قه دو بالایی قه ره چووغی زیاتر به ره و بنارو پنده شته کانی که ندیناوه ی داده کشی. ئیستا دروست له و کاته دا چیا ی قه ره چووغ، وه ک کینیک له زیر خوی نمایش ده کات! به هه ره داوان خویان له بناری قه ره چووغی نزیک کرده وه. کاکه رهش، به هو ی قورسی کیشتی، ماندوو بووه، ده لی: پیت چونه هه روا جغاره خوریک بحه سیینه وه؟ نایشارمه وه زور ماندوو بوومه! هیدو گوتی: هیژ بده به رخوت، وا چاکه سه رکه وین، له بهر دوو شت، یه که م: بوئه وهی له و بناره که س نه مانبینی، دووم: بچینه شوینیکی به رز دانیشین بوئه وهی دنیامان لیوه دیارییتو ئاورپک له دوا ی خومان بدینه وه. به رده وامییان به ریگا پتچاوپتچه که یان دا.

١. سه پسینکه: نه و باره که رویشکی که سه گ به دواپه وه ده پسیت و نایگاتی. سه رنج: باره که رویشک: بچووکه رویشکی چوار پینچ مانگه.

رېڼی سهرکه وتنو گه یشتن بۆ قهره چووغه، هر له لایه که وه نییه، له زور لاهه
بزنه رېڼی پیچاوپېچی ده چټه وه سهر.

له نیوکه دی چیا، له سهره پېچیکې تووله پیه که دانیشتن، ئاورپان له دواى
خویان دایه وه، بینیان چ ده شتیکې پانو به رینیان له دواى خویان جیه شتوه!
هیدو گوتی: بنیاده م ته یری بیاله! ئاقاری گونده کازو تخووی زهویه کان،
تابلویه کی هیلکاری ناوازیان نیشان دده. مارپېچی که ندو گرده ده سترکه
توره که رېژه کان، وهک له سواری فروکه سهری نه و دیمه نه رنګاله ییه بکه ی،
ناوا بوو.

دوباره به رېڼا پیچاوپېچه کانداهه لزانده وه، گه یشتنه سهر چیاى، له نیو
چیاى، چره دوکه لیکې شین، باریک به رهو ئاسمان وهک ستون هه لده کشاو
لوولی ده خوارد، سهرنجی راکیشان. بوونی ناوه دانی له و شینه یارمه تیده ر
بوو بۆ به ده سترخستنی زانیاری، نه وان یه که مجاریان بوو سهر نه و چیايه
بینن، که سیکې شاره زان بۆ نه وان ئومید به خوش بوو، بۆ نه وه ی ناوی شوینه کازو
گونده کانی ده ور به رى چیايه که بزنان و چاوسا غییان بۆ بکات.

به رهو دوکه له که ده ویشتن، له ئاسوگه ی ته پۆلکه یه ک سهرکه وتن، بینیان
له و باناییه ^(١) نه و راییه ک باوه شی بۆ سهره وه گرتو ته وه، نه بادا ئاسمان به ریته وه،
به غه ره به ردی هه لچنراو شووره وه سارکراوه. هر زوو سه گی شوانه کان لنگیان
دانى و پییان چه پین و سهرنجی شوانه کان چوه سهر دوو که سی رېبوار. یه ک
له شوانه کان کوریکې گهنج بوو، گورجوگول وهک ته شی بادراو هه لده سوورا.

١. بانایى: زهویه کی بلند که پوه به ره که ی گور و تهخت بى.

دیاربوو هیشتا تیغی له ریشی خۆی نه دابوو، یه کپیی له سهر قاپووته که ی بلند بوو، گۆپاله که ی به دهسته وه گرت، بۆ ئه وهی سه گه کان له میوانه کان پاس بکات. به پیریانه وه چوو، به دهم رۆیشته وه له سه گه کانێ راخوړی، سه گه کان ملی گوێرپرایه لیبان بۆ شوانه که له سهر عه رزی ده سووی و کلکه سووته ی وه فاداری و خوشه ویستیان بۆ له قاند. شوانه که ش گۆمکه گۆپالی خوشه ویستی و نافه رینی له پشته ملی دان، سه گه کان به پووتانه وهی چاویانو نووسکانه وهیان، دیاربوو به زمانی جهسته دهیانگوت: دهسه لاتێ تۆمان نییه و گوێرپرایه لی فه رمانه کانتین، ئه گه رنا ناهیلین یه ک بست له سنووری قه له مرهوی پاسه وانیی نیمه نزیک ببینه وه، به س دهستی تۆمان شکاوه!

له دوا ی چاکو چۆنی و به خیرهینانیان، وه ک ریزگرتنیک، قاپووته کانیان که بۆ دانیشتنی خۆیان له دهوړی ناگره که راخستبوو، له گه ل پاککردنه وه وه دهست پیندا هینانیان، بۆ میوانه کان چۆلکرد له سه ریان دابنیشن.

ناگردان خرنووکو که به رو په رۆشه ی له به رنراوه، کترییه کی ره شی هینده ی سه لکه گایه ک، ته نی و دوکه لگرتوو، قه پ و قۆپاو، فوورپی هه لمی له لوله ی دیته دهوړی، وه ک ئه گجۆزی قیتاری خه لۆوزی به ردی، هاتۆته جۆش و جار جار سه ره که ی هه لده داته وه تا هه ناسه ی وه ریگری. یه ک له شوانه کان به چنگی خۆی جای له کترییه ره شه که کرد.

شوانه کان چوار که س بوون، هه ریه که و له به ر میگه له مه رپنک بوون، بۆ شه وینو شیوه خوار شه ویه کتوبوون، پینکه وه هه ماهه نگ بوون. تیشته به ره و خورجینیی نازو پینخۆریان کرده وه، فه رموویان له میوانه کانیان کرد. کاکه ره شو هیدۆش نووردیه نازو هیلکه ی کولاو و ته ره پیا زیان ده رهینا. له سهر سینگو

لەنیو ئامیزی چیاى قەرەچووغ، نانیکى بەلەزەتیان خوارد. لە دواى نانخواردن قوغة چىنکۆبەکانى چایە خواردنەوہیان دەرھینا، سەر و چای پەشیان بەسەردا کرد. ھەندیکیان بۆ سێ قوغة و چوارو بگرە زیاتریش ھەلکشان، قۆرەیان لە بنى کتريیە پەشى ھینا سووکنایى دلیان دانە کەوت. لەگەڵ کۆتا چا سەر قەپاغى کتری بەربۆو، یەک لە شوانەکان کتريیە کەى پڕئاو کردەو و لەبەر ئاگردانە کەى را کردەو، دیاربوو ھیشتا فتراقى لە چایە خواردنەوہ دانە کەوتوو، گوتى: با بکۆلى دوايى عەسەرە چایە کى دەخۆینەوہ.

شوانەکان ئەوہى لە ھەموویان بە تەمەنتر بوو، لە پەنجاکان نزیک ببۆو، دەر ویش مەلکۆیان دەگوتى. دیاربوو ھیچ ئاگای لە سەردەمى خۆى و رووداوەکانى دەورووبەرى نەبوو، قسەکانى لە سەریە ک نەبوون. ئەوہى سەردەرى لى دەردەکرد تەنھا شوانى بوو! ئاخىر لەوہتای دەستى گۆپالى گرتبوو، شوان بوو. قسە و وەلامەکانى ھەر ھەلەم بەلەم بوو، دەبوايە بۆ خۆت شتیکى لێھەلکەپینى! ھەر زوو زوو دەپیرسى: زەحمەت نەبى ئىسمى شەریفت چییە؟ ھەموولایە ک بیلمزەرتن؟ سەرەتای ھەموو قسە یە کیش دەیگوت: عەیب نەبى بیلا مانى سوعالە ک: ئەرى ئەو زوورگە زراوہى لاینگۆ^(۱) لەوہرى چۆنە بۆ مەرى؟ لاینگۆ میگەلى گەورەى لییە؟ ئەرى لەو دیوى زووریش دىای لییە؟ ئەویش ھەر عایدی خواو پیغەمبەرییە، وە نییە؟

مەلکۆ ھەموو تەمەنى خۆى لەبەر مەرى گوزەراندبوو، ھەموو شان و پیللى داچۆرا بوو، قامەتى شەت و خوار بوو بوو، بەلای چەپدا سوورابوو،

۱. لاینگۆ: لای ئەنگۆ، لای ئیوہ، کن ئیوہ، کن وە.

پشتینیکی باریکی هیئنده به توندی له نیوقه دی خۆی به ستابوو، ده تگوت
 هه مبانیه، لایه ک برۆش و لایه کە ی دیکه ساوه ریان تیکردوه و نیو قەدیان
 به ستوه! له رۆشتنیدا نیوقه دی گۆپاله کە ی توند ده گرت، لای گۆمکی
 ده خسته پێشه وه، هه میشه به لای پێشه وه دا ره تی ده بردو ده هات سه رانگری
 بی، سه ری له پێشه وه ده رۆشت، لای قوونی نه ده هاته وه دووی، پشته ملی
 خۆی ده رده په راندو چه ناگه ی به سینگییه وه ده قمرساند، نیو له پی هه ردوو
 ده ستی زۆریان خا که ساری و کویره وه ری پیکرابوو، سه رما بردبوونی، قه لیشی
 بوونو زبر بوون، وه ک پشتی ماسی جوړی پوله که دار په رپه ر بیوون. هیچ
 ژنه قه ره جیککی فالگروه نه یده توانی فالی بو بگرته وه تووله ریگا باریکه کانی
 له پی بخویننه وه. که ده ستی به شه روا ره کە ی داده ینا، وه ک نه ستی و به رد
 برا چه و جه ره قە ی لی هه لده ستا، هه رکه سیک بو ته وقه کردن ده ستی له ده ستی
 نابایه، وه ک نه وه وابوو ژووژکی گرتبیت!

ده رویش مه لکو پرسیا ره کانی تاک تاک نه ده کرد، به لکو لی کدا لی کدا و
 رانه ده وه ستا وه لای پرسیا ریکی وه ریگریته وه، پرسیا ریکی دیکه ی ده کرد، وای
 لی هات، کاکه ره شو هی دۆ به جۆت وه لامیان ده دایه وه، پرسیا ره کانی وه ک ورپنه ی
 تالی هاتوو و وابوو. چاوی له سه ری هه ک داده ناو بی نیو بر ده یگوت: عه یب
 نه بی، بیلامانی سو عاله ک! ده تگوت پێشتر سو عالی دیکه ی نه کردوه!
 له نا کاو، وه ک غایه له یه کی به می شکدا هاتبیت، ده ستی بو کیسه تووتنه کە ی
 به رپشتینی درێژ کرد، ده ری هیناو په ره سی غاریکی له ده فته ره با فره کە ی کرده وه،
 لیوی په ره کە ی به زمانی ته پر کردو به قه ده ر قه یتانیکی لی کرده وه کردیه
 کۆجیله، پر تووتنی کرد، لوولیدا و هیئنده پر تووتنی کرد، وه ک مانگا گۆلکی

خۆی بلیسییته‌وه زمانی پیداهیناو ته‌پری کرد، قوته دارجغاره‌که‌ی ده‌ره‌یناو جغاره‌که‌ی تیدا باداو جیگیری کرد. به چیلکه‌داریک‌ی نیوه‌سووتای نیو ناگردانه‌که دایگیرساند، چای له‌سه‌ریه‌کتری داناو مژیک‌ی قولی لیداو گوتی: ئی کاکه‌سو‌عاله‌ک! قه‌سه‌م به‌خوای نه‌من قه‌ره‌چووغی خۆم به‌هه‌موو دنیایی ناگۆر‌مه‌وه! قه‌ره‌چووغ نه‌بی نه‌من ده‌مرم! کاکه‌نه‌نگۆ ده‌زانن ئیستا ئیمه‌چهند له‌خوای به‌نزیك که‌وتووین! خواجه‌تۆبه‌گووم خوارد له‌گروی سه‌یان، ناماقولیم کرد! فوونیک‌ی به‌هه‌ر چوارد‌ه‌وری خۆیدا کردو دوو سی‌تفی کرد: شه‌یتانی له‌عین نه‌و زه‌لله‌ی پی‌کردم.

له‌شانسی کاکه‌په‌شی نه‌وه‌سو‌عال نه‌بوو ته‌نها راوی‌چوونو پرون‌کردنه‌وه‌بوو. ده‌رویش، هه‌ر له‌گۆتره‌نیوکی قسه‌که‌ی به‌سو‌عال بری‌بوو!

له‌گه‌ل‌مژلیدان له‌جغاره‌که‌ی نه‌و بایه‌ی ده‌هات، که‌له‌که‌ی لای سه‌ره‌وه‌ی جغاره‌که‌ی ناگری گرتبوو، بو‌لای دارجغاره‌که‌ی پیوه‌چوویو، له‌سمیل‌ی نزیك که‌وتبووه‌وه، له‌که‌له‌که‌ی لای بنه‌وه‌ی جغاره‌که‌ی هیچ‌خه‌به‌ر نه‌بوو، سپ‌و‌ساغ بوو. له‌ناکاو جغاره‌که‌ورگی دراو ناگرو سو‌ته‌که‌جغاره‌وتوتنی ساغ نه‌سووتاو که‌وتنه‌سه‌ر نه‌و شه‌رواره‌ی هینده‌ی کونی سووتانی پیوه‌بوو بوویوه‌سه‌ره‌ندو بیژینگ! ده‌رویش مه‌لکو‌گورج هه‌ستایه‌سه‌رپی‌و به‌ده‌م یا په‌سوله‌للا! یا په‌سوله‌للا! که‌وته‌خۆ ته‌کاندن، ده‌تگوت نازنجۆکی له‌کۆشیدا ته‌قیوه‌ته‌وه! به‌خۆته‌کاننده‌وه‌گوتی: عه‌یب نه‌بی بیلا مه‌عنا سو‌عاله‌ک! کاکه‌په‌ش گوتی: مام ده‌رویش مه‌لکو! سو‌و‌عاله‌که‌ته‌هه‌لگه‌ره‌بو‌دوایی، ئیستا نۆره‌ی ئیمه‌یه‌پرسیاران بکه‌ین!

نه‌وجار وه‌ختی نه‌وه‌ی بوو کاکه‌په‌شو هیدۆ پرسیاری خۆیان بکه‌ن سه‌باره‌تی

چیاى قه‌ره‌چو‌و‌غو ده‌ورو‌به‌رى، شو‌انیتى و مه‌ر به‌خ‌تو‌کرد‌نو مافى ده‌ستم‌ستى مان‌دوو‌بو‌ونى شو‌ان و... ديار‌بو‌و‌يه‌ك له شو‌انه‌كان ئه‌و پر‌سي‌اران‌ه‌ى له‌سه‌ر بارو‌دو‌خى شو‌انیتى، زو‌ر پ‌ت‌خ‌وش بو‌و، چو‌نكه خ‌و‌ى ت‌ي‌يدا ده‌بين‌ييه‌وه، گو‌تى: ئه‌من ئه‌ت‌و ده‌ناس‌م، باب‌م زو‌ر با‌سى تو‌ى ب‌و‌ كر‌دوو‌ين! كا‌كه‌ر‌ه‌ش به‌ پ‌ي‌كه‌نين‌ه‌وه گو‌تى: باب‌ت به‌ چا‌كه با‌سى كر‌دوو‌ين يان به‌ خه‌راپه‌؟ شو‌انه‌كه‌ش گو‌تى: ئا‌غاو چه‌لا‌وخ‌و‌رى به‌رده‌ركى ديو‌ه‌خانى ئا‌غاكان نه‌ب‌ي‌ت، كه‌س به‌ خه‌راپه‌ با‌سى تو‌ نا‌كا! كا‌كه‌ر‌ه‌ش ده‌ستى ئافه‌رينى له‌سه‌رشانى شو‌انه‌كه‌ داناو گو‌تى: ئيمه هه‌موومان ك‌يشه‌كانمان يه‌كنو هه‌ريه‌كه‌مان به‌جو‌ر‌ي‌ك ده‌چه‌وس‌ي‌ينه‌وهو يه‌ك ده‌ردمان هه‌يه! ده‌ربه‌گايه‌تى وه‌ك مو‌ته‌كه‌ خ‌و‌ى به‌سه‌رماندا ك‌يشاوه، هه‌ول‌ى هه‌مووانى ده‌وى ئه‌و زو‌لمه‌ له‌سه‌رشانمان لابه‌رين.

دوو له‌ شو‌انه‌كان له‌به‌ر مه‌رى خ‌و‌يان بو‌ونو شو‌انى مالى خ‌و‌يان بو‌ون، دووانه‌كه‌ى ديكه‌ به‌ شه‌رتى سالى‌ك وه‌ك ر‌ن‌ج‌به‌ر دامه‌زرا‌بو‌ونو له‌ دواى ساله‌وه‌ختى‌ك شه‌رتيان هه‌ل‌ده‌هات، ئه‌و كات، شه‌رتيان، يان نو‌ى ده‌كر‌دوه‌و، يا له‌لاى مه‌ردار‌ي‌كى ديكه‌ ده‌بو‌ون به‌ شو‌ان.

كا‌كه‌ر‌ه‌ش زو‌ر مه‌به‌ستى بو‌و بزانى هه‌قى شو‌انييان به‌قه‌ده‌ر مان‌دوو‌بو‌ونيانه يان نا! يه‌ك له‌ شو‌انه‌كان به‌ ده‌رفه‌تى زانى نه‌هامه‌تى و هو‌كارى شو‌انبو‌ونى خ‌و‌ى با‌س بكات: ئه‌من كو‌رى گه‌وره‌ى مالى باب‌ى خ‌و‌م‌م، باب‌م هه‌تا ب‌ل‌ي‌ى ده‌ست‌كو‌رتو نه‌دا‌ره. له‌ مالى، خ‌ي‌زان‌ي‌كى زو‌رين، ناچار‌م ده‌ستبارى به‌خ‌تو‌كر‌دن‌ى ئه‌و خ‌ي‌زانه‌ قه‌و‌عه‌يه‌ له‌گه‌ل باب‌م ب‌گرم. هه‌ر ب‌و‌يه‌شه‌ وازم له‌ مه‌كته‌ب‌ى ه‌ي‌ناوه. باب‌م خه‌ري‌كى ك‌شتو‌كاليه‌، ئه‌و گه‌ن‌ه‌و جو‌يه‌ى داده‌چ‌ي‌نى به‌شى هه‌ره‌زو‌رى ب‌و‌ ئا‌غايه‌، ئه‌وه‌ى به‌ بيس‌تى چ‌وارو ديو‌ه‌خانانه‌و شه‌قرچيانه‌و قاوه‌خ‌و‌رانه‌

وه‌ریده‌گری. زستانئ، ئاغا ده‌ستکورتیی بابم به فرسه‌ت ده‌زانئ، کاتی‌ک پاره‌ی شه‌کرو چامان نامی‌نئ، ناچاره‌ ئه‌و گه‌نمه‌ی چاندوویه‌تی هه‌ر به شینی، به سوودو سه‌له‌م به نیوه‌قیمه‌ت بداته ئاغا، له‌ بری پاره‌ی شه‌کروچا. هاوینان ئاغا له‌سه‌رسه‌ری حازر ده‌بی‌ت بو وه‌رگرتنی ئه‌و سوودو سه‌له‌مه‌ی له‌ زستانئ له‌گه‌ل بابمی کردووه، له‌ بنه‌توو باراش زیاتر هیچمان بو نامینیته‌وه. که زستان هاته‌وه، عه‌ینه‌ن تاس عه‌ینه‌ن حه‌مام! بۆیه ئه‌من بووم به‌ شوان بوئه‌وه‌ی باری گرانی سه‌رشانی بابم سووک بکه‌م. هه‌ر ئیمه‌ش به‌و ده‌رده‌وه نانا‌لینین، خه‌لکی بیپاره‌ی دیکه‌ زوون! کاکه‌په‌ش گه‌فتو راویژی ئه‌و گه‌نجه‌ی لسی خوش ده‌هات، زانی ئه‌و گه‌نجه ده‌توانئ زانیاری وردیان له‌سه‌ر قه‌ره‌چووغو ده‌ورو به‌ری بداتی، چونکه به‌ به‌راورد له‌گه‌ل شوانه‌کانی دیکه، ئه‌و، زمانیکی پاراوو ره‌وانی هه‌بوو، داوای لیکرد هه‌ندیک له‌ شوینه‌ دیاره‌کانی قه‌ره‌چووغی پی بناسینی، ئه‌ویش به‌ خوش‌حالییه‌وه ده‌ستی پیکرد: ئه‌و لووتکه‌یه‌ی زور به‌رزه، ئه‌وه ده‌یرینی بلندی (ناشی بای) به‌رده‌وام بایه‌کی به‌هیزی لیدی‌ت، بیریکی به‌ قوولایی سی مه‌تر به‌ به‌رد هه‌لنراوی لیماوه. دیواری نیو بیره‌که زوری به‌نیو یه‌کدا پروخواه، ده‌لین زه‌مانی خۆی ناشی بای له‌سه‌ر ئه‌و لووتکه بلنده هه‌بووه، ئه‌وه به‌ بیرى ئیمه‌و بابیشمان نییه.

هیدۆ، هه‌ر گوئی له‌ ناوی ناشی بای بوو، گوئی: ئه‌من سه‌رده‌که‌ومو ده‌چم سه‌رخه‌ویک له‌ بلندی ناشی بای ده‌شکینم، پی‌شینان گوتوویانه هه‌رچی له‌سه‌ر بلندی ناشی بای بخه‌وی، خه‌ونی خوش ده‌بینی و مرازی حاسل ده‌بی! دیاره هیدۆ ئه‌و قسه‌یه‌ی له‌ تیکسته فۆلکلۆریه‌که‌وه وه‌رگرتبوو که له‌ شایی و داوه‌تان ده‌گوترایه‌وه. وایده‌زانی له‌ هه‌موو هه‌وران هه‌ر بارانه:

کاکه سه‌ری من دیشی، غه‌مان لی‌کرد هه‌للایه
 ده‌چمه چای قه‌ره‌چووگی سه‌ر بلندی (ناشی بایه)
 له‌وئی له‌خه‌وونیم ده‌دیت به‌فکری من ئه‌وه‌ایه
 ده‌یانگوت ماچی کیژان بۆ کوران ته‌به‌پایه
 من ته‌عجوبم ده‌مینئ مه‌لا فتوای نه‌دایه
 کۆلکه‌مه‌لایان بکوژن ئۆبال به‌لمم غه‌زایه!

یه‌ک له‌شوانه‌کان گوتی: نه‌و قاپووته‌ی له‌گه‌ڵ خۆت به‌ره‌ سه‌ر بلندی ناشی،
 نه‌گه‌ر له‌وئ بخه‌وی، بای سارده، سه‌رمات ده‌بی‌ت. هیدۆ قاپووتی به‌سه‌رشانی
 داداو به‌سه‌رکه‌وتو کاکه‌ره‌شو شوانه‌کانی له‌نیو قسان به‌جیه‌یشت.

شوانه‌که درێژه‌ی به‌قسه‌کانیدا: نه‌و شوینه‌ی لئی دانیش‌توین، نه‌وه
 (هه‌ویزه‌خه‌)ی ده‌رینئ^(۱)، شوینی راگرتنه‌وه‌ی می‌گه‌له‌مه‌رو حه‌سانه‌وه‌ی
 شوانانه له‌کاتی شه‌وینو شیوه‌خوارو شه‌ویه‌کی‌تویدا، وه‌ک حه‌وشه‌و حه‌سار به
 چیله‌به‌رد هه‌لنراوه‌و دیوارکراوه. ئیره‌ نا‌قاری گوندی خدرجیجه‌یه. نه‌و گه‌لییه،
 گه‌لسی نازیکه‌ندی ده‌رینئ، له‌هۆ نه‌ولاش نه‌شکه‌وتی کامه‌لایه، نه‌و به‌لای
 قه‌راجیه‌وه‌یه.

ئه‌وه‌نده‌ی زه‌ینی بری کرد ناوی شوینه‌کانو گونده‌کانی ده‌وربه‌ری چای
 قه‌ره‌چووگی به‌کاکه‌ره‌شی گوتو پروونکرده‌وه. نه‌و زانیاریانه بۆ کاکه‌ره‌شی،
 زانیاری به‌رچاو‌روونی‌ی باش بوون، سه‌فه‌ره‌که‌ش هه‌ر به‌و ئامانجه‌ بوو.

۱. ده‌یرینئ: ده‌یلینئ، وای پێده‌لین، وا ناوی ده‌به‌ن.

کاکه‌پەش بینی شوانه‌کان مشوورو خەفتیانى رادانى مەپەکانیان دەکەنو رۆژیان درەنگ کردییه، نه‌یویست له‌وه زیاتر ماتلیان بکا، هەم بۆئەوه‌ی له‌گەڵ هیدۆی بگەنە مالى نه‌نوه‌ری و شوانه‌کانیش بۆ له‌وه‌راندن میگەله‌مەپەکانیان رابەدن. کاکه‌پەش مالتاوايى لی‌کردنو گوتى: ئیمه چونکه ناگه‌پیننه‌وه ئی‌ره، وا چاکه ئه‌و گەنجە تاوه‌کو سه‌ری ب‌لندی ناشی باى له‌گە‌لم بی‌ت، بۆئەوه‌ی قاپووته‌کەى له‌ هیدۆی وه‌ریگریته‌وه‌و رپی چوونه‌خواره‌وشمان پیشان بدا، مالتان ئاوابی‌ت بۆ میوانداریتان، ئه‌وجاره‌ش بی‌مه‌وه، وه‌لامی هه‌موو سو‌عاله‌کانی ده‌رویش مه‌لکۆی ده‌ده‌مه‌وه، هه‌تا ده‌توانی سو‌عالان کۆ بکاته‌وه!

ده‌میکی باش بوو هیدۆ سه‌رکه‌وتبوو، که گە‌یشتنه‌ لای، له‌ خه‌وێکی قوول‌دابوو، شنه‌ی با کاکۆلی ده‌بزاوت، بانگیان کرد: هه‌سته زه‌لام بی‌ته‌قه گیرای! ئه‌و قاپووته‌ی بده‌وه ئه‌و پیاوه‌ی با برۆین!

له‌سه‌ر ب‌لندی ناشی باى، هه‌رچەند ده‌یانویست برۆن، لى، نه‌یانده‌توانی ده‌ستبه‌رداری ته‌ماشای ئه‌و تابلۆیه‌ خۆرسکو خوداییه‌ ببن، چاو له‌ ته‌ماشاکردنی ده‌شتی کاکى به‌ کاکى قه‌راجو که‌ندیناوه‌ی، تیر نه‌ده‌بوو.

کاکه‌پەش سه‌ری خستبووه‌ سه‌ر هیدۆی: ده‌بی پیم ب‌لیی بزائم چ خه‌وێکی خۆشت بینوه، ئاخ‌ر نه‌تو ئیمه‌ت به‌جیه‌یش‌ت بۆ ئه‌وه‌ی بیی لی‌ره خه‌ون ببینی! هیدۆش ده‌یگوت: چما ئه‌نگۆ هیشتان خه‌ونی ببینم! گە‌یشتنه‌ سه‌رمو له‌ خه‌وتان هه‌ستاندم.

هه‌تاوه‌کو چاو هه‌ته‌رده‌کا، گوند له‌ دواى گوند زه‌وی له‌ ته‌نیشت زه‌وی. که‌نده‌کان ر‌ینگاو تخوویه‌کان ده‌برن، ر‌یشۆله‌ گه‌واله‌ی ده‌کەن. کاکه‌پەش به‌ر له‌ خات‌ر خواستن له‌ شوانه‌ گە‌نجە که‌ پیتی گوت: س‌لاوم به‌ بابت بگه‌یه‌نه، له‌کن هیچکەس با‌سی

هاتنی ئیمه مه که بۆ ئیره! شوانه که به دهم وه رگرتنه وهی قاپووته که یو گه رانه وه بۆ هه وێزه خرپی، دلنیای کردن که باسی نه وه هاتنه یان ناکا.

کاکه ره شو هیدۆ بۆ بناری چیا ی شۆرپوونه وه، برپاریاندا نه وشه وه بچنه نه وه گونده ی مالی نه نوهری لێیه و شه وێ له لای نه وان رۆژ بکه نه وه. کات به ره و ئیواره راده خوشی، بۆ چوونه مالی نه نوهری، رێگا به به رده رگای مالی ته های براگه وره ی نه نوهریدا تیده په ری. ژنی ته های، خزمی کاکه ره شییه و هینده ی برایه کانی خۆشه وێ، قهت ناوی ناهینێ و هه ر پێی ده لێ ماله باب^(١)، کاکه ره شیش وه ک خوشکی گه وره ی خۆی هه لسوکه وتی له گه ل ده کات و، هه ر پێی ده لێ خوشکی له داکو بابی!

ژنی تاین له به رده رگای خۆیان، که چاوی به کاکه ره شو هیدۆی که وت، شاگه شکه بوو، مندالێکی ساوا ی له نیو به رامپه له که ی به پشتیوه بوو، منداله که ی به پشتی خۆیه وه راست کردو توندی کرده وه، به گفتولفتیکی شیرین و خوشکانه گوتی: یاخوا به خیرین ماله باب! سه ر هه ردووک چاوی خوشکی خۆتان! کاکه ره شو هیدۆ گوتیان یاخوا روت سپی بێ خوشکی گه وره! له گه ل نه و قسانه گه یشتنه ناستی یه کتری، ژنه شان و پیلی هه ردووکیانێ ماچ کرد، نه وانیش ده ستی خۆیان له سه ر سه ری وی راگرتو پشتی ده ستی خۆیان ماچکرد.

به دهم فه رموو فه رموو وه رنه ژوورێ ئیستا ته هاش دیته وه، ده ستی به ناراسته ی ژوورێ و به دره قه کردنیان^(٢)، راداشت. کاکه ره ش گوتی: ده چینه مالی

١. ماله باب: کینایه به که سوکاری ژن. ژن به که سی زۆر نزیک و خۆشه و یستی ده لێ، به مانای تو نه ندامیکی ماله بابمی.

٢. به دره قه: رێگانیشاندان و هه مارییکردن بۆ شوێنێک.

ئەنوەری شووبرات. ژنی خانەدانو خەمدۆست، بەو قەسەییە هەر بە جارەکی توورەبوو: بەسەری بابو برایانو مەرقەدی شیخ نوورەدینی بریفکانی، نایەلم یەک شەقاو لیترە پرۆن، هەر ئیستا ئەنوەری شووبرامیشتان بۆ بانگ دەکەم، تەهاش حەدوسەدی هاتنەوێهەتی، هەرینا پەیدا بوو، ناخەر مالهەباب چۆن دێلم پرۆن! کەلەبابەکی هیندی گیسکەکم کوشتۆتووە، ئەو گوشت کەلەبابە هەر قابیلی ئیوێهە، ناخەر لە پار هاونیوێهە نانو شییوی دەستی خوشکی خۆتان نە خواردییە! ئەوانیش چوونە ژوورێ دانیشستن. ژنە ئەگەر بابو براو تەواوی عەشیرەتی خۆی میوان بان، هیندە کەیفخۆش نەدەبوو. هیندە بلیی یەکو دوو مندالیکی بە دواي ئەنوەری شووبرایدا نارد بێت لە لای میوانەکان دا بنیشی، هەتا وەک تەهای میردی دیتەو، ئەویش خەریکی ئامادەکردنی خواردن بێت. هەر لەگەڵ گەڕانەوێ مندالەکی ئەنوەریش وەژوورکەوت، دواي چاکو چۆنی و ئەحوالپرسین هیدۆ نارەحەتییی پێوە دیاربوو، چونکە لەو کاتەي چوونە نیو گوندی، کوتکو سنگی لووتیان بە لووتی حەمەزادی کەوت، ئەویش زانی بۆ ئەوشەو میوانی مالی تەهان، خستنی بەرچاودیژی بۆئەوێ دلیابیت ئەوشەو لە مالی کێ پۆژ دەکەنەو، ئەوێ لە ئاسمانی بە دوايدا دەگەرا لەسەر عەرزی هاتۆتە بەردەستی! هیندە پێخۆش بوو وەک هەنگوینی لە داریدا دیبیتەو! هیدۆ گوتی: هەرچەند جاری ئەو خۆرپییەي دەبینم مووی سەرم دەبنە سووژن، زۆر سەغەلت دەبم. ئەو ژنتەربابە بەلایەو خەلکی لە زەواق نایە، کەسیک نییە ئەو خێرەي بۆ خۆی بکات و گوللەییەکی لە بنهەنگلی بدا، ئوبال بە مەلم کوشتنی لە نوێژی فەرزتەر! دلم شتیکی خراپم پێدەلێ، ناخیری خێری! درێژەي دایە: حەمەزاد غەدارەییەکی پۆرسەعیدی

نوێى هێنده پەشى پێبوو دەتگوت ماری پەشه، ناخر ئەو بەرەلایە لاتە، تازە لە سەر ئەسپ دزینی لە گونده کانی قەراجی گیرابووا ئیستاییسووتینی بۆنسوی لێنایی(١)، ئەو غەددارە نوێیەى لە کوێ بوو؟

کاکەرەش گوتی: داخوا چ ئاغاىە ک بۆی کړپوه یە کێکى بۆ بکوژئ. راستە، ئەمنیش لێی ئەمین نیم پشستی تێبکەم، وا چاکە هەتاوەکو مالنوستان لە مالى کاک تەهای بین، بۆ نووستنیش دەچینه مالى ئەنوهەری شوینەونکەى دەکەینو جینگامان دەگۆرین! بێئاگا لەوێ ئەوشەو گوند لە غەدرێک هەلده کیشری!

رۆژ، سێ چوار بالی ماوه ئاوابی، زۆر شت هەیه قسەى لى بکەن، لى، دیتنى حەمەزىاد لى تێکدان.

حەمەزىاد، لە تەمەنى هەشت سالیدا بوو کە باوکى کەوتبوو بەر برووسکى هەورەتریشقەو مردبوو، هەر لەو سالدەدا دایکى مێردى بە پۆلیسیک دەکاتو بەبێ حەمەزىاد بۆ شارى ئوغر دەکاتو گوند بەجێدهێلئ.

حەمەزىاد هەررۆژ لە مالىک نان دەخواو هەرشەوێ لە شورینیک دەخەوئ و رۆژ دەکاتەو. لە ناز و پەروردهى خێزانو خویندن بێبەش دەبێت. ماله خزمەکانى زۆر هەولده دەن جینگای دایک و باوکى بۆ پربکەنەو، بەلام بەهوى لاسارى، ئامۆژگارىی کەسیان لە گوێ ناگرئ و هەموو پەفتارە دزێوێکانى مندالێکى بەدخو لە خۆیدا جى دەکاتەو. هەر لە کۆتر دزین و دەرھینانى بەچکە چۆلەکو و پەرەسێلکەى سۆرەساقەو سەر هەلقەندنیان، یان سەلکەسلقى

١. بیسووتینی بۆنسوی لێنایی: ئاماژەى بە پیاوی ئۆد پووتو پەجال و نەدار کە جلیکى وای لەبەردانەبێ کە بیسووتینی بۆنسوی لێبێ!

دەكۆلاندو بۆ سەگانی فری دەدان، كە گازیان قەپیان لێسی دەدا دیانقورانو
هەلەهاتن، ددانە کانیان هەلەهەرا. حەمە زیاد هیلانە نەدەما لە بنگۆسوانە
خانوان دەستیان تێ پۆنە کاو هیلكە کانیان نەشکیئێ، نییەتو توانیەکی
شەیتانی لە بوونیدا هەبوو، وای بەسەر هاتبوو ئەگەر قورئانت بدابایە بۆ مەلای
بەری، لە رینگا چوارپەری لێدەکردەو! هەرشتیك بدزرا بایە لە نەدیتە دیانگوت:
حەمە زیادە! شۆرەتێکی پیسی بۆ خۆی پەیدا کردبوو، تا وای لێهات لە دزینی
مریشکە کورکی سەر هیلکانی تیپەراند بۆ گیسکو کاورو بگرە گۆلکیش.
لێرە دەیدزیو لەولاتر دەفرۆشتنەو. لە تەمەنی نەوجەوانی دوو چەقۆی لە
هاوتەمەنێکی خۆیدا، بۆ ماویە ک گیرا، ئەو گیرانە وای کرد زۆر کاری نابەجێ
دیکە بکات. لە دواى ئازادکردنی لە حەپسخانە، ماویە ک خۆی ون کرد، کە
سەری وەدەرناوە، ئەسپێکی دزیبوو هینایەو گوندی. لە سواریی ئەسپ،
هیندە جاقی^(۱) و مەعلان بووبوو، بەرووتی ئەسپسواریی دەکرد. حەمە زیاد پێ
بەپێ ئیشە کەى خۆی دەگۆری لە خراپەو بۆ خراپتر. ئەو ماویە بە ئەسپدز ناوی
دەکردبوو، ئەسپێک لەوسەری دنیا بدزرا بایە دیانگوت: کاری حەمە زیادییە!
وەک دەرمانی چاوشەى بەدوایدا دەگەرێن بۆئەوێ بزانی لە کوێ خەریکی
فرۆشتنیەتی و لێی بستیننەو. تا وای لێهات بە پارە تەقەى لە مالان دەکردو
کلکسی کەرو مانگای وەک ئەتک پێکردن دەبری. بەس پارەت بدابایە ئیسکو
پرووسکی بابی خۆی بۆ لە گۆرەکەى دەردینای مەمکی داکی خۆی دەبری!
ئەو پۆژە لە دەشتی قەراجی، لە دیوی باشووری چیای قەرەچووخی،

۱. جاقی: قالببۆووە. جا بۆ هەر بوارێکی ژيان پێ بە چاکو خراپ.

له گوندیک ئه سپیکی ره سه نی به ناویانگی بهرچاو ده که وی که له ده ری به ستراو ته وه، هه ده موده ست ریشمه ی ده کاته وه به رووتی و بی زین خوی داوینه سه ریشتی و دوو پاژنه پی له ته نگه ی نه سپی ده داو نه سپ له خوی ده نووسی! ئه وه نه سپه له ناوچه که ناویانگی ده بی که هینه به غاره، هیچ نه سپیک تۆزی ناشکینی^(۱). ماوه یه ک به دوا ی ده که ون، هه زوو له بهر چاوان ون ده بیته خه لکه که ده گه رینه وه له گرته بیئو مید ده بن. هه ناسه ی دلنیا یی هه لده مریت. به هوی نه وه ی نه سپه که یه ک به غارترین نه سپی ناوچه که یه و هیچ نه سپیک نایگاتی، دوو له شوینی نه سپر فاندنه که زور دوور که وتۆته وه، بۆیه، نه وه ی بیر لیناکاته وه گرته یه تی. به ریکه وت برای خاوه نه سپه که دروست له و گونده میوان ده بیته دوو زه لامیشی له گه ل ده بی. حه مه زیاد ده یه وی له مالتیک نان بخاو پشوویه ک بدا، یه ک له و دوو زه لاهه، ده بیته نه سپه که له پیش ده رگای مالتیک به ستراو ته وه، یه که مجار وا ده زانن خاوه نی نه سپه که هه خوی میوانی نه و ماله یه که نه سپه که ی لسی به ستراو ته وه، دواتر ده که ونه گومانه وه: نه و نه سپه بۆ زین نه کراوه! له ماله که به ژوور ده که ون که چاویان به حه مه زیاد ده که وی پی ده لین زه حمه ت نه بی تو خاوه نی نه و نه سپه ی؟ نه ویش زور به باوه ره خۆبوونه وه ده لسی: به لی! نه وانیش حه مه زیاد ی به نه سپه وه ده گرنه به قۆلبه سترای ده یبه نه وه قه راجی، نه و شوینه ی نه سپه که ی لسی دزیوه، له دیوه خانی خاوه نه سپه که به قۆل به سترای به ندی ده که ن. بهر له هه رشت وه ک نه تک کردنیک سمیل و بروی ده تاشن و سوو کایه تی پنده که ن.

۱. تۆزی ناشکینی: نایگاتی، نه نانه ناگات به و ته پوتۆزه ش که له دوا ی به جیده میته.

ھەمەزىاد، لەو کاتانەى بۆ نانخواردن يان ھەر کارىكى دىکە دەستى دەکەنەو،
 غەرىزەو خەوى خراپە کارى، ئۆقرەى لە بەردەبەرن، تىغىكى لە گىرفانى دەردىنى
 لە ھەر چواردەورى خۆى بەو مافوورانەيدا دەھىنى کە لەسەريان دانىشتو،
 بىتەوھى دياربىت، ھەموو مافوورە کە زویر زویر^(۱) دەکات، بۆتەوھى ئەو شەو
 بەئاسوودەىى بخەوئ! ھەمەزىاد بەو بەندکردنە زۆر ھەراسان بو، بە دواى
 پىگەىە کدا دەگەرا بە ھەرنرخىک بىت لەو تەلەىەى کە تىیکەوتو، رزگارى
 بى. بە پىکەوت، ئەو پۆژە پەفەت ئاغاو مشىرى کورى ميوانى ئەو ئاغاىە
 دەبن کە ھەمەزىادى دەستەسەر کردبو. ھەمەزىاد ھەرچەندە خەلکى
 گوندەکەى ئاغاىە کلاقتى نەبو، بەلام بەباشى دەیناسىن، بۆى ھەر بە بىنىنى
 ئاغاىە کلاق و مشىرى کورى، دەگەشیتەو. مشىرى کورى پەفەت ئاغاى
 دەچیتە بن کلێشەى ھەمەزىادى، پرسىارى ئەوھى لێدەکات، ئایا لەسەرچى
 گىراو؟ ئەویش پىئى دەلێت کە بە باوکى بلێ ھەولێ بۆ بدات، بەلکو ئازادى
 بکەن، لە بەرامبەردا ھەرچى داواى لێکەن بۆى دەکات! پەفەت ئاغا بىرى
 کردو ھەمەزىاد باشتىن ئامرازە بۆ کوشتنى کاکە پەشى. ئاخى ھەمەزىاد
 ھەمىنى نىیەو لە یەک شوێن قوونى تۆتکەى ناگرى، وەکو مەکوئى جۆلا
 لەمسەرى بۆ ئەوسەرى پادەکات، وەکو باشووکە جوجکە برفىنى، ئاوابو.
 ھەمىشە لە دۆخىکى دەروونى ناچىگىرو ئاوارامدا دەژیا، خواستى تاوانىکى
 کوپىرو پەش ھەتە دەھات لە ناخیدا گەورە دەبو.

بەبى سى و دوو و بىرکردنەو بە پىشنىارەکەى پەفەت ئاغا و موشىرى

کورپی پازی بوو و له‌گه‌لیان پیکهات. نه‌وان، له‌و ته‌له‌یه‌ی تییکه‌وتووه پرزگاری بکه‌ن، نه‌ویش له به‌رام‌به‌ردا کاکه‌په‌شی حاجی سمایلیان بو بکوژی. لیلی ده‌پرسن: کاکه‌په‌شی حاجی سمایلی ده‌ناسی؟ نه‌ویش ده‌لی بیخه‌م بن زور چاکی ده‌ناسم، زه‌لامه‌کی که‌له‌گه‌تی به‌خووه‌یه، په‌نگی په‌شته‌سمه‌ره، زور جار دیت بو گونده‌که‌ی ئیمه‌ میوانی نه‌نوه‌رو براو ناموزاکانی ده‌بیتو نیوانیان زور خۆشه، زور به‌ناسانی له‌مالی نه‌واندا ده‌توانم بیکوژم، له‌حه‌پسخانه‌ی هه‌ولیریش دیومه‌ نه‌و کاته‌ی گیرابووم.

ئاغایه‌کلاق نه‌وه‌ی له‌سه‌ر ده‌کات به‌مه‌رج که‌ نابیت له‌ گونده‌که‌ی خوی واته‌ له‌ گونده‌که‌ی په‌فعت ئاغای، بیکوژی، نه‌بادا گومان له‌ ئاغایه‌کلاق و مشیری کوری بکه‌ن، له‌ هه‌رشوئینکی دیکه‌ ده‌یکوژی، ئازاده.

په‌فعت ئاغای نه‌وه‌شی بو زیاد کرد، نه‌گه‌ر نه‌و کوشتنه‌ی به‌سه‌رکه‌وتوویی نه‌نجامدا ده‌مانچه‌یه‌کی چواره‌خویشی بو بکړی. ئاغایه‌کلاق، به‌زانا‌بوون نه‌و ده‌مانچه‌یه‌ی بو زیاد کرد، چونکه‌ ده‌یزانی حه‌مه‌زیاد هی به‌قا پیکردنو باوه‌ر پیکردن نییه‌و خاوه‌نداری له‌ قه‌ولو قه‌رارو به‌لیننی خوی ناکات، ته‌نها مه‌به‌ستییه‌تی ئازاد بیت، به‌لام نه‌گه‌ر ته‌ماعی نه‌و ده‌مانچه‌ چواره‌خویری بداتی، سل له‌هیچ تاوانیک ناکاته‌وه. بو ئازادکردنی حه‌مه‌زیادی، قسه‌ی له‌گه‌ل خانه‌خوی هاوتا ئاغایه‌که‌ی کردو نه‌ویش قسه‌ی نه‌شکاند. ده‌یزانی ئاغایه‌کلاق کارکی پیسپاردوو له‌ قازانجی ئاغاواتی ناوچه‌که‌یه، بویه‌ گوتی له‌به‌رخاتری په‌فعت ئاغای ئازادت ده‌که‌م، به‌شه‌رته‌ک نابی له‌ قسه‌ی ده‌ره‌جی! حه‌مه‌زیادیان وه‌کو گورگی لغاوه‌ به‌خوین به‌ره‌للای ئیو خه‌لکی کرد، بو‌نه‌وه‌ی مه‌رامه‌ گلاوه‌کانی ئاغایه‌کلاق جیبه‌جی بکاتو له‌وه‌ به‌دوا بیخه‌نه‌

ژێر کۆنترۆلی خۆیان.

حەممە زیاد زۆرجار کە گرمە ی گەوارەو هەورەبرووسکە دەیشریقاند چەند تەفەنگیکێ بە هەورەکانەو دەنا، وەک رق بەرقەیان لە گەڵدا بکات: بزانم دەنگی گوللە ی تەفەنگی من گەورەترە، یان شریقە ی هەورەتریشقە کان! مەلای ناو دەدانیشت نەیدەوێرا بۆی حەممە زیاد بۆچی بە گۆر هەورەکاندا دەچی؟! ئەو قۆلپری و شەپانگیزییە ی حەممە زیادی زیاتر ئومیدی دەدا بە پەفەت ناغای کە توانای ئەو کارە ی هەیه نەنجامی بدات.

کات، ئێوارە بە تاریکایی شەو دەسپێرێ، هەورەکان پەلەپەلە دەسڕمانە باریە ک، وەک گەلە کۆمە لە ئاسمان بکەن و پیلانی داگیرکردنیان بە دەستەو بەیت. دواتیشکە کانی خۆر لە بەرزگی هەورەکان پەنگی ئەو خۆنە ی گرتبوو کە ئەوشەو بە ناھەق دەپرژێ!

تاریکی وەک جەندرمە خۆی بە کۆڵانە کانی گوندیدا دەکاو، سێرە خەریکە هەلگیرێ. تەھا بە سواری هیستەرە کە ی خۆی بە حەوشەیدا کرد، پێی راستی ناوا کردە لای پێی چەپی و هەردوو پێی بە جووت سنجووقی لە عەرزیداو خالیدی کورپیشی بە هەمان شێو، چونکە دوو پشته کی^(۱) سواری هیستەرە کە بووبوون، هەر زوو منداڵە بچووکە کان گۆیان لە زۆرەو فرمە ی هیستەرە کە بوو، ئەوێش نیشانە ی هاتنەوێ تەهای باوکیان بوو، بۆیە بە یە کەوێ خۆیان بە دەرگایداداو هەریە کە دەستی لە سەر زاری ئەوی دیکە دادەنا بۆ ئەوێ نە هیڵی هەوایی هاتنی کاکه پەش و هیدۆی بە باوکی رابگە یە نێ و خۆی یە کەم

۱. دوو پشته کی: دوو کەس پێکەوێ سواری یە ک و لاخ بن.

کەس پێت مرگینیی ئێو هەوالە بدا، بۆیە لە بن لەپی هەریەکیان هەندیک وشە ی پچرپچر لە کەلێنی پەنجە خرپن و بچوو کە کەنەو دەردەچوو، کەس لەو وشە نیوە خنکاوانە شتیک حالی نەدەبوو، تەها هەردوو ک لەپی دەستی بە پرویانەو نا، بێدەنگی کردو گوتی:

دە ی ئیستا هەمووتان پیکەو پیم بلین چی بوو؟ بە جوړیک خۆیان هەلە کووتا خەریک بوو لە گەل قسەکان بچنە نێو گوێو زاری باوکیان. هەموویان بە یە کەو گوتیان بابە، خاوە کاکە پەشو خاوە هیدو هاتینە، بۆ پشتراست کردنەو ی هەوالە کە هەریە کەو رستیک سوێندیان خوارد، کە درو ناکەن و لە ژووری دانیشتون، ئە گەر بە قایان پیناکات با بە چاری خۆی بیانین؟ تەها لە حەوشە پرا بە دەنگیک ی بەرز گوتی: یاخوا بە خیریین سەرچاوە کانم، با ئاوەکی بە دەستو پیمدا بکەم، دیم! هەقی شەرەکتان هە یە لە گەلتان بکەم، دەزانن لە کە یەو نە هاتوون؟!

بە پرویەکی خۆشەو نە ملالو نە ولای ماچکردن. وە ک دلی خەبەری دابی دواییین دیدارو نە وشەو توخمی گوناھێک دەترووکی! هەر لە بەینی دوو قسان سەری سییە ی دە یگوت کورە یاخوا بە خیریین سەر هەردوو چاوانم، زۆرم غەریبی کردبوون، بە راستی پیاوھتیتان کرد بەو سەردانە ی سیلە ی پەحمتان بە جیگە یاند، کاکە ئیمە کە سوکارو پشتو قوھتی یە کترین، لە خوینی یە کترین، سەریاری ئەو، هاو فکریشن!

ژنە کە ی هاتە نێو قسان: کورە تەها و دەزانی لە نازایە تی ی خۆیان بۆ لات هاتوون؟ بە مەر قەدی شیخی بریفکانی، رینگام لی نە گرتبان، نە دە هاتنە مالی ئیمە و چاوت پی نە دە کە و تن، دە یانە ویست بچنە مالی نە نوھری. هەزار سوێندو

کە لاموللام لى خواردن، ئەوجا لاياندا!

کاکه پەش ھەر بۆ پیکەنین گوتى: گوتويانە لە مالى جووله کەى نانى
بخۆىو لە مالى مەسیحى بخەوى! ئیمەش وا دەکەین، لێرە لە مالى ئیوہ نانى
دەخۆینو بۆ نوستنیش دەچینە مالى ئەنوەرى.

ژووریکی گەرموگور، سۆبەى قشپلی دایسى، لە کونەکانى سۆبە کەپرا
قشپلەکان وەکو کەلامسى سوور سوور دیارن بە بندىوارەکانەوہ لبادى لاکیش
پاخراو، نێوہ پاسە کەى ھەر عەرزەکی خاکییەو سۆبەو، لەلای سەرەوہش
لامپایەک بۆ پروناککردنەوہى ژوورەکە دانراوہ.

دواى نانى شیوان، چەند خزمىکی دیکەش لە خەلکی ئاوايى ھاتنە
دیدەنىو بە خێرھێنانى کاکه پەشو ھیدۆى. ھەرچى دەھاتە ژوورى وەک
ھەواشوناس ھەوالى سەرماو ئاو و ھەواى دینا: ھەور زگى لە عەرزی ناوہ لە
سەر بارینە، ھەر بابایەو لەپى دەستى لە یەکتەرى دەخشانەو بە تینى سۆبە کە
گەرمى دەکردوہ. ئەوہى لە دواى ھەمویان ھاتە ژوورى گوتى: دايدا بارانى!
ژنە کەى تەھای ھەر زوو زوو بە سینییە چایەکی گەرم بەسەرى دەکردنەوہو
بە خێرھاتنى دەکردن. ئەوانەى ھاتبوون مەبەستیان بوو گوئیان لە قسەکانى
کاکه پەشى بى لەسەر ئەو بارودۆخە ناھەموارەى سوخوہو بىگارى ئاغاو
لایەنگیری حکومەت بۆ ئاغاگان. ئەوانەى دەھاتن بە تامەرزۆییەوہ گوئیان بۆ
قسەکانى شل دەکردو رای خویشیان بۆ چارەسەر دەگوت. لایان وابوو قسەکانى
کاکه پەشى ھەمیشە تامى نازو ئازادى خاک دەدا!

قسەکانى، ھەموو پشەتگیری و پینۆنى بوو بۆ کرمانجەکان: ئاغاگان
بە پشتیوانی حکومەت دەخوړنو دەکوژن، ئەو مەملەکەتە جوانەیان لە

کرمانجه کان کردووه به دۆزه خو پارووی ده می منداله کانیان ده پښتن! هاتنه سهر
 نه وهی رڼه فعت ناغا هه ول ددها موعه لیمی گونده که یان دهریکات، بو نه وهی
 منداله کرمانجه کان خوینده وار نه بن و چاویان نه کرتته وه. هه روها له داخی
 نه وهی کوره که یی که م نه بووه له به رامبه ردا کچی رڼسته می رڼه می ته یی که م
 بسووه، هه نجه ته نه وهی به موعه لیم گرتووه، گوايه کافرو عیلمی شهیتانی
 بلاوده کاته وه، سمیللی مه لاشی چه ور کردییه، گونا که یی نه وهیه ده للی عهرز
 خره! که چی حه مه زیاده چونکه زهره ری بو ناغا کان نییه، بگره کاری خراپه کاریشیان
 بو ده کات به چاوی خوتان ده بینن تهنگی به هه ورانه وه ده نی، که چی یه ک
 مه لاش له ترسی ناغا کان ورته یی له زاری نایه به رامبه ر حه مه زیادی!

خزمینه ناکرئ ئیمه نهو کۆسپانه ی رڼژانه ساتمه یان لیده که یی نه بینن،
 به دوا ی شتی لوه کی بکه وین و کیشه زله کان فهراموش بکه یی. نابی توانای
 خۆمان له شتی پرپوچ به هه ده ر بده یی، ده بیت وشیارینه وه. نهو میراته
 بکوژی باپیران بو یان جیهیشتوین، نابی ئیمه ش بو نه وه کانی دوا ی خۆمانی
 جیبیلین! شه رمه له دوا ی شکانی شووشه فانۆسه کانمان نه وکات هه ست
 به تاریکی بکه یی! شه رمه له بازاری گورگان به مه رایه تی قایل بین! له
 هه ندیک مه لا زور به گله ییم که نادا په روه ری نابین، له کاتی کدا له مناره ی
 مرگه وته کانیان دیارتره!

چه نده ئیمه ده ست به کلا ومانه وه بگرین و سه رمان نه وی بکه یی، پله و پایه ی
 زالممان به رزتر ده بیت و په تی ملمان قایمتر! پشتمان وه کو باریه ر له ژیر باری
 چه وسانه وه دا جده و بووه، که چی ته قه مان له سه ری نه یه ت! ئیستا ته مبی کردن،
 که ره سه تی راگرتنی نهو جه ورو سته مه یه!

تهنها لاشهیه کی دایبژراو، له په وړو که وتبوه نیو خوینی خوئی، لاشهیه کی بیگونه که هرگیز تاله ژیاندا بوو ههستی به حهسانه وه نه کرد، نه ویش ته های خانه خوئی و باوکی پینج مندال. ژووره که بونی مهرگی لیده هات، ترسیک چوکی له سهر نه و نیوه دانابوو، نه و خوینه ی کاکه رهش دهستی تییه لچووبوو، کوفاره و گومیلکه ی خوینی گهرم و پاکژی ته های بوو، تنها چهند گولله یه ک لفکی جه مه دانیی کاکه رهشی سمیوو، گولله یه ک سهر چیغ پروومه تی لای چه پی داخردبوو، نه گهر بهر له ته قه کان کاکه رهش دهستی بو لامپاکه دریز نه کردبایه، گولله کان هه مووی به سهری نه و ده که وتن.

زیرپی ژنو مندالی ته های ده چوو بهری ناسمانی. ژنه که ی به دهنگی کی پر له حه سهرته وه دوو سی جار بانگی کرد: ته ها! ته ها! ههسته ناخر نه و کوشه منداله بو کی به چنده نیلی؟

یه خه ی ناسمانی راده وه شاند، فیغانو نزاکانی له وشه وه پر له ترسو سهرمایه، ههر به ناسمانه وه دهیبه ستا گومیلکه ی خوین تا لیوی لباده که هاتبوو، کتیبو ده فته ری منداله که چهند پرووشکه خوینی کی پیویه.

منداله که حه په ساو و هیدمه گرتی بووه، زمانی گوناکات و هک په یکه ری کی چکوله ی بیگیان، زقه زق له تهرمی باوکی و کلاو و جه مه دانیه په ریوه که ی دهروانی، سهرنجی جاریک ده که وته سهر دهسته به خوینه کانی کاکه رهشی و جاریک گومیلکه ی خوینی به ناهه ق رژاوی باوکی و جاریک کتیبو ده فته رو لامپاکه.

کاکه رهش، بیته وه ی جوامیری و نازایه تییه خوړسکه که ی له دهست بدات، بهر له ههرکه س سهر و ریشی به خوینی ته های له سهر رانی خوئی داناو چهند جاریک بانگی کرد، به لام و ه لام نه بوو و دهنگی کی لی نه بیست، به گویدا

چرپاند: ته‌ها! ته‌ها! شیرى داکم له من حەرام بئى ئەگەر بهیئەلم خوینت بە‌فیرۆ
 برۆا، دەبئى کارنک بکەم بکوژت نە‌فرەت لەو رۆژە بکات تیتدا لە‌دایک بوو!
 یە‌ک له خە‌سلە‌تە‌کانى کاکه‌پە‌شى ئە‌وه‌بوو کە هەرگیز گورز له نە‌یارە‌کە‌ى
 نە‌وه‌شینی‌ت تا ئە‌و دە‌ستپیشخەر نە‌بی‌ت! برازا‌کە‌ى تە‌هاو ئە‌نوە‌رى، یە‌کتا بە
 هە‌ناسە‌برکئى هاتە ژوورئى، عە‌له‌تریکینکى سئى پیللى بە‌دە‌ستە‌وه‌ بوو، گو‌تى
 چە‌کم پئى نە‌بوو، ئە‌گەرنا حە‌مە‌زیادە‌م دە‌کوشت، له‌ دەرگای حە‌وشە‌ى بە‌غار
 هاتە‌دە‌رى، شوقى عە‌له‌تریکە‌م تیگرت، زۆر بە‌مشە‌وه‌شى دوو گوللە‌ى پێ‌وه‌نام،
 خۆم دا‌یه‌ پە‌نا‌ى سە‌رتیلە‌ى^(۱) خانووى. ئە‌نوە‌رو کاکه‌پە‌ش لییان پرسى: بە
 دلنیایى ناسیت حە‌مە‌زیادە‌ بوو؟ گو‌تى: بە‌لئى! غە‌دارە‌یه‌کى بە‌دە‌ستە‌وه‌ بوو.
 هیدۆ گو‌تى پێ‌ش مە‌غریبئى ئە‌و غە‌دارە‌یه‌ى پێ‌بوو، کە بینیم زانیم بۆ
 کە‌تنیک ئە‌و غە‌دارە‌یه‌یان دا‌وه‌تئى! هەر زوو هیدۆ ئە‌نوە‌ر هە‌موو گوندیان
 بە‌دوای حە‌مە‌زیادیدا لی‌کدا، بە‌لام هە‌لاتبوو. خە‌لکى ئا‌وا‌ییان بە‌سەر قۆ‌قراو،
 هەرچى دە‌هات فرمیسکى پێ‌ش قسە‌کانى کە‌وتبوو، خە‌مىکى قورس نیشته
 سەر سینگى خە‌لکى ئا‌وا‌یى و رو‌حى دە‌گوشین.

تە‌رمى خوینا‌وى کون کونکراوى تە‌هاى، بۆنى ئارە‌قە‌ى رە‌نجو بۆنى باراشى
 لی‌ده‌هات، هە‌لیانگرت بۆ سەر تاتە‌شۆرى مژگە‌وتئى. ژنە‌کە‌ى، بە‌رده‌وام چە‌پۆ‌کى
 له‌ سینگۆ تە‌پلئى سە‌رى خۆى دە‌دادا، پرچۆ رووى خۆى دە‌رنی‌یه‌وه: هاوار
 ماله‌کە‌یان شی‌واندم! کۆ‌له‌کە‌ى ماله‌کە‌م شکا، کو‌تر بىم سە‌ردارى ماله‌کە‌م رۆ!
 پر بە‌گە‌رووى دە‌گریاو پر بە‌چا‌وه‌کانى فرمیسکى گە‌رمى هە‌لدە‌وه‌راند،

۱. سە‌رتیلە: سووچ، سیله‌ى مژگە‌وت، خانوو، لە‌وه‌و... بە‌ بارى درێژیدا.

دهمیٔک جهستهی ساردی ته‌های ده‌جوولانده‌وهو ده‌میٔک وه‌کو ماکه‌و منداله
سه‌رکه‌و بنکه‌کانی له‌ بنبالئی خوئی ده‌ناو نارامی ده‌کردنه‌وه. خه‌لکی گوندیش
هه‌ر به‌و شیویه‌ه شین و شه‌پۆریان بوو، ناخر ته‌ها، بۆ ته‌واوی خه‌لکی ناوایی
به‌ حاجه‌تو به‌ که‌لک بوو.

کاکه‌ره‌ش له‌ دلدا ده‌کولاو گریان گه‌رووی گرتبوو، به‌لام دانی به‌خزیدا ده‌گرت،
نه‌بادا غرورو و یقاری پیاوانه‌ی بشکئی! به‌ تۆنیکسی غه‌مگین گوتی: ته‌واوا!
ئه‌وه‌ی کراوه‌ ده‌ستدرئێژیکردنه‌ سه‌ر یاساکانی خودایه‌، تاوانیکی نه‌به‌خسراوه‌و
قابیلی لیخۆشبوون نییه‌! له‌ ناخی خویشیدا ده‌یگوت: ته‌رمی بیتاوانی ته‌های
باریکی گرانه‌ به‌سه‌ر و یژدانمه‌وه، وه‌ک نوێژ بسوو به‌فه‌رزو ئه‌رک به‌ ملمه‌وه،
ده‌بی ئه‌و قورساییه‌ له‌ سه‌ر و یژدانم لابه‌م، ئه‌وه‌ش به‌س به‌ تۆله‌کردنه‌وه‌ی
ده‌کرئ! ئه‌نوه‌ر به‌ براژنو ژنه‌کانی دیکه‌ی خیزانه‌که‌یانی گوت: رازی نیم
بگریین، ئیمه‌ له‌ گریانیمان زیاتر له‌ ده‌ست دیت! منداله‌کان به‌ شیویه‌ه‌کی
ترسناک به‌رامبه‌ر کوژرانی باوکیان ڕووخانۆ، له‌ مابه‌ینی شکو یه‌قین، نایا
باوکیان هه‌ر به‌راستی و به‌یه‌که‌جاری مردو هیچیدی ناگه‌رپته‌وه؟ حه‌په‌سابوون.
ژنه‌که‌ به‌خاتری منداله‌کانی، ده‌یویست وا نیشان بدا که‌ نه‌ڕووخواه‌، وه‌ای،
له‌ هه‌ناویدا دارمابوو، هه‌په‌ی کردبوو. منداله‌کانی، خالید نه‌بی که‌ نه‌وجه‌وان
بوو، ئه‌وانی دیکه‌ خوێان له‌بن چارۆگه‌ی دایکیان توندکردبوو، به‌ ته‌ماشایه‌کی
تۆقیوه‌وه‌ له‌ ته‌رمی باوکیان ده‌روانسی. ناخر ئه‌وان له‌وه‌ بچووکت‌ر بوون تی‌بگه‌ن
چینه‌یه‌تی، ئاغا و مسکین، زالم و مه‌زلووم و چه‌وسانه‌وه، چین؟!

ئه‌وشه‌و باران، له‌ شه‌رمی ئه‌و تاوانه‌و ئه‌و منداله‌ هه‌تره‌شچوو و
هه‌تیوکه‌وتانه‌، زۆر به‌نابه‌دلی ده‌باری، ده‌تگوت له‌ سه‌ر روانی ڕاده‌کیشن، شه‌رم

له دابارین ده کات!

له و کاته ی کوره گه وړه که ی باوه ش ی به دایکیدا کړد بوو، نه و دایکه ی تاکو
نیستا ته نه دایکی بوو، نیستا ده بی باوکیه تیشی بو بکات! دایکیشی زوری
خوښده ویست، دروست وینه ی ته های تیدا ده بینیه وه، له هه لسوکه و تو
پروو خساریدا، یه ک مووی له باوکی هه لنه بوارد بوو. هه موو نه و دیمه نانه،
کاکه پره شیان نازارده دا، بویه گوتی: مردوو به گریان نایه ته وه! نابیت چاوه پروان
بین دلی رقه ی زالم به فرمی سک نه رم بی!

له دوا ی نه و کاره ساته، نه و پرسیاره ی کوره بچوکه که یان دایکی زور ویران
ده کړد: نیوه هه ر پیم ده لین سه عی! سه عی! که چی لامپای سه عی کړد نه که م
لیده کوژینه وه! له وکاته ی ماموستای وینه به منداله کانی ده گوت: وینه ی
چیایه ک بکیشن، منداله که نه و دیمه نه خویناوییه ی بیرکه و ته وه که وه ک
موته که یه کی ترسناک خزی به سهر زهین و بیرکړد نه ویدا کشاوه و هه موو بوونی
داگرتووه. تابلویه ک که هه رگیز له یاده وهری پاکژی مندا لانه ی کال نابیتته وه!
هیچ هونه ر و زمانیکه دونه نه یانده توانی گوزارشت له ساته وه ختی حه په سازو
بینینی له په وړوکه و تنی باوکی و گو میلکه خوینه که، بکات. مه گه ر ته نه دای
نه و تابلو ساده و ساکارانه ی به ده سته خرپنه کانی خوی ده یکیشن، که ته نه دای
هه ر تابلو نه بوو، به لکو سکا لانه وه بوو، ده یو یست بیگه یه نیته نوو سینگه ی
په وړه دگاری مه زرو میهره بان!

له دوا ی چند سال، منداله که هه راش بوو بوو. دیسانه وه پوژیک به
هه مانشیوه ماموستا گوتی هه مووتان وینه ی گونده که تان بکیشن! بو به یانی
هه موو منداله کان وینه ی گونده که یان کیشابوو، ته نه دایگار کیشه کارامه که

تابلۆیه کی نه خشیندراوی له هه موو قوتاییه کان جیاوازتر کیشابوو، وینهی
 پیایۆیک پروومه تی که وتبووه نیۆ گۆمیلکه خوینیکی سوور سوور، کتیبیکو
 دهفتهر به چهند پرووشکه خوینو دوو دهستی تاوه کو زهنگه، به خوین سوور،
 لامپایه ک له سهر بنی مه نجه لێکی دهواو نخوون. مامۆستاکهی، قه له مه که ی
 له دهست وهرگرت، دهیووست چهند تیشکیکی زهرد بۆ لامپاکه دروست
 بکات. مندا له که وهک پارانه وهیه ک له مامۆستاکهی، به سهریادان گوتی:
 نابێ تیشکی پرووناکی بۆ دروست بکهیت، چونکه ئهوان به تهقهی گه وهی
 به راستی، لامپاکهی سه عی کردنی منیان کوژاندهوه! ئه مجاره مامۆستاکهی
 ویستی دهسته به خوینه کان بکات به دهستی پیاهه کوژراوه که. دیسانه وه لێی
 پارایه وه، به دهم سهرپاوه شانددنی ناره زایه تی گوتی: ئه وه دهستانه دهستی بام
 نییه، دهستی خاره کاکه رهشییه! مامۆستا لێی پرسى: ئه ی ئه وه گرمۆله داوه
 رهشه ئالۆزانه ی نیۆ خوینه که؟ گوتی ئه وه یان پرچی پناوه ی دا که!

ههر ئه وشه وه له دوا ی ئه نجامدانی تاوانه که، حه مه زیاد دلنیا بوو، ئاشکرا
 به وه که ئه وه ته قه که ی کردوه، ههر ده موده ست ئه سپیک له ته ویله ی ئه
 ماله ی نیواره نانی لێ خواردوه، ده ردینی و به بی زین خۆی داوێته سه ریۆ،
 له گه ل تیکوتانی پاژنه ی پیتی، هه ی هه ی له ئه سپی ده کات، به ره دیوه خانی
 ره فعت ئاغای. به وشه وه، ئه وه ی ده بیستری به س فرمه وه چریه ی قور فریدانی
 ئه سپه که یه. ده رهنگانیکی شه وه له به رده رگای دیوه خانی ره فعت ئاغای،
 سنجوقی^(۱) خۆی له ئه سپی فریدا سهر عه رزی، وه ک فهرمانده یه کی برا وه ی

۱. سنجوقی: خۆفریدانیکی پێک و چه قین له سهر عه رز به بی لاریبونه وه.

جه‌نگ به له‌خۆباییبوونه‌وه له‌دیوه‌خانێ به‌ژوورکه‌وت. په‌ففعت‌ئاغا به‌چاوی
خه‌واله‌وه‌وه له‌سیمای زه‌لامکوژانه‌ی حه‌مه‌زیادی روانی، به‌دلخۆشییه‌وه
لیی‌پرسی: ها‌شیری یان‌پړی؟ نه‌ویش ده‌لێ: شیرم، به‌لام به‌ته‌واوی‌ناشکرا
بووم! په‌ففعت‌ئاغا لیی‌ده‌چێته‌پیش و ده‌لێ: یانی کاکه‌په‌شی حاجی‌سمایلت
کوشت؟! نه‌ویش ده‌لێ: به‌دلنیاپییه‌وه‌کوشتم، بۆ‌دلنیا‌بوونی‌جه‌نابیش، بزانه
سبه‌ینی له‌گه‌ل‌تاوه‌لاه‌تێ، که‌لاکی‌دینه‌وه‌نێره‌یان‌نا!

په‌ففعت‌ئاغا‌فرمان‌ده‌کات‌قاورمه‌ی‌بۆ‌بینن! زۆری‌خزمت‌ده‌که‌ن،
پێی‌ده‌لێ: بنوو، پشوو‌بده، غه‌مت‌نه‌بی‌سبه‌ینی‌ده‌تنیرمه‌شو‌نێکی‌وا، نه‌
حکومه‌ت‌و‌نه‌براو‌که‌سوکاری‌کاکه‌په‌شی‌ده‌ستیان‌پێت‌پانه‌گاو‌ددانیان‌لیت
پۆنه‌چی!

نه‌وشه‌وه‌ئاغا‌له‌خۆشییان‌شو‌ن‌به‌خۆی‌ناگرێ! به‌یانی‌هر‌زوو، به‌جو‌ریک
پیشی‌ده‌تاشی‌میش‌لیی‌بخلیسکی! له‌ناکاو‌له‌ده‌رکی‌دیوه‌خانێ‌سواریک
له‌ئه‌سپی‌دابه‌زی‌و‌به‌ناسپایی‌قسه‌یه‌کی‌له‌بنگویی‌په‌ففعت‌تی‌چرپاند. به‌
بیستنی‌ئه‌وه‌هه‌واله‌نیوچه‌وانی‌تیک‌ناو‌گرژ‌بوو، په‌نگی‌هیناو‌برد، شه‌ربه‌تی
خۆشییی‌لی‌تال‌بوو! هه‌ستا‌نوکه‌قۆنده‌ره‌کانی‌له‌په‌راسووی‌حه‌مه‌زیادی
کووتا: هه‌سته‌سه‌گی‌سه‌گبابی‌درۆزن، ده‌لێی‌کاکه‌په‌شم‌کوشتیه، که‌چی
پیاویکی‌دیکه‌ت‌کوشتیه‌ناوی‌ته‌هایه، هه‌تا‌زووه‌لی‌ره‌پړو‌ده‌فن‌به! له‌گه‌ل
ئه‌وه‌قسانه‌غه‌دداره‌که‌شی‌لیسه‌ندو‌بیچه‌ک‌ده‌ریکرد: مادام‌کاکه‌په‌شی‌حاجی
سمایلی‌زیندووه، عه‌مری‌تۆ‌زۆر‌دریژ‌نابی، نه‌گه‌ر‌چه‌نگ‌به‌یه‌عاسمانی‌و
بیه‌دالاشی‌پشتی‌هه‌ورانیش، ده‌ته‌نینه‌خواری!

حه‌مه‌زیاد‌سواری‌ئه‌سپی‌بوو، له‌ته‌شکی‌خزیداو‌پۆشت. له‌گونده‌کانی

نزیك كهركوكنى نه سپه كهى فروشت بو ئه وهى به پاره كهى خوى بگه يه نيته به غدا. له كهركوك سوارى پاسيک بوو بو به غدا. له رينگا، نه وهى له ته نيشتى سوار بوو بوو، زور ريز له حه مه زياد ده گريو خولقي جگه رهى ده کات، ده بينى خه لکى نيو پاسه كه ريز له يه کترى ده گرن. حه مه زياد له ژيانيدا نهو ريزو خوشه ويستيهى نه دييووا چونكه به هوى کاره خه راپه کانبيه وه، هه ره له مندالييه وه لهو ريزو خوشه ويستيه بيه ش بوو! روچوه نيو بير کردنه وهيه کى قوول، له گه ل خويده ده لئيت: نه وانه كه ريزم ده گرن، نازانن چ كه تنيكم کردوهو چه ند مندالم هه تيو کردوون! خوزگه م به نيوه كه ده ستان نه چوته خوئنى كه س! له خورماتوو، پاسه كه راده وه ستيت بو ئه وهى سه ر نشينه کان دابه رزو نان بخونو کارى پيوستى خويان بکه ن. نهو كه سهى له ته نيشت حه مه زياد دانىشتبوو، پيشى نهو دابه زى، جزدانى پاره كهى له سه ر کوشنه كهى لى به جيما بوو، حه مه زياد گورج جزدانه كهى هه لگرتو به دوايدا دابه زى، چونكه به دريژايى رى، بيرى لهو كه سانه کردبووه كه چاكه کارنو خه لک خوشيده ويزو ريزان ده گرن، برياريدا نه گه ر بو جارنکيش ييت، چاكه يه ک بکات، بزائيت چيژى چاكه کارى چونه! گورج ده ستى له سه ر شانى خاوه ن جزدانه كه داناو جزدانه كهى بو راگرت: فه رموو، وا بزائم نهو جزدانه هى تويه! کابرا سوپاس و ده ستخوشى ليکرد. نهو يه كه مجار بوو له هه موو ژيانيدا كه سيک بو کارى چاكه ده ستخوشى ليکات. له وه تيگه يشت نه گه ر خه راپه کارى نه بابه، هه رگيز چيژمان له چاكه کارى وه رنه ده گرت. به لام خه راپه کارى، له ناخه وه ده ستى لى نه ستانده بوو، ناتوانى لى پاشگه زيبه تته وه تازه درهنگ كه وتوه!

هه ركه گه يشته به غدا، له وى، په يوه ندى به ده زگا جاسو وسيه كانى

حکومه‌ته‌وه کردو به‌ئینی پیدان هه‌رکارێکی پێ بسپێرن نه‌نجامی بدات. له‌ سه‌ر داخوازی خۆی، ده‌مانچه‌یه‌کی چوارده‌خۆری نوێیان دای، چونکه‌ کوردزمانه‌، جاسووسی و چاودێری زیاره‌تکارانی مه‌رقه‌دی هه‌زه‌تی غه‌وسیان پێ سپارد.

جه‌لیل، نه‌و پیاوه‌ بوو زۆر خۆی له‌ کاکه‌په‌شی نزیک ده‌کرده‌وه، هه‌ر چه‌ند جاری کاکه‌په‌شی ده‌بینی، ناماده‌یی خۆی ده‌رده‌بری بۆ هه‌رکارێکی بیه‌وی. هه‌والی چوونه‌به‌غداي حه‌مه‌ زیادي به‌ کاکه‌په‌شی راگه‌يانده‌. نه‌ویش ده‌یزانی جه‌لیل تایبه‌تمه‌ندی هه‌والگری و سۆسه‌کردنی تیدا هه‌یه‌، بۆیه‌ راسپارد به‌په‌له‌ به‌جێته‌ به‌غداو هه‌والی شوین و هه‌لسوکه‌وتی حه‌مه‌ زیادي بۆ بینیته‌وه‌. حه‌مه‌ زیاد هه‌ر نه‌وه‌نده‌ عومری کرد، تا هه‌والی جی و شوینی گه‌یشته‌

کاکه‌په‌ش و نه‌وه‌ری. کاکه‌په‌ش گوتی: تا ته‌ندووڕ گه‌رمه‌ ده‌بێت نانی خۆمانی پێوه‌ بدین! دوو ده‌مانچه‌ی ئوسه‌ری گچکه‌ی بیکوتکی به‌تووره‌ی دایه‌ نه‌وه‌رو حه‌مۆی برای. له‌ دواي دوو هه‌فته‌ مانه‌وه‌ له‌ به‌غدا، سه‌به‌ینی رۆژێکی هه‌ینی، مه‌رقه‌دی هه‌زه‌تی غه‌وس پێ به‌ به‌ر پێداری ناکه‌وی، له‌ هه‌وشه‌ش هه‌ر جمه‌ی دیت، له‌ ده‌رێ خاوه‌ن عاره‌بانه‌کان به‌ نيسکینه‌ خۆره‌کان رانانگه‌ن، بۆن چه‌قه‌وێری جه‌رگ برژاندن نه‌و نیوه‌ی پرکردوه‌، چایچییه‌ زرنگو مه‌علانه‌کان وه‌ک هه‌یشه‌وه‌ ترێ پیاڵه‌ و ژیرپیاڵه‌ هه‌لده‌گرنه‌وه‌، له‌گه‌ڵ دانان له‌پیش مشته‌رییه‌کان، بۆ خۆنومايشکردن، زه‌ی لیدینن. له‌وکاته‌دا دانیان حه‌مه‌ زیاد له‌ ژووری مه‌رقه‌دییه‌ بۆ چاودێری جاسووسی سه‌ر زیاره‌تکه‌ران، نه‌وه‌ر له‌ ده‌رگای لای خۆرئاواو حه‌مۆ له‌ ده‌رگای خۆره‌لات بۆی راوه‌ستان. له‌ ده‌رگای خۆرئاوا هاته‌ ده‌رێ. نه‌وه‌ر چه‌ند هه‌نگاوێک به‌ دوايدا چوو بۆ نه‌وه‌ی له‌ ئاپۆرای زیاره‌تکه‌ران دوور بکه‌وێته‌وه‌. پێی له‌ جێی پێی داده‌نا، له‌ناکاو

گوئی لێیه یه کییک له پشستی ده لێ: حه مه زیاد! حه مه زیاد! ده زانم ده مانچه ی چواره خۆرت پییه، بۆیه نامه وی به دزیو به حیزانه بتکوژم، دهی ده سته که وه برای ته هات گه یشته سه ری، با بزانی کیمان به رخه و کیمان به رانه! دایه بهرگولله ده مانچانو کهوت، ده مانچه که شسی له بهر پشستی ده رهیناو له گه ل حه موی برای سواری ته کسییه ک بوون، نه هزه^(۱) خۆت بگره و هاتین! هه ر زوو سواری ئۆتۆمۆبیلی هه ولیر بوونو پرزگاریان بوو. بهرله وهی بچنه وه مالی خۆیان، چوونه لای کاکه رهشی، هه واله که ی پی رابگه یه نن.

دوای به خیرهینانه وه ده سته خۆشی، هیدۆ پرووی له کاکه رهشی کرد: بو من جیی سه رسوورپمانه ئاوا به ئاسانی برپاری کوشتنی حه مه زیادت دا، به قسه ی خۆت نه تو هه رگیز له گه ل کوشتن نه بووی، دهستی ئیمه شت به سته و نایه لێ کهس بکوژین، هه ر ده تگوت ده بی ته مبییان بکه ی! کاکه رهش گوئی: من باوه رم به وه هه یه ژیان به های خۆی هه یه، هه یچ بوونه وه ریک شایانی کوشتن نییه، نه مڕۆف و نه گیانله بهر، چروانه وه ریش، به لام چۆن ده بی سۆزت بو که سییک هه بی که هه موو شتیکی جوانو بیگونه بکوژیت؟! ئیمه نابێ نابینا بین و زاهید و ده جال لێک جیانه کهینه وه! نه من که برپارمدا حه مه زیاد بکوژن، هه ر له بهر تۆله کردنه وه نه بوو، به لکو له ریگی ئه و کوشتنه بتوانین ژیان بو ئه وانه بگێرینه وه که له دواڕۆژدا حه مه زیاد ده ی کوشتن! ئاخه له هه موو ئاینه ئاسمانی و هه موو کتێبه پیروژه کاندایا پاداشته سزا کراوه، ئه وه نییه:

«چاو به چاو، ددان به ددان!»

۱. نه هزه: ئه و گه ره که بوو له بهغدا که گه راجی شاره کانی کوردستانی لێبوو، کورد زیاتر به نازه ناوی ده برد.

هیدۆ گوتی: ئەگەر ئیستا ئەو مامۆستا جەمالە، لە حەپسخانەى هەولێرى ئەتۆی فیرى خوێندەوارى کردو دەرسى پێدەگوتى، بزانی ئەتۆر پەفەت ئاغات سەفەت کردییه و لا قى لە پانیپا براوەتەو و پاشان برپارى کوشتنى حەمەزىادت داو، چىست پێدەلئى؟! دلىام لىت توورە دەبىت، چونکە ئەو زۆر دژى کوشتن بوو، هەمىشه باسى ژيانو مافى مرۆف و ياسای دەکرد.

کاکه پەش گوتى: لە کاتىکدا دادگا بوونى نەبى، یان ئەگەر هەشبى تەرازووى لاسەنگ بى، کە سکالات لە لا تومارکرد، ماف بو خواھەمناف نەگىرپتەو، ئەوہى بە ناوى دادگاش هەمانە، لە لایەن دەسەلاتدارانەو لغا و کراو، چۆنیان بوى ئاواى لىدەخوړن، بۆیە ناچار بووم ئەو دادگایىکردنە بگرمە ئەستۆ.

هیدۆ گوتى: ئەمن چوزانم ئەنگۆ هەر بە خۆتان باسى مافى مرۆفو ئەو شتانەى دەکەن، بە خواى ئەمن سەرم لىدەرنأچى. هیدۆ مەبەستى لەو پرسىیارە پەخنەبىیانە ئەوہ بوو هەول بەدات کاکه پەشى توورە بکات و تووشى هەلچوونى بکات، تا رادىە کىش لەو هەولەى سەرکەوتوو بوو. کاکه پەش بە هەلچوونەوہ گوتى: دەوەرە لە داخى هیدۆى خۆت مەکوژە؟، کى بوویتە شاعىرى هەست ناسک داکۆکى لە مافى مرۆف دەکات! کوپە بە هەموو ئەقلى خۆت ئەتۆ ئامۆزگارى من دەکەى؟! ئاخى ئەمن لە تۆ بگەریم بە کەیفى خۆت بکەى، هەموو شەوى دوو کەسان دەکوژى!

بە هەلچوونەوہ رووى لە هیدۆى کردو گوتى: کاکى شاعىرى هەست ناسک! با مافى مرۆفو ئەو شاعىرو ماعىرانەى باسیان دەکەى و دلىن دژى کوشتنىن، با شانامەو شىعر لە سەر ئەو تابلۆیەش بنووسن مندالىکى باوککوژا و دیمەنى سەتەوختى کوژرانى باوکى بە بەرچاوییهوہ دەکیشیت،

با له سهر لامپا به گولله کوژیندراوه که ی کاتی سه عی کردنه که ی بنووسن،
ئاخر نه وانه زه خیره ی هه زار شیعر ی تیدا یه، نه گهر له دایک بیټ، له جیاتی
قورپیوان بو مه رگی درنده یه ک، با بټن به چاوی خو یان ببینن هه تیوه کان بویه
برسین که نه و، به خټو که ره که یانی کوشت، ناغا کان بو یان هه رس نه ده کرا به دوو
چاوی خو یان ببینن دارده سته که یان ده شکینن!

۲۴

ته زرهو باراننیکي سهر به کراوه^(۱) سهرباني خانووه کاني ده کوتا، هينده به تاو دهباري، ته زره هه لده قوزيه وهو پراوپري کولانه کاني گوندي ناوي به خووپري له بهر دهر وا، بلاچه ي برووسکو گه وال، هه ستي له گوندي بريوه، گرده کاني به رامبهري ناوايي بريقه يان دي، تاو به ههر چوارد هوريان ديت ه خوار، وهک بيانه وي سهر يان بشون، يان دنيا بيه وي غوسلي گونا هه کاني بنيادهم له خوي دهریکا! هه وره کان کولي دلي خويان به زوي دارشت، له بنيرا هه ريرينگان دو پروناک بوو، کولکه زيرپينه ي نيو بازنه يي، هه موو شهو ديمه نانه تابلويه کي شاکاريان بهو نيوه دبه خشي.

گوران و نه ماني سيستم ي حوکمراني، له مه له کييه وه بو کوماري، چوهه سالي سييه ميه وه. کرمانجه کان به گشتي و کاکه رپ شو هاورپ کانيشي به تاييه تي، هه ناسه يه کي ناسوودهيان هه لمري و ناهي کيان له دلدا گه را. گوران کاريه کي کتوپر و چاوه روان نه کراويو، به دلي جووتيارو مسکيني هه ژار و شکان ي پشتي تاغاکان بوو. ديوه زمه ي سوخره و بيگاري و چه وسانه وي

۱. سهر به کراوه: سهر به کلاوه. باراننیکه دلپه کاني درشتن، له درشتييه کاتيک ده که ونه سهر زوي، شيوه يان پان و قولو له کلاو ده چن.

چینایه‌تی دهستی له یه‌خه‌ی کردنه‌وه. ئاغاكان، له‌ ترسی نه‌وه‌ی نه‌بادا خه‌لك
تۆله‌یان لی‌بكه‌نه‌وه، ده‌موده‌ست ماله‌كانیان له‌ گونده‌كان بارکردو پرویان کرده
شاره‌كان. گرۆریان (۱) كه‌وتبووه‌ لی‌ژی، له‌ نی‌وی‌شیاندا په‌فعت و مشیری کوری.
زه‌وی به‌سه‌ر جووتیاراندا دابه‌شکرا. ماوه‌ی نه‌و چه‌ندساله‌ كه‌مه، بو
كاكه‌په‌شو جووتیاره‌ کرمانجه‌كان، به‌ سالانی زیرین نه‌ژمار ده‌کرا، پشویان داو
حه‌سانه‌وه، قۆنگره‌و قه‌رات و حه‌ساری ئاغاكان کونده‌په‌زیان له‌سه‌ر ده‌خویند،
سه‌ربانی خانوه‌كانیان گیاو گۆلی لی‌ شین ببوو، قوفلو کلیلو ری‌زه‌ی ده‌رگاو
قه‌مه‌ره‌كانیان ژه‌نگاوی بوون، جال‌جالۆكه‌ له‌ بنمیچو گوشه‌و سه‌رده‌ره‌ی ده‌رگاكان
ته‌ونی سه‌رنویشته‌و ئاینده‌ی ئاغاكانیان ده‌چنی. به‌رده‌رگاوه‌ر چوارده‌وری
دیوه‌خانی، تۆرکه‌ی لی‌ شین ببوو، ده‌وری ناخووری نه‌سپی میوانان بوونه
قۆپه‌نه‌ قه‌رسیل. ته‌مه‌نی نه‌و خوشی و نیمچه‌ نازادبوونه‌ درێژ نه‌بوو،
دوو سالو چه‌ند مانگیك، وه‌ك خه‌ون وابوو. ئاغاو مو‌لك‌داره‌كان هه‌موو
نه‌وانه‌ی هه‌ژموونی ده‌سه‌لاتی خو‌یان له‌ ده‌ستدابوو به‌ پالپشتیی حكو‌مه‌ته
كۆنه‌په‌رسته‌كانی ناوچه‌كه‌ كه‌وتنه‌ پیلانگی‌ری له‌ دژی كۆمارو نه‌و سیاسه‌ته‌ی
گرتبوویه‌به‌ر له‌ دابه‌شکردنی زه‌وی به‌سه‌ر جووتیارانو كۆمه‌لیك کاری باشی
دیكه‌. یاخیبوونی چه‌كداری ده‌ستی پێ‌کرد، زۆریه‌ی ئاغاو شیخو كو‌نخاكان
بزووینه‌ری نه‌و جوولانه‌وه‌ چه‌كدارییه‌ بوون. پالنه‌ره‌كانی پشتی نه‌و یاخیبوونه
له‌ رژی‌می كۆماری، کاریان له‌ سۆزی نه‌ته‌وایه‌تیی خه‌لكی نی‌شتیمانپه‌روه‌رو
نه‌ته‌وه‌یی كرد، تی‌شیدا سه‌رکه‌وتوو بوون.

ئاغاكان مه‌به‌ستیان نه‌وه‌بوو به‌هیزی چه‌كداره‌كانی شاخ، ده‌سه‌لاتی له‌

ده‌ستچووی خوځان و زه‌وییه‌کانیان له جووتیاره‌کان بستینه‌وه. نه‌وه‌بوو به پالپشتی جوولانه‌وه چه‌کداریه‌که، ناغاکان کۆچی پینچه‌وانه‌یان له‌شاره‌وه بو‌گونه‌کان ده‌ست پینکرده‌وه. به‌لام جووتیاره‌کان تامی نازادیان چه‌شتبوو و فیری ناوی بیلغاو بوو-بون! ناغاکان ده‌سه‌لاتی جارانیان نه‌بوو، به‌لام هر له‌هه‌ولی گیرانه‌وی ده‌سه‌لاتی جارانیاندا بوون. زور له‌کوره‌هه‌ژاره‌کان که‌وتبونه ژیر کاریگری هه‌ستی نیشتمانی و نه‌ته‌وايه‌تی، له‌نیویشیاندا کاکه‌په‌شو هاورپیکانی. نه‌وه‌بوو کاکه‌په‌شو هیدوو سه‌لیمو نیسماعیل و چند کوره جووتیارکی دیکه به‌تفه‌نگو فیشه‌کی خوځانه‌وه پالیاندايه نه‌و یاخیبونه چه‌کداریه.

بو‌به‌رگری له‌هیرشه‌کانی هیزی حکومت، کاکه‌په‌شو هاورپیکانی له‌چیی سه‌فین له‌پیشه‌وه سه‌نگه‌ریان گرتبوو، چند روژ بوو له‌شهریکی قورسدا بوون له‌چوارم روژی شه‌په‌که، نیسماعیل شه‌هید بوو، که‌سیکی دیکه‌شیان بریندار بوو. لای ئیواره‌ی هه‌مان روژ کاکه‌په‌شیش له‌قۆلی چه‌پی دراو بریندار بوو، به‌لام له‌دوای تیمارکردن و پینچانه‌وی برینه‌کی سه‌نگه‌ری پینشه‌وه‌ی به‌رنه‌داو له‌شه‌رکردن به‌رده‌وام بوو. هه‌ندیکیان له‌سه‌نگه‌ره‌کانیان خه‌ریکی به‌رگریکردن بوون و هه‌ندیکی دیکه‌شیان ته‌رمی نیسماعیلیان به‌شیویه‌کی کاتی له‌بن داربه‌رویه‌ک له‌چیی سه‌فین، به‌خاک ده‌سپارد.

دروست له‌و کاته هه‌ستیارو گه‌رمه‌ی شه‌په‌دا، نه‌و که‌سه‌ی نانی بو‌هینان، هه‌والی نه‌وه‌ی به‌کاکه‌په‌شی دا که له‌دوو شه‌وی رابردوو به‌فه‌رمانی په‌فعت ناغاو مشیری کورپو چند چه‌کدارکی جوولانه‌وه‌که، به‌سه‌رمالی کاکه‌په‌شو برایه‌کانیاندا داوه‌باوکی و برایه‌کانی تاوه‌کو بانگی به‌یانی له‌به‌رگری شه‌ریکی سه‌ختدا بوون. نه‌و چه‌کدارانه زوربه‌یان له‌کۆنه‌نۆکه‌رو پیاوه‌کانی ناغاکان

بوون، بۆیه به کارهینانیان له دژی جووتیارهکان هینده گران نه بوو، چونکه وهک هه میسه گورپایه لو نۆکه ری ئاغاكان بوونو له ناو جوولانهوه چه کداریه کهش هه ئاغاكان بهرپرسیان بوون. ئه وهش به لای کاکه ره شو هاوړپیکانییه وه سه یر نه بوو، به لام ئه وهی کاکه ره شی بیتاقهت کرد ئه وه بسوو، چۆن ده بی ئه و خۆی هاوړپیکانی له گه ل هه مان جوولانه وه داو له شه ری مانو نه ماندا بن، که چی ئاغاکانیش له هه مان جوولانه وه دا بن، له وکاته ی ئه وان بهرگری له خاکی نیشتمان ده کهن، ئاغاو نۆکه ره کانیا ن مالیان بده نه بهر ده سترپیژی گولله!

هیدۆ پرووی له کاکه ره شی کرد: به قسه ی من بکه ن له سبه ینی زووتر نییه ده پۆینه وه، ئه و شه ری لی ره ده یکه ین ده چین له سه ر مال و مندالی خۆمان ده یکه ین زۆر باشتره! ئیمه به هه له لی ره ین، ئه و جوولانه وه چه کداریه له پیناوی خه لکی هه ژاردا نییه، بۆ ئاغاو کۆنه په رستانه، هه ر قسه ی ئه وانیش ده روا. ئیمه، به بۆنی که بابه وه ها تووین، که چی لی ره که ردا خ کردنه!

کاکه ره ش گوتی: هه یفم له وهی دی شه هیدو برینداریشمان بۆ داونا! هه رچی بی، نا کرێ له گه رمه ی ئه و شه په یدا سه نگه ره کان چۆل بکه ین، چونکه ده بیته بیبه لینی و ناپاکی. ئاغاكان که بهرپرسو فه رماندهن، له خوايان ده ویت ئیمه ئه وه بکه ین، بۆ ئه وهی هه زار تۆمه تی نا ره واما ن بۆ بهۆننه وه! هه رکات شه ره که ته ووا بوو، بریاری خۆمان ده ده ین، به هه یچ شی وه یه ک ئاماده نیم له گه ل جوولانه وه یه ک خۆم به کوشتن بده م، له پشته وهی من مال و مندالمان بده نه بهر ده سترپیژی گولله! ئاخه ئه و چ جوولانه وه یه که به فیتی ئاغا مالی چه کداری خۆی گولله باران بکات؟! ئه مپۆ شه ر ته ووا بیته، ئیمه سبه ینی ده پۆینه وه و ئه و جوولانه وه چه کداریه په رۆزی خۆیان بیته، با بزانی ن ده یگه یه ننه کوی!

۲۵

هه موو سه ريانو گويسوانه و دارو ديوارو سهري له وده كاو كه روكه ي بيرو
ته نانه ت پشتي مانگا كانيش هه لميان لييه لده ستى!
هه ر دوو سى رۆژ ده بوو، پيش مردنى له گه ل مندالى ئاوايى له سه ر گوفه كو
زبلى، فاقيان داده نايه وه. ژنه كان به ده رفه تى ده زانن هه تا وه كو رۆژ خوشه و
هه تا وه، تيله گه و پاشو له زبلى به ريپى ناژه له كانو پاشماوه ي نيو ئاخو ره كان،
له به ر رۆژى هه لبيخن بو نه وه ي وشك بيته وه، دوو باره نه و جا، يان وه كو ئاگر دوو
نانو شيوى پى بكه ن، يان بو سو به ي هه وايى ^(۱) بو خوگه رم كرد نه وه. نه و
ماله مه ردارانه ي قشپليان له وه رزى هاوين زور دا كر دبوو، هه و جه ي نه و جو ره
سووته مه نييه نين، زور جار پاشماوه ي هو له مه ره كان ده به خشنه نه و خيزانانه ي
قشپليان نييه و پتويستيان به سووته مه نى هه يه، له به ر تا وى وشكى ده كه نه وه و
سوودى ليده بينن.

كيشكه پاسارى ريشو له كان برسین، چونكه چه ند رۆژي كه به هو ي نه وه ي
باران خوشى نه كر دو وه كه لي نيكي بداتى، تا بتوانن دانه و تله ي پتويست بو

۱. سو به ي هه وايى: نه و زوپايانه ي كه ته نه كه ساز دروستى ده كردن و لووله يان
هه بوو له سه ريان ده رده چوو، بو پاكيشانى دو كه له كه يان.

تیرکردنی خوښان هه‌لبگر نه‌وه، بۆیه چاوه‌پوانن هه‌ر که ژنه‌کان به‌رامپه‌له
زب‌له‌کانیان به‌عه‌رزى داداو پرشتیان، کیشکه پاساریو ریشۆ‌له‌کان خول
ده‌خۆ‌نو گه‌واله‌ی ده‌که‌ن، چاوه‌پ‌ین هه‌رچی زووه ژنه‌کان زب‌له‌که تیکوه‌ربه‌نو
ب‌لاویبکه نه‌وه بۆته‌وه‌ی وشک بیته‌وه، نه‌وه‌ش خیری کیشکه‌و ریشۆ‌له‌کانی
تیدایه، چونکه دانه‌و‌ی‌له جی‌ماوه‌کان ده‌ده‌که‌و‌نو پ‌ی‌ویستی‌یان به‌چینه‌و
دانه‌دۆزه نابیت.

مندال‌ی ناوایی، به‌رله‌وه‌ی کیشکه‌و ریشۆ‌له‌کان به‌سه‌ر زب‌له‌کانه‌وه
بنیشنه‌وه، هه‌ردوو له‌پ‌ی ده‌ستی‌ان له‌یه‌کتری ده‌خشی‌نن په‌نجه‌کانیان گه‌رم
ب‌بنه‌وه، تا بتوانن فاقه‌کان دا‌بن‌ینه‌وه. ناوی چاو و چلمیان ر‌ی‌چکه‌ی به‌ستوه،
ئه‌وانیش به‌سه‌ر ده‌ستی قۆلی چاکه‌تو سه‌ره‌رگه‌کانیان ده‌یس‌رن، له‌نزی‌ک
ئانیشکیانرا تا وه‌کو پ‌شتی ده‌ستی‌ان به‌لووتیاندا ده‌ه‌ینن، ده‌ل‌یی مۆسیقا
ل‌یده‌ده‌ن! سه‌رده‌ستی چاکه‌ته‌کانیان وا س‌واقدراوه، چه‌ند قات چلمی ره‌قبۆ‌وه
که‌وتۆته سه‌ره‌ک و وه‌ک شو‌ین پ‌ی‌ی شه‌یتانۆکه بریقه‌ی د‌یت! قۆله‌ چاکه‌ت
وا ره‌ق بووه، خه‌نجه‌ر نایه‌ری!

هه‌ر بابایه‌ خه‌ریکی دانانه‌وه‌ی فاقی خۆیه‌تی، سه‌هرپ‌وومه‌تی‌ان له‌سه‌رمان
شینو مۆر بووه، ده‌ستو په‌نجه‌ناسکه‌کانیان سوور سوور هه‌ل‌گه‌پ‌اون به‌ح‌ال
گازمالوکه^(۱) و ده‌نکه‌گه‌نمی فاقه‌کان ده‌گرن. له‌په‌ناو په‌سی‌و و سه‌رتیله‌ی
خانوه‌کان چاود‌یری فاقه‌کان ده‌که‌ن، داخۆ کامه‌یان به‌ختی هه‌یه‌ دانه‌ی
داوه‌که‌ی ده‌که‌و‌یته به‌ر ده‌ندووکی کیشکه‌یه‌ک! پ‌اله‌په‌ستۆی یه‌کتر ده‌ده‌ن،

۱. گازمالوکه: چیلکه‌دار‌یکی پ‌ینج سه‌نتیم در‌یژ و ه‌ینده‌ی قه‌له‌م‌یک ئه‌ستووره،
له‌به‌شی سه‌ره‌وه‌ی فاقه به‌ستراوه، دانه‌ی داوی پ‌تویه ده‌خ‌ر‌یت.

یه ک به یه کییک ده آئی: بیده نگ به له فاقه که ی من نریک بوته وه، ده ی ده ی هات هات، نایی یی! سل ی لی کړده وه! نی دی له چاوه پوانیدا هه لده لرزنو شه قه شه قی ددانیان دی.

نه ورپوړه ره و فیشیان له گه ل بووه، هیشتا ته جهل له ره ی خوی داینه بری بوو، سپو ساغ بوو، هیچ عه له می نه بوو، ناسه واری هیچ نه خوشییه کی پیوه دیار نه بوو، هدر له دوا ی هینانه دهر ی پیره بارگینه که ی مآلی خاره حه مه دی له ته ویله و گه یشتنه لای مندا له کان، هینده ی پی نه چوو بوو به شه پرمندا لیک، تیری به چه په ی تی بر نه کاو سه گ ساحیبی خوی نه ده ناسییه وه!

شه پره که له سه ر نه وه بوو، ژنه که ی خاره حه مه دی بارگینه که ی خویان له ته ویله ی دهر هیناو گه یشته راستی زبلدانه که، به هو ی نه وه ی بارگینه که هینده پیری بوو، هر چی ده ی خوارد هر سی نه ده کړد و وه ک خوی ده یه ینایه وه، به تاییه تی جو، چونکه گه ده ی نا کارا بوو، وه ک گه ده ی بارگینه جاحیل له کان نه بوو پاشماوه ی نالیکه هر سر کراوه که بیچیته وه و بیکات به قه رسه قول. هر که له زبلدانه که فیر کاندی و عهرزی داپو شی، نه و نالیک جو یه ی خوارد بووی، به حال زهر دی کړد بوو، به ساغی فرییدایه وه. ده تگوت دانی وه پیش مریشکان بکاو به گور پی وهریکا! نه وه ش له بهر ژه وه ندیی ریشو له و کیشکه پاساری و سوفه قیتو بوغازدا بوو، چونکه رزق تکی پاک و پوخته یان بو له و گور پی وهر کرابوو، هه مرویان له فاقه کان ته کینه وه و روویان له قونی پیره بارگینی کړد!

مندا له کان، به وه ی زور قه لس بوون! یه کیان، بیناگا له وه ی کوره که ی خاره حه مه دی له پشتییه وه راوه ستاوه، جنیوی به بارگینه که ده دا له بهر نه وه ی چاوی نیچیره کانی بو لای خوی راکیشا، ددانی ده جیره و بردن و هه تا ده نگی

تیدابوو به پڤهوه گوتی: ئەو بارگینه قۆتره پێسه که ی لیکردینهوه خوری، هە ی دایکه که ی خیت دەگیم، ئینشاللا ئەورۆ دەتپێ!

کۆرپه که ی خارە هه مه دیش، لای وابوو جێنودان به بارگینه که یان سووکایه تییه به خیزانو عه شیرته که یان، ئەو سووکایه تییه ش قابیلی قه بوول نییه و نه گهر له قه وچه ی نه داتهوه، ده که وێته به رتۆمه تی ترسنۆکی و بێباکیی له ئاست حورمه تی خیزانه که یان. له ناکاو کۆره مستیکی له خالیگه ی مندا له که راکێشاو، براهه که ی ئەویش له پشترا شاپێکی لێدایه وه له سه ر براهه ی خۆی کردهوه.

وای لێهات شه ره که به رفراوان بوو، ئاموزاو پوورزاش هاتنه نێو شه ره که و، هیچ مندا لێکی بێلایه ن نه ما بۆ نێو بێکردن، ئەسه حابه یی به نێو یه کتری وه ربوون. گه یشته ئەوه ی به رده قانیشی تیدابه کارهات، سه رشکانیشی لێکه و ته وه. هە ی له وه ی یه کێک تی بکاته وه و بکاته ئامانج! هه ندیکجار ئەوه نده له یه کتر نزیک ده بوونه وه، گه زه شیان له یه کتری ده دا، ده تگوت میراتی بابیان به ش ده که ن. باش بوو پیاوه کان هاتن و به بێ جیاوازی، هه ر مندا لێکیان به رچه نگه ی ده که وت شه قێکیان تیده سه رواندا!

له و چه ند پۆژه ی دوا یی، مله خرپه که ی ترسناک به روکی ناوچه که ی گرتبه وه. هه رکه سیک ده یگرت، یه کسه ر ده که وته نێو جیی. لێره له وێ چه ند که سیکیشی کوشت. نه خو شه که، له دوا ی مله خرپه که نه یده توانی هیچ بخوات، هه تتا لیکه ی نێو زاریشی پێ قسووت نه ده درایه وه. په ووف پۆلی پێنجه می سه ره تایی بوو، کورپه کی هه تا بلیی له به ردلان و په ووسووک بوو، زه ری که سی نه بوو، به هۆی زیره کی و نه رمونیانییه وه بوو یوه خو شه ویستی زۆریه ی خه لکی ئاوا یی. شه ره مندا له که م واهه بسو په ووفی تیدا بیت. به و

تەمەنە بچوو کە یەوێ بەناغە ی کە سایە تیپە کی جیاوازو تایبەتی بۆ خۆی داڕشتبوو. زۆر پێش تەمەن و زەمەنی خۆی کە وتیبوو، کۆری گچکە ی مائی بسوو، بە بەژنو بالا هەر چەندە وردیلە بوو، لێ، زۆر زیرەک بوو. لە قوتابخانە خۆشەویستی مامۆستاکانی بوو، لە مائی خۆشیان پێگە ی بە هیزبوو، وردە وردە قسە ی بە هەند وەر دەگیرا، ئە قەڵ و هەڵسوکەوتی وەک پیاوی گەورە بوو. پەتای ملە خرە، ترسیکی بێرەزای خستبوو دلی خەڵکییەو. گوندەکان دەستی دکتۆرو داودەرمانیان نە دەگەشتی، هەموو ئەوێ دەتواندرا بۆ نە خوش بکری ئەو بوو شەوێ بەرلەوێ نە خوش بخەوێ، سۆبە یەکی قشپلیان دادەخست، پشتی نە خوشیان لەبەر گەرمیی سۆبە کە سوور دەکردهو چەوریان دەکرد و بۆیان دادەمائی و پاشان گەرم دایان دەپۆشی.

مردنی رەووف، هەموو خەڵکی ئاواپی تاساندو ئەندامانی خێزانە کە ی و بە تایبەتی دایک و باوکی، وێران کرد. لە دەستدانی کۆریکی سێزە سالان ئاسان نەبوو، مەووقی بە ئیرادە ی دەوێست. لە گەڵ زریکە و فیغانی دایک و خوشکەکانی، لە نیو گوندی بوو بە غەلبە غەلبو تیکقێران. هەر بابا بوو بە حەپە سەنەو ئەوێ دیکە ی لە مردنی رەووفی ئاگادار دەکردهو. هەبوو لە سەر دیواری حەوشە پرا ملی خۆی درێژ دەکرد و هاو سیپە کە ی باخە بەر دەکرد.

مەلای گوندیش، شاقەلی کەوای لەبەر پشتینی ڕاکردو بە هەرداوان بۆ سەر تەرمی رەووفی بۆ ئەوێ رپۆرەسم چی پێویستە، بیکات. یەک دوو ئەسپسوار بەرپی کران بۆ ئەوێ هاواری مردنە کە بۆ خەزمە نزیکە کانی بنێرن. بۆ کاری هاواریان، بەزۆری ئەسپی خوشبەزو بە غار بە کار دەهێنران، پێیان دەگوترا (ئەسپی هاواری). زۆر جاریش بۆ هەوایی گرنگیش بە کاریان دەهێنران.

هاوار بۆ بردن، تهنها خزمه نزيكه كاني مردووی ده گرتوه.

له هه موو ماله كان، بۆ ئاماده كردنى شيوه غه ريبه، دو كه لى ئاگرو دوو به رزده بىتته وه. ئه و شيو لى نانه، بۆ ماوه ی سى رۆژ به رده وام ده بوو. له سه ر سىنى بۆ نيو پياوازو بۆ نيو ژنان به رپده كرا. له هه ركۆلانىكى گوندى، پياو، ژن، ميژمندا ل هه ريه كه و سىنييه كى خواردنيان به ده سته وه يه و بۆ مالى خاوه نمردوو و بۆ مزگه وتى. له به رده رگاي مالى مردووی، شينه ك ده گه پى بۆ ره ووفى جوانه مه رگ، نه سه رى دياره و نه بن، ره و پنينه وه، سه ر له قورپان، پرچ ده ره ينان. داىكى، جله كاني ره ووفى بۆن ده كاتو هه لى انده ته كي نى و سىنگى خوى بۆ ده كوتى، هه ر خوا ده زانى چ هه شرىكى ده كرد، كه س تواناي تى پرامانى نه بوو. خوشكه كانيشى هه روه تر، هه ريه كه يان كه لافه يه ك له پرچى خوى پنيوه ته وه و له قۆل و باسكيان هالاندووه. به نى نو كيان ته واوى ره و مه تى خويان ده ره ينانبوو، ته شتيك قورپان له سه ر سه ريان رۆكردبوو. داىكى كا كه ره شى، چاوه پروان بوو ژنى كا كه ره شى (بوو كه كه ی) بگه رپته وه مالى بۆ نه وه ی مال چۆل نه بىت، ئه و يش وه ك سه ره ژنيكى به ته مه نى گوندى، به شدارى شين و تازيه ی ره ووفى بكات. ژنى كا كه ره شى، ئه و دياريه ی چه ند رۆژ له وه پيش، ميژده كه ی به بۆ نه ی ده رچوونى كچه كه ی رۆسته مى ره چه مه تى بۆ كړى بوو، برده بووى بۆ مالى رۆسته مى، بۆ ده سته ووشى لى كردن بيدات به كچه كه ی، بۆ ئه وه ی دللى پىخوش بى و له سه ر خويندنه كه ی مكورتر بىت.

ژنى ره فعه ت ئاغاي، له و كاته ی به ره و تازيه كه ده رپشت، له رىنگا دياريه كه ی به ده سته ی ژنه كه ی كا كه ره شه وه بينى، له ده سته ی وه رگرتو ته ماشاى كردو هه نديك ئه و ديو ئه و ديوى كردو زۆرى پى جوان بوو، لى پرسی:

ئه‌وه له کویتان کپوهو بو کویسی ده‌به‌ی؟ ئه‌ویش ده‌لی: ئه‌وه کاکه‌ره‌ش له هه‌ولیریی کپوهو به‌بۆنه‌ی به‌یه‌که‌م ده‌رچوونی کچه‌که‌ی رۆسته‌می په‌حه‌متی، راپاسپاردووم له‌جیاتی خۆی ئه‌من بۆی به‌م.

ئاغازن تووره‌ده‌بی‌ت: جا ئه‌و کچه‌شی‌تو شووره‌که‌ینسی لۆ ئه‌وه‌ی ده‌بی دیاری‌ی ده‌یه‌ی! ئه‌وان هه‌ر فیریوون جلو‌چۆرو سیپالی کۆنه‌ی خه‌لکی له‌به‌رکه‌ن، فیری جلی نوییان مه‌که‌ن! ئه‌ویش ده‌لی: جلی ئاوریشم دلی پیسی بنیاده‌می ناشاریته‌وه، که‌سیک ئه‌گه‌ر هه‌ناوی په‌ژێ بی، جلو‌به‌رگ جوانی ناکات، به‌لام ئه‌گه‌ر به‌فر بوو، گونیه‌شی له‌به‌ردابی هه‌ر جوانه‌!

هه‌ر ژنیک ده‌هاته‌ تازییه‌که‌، بو‌گریاندنی زیاتری که‌سوکاری مردووه‌که‌و ژنه‌کان، چاوی ده‌گیرا بۆئه‌وه‌ی بزانی کامه‌یان له‌و سالداده‌ی که‌ له‌عه‌زیزانی خۆی له‌ده‌ستداوه، نیشانی ده‌کرد، بۆئه‌وه‌ی بیکاته‌زه‌خیره‌ی گه‌رپکی گریانندی ئاماده‌بووان. به‌که‌مجار ده‌ستی له‌ملی دایکی مردووه‌که‌ ده‌کرد، تیر ده‌یگریاند، به‌دوای ئه‌و ناکاره‌جوانانه‌ی مردووه‌که‌دا ده‌گه‌را که‌ دایکی زیاتر پیتی ده‌کولیتته‌وه، هه‌رچی ره‌وشتی به‌رزو جوانی مروه‌که‌کان هه‌یه، به‌مردووه‌که‌یه‌وه هه‌لده‌واسی، دوا‌یی هه‌ستی کرد ئاوی چاوه‌کانی خه‌ریکه‌چک ده‌که‌ن، ئه‌وجاره‌ده‌ستی له‌ملی خوشکه‌کانی ده‌کرد، به‌نۆره‌به‌هه‌مانشیوه، ئه‌وانیشی ده‌گریاندوه‌و برینی ده‌کولاندنه‌وه: له‌خۆتان بیکه‌سی، له‌خۆتان بابانۆترانی!

ئامانجیش له‌و نمایشه‌ ئۆینبازییه‌، به‌س ئه‌وه‌بوو خۆی وه‌ک دلسۆزترین تازییه‌باره‌کان نیشان بدا! ئه‌و جاریان رووی له‌و ژنه‌ ده‌کرد که‌ ماوه‌یه‌ک پیش، ئه‌ویش به‌ک له‌خۆشه‌و‌یشتانی له‌ده‌ست داوه، ئامیزی بۆ ده‌گرته‌وه‌و به‌ره‌و پیلی ده‌چوو، ده‌ستی له‌ملی ده‌کردو ده‌کورکایه‌وه، ئاوی مردووه‌که‌ی ئه‌وی

دههینا زمان: له فلانکه ست دېځم!^(١) دووباره هه موو ژنه کان وهک فیکه بڼ

عهلشیش بکهی، له قلوقلوویان ده داو دهیانکرد به لشمه لیشم!

ئینجا ژنیکۍ دیکه به سهر دوولکه یه ک وهلامی ده دانسه وه. نه وهی

سهر دوولکه ی کاریگه رتر بووایه، به چاوی ریزه وه تماشا ده کرا. نه ویش به

دوای شه و پینه لدانو ده سته واژانه دا ده گه را که گورچکبرو ناخه ژن بوو.

سهر دوولکه ی گریینه ر له تازییه کاند ا شه زار شه و زاری ده کرد. ده سته ده سته

ژنی حهوت گوندی ده وروبه ر به جلی سهرتاپا ره شه وه له گردولکه و ناسوگه کان،

وهک ره وه قمل به ره و تازییه که ده هاتن. به شداربووی تازییه ی ژنان، به زوری

ژنه له زگ وه سته وه کانو ژنه به ته مه نه کان بوون، له تازییه که کومه ل کومه ل

ده وریان له یه کتر ده داو جوخینه یان ده به ست. هه ریه که و باسیک، هه ریاسه ی

له ناواژنک، نه وهی ده یلین نایلینه وه، باسی عه رشو قورشی ده که ن، وهک

له وه پیش شه و گریانو فیغانه هه ر شه وانیش نه بووین!

- بووک درهنگ له خه وی هه لده ستی، کوره که م بوته عه بدی ژنی!

- کچی له وه تای شه و ژنه ی هیناوه، ژنه گه وره که ی به جاره کئی فه را موش

کردییه.

- میړده ملپانه که ی بوته عه بدی، شه ش تاکبازنی زیری بو کریوه، به خوی

بازنه کان ناهیننی!

- به مهرگی شه و شه ولادانه م شه و داو و ده رمانه ی نه کات، سه گ بیزی نایه

ته ماشای بکات!

١. له فلانکه ست دېځم: بڼ مردوویه ک ده گوتړی که له وه پیش مردووه، به

مه به ستی وه بیر هینانه وهی خاوه نه که ی.

- بە خوای ئەو پیاوێ لەوەتای چۆتە تەمەنەو، جەرگی کۆلیوم بە جاجیری
وا نەبوو.

- دەلێسی نان لە مائی بابی دەست ناکه‌وی، ئەو مێرده‌ هەر نازو شەقی
دەدات!

ژنە میهرەبانو سەلارو بێ قسەو قسەلۆکەکانیش، دەستیان لە ئەژنۆیان
وەردینزو بەراستی هاوبەشیی خەمی خاوەنمردوون، کە دانیشتون، مەتح و
زەمبی کەس ناکەن!

ئەوڕۆژە بەلقیس، هەرچەندە لە گوندیکی دیکەرا هاتبوو، دەیویست شینی
مێرده‌کە ی خۆی لە تازیە کەدا نوێ بکاتەو. لەوەتای مێرده‌کە ی کۆژا،
تازیە نەدەبارد!

بەلقیس شۆڕەژنیکی هەتا دەست هەلینی کەلەگەتو چاو و برۆرەش بوو،
لە جوانی، هیچی بۆ کەس نەهێشتبوو! هەر دەلەازی لە گەل چۆ ژووری، چاوی
هەموانی چۆ سەر! ئەو ژنانە ی بەلقیسیان دەناسی، لە هۆرژنی گریانیا داو
سەد جاریان مێرده‌کە ی لە پەووفی خست! هەرکە گریان دامرکایەو، یەک لە
دوای یەک دەچوونە بن هەنگلی بەلقیسی و پاسپاردەبارانیا کرد، هەریە کەو
بۆ پیاویک کە مێردیان پێبکا چ بە ژن یان بێ ژن. داواکارەکان هەمەجۆر
بوون. ناخ مێش، لە هەنگوینی دەهالی! بەلقیس بۆ هەموویان یەک وەلامی
هەبوو: هەرکە سیک تۆلە ی مێرده‌کە ی بکاتەو بکۆژی مێرده‌کە ی بکۆژیتەو،
مێردی پێدەکات.

ژنی دەمەه‌راشی بەدگۆی بەروالەت داوینپاک، زوو یە کتری دەدۆزنەو، کە
زمانیان لە زەم و زەمکاری، کەسی لێ دەربازنابی: کچی ئەو کەنگی تازیە!

ئهوی دیکه ده‌لی: ئه‌یه‌رۆ بابانت شیوی، خو شه‌رمی نه‌کرد، له‌ کنه‌خوی کوری
مردووه، تیروپری نانخوارد، چهند دل‌ه‌قو بی‌ه‌حمه! یه‌کی دیکه: ته‌ماشای ئه‌و
خوشکانه‌ی، له‌ حریته‌حریتی خویان ناکه‌ون، هه‌ر ده‌لیی براشیان نه‌مردووه،
ئه‌من برام مرد دوو سالان نه‌ بنیشتم جووی نه‌ سه‌ری خۆم له‌ خه‌نه‌ی نا،
ئه‌لعانیش که‌س ددانی نه‌بینیم!^(١) ئیستا دنیا زۆر بی‌ه‌حم بووه! به‌وانه‌ش
ده‌لێن خوشک! له‌ کنه‌خۆ برایان مردووه، ئیستاش دوو داوه‌ پرچی خویان بۆ
ئه‌و برا جوانه‌مه‌رگه‌یان ده‌رنه‌هیناو دوو چه‌په‌لۆکیان له‌ روومه‌تی خویان نه‌دا،
شوینیکی خویان نه‌رنیه‌وه!

پیس گه‌رم داهاتوون! هه‌ی له‌وه‌ی زووتر بیته‌ نیو قسان. هه‌بوو له‌تاو ئه‌وه‌ی
که‌لینیان نه‌ده‌دا قسان بکا، به‌ نقورچان له‌ رانی ژنه‌که‌ی ته‌نیشتی خوی ده‌دا
بی‌ده‌نگ بیته‌ گوتی بۆ شل بکات، به‌لام ئه‌و هه‌ر به‌رده‌وامه‌و نۆره‌ی نادا به
که‌س! به‌لام خو‌ ده‌بی سه‌ره‌داوی بابه‌تیکی سه‌رنج‌راکیش ده‌ست پێبکات:
ئه‌من له‌ بن بالی خودایمه، نامه‌وی غه‌یبه‌تی که‌س بکه‌م، چونکه‌ فیتنه‌ی
لێده‌که‌وتته‌وه! که‌ ناوی فیتنه‌یان گوتی لێبوو بی‌ده‌نگ بوون و، ئه‌و، ده‌ستی
پێکرد: ده‌لێن بووکی فلانکه‌سی په‌رۆکه‌ی سوور نه‌کردیه‌و هه‌ر له‌ مالی بابی
ژن بووه، بابانی به‌ قورپی بگیری! نه‌گه‌ر له‌ رپی سه‌راویش خۆی باده‌دا، ده‌لیی
مه‌ری به‌ دامین و به‌رۆکه‌ خۆی ده‌له‌نگین! وه‌ک نه‌بای دیبۆ نه‌ باران.
هینده‌ چاو و پرووی قایمه، به‌ زمانی من نه‌بیته‌، خوايه‌ به‌ خوای که‌س له‌ زمانی
منی نابیستی! خوايه‌ به‌ غه‌یبه‌تم بۆ نه‌نوسی!

١. که‌س ددانی نه‌بینیم: کینایه‌یه‌ به‌ نه‌کردنه‌وه‌ی دهم بۆ قسه‌کردن و، به‌تاییه‌تی‌ش
بۆ پێکه‌نین.

تاقمە ژنی وا ھەبوون خەونی چەند سأل لەو ھە پێشیان بۆ یە کتری دەگیرایەو ھ. ھەمووشیان دەیانگوت: ھەر مندال مندال بووم ئەگەر بە مێردیان دام، لەنیو مندالان مووروانیم دەکرد!

لە باری سەرەو، سەرەژنی سەر بەھیزار دانیشتون، نیو نیو بە دەنگێکی بەرز داوا لە ژنەکان دەکەن: ناوی خۆی بێنن! ئێرە تازیمانە، توخوا ژنێنە بێدەنگ بن! ھەندیک ژنی کامل، بێ خۆدەرخستن ھەلەسوورپن، نایانەوئ خاوەن تازە، لە خزمەتو کەمنەھێنانی نازو چیشت، شەرمەزار ببی، بە پرویەکی خوش پیشوازی میانان دەکەن بەرپیان دەکەن. پێیانەو دیاربوو ئەوان بەراستی بۆ یارمەتی و ھاوخمی و بارسووکێ خاوەنمردوو کە ھاتوون نەک بۆ مەجلیس گەرمکردن و زەمو قسە و قسەلۆک. قۆلیان لە کاری ھەلمالیو، ھەریەکیان خۆی بەرپرسیار و خاوەن تازە دەبینی.

٢٦

به لقیس، پییه وه دیار نه بوو میردی کردیه، یه کیک نهیناسیبا دهیگوت
 کچه! که زیه کانی له پشته وه له پشتینی به ره و خوار بوو، هینده در ژبوون.
 هه موو خه لکی ناوچه که دهیانگوت: به لقیس جوانترین ژنی گونده کانی
 دهشتی هه ولیرییه، له سه ره چاری کوژی دابنی پروونی ده کاته وه. که له
 حه وشه دههاتو ده چوو، به کچیکی جیحلی ماله بابان ده چوو. که میرده که ی
 کوژرا، نه وهنده ی بو گریا، نه گهر تاقه یه ک مردوو به گریانو شیوهن زیندوو
 ببایه وه، ده بویه میرده که ی وی، یه که م کهس بویه که ده ژبایه وه، نه وهنده ی
 بو گریا! وای لیها تبوو، مندا له یه ک سالانه که ی راهاتبوو، به دهنگی گریانو
 لاوانه وه نه بویه خه وی لینه ده که وت! به لقیس، هه م ده گریاو هه م سه ردولکه ی
 ناخهه ژینی به ئاوازیکی غه مناکه وه بو میرده که ی ده گوت. له دوا ی میرده که ی،
 سه رافه تی کاری کشتوکالو ئاژه لداری گرتبووه نه ستو، وای به سه رهاتبوو به
 روژ خه ریکی کاره کانی بوو، شه وانیش گریانو لاوانه وه بو میرده که ی. نه وهنده
 غه مگین به سه ره تفه نگو ره ختو رانکو چو غه و خه نجه رو نه و جلویه رگانه ی
 که له ناو بو خچه یه کی گولداردا هه لیگرتبوون، ده گریا، که م کهس هه بوو توانای
 گوئی لیگرتنی هه بیته! له وانه ی روژیک به لقیسیان بینیبیت، که م کهس

مابوو له پیاوی بهژنو بیژن، خه‌لکی لسی رانه‌سپاردی می‌ردی پی‌بکات، هه‌ر هه‌مووی په‌تده‌کردنه‌وه. زۆر جار، له‌و کاتانه‌ی هی‌وڕ ده‌بۆوه، له‌ فکرا‌نرا ده‌چوو، له‌ گه‌ڵ خۆی ده‌دواو پرس‌سیارگه‌لیکی له‌لا دروست ده‌بوو: ئه‌و که‌سه‌ی یه‌کیک ده‌کوژێ، خۆیشی یه‌کیک له‌ ماله‌وه‌ چاوه‌پ‌ئیه‌تی، ئه‌گه‌ر ژنی هه‌یه‌ له‌ دوا‌ی ئه‌نجامدانی کوشتنه‌که، ژنه‌که‌ی خۆی له‌ نامی‌ز ده‌گرێ؟ مندا‌له‌کانی ما‌ج ده‌کات؟ هه‌ستی خۆشه‌ویستی ده‌مینێ؟! تام له‌ خوا‌رد‌زو خوا‌رد‌نه‌وه‌ ده‌کات؟ نایا پی‌که‌نینی بیرنا‌چیت‌ه‌وه‌؟! چیس‌ر له‌ بۆنی یه‌که‌مبارانی سا‌ل وه‌رده‌گرێ؟ بۆنی نان ده‌کات؟ له‌ گه‌ڵ جۆلانی کچۆله‌کان د‌لی جۆلانه‌ ده‌کات؟! ئه‌تۆ ب‌ل‌یی شه‌وان له‌ سه‌ربان له‌ سه‌رپ‌شتی راب‌کشی و له‌ ر‌یی کاک‌یشان مان‌گو ئه‌ست‌یران راب‌مینێ؟ تۆ ب‌ل‌یی قات‌یل، هه‌زی له‌وه‌ بی‌ت به‌یان‌یان ده‌رگای کولانه‌ی مریش‌کان بکاته‌وه‌و دانیان به‌ به‌ر ر‌ۆبکات؟ تۆ ب‌ل‌یی هه‌ستی بۆن‌کردنی خه‌ناوکه‌ قه‌نه‌فرو سین‌گو به‌ر‌ۆکی دا‌کی و بۆنی ئاره‌قه‌ی کار‌کردنی باب‌ه‌ حه‌ل‌ل‌خۆره‌که‌ی مای‌یت؟! ئه‌دی ئه‌تۆ ب‌ل‌یی ب‌کو‌ژ، ر‌ۆژی جه‌ژنی که‌ ده‌بینی یه‌ک له‌ خ‌یزانه‌که‌ی له‌ سه‌ر نانی ج‌یژنی ئاماده‌ نییه‌، بیر‌ی ب‌کات؟!

به‌لق‌یس، به‌و چ‌یرۆکو‌و داستانه‌ نه‌بی که‌ تی‌یاندا ب‌کو‌ژ به‌ س‌زای خۆی ده‌گه‌یی و تۆله‌ی لی‌ده‌کرایه‌وه‌، وه‌ر‌ه‌زی به‌ هی‌چ نه‌ده‌شکا! به‌لق‌یس، له‌ چاوه‌پ‌روانی که‌ سین‌کدا یه‌ تۆله‌ی می‌رده‌که‌ی بۆ ب‌کاته‌وه‌، له‌ به‌رام‌به‌ریشدا خۆی له‌ قه‌به‌ر ب‌کات و لایه‌قی ئه‌وه‌ بی‌ت بی‌ته‌ نی‌و پی‌خه‌فی می‌رده‌که‌ی. هه‌موو هۆشی له‌ لای ب‌ینی م‌ه‌رگی ئه‌و که‌سه‌یه‌ که‌ هه‌موو ژیا‌نی و‌یران‌کرد!

دا‌یم غه‌م‌بار و د‌ل‌ش‌کاو، چاو به‌ فرم‌یس‌ک، خه‌و له‌یز‌راو. شه‌وه‌های شه‌و تاوه‌کو یه‌که‌م تی‌ش‌کی خۆ‌ری به‌یان له‌ ده‌لاقه‌ی ژووره‌که‌ی‌را ده‌که‌وته‌ سه‌ر ج‌یی

خهوتنه کهی، هەر بیدار بوو. خهیاڵ و خهونی شهوانهیی، وهک تهم و تارمایی ههموو شته کانی لئی تیکهڵ دهکردو، کهسیش ههستی بهوه نهدهکرد، لهنیو بهلقیسدا دوو بهلقیس ههمن دهستیان له تیتکی یهکتر ناوه، هەر بهلقیسهیان دهیهوئ بهلقیسه کهی دیکه به دواي خویدا په لکیش بکات: بهلقیسینک، نهو کاتانهی بهناگابوو، دهکهوته ژیر فشاری رق و تۆله و توورپهیی وهرگرتهوهی خوین! بهلقیسینکیش، لهو کاتهی که شهو رادهشکا، له بهینی خهو و بیداری، نهو شهوه خوشانهی رابردووی، بهروکیان دهگرت، نهستیره به رهوه دهپژانه سینهو بهروکی، ههزی دهکرد تا خهو دهیباتهوه خوی له ژیر تریفهی مانگدا بشوا. کارته کانی بنمیچی ژووره کهی، یهک یهک له بهرچاوی خهوالووی دهبوون به پیاوی سینگ کولکن! لهو کاتهی که خۆر ههڵدهکشاو بانگی رادههیشه بونهوه رهغه مگینه کان، بهلقیسی نه ریته باوه کان، جارێکی دیکه جاری ده دایهوه: تا تۆلهی میرده خوشه ویسته کهم، بابی کوره تاقانه کهم نه سیندریتهوه، له خۆ خوش نابم، رۆژبازاری قیامهتی له سههر پردی سیراتی دیتو یه خهم دهگریو لینگه ری بپه رمهوه! نا نا ویزدانم ریم پینادا کوره تاقانه کهم له ژیر سیبه ری زربابی گه وره بیته! مه گهر نهو که سهی تۆلهی بابی بکاتهوه، دهنه کهس بوئ نییه بیته نیو جۆ و بالینگانم!

له دواي نهو ههموو راسپاردانه، بو ههموان وهلام یهک پرسته بوو: ههر که سیک خوینی میرده کهم بستینیتهوه، میردی پیده کهم، دهنه، ههتا نهو رۆژی کهزی سهپی دههونمهوه، کهس سههری خوی له گهڵ من له سههر یهک سههرینی نابینی!

باپیر، شوفیری لۆرییه کی عهنته پناشی سوور بوو. رۆژیک، چهند که سیکی

خاوەن زەوی دەیانەوی زبلی سەر گوفە کی گوندەکان بکێشنەو و بۆ زەویەکانیان، بۆئەوێ بەپیتو بەبرشت بن. لەگەڵ باپیری پێک دەکەون چەند کاروانێک زبلیان بۆ بێنن. لەو پۆژەدا دەست پێدەکا که دەچنە ئەو گوندە مائی بەلقیسی لێیە. دواى ئەوێ باپیر لۆرییە کەى ئاوقای زبڵدانە کە دەکات، کرێکارەکان خەریکی بارکردن دەبن. باپیر لە پێشەوێ لۆرییە کە دانیشتبوو، لەناکا و نیگای دەکەوێتە سەر بەژنو بالای ژنێک، پاشۆلێک زبلی لە بەرامپیلە کە پرا هینابوو بیرپێژی. باپیر یە کسەر دلی دەچێتە سەری، ئوقرەو حەجمینی نامینی، بەلقیسیش بێئاگایە. باپیر بالایە کی بەرز، سوورو سەپی، هەتا بلێی جوان، دوو چاوی قاوویی رەشباو، ئەهلی کەیفو سەفاو جوانپەرستو دنیایی، هیندە قۆشمەچی و زمانێکی فریودەرانی پێوێ، کەم کەس لە چەنگی پزگاری دەبێت! بەهۆی ئەو تایبەتمەندیانەى، برادەرەکانی پێدەلێن باپیر سێبەندی^(۱). لەنیو لۆرییە کە پرا، لە ئەندامو لەشولاری بەلقیسی ورد دەبێتەو، لسی، هەرچەندی دەمو چاوی لە جامی پێشەوێ لۆرییە کە نزیکتر دەکاتەو، هەلمی زاری، شووشە کە زیاتر تەلخ دەکات و باش نایەنگیوی. پۆژی دواتر، باپیر خۆی پێکپۆش دەکات، نیگای لە نیگای بەلقیسی دەتالقی، وەک هەلۆ رۆبێتە کێشکەى، تێکێدەشکێنن، قەلەمی دەستو پێی دەشکێ و، ناشق و گرفتاری دەبن.

باپیر کەوتە سوورای وردەکاریی ژیانو رابردووی بەلقیسی و جی و پێو پێگەى کۆمەلایەتی. کە زانی بێوژنەو تاقە یەک مندالی هەیه، هیندەى دیکە پۆچوو نیو بیرکردنەو بۆ ئەوێ بە هەرنخێک بێ بەدەستی بێنن.

۱. سێبەندی: ساخته‌جی، فیلباز، قۆلپ.

کهوته پرسیارکردن له سهر مهرجهکانی بهلقیسی. باپیر دهیگوت خوشم نازانم له دواى نهوهی چاوم له چاوی چهقی، چۆن کۆتایی به ژبانم نههیناو نیستا زیندووم! باپیر، لهگهڵ دلّی خۆی ده‌دواو به‌لّینی پیده‌دا که ههرچی ده‌بی، نابیی ده‌ستبه‌رداری به‌لقیسی بیبی!

به‌لقیس هه‌موو شه‌وینک، له‌و کاته‌ی که شه‌و راده‌شکێ و خه‌لک له شیرینه‌خه‌ودان، سه‌ری سندوقه‌ دارینه‌که‌ی، که به‌ ته‌نه‌که‌یه‌کی ره‌نگاوهره‌نگی ته‌نک پرووپۆش کرابوو، به‌ بزما‌ری وردیله‌ی زه‌ردی سه‌ره‌پان بزما‌رکوتو نه‌خشینه‌درا‌بوو، وینه‌ی دوو بو‌راقی له‌ به‌رامبه‌ر یه‌کتر تیده‌ابوو، هه‌لده‌دایه‌وه. تایبه‌ت بوو به‌و که‌لوپه‌لانه‌ی له‌ می‌رده‌که‌ی به‌جی‌ما‌مبوو: تفه‌نگیکێ پر‌نۆی کور‌تی سه‌رتۆپی خانه‌پان، قوته‌پر‌نۆیان ده‌گۆتێ، باریکایی قۆندا‌غه‌که‌ی، تۆقی تیل با‌زنی زیوی تینکرا‌بوو، چوار ره‌خت فیشه‌کی نه‌سلّی وه‌ره‌مانی، و، قایشی خه‌ریته‌کان له‌ قایشی هه‌مه‌دانسی بوون، خه‌نجه‌ره‌کی ده‌بانسی جه‌وه‌ه‌دارو ته‌زی‌یحی زه‌ردی کاره‌با، بو‌خچه‌یه‌کی گۆل‌داری په‌مه‌یسی جل‌وبه‌رگی تیده‌ابوو، له‌ قه‌پر‌غه‌ی لای پاس‌تی سندوقه‌که‌، ده‌ستیک پانک‌و‌چۆ‌غه‌ی مه‌ره‌زی گور‌گه‌یی و پشتینی مه‌خمه‌ر، جۆته‌هه‌وری سو‌رو به‌له‌کی‌چی مه‌ره‌زی گۆل‌ینگ‌دار، په‌سته‌کینکی مه‌ره‌زی به‌خو‌ین و قیسی پاکه‌ت و شقارته‌که‌شی هه‌لگرتبوو. هیچ یه‌ک له‌ که‌لوپه‌له‌کانی هاوسه‌ره‌که‌ی نه‌به‌خشیبوو، وه‌ک وه‌فاداری و بیره‌ه‌ری هه‌لگرتبوون.

له‌لا‌که‌ی دیکه‌وه، باپیر دیمه‌نی نه‌و بی‌وه‌ژنه شو‌خ‌وشه‌نگه‌که‌وتبووه خو‌نیه‌وه. هه‌ستی ده‌کرد به‌رو‌حیدا رۆده‌چ‌نو هه‌ناوی ده‌که‌ن به‌که‌لاوه. شه‌و و رۆژ له‌ فکری نه‌وه‌دا‌بوو له‌ چ رینگایه‌که‌وه ده‌ستی به‌و ئاوی حه‌یاته‌ پابگات!

هه‌زارو یه‌ک بیروکه‌ی به‌می‌شکیدا ده‌هات، هه‌ر هه‌موویشی ره‌تده‌کردنه‌وه. کاتیک ده‌گه‌یشته‌بنه‌ست، ده‌که‌وته‌سه‌رزه‌نشستی خۆی: ناخر پیم‌نالیی ته‌تۆ چ‌سی‌به‌ندیکی نه‌گه‌ر نه‌و کاره‌ت له‌به‌ر عاسی بیت، هه‌قه‌پاشناوی سی‌به‌ندیت لی‌وه‌ر‌بگیرته‌وه، ناوت بیته‌بایره‌گێژ!

چیرۆکی بابیره‌ل‌قیس، نه‌سه‌ری دیاره‌و نه‌بن. بابیره‌نوقمی خه‌یا‌لاتی خۆی بووه، هه‌رچه‌ند ده‌کۆشی‌و سه‌ردینی‌و سه‌رده‌با، نازانی کێ راب‌سپیری‌بو لای به‌ل‌قیسی‌دلی به‌ده‌ست‌بینی. بو‌نه‌وه‌ش ده‌بی‌متمانه‌لای به‌ل‌قیس به‌هیز بکا. له‌ناکا‌و په‌نجه‌گه‌وره‌ی خۆی گه‌ست، شتیکی گرنگی وه‌بیر‌هاته‌وه، نه‌و پیره‌ژنه‌ی هاته‌وه‌یاد که‌جاریک نی‌وله‌پی خویند‌بو‌وه‌و فال‌ی بو‌گرت‌بو‌وه. نه‌و گه‌وه‌ره‌مه‌گه‌ر هه‌ر له‌رینگ‌ای نه‌و پیره‌ژنه‌وه‌به‌ده‌ست‌بینی. ناخر هاور‌پیکانی هه‌ر وا له‌خو‌رایی نی‌یه‌پیتی ده‌لین بابیره‌ندی! هه‌پیتی لی‌کرد بو‌لای نه‌و پیره‌ژنه‌ی قاوه‌ی ده‌گرت‌وه، به‌ری ده‌ستی ده‌خویند‌وه، کاری پیناوی^(۱) ده‌کردو جار‌جار ده‌بوو به‌به‌ربووکیش، به‌نامه‌خیل ناسرابوو.

نامه‌خیل، زۆر له‌بابیری سی‌به‌ند‌یتر بو‌وا بو‌یه‌رایسپارده‌لای به‌ل‌قیسی. پیره‌ژن له‌خۆشیان‌وریت‌ه‌ی‌دی، نه‌و کار‌ه‌ی‌هه‌ر پی‌ئاو‌خوارد‌نه‌وه‌بوو، چون‌که‌زۆر ته‌له‌ی زه‌مان‌ه‌ی به‌کلکی ته‌قاند‌بوو. هه‌ر بو‌جوانی‌و ده‌رکه‌وتنی‌ددا‌نه‌کانی پیشه‌وه‌ی له‌کاتی پیده‌که‌نی، به‌شی پیشه‌وه‌ی ددا‌نه‌کانی سه‌ری‌و خواری کیف‌زێر کرد‌بوو. له‌نی‌وه‌راستی لی‌وی خواری‌را تا‌سه‌ر چه‌ناگه‌و له‌و‌ش‌ه‌وه‌بو

۱. پیناو: پلکه‌پیناو، ده‌لال، نه‌و ئافره‌ته‌ی له‌کۆندا به‌شی‌وازی خۆی، نی‌وانی کچ‌و‌کو‌پیک‌یان‌ژن‌و‌پیاو‌یکی‌پیک‌ده‌خست. قسه‌و‌راسپارده‌ی‌یه‌کی‌کیانی‌بو‌ نه‌وی‌دیکه‌ده‌برد.

سەر قورگ و قۆلتی گەردنیتی، کوتابوو، چەناگە ی کردبوو بە دوو بەشەو، لە هەردوو بەری هیڵە کەش دوو ریز خالی وردو کوتراو نە خشیندرابوو.

گیرفانە کانی پر لە خەتۆتە و کشتە کو حەوتدەرمانە و قوزە کە مەتیار بوو. ئەنگۆستیلە کانی دەستی، سەریان بە نقیمی رەنگاوەرەنگ گیرابوو. لە کاری پێناوەتی و بەیە ک گەیانندی ژن و پیاو، بێهاوتابوو، کەس باشاری نەدەکرد. خەلکی دەیانگوت: چەند ژنی بە مێردی لەبەردۆلی پیاو کە ی رەش کردبوو و بە تەلاقدانێ دابوو. خەلک سۆیندیان دەخوارد بە چاوی خۆیان دیویانە دەنکە جۆی بە دیواری هەڵبردوو! تەسبیحیکی سەدو یە ک دەنکی رەنگشینی لە گەڵ هیڤووە نووشتە یە ک، راستو چەپ حەمایل کردبوو. ئامە خێل هەمیشە گیزانیتیکی تیزی لە گیرفانی بن کەویێ کەیدا بوو بۆ خەتە نە کردنی کچان. دانیشتوانی زۆریە گوندە کانی ناوچە کە، بۆ خەتە نە کردنی کچە کانیان پروویان دەکردە مالی ئامە خێلی. کچ لێی تۆقیببون، نە ک تەنها کچە کان، ژنە گەورە کانیش لێی دەترسان، ناخر ناھەقیان نەبوو، ئامە خێل میتەکی دوو نەوێ ناوچە کە ی بریبوو، لە گەڵ بینینی ئامە خێلی، هەر ژنە و نازاری خەتە نە کردنی خۆی وەبیر دەهاتەو!

وای پیشان دەدا کە بەرپێکەوت رینگای کەوتۆتە ئەو گوندەو لەو گوندە شادا ئەو ماله. بە دەم بیسمیلایە کی درێژەو: بیسسسسسسسمیللا، بە دەستی من نەبێ بە دەستی عەیشی و فاتمان بێ! لەو کاتەدا بەلقیس لە نیوێندی حەوشە ی جلی لە سەر تەنافی هەڵدێخست. یە کە مجار، کە هیشتا پروو خساری میوانە کە ی نە بینیبوو، تەنها گوێی لە دەنگە گرو پیاوانە کە ی بوو، بۆیە بە دەم دا پۆشینی دەریپێه شووراوێ کە ی، سێ جاری فەرموو فەرموو لێکردو دەستی بەرەو ژووری

راداشت بۆنەوہی بە درەقەو رینماییی بکات. بە لām نامە خێل گوتی: یاخوا پرووت سپی بیت کچە جوانە کەم، خوا مرازت حاصل بکات و ئاقیبەتت خیریبت! دەیزانی ئەگەر بە کچ بانگی بکات، خانە خوینیە کە ی وە ک هەرژنیکی دیکە، دلخۆش دەبیت بەوہی کە هیشتا پییەوہ دیارنییە میردی کردووہ وەکو کچ خۆی نیشان دەدات! گوتی: کچە جوانە کەم دەمەوئ دەستنوئژئ بشۆم، چونکە بئ دەستنوئژ پی ناخە مە هیچ مالیکەوہ، نەبادا خێرو بەرە کە تی لی هەلبگیرئ!

لە دوا ی دەستنوئژو چوونە ژووری، داوا ی سینییە کی کرد. بەلقیس بە پەلە بو ی هیناو لە بەر دەمی داینا، پیرەژن دەستی لە گیرفانی بن کەویتی مەخمەرییە کە ی پۆکرد، جۆرکیکی چەرمی بە نیفۆی دەر هیناو، وە ک هەموو جارەکانی دیکە، گوتی: ئەو جۆرکە لە چەرمی کورە بە شە دروستکراوہ. نیفۆی جۆرکە کە ی شلکردووہ هەلیتە کاند، چەند جگەو ددانە گورگ و رپویی، لە سەر سینییە کە پرووکرد. جگە کە ی لە نیوہ پاستی سینییە کە داناو چەند جارێک ددانەکانی بە دوا ی یە کتردا لە دەوری جگە کە خولاندەوہ، لە ناکاو جگە گورگە کە ی بە قایم لە سینییە کە کوتا و گوتی: ئەو گوندە ی لای خۆرەھە لاتئ ناوی چییە و رپگای بە کوئدا بۆ دەچیت؟! بەلقیس ناوی گوندە کە و رپگاکە ی پیگوت و پرسی: پوو ری ئەوہ بە دوا ی چیدا و ئلی و چیت لی ونبووہ؟ نامە خێل بە نەغمە یە کی گریاناوی گوتی: کچم چیت لی بشارمەوہ، بە دوا ی جەرگم، بە دوا ی کورە تاقانە کەم، کورە بە دین و ئیمانە کەم کە و تووم! چەند پۆژە، چاوی دایک کۆرەبی رۆلە، لە داخی ئەو جیرانە نوئژنە کە رو تاریکولسە لاتە سەری خۆی هەلگرت! کورە شیرینە کەم دە یگوت: مە لای گوندی گوتوو یە تی: هەرکە سییک جیرانە تی نوئژنە کە رو تاریکولسە لاتئ بکات، نە نوئژی بە بەر دە کە وئ و نە رۆژووی بۆ

دهنووسری! نیمه خیزانیکی پروو له خواین، بهس له بهر نویره کهم پرووم له مالی
 نیوه کرد! له ناکاو منداله که ی به لقیسی به ناگا هاتو گریا. نامه خیل خوی
 له ناشاره زایی دا: نهو منداله نی کییه؟ به لقیس گوتی: کوری منه. نامه
 به سه رسوورپمانیکی ساخته کارانه وه: هیچ پیته وه دیارنییه میردت کردبی، یان
 دهته وی پرووری خۆت فریو بدهی؟! نیدی سه ری قسان بووهو بابته گهرم بوو،
 ده رده دلّو گازانده له پروژگار، یه کتریان پرسیارباران کرد. دواي نه وهی گرتی دلّی
 خویان بو یه کتری کرده وه، هاتنه سه ر هوکاری شوونه کردنه وهی به لقیسی، که
 نه وه کاکلی مه به سته که یه!

نامه گوتی: نه من پیانیکی زور نازاو به ده ستوقام پی شک دی، پشت
 له شیري ناکا، ده سترپش، به ده ستوبرد، زه لام کوشتنو ناو خوارنه وهی پی
 یه که! مه گهر نهو پیاهو له توانایدا بیت، بچینه ژیر باری مه رجه قورسه کانی
 توره! جا، چه نده به وه جو ره شیده، دوو هیندهش جوان و نه جیه! به مه رگی
 کو ره تاقانه کهم، هینده ی داوه پرچه کانی منی، پیاهو کوشتون! بایر!... نهو
 داوا کاربانه ی تو هه ر به بایری مه یسه ر ده بی! لهو گوندانه ی کنه خو مان
 مندالی پی ده نوین! باوه رناکه م روسته می مازنده رانی هینده ی وی زه لام
 کوشتب! که چی ناوا ناوی ده رکردوه. نه من هیچ نالیم کچی خو م، نه گهر به
 خۆت مه یلت هه یه بجمه وه بایری ده نیرم بیته کنت، قسه و قه ولو قه راری
 خۆتی له گه ل بیرینه وه، حه زده که ی پی بلّی کو تخای حه وت گوندانم بو بکو ژه،
 هیچی له بهر عاسی نابی. به لقیس گوتی: چوزانم! ناخر هه ندیک چوزانمی
 ژنانه، به لّی لیده تکی! نامه خیل گوتی: کچی خو م نه وهی نه تو لّی ده گه ری
 بایره بایر، دلّیاشم نه گهر یه کتری ببینن هه ردو وکتان یه کترتان به دلّ ده بی!

ئامە، ئەوئەندەى لەبەر بەلقىسى خۆئندو ئەوئەندەى بە پىاوپچاکی و نازايەتى و بەخشنەى باپىرىدا ھەلگوت، دەتگوت ھەر لە ئەزەلەو ھەمدا باپىرى ھەك فريادەسىكو موعجيزەىە ك بۆ بەدەيەنەنى ئامانجەكانى بەلقىسى دروست كرىيت! بەلقىس، جارجار پووشكەى لە ھەرزى ھەردەداو دوو دلى و دله پراوكىتى پتوھە دياروو، لە بەينى شك و يەقىندا، لەبەينى ئەوئەى ئايا ئەو پيشنيارو رپنونيكرنە خىرى پتوھەبى يان شەر! بەلام ئامە خىل بە ھىچ شيوھەك بواری بىرکردنەو ھەريارى پينەدەدا. لەگەل قسەكانى، ھەرجارەى بەقونەخشكە زياتر لىي نزيك دەبوو ھەك ئەو ھەيدارى بكاو، دەستىكى لەرانی دەدا، بوئەوئەى لەنىو گىزاوى بىرکردنەو دەريپينى و ناچار ھەو ھەريارى بكاو كە ئامە خوى، مەخسەدەتى و لەميشكى ویشدا بىچەسپينى.

ھەژدەر ھەژدەر قسەى لە زارى دەھاتنە دەرى. لەو كاتانەى دەھات قسەى لىي بپرى، ناچار ئەو بوشايەى بەبى بۆنەو، بە پتەھەدانو تارىفى بەلقىسى، پەردەكردەو: ئەتۆ ژنىكى فامیدەى! ئەقلىكى چاكت ھەيدەو لەشيكيش، كە ئەوئەندە ھەستى بەگەرمایى لەشى پىاوان نەكردو، كە پىوستىيەكى ژيانە! مخابن جوانىكى ھەكو تۆ بيموراد بى! ئەتۆ ئەو ژنە نى چاكەو خەراپەو قازانچو زيانى خۆت نەزانی و بویری بریاردانت نەبیت، رپوت ھاتۆتە سەرسەدەى، لە كىسە خۆتى مەدە! ديارە كە ژنىكى سەلارى بۆيە خەلك ئەوئەندەيان لە زارى خۆشە كە بانگت دەكەن بەلقىس خان!

كۆتايى قسان ئەوئەبوو، ھەفتەى ئايندە بەلقىس چاوەرپوانى باپىرى دەبیت، لە مالهەكى خوى. بۆئەوئەش نەينى كارەكە پارىزراو بىت، باپىر لەگەل ئامە خىلىدا بىت، نەبادا ھەوالى ئەو رپكەوتنە بەگوئى بكوژى مێردەكەى

به لقيسى بگاته وو جى خوى بگورئو خوى ون بكات!
 به لقيس، ئه ورؤزانى يه كييك برينه كانى ده كولاندنه وو نه يانده هيشت
 قه تماغه بگرئ، شيونه كهى لى نوئ ده بووه. ئه وشه وانى له غه مى
 ته نهايى خوى و فيكرو خه يالى هاوسه ره كهى به لاوانه وو پيدا هلدانيدا
 به سه رده برد، لاوانه وهيه كى سه رله بهر فرميسكو هه ناسه ساردى بوون،
 كه مكه س هه بوو گوئى لىبى و بتوانئ بهرى فرميسكه كانى خوى بگرئ!
 به لقيس، چونكه دايكى له كورده كانى باكوور بوو، لاوكبيژه كى دهنگخوش بوو،
 ئه ولاكانى له داكييه وه بؤ مابووه.

سه رى سندوقى بؤراقه كهى هه لده دايه وه به سه ر كه لوپه له كانى
 هاوسه ره كهيدا ده يگوت:

به ده شتى مووسئى داكه تم عه ردى پانه
 تفه نكي ده ستي كوره لاوكى من تيل بازنه خانه پانه
 ئه زى رابم كراسه كى سوورى فيستانى بكه مه به رخؤ
 به رده ركي مالى بابئ خو به مسك و عه مبهر و گولاوى
 بره شينم

ئه نگو نزانن كوره لاوكى من له به ژئى ميوانه
 ده وه ره وه ره به قه راتى دوئى داكه تم رى لسه ره
 كورؤ ته به رؤژى قاچاغى ده وله تى به،
 شه وئ له سىبارى نيوه شه وئ خو باوى بن چه به ران،
 هئدى هئدى وه ره

حه یفی من ئەو حەیفە هەرحەندی حە کیم و لوقمانان
دەینمە سەرە

لتالی من خوینی سۆر لە بن پەستە کان نایەنە دەرە
ئیوارە پۆژ گە لە ک درەنگە
ئەنگۆ زەینی خۆ بدەنی لە داری شە کرانی گەرمە شەرە
لە گۆی من خۆشدی دەنگی کچک چاپ و
جامیزارو سیباری ماھوزەرە
دەستە مەرھەمە کی بگرمەوہ
بدەمە بەر شەوبانی شەوی
بورجی ئەستێران دانیمە سەر برینی
کۆرە لاوکی خۆ برین هەری لە ژان و هەری تەرە!

کە لە سەر جیگاگە ی رادە کشا، چاوی دەبریە کاریتە کانی بنمیچە کەو لە
فکران پۆدە چوو و، بە هەناسە ساردی لە بەرخۆیەوہ دە یگوت: ئای فە لە ک چەند
خاینی بە من! چەندت سوورپاندم و هەلتە کاندەم! چەندت بە ملای ئە ولایدا دام!
هیش تاش نازانم لەو چەرخ و خولە تدا بە کۆنمدا دە دە ی چ پە ندیکم بە سە ردینی!
لە ناخی خۆیدا جەنگیکی بیثامانی بەرپا کردبوو، لە مابەینی ژیان و غەریزەو
لە زەتو هەوہ سوو چێژوہەرگرتن لە رەگەزی بەرامبەر، لە لایە کیش، دابو رەسمی
کۆمەلگا کە لە پچە ی کردبوو. لەو دوو پریانە حە پە سابوو نەیدە زانی کام رینگە یان
بگری، یان ئەو تە تا بوو خۆی بژی یان بوو خەلک و دەور و بەری. بە هەناسە یەکی
ساردەوہ خۆی وەرگرت: وا پۆژگار ماشەری هەو دای تە مەنم هەل دەوێزنی، هاوارە لە

من، دنیای پروناکو خوشی جاران، له من پشهه لگه راو له تاریکایی وهر پیچرا!
 سهریکی له درگای برده دهړی بو حه وشه ی، هه ناسه یه کی ناسووده یی هه لمړی.
 هه چهندي له ناسمانی هه لده پروانم نه ستیره یه کی گهش نابینم دلای خومی
 پیخوش بکه م. نه ستیره کانیش کال بوونه ته وه! که په نجه رهش ده که مه وه
 هه وایه کی غه ریبو غه مناکي لیدیت، وه ک دلّم خه بهری دابیت، ده منیک
 بوو له و پروژ ده ترسام، نه و تووشی بووم! نه من هیچ نه و سهرزه مینه ی جارام
 وه بهرچاو نایه که مانگ پروناکی ده کرده وه! هیچ شتیک وه ک خوی نه ماوه،
 ده لای خوشم ون کرده وه!

زوریک له رازو گلکویه کانی له ژینگه یه کی ته و او مینه دا هه لده قولان.
 سه رما شان و پیلې ته زاند، ناچار بوو بچيته وه ژورې، له بهر خویه وه: ده ی با
 بزاین نه و بایره ی قه راره گړی و ته لیسمی به ختمان بکاته وه، بزاین نه و چی له
 باراندایه! نای چهند له پیای دروزن ده ترسم! ترس له وه ی ژیانم له وه ی ئیستاش
 ویرانتر بکات! نا، کی ده لی دروزنه! خو نامه خیل له سهر دوو گردی نوژی،
 نه و هه موو سوینده ی هه روا نه خوارد که بایر پیایکی راستگوو سهر راسته و
 سهری خوتی پی بسپیره! ده ی خو له قسه و قسه لوکی خه لکیش رزگارم ده بیت،
 چیدیکه له تازیه و سهر او و ده راوان خه لک پیّم نالین: نه ری به لقیس خان خو
 نه تو جوانو جیلې بو میردیکي ناکه یه وه؟ که س له دوا ی که س ژیانې پی
 ته رک ناکړی، گونا هه له سهر مندالیکي ساره وه ختی دابنیشی و که زی سپی
 بهونیه وه، نه تو تازه سهر ته ی ژیانته، ناوزه ی تو هیشتا میردیشیان نه کردیده و
 هه کړن له ماله بابان! ده ی! هه ر نه بی ماله بابیشم که له که یان ده که ویته
 عه رزی له راسته من. چونکه دلیان هه ر له چه نگیانه، نه بادا پروژیک گوئی

شەیتانی کەرپیت، بەهۆی منەووە لەنیو خەلکی میژەریان خوارپیت! ئەو
بیرکردنەووە هێنان و بردنە، هەموو لە بەرژەوندیی باپیریدا بوو!

ئیوارە پوژ لەسەر زەردییەو بەرەو ئاوابوون پادەخووشی. باپیر، تی چاویکی
هەمیشە لەو ڕینگایە ئەو خەل پێیدا دیتەو. تازە دەهات سێرە هەلبگر،
هەوالی راگەیاندى: پاسپێرداوە که بەسەرکەوتووی هاتۆتەو، بەلقیس
هەفتەى ئاینده چاوەروانیەتی و ئامادەى میوانداریەتی! باپیر، گەز گەز بالای
دەکرد، خەریک بوو بەل بگری لەخۆشیان، ئافەرىنى لەئامە کرد. سەرباری
هەرتى کراسو کەویەکی مەخمەر، دەستخۆشەنەیشی پێدا. لەبیری
ئەویدا بوو داخوا ئەو پوژە چۆن پێشوازی لێدەکرێ، کەوتە جوولەى ئەوێ که
تفەنگو پەختو ئەو کەرەستە جەنگیانە لەکوێ و لەلای کێ پەیدا بکات!
بەرلەوێ ئامە جینی بەیلێ گوتی: دەمزانى سەرکەوتوو دەبێ. دلنیام ئەگەر
منو تۆیە ک بگرین، ئاوقاتى حەوت دەولەتان باشارمان ناکەن!

خەلکی ئەو چەند گوندانە، هەموو لە بنەچە کرا یەکتایی دەناسن.
کاکه پەش هەموو جارێک، کە باسی باپیر سێبەندى دەهاتە گۆرێ، دەیگوت:
باپیر هەركاتێك لەگەڵ قسان زمانى برده عاسمانى زارى، هەست دەکەم
فیلێکی لەبن سەرییەو دەتوانم مەلای دوازه عیلم لە دین وەرگیرێ!

باپیر، بە دەم قسە کردنەو دێقەتی کەوتە سەر دەنکە میوژێکی سووری
قاویمی باو، لەسەر لیواری ئەو دەرلەقیەى تەنیشتی، هەلیگرت و دوو فووی
بەهیزی لێکرد لە تۆزو خۆل پاک بێتەو، هەلدا یە زاری. بەلام هەرچەندى
دەججویی، لەبن ددانەکانی چرتر دەبوو، تامیشی لەجیاتى ئەوێ شیرین
بیت، بەلای سوتێدا دەچوو، بۆیە بە دەم مەلچە مەلچى دەنکە میوژە کەو گوتی:

نامه خان ئەو دەنکەمیۆژە بۆ وا سوێرەو ناجوړی؟ نامه ش گوتی: خو مانگیك دهبی دهنکیك میوژمان له مالدیدا نییه! باپیر گوتی: له سەر لیواری ئەو دهلاقە یەم هەلگرتەو. نامه خێل وهبیری هاتەووه قاقایه کی کیشا، خەریک بوو هەموو ددانە کیفزێرەکانی دەرپەرن: کورە خو ئەو میوژ نەبوو، میتکە ی ئەو کچه هەراشە ی بوو که چەند پوژ لەوێ پێش خەتەنەم کردو میتکە کەم له سەر لیواری دهلاقە کە ی دانابوو، دوایی له بیرم کرد. نامه خێل هەر پێدەکەنی و باپیریش میتکە ی دەتفاندەووه زاری خوێ پاک دەکردەو. نامه گوتی: دە ی خو ئەتۆ سەری تێدا بکولینی ئۆخەت نایی!

باپیر بۆ گەیشتن بە بەلقیسی، نامادە یە بەرگە ی هەموو شتیک بگری که لەو رینگایەدا دوو چاری دەبی. هەر نیو نیو پووی له ناسمانی دەکرد، هەزار جار دوغای بۆ ئەو رێکەوتو قەدەرە دەکرد و شوکرانە بژیری خوای کرد که لەو پوژەدا ئەو ژنە ی ناسی و ئیستاکە خەریکە پێی دەگا! بەر له واده ی سەفەرە کە ی، پێویستە سیماو جلوبەرگی بگۆرێت، کەوتە خواستەوێ هەنگو خەریتەو ئەو کەرەستە سەربازیانە ی که دیمەنی پیاوکوژێکی دەدەنی! رانکو چۆغە یە کی مەرەزی رەنگ پووشی له بەرکرد، دوو هەوری سووری له سەری نا، هەتا چۆکان خوێ هاوێشستە نیو بەلە کپیچی مەرەزی بە گولینگان، نیو تۆپە پشتینی کەرەکی سپی گولپە مەیی له پشتی هالاند، خەنجەرێکی دەسک سپی پشکە زیوی له بەر پشتینی راکرد، تەسپیحێکی دەنک گەوڕە ی تێهالاند، ئەگوستیلە یە کی زێری گەوڕە ی له پەنجە ی کرد، ئەگەر چە کو تەقە مەنییه کە ی نیشانە ی پیاویکی شەرکەری وێنا دەکرد، ئەو ئەگوستیلە یە ش نیشانە ی پارەداری و خواردەیی پیشان دەدا، تەراشیکی

کردبوو، روومه تی، کیچ خلیسکی لیده برد! دوو خهریته فیشه کی له پشته
به سته دوو خهریته شی راستو چه پ له شانی کرد.

تفهنگیکى پەرەشووتى تەیارەشکىنى لە شانى کرد، پاکەتە جغاریە کى
غازیو شقاتەیه کى لە گیرفانى نا، دووربینى بە ملی خۆیدا شوێر کردووە سەر
سینگى. باپیر، زمانە فریودەرانه کەى چەندە پاراو و کاریگەر بوو، بۆ گۆرپى
پرواڵەت و کەسایەتیشى، وا خۆى گۆرپىو داکو بابیشى نەیان دەناسییه وە!
زۆر قسە هەبوون کە دەیزانى دەپەراندنیان گومان دروست دەکەن، پیش
ئەوێ لە زاری بێنە دەری، بە مەڵاشووی دەگرتەوه!

ئەو كەرهستانەى ھەر ھەمووى لەلاى برادەران بە ئامانەت وەرگرتبون، چونكە باپىر شوفىرى لۆرى بوو، ئەو شار ئەو شارى دەكردو بەزۆرى پانتۆرى ئەفەندى دەپۆشى، بەس بۆ فریودانى بەرامبەر، ئەوپۆژە ئەو ھەموو جلوبەرگ و تروتفاقو كەرهستە جەنگیەى بەخۆیەو كەردبوو، ئەوانەش،
روالەتى پیاوگۆزكى پیشەى و مەعلانی پىی بەخشیبو!

هه‌ر چه‌ندی ته‌ماشای با‌پیرت ده‌کرد، نا‌گری لی‌ده‌باری! له‌و بالا‌و قه‌لافه‌ته‌ی، جینی دره‌مه‌کی به‌ ده‌روه نه‌بوو، هه‌مووی چه‌کو نه‌سبابی جه‌نگی بوو. به‌هۆی ره‌ختو قرتو و ناوه‌زێنان، هه‌ر له‌ دوور‌را بریقه‌ی ده‌هاتو ده‌بریسکایه‌وه. به‌و خۆقای‌ش‌پێوه‌کردنه‌و، شی‌وازی تفه‌نگ له‌نیۆ ده‌ست‌گرتنه‌ی، پیاو نه‌بوو لی‌نی نزیك بی‌ته‌وه! به‌ زمانی جه‌سته‌و چاوس‌وور‌کردنه‌وی به‌ خه‌لكی ده‌گوت: در‌ده‌ن له‌ پێشم! ته‌وه‌ی له‌ مالمی خۆی زیاد نییه‌ لی‌م دوور بكه‌وی‌ته‌وه! له‌و كاته‌ی كه‌یشت، ته‌واوی منداله‌ورتكه‌ی ته‌و گونده‌ی به‌ دوا‌ی كه‌وتن، ده‌تگوت عا‌جباتی، یان ته‌نی‌کی نامۆ رووی له‌ گونده‌كه‌یان كرده‌وه! هه‌موو وایان

لیده‌پروانی، له شیوه‌ی تهنه‌نگی له گۆلمیدایه‌و شه‌قوان به توندی له عهرزێ ده‌کوتی، په‌نگه‌یه‌کیکی بکوژی! بۆیه، هه‌موو منداڵه‌کان حه‌زیان ده‌کرد نه‌و کرده‌یه‌ بیه‌نین که له‌ زه‌ینی منداڵانه‌ی خۆیان دایان‌په‌شتبوو. باپیر له‌ناکو سه‌نگرایه‌وه‌و پرووی بۆ لای دواوه‌وهرگێرا، منداڵان هه‌ر یه‌ک به‌لایه‌کدا خۆیان دایه‌ به‌رپه‌ناو په‌ستیوان تا نه‌که‌ونه‌ به‌ر غه‌زه‌بی باپیری! لێ، نه‌و دله‌پاوکییه‌ی منداڵان زۆری نه‌خایاند، باپیر هه‌تا ده‌نگی تێدابوو گوتی: منداڵینه‌ نه‌و گونده‌ دوکانی لێیه‌؟ منداڵه‌کان، به‌و په‌رسیاره‌ ناهێکیان له‌ دلی گه‌راو گه‌شانه‌وه‌، هه‌موویان پێکه‌وه‌ گوتیان: به‌لێ مامه‌، له‌ لای مزگه‌وتییه‌، پێت پێشان ده‌ین؟ هه‌ریه‌که‌یان هه‌ولێ ده‌دا، بۆ نه‌وه‌ی باپیر له‌ خۆی رازی بکات، به‌لێ به‌لێ مامه‌، شه‌کرۆکه‌ی کیره‌ قازی و رازیانه‌و به‌داملی هه‌یه‌! منداڵیکی دیکه‌ نه‌وه‌شی له‌ زیاد کرد: په‌حه‌ته‌لو قمیشی هه‌یه‌! منداڵان پێش‌په‌رکیانه‌ له‌سه‌ر نه‌وه‌ی هه‌رچی زووتره‌ باپیری بگه‌یه‌ننه‌ لای دوکانه‌که‌. ده‌ستیان راداشت: نه‌وه‌تا له‌و کۆڵانه‌ی ده‌سوورپێنه‌وه‌ ده‌گه‌ینه‌ دوکانه‌که‌ی! به‌رله‌وه‌ی له‌ دوکانه‌که‌ بچێته‌ ژووری، تهنه‌نگه‌که‌ی له‌سه‌رشانی داناو لوه‌له‌که‌ی به‌ ده‌ستیوه‌. دوکانه‌که‌ بۆ هه‌لسوو‌رپان و خۆش‌کردنه‌وه‌ی باپیری بچوو‌ک بوو، هه‌رچه‌ند جاری ده‌سوورپایه‌وه‌ بۆ سه‌یرو ته‌ماشای شه‌ته‌کان به‌ قۆنداغه‌ی تهنه‌نگه‌که‌ی په‌سته‌یه‌ک شووشه‌فانۆس و شووشه‌لامپای ده‌شکاند! دوکانداره‌که‌ش بۆنه‌وه‌ی باپیری لێ تووره‌ نه‌بیست، خه‌تای شکانی شووشه‌فانۆس و لامپاکی له‌ نه‌ستۆی بچووکی دوکانه‌که‌ ده‌ناخنی! کاتیکی باپیر داهاته‌وه‌، په‌خته‌کانی په‌شتی بووه‌ جیی سه‌رنجی یه‌ک له‌ منداڵه‌کان، دیاربوو له‌ مائی نه‌هلی تهنه‌نگ بوون:

مامه‌ مامه‌! نه‌و په‌ختانه‌ی په‌شتت سه‌راوین به‌سه‌راون، ده‌بی گۆله‌کان

نووکیان لە لای خواری بۆ و قەوانە کان لە لای سەرێ بن! باپیر بۆ ئەوەی تەریق نەبێتەو: ئەو شەوی بۆ شوێنێک دەچووم، تارێک بوو نە مەدیو.

بەرلەوێ بەجێتە مەلی بەلقیسی، نامە خێل گەیشتبووێ، بە بەلقیسی گوتبوو، ئە من لەو دیووی رادە کشیم، هە رکاتێک باپیر گەیشتە جێ، ئێو قسە ی خۆتان تەواو بکەن! باپیر لە منداڵە کانی پرسی: پوورم لە مەلی بەلقیس خانیە، مەلیانم پیشان دەدەن؟

لە دەرگای حەوشە ی مەلی بەلقیسی وە ژوور کەوت، ئەوێندە بەتوندی نێو قەدی تەنگە کە ی گرتبوو و لە حەوشە ی بە چاشمیشی لە هەر چوار دەوری خۆی رادەما، وە ک ئەو وە وابوو ئەو کەسە ی دەیهوێ بیکوژی، لە یە ک لەو ژوورانە دا بێت، ئاوا ئامادەو لە سەر پێیە! ئەوێندە بەتوندی و لە ناکاو هەل دەسوورپا و دادە سوورپا، وێنە یە ک ی خولە پیزانە ی بە خۆی دا بوو، چەر خە لە ی دەدا، مێش حەدی نییە پێیە وە بنیشی! سەرنجێکی درۆزانە ی دایە هەموو پەناو پەسێوێکی ئەو مەلە ی، نەبادا بۆی لە کەمین بن!

بەلقیس کاتێک ئەو پیاوێ ئاوا بێنی گوتی: بیسمیلا! ئەو پیاوێ زەرێکی بە نێو چاوانییە وە یە! لە لایە ک ی دیکە شەوێ ئومێدی بۆ پەیدا بوو، ئەو کەسە ی بەدوایە وە عەبدالە، بە پێی خۆی هاتۆتە بەردەستی!

باپیر، لە هەموو ئەو پیاوانە ی داوا یان لە بەلقیسی کردی بە میردیان پێ بکاتەو، زەلام کوژتر دیار بوو! کوخە یە ک ی درۆینە ی، وە ک ئاگادار کردنەوێ خاوەن مەل، بۆ کرد، قورگی خۆی ساف کرد، دوو جار بە دەنگێکی بەرز ی نێرانە گوتی: مەلی! مەلی! ک ی لە مەلییە؟ ئەوێ میوانی رادەگرن؟ هێندە بە هەستیاری پێی لە سەر زەوی دادەنێ دەلێی دیو جامە ی پێیە و دەچێتە

پارێزی که‌وان! به‌لقیس به‌ده‌نگیکی مێینانه‌و گفتولفتیکی شیرین وه‌ک خانه‌خوێبه‌کی خانه‌دان فره‌مووی له‌باپیر کرد بو‌ ژوورێ. باپیر خه‌ریکه‌ له‌ خوشیاندا بال‌ بگرێ. به‌لقیس، وه‌ک رێزلینانێک، هه‌رچه‌ندی ده‌ستی را‌داشتو به‌دره‌قه‌ی کرد بو‌ لای سه‌ره‌وه‌ی ژووره‌که‌ بچێ و دا‌بنیشی، به‌لام باپیر خو‌ی وه‌ک دووژمن‌دارێک ده‌نواند، بۆیه‌ نه‌چووه‌ لای سه‌ره‌وه‌، له‌ به‌رامبه‌ری ده‌رگای هه‌وشه‌ی دانیشته‌، وه‌ک ئاماده‌بوون بو‌ هه‌ر ئه‌گه‌رێک!

به‌لقیس زۆری به‌خێره‌اتن کردو لێی پر‌سی: کاکه‌ زه‌حمه‌ت نه‌بی پر‌سیارێک! ئه‌ویش گو‌تی فره‌موو! ناوی به‌رێزت! گو‌تی: باپیرم. به‌لقیس گو‌تی: ئه‌گه‌ر ئه‌من هه‌یج بزانه‌م، ئه‌تۆ ئه‌و باپیره‌ی پاسپارده‌که‌ت ناردبوو؟ ئه‌ویش سه‌رێکی بو‌ له‌قاند، یانی به‌لێ!

پاکه‌ته‌ جفاره‌ غازیه‌ بریقه‌داره‌که‌ی ده‌ره‌ینا، جفاره‌یه‌کی به‌ ئاگرکردو پاکه‌تو شقاته‌که‌ی له‌ ته‌نیشته‌ تهنه‌نگه‌که‌ له‌ پێشه‌ خو‌ی له‌سه‌ریه‌ک دانا. به‌و ده‌سته‌ی که‌ ئه‌نگوستیه‌له‌ زێره‌ گه‌وره‌که‌ی تێکردبوو، جفاره‌که‌ی بو‌ زاری ده‌برد. له‌گه‌ڵ هه‌ر مژیک، دو‌که‌ڵو درۆ به‌یه‌که‌وه‌ له‌ زاری ده‌هاته‌نه‌ ده‌رێو وه‌ک کشته‌کی ره‌شه‌له‌کی دو‌عیان، تێکده‌هالان!

هاته‌نه‌ سه‌ر ئه‌سلێ قسان. هه‌ندی‌ک داواکاری و مه‌رجیان بو‌ یه‌کتری باس کرد. باپیر، به‌هاریکی له‌و ژووره‌یدا سازکردبوو، نه‌بیسته‌وه‌! قه‌رسی‌لو گیای بو‌ به‌لقیسی هه‌ینابووه‌ چۆکان! دیاربوو هیواکانی به‌لقیسیش له‌ چاوانی باپیریدا په‌له‌ی دا‌بوو! تا له‌و دنیا وێرانو به‌ قورێ گیراوه‌یدا ده‌ژیم، گیرۆده‌ی ئه‌و په‌یمانه‌م به‌خۆم داوه‌، ئه‌گه‌ر قه‌تاو قه‌ت له‌ سێبه‌ری خاتره‌میش دانه‌نیشم! مه‌گه‌ر لێره‌ به‌دواوه‌ خودا ده‌رگایه‌کم به‌ روودا بکاته‌وه‌! باپیر، ده‌ست له‌سه‌ر دڵ،

له چاوه‌روانی دوا برپاری به‌لقیسی، جگه‌ره‌ی به جگه‌ره داده‌گیرساند! داواکاری به‌لقیسی ته‌نھاو ته‌نھا یه ک قسه‌یه: کوشتنه‌وه‌ی بکوژی می‌رده‌که‌یه‌تی! باپیر هه‌ستایه سه‌رچوکان، سوئندی خوارد ته‌گه‌ر به‌چیته‌ حه‌وت ته‌به‌قه‌ی ئاسمانی، له‌سه‌رپشتی هه‌وران به‌خه‌وی، ده‌یه‌نمه‌وه خواری! حه‌وت روحی ده‌به‌ردابن هه‌چیان‌ی پی ناهیلما! حه‌وت عه‌شیره‌ت له پشته‌ی بن، پیاو نه‌بم ته‌گه‌ر وه‌کی گورگی نیو می‌گه‌له‌مه‌ری به‌نیویان نه‌که‌ومو که‌لوکرومیان نه‌که‌م! با که‌س به باپیر بانگم نه‌کات! ئینجا هه‌ندیک کوشتنی خه‌یالی بو‌گیرایه‌وه، که چون هه‌ر ده‌کوژی و ناشیانشارته‌وه! جار وا هه‌بوو هه‌نده‌ی زیاد پیوه‌ده‌نا، هه‌ر به‌خوی زه‌رده‌یه‌کی بو‌دروکانی ده‌هاتی! به‌لقیس ناوی بکوژو جی و ری پی بو‌باپیری به‌یان کرد. دیاربوو باپیر، به‌هوی ته‌وه‌ی شو‌فیری لورییه‌و هه‌موو شو‌نییک ده‌چی و وه‌ک گه‌ریده‌یه‌ک ده‌گه‌رپی و گه‌راوه، که‌می‌ک شاره‌زایی له‌و شو‌ینه هه‌بوو.

به‌لقیس، وه‌ک خه‌مخورییه‌ک بو‌ته‌وه‌ی کاره‌که‌ی به‌سه‌رکه‌وتوویی نه‌نجام بدا، گوتی: زور ئاگاداری خۆت به، چونکه‌ ته‌و پیاوه‌ی بو‌کوشتنی ده‌چی، دوو براو سی ئاموزای خوی له‌گه‌له. باپیر، زه‌رده‌یه‌کی دروژانه‌ی بو‌کرد، بیننه‌وه‌ی بیر له قسه‌که‌ی بکاته‌وه: ته‌گه‌ر ته‌تو مه‌یلت له‌سه‌ری هه‌ر پینجیان ده‌کوژم! به‌لقیس گوتی: پینج نین، شه‌شن! باپیر گوتی: کوپه‌ خوی ده‌کرد نو که‌س ده‌بوون، ته‌من ته‌و ری‌گیایه‌ی هه‌ر ده‌کوتمه‌وه، ماندوو‌بوونه‌که‌ی هه‌ر ده‌که‌م، بو‌من جیاوازی چی هه‌یه؟ جگه‌ له‌ چه‌ند فیشه‌کیکی زیاتر! چه‌یه‌کیکی بکوژم، یان شه‌ش که‌س؟! ما به‌لقیس تکی لی‌بکات که‌ له‌ یه‌ک که‌س زیاتر نه‌کوژی‌ت، ته‌ویش بکوژی می‌رده‌که‌یه‌تی. که‌وتبووه‌ بن باریکی خه‌مان، ده‌ترسا باپیر قه‌ساب‌خانه‌یه‌کی وا دروست بکات، باب بو‌نه‌وه‌ی بگیریته‌وه! گونا‌هی

ئەو قەتل و قیتالە بکەوتتە ئەستۆی بەلقیسی! بەرلەوہی باپیر مالتاواپی
 بکات بە زەرەدەخەنیکەوہ گوتی: بەلقیس خان! دواى ئەوہی ئەمن ئەو کابرایەم
 لە لەوہپرکردو روحم لەسەر خواى کردەوہ، ئەتۆ لە برى ئەوہ بە نۆرہی خۆت چى
 بۆ من دەکەى؟ وا چاکە لە ئیستاوہ قەولو قەرارى خۆمان بېرپننەوہ! بەلقیس
 گوتى: دەتکەمە سەردارى مالتە کەم وەرەوہ سەر مالتى، چووزانم ھەرچى ئەتۆ
 بلیسى! باپیر کە بینى ریزی سوارە^(۱) گوتى: ئەمن زۆرم رق لە درۆیە، بۆیە
 نامەوئ لیتی بشارمەوہ یان درۆت لەگەڵدا بکەم، ئەمن ژنۆ مندالم ھەییە،
 دەتوانم ھەر ھەفتەى لە لای یەکیکتان بمینمەوہ! بەلقیس گوتى: پیرەژنە کە
 ھەموو شتیکی لە بارەى تۆوہ بۆ باسکردووم، بۆیە ئەمنیش پیمخۆشە مالتە کەم
 تیک نەدەم و لەسەر جینگاو ریگای خۆم نەجوولیم، بۆ ئەوہی کورەتاقانە کەم
 بە جوانی پەرورەدەو گەرە بکەم، خەلکی ئەو گوندەش زۆر ریزم دەگرن، ھەر
 بە بەلقیس خان بانگم دەکەن. بۆ مێردکردنەوہش کە سوکارم نازادیان کردووم،
 چونکە دەزانن مەرجه کانی من بۆ ئەو کەسەى مێردی پێدەکەمەوہ، ھیندە
 قورسە، بە ھەموو کەس ناکرێن. دواى ئەوہی ئەتۆ ئەو خۆنەم بۆ دەستینەوہ،
 دلتیام دەبیە جیی متمانەى کە سوکارم، ریزیکی شایستە بە خۆت لیدەگرن.
 بەو پیاوہت دەزانن کە ببیە سەردارى من. باپیر دەستى دایە تەنگەکەى و
 مالتاواپی لە بەلقیس کردو دلتیای کرد نایەلئ بگاتە نیەتى رەمەزانئ، یان
 سەرى خۆى لەسەر دادەنئ یان کورتەک و شەرورارى خۆنواپی کابرای بۆ
 دینیتەوہ! لەسەر عەتەبەى دەرگەى ھەوشەى، گورگە ناوړیکی لە بەلقیسی

۱. ریزی سوارە: لە یاریی (سپږیزکانئ و نۆږیزکانئ)وہ ھاتووہ. کینایەى بە کەسى
 زال و براوہ لە کێشە و بابەتیکدا بەسەر بەرانبەرەکیدا.

دايهوهو سه رىكى بۆ له قاندا، يانى، چاوه رى بهو بمبينه! باپير هه ر له گوندى وه ده ركه وت، كه يفه كه رانه يه ك هه موو گيانى داگرت، كه لكه لى سه ركه وتن كه وتبووه مېشكى، ده ستى له بن گوڤى ناو ده ستى به گۆرانى گوتنى كرد، لهو ئاقاره چۆله ي باش بوو كه س گوڤى لى نه بوو، لاوك، هه يران، قۆريات، عه ره بى، به سته ي شاي و گۆرانى و هه موو شتىكى ده گوت!

كاتىك باپير كه رايه وه مالى، بۆ ژنه كه ي چى گاي سه رسوورمان بوو كه مېرده كه ي بهو چه كو كه ره سته سه ربازيانه وه بينى، كه بۆ يه كه مجاره ئاوا خۆى له فېشه كاندا زهرد بكا! ناخر نهو هه زار جار گوڤى له خودى خۆى بووه كه ده ستيك كۆنكانى نايلۆنى نه سلېم پى له هه زار تفهنگى چاكتره! نهو، هه ركه سيك تفهنگى هه لگري قوما ريشى له گه ل ناكاتو ده لى تفهنگ ئيشى شه يتانيه توخوا لايه! به سه رسوورمانه وه گوتى: نه يه رۆ باپير نهو خېره، ئاوا خۆت له فېشه كاندا زهرد كردوه؟ نه تو رقت له پشتىنيه، ئىستا ده بينم خۆت قايشى پىچ كرديه! كورپه خۆ نه تو نازانى تفهنگى سواركه ي! نه تو نه تده گوت رقى نهو دنيا يه م له تفهنگيه! نهو ناترسى شوان تفهنگه كه ت لى بستى نن؟ خۆ به مسته پاره كى له بن ده رنايه ي! ناكابۆ ره سمگرتنى نهو هه موو نه سبابه ت وه رگرتىن؟ باپير به قسه يه كى ناوه خندا ر گوتى: سه برو ئارامت هه بى ئافه رت، ئىنشاللا ناكاته سه رى نيه تى په مه زانى، ده زانى نهو كه ره سته ي سه ربازيه م بۆچى بووه! ژنه كه ي بى نه وه ي لى تىبگا گوتى: ده ي، خىرداره ئىنشاللا با بزاني، باپير سى به ندى مېرمان، چى له بن سه ريه! ناكابۆ چىشتى جىژنى نىريه كى وىمان بۆ راو بكه ي!

سال له سه ر كه س را ناوه سته ي، كۆتايى زستانى و سه ره تاي به هاريه، له

دهرهوه بارانیکی سه ره به کراوهی به ته زرهوه دهباری، هیئنده به توندی دایده کا، گوئسوانه و سه ره بانه کان داده کوتی، وه ک توژ له سه ره بانه کان هه لبستی! هه ره کس له به رخویه سه لاواتیک لیده داو دهلی: خواجه بیئافات بی! باپیر له سه ره جیگا که ی گینگل ده داو خه و له چاوه کانی میوان نابی، زوو زوو که له کان ده گوری، نو قمی خه یا لان بووه، که چۆن له گهل به لقیسسی له بن لیفه و دۆشه کی قه دیفه تیک ده هالی و چیژ له هه موو شیوه کانی جووتبوون وهرده گری! سه ره له سه ره رینیکی کورکه چینی، لیو له سه ره خالی گه رده نی، ده ردینی جووته شه مامه کانی پووسته م به گی، دم به گوومی له زه ته وه ده نی هه تا هه لدین نه ستیره کانی له پاش پیلوویه!

خه لک له میژه کرخه و بوون، به لام باپیر له به ره فکرو خه یا لان بو دوزینه وهی رینگا چاره به ک که دلی به لقیسسی رازی بکات، خه وی لی پوئیوه. له هه موو نه و چیروکانه ی به دلیدا دین، ته نها یه کیان ده بوو بکری به حه قیقه ت. پیشان باپیر، هه میشه پی خۆش بوو گوئی له رمبه ی باران بیت، وه لی ئیستا به پیچه وانه وه، حه ز به بیده نگی ده کات بوئه وهی خه یا له کانی په رت نه بن. هه ولده دا نه و مه ودا نه فسانه ییه ی له نیوان خه ورو راستیدا هه یه تیکبشکی نیئتو بیکات به واقع. هیشتا بو خۆیشی له سه ره شتیک ساغ نه بوئه وه، چونکه بیروکه یه کی دیاری کراوی له پلانداییه نیشی له سه ره بکات. هه میشه له به رخویه وه وک ورینه بکات: ده بی پلانیکی وا دابرژم که مکه س له وه پیشتر بینییتی و بیستبیتی! ئیدی نه و چهند روژانه، بو شاییه کی تاقه تپروکین له نیو خه یالی جه نجالی باپیر دا بوون، سه دان بیروکه ی به میشکدا تیپه رده بوون!

باپیر به هو ی پیشه و کاره که ی، به به راورد له گهل خه لکی ده ورو به ری،

چاوکراوەتەر بوو. ئەو، وەک گەڕێدە ھەر پرۆژە لە شوێن و لە شارێک باری بار دەکردو دادەگرت، بۆیە کێشەیی شارەزابوونی نەبوو. لە زۆربەی شوێنەکانیش ناسیاوی ھەبوو. دواي سۆراخ بۆ شوێنی نیشتەجێی بکوژی مێردی بەلقیستی، وەبیری ھاتەوێکە برادەرێکی لەو گوندەدا ھەبێ، ئەو ھەش ئومێد بەخش بوو بۆی، کە ئەو برادەرێکی ھاوکاری بکات بۆ دۆزینەوێ. لە دوايیشدا ھەر وادەرچوو، لە پێی ئەو برادەرێکە دەرگای جێبەجێکردنی پلانەکە بۆ خرایە سەرپشت، چۆن لە زەینی خۆیدا داپرشتبوو، موو بە موو بێزیاد و کەم، بۆی جێبەجێ بوو.

بەرلەوێ بگاتە گوندی، کەمێک لاری بۆو بۆ کاری پێویست. پێویستە ک لەنیو ئاودرێک دەریەری، باپیر دلی خوش بوو بەوێ کە پێویستی ھاتۆتە سەر پێ، کە دەلێن ئەگەر لە کاتی سەفەرکردن پێویستی بێتە سەر پێت، ئەو خێرت دیتەر پێ و سەرکەوتوو دەبێت!

گوند بە گوندی تێپەراندو دەشتەکانی بەدواي خۆیدا بەجێھێشتن. نوومی خەیاڵەکانی بووبوو، لەبەر خۆیەو دەیگوت: ھەر خوا بکات ئەو برادەرەم لە مأل بێ! خۆ ئەگەر لە مأل نەبێت پێسە کەم لێدەبێتەو خوری و دووبارە لە نووکیەو دەبێ دەست پێبکەمەو پرۆژێکی دیکی بێمەو! کوا ئەو درەنگەش بەو زووی پادەگات!

خوێ گەیانە گوندی، پرسیاوی مالی برادەرەکە کێ کردو دۆزیەو، دواي ھەواپرسی و بەخێرھێنان، خانەخوێ پرووی کردە باپیری و بەو ھاتنە کتوپرێ، سەر سوورمانی خوێ بۆ بەیان کرد. ئەویش تەواوی چیرۆکی پلان و ئامانجی خوێ وردو باریک بۆ گێرپایەو. خانەخوێ گوتی: ئەو کەسە خزمی ئێمە یەو ھەر دواي ئەو پیاو کوشتنە پەنای بۆ ئێمە ھێناو. ئێستا لە خانووییکی خرابی

ئیمەدا ژبانیکی کوله مەرگی نه مرو نه ژی دهبه نه سهر، نهو زستانه، به هوئی بارانبارینی زۆروه بهردهوام دلۆپه یان هاتوه. به ههرحال، نهو پلانهی داترپشتوه زۆرم به دلّیه، ئیمهش ئاسووده ده بین لهو دلّه پراوکییه رزگارمان ده بی، ناخۆ کهی دهیکوژنو تۆلهی لیده که نه وه. دلّنیابه یارمه تیده رت ده ب، چونکه بۆ خودی خۆیشی نه وها باشتره. باپیر کوتی: هه ر نه وهندهی سهخته هه تاوه کو زمانم دهیگاتئ. مندالتیکیان نارد بزنان له ماله یان نا، منداله که گه پرایه وهو کوتی: له مزگه وتییه نوژی به جه ماعهت بکات. نهو له دوای پیاو کوشتنه که بۆته نه هلی مزگه وتو جومعهو جه ماعهت. ناخر نه وانهی زۆر به خوئنساردی که سینک ده کوژن، له دواییدا روو له خودا په رستی ده کهن!

دوای نوژی، باپیرو خانه خوییه کهی چوون بۆ مالی کابرای. زۆری به خیرهینان و یه کهم پرسپاری له خزمه کهی نه وه بوو دهستی بۆ باپیری را داشتو کوتی: نهو براده ری ناناسم! باپیر دهره تی نه دا خانه خوییه کهی بیناسینی، دهستی له سهر سینگی خۆی دانا: ناوم باپیره، بۆ کوشتنی تۆ هاتووم، به لام راستیت دهوئ مریشکی کشم پئ له ناو ناگری و نازانم تفهنگی سواریکه م! باپیر، هه رچه نه ده له جلو به رگو رهنگور و اله تی زۆر ده ستوپئ سپی دیار بوو، به لام زمانی شتیکی دیکه بوو، هه ر زوو، باوه ری ته وای به را مبه ره کهی به دهستهینا. نهویش به زه رده خه نه یه کی ساده و اتادار لئی روانی و کوتی: یاخوا به خیریئی بکوژی من، نهی بۆ تفهنگیک، ده مانچه یه ک، خه نجه رنک، شتیکت پینه یه؟ بوو به پیکه نین. باپیر کوتی دلّنیابه ته مهنت دووسه د سالّ ده بیّت، نه گه ر من بکوژت بم، چونکه به ژبانم تفهنگم نه بووهو رقیشم له تفهنگه، به لام مالی دلّم به قورئ گرت، هه موو کاریکی به پیاوی ده کات! هه زده کهم له وه دلّنیابی

که من راسپێرد راوم تۆ بکوژم، تکایه باش گویم لیبگرهو بیرى لیبکهوه، نرخى کوشتنى تۆ کهم نییه، ئەویش بە دەستەینانى جوانترین شۆرەژنى ناوچه کهیه که خەلک قورپاوى بۆ دەخۆنهوهو خویان داوینە سەر نووکی چه قۆی! ژنیک بهو هه موو جوانییه، وهک گه وهه ریک خۆی کردۆته نرخى کوشتنى تۆ! تا به لقیس نرخى کوشتنى تۆ بێت، ئە جەل له بناگویتە! ئیستا سووتاندنى ئەو کارتو نرخه له دەستى خۆتدايه، دەتوانى بیهێڵیهوه هه موو کاتیک دێوه زمهى مەرگ له بهردهرگات پینکۆڵ دهکات، دهشتوانى له سەر خۆتى لابهريو بهناسودهيى بریت. جا، ئە گەر به قسهى براى خۆت دهکەى ئە من پلانیکم هیه که بۆ ههردوو کمان به سووده، هه من به ئاواتى دلى خۆم دهگههه هه من ئە تۆش سەرت سهلامەت ده بێت! بکوژیش هه موو له شى بۆ کردبوو به گویو نێوه نێوه دهیگوت: به لى، باشه، وایه. باپیر گوتى: ئەو کاتهى ئە من به لقیسیم دهست دهکەوى، یانى مه سه لهى کوشتنى تۆ کو تایی هاتوه!

دواى ورده کارى پلانه که، ههردوولا بهوه پاڤى بوون به یانى که سیوادی دا، پلانه که جیبه جى بکهن. ئەو به یانییه، ئەوهى گیانى له دهستدا ئەو گیسکه بوو که کوژرایهوه، بۆ نه وهى کورته کو شهروارى بکوژى هاوسهري به لقیسى له خوینه کهى وهربدهن. ئەوهى کارى باپیری راهی دهکرد، بهس ئەو کورته کو شهرواره به خوینه بوو!

براو نامۆزاکانى به خه مبارى گه رانهوه گونده کهى خویان. ههوالى کوشتنو شارندهوى تهرمى بکوژى مێردى به لقیسى وهکو ناگرو پووشوو به ناوچه کهدا بلأوبۆوه. بکوژیش سهري خۆى هه لگرتوهو رویشتوهو بۆ ورمى و ته ورزى.

به زمانه که وهک باپیر دا پرشتبوو جیبه جى کرا. باپیر کورته کو شهرواره

به خوښه کهي له بوخچه يه ک گرځداو به گوټکي گډبالې سهرشاني هه ليواسي و
 که وته پرې. له خوښي سهرکه وتنې پلانه کهي رڼگا خوې له بهرناگرې ۱ بو شه وې
 گه يشته وه مالي خوښان، بوخچه ي له کاډينې شارده وه. نه وشه وه له خوښي نه وه ي
 به يانې به لقيس خوې له قه به رده کاتو به ناواټي خوې ده گات، چرکه ساتيک
 خه و نه چووه چاوه کاني. به يانې تفه نگو خه ريته نامانه ته کاني له خوې به ستاو
 سي پاکه ت فيشه کي له پيشه وه ي خه ريته که ده رهي ناو به جي پيشت. به ره و
 مالي به لقيسي بالي گرت. له گهل وه ژورکه وتن له حه ساري مالي به لقيسي، نه و
 بوخچه يه ي به لووله ي تفه نگو که يه وه هه ليواسي بو، به فيزه وه بوخچه کهي وه کو
 دياريه يه ک فرځدايه به رده مي، نه و يش به په له و به تاسه وه کرديه وه. له گهل چاوي
 به کورته کو شه رواړي به خوښن که وت، شاگه شکه بو، له خوښيان فرميسکو
 پيکه نين، شادي و خه م، له سيماي نه بله قې به لقيسيډا ده خوښدرا نه وه، ناخيکي
 قوولي هه لکيشاو گوتي: خوږگه که س که سي نه ده کوشت! باپير نيوه نيوه
 ده ستي له خانه چوله کاني خه ريته کهي ده داو ده يوست سهرنجي به لقيسي
 بو شوښن پاکه ته فيشه که کان رابکيشي. په نجه کاني به ناماڅه ي ژماردني نه و
 سي پاکه ت فيشه کهي که گوايا بو کوشتنه که ته قاندووني، ده يوست وا له
 به لقيسي بگه يه نې پازده فيشه کي له کابراي داوه! به له خوښايي بووني که وه گوتي:
 به هوې سهرې نيه تي په مه زانې په له م کرد له کوشتنه که، چونکه خواي گه وړه
 فرموويه تي: له په مه زانې کوشتن حه رانه! به لقيس له گهل هه لته کاندني
 جله خوښناويه کان، هه لده په ري. هه ر زوو که له بابيکي بو باپيري کوشته وه.
 نه يده زاني به چ رابگات، کيسه خه نه يه کي بو ده ستو پيې گرتو، کراسيکي
 سووري زه ماني بوو کيني له بهر کرد، ده يوست نه و شتانه ي تاوه کو نيسي شرم

بوو بۆ مێرد کوژراوێک، هه موویان به سه ره که وه بکات. ناخر به حیسابی
خۆی به دوو سه ران له خۆشیدا بوو، سه رێکیان تۆلێ میرده که ی کردۆته وه
سه ره که ی دیکه له ته نیایه کی کوژه را پرزگاری ده بێتو میرد ده کاته وه!
دوای ناخواردن، باپیر و به لقیس یه ک له یه ک به په له تر! به چاویانه وه
دیاریبوو که ده یانه وێ بۆ ته وشه وه هه موو شتێک ته واو بکری. نوێژی شیوان
باوک و برای به لقیسی له گه ل مه لای ناوه دانی و دوو شاهید، به لقیسیان له
باپیری ماره کرد. به لقیس قسه کانی په رتو بلاو و هه مه جوړ بوون، تیکه له یه ک
له خوشی و نیگه رانی: ئای خوایه! نرخێ ئاسووده یی زۆر گرانه به کرپن
نایه، نه وه مروه کانهن ده بی بۆ یه کتری دا بینی بکه ن. ئاسووده یی له دله وه
هه لده قوڵی، شت نیه له دوو کاندرا ن بیکری. نه وه ی چال بۆ که سینک هه لقه نی
بۆ خۆی تێیده که وێ!

باپیر به هۆی درۆو ساخته کارییه که ی، به درێژایی سی سال پێکه وه ژیان،
ده یزانی شتێک له په مزو رازی ترسناک به پێویه، نه ورۆ یان سبه ی، ناگز له و
به خته وه رییه به رده دا. له ترسی ئاشکرا بوونی درۆیه که ی، قهت رۆژێک وێژدانی
ئاسووده نه بوو و به خاترجه می دانه نیشت! زۆر جار له ناخه وه ده یگوت: تا درۆ
وێرانمان نه کات هه ست به چێژو جوانییه کانی راستی ناکه ین! هه میشه له وه
ده ترسا نه و سه رکه و تنه ی هه موو بوونی به لقیسی داگرتبوو، زوو به رپه وێته وه
شه رابی کامه رانی لی قه لپ بێتته وه، نه و کاته کی ده زانی نه و خوشه و یستی و
متمانیه ده بێت به چ رقیکی ماله وێرانکه را!

له دوای سی سال پێکه وه بوون، به لقیس هه رکات بیری ده کرده وه به
ناوه خۆیدا رۆده چوو، به راوردی له به ینی نه و کاره ی گوایه باپیر بۆی کردو وه

ناکاره دزیوه‌کانی ده‌کرد، نیگه‌ران ده‌بوو به‌وهی باپیر که دنیا زۆر تاریک ده‌بیئت شه‌وان ناویرێ بچیتته ده‌رێ، ساخته‌چیتی و درۆو ترسنوکی و زمانلووسی بیکردارو هه‌موو نه‌و خه‌سله‌تانه‌ی به‌ درێژایی سێ سالان له‌ باپیری بینیبوونی، تینکی ده‌بردنه‌وه‌و لێکی ده‌کردنه‌وه‌و ده‌یخستنه‌ سه‌ریه‌ک، نه‌ده‌چوه‌ نه‌قلی پیاوێک هه‌لگری نه‌و ره‌فتاران به‌یئت، وه‌فا به‌لێنی خۆی بکات، جیی باوه‌ر نه‌بوو، نه‌تۆ بلینی باپیر بتوانی مریشکیک له‌ ئاو بکات! بۆیه هه‌موو جارێ ده‌یگوت: خواجه ناخیری خیر بیئت، هه‌رچه‌نده تازه هیچی تیدا نه‌ماوه، نه به‌شی خێرو نه به‌شی شه‌ر بکات! دواتر له‌بن لوتیه‌وه ده‌یگوت: ئای نیمه‌ی ژن چه‌ند ساویلکه‌و به‌دبه‌ختین! به هه‌موو درۆیه‌کانی پیاوان باوه‌ر ده‌که‌ین!

له‌وه‌تای زانیویه‌تی له‌نیۆ هاوڕێکانی پییده‌لێن باپیر سیبه‌ندی، تا ده‌هات به‌ کردار نه‌وه‌ی زیاتر تیدا ده‌بیندرا. دیاربوو له‌ گوندیش به‌و له‌قه‌به‌یان زانیبوو، نه‌وانیش له‌ پاشمله‌ پێیان ده‌گوت باپیر سیبه‌ندی. هه‌رکاتیک باپیر گوئی له‌ قسه‌ی به‌رزو نرمی به‌لقیسی ده‌بوو، گوئی قولاغ ده‌کردو وای مه‌زنده ده‌کرد، درۆیه‌که‌ی لێ ناشکرا‌بووه. له‌ کۆتاییدا نه‌و‌پۆژه‌ی لێی ده‌ترسا، تووشی بوو! دیاربوو کابرای بکوژ، سێ سال زیاتر نه‌یتوانیبوو به‌رگه‌ی دووری و ژیا‌نی سه‌ختی ئیره‌وه‌وه‌ی بگری‌تو له‌ شاره‌کانی ورمی و ته‌وریز دوور له‌ که‌سوکاری بریست، گه‌راوه‌ته‌وه دیوی گه‌رمی‌نی و ده‌نگۆی به‌ زیندوومانه‌وه‌ی، وه‌ک ئاگرو پووش به‌ ناوچه‌که‌دا بلایۆ‌بووه نه‌و زار نه‌و زاری ده‌کرد.

باپیر له‌ ژووری خه‌ریکی ته‌راشی ریشی بوو. له‌ناکاو وه‌ک هه‌وره‌تریشقه، گوئی له‌ ده‌نگینک بوو پر ئیش و مه‌ترسیدار! هه‌ناسه‌ی خۆی بۆ راگرت، چاوی نه‌ده‌ترووکاند، به‌حه‌به‌سانه‌وه گوئی بۆ نه‌و ده‌نگه‌ راگرت‌بوو، یه‌ک به‌ده‌نگی

خۆی دەقیقێژاند! هەنووکە هەستی بە ژانی ئەو درکە کردبوو، کە سێ سالی بەر لە ئێستا چەقیوەتە پێی. گوتی لە بەلقیسی بوو بە کۆمەلیک قسە ی تیکەل بە دادو فیغانو گریان، هەتا دەهات توورپەییە کە ی هەلدەکش. لە باپیری وە ژوور کەوت، بە چاوی پر لە فرمیسکو گریانەو هەواری کرد، هەواریک هەر لە دەریوونی کولکو قونێرو ناسوور دەچوو! هەموو زمانەکانی دنیا نەیان دەتوانی گوزارشت لە نازاری ناخی هەلقەرچاوی بکەن: ناخر چۆن توانیت ئەو ناپاکییە لەگەڵ مندا بکە ی! وێژدانت نازارت نادات؟ بە تۆش دەلێن پیاو؟! ئەمن عەزیزترین شتم دایە دەست ئەویش جەستە ی خۆم بوو، کە بە هیچ قەرەبوو ناکرێتەو هە ی بیوێژدان!

باپیر دەمی بۆتە تەلێ تەقیوو، پەنگی بۆتە زەغفەرەن، جگە لە شکاندنەو وە تەقاندنی پەنجەکانی دەستی، هێچیدی بۆ نە مابوو. دەزانێ، بۆ پەشیمانی لە دروو کارە ساخته کە ی، درەنگ کەوتوو وە تازە دادی نادات. بە داوی رستە یە کدا دەگەر! لەبری داوی لیبوردن هەر نەبێ کە مێک هینوری بکاتەو وە توورپەییە کە ی کە مەکاتەو.

ئێستا گەیشتوو نە تە قۆناعی هەستکردن بە چێژی راستگۆیی و نازاری درۆکردن، خۆشەویستی و خیانت، جوانی و ناشیرینی. بەلقیس گوتی: بەلانی کەم ئێمە هەموومان دەزانین ئەو ی کردووتە، تاوانو گوناھە، ئەو شە هیچ پاساوێکی بۆ نییە. باپیر تانی لە خۆیدا بۆ ئەو ی نوتقییک بکات گوتی: ئایا کێشە نییە ژانمان لە پێناوی شتی بەسەرچوو وێران بکەین و بۆی غەمبار بین؟ بەو پاساو قسە بێ جێ و پێمانە ی باپیری، هەر بە جارە کێ هاربوو، وە ک ئەو بوو داری لە شارە زەنگە سوورە ی وەرداییت، گوتی: لە جیاتنی داوی لیبوردن و

به خشین بکهیت که قابیلت نیه چونکه خه تاییکه گه ورهت نه نجامداوه، دئی باسی شتی به سه رچوم بو ده که ی؟! قسه کانی شو جاره ی به لقیسی وه ک سوژن به هه ستو غروری پیاوانه ی باپیریدا چه قی! به لقیس، وه ک پووش و پیاوان ناگری گرتبوو: کوره وهره خوٚت له داخان مه کوژه، خو چاو و پرووی هه یه قسانیش بکات! پرووقایمیش نه ندازه ی هه یه، نه ی خوایه گیان چوٚن باوه ریم به و پیاوه کرد، هه رچی کاری سووک و ساخته یه دهستی بو ده بات بهس بوٚنه وه ی به مه رامی خوٚی بگات و بیٚنه وه ی بیر له نه نجامه که ی بکاته وه.

به لقیس چه نگه ی له نه ستیران ده دا: نامه وی نه لغازت بگه ری، واز له قسه ی قوٚرو ته راوز بیٚنه و ناچیته گویم!

باپیر، له به رده م چاره سه ریکی ناسته مدا بوو. به لقیس، وه ک نه وه ی پیشتیر هیچ هاواری نه کردبی، دیسانه وه نه رانندییه وه به سه ریدا: چوٚن ده بیٚی پاویک به قسه ی خوٚی خوٚشه ویستی داگیری کردبیٚت، که چی په نا بو ره فتاری دوژمنانه بیات! لالیوی که فی کردبوو، چای سوور هه لگه رابوو، باپیر! نه تو هیشتا به لقیست وه ک خوٚی نه ناسیوه! به لقیس نه و بوٚنه وهره جیاوازه یه توٚله ت به دووقات لیٚده کاته وه! هه تا نیروه ته واو، ناتوانم له گه ل دروژزو فریوده ریگ سه ر به یه ک سه رین بکه م، له یه ک له گه ندا نان بخوم، گه وهره ترین میٚرده زمه بو گیانی من مانه وه ی توٚیه له و ماله یدا. باپیر، به و هه موو سیٚبه ندیییه ی خوٚیه وه که ووتوته گیژاوٚیک، سه ره ده ری لیٚده رناکات، ده ره تانیک شک نابات له تووره بیٚی به لقیسی ده ربازی. که بیٚنی بلٚیسه ی رقی به لقیسی تاو له تاوی به گورٚتره، وای به خه یالدا هات بو ماویه ک تا نه و کاته ی تووره بیٚی و نه فره تی به لقیسی داده مرکیٚته وه، نه و نیوه به جی به یلی، بوٚیه به ناچاری ملی شوٚر کردو ده ست له گونان شوٚرتر، به ره و

کەونە ھەوار، بۆ لای ژنە گەورە کە ی و ھەوت منداڵە کە ی گە ڕایە وە .

ھەر چە نە ندی بی ری لێ دە کردە وە ، ڕازی کردنی دلی بە لقیسی وە ک قە لایە کی سە خت دە ھاتە بەر چاوی کە ھیچ پیتی نە چنی! کیچی کە و تە کە و لی و ھە جینی لێ بڕا وە . دوا جار وای بە باش زانی بۆ چارە سە ری ئە و کی شە یە خۆ ی با و یتە دیو ە خانی (کو ئیخا رە فیق) ی، کە تازە لە دوا ی مر دنی با و کی، بۆ تە کو ئیخا ی سی گوندان. لە تە مە نی سی و پینج سالی دایە ، برادە ری قوما رو کۆ نکانیە تی زۆر جار یش شە ریکە قوما ر بوون. مالی بابی بە لقیسی ش کرمانج و رە عیە تی کو ئیخا رە فیق نو لە قسە ی دە رنا چن.

ژنانی ئا وایی لە بە لقیسیان دە پرس ی: ئیستا لە گە ل با ییر سیبە ندی حال ت چۆ نە ؟ دی گە و ت: ھە تا وە کو می رد م نە کرد بۆ وە خە لک پییان دە گو تە بە لقیس خان، ئیستا پی م دە لێ ن ژنە کە ی با ییر سیبە ندی، ئای ژنی نە سیبە ری پی اوی رە ندو برنجی، بۆ ژنی چە ند گە وریە و پی ی بە رز دە بی تە وە! سیبە ری پی اوی کە م و سو وکی ش، ھەر شە رمە زاری و ریسوا بوونی بە دوا وە یە! ئە نگۆ تە ماشای ژنی کاکە رە شی بکە ن، نە ژنی کی ھین دە ھە لکشا و داکشا وە، نە ھین دە ش قسە زانە، کە چی بچیتە ھەر تازیە یە کی ئە و گوندانە ی دە وریە رمان، مە جلیسی ژنان یە کپی لە بە ری ھە ل دە ستن!

۲۷

کۆیخا رەفیق، لە ھەرەتی گەنجیدا، پیاویکی سوورو سپی رەقەلە ی
 کەلە گەتە، دوو چاوی زەق، دوو برۆی ئەستوور بۆ چاوەکانی بسون بە نوا.
 دەمانچە یەکی چواردە خۆری سی غازی دەسکەزدی بە پینچ یەدە گەو بە
 قایشو قروشی زەردی بریقەدار لە کەلە کە ی دەبەستی. زۆر شایی بە خۆیەتی و
 لە خۆی رادەبینی لە باوکی کۆیخا تر بیّت. دەمی کە کۆیخا رەفیق لە مام کاکلی
 ھەلە کێلی و تەشەقەلە ی پێدە کات، ھەرچەند دە کات نازانی بە چ بیانوو یە ک
 ئازاری بدات، بۆ ئەو ی جووتیارە کان ھان نە دات لە دژی سوخرەو بیگارو،
 گەنجە کان فیری یاخیبوونو خۆناسین نە کات، ئەو ھەندە باسی چەوسانەو ی
 چینیایە تی نە کات، وەکو باقی خەلکی دیکە مل راکیشی و شوکرانە بریزی
 قەدەری خۆی بیّت!

مام کاکل لە گەل کاکە رەشی ھاوییرەو خزمایە تیشیان ھە یە. پیاویکی
 دەستە پیاو، ریشی تازە ماشو برنج بوو، ھیندە ی کۆرەو ەری خاکە ساری
 بینو، ئاسەواری خۆی لە سەر روو خساری جێھێشتوو. مالا مندالیکی زۆری
 بە ملیەو ە یە، بیجگە لە ژنو مندالەکانی خۆی، ژنو مندالی جوانە مەرگی
 کوریشی بە خێو دە کات. ئەوانیشی ھێناو تە لای خویانو ھەموویان پێکەو

دەژىن، ژيان و بە خێوکردنى هەموويان کەوتۆتە ئەستۆى مام کاکلى. ژيانى
 يە کپارچە رەنجو ئارەقە پشتنە، لەبەر چاندنو دروینەو ئاژەلداری، سەرى
 خۆشى بۆ ناخوړندرى. بەو حالەشەو زگى ئەو رەشە خیزانەى بۆ تێرنە دەبوو!
 لە هەژاريان بکۆخیبوايه دۆخينى دەپسا! لەگەڵ تاريكو پرونى بهيانى له
 خەو هەلەدەستا، خاکە ناسە کەى دەخستە سەر شانى و دەچوو سەر ئيش. لەگەڵ
 هەموو ئەو کۆرەوهرىيانە شەدا، کۆخا رەفيق هەنجه تى ئەوتۆى پێدەگرت،
 دوورو نزیک پەيوەندى به مام کاکلەو نیهو هەر ئاگایشى لى نیه. کۆخا
 رەفيق بە هۆکاری ئەوێ تازە لە جى باوکی بۆتە کۆخا، دەیه ویت قودرەتى
 خۆى نمایش بکات، بۆ ئەوێ ئەوانەى بوونەتە دەستوپۆهندو ئۆکەرى، زیاتر به
 چۆکدا بێنو وابەستەى خۆيانى بکاتو ئەوانەش ملکه چى نابن، بەزەبرى هیزو
 ترس سەریان پى شوڤربکاتو تەسليمى بنو ستایشى کۆخایەتییە کەى بکەن!
 کۆخا رەفيق، لەو تەى خەلکى بێعیززەتو نەفسنزمى له دەوروپەرىن، بۆ
 خوشیرینکردنو خۆرەپیشکردن بۆ دیوہ خانى، پۆژانە قسەو یاسى مام کاکلى
 بۆ دەگوازنەو، کە گوايه جووتیارەکان هان دەدات لە دژى دەرهەبە گایەتى و
 چەوسانەو، دەلێت: هەتا کەنگى ئیمە لە نێو زەویە کانمان ئارەقى شینو مۆر
 دەرکەین، ئاغاو کۆخاش لە بەرسێبەرئى بە ئیسراحت بەروبو مە کەى بخۆن!
 لە هەموو لایەک پرونە کە کۆخا رەفيق بۆ ئەو دەمراستی و گەورایەتییەى
 نابى، جا بۆ سى گوندانیش! ئەو، توانای ئەوێ نیه ئالیکى دوو کەران بەش
 بکات! چما پیاو براون تاوہ کو قومارچییه کى لە سەرخۆمان بکەینە کۆخا؟!
 ئەو، کۆمەلێک قسەو هەوالى دیکەیان لە باخەلێ خۆیان دەردیناو بۆ
 کۆخیان دەبرد. وەک ئاگرى بن کایى، بارى مام کاکلییان زۆر قورستر دەکردو

ده‌ورنکی یه کجار خراپیان ده‌بینی. له کاتیکدا نه‌و قسانه‌ی مام کاکلی هه‌ر هه‌مووی له به‌رژوه‌ندیی نه‌و چه‌لاو‌خۆرانه‌شدا بوو! مام کاکلیش له‌به‌رام‌به‌ر نه‌وه‌دا ده‌یگوت: «ده‌ستی کو‌یریان بۆسه‌ر خه‌زینه‌ی راده‌کی‌شا، که‌چی ده‌ستی خۆی ده‌کیشایه‌وه!» دروست نه‌و خه‌لکه‌ ناوایه‌.

مام کاکل، هه‌رچه‌نده‌ پۆژ به‌ پۆژ به‌رداشی زه‌مانه‌ ده‌یه‌پاری و پۆژگاری مه‌لعون زیاتر زه‌فه‌ری به‌ ته‌مه‌نی ده‌برد، به‌لام هه‌رگیز کۆلی نه‌دا. قسه‌کانی وه‌ک نه‌شته‌ر ده‌چه‌قینه‌ غه‌رووری کو‌ی‌خایانه‌ی کو‌ی‌خا ره‌فیع، بۆیه، بۆ مل پینکه‌ چک‌ردو ده‌م‌کو‌ت‌کردنی، په‌نای ده‌برده‌ به‌ر هه‌موو که‌سیکی کۆیله‌سفه‌ت و هه‌موو کاریکی نامه‌ردانه‌. چاوش‌کاندنی جووتیاره‌کانی له‌ چاوش‌کاندنی مام کاکلیدا ده‌بینی. ده‌یزانی بارو گۆزه‌رانی، به‌هۆی زۆرخه‌یزانی و بیستی چوار له‌ به‌ره‌مه‌کانی، زۆر خراپه‌و نانی شه‌ویتی نییه‌ بیخوات، بۆیه کو‌ی‌خا هه‌ولێ ده‌دا له‌و رێیه‌وه‌ زه‌فه‌ری پێبباتو به‌ زه‌بری برسیکردن به‌چۆکیدایینیت.

باپیر خۆی هاو‌ی‌شته‌ دیوه‌خانی کو‌ی‌خا ره‌فیع‌ی و وه‌کو لیقه‌و ماوی‌ک خۆی ده‌رخست، باپیر له‌ خۆنمای‌ش‌کردن زۆر زانابوو. کو‌ی‌خا ره‌فیع که‌ بینی باپیر خۆی هاو‌ی‌شتۆته‌ دیوه‌خانه‌که‌ی و به‌ په‌نایه‌کی قایمی ده‌زانیت، زانی تازه‌ریزی سواره‌و باپیر مه‌جبووری‌تی بۆ به‌ده‌سته‌ی‌نانه‌وه‌ی به‌لقیسی یارمه‌تی‌ی بدا، بۆیه خۆی له‌ سه‌ر گران‌کرد. به‌ره‌له‌وه‌ی گو‌یتی لی‌ب‌گرێ، به‌یه‌ک دوو کۆخه‌ی ده‌ست‌کردی خۆ به‌گه‌وره‌گر، قورگی خۆی ساف‌کرد، ریتی نه‌دا باپیر شه‌کوای حا‌لی خۆی بکات گو‌تی: باپیر ده‌زانم هه‌تاوه‌کو ئی‌ش‌یک‌تان نه‌که‌وی‌ته‌ لای من ریتی دیوه‌خانی پی نازان‌و کو‌ی‌خای خۆتان به‌سه‌رناکه‌نه‌وه‌، به‌لام قه‌یدی نا‌کا، ئیمه‌ دلمان گه‌وره‌یه‌. ئیستا نه‌تۆ به‌ژنت درێژو په‌یژه‌ت ناوی. نه‌وشه‌و له‌گه‌ل نه‌و پیاوانه‌م، برۆن

له‌و کۆنه‌ناشهی به‌رگوندی، ده‌لّین پر له‌ کۆتره‌ کیویلکه‌و گاپه‌له‌یه، هه‌رچه‌ندی توانیستان زۆرترم بۆ بگرن ئه‌وه‌ باشتره‌، هه‌ر له‌وئیش سه‌ریان به‌رینو چاکیان بکه‌ن، شه‌و دوورو درێژه، ئاگره‌کی گه‌وره‌ بکه‌نه‌وه‌ مل له‌به‌ر کۆتربرژاندنی ده‌نیین! باپیر په‌نگه‌ سه‌د جاری گوتبیتی به‌سه‌رچاو! هینده‌ مه‌منوون بوو که‌ کوێخا زاته‌ن به‌ له‌فزی خۆی رایده‌سپیری بۆ وه‌ها کارێک. تاوه‌کو له‌ راوه‌ کۆتری گه‌رانه‌وه‌، کوێخا په‌فیک له‌ فکری ئه‌وه‌دا‌بوو له‌ به‌رامبه‌ر قایلکردنی دلّی به‌لقیسی و گه‌رانه‌وه‌ی باپیری بۆ لای که‌ ده‌رگای لیبکاته‌وه‌، له‌ به‌رامبه‌ردا چ کارێک به‌ باپیری بکات! ده‌میگ بوو چاوه‌روانی که‌سیکی زمانلووسی وه‌کو باپیری ده‌کرد که‌ ده‌ستی له‌ عه‌رزو عاسمانی برابیتو کاره‌که‌یشی به‌ وی نه‌بی، به‌ که‌سی دیکه‌ چاره‌سه‌ر نه‌کریت! نیستا، وه‌ک رپۆی به‌ سه‌سه‌ده‌ی جووتیدا هاتبیت، وایه‌ بۆ کوێخای! ئاخ‌ر کوێخا په‌فیک شه‌رێکی ده‌روونی دژواری له‌ گه‌ل کرمانجه‌کان دابه‌ستوه‌، به‌ تابه‌تی مام کاکل. وای مه‌زه‌نده‌ ده‌کرد، ئه‌گه‌ر مام کاکلی تیکنه‌شکینی په‌نگه‌ جووتیاره‌کانی دیکه‌ش چاوی لیبکه‌زو سه‌رئیشه‌ بۆ کوێخایه‌تییه‌ نویه‌ که‌ی دروست بکه‌ن.

دوای ئه‌وه‌ی کوێخا په‌فیک تیروپری گۆشت کۆتر خوارد، ده‌مو له‌وسی خۆی سه‌ریه‌وه‌، داوای خلتانی^(۱) کرد که‌لینی ددانه‌کانی له‌ گۆشت کۆتر پساک بکاته‌وه‌. رووی له‌ باپیری کرد: کارێکم پیتته‌! به‌رله‌وه‌ی قسه‌که‌ی ته‌واو بکا، باپیر به‌لّیبارانی کرد: به‌لّی به‌چاوان هه‌ر ئیشی جه‌نابت بیتو به‌ خولامی خۆت بکری، ئه‌مر بکه‌و له‌ من بگه‌رێ! کوێخا به‌ ده‌نگیکی گه‌ر

۱. خلتان: کۆمه‌لێک داروچکه‌ی پێکه‌وه‌نوساوی پوه‌ه‌کێکه‌، که‌ وشک بوو، بۆ خاوتنکردنه‌وه‌ی که‌لینی ددان به‌کاردیت.

گوتهی: مردووت مرئ ده که لئین بده قسه که م ته و اب که م! باپیر! ده زانم نه تو هی ده ستو قامی نی، له ده ستو پلت پانا بینم، به لام زمانت بی قسو وره و دروی وهک راستی ده ر خواردی خه لکی ده دهی، گوئی بدئی، مام کاکلی باش ده ناسی و ده زانی روژانه هه ر له گهردی به یانسی هه تا تاریک دادئی، خه ریکی پی نه ره کارییه، ده مه وئ سبه یینی بجی هه نجه تیکی پی بگری و له گه لی به شه پیتی و دوو له پیاوه کانیشم ده نیرم دوور به دوور چاودیریتان بکه نو له کاتی پیو یست یارمه تیت بده ن، نه بادا مام کاکل داخی برسیتی و منیش، به تو بریژی، بوئه وهی بهر له کوته ککارت، فریات بکه ونو له دوا ییشدا له بهر ژه وهندی تسو دژی مام کاکلی بینه شاهید. له بهرام بهر شه و کاره ی بو منی ده که ی، قایل کردنی به لقیسی، خه می من بی، بۆت جیبه جیی ده که م. باپیر له خوشیان، وهک ریوی پشکه به زی دیبیت، زمانی له لالیوی ده دا! بو پلاندانان، باپیر سیبه نندی هه وجهی به که س نییه ریوشوینی بو دابنن، رهش سپی کردنو سپی رهش کردن، کاری له میژینه ی خویه تی! پیشنیوه رپی روژی دوا یی، خوی ناماده کرد به ره و کیلگه ی مام کاکلی که وته پی، هه ر له دوور پایی مام کاکل خاکه ناسیکی کلک دریژی به ده سته وهیه، خه ریکی کاری خویه تی و ناگای له مه حموودی بیژواد نییه. نه ورژه پنجه خرنوکی کو ده کرده وه سه ری ته به قه ی شه تله ته ماته و باینجانو بیبه ره کانی پی دابوشی، تاوه کو چوله که و جوققه ی زه رتکه نه یانخوات. هینده ی نه ماوه بو نویژی نیوه رو، روژ به تا قی ناسمانه وه. مام کاکل خوی له ناره قه ی شینو مۆر کردییه، ناره قه به نیوچاوانو لاملو پروومه تی داده چۆر پته وه، یه که مجار به خاکه ناسه تیژه که ی پنجه خرنوکه کان له بنه ورا ده بری و کو مه لیان ده کات، له ترسی درکه تیژه کانی ناتوانی به باوهش

هه لیانېگری و بیانگوازیته وه سهر ته به قه کان، ناچار به شه نه ی لک ناسن، هه جاره ی باوه شیک هه لده گری و دهیانگوازیته وه.

باپیر لاپووته یه کی^(۱) به دهسته وه یه، بیته وه ی سلاوړیک له مام کاکلی بکات ده چیته سهر کومه له خرپو وکیکی مام کاکلی و خړی ده کاته وه سهر یه کو وه ک ناماده کردنیک بو گواستنه وه، وه ک نه وه ی به دهستی خوی کوی کردنه وه، مام کاکلیش وای مه زنده کرد رهنګه نه وی نه بینیبی و به هه له چوویتته سهر نه و کومه له خرپو وکه، بویه هه رای کردی: باپیر ماندوونه بی! نه وه له جیاتی یارمه تی مامی خوت بده ی، بوخوتیان ده به ی؟!

باپیر وه لامی سلاوه که ی نه دایه وه و گوتی: نه وه هی منه و مافی توی پیوه نییه! مام کاکل گوتی: به پیاوانه داوات بکر دایه ده مدایه ی، به لام نایه لم به زوری یه ک پنچکه خرپو وکی بیه! نه وه دانه روژنکه خه ریکی نه وه نده خرپو وکه، نه توش ده ته وی بییه سهر حازه کی؟! باپیر گوتی: نه من دهیان به مو ژنی نه وه م نه گاو نه نیلی بیان به م، نه وه عه رزو نه وه گه ز! مام کاکل له بهر لیوانه وه گوتی: راستیان گوتوه: شهرو تر به دهستی پیاوی نییه! چار نیه، نه گهر شه پ هاته به رده رکی، خوا ده تگری نه گهر نه یکه ی! مام کاکل لنگی دای، تازه به ملیدا هات له سهر مالی خوی بیتته دهنگ: هه ی ناپیاو نه وه قسه یه به منیکی ریشسپی ده لئی؟ له سهر چیش؟ له سهر هه قی خوم، تاخر به لاش نییه پیت ده لئین باپیر سیبه ندی، له گه ل نه و دارپسانه، گه یشته سهر یو خا که ناسی بلند کرد، باپیر وه ک پیشه ی هه میشه یی خوی ناوشانی

۱. لاپووته: ناسنیک سهریان و ده متیژی هینده ی له په ده ستیکه، کلکی دارینی هه یه، بو پاک کردنه وه ی گاسنی جووت و بزار کردنی بیستان به کار دیت.

دایې، دوو پشته خاکه ناسی له نیوشانو قوړنجی باییری داو توژی لی برنډکړدو
 نققه ی له باییری بری، وهک کاغه زی سپی خویندبیټه وه گوتی: ښه شهوئ
 دی له دیوه خانۍ کوڅخا ره فیقی فیریان کردی بیی و به گژمدا بچی؟ ښه دوو
 پیاوې کوڅخا ره فیقی له نژیکه وه چاودیری شه په کیان ده کرد، غاریاندا به
 بیانووی به پوهانی و نیوژیکردن، مام کاکلیان به زهفت کرد. باییر هه تا زاری
 گرتی، تفتیکې به سهروسیمای مام کاکلیدا کردو چهند جنیوټکی بازارپی
 پیدا. مام کاکل خوی له دهست راپسکاندن، هرسټیکې دانه بهر خرکه بهردان.
 راسته ښه وان سئ که سن، به لام کوا باری کوږه کرمانجیکې جاقی و قالبووی
 نیو گټراوی شه په خرکه کی گهړه ک به گهړه ک ده گرن! خه لکی ټاواپی، هه رکه س
 له راسته خویان غاریانداو گهشتنی و نیوژیریان کردن. پیلانی شه په که، وهک
 شهوې پښشو پیلانیان بۆ دانابوو، چوه پښ. کوڅخا مه بهستی خوی پښکا. بۆ
 ټیورای کوڅخا ره فیق دوو له پیاوه کانی به دواي مام کاکلیدا نارد. زوری نه خایاند،
 مام کاکلیان چه ننگ له سهر چه ننگ بۆ دیوه خانۍ هینا. کوڅخا ره فیق بیټه وهی
 به خیر هاتنی بکاتو وه لامی سه لاوی بداته وه، وهک حیساب بۆ نه کردنو نادیده
 گرتنیک، خوی به قرته کی فیکه ده مانچه که یه وه خافلاندبوو، به بیډه نگی له
 مام کاکلی خیس بوو وه، سمیله خنچکه یه کی له خوباییبونو گالته نامیزی
 کردو گوتی: کاکل وات لښه ات وه کی به رانی، حالوری بی و کهس به پیاو نه زانی و
 له پیاوه کانی من راست بییه وه؟ ښه و جا ښه و باییره پیاوټکی غه ریبه یه له و
 گوندهی، هانای بۆ ټیمه هیناوه، له جیاتی ښه وهی یارمه تی بی بدهی، ده چی
 کومه له خرڼو کی لی زهوت ده که ی؟ له سهر ښه و حاله شه وه به پشته خاکه ناسان
 هه موو نازای به دهنی ده شکینې؟! بۆ مه مله که ت بیخواه ښه و گه وره کی لی

نییه تەمبیت بکا؟! هەرچەندی مام کاکل راستی ھۆکاری شەرەکی خستە پروو و راستگۆیانە بۆی گیرایەو، بەلام کوێخا رەفیق گۆتی نەدایۆ و لەسەر دوو بیستی^(۱) خۆی نەھاتە خواری، چونکە ئەو بریاری پیشووەختەیی خۆی دەریارەیی مام کاکلی دابوو، گورانندی: کاکل دەبیت یەک عەرەبەگەنم جەزا بدە، بۆئەوێ تەمبیت بی و جارێکی دیکە زاتی ئەو نەکی شەر لەگەڵ کەس بکە، نەخەسمە لە عەرەبەییەکی وەکو باپیری، ئەگەر ئەو عەرەبەگەنمەش ھەرچی زوو نەھینیی، فەرمان دەکەم ھەوت شەو و ھەوت رۆژان لە تەویلەیی و لاخان سەراوین ھەلتواسن و دوکەلی کاجۆشت بە بن لووتیدا بکەن. پێیان دەلێم دکرێکت پێبکەن، ژنی خۆت پێ قایل نەبی! ھیندە بە دلەقی و بیبەزەییانەو پەفتاری دەکرد، ھەموو سنووری پەوشتی مەروغانەیی بەزاندبوو! مام کاکل ئەوێ شکی دەبرد لە عەرزو عاسماندا تەنھا ئەو عەرەبەگەنمە بوو، عەشتەبای لە مالدیدا نەبوو، ئەوێ شکی دانابوو بیکات بە دوو باراش بۆ مندالەکانی، بەلکو پێی بگەنە سەر جۆخینان^(۲). بۆ برسینەبوونی مندالەکانی، تەنھاو تەنھا ئەو دوو باراشەئاردەیی شک دەبرد، ئەویشیان لێسەندا! دواي ئەوێ کوێخا رەفیق، وەک دەرکردنیک لە مام کاکلی راخوڕی: ئێستا برۆ ھەرچی زوو لە بەرچام ونبەو ئەو عەرەبەگەنمەیی بێنە بۆ دیوہخانێ، ھەر دەلحازی لە دواي باوک و براگەورەکی بەلقیسی ناردو ھاتنە دیوہخانێ. کوێخا فەرمانی پێکردن: ھەر

۱. دوو بیست: لە ھیندیک شوێن، بۆ نمونە پشدر و موکریان دەلێن سێجار بیستە. کینایەیی بە سووربون لەسەر قسەیی خۆ.

۲. پێی بگەنە سەر جۆخینان: گەیشتنە سەر جۆخین. گیشتنە کاتی گێرەیی دەغل و دان و خەرمان سوورکردن، گەیشتنە وادەیی ئەوێ گەنمی تازە بیتەو مالت.

ئیسـتا بهـلقیسـو باپیری ئاشت بکهـنـهـوه! بهـوشیـوهیه، باپیر تا کوتایی تهـمهـنی بهـشهـرمهـزاری ژیاـنی بهـپـیـ کرد، کهـسایهـتی و پیـگهـی خـیـزانی، له بهـرانـبهـر کهـسایهـتی بهـلقیسـی، نهـوهـنده نزم بو، بهـجۆریـک کهـس نهـیدهـزانی که ژـنـو میـردن! بهـلقیس بهـرهـو رووی باپیری دهـیـگوت: نهـمز و نهـو سـیـبهـندیـهـیان نهـگوتـبو، بهـلام ئاخ ئاـبرووم پـنـوهی چـوه، ئاخـر مام کاکل پـیـلاوهـکانی له باپیری پیاوتره! نهـو سـیـبهـندیـه نیمهـی شهـرمهـزاری خهـلـکی ناوایی کرد، ئاخ سـیـبهـری پیاوی درۆزنو نوکهـرسیـفهـت، بۆ ژنی چـهـند ناخۆشـو شهـرمـاوهـره!

مام کاکل بۆ مندالهـکانی، بۆنی ئاردی دهـدا! ئاخـر نهـو دهـمیـک بوو نانی دهـپهـرسـت له پـنـاوی نهـوهی بـژی. دواـی نهـوهی عهـریـهـگهـنـهـکیان لـیـنهـستانـد، مام کاکل، بۆنهـوهی پارـیـزگاری له شکۆو دهـرونبهـرزی ههـژاـنهـی خۆی بکات و، نهـیدهـویـست دهـوهـخوارکهـی^(١) له بهـرکهـس بکات، چونکه مـالـیـشی له پـشـترپـیـ بوو، نهـسلـهـن نهـیدهـویـست گهـنـمی باراشی له خهـلـکی پـشـترپـی قهـرزبکات، نهـبادا کوـیـخا رهـفیـق پـیـی دـلـخۆش بـیـت، ناچاربوو بۆ داـیـنـکردنی ژیاـنی مندالهـکانی، سهـری خۆی ههـلـگرت بۆ گونـدهـکانی بهـرپـی، به تـایـبهـتی دهـو رووباری، چونکه خـزمـو ناسـیاوی باشی لهـوی ههـبوو. لهـوی دهـیتـوانی گهـنـم له خـزمـیـکی قهـرزبکات تاوهـکو دهـگهـنـه گهـنـمی نوـی و، ههـروهـها دهـردهـلی حاـلی پهـریشانی خـۆـشی بۆ کاکهـرهـشی حاجی سمایی بکات، بهـلـکو ریـگاچارهـیهـکی بۆ بدۆزـیـتهـوه، یان نهـگهـر له توانایدا بـیـت کوـیـخا رهـفیـقی تهـمـبی بکات. بهـدهـم ریـگاوه، له حهـیبهـتی نهـو بـیـدهـسهـلاتی و نهـو زوـلمهـی لـیـکـراوه، فرمـیـسکی به

١. دهـوهـخوارکه: پارانهـوه و لالانهـوه له بهـرخهـلک.

ریشه ماشو برنجییه که‌یدا ده‌هاته خواری و چه‌ناگی ته‌رده‌کرد، مه‌گر هه‌ر
خو‌هاواری بیده‌نگی حالی بی!

خزم شمشیری پشت که‌ندوو‌یه، هه‌رکات لیت قه‌وما، ده‌ستی بو ده‌به‌ی و
فریات ده‌که‌ویت. له‌وئی، دوو باراش که‌نمی له‌ خزمی‌کی قه‌رزکردو پیی‌گوت:
مالت ئاوا‌ییت، هه‌ر که‌ که‌نمی نوئی پی‌پرا‌که‌یشت، هی‌چ ناکه‌م هه‌تا نه‌و دوو
جه‌واله‌ که‌نمه‌ت بو ده‌هینمه‌وه، خو‌ا له‌ خزمایه‌تیت که‌م نه‌کات!

دواتر رو‌یشته لای کاکه‌په‌شی و هیدوش له‌وئی بوو. دوا‌ی نه‌حوال‌پرسی و
به‌خیره‌یینان، هه‌ر دوو‌کیان ته‌ماشای یه‌کتریان کرد، دیار‌بوو شری جل‌وبه‌رگی مام
کاکلی زور بیتاقه‌تی کردن. نه‌وان مام کاکلیان زور خوشده‌ویست، هه‌رجاره‌ی
ده‌چونه پشت‌پیی، میوانی مام کاکلی ده‌بون، بو‌وان هه‌م قوناغ و هه‌م جیی
متمانه‌ بوو. به‌ر له‌ هه‌رش‌تیک کاکه‌په‌ش گوتی: مام کاکل حالت چونه به
ده‌ست کو‌یخا ره‌فیه‌یه‌وه؟ ئیستاش به‌رده‌وامه له‌ نه‌زیه‌تدانت؟ مام کاکل
به‌و پرسیاره‌ی به‌جاره‌کی برینی کولاه، گوتی: قیروس‌یا برسیمان ده‌کاتو
حاسلاتمان ده‌خوا، نه‌وه‌ی له‌ بریستی به‌نازار‌تره‌ شکاندنی که‌رامه‌ته! کو‌یخا
سه‌نه‌گه‌م له‌سه‌ر هه‌لنا‌گری، کورتو کرمانجی، ده‌یه‌و‌یت له‌ گوندی و له‌ سه‌ر
زه‌ویی و مالی خوم ده‌رمپه‌رینی، تی‌کم‌بش‌کی‌نی و ته‌سلیمی ئیراده‌ی وی بم.
ماجه‌رای نه‌و چهند روژی به‌ینی خوی و کو‌یخا ره‌فیه‌ی له‌ نوکه‌وه بو‌گیرانه‌وه،
که‌ چون دارو نه‌داری عه‌ربه‌که‌نمیک بووه و نه‌ویش کو‌یخا به‌ ناوی جه‌زا‌کردنه‌وه
لیتی سه‌ندوووه که‌وتوته سه‌ر ساجی عه‌لی، بو‌ناردی مندا‌لان مه‌جب‌و‌ور بووه
که‌نمی قه‌رزیکات. نه‌وه دوو ساله ده‌مه‌وئی کورته‌کو شه‌رواری‌کی به‌رادان
بده‌م، هه‌رچه‌ندی ده‌که‌م پی‌پرا‌نا‌گه‌م، ده‌لیم قیروس‌یا با خوم رووت بم، به‌لام

مندالّه کانم زگیان تیڤیت، ئیستا ئه و قهرزهشی هاته سهر! مام کاکل، پینهی سهر جله کانی، نیشانی ددها که پیاوئیکی خاوهن عزیزته و یقاره. بهو حاله شهوه دهیگوت: ئه خلاق ئه وهیه کۆل نه دهینو ته سلیم نه بین، کورپو نه وه کانیشمان فیری به گژدا چوونه وهی زالممان بکهین.

هیدۆ گوتی: ئه و کوئخایه پیاوئیکی زۆر ناحالی و نامه دهده، باشه، پار ئه و هه موو تفهنگه مان به مالییه وه نا، ههر ته مبی نه بووه؟! چار نیه، وهک رۆژووی ره مه زانی فه رز بووه به سه رماندا ده بی تۆله ی ئه و مندالّه برسیانه ی لیبکهینه وه.

له وساته وهی مام کاکل باسی ئه و زۆلمه ی به و دوواییه یان بو ده گیرپته وه، کاکه رهش ههر سمیلاانی ده کروژی و خوی ده خواته وه. چاوه پلنگیه کانی، برسیکه ی تۆله یان لیته لده ستی: مام کاکل ئه تۆ سه بریکمان لیبگره، با مال بچنه سه ر شینایی، ئه و کاتی بزانه چی به سه ردینین! ده بیت به جوړیک تۆله ی تۆی لیبکهینه وه، ئه و رۆژه به نه فرهت بکات که تییدا به وه له د بووه! ئه و زالمانه ته نها له زمانی گولله حالی ده بن! ئیستا ئه و هه وشو هه سارو سه گه درانه ی کوئخا ره فیکی هیچیان له گه ل ناکرئو که لینمان نابئ، به لام کوئایی به هاری و هه وه لی هاوینی، له و کاته دا مالی کوئخا ره فیکی ده چیته سه ر که پرو شینایی، له وئ، سه گه کانیا ن له گه ل میگه له مه ری ده رۆن. قه ولی پیاوان بی، تۆله ی ئه و عه ربه گه نمه ی قووتی مندالّه کانت به ده قات ده نک ده نک له گه رووی بینمه وه ده رۆ، قه ره بوو کرده وهی تۆ، له و رۆژه له ئه ستۆی منو هیدیزۆی برایه. له ئیستاهه وا بزانه قهرزازی که س نی، ئه و عه ربه گه نمه به دوو قات له سه ر ئیمه یه.

مام کاکل به و قسانه، گه ز گه ز بالای ده کرد، به وهی که سانیک هه ن خه می

ده خوږنو داکوکی لیده که نو له بهرده می کیردی زالمان به تهنهای ناهیلنه وه. تا پاده یه قین باوه پری بهو قسانه ی کاکه پرهشی هه یه، که خاوه نی به لینی خوږه تی. چاک دهیزانی نه و دوانه نه گهر نه شیکوژن، په فیقی بو ته مبی ده که ن. زور سهیر وره ی بهر زبووه وه گه شایه وه: نه و جا نه من پیاری وه کو ئیوهم له پشت بیت، له هیچ باکم نیه. به دلکی خوش و ده ماخیکی بهرزه وه گه پرایه وه مائی. هاوسی و خزم که سانی ناوایی هاتنه لای بو دلدانه وه و هاوخته می له و زولمه ی کوږخا لیتی کردوه. پشتیوانی کردنی تهنه به قسه، که هیچی تیناچی و هه زینه ی نییه! بیته وه ی که سیان ناماده بن بایی بهر هه ویریکی ئاردی بده نی! له و وره و مکورپوونه ی مام کاکلی، هه موویان حه په سا بوون، خو به خو ده یانگوت: به پراستی مایه ی سه رسوورپمانه دوو باراشه گهنمت له مالیدا بیی و، له و وه خته ی سالی، هه ردووکت لیستینن، جلو به رگیتکت له بهر دابی، پینه یه کی رابکیشن چوار پینه ت له دوا ی دهستی بیت، به پراستی نه وه غیره ته! توخوا به ئیمه ش ده لنین پیوا! کورپه مام کاکل جه رگی هه ندی سیره کیه!

کاکه پرهش و هیدو، هه رکاتییک غه واره یه ک له ژیر هه رناو و پیشه یه کی وه ک: دو، سه فارچی، کیرپر، خوشناوی ترئ و گروان و مازیفروش، پینه دوز، دیوهره، عه تار، گله سه رفروش و سو فیی گه پریده و... ده هاتنه سه ر گوفه کی گه وری گوندی، نه وانیش ناماده ده بوون، چونکه هه و آل و پروداوی گونده کانی ناوچه که له زاری نه و پیشه وهره گه روکانه وه، بلاوده بوونه وه.

نه و روژه، ئاسمان وه کو پیروزی شین خو ی نمایش ده کات، پیاونکی ریشسپی، ریشی هه ر کتومت هورپی لۆکه ی و په شمه کی سپی، قیسی بروکانیشی سپی بوون، وه کو کلو به فر له سه ر چاوه کانی نیشتون. مه ندیلیکی خامی سپی له سه ر

کلاوئیکی سپی له سه‌ری به‌ستوه، که‌واو سه‌لته‌ی ناودامی‌نی سپی پۆشیووه،
 کلاشیکی بن ئیسفه‌نجی سپی و گۆرییه‌ی سپی له‌پیدا‌یه، ده‌فیه‌کی سپی به
 شانیه‌وه هه‌لواسیوه، سواری که‌ریکی هه‌ساوی سپی بێنیشان بووه، نه‌و جۆره
 که‌ره‌ پێیان ده‌گوترا به‌غدا‌یی. قیسی کورتان‌و تێره‌ی سه‌رپشتیی که‌ره‌که‌ش هه‌ر
 سپی بوون. له‌ ته‌وقی سه‌ری تا ده‌گاته‌ بنی پێی، سپی بوو، وه‌ک مرۆفیک له
 به‌فر. ته‌نه‌ها دوو خاڵی ره‌ش له‌ ده‌مو چاوی دیار‌بوو نه‌ویش هه‌ردوو کونه‌لووتی
 بسوون. له‌ناکاو له‌ ماڵی حاجی نه‌حه‌مدی عه‌ولا چینه‌کو‌ی، به‌ ژوورکه‌وتو
 به‌ویقاره‌وه سلا‌وی لیک‌ردن. حاجیزن به‌ده‌سه‌ست خۆی نه‌بوو گوتی: بیسمیلا
 بیسمیلا فه‌رموو پیری زونه‌هاری گه‌ریده‌ به‌خیری‌یی سه‌رسه‌رو سه‌رچاوان،
 خێرو به‌ره‌که‌تت هێنا، ماڵه‌که‌ت رووناک کردینه‌وه. ده‌ستی بۆ ژووری میوانان
 را‌داشت: فه‌رموو نه‌و ژووره‌ به‌نوێژه‌ا هه‌ر به‌په‌له‌ به‌ کوپه‌ هه‌شت سالا‌نه‌که‌ی
 گوت: برۆ بانگی بابت بکه‌وه، بلێ میوانیکی سپی سپیمان هاتوه‌، نایناسین!
 منداڵه‌که‌ش به‌ دیتنی سیمای سپیی میوانه‌که‌، زۆر سه‌رسامو حه‌په‌ساو
 بوو، له‌ لایه‌کیش دلخۆش‌بوو. هه‌ر به‌غاردان نی‌و گوندی گه‌را، تاوه‌کو باوکی
 له‌ یه‌کیک له‌ ماڵه‌کانی ئاوا‌یی دیته‌وه‌و زۆر به‌په‌شه‌وکا‌وی نااسایی گوتی:
 بابسه‌ بابه‌! خیراکه‌ وه‌ره‌ به‌چینه‌وه‌ ماڵی، میوانمان هاتوه‌! حاجی نه‌حه‌مدیش،
 به‌هۆی نه‌وه‌ی منداڵه‌که‌، زۆر نااسایی و به‌په‌له‌و په‌شه‌وکا‌وی شه‌رواڵی باوکی
 را‌ده‌کی‌شاو په‌له‌ی چوونه‌ماڵه‌وه‌ی لێ‌ده‌کرد گوتی: رۆڵه‌ نه‌و په‌شه‌وکانه‌ی ناوی،
 میوانه‌که‌ کییه‌؟ منداڵه‌که‌ش به‌ ده‌م را‌کێشانی شه‌رواڵی باوکییه‌وه‌ گوتی:
 میوانه‌که‌ یان خدری زینده‌یه‌ یان هه‌زهرتی غه‌وسه‌! هه‌رچه‌ندی باوکی گوتی:
 کوڕم شتی وا نابێ و مه‌لێ گونا‌هت ده‌گات، هه‌زهرتی غه‌وس مردوه‌! به‌لام

کۆرەکه هینده دانیابوو لەو دووانه، یه کیانه، قسهی باوکی به گویدا نه ده چوو، چونکه پهنگی خدری زیندهو هه زهرهتی غهوسهی به سپی و پاگژو بیگهره له زهینی مندا لانهی تۆمارکراوو!

بابه نه تۆ بلیی خدری زینده گوئی له دوعاگانی من بوویت؟! یان به دواي نوێزه کانی تۆدا هاتبی؟! بابه به کویدا هاتۆته خوارئ له عاسمانئ؟! توخوا بابه مه هیله له مائی خۆمان بروت! خۆ مائی ئیمه خاوینهو هه مووی به نوێزه، نهی به خۆت نه تده گوت خدری زینده له شوینه خاوینه کان دهییت؟! پپی ده لیم داکم هه میشه باسی تۆ ده کاتو داوای یارمهتی له تۆ ده کات، تکایه یارمهتی دایکم بده! بابه توخوا مه هیله بروت، بهو خوایهی بیعاری ناکم، ناقل ئاقل داده نیشم، نه دی نه تده گوت خدری زینده مندا لی خوشدهوی! نه وه نییه نه من مندا لم خۆ هه ر گه ورهش نه بووم.

نهو، وهک تارمایی رو حیانه تیکی پیرو ز میوانه کهی ده بینی. باوکی پییگوت: کورم نهو خدری زینده نییه. نهو سهو فیه سو فی، سو فیه کان ده ف لی ده ده ن. ده گه رین، نهو گوندو نهو گوند ده کهن، سه رو دی ئاینی ده لینه وه، خه لکیش، به گویرهی توانای خویان شتیکیان بو ده بن.

گوفه کی گه وره ی نیوه راستی ئاوی، وهک گردۆلکه یه کی لی هاتوه. به تیپه ربوونی کات، لای سه ره وه ی بووبوه پیخوست، خه لکی ئاوی ته نها لاته نیشتیکی وهک زیل دان به کار دین، نهو ته نیشه ی وهک ته لاتیک وابوو، زیله که یان پیدا شو رده کړده وه. لای سه ره وه ی، وهکو گلێکی رهش خوی ده نو ئنی، هینده کۆنه بو ته وه گل. ته نها له سه ر نهو گوفه که بلنده، بانگه وازو ناگادار کړده وه بلا وده کرایه وه، هه تا خوشنا وه کانیش کاتیک گروانو جه فته و

به‌روو و ترییان ده‌هینایه گوندی، له‌سه‌ر بلندیی ئه‌و گوفه‌که‌ی هه‌تا ده‌نگیان تیدابوو ده‌یانگوت: ده‌ وارنه^(۱) ترییان، سه‌ر به‌سه‌ر به‌گه‌نم، یه‌کو نیو به‌جۆ! بلندیی گوفه‌کی گه‌وره، جاران، به‌سه‌ر گوندیدا ده‌پۆنی، له‌ ئیستادا که‌وتۆته نیوهراسستی گوندی و پۆته چه‌قی گوندی. بۆ تاریف‌کردنی هه‌رمالیک، گوفه‌کی گه‌وره‌و هه‌ک خالی ناوینیشان وه‌رده‌گرن. نه‌گه‌ر چاوساگی بۆ یه‌کیک بک‌ردبوایه ده‌گوترا: ماله‌که‌ی که‌وتۆته خۆزه‌لات، یان لای سه‌ره‌وه‌ی گوفه‌کی گه‌وره. نه‌وورۆژانه‌ی هه‌تاو بوون، خه‌لکی گوندی له‌سه‌ر ئه‌و گوفه‌که‌ی کۆده‌بوونه‌وه. ئه‌وانه‌ی له‌ ژياندا مابوون له‌ ژنو پیاو، که‌سیان وه‌بیریان نه‌ده‌هات ته‌مه‌نی ئه‌و گوفه‌که‌ی چه‌نده، به‌لام دل‌نیابوون هاوته‌مه‌نی گونده‌که‌یه. هه‌موو پیره‌مێرده‌کانی ئاواپی به‌مندیی یارییان له‌سه‌ر ئه‌و گوفه‌که‌ی ک‌ردبوو. هه‌رچی پیره‌ژنو پیره‌مێردی ئاواپی، تاقه‌یه‌ک که‌سیان نییه‌ یاده‌وه‌ری مندی له‌گه‌ڵ گوفه‌کی گه‌ورده‌ا نه‌بیته، یان یاده‌وه‌رییه‌ک بگێرێته‌وه‌و ناوی گوفه‌کی گه‌وره‌ی تیدانه‌بیته، وه‌ک تابلۆو شوناسی گونده‌که‌ ته‌ماشاده‌کرا. له‌ چه‌ند به‌ندو گۆرانی ناوی هاتبوو. زۆرجار وه‌ک جێژوانو یه‌کتربینیان دیاری ده‌کرا. هه‌رچی دیوه‌ره‌و به‌قالو گره‌سه‌رفروشو کیرپرو ئه‌و خوشناوانه‌ی تووتنیان له‌ هه‌رته‌لیرا ده‌هیناو ئه‌و وه‌ستایانه‌ی چه‌قوو سیکاردو ته‌ورداسیان سه‌قاو ده‌مه‌زهرده‌کرده‌وه، هه‌ر هه‌موو، له‌ سه‌ر گوفه‌کی گه‌وره‌بانگه‌وازیان بۆ ده‌کرا. سه‌رتیلای دیواری مژگه‌وتیش که‌وتبووه لای گوفه‌کی گه‌وره.

۱. ده‌ وارنه: ده‌ وه‌رنه. ده‌ وه‌رن بۆ... بزۆینی درێژ (ای وه‌رنه‌ی، له‌ بنه‌په‌تدا بزۆینی کورته (ه) به‌لام له‌ کاتی چاپ‌دانه‌که‌دا به‌هۆی ئه‌وه‌ی (وه‌رنه‌) که‌ درێژ ده‌رده‌بدری، ده‌بیته بزۆینی درێژ.

هیندهی پینه چوو، ئەو پیاوه دەفرەنە سپیپۆشە، لە سەر گوفە کی گەورە قیت
 بۆوه، مندالی ئاویی جۆخینەیان لە دەورە بەست. دەتگوت مانگەو لەسەر پستی
 هەوران دەف بۆ ئەستێرەکان دەژەنی! تابلۆی ئەو دیمەنە ئەفسووناوییه خەلکی
 ئاویی مەست کردبوو، هەموو ماله کان پر ببوون لە دەنگی دەف. شەوانی
 خەلۆهتی زیکری خودای وە بیر دەهینانەوه. دەنگی خەمباری دەفەکه، هەمووانی
 خرۆشاندهبوو. جار جار دەفەکهی بەرز دەکردهوه بۆ قاپی خودا، که نهوی دهکردهوه،
 هینده به مەعلانی وەستایانە دەفەکهی دەژەنی، تاقە یەک پەنجەشی هەلە
 نەدەکرد! ئاوازه کهش وەکو جلوبەرگو سیمای سپی بوو! دەنگی دەف ئەو دۆلو
 دەشتو کەندانە پر پر کردبوو لە روحی سپی پیاوچاکان. نێوه نێوه دەفەکهی
 رادهگرتو دوو بەندی پێهەلدانی به شیخەکهی دەگوت، بۆئەوهی بناسری سەر
 به چ تەریقەتیکەو موریدی چ شیخیکەو شیخەکهی خاوەنی چ کەشفو
 کەرەمەتیکەو غەیبناسییه کهی هەتاوه کو چ ئەندازیه که:

وەرن خزمینە با بکهین موناجات
 هەر لە لای خۆیتی کەشف و کەرەمات
 پاشای مەدینە یا سەیدولبەشەر
 شەفاعەتکاری روژه کهی مەحشەر!

هاواری دەکرد: خەرچو مەخاریجم بۆ بینن، خودای لە خۆتان رازی بکهن، هەر
 ئەوەتان فریاده کهوێت، جۆی بینن بۆ کەرەکم! ئەوجارە هینده بهتوورەیی دەفەکهی
 هەلدهسوورانده، هیندهی نه مابوو هەموو ئەلقەو پرپرەکانی بەرو ئاسمان هەلفرێو
 خۆیان لەو سەرسوورانە رەهابکه. به جۆریک گێژەنی پێدهدان، دەفەکه لە دەستی

وہ زالہ ہاتبوو . ئەو جارہ کہ رېچکەى خەلکى بىنى وەک مېرووستان بەرہو پرووى
 دىن و ھەريە کەى برېک دانە وئەلى بە دەستە وەيە، لە گەنە ساوار، برۆش، گەنە
 کوتاو، داندۆک، کەشک، مندالە کانیش کۆشيان پر لە جو دە کردو لە پيش
 کەرە کەيان پروودە کرد . ئەو کەرەيان پى لە کەرەکانى خويان پيرۆزترو مەقام بەرزتەر،
 چونکە پياوئىكى لە خوانزىک سواری سەرپشتى دەيىت! خەلکى وا ھەبوو
 قەرەپوولى بە دەستە وەبوو، کە ئەو يانى لە ھەمووان زياتر پى خوشترەو شىتى
 ئەو زرينگە يەيە کاتىک ھەليان دەايە دەستە سەرکەى بەر دەمى و يەک دوو جار
 ھەلدە بەر زەو و زرينگەى دەھات!
 سۆفى دەستى پىدە کردەو:

بە خۆت قادرى، ھەر بە خۆت قودرەت
 برژنە سەرمان رېژنەى بەرە کەت
 رېگای برىفکان سەرہو ھەورازە
 جاوى شىخى من مەخسوودو مرازە

ھەرکە سىک چەندەى بىنى بو من وەک قەرزە، لە لای خودا سەد ھىندەى
 دەرژىتەو مالە کەى! فەزايىكى خولقاندبوو، وەک پەرچوو خەلکە کەى
 شەيدايانە پەلکيش دە کرد، بە شىوہيەک، کەس مالى خوئ نە دەھاتە بەرچاوى!
 دەنگى دەف دەچۆ پەرپەرۆچکەى ئاسمانى!:

شىخم راوہستا لە بەرھەيوانى
 دلم لە بەرپى دەکات جۆللانى

خاکی بریفکان به جاو ده کێلیم
 ده رکی شیخی خۆم قهت جی ناهیلیم
 من گونا هبارم ههر خۆم خه جالهت
 سه گی ده رگی تۆم تا کو قیامهت!

دوای ئەوێ باری نێره که ره سپییه که ی شیشکوت له نازووقه داگرت،
 خۆی هه لدايه سه رپشستی، که ره ئەوهنده تی رجۆ بوو، له گه ل یه که م هه چه، وه ک
 برووسکه له سووچه ی کۆلانی سوورایه وه وه له به رچاوان ون بوو.

ئێ وا هه بوو، هه زار سوێندی ده خوارد به چاوی خۆی بینویه تی، هه تاله
 زوورگه زراویش ئاوابووه، که ره که، وه ک دولدولێ بالی لیک بلۆ کردووه و فریوه!
 ئاخر ناهه قیان نه بوو، چونکه زۆریان وایانده زانی، ئەو تێره زه خیره یه ی بۆیان
 داگرت، بۆ پشستی هه ورانی ده بات! له وێ، له نازووقه خانی ئاسمانی وه به ر
 مه لایه که ته کانی وه رده کات! مندا ل لێیان بوو به کێشه وه به شه ره اتن، له سه ر
 ئەوێ کاتی که که ره که بالی گرتووه وه هه ر چوار سمی له عهرزی براه، سو فێ
 سپی پۆش، به عاره بی فره مانی به که ره که کردووه که به رفێ! هه ندیک مندا لیش
 ده یانگوت: به گوێی خۆمان گوێمان لیبووه سو فێ به کوردی هه چه ی له
 که ره که ی کردووه وه نویش به قسه ی کردووه لێی حالی بووه! مندا لێکی دیکه
 ئەوێ لێ زیاده کردو دلی خۆی به وه ی خوش ده کرد: ئێ خۆ که ره که ئیستاش
 جۆی مالی مه ی له زگیدایه، له عاسمانی که ره که نابیت ته رسی بکات؟!

مانگ و سال را ناوه ستن، چه رخ و خولی خۆی په ک ناخات. وه ک شه پۆلی
 ده ریا هه موو شت ده داته به رخۆی، هه ر لرفه ی دی وه هه لده لووشی، ئەوێ له

دوای جیده مینئ، پاشه پویتی که پییده لئین میژوو! دروست نهو شته ی که نیستا
تیمه کنه ی لیده که یین!

نیستا نیرینه ی به هارییه، تۆله که له نیو گوندی و له چواردهوری، هه تا نرێک
پشتینی پیاوی به رزبۆته وه. زه مه ندی گژوگیا وای ملی داوه ته یه ک، سوار به حال
لیتی برده کات. برژانگی که نیمی که ییه رکیبی سواری و له به رزگی نه سپی ده دا.
بنی رکیبی، وه ک دهستی هه تیولاوین به سه ر گۆله که نمه کاندایدیتو نازیان
هه لده گرتی. په ره سیلکه به نمایشی سه ماینکی نه فسووناوی، وه ک ریزگرتنیک
له پیروزی نان، به رزگی خو ی له گۆله که نیمی قهنده هاری ده خشینئ. گوشه ی
چاوه کانی له برژانگی گۆله که نیمی ره شگول ده سووی و، له جیاتی کل و کلدان
چاوی خو ی پی ره ش ده کات.

هیدو هینه ده به په له یه بو به جینگه یاندنی نهو به لینه ی به مام کاکلیان
دابوو، زوو زوو وه بیر کاکه ره شی ده هینایه وه: نه تو بلتی کو یخا نه چوو بیته سه ر
که پرو شینایی و، هه واری هاوینه ی ناوه دان نه کرد بیته وه؟ شه ویک به خزمه تی
بگه یین و بو هه وت پشتی ته مبینی بکه یین!

نیواری رۆژیکی نیو قه دی به هارییه، گیا نیر بووه. له شوینه چه قین و
بلنده کان جو خه ریکه زه رد ده بی و بو ره ی^(۱) تیکه وتوو. کوره که وه که ی مام
کاکلی، به سواری پاسکیلی گه یشته مالی کاکه ره شی. هه روا سه عاتیک ده بوو
کاکه ره شو هیدو چوو بوونه دیار نهو پینه دۆزی پیلانان که له به ردیواری
مرگه وتی سندنانی خو ی دا کوو تابوو، بو پینه کردنی پیلان و ده وره گرتنی کلاشه

۱. بۆره: گۆپانی په نگه ده غل و دان و گیا و گۆل به ره و وشکبوون.

به چهرم و پیستی ناژل. ئەو پینه‌دۆزه، سالی یه‌ک جار دیتە گوندی، ئەو‌هی کاری پینا‌لو‌چاک‌کردنه‌وه‌ی هه‌بی‌ت ده‌چیتە لای. دوو جو‌ر ده‌وره‌گر‌تنی ک‌لاش هه‌بوو، ده‌وره‌و نیو ده‌وره. ئەوانه‌ی ده‌وره‌ی ته‌واویان ده‌گرت، بو‌ ئیشی به‌کاریان ده‌هینا، ئەو‌هی نیوه ده‌وره‌ی ده‌گرت، بو‌ جوانی و نیو ئاوی له‌پیتی ده‌کرد. له‌و کاته‌ی پینا‌لو‌ه‌کانی هیدۆی بزم‌ار‌پر‌ژ ده‌کرد، مندالی‌ک به‌هه‌ناسه‌بر‌کی و غاردان هات و، پرووی له‌کاکه‌په‌شی کرد: مام‌وژنم، مه‌به‌ستی هاوسه‌ری کاکه‌په‌شی بوو، ناردوومی: به‌ مامت ب‌لی میوانمان هاتیه، با هه‌رچی زووه‌ بیت‌ه‌وه. هه‌رچه‌ندی کاکه‌په‌ش پرس‌یاری کرد: نه‌تنانسی؟ ناوی چییه؟ به‌ته‌نیا‌یه؟ چه‌کی پی‌یه؟ پی‌ریان گه‌نجه؟ له‌وه‌لام‌دا هه‌ر ئەوه‌نده‌ی گو‌ت: کو‌ر‌پ‌کی له‌من زۆر گه‌وره‌ته‌ه. کاکه‌په‌ش به‌هیدۆی گو‌ت: ئەمن ده‌رۆمه‌وه م‌ال‌ی ئەتۆش ته‌واو بو‌ی، وه‌ه. به‌په‌له‌ گه‌را‌یه‌وه. که‌ چو‌وه ژو‌وری بی‌نی کو‌ره‌گه‌وره‌که‌ی مام کاکلیه‌ه. ماندوو نه‌بوونی ل‌یک‌ردو کو‌ره‌که‌ گو‌تی: باو‌کم س‌لا‌وی هه‌بوو و گو‌تی ئەوه‌نده به‌کاکه‌په‌شی ب‌لی: شینه شاه‌زیه‌که‌ له‌جی‌گای پارهاوینی هی‌لان‌ه‌ی کردووه‌و هه‌ل‌نیش‌تووه! ئەو به‌خۆی حا‌لی ده‌بی‌ت. کاکه‌په‌ش تی‌گه‌یش‌ت که‌ کو‌ن‌خا‌ره‌فیق چۆته‌ سه‌ر که‌پرو شینایی و به‌ته‌نیا له‌و‌ی ده‌خه‌وی‌ت. له‌گه‌ل هیدۆ به‌وه‌واله‌ د‌ل‌خۆش بو‌ون. ناخ‌ر ده‌می‌که‌ ئارا‌میان گرتووه. کو‌ره‌که‌یان به‌پ‌ری کرد‌ه‌وه: به‌ب‌ابت ب‌لی چاوه‌روانی ته‌ز‌ره‌بی‌ت!

رۆژی دوا‌یی خۆیان ئاماده‌کرد، ته‌نها دوو که‌س، ئەو‌یش کاکه‌په‌ش و هیدۆ. نانی نیوه‌رۆو ئیوا‌ره‌یان له‌گه‌ل خۆیان هه‌ل‌گرت بو‌ئ‌ه‌وه‌ی له‌هیچ گوندو هیچ م‌الی‌ک لانه‌ده‌ن بو‌ نان‌خواردن. چون‌که‌ هه‌رکات ئەو دووانه‌ له‌ شو‌ن‌یک بی‌ن‌ر‌ن‌و ش‌ت‌یک رووب‌دا، ده‌ل‌ین له‌و دوانه‌ هه‌ل‌نه‌باردووه‌و کاری ئەوانه‌هه‌م

دەیانەوی بەر لە خۆرئاوا بون بگەنە دەورووبەری کە پرو شینیایی کوئخا رەفیقی
 بۆئەوێ سۆسەیه کی ورد بکەن. بە هیچ شیوەیه ک نایانەوی کەس بیانبینی و
 بەرگومان بن. کە پرە کە بریتییه لە ژوورنکی بچووک، دیواره کە لە خشتی
 قور دروستکراوه. بۆ ئەوێ فینکایی بای، لەوسەری بۆ ئەوسەری تێراپرات،
 هەر چواردەوری بەریز دەلاقە ی لیکراوه. سەری بە دارەپۆ بانه کە بە قور
 سواق دراوه، بۆئەوێ لەسەری بخەون. شەوانی سەر ئەو کە پرانە زۆر تاییه تن:
 کاتیک مڕۆف لەسەر گازەرای پشتی، لە بەرتریفی مانگە شەویکی رەنگ
 مسی رادەکشێ، ئەستێرە گرشیان دی و بە چواردەوری مانگەوه پرشوبلۆن،
 وەک ملوانکە یاقووتو مرواری گەردنبەندی مانگ بن، داوه کە ی پسابیت
 و دەنکە کانی بەسەر سینگێ ناسماندا بلایووینەوه! بەلام ئەفسوس، کوا دلی
 رەقی زالمی خودانە ناس هەست بەو جوانیانە دەکات!

شەو راککا، مانگ و ئەستێرە بە تاقی ناسمانیوه لە چاوه روانیکی
 تاقەتپرووکی بەهەستیاری سەرنجەوه لە پروداوه کە دەپوانن. کۆتایی
 بەهاریه و لە شەوه کورته کانی هاوینی نزیک دەبنەوه. شەوی هاوینان زۆر
 کورت و خەویش لە بەرکزه بای شەمائی و بورجی ئەستێران، زۆر خۆشه.

کاکەرەشو هیدۆ خۆیان لەو کە پرە ی نزیک کردەوه کە کوئخا رەفیق
 لەسەری خەوتوو. هەرچە نە کوئخا رەفیق پیاویکی رەقە لەی کە ئەگەتەو
 کێشە ی قەلەوی نییه، بەلام پرخە ی دیت. ئەو پرخەیه، یانی خەویکی قول!
 زۆر لەو پیاوانە ی چە ک هەلە گرن لە نێویشیاندا کوئخا رەفیق کوشتنی خۆیان
 لە لا خۆشتره لە چە ک کردن، هەرکە سیک چە کی لیبسی ندری، لەوه بەدوا لە
 مە جلیسی پیاوان چاو و پروی قسە کردنو سەر بەرز کردنەوه ی نامینی کوئخا

پەفیق بە پەیزە کەسی دار سەرکە وتوو، دواى ئەوێ چۆتە سەر کەپەرە،
 پەیزە کەى هەلکەشەو تە لای خۆى، بۆ ئەوێ کەس دەستى پێى نەگاو زەفەرى
 پێى نەبن. لەو چرکە ساتە هەستیارەدا، بە ئاگاھاتنى کوێخا، بە مانای کوژرانى
 هەردووکیانە. بە لām گەرموگورپى جۆشى تۆلەى مام کاکلى، سلیان پێى لە مەرگ
 ناکاتەو! لە هەر چواردەورى کەپەرە سەورپان، بە ئومێدى ئەوێ شوێنیک بۆ
 سەرکەوتن بدۆزنەو، بە لām بەهۆى بڵندى کەپەرە ناتوانن سەربکەونو چ پێى
 ناچن. کات لە بەرژەو نەدیاندان نییە، ئەگەر کوێخا بە ئاگا بیت، کوشتیان
 وەک ئاوخواردنەو، چونکە دروست دەکەونە بن دەستى کوێخا، بۆیە
 دەبیت پەلە بکەن بۆ ئەوێ هەرچى زوو سەربکەونە سەر کەپەرە دەستى
 خۆیان بوشین، بەرلەوێ دەستیان لى بوشیندريت. کاکەرەش پیاویکی
 کەلەگەتو چوارشانەو کیشى دوو هیندەى کیشى هیدزە، ناچار بوون
 کاکەرەش پىشتى بۆ هیدۆى دانەواندو ئەویش چوو سەرشانى. هیدۆى بڵندکردو
 توانى سەربکەوتە سەر کەپەرە، بە پەلەو وریایە کى زۆرەو پەیزە دارە کەى بۆ
 کاکەرەشى شۆرکەو، ئەویش سەرکەوتو وەک چۆن لە سەرى ریککەوتەوون،
 بۆ دابەشکردنى ئەرکەکان، کاکەرەش دەمانچەى بە پرووتى بە دەستەو، لە سەر
 سەرى کوێخا ئەو بەر ئەو بەریان گرتوو. هیدۆ دەستى لە بن بالیفى ژێر سەرى
 کوێخا پەفیقى رۆکرد، دەستى لە دەمانچەو قایش و قۆشو یەدەگەکان گیرکردو
 راپیکش، بێ ئاگا لەوێ کوێخا چەنگە بازى دەبیت! چرکە ساتیکى هەستیارە لە
 مابەینى سەرکەوتن و کارەسات و شکستدا. لە گەل راکیشانى دەمانچە کەى،
 کوێخا پەفیق پىشبینى ئەو جۆرە رووداوانەى کردوو، قایشى سەر شانە کەى
 لە قۆلو باسکى خۆى گریداو.

راکیشانی ده مانچه که ی له لایه ن هیدۆی، بوو به یارمه تیدهر بۆ هه ستانه وه ی کوێخا ره فیقی، یه کسه ر هه ستایه سه ری، یه که م قسه ی گوته ی: هه ی سه گباب ئیوه کی؟ ده مانچه له به ینی هیدۆ کوێخای ده بیته کیشمه کیش، یه کتری دینۆ ده بن، هه رجاره ی کاکه ره ش ده یه ویت یارمه تی هیدۆ بدات، کوێخا چونکه له وه ی به هه ره که تتره و قه لافه تی گه وهره تره، هیدۆ وه ک قه لغانی پارێزگاری له خۆی به کار دینۆ و ده داته پیش خۆی نه وه کو کاکه ره ش ناچار بیت بیکوژی. مرخیش مرخیشیکه به ریده، به ری ناده م، یه کتری دینۆ ده بن. کاکه ره ش فیشه کیکی لیده خوړیته به ر ده مانچه ی و سواری ده کات، کوێخا هیدۆ ده داته به ر لوله ی ده مانچه که ی بۆته وه ی شه گه ر ته قانده ی هیدۆ به ربکه وئ. نه و جاره کاکه ره ش لوله ی ده مانچه ی له سه ر سه ری کوێخا ره فیقی داده نی: به ریده سه گباب ناچار م که بتکوژم! نه ویش ده لئ به زیندوویی به ری ناده م، مه گه ر بمکوژی نه و جا ده مانچه م لیبستی نی! کوێخا هیدۆ ده سووړی نی و پرزه ی لیبیره. له و هینانو بردنه، هیدۆ شل بووه و کوێخا زاله، شه گه ر ده مانچه که ی له هیدۆی بستی نیته وه ره نگه هه ردووکیان بکوژیت. نه و بریاری خۆی داوه، تاوه کو نه یکوژن ده مانچه که یان به زیندویتی ناداتی. له و بگروه به رده و کیشمه کیشمه، ژنو مندال به ئاگا دین که له خواری نووستبوون. ده یکه نه زاقو زیرقو قیژه و تیده گه ن له سه ر که پری مملاتی و زورانازییه. هیدۆ هاواری لیه له ده ستی و شل ده بیت، ده لئ: کوره بیکوژ! کاکه ره ش ده مانچه ی له سه ر سه ری کوێخای داناوه، دووباره ده لئ: سه گباب به ریده، ده تکوژم! وه لئ، بیسووده له گه ل کوێخای. لوله ی ده مانچه ی کاکه ره شی به بناگوژی کوێخایه وه له و چرکه ساته هه ستیاره پر له مه ترسییه له به ینی مه رگی

جه زه به به دهستی کوخواه دیتبوو، پیانده گوت کوخوا گوئراو. کرمانجه چه وساوه کان به ژنو پیایانه وه، ئەو هه والەیان ئەو مال ئەو مال پێده کرد. ئەوهنده دلخۆش بوون بێئەوهی بزانش ئەنجامدهرانی کاری ئەوشه وه کین! هه زارچار خویان به قوربان ده کردن. پیره میردی وا هه بوو پر به دل دهیگوت: نای له بابی منتان کهوئ زهلامی شهوئ! ئەی بو دهلێن پیاو نه ماونا! ئەمن هه میشه دهلێم نه گهر فیل ههیه، کهرکه ده نیش ههیه!

کاکه ره شو هیدو له دوای گه رانه وهیان بو مالی، زور هیلاکو ماندوو بوون، شهو و روژنیک هه ر نوستن. به ژانی پێیه کانیا خه بهریان بووه، پێیان ئاوسابوو و بلوقی کردبوو، نه یانده توانی پێیان له عهرزی دابنێن، گودو کۆله وار بوو بوون، هیندهی به پیاده برۆن. هیدو گوتی: کاکه رهش پیت ناخۆش نه بیت نه من چی دیکه ناتوانم بو ئەو شوئنه دوورانه به پێیان برۆم، وا چاکه ماتۆرنیک بکهرین. کاکه رهش پێی په سه ند بوو: راسته، ئیمه بمانه وئ سنوو روو ئاقاری گونده که مان تیبه پهرنێن، پهریستیمان به ماتۆرنیکی زور باش ههیه، بوئەوهی دهستمان به شوئنه دووره کانیش رابگات. شانسێ خۆمان ئیره دهشتایه، ته نهها چیا قه ره چوغی لییه، ئەویش بو ئەوهی نابئ لیی یاخی بین، چونکه دارو بارو جه نگه لی لی نییه، حکومه تو ئاغا کان هه زوو ده ماندو زنه وه، ناچارین وه کو ئیستا کاره کانمان به شهو ئەنجام به دین. قیروسیا، روژ بو ئەوانو شهویش بو ئیمه بزانش ده گه یه کوئ له گه لیان!

له کوتایی، ماتۆرنیکی مه جلیسی^(١) رهشیان کړی. کاکه رهش هه ندیک

١. ماتۆری مه جلیس: مۆدیلیکی ماتۆرسکیل بوو، شهسته کانی سه دهی بیست ده رکهوت، ناوه کهی مه جلیس بوو.

پارەى ھەبوو، ئەو برەشى لەسەریان دەمایەو، پاش ماویە ک بیدەن. کاکه‌پەش ماتۆرەکەى لێدەخوورپى و هیدۆش لە دواوەى تەفەنگى لە پێشە خۆى دادەنا. لە پاسکیل و پیادەپۆیى شەوو نیو شەوان رزگاریان بوو. هیدۆ ئەوئەندە خوشحەل بوو بەو ماتۆرەى، بە کاکه‌پەشى گوت: کاکە ئەوجا بێمەنەتم، حەزەدەکەى بلى سبەینى دەچینە سەر مالى مەسەرىفى ھەولیرى! ھیندەیان ماتۆرى تایین ھینا و برد، کاکه‌پەش ھەر زوو زۆر بەچاکى فیرى لێخوڕین بوو. چونکە ئەو، چەند سال بوو پاسکیلى لێدەخوورپى. یەكەم سەفەریان بریاردا، کاکه‌پەش گوتى: دەچین بۆ گوندەکانى لای گوپرى، بۆئەوێ لە ناو عارەبان ئەو دەمانچەییە لەمەر کوێخا رەفیقى بفرۆشین. لە پارەکەى، پارەى دوو عەرەبەگەنم و کورتەک و شەروارەک و جەمەدانى و بەشى سالتیک شەکر و دەرمانچا بدەینە مام کاکلى، ئەوێ مایەو بیدەینە ھەقى ماتۆرەکەى کە لە سەرمان ماو. هیدۆ زۆرى پێخۆش بوو، مام کاکلى پۆشتەو پەرداخ بکەنەو قەرزەکەى بۆ بدەنەو کە کوێخا تووشى کردبوو.

لە یەكەم گوندى عەرەبنشین، دەمانچەکەى کوێخای دەفرۆشن. تاپریکو دەمانچەییە کو بریک فیشەکیان پێدەمینى، بۆ فرۆشتن. کاکه‌پەش دەمانچەییەکی چواردەخۆرى تاییبەت بە خۆى پێیەو هیدۆش تەفەنگیى برنۆى رەقەم حەقەدەى دارشووشەى وەکو گەرووی ماری پەشى لەگەڵ دوو خەریتە فیشەکی برنۆى پێیە. لەو کاتەى دەیانەوێ بچن بۆ گوندیى دیکە، ھەردووکیان لەسەرپشتى ماتۆرەکەیان، لەنیو کوێلانى گوندى بەھۆى دەنگى ماتۆرەکەیان ناگایان لە مەحمودى بێزەواد نییە، تا ئوتۆمبیلیکی پۆلیسى گوپرى دەگاتە سەریان. لولەى رەشاش برنیان تێدەکاتو ھۆرینیان بۆ

لیدهدات، به ئاماژی راگرتنیان. که کاکه پەش و هیدۆ به وه دهزانن له پشتیانوه
گه مارۆ دراوون به خویان نه زانیوه. کاکه پەش به هیدۆی دهلی: خۆم له ناحالییوون
دهدم تا دهگهینه ئه وه ته ندووهری له پیشمانه وهیه، هه ر ئه تۆ ده توانی سه ری
من و ماتۆرو چه که کانمان بکرییه وه، بتبینم و نه تناسم! هه ر ئه وهنده وه له نزیک
ته ندووهره که رایده گری.

هیدۆ هه ر له بای غاری خۆی هاویشه پهنای ئه وه ته ندووهری ژنه عاره به کان
سووریان کردۆ ته وه بۆ ئه وهی کولیهری پیوه بدن، کاکه پەش هیشتا له سه ره پشته
ماتۆره که یه وه ماتۆر کارده کاتو خامۆش نه کراوه، دهزانن تازه کار له کار
ترازاوه که وه تونه ته شوین و کاتیکی هه له وه! معاونی پولیس له پیشه وهی
ئۆتۆمبیلکه یان داده به زی و به ر له هه رشت ئه وه تیهره بچووکه ی سه ره پشته
ماتۆره که ده ست ده داتی که ده مانچه یه که واپرێکو برێک فیشه که و چه ند
کاغه زێکی مه منووعی تیدایه. هیدۆ له و کاته ی بینی معاون تیهره که ی
دایه ده ستی پولیسیکو بر دیان بۆ نیو ئۆتۆمبیلکه، زانی کات به فیرو دان
له به ره ژه وه ندیاندان نییه، پیوسته ده ست به کاریت، بۆیه که معاون پرووی
وه رسووانده وه، لای کاکه پەشی بۆ ئه وهی بیپشکنی، ناخر له وه ختانه دا ته نها
نازایه تی و غیره تی بنیاده م فریای ده که وی، له و پرووه شه وه هیدۆ هه له وه که وترو
کات به فیرو دانی له مه زه بدا نییه! فیشه کی لیخورییه به رتفه نگێ و، نیشانه ی
له نیوچه وانسی کلاوی معاونی گرت، له معاونی راخوری: له شوینی خۆت
پاوه سته و بزانه چیت پنده لیم، نه گه ر هه له بکه ی، له گه لایه که م فیشه ک
که ده یته قینم جامی سه رت هه لده گرمو میشتکت ده پرژینم! معاون ده ستی
به خزیدا شو پر کرده وه. هیدۆ به ده نگیکێ بویرانه وه کوتی: ئه وه تیهری له سه ر

ماتۆره‌که‌ی له شوێنی خۆی دانێوه، به‌و پۆلیسه‌ش بۆی لولله‌ی ره‌شاش برینه‌که
بسوورپێنی و ئیمه به ئامانج نه‌گرێ، وه‌کی پیاوان سواری ئۆتۆمبیله‌که‌ت به‌و
له‌و نیوه‌ی نه‌تانبینمه‌وه، ئه‌گهر ده‌ته‌وی به‌ زیندوویی بمی‌نییه‌وه هه‌رچی زووه
چیت پێده‌لێم ئه‌وه بکه!

معاون هه‌ر ده‌پارێتیه‌وه‌و ده‌لێ: ئیمه براین، ناگرێ یه‌کتری بکوژین! هیدۆ
ده‌لێ: ئه‌وه لولله‌و سێره‌ی تفه‌نگییه‌ بۆته شیربر، ده‌نا ئیوه به‌ بننامۆزاش
ئیمه‌تان قه‌بوول نییه، چجای برا!

معاون که ده‌زانێ ناتوانی له‌ خسته‌یان بباتو کاکه‌ره‌شیش چۆته ته‌نیشته
هیدۆیو کارتیکی بۆ فشار خسته‌نه‌سه‌ری نه‌ماوه، هه‌موو ئه‌وانه‌ی هیدۆ پێیگوتن،
جیبه‌جیان کردو سواری ئۆتۆمبیله‌که‌یان بوونو هه‌ر به‌هه‌لاتن، هه‌لاتن!
له‌و کاته هه‌ستیاره‌دا ژنه‌ عاره‌به‌ خه‌زێمو عه‌رانه^(١) له‌ که‌پوه‌کان، ده‌ستیان
به‌ هه‌له‌له‌ لێدانێ کرد، بۆ ئه‌و ئازایه‌تییه‌. هیدۆ هه‌نده‌ی دیکه‌ غیره‌ت سواری
سه‌ری بوو، دوو تفه‌نگی بووکانی، به‌سه‌ر معاونیدا ته‌قاند، ئه‌وه‌ش له‌ کن پیاوی
تفه‌نگدار، به‌ واتای به‌ بووک بردن بوو!

عاره‌بی گوندیان لێ گرده‌بونه‌وه، له‌بادی لاکیشیان راخستو سوێندیان خوارد
هه‌تاوه‌کو قاوه‌ی عاره‌بی نه‌خۆنه‌وه، ناھیلن پرۆن، کاورپێکیان هه‌ینا بۆته‌وه‌ی بۆیان
سه‌ربهرن له‌ پاداشتی ئه‌و ئازایه‌تییه‌ی که‌ ئه‌و گونده‌ی سه‌رسام کرد. کاتیک
کاکه‌ره‌ش بینی له‌ رێگای گوێری تۆزی چه‌ند ئۆتۆمبیلیک دیاره، زانی ئه‌وانه
پۆلیسنو معاون هه‌یناونی بۆ سه‌ر ئه‌وان، به‌ سه‌رته له‌ بناگوێی هیدۆی ده‌لێ:

١. عه‌رانه: وه‌ک تاکگواره‌یه‌کی به‌ پرپه‌ره وابوو، ژنی عاره‌ب له‌و گۆشته‌ی به‌ینی
هه‌ردوو کونه‌لووتی ده‌خست.

بروانه ئهوانه بۆ گرتنی ئیمه دین. بهو شیوهیه خویان شلووی ناکه نو مالتاواایی له عاره به کان ده که نو ده پۆن. ههر زوو له گوندی وه ده رکه وتن، ماتۆر وه ک با رپنده کا، ته نهها نه رمه تۆزیک به سه ر خر نووک و په رتزه گه نمه کاندای جیده هیللی. کاتیک به ته نیشته گوله به رۆژه کاندای تیده په رین، هه روه کو با، خویان له برژانگی گوله به رۆژه کان ده سووی، نهو بالاندانه ی قه راغ رینگا له ناکاو هه لده فرین، به حال ده یانتوانی خویان له بهر ته وژمی تیژپۆیی ماتۆره که ده ربا زبکه ن!

کاکه رهش پینشینیاری کرد به رله وه ی بچه وه مالی خویان، بچه لای مام کاکلی، تازه بوونه ته خاوه نی ماتۆر، تهیری بیبالن، ههر کو ییان بوئی به ئاسانی ده یگه نی. نهو ماتۆره هینده بۆیان گرنگ بوو، هه مسوو ژیا نی نهوانی گسۆری. ده چن بۆ هه رگوندیک خه لک له ده وری ماتۆره که کۆ ده بنه وهو به تیژپه وییه که ی سه رسام ن. له رینگا ماتۆره که ی له که ندیک راگرت، نهزه ناوکی پیندا ده هات. کاکه رهش هه ردوو دهستی دایه به رخۆی له سه ر زگ راکشاو ده می به ناوه که وه نا تا تیری خوارد وهو هه ناسه ی هاته وه بهر. هه ردوو له پی دهستی شوینه واری له سه ر نهو لمه به جیهیشت که نهزه ناوه که هی ناویه تی، گوتی: هیدۆ بخۆوه، ناوکی شیرینه. له ئاسمانی پر له فرین و ره نگاله یی ده روانی. له سیما و چاوه کانیدا نا په حه تییه ک ده هاتو ده چوو، ترسیک ئارامی لی هه لگرتبوو، بیر کرد نه وهی شی په رت کردبوو. هیدۆش ههستی پیکردبوو. بۆیه به رله وه ی هیدۆ هۆکاری نیگه رانییه که ی لی پیرسی گوتی: ده زانی لهو چه ند رۆژه ی مندالمان په ی داده بیستو ده بم به باوک! نهو بیر کرد نهوانه داگیر کردبوو، به وه ی چۆن ده بیته هاو سه رم مندالی بیستو نه من له مالی نه بم!

دوا یی، ههر به خۆی دلی خۆی ده دایه وه: ده ی، خۆ پیاو له دیار ژنان نابن

له و کاته ی مندالیان ده بیت، نه وه نییه دایکم به دیارییه وه یه و هه ر بو خوی
مامانی و ناوکیشی ده بری!

زه ده په په و گه یشتونه ته وه ناوایی، مریشک له کولانان خزاو نو ده رگای
کولانه کانیان داده خرین، گاران به نیو گوندی وه ریووه، هه ریبه که و به کولانی کدا
به په له به دهم بوړینه وه ری ده که ن، گولکه کان به قوړه په ک دایکیان حالی
ده که ن که لیږن. ماتوړ گه یشته به ده رگای مالمی مام کاکلی، یه که مجار به
دهنگی گره ی ماتوړه که گوئی قولاغ بوون، دواپی که زانیان کاکه پره شو هیدون،
به جاره کئی گه شانده وه. مام کاکل نه وه نده خوشحاله، که س ناتوانی گوزارشت
له و خوشییه ی بکات. نه گهر کوره جوانه مه رگه که یشی زیندو وویاوه، هه ر
نه وه نده دلخوش ده بوو! ماتوړه که ی بیننه نه و ژوروی کوتره کان! باوه شی بو
گرته وه و هه ردووی ماچ کردن. به چاوی ساوکو کوراپه تی لئی ده پوانین.
هه سته کانی به رامبه ریان زور وپشت خوشه ویستی که و تېوو. شه وی، که سه
نزیکو خزمه کانی مام کاکلی هاتن بو لای نه و دوو میوانه ی.

نه وشه وه به قسه ی خوشو گیرانه وه ی بیره وه ریبه کان، شه ویان درهنگ کرد،
کاتی نوستنن بوو، هه مووان بلاوه یان لیکرد. ژنو مندالی مام کاکلی، دوا ی
نه وه ی جیگای خه وتنیان بو میوانه کان هینا، چوون له جیگای خو یان خه وتن.
مام کاکل له خوشی میوانه کان خه و له چاوانی تورابوو، لئی ده پوانین و چاوی
له سه ر نه ده گواسته نه وه. به جوړیک له چاوه پلینگیه کانی کاکه پره شی ورد ده بووه،
وه ک به دوا ی نه و شته دا بگه ری که ده می که لئی ون بووه!

به رله وه ی بخه ون، کاکه پره ش بره پارویه کی له پیښ مام کاکلی دانا: ها
نه وه قه رزه که ت! غرورو عیزه تی هه ژارانه ی مام کاکلی، ری پی نه دا پاره که ی

هه لگرت. کاکه ره شو هیدو سوتندیان خوارد نه گهر نهو پارهیه هه لنه گری،
جاریکی دیکه چاویان پیی ناکه ویتته وهو له مآلی خوئی نایانبینیته وه.
گوتیان: نهو پارهی ئیمه نییه، وا دابنی چه تهیه ک پرووتی کردووی، ئیمه ش
توانیومانه بۆت وهریگرینه وه! کاکه رهش گوتی: نه گهر بیدادی و زولم نه بوایه،
نه وهنده چیژمان له تۆله کردنه وه نه ده بینی، نه گهر برسیکردن نه بوایه، نانمان
نه ده په رست. ئیمه بۆ خهونه کانمان ده ژینو، بۆ وه دیهینانیان ئامادهین لهو
پینگایه دا بمرین! دهی، شه ومان درهنگ کرد، با بنووین، وه ک بشزانم به یانی
ده چن بۆ تازییهی نهو گوندهی ناشه که ی لییه.

۲۸

ئەو گوندەى ئاشە كەى لىيە ھەر نىو سە عاتە پى دوورە، خەلكى زۆرەى
 گوندەكانى ئەو دەوروپەرە بۆ باراشھارپىن پروو لەوئى دەكەن. ھەندىك لە گەنجانى
 ئاوايى تەگبىريان كردوو بەيانى بەرلەوئى تاو ھەلبيت، باراشەكانيان باريكەزو
 بەرپى بكەون. يەك لە باراشھارەكان محەمەدى مامۆستايە. تەمەنى نۆ
 سالان بوو كە داىكى بە گرانەتاي مرد. تەمەنى دوازە سالان بوو كە ناوئوس
 ھاتۆتە گوندى. مەلای باوكى، بۆ ئەوئى محەمەد درەنگ بچیتە سەريازى،
 بە شەش سالانەى ناوئوس كردبوو، شەش سال بچوكتەر لە تەمەنى خۆى.
 ئىستا تەمەنى بيستو چوار سالەو ھەرپەتى گەنجىيەتى. ھىشتا تامى تلدانو
 گەوزىنو دەستلە ملانىيى لە گەل كچان نە چەشتوو. لەبەر دوو شت زردايكى
 نايەلئى مەلای باوكى، ژنى بۆ بيئى، يەك: ھەر لە نۆ ساليەو ھەموو ئىشيكى
 مالئى و دەرئى پىدەكا. دوو: ھەزناكات وەك شەرىكەمىراتى مندانلەكانى
 خۆى بيئىنى و ھەولئى دەدا بە لايەكدا بىرەتئىنى بەرلەوئى ژنى بۆ بيئىن و مندان
 بخاتەو. كەسى ھاوتەمەنى محەمەدى لە گوندى نە مابوو ژنى نە ھىنابى!
 بەيانى لە خەو ھەستا، ھەستى بە وزەو ھەزىكى زۆر كرد وەك گرگان لە
 ناخى نىرانەيدا بلقى دەدا. جۆشيكى زۆرى ئارەزووى سىكسكردنى ھەبوو، بۆ

تیرکردنی ئەو حەزەش مێیینە یە ک شک نابات، گری دەروونی دابمرکیئیتەو. هەموو هەستو نەستی لە هەولێ تیرکردنی ئەو حەزەیدا چسڕ بووئۆ. بە هاوکاری یە کتری باراشە کانیان لە هێسترو بارگینو کەرەکان بارکرد. ئەوێ ئەوان دەیکەن مەملانییە لە گەڵ ژیان بۆ بەردەوامی و مانەو، ئەگەر ئەو مەملانییە نەبوا یە ژیان ئەو چیژێ ئیستای نەدەبوو، ئەگەر برسیستی نەبوا یە، تیری، هیچ چیژێکی نەبوو. ژیانیش بە بەهاترینە، بۆ یە پارێزگاری لێدەکەن. هەرگیز ناشیان ئاوا بە چۆلێ نەبینیو. ناشەوانە کە وەکو رێژیک بۆ مەلای، گوتی: یە کەم کەس باراشی مائی مامۆستای یینن. باراشەکان سێ جۆر بوون، هەر جۆرێ پەییوەندی بە باری ئابووریی خاوەن باراشەو هەبوو. جۆری یە کەم: ئەوانە ی دۆلە مەندبوونو باری گۆزە رانیان باش بوو، باراشە کانیان ساف گەنم بوو، نانی سپییان دەخوارد، ئەوێ لە توانای هەموو کەسدا نەبوو.

جۆری دوو: مزاش، گەنمو جۆ بە تیکە لای، ئەوانە چینی نیو پراست بوون. جۆری سێ: نانی جۆ، هەژارەکان باراشیان جۆی ساف بوو، چونکە هەرزاترین بوو. هەموو جۆری باراشەکان بە پێوان لەسەر دۆرەدانی^(١) ناشی دەکرا. بۆ هەر بەرمیلێکی بچووک قۆدیە ک مزە^(٢) لێ دەدرا یە ناشەوانە کە. مەمەدی مامۆستای هەر زوو باراشی خۆی لەسەر دۆرەدانهو قەرۆمە^(٣) ناشی کرد و جەوالە ناردی گەرمی راکیشا. هەندی بلی یە ک

١. دۆرەدان: دۆلەدانه، حەوزێکی دارینە، لە سەرەوێ بەرداشی ئاش بەستراو، گەنم و جۆی باراشی تێدەکرێ بۆ هارپن.

٢. مزە: هەقدەست، دەستەست.

٣. قەرۆمە: کونی ژێرەوێ دۆرەدانی ناشە، کە دانهوێلە کە ی پێدا دێتە خوارێ بۆ نێو بەرداشی ئاش.

دوو باراشی خۆی بارکردو حەچە ی لە کەرێ کردو بەرێ کەوت.

هەموو باراشەپارەکانی ھاورپێی واقیان و پەمابوو، بەسەر سوور پمانەو لە یەکتەرییان دەپرسی: ئەرێ محەمەدی مامۆستای دەبێ چ کارێکی خێری بە دەستەوێت، ئەو پەلە پەلە ھەلە ھەلە ی بۆ گەڕانەو لە چێ؟! بۆ ویستی بە تاقی تەنھا بگەرێتەو؟ ئەوانەو زۆر پرسیاری دیکەش.

لە گوندیش، پیاوێ بە تەمەنەکانو مەلای گوندی، دەیانەوێ بچنە تازە ی مردوو یەکی گوندی ناشە کە ی. محەمەد گەیشتە نیو ی رینگا. لە مابەینی ھەردوو گوندان کە ندیکێ قوول ھیچ کەسی تێرا دیار نییە، لای وابوو باشترین شوێنە بۆ خۆ خاڵێکردنەو لە ماکەرە کە ی، بەردێکی پانی سەر تەخت، بەرزاییە کە ی سێ بستو قولانجێک دەبوو. کەرە کە باری ھێندە گرانە خوا خوا یە تی پشوو بدات، گوێی لە ھەر وشە یە ک بیست پیتی (ش) ی تێدا بیست، بە (ھۆشششششش!) ی تێدەگا، لە ھەنجە تەو رادەوێستێ، محەمەدیش ئەو ی دەوێ. کەرە کە تەس دەکاتەو لە ی بەردە کەو بۆ خۆی دەچێتە سەر بەردە کەو مل لەبەر کەرگانێ دەنێ.

هەموو جەستە ی، وزەو جۆشی سێکسکردنی تێگەرپاوە، بیئاگا لەو ی مەلای باوکی لە گەڵ چەند ریشسپیی گوندی دەچن بۆ گوندی ناشە کە. سەر دەکەونە سەر ئاسوگە ی، چ ببینن؟ محەمەد بەھۆی نرکەو ئالە ی شەھوێت بازانە ی، ئاگای لە دنیا یە نە ماوێ. ھێندە ی لێ نزیک بوونە تەو، ھیچ گومانێک ھەلناگرێ.

مامۆستا دەلێ: ئەرێ ئەو محەمەدی کورم نییە ئەو کەرە ی بەو بارە ئاردەو وا بە بیئینسافی دەگێ؟! خۆ دەلێی مالی کافر ی داوێتە بەر ی! تف تف! غەریقی لەعنە تی! خۆ ی بی! جا وەرە ئەو ئاردە ی بکە نانۆ نوێژو پۆژووت بەبەر بکەوێ!

محەمەد هەستیکرد کەسانیک لینی نزیک بوونەتەو. دەستی چەپی لەسەر
 عەورەتی خۆی دانابو بە دەستی راستی شەروارەکی هەلکیشاو. دەمارەکانی
 گرزبوون، گڕو گەرمای هیچ هەوەسیک خاویان ناکاتەو. بە سەر و سیمایەکی
 پەشوکاو و خەم لێنیشستوو لە بەرامبەر جێنۆهەکانی باوکیدا سەری کزکرد. لە
 خوا دەپارایەو هەر ئەوشەو عیزرائیل روحی بکێشێ و لەو شەرمەزارییە
 پرزگاریکات. لە مالهەوش، ئەو قەڵا سەختە نەمابوو کە پێیدەلێن دایک،
 پارێزگاری لیبکاتو بەلێ بەزەیی بە سەردا بکێشێ و هەلەکانی بۆ دابپوشتی.
 هەموو ئەو پڕۆژانەی لە یارمەتیدانی خەلکو هەرەوێو کەسیکی بەکەلک
 لەو گوندە، بە کەرگانیک وێرانی کرد! هەزارجار نەفرەتی لەو حەیاو حورمەتە
 دەکرد کە بە کەرگانیک بشکێ و بەسەریە کدا بپمێ. ئەوێ لەنیوانی کەسیک
 کە فریشتەییەو کەسیکی دیکە ئەهریمەن، تەنھا ئاشکرا بوونی کردەییەکی
 ناباو. ئەوشەو، لە بنەبانی کادینی چاوەکانی کوسکە کوسکیان بوو، نومییدی
 ژیان لەو گوندە، بۆ ئەوێ تێدانەبوو. تارێف ناکرێ چ حەژمەتیک لە ناخەو
 هەلیدەقرچاند، لەبەر خۆیەو دەیگوت: خۆ زۆریە خەلکی ئاواپی بە گەنجی،
 نەک هەر کەر، هیستریشیان گاوو هەر خۆشیان وەکو شانازییە ک دەیگیرنەو.
 ئەوێ خێرە تەنھا بە من دەلێن بێنامووس؟! هەموو نیڕینەکان کەسیک دەگێن،
 مێینەکانیش دەگایرێن، کەچی تەنھا بەوێ لینی ئاشکرا دەبێت هەمووان دەلێن
 بێنامووس. لەو پڕۆژە بەدواو، ئەو بەردەو محەمەد کەرەکی لە پەنای گا، ناویان
 لێنا (بەردی کەرگانی). دواي ئەو ناولێنان و سوکایەتی، بەردە کە شەوان دەهاتە
 خەونی زۆریە خەلکی ئاواپی، بە یەک شیوێو هەمان گلەیی.

بەردە کە پێی وابوو لەوێ ئەو ناوەیان بەسەردا سەپاندوو، زۆلێ لیکراو.

پیتی وابوو ئەوە شکاندنی شکۆی بەردبوونیه‌تی. بۆیه له‌بەر خۆیه‌وه ده‌یگوت:
 ئەوه‌ی ده‌رهه‌ق به‌ من ده‌کرێ سەپاندنه‌و زۆره‌ملییه‌، که‌ی ر‌ه‌وايه له‌ جياتی من
 بریاریده‌ن چ ناوی‌کم لیبنین! ناخه‌ نه‌بووه‌و نه‌کراوه‌ به‌ردی‌کی زرتو زه‌لامی وه‌کو
 من بی‌ئەوه‌ی پرسم پێبکه‌ن، هه‌ر له‌ خۆوه به‌ که‌یفی خۆیان ناوی‌کم لیبنین،
 ئەویش چ ناوی‌ک؟! به‌ردی که‌رگانی! له‌ ده‌ستیان دیت بی‌ئەوه‌ی پرسم پێبکه‌ن
 ئاینی‌کیشم بۆ دانین! مرۆ‌قه‌کان هه‌ر به‌وه‌نده‌ش نه‌وه‌ستان، جیاوازیان له‌
 نێوان به‌رده‌کانیشدا کردوه‌، هه‌ر گردۆ‌لکه‌یه‌کی گه‌یشتنی بی‌ئەوه‌ی تهرمی
 پیاوچاکێکی تیدانێ‌ژرای، کۆمه‌له‌به‌ردی‌کیان لێ کۆ‌کرده‌وه‌و به‌ پی‌روزیان کردن!
 داوايان لێ‌ده‌که‌ن مرازیان حاسل بکه‌ن. ئەوه له‌ کوێی یه‌کسانیدا جی‌گای هه‌یه‌،
 ئەوه به‌ردانه‌ی له‌ چاکو مه‌رقه‌ده‌کاندان به‌ پی‌روژ بکری‌و به‌بێ ده‌ست‌نوێ‌ژ
 هه‌یچکه‌س بۆی نه‌بی‌ت ده‌ستیان بۆ بیات! له‌به‌رچاوی هه‌مووتان دیا‌ره‌ ئەوه به‌ردانه
 له‌لایه‌ن زیاره‌تکارانه‌وه هه‌نده‌ ماچکراونو له‌سه‌رو سیماو چاوانیان خشان‌دوون،
 وه‌کو هه‌سانی، لووس لووس بوون، مه‌گه‌ر ئەوانیش هه‌روه‌کو من به‌ردنن؟
 یان له‌ هه‌ساره‌یه‌کی دیکه‌را هاتوون؟! ئەوه ئەوه‌په‌ری ناعه‌داله‌تیی مرۆ‌قه‌کانه‌،
 ئەوانیان به‌ پی‌روژکردوه‌و ئی‌مه‌ش به‌نه‌فره‌ت لێ‌کراو! ئەوانه چ مه‌خلوقێ‌کن،
 به‌ردی خۆیان ناوا سووکو ر‌یسوا ده‌که‌ن و به‌ردی خه‌لی دیکه‌یش ماچده‌که‌ن!
 ئەه‌ی خه‌ل‌کینه‌، ده‌ست له‌سه‌ر وێ‌ژدانتان دانین، ئەمن چیم له‌ به‌ردی مرازان
 که‌مه‌تره‌؟ سه‌ری خۆم بۆ کوێ هه‌ل‌گه‌رم؟ نا نا نا، ناخه‌ ئەمن می‌ژوو‌ییکی
 که‌ونارای ئەوه ده‌قه‌ره‌م، ئەوانه‌ی بریاره‌ برۆن، ئەوانه‌ن که‌ ر‌یشالی می‌ژوو‌ییان
 له‌سه‌ر ئەم خاکه‌دا نییه‌. ناوی چیا‌ی مامه‌ر‌ه‌شازو بلباسانیان کردبووه‌ قه‌ره‌چوو‌غ.
 هه‌رچی ده‌که‌وته سه‌ره‌ری‌یان قه‌ره‌یه‌کیان به‌ قونی‌وه‌ ده‌نا. قه‌ره‌وه‌کو دلی خۆیان،

قهه ره وه کو ئالاکه یان، پەش پەش وه کو پەشیی ناخو مۆخیان. ئەوان دوژمنی
 باوه کوشتهی کوردان، هاتوون ئیمه بسپنه وهو رپهوهی ئاومان بگۆرن. زۆرجاران
 له بن سهری من عاشقو مه عشوقه کان جووت بوون. زۆر چاکم له بیر، لهو
 سالانهی دوایی بوو، نێرو مییه ک هاتن له پهنای من، ئالیه، جووت بوون،
 ده میان به کانیی له زهتهی یه کتیرییه وه نا، کاتییک مییه که هه ستایه وه خۆی
 داته کاند، له سهه عهینی پشتم دانیشیت، دوو پلهی ته پری له سهه قۆرنجی
 گیر کردم، باوه ریکه ن ئیستاکه ش قۆرنجم ته پهو بۆنی شه هوه تی عیشقیکی
 یه کجار شیتانهی گرتوه! ئی خو ده کرا لهو رۆژه وه ناوم لیبنین به ردی عاشقان!
 ئەو بۆ باسی ئەو شه پانه ناکه ن که له پهنای مندا کرا و نو پیاوی پەند و به وه ج
 منی به ردیان ده کرده سه نگه ر، خۆیان له په نامدا ده پاراست! خو ده کرا ناوم بنین
 به رده قه لغان، به ردی سه نگه ران، خو ئە من له سه ره تای بو ونمه وه ده مرچاوم
 ئەوها کونجر کونجر نه بوو، من خوری که م نه گرتوه، ئەو چاله وردو به چو و کانه ی
 سهه روو خسارم، جیی هه زاران گولله یه، دهیان کردم به نیشانه، جوړه ها گولله م
 پتویه: گولله ی سیئتیر، گولله ی جامبیتزار، گولله ی ماهوزەر، گولله ی قۆنداغ
 به گری، گولله ی مانیر، گولله ی حوسله، گولله ی که نه دی، گولله ی نینگلیزی،
 کوپه له ده مانچه و تاپران هه ر گه پێ! ئی خو ده کرا ناوم بنین به رده نیشان! ناو
 برا له عه رزو ئاسمانی، ته نه ناوی که رگانی! په کووف که نه زان و بیوژدان!
 شه مال به گویتیدا چرپاندم خه م دامنه گری، نه ویه کی جیاوازو نوێ
 به رپویه، نه ده ترسی و نه ده پرسێ، ده ستم ده گرنو ده مبه نه وه ریزی هه موو
 به رده پیروژه کان، ده بم به به ردی بناغه ی ته لاری به رزی نیشتمان.
 محه مه دی مامۆستای گوندیش، به رگه ی ئەو شه رمه زارییه ناگری،

هەرچەند دەکات لە دیواری بیرو زەینی نابێتەوه. تیرو توانجی زردایکیش لەوی پاوەستی. بەلام لەپەر، دەرگایێکی دیکە ی بۆ ژبان لێکرایەوه، ئەویش ئەوهبوو لەو کاغەزی بە هەویر لە دیواری مژگەوتی درابوو، ناوی ئەویشی بۆ سەربازی تێدابوو. ئاخر لەو کاتەدا ژبانی دۆزەخیشی پێی لەو گوندە ی خوشتر بوو، ژبانیش لەو کادیڤنەیدا دوور لە خەلک ناچیتە سەر! لە خوشییان شاگەشکە بوو، بارانی رەحمەت دابارییە سەر مەزرای ئومێدی و دەرووی خێرانی لێکرایەوه.

سێ رۆژی ماوه بۆ رۆژی پەیوەندیکردنی بە سەربازییەوه. محەمەد هەر رۆژی دوا یی بەرلەوه ی خەلک بیبینن، هیشتا دنیا هەر تاریک بوو، هەپیی لێکرد بۆ جاده ی قیر، هەولێر خۆت بگرەو هاتم! بۆ مائی پوری (خوشی دایکی)، کە دەمیکە چوونەتە شار ی. بەو هیوا یی ئەوان دەنگۆی ئەو کەرگانه یان نەبیستبێتن! لە مائی پووری وە ژوورکەوت، پووری نامیزی بۆ گرتەوه و لە باوهشی گرت. لەو هتای دایکی مردوو، کە سێک ئاوا نامیزی بۆ نەگرتۆتەوه و لە باوهشی نەگرتوو. مندا لێکی چلمنی مائی پووری تەمەنی هەر دووسال دەبوو، چووبوو سەر شانی باوکی و داوا ی لێدەکرد باوکی بۆی بچە میتەوه بۆ ئەوه ی بچیتە سەر پشستی: بابە بابە حەچە کەرە! محەمەد هەر لە خۆیه وه قوشقی بوو، کیچی کەوتە کەولی، ئەتۆ بلیی بەو کەرگانه یان زانیییتو بەرلەوه ی ئەمن ییم باسیان کردبێت! خوشییە کە ی زۆری نەخایاند بە گومانەوه لە هەمووانی دەروانی. ئەو حەچە کەرەیه بۆی بوو بە گرێکۆیترەو لەسەردلی بوو بەگرێ. زۆری ئەوانە ی لە ماله وه زردایکیان هەبوو، زۆر دەرەتێندرانو جەستەیه کی شە کەتو ماندوویان هەبوو، لەسەر ئەو حالەش پەر بە زگی خۆیان تیریان نەدەخوارد. کاتی ک دەچوونە سەربازی، لەوێندەر زگیان تێدەکرد.

سهره‌پای خزمه‌تی زۆره‌ملیتی سهربازی، خۆبه‌خشانه‌ مۆریان ده‌کرد سهربازی بکه‌ن به‌ پیشه‌. ئەو ده‌رفه‌تەش بۆ محەمه‌دی دوو شەش بوو، مۆری کرد له‌ سهربازی بمیڤیتەوه‌، خۆ هەر نه‌بی‌ت لی‌ره‌ تی‌ره‌و که‌س شتی‌ک له‌ رابردووی ژیا‌نی گوندی نازانی، به‌ تایبه‌تی شه‌رمه‌زارییه‌که‌ی. تازه‌ ئەو گونده‌ چێژی ژیا‌نی بۆ محەمه‌دی تیدا نه‌ما‌بوو، به‌ نازاری‌کی شه‌رمه‌زارییه‌وه‌ کوتایی هات. له‌ لایه‌ک ئاسانی‌ش نه‌بوو، چونکه‌ هه‌موو ته‌مه‌نی مندالی و گه‌نجی له‌و گونده‌ به‌سه‌ربرد‌بوو، دا‌برانی له‌ گونده‌که‌ی، گیانی نازار ده‌داو فەرامۆش نه‌کرده‌ نییه‌. ئەگەر ئەو که‌رگانه‌ نه‌بوا‌یه‌، ئاخ‌ر ئەو و سهربازی کوجا مه‌رحه‌با!

دوای ده‌رچوونی له‌ گونده‌که‌یان، به‌رده‌وام بیه‌وه‌ریه‌کانسی له‌و گونده‌دا بیه‌ردی‌ته‌وه‌، که‌ به‌ مندالی یاری لی‌کرد‌وو‌ه‌و به‌ گه‌نجی تییدا ژیا‌وه‌. هه‌رگیز ئەوه‌ی له‌ یاد نا‌چیت که‌ له‌و گونده‌دا به‌سه‌ری هات. ئاخ‌ر ئەو رووداوه‌ بو‌وه‌ هۆی ئەوه‌ی له‌ کورپکی گوندی بی‌ته‌ ده‌ره‌جه‌دارکی سهربازی. هه‌رچه‌نده‌ تا راده‌یه‌ک ژیا‌نی سهربازگه‌ بۆ محەمه‌د نامۆ بوو، به‌لام کاتی‌ک چه‌رمه‌سه‌ری و جه‌زبه‌دانی خۆی له‌ لایه‌ن زردایکییه‌وه‌ وه‌بیره‌هاته‌وه‌، هه‌ولی ده‌دا له‌ گه‌ڵ ئەو ژیا‌نه‌ تازه‌یه‌ خۆی رابینێ. وه‌بیری ده‌هاته‌وه‌ ئەو شه‌وانه‌ی خه‌ونی به‌ کچی‌ک یان ژنی‌که‌وه‌ ده‌بینی و نی‌و پستی‌تری شه‌رواره‌که‌ی ته‌رده‌کرد، ناچار به‌یانی که‌ له‌ خه‌و هه‌ڵده‌ستا، مه‌سینه‌ مه‌سه‌که‌ی باوکی، ئەو مه‌سینه‌یه‌ی له‌ حه‌جی به‌ دیاری بۆیان هی‌نابوو، پڕ ئاو بکات‌و له‌به‌ر ئاگردانی دا‌بنیت، بۆئه‌وه‌ی شیرتی‌ن بی‌ت، له‌ سه‌رشو‌رکی غوسلی پی له‌ خۆی ده‌ریکات. له‌ هه‌مووی ناخۆش‌ترو شه‌رمه‌زاریانه‌تر، ئەوه‌بوو کاتی‌ک ژنانی ئاوا‌یی به‌قونه‌بانی سه‌رشو‌رکیدا ره‌ت ده‌بوون، ده‌یان‌بینی له‌ کونی ئەو ل‌ووله‌ ته‌نه‌که‌یه‌ی له‌ سه‌رشو‌رکی گیراو‌وه‌

چۆتەو دیوی کۆلانی، بەو بەیانییە زوو ئا و پڤاوه، هەناسەییەکی ئیرەییان
 هەلەدەکیشا. ژنان لە یەکتەری زۆر بە چاون، بۆتەوێ بزانن سەرشۆرکی مائی
 کامەیان لە هەموو سەرشۆرکەکانی ئاواویی زیاتر تەرپو زوو زوو تەرپەدەکرێتەو!
 بۆیە بە مەلاژنییان دەگوت: لە خۆت خەنی، بە لاش نییە هەر وریتەت دێو هەر
 جوان دەبی، بەختو یە غبارت باشە بووی بە مەلاژن، لال بێ مێردەکانی ئیمە
 هێندە ماندوون هەر لە مەلابانگدانێ هەتا پۆژ لە هەموو شاران ئاوادەبی و
 تاریک دادی، هەر غارەدەنو پێرانگەن، لە تاریکی بۆ تاریکی هەر خەریکی
 کوێرەوهرین. بۆیە ئیواران هەر نازو چایان لە قورگی ئاوابوو پەلەواژ دەبنەو
 خەپە خەویان لێدەکەوێت. هەر بۆیە شە سەرشۆرکی ئیمە هیشکو برینگە!
 مامۆستا چونکە ئارەقەیی ناکات و ناچیتە بەر ئەو سوورەتاوێ ئیشی بکات،
 لەبەر سیبەری حەساوێ، دەبینی شەوپی ناکات و سەرشۆرکی هەر تەرپەو ئەو
 کۆلانی کردۆتە زەنەکاو! مەلاژن بەو قسانە یە کجاری برینی دەکولایەو: بە
 خۆی مەلاش لەبەر متالای کتیبان هۆشی ئیمەیی، ئای پێشینان بە لاش
 نییە گوتوویان: نەکردی نەخواردی لە سمیلان مەیی! بە مەرقەدی حەزەرەتی
 غەوس ئەو ئاوەی لە سەرشۆرکی پڤاوه، نە ئی منەو نە ئی مەلای، ئەو ئی
 محەمەدییە، شەو نییە خەونی حەرام نەبینی و سبەینیکی غوسلی لە
 خۆی دەرەنەکات. بەو حالەیی، هەموو خەلکی گوندی پێیانزانێ کە محەمەدی
 مامۆستای هەموو شەوێ شەیتانی پێ پێدەکەنی!

ئێستا هەر نەبی لە سەربازگە ئا و لەبرانەو کە سیش پێی ئالی خەوێ کانت
 حەرامن!

بەردەوام لە هەولێ بەرەوپێشبردنی توانا سەربازییەکانیدا بوو، چونکە

سه‌ریازی، تازه بوو به پیشه‌ی هه‌میشه‌یی بۆی. به‌هۆی لی‌هاتوویی و
 راپه‌پاندنی ئه‌رکه سه‌ریازییه‌کانی، دوا‌ی دوو سال خزمه‌ت، خه‌تیکیان دایی
 بوو به (جوندی ئه‌وه‌ل). که‌وته بیرکردنه‌وه له هاورۆ و هاوته‌مه‌نه‌کانی و خزمه
 که‌سوکاری گوندی، ئه‌و یاده‌وه‌ریانه رۆژ به رۆژ ئۆقره‌یه‌سان لینه‌ه‌پری، له‌توانایدا
 نه‌مابوو چیدی به‌رگه‌ی دووریان بگرن، بۆیه برپاریدا مۆله‌تیک وهر‌بگرن
 بۆئوه‌ی سه‌ردانیکی گوندی که‌سوکاری بکات. به‌ ئومیدی ئه‌وه‌ی پاش ئه‌و
 سالانه، ئه‌و شه‌رمه‌زارییه‌ی رینگای ناشیان بیرچوو‌بیته‌وه، یان هه‌ر نه‌بی به‌هۆی
 ئه‌و خه‌ته‌ی وهر‌بگرتوه، چاوپۆشی لی‌بکه‌نو ئه‌و مه‌سه‌له‌یه بیرخویان به‌رنه‌وه.
 به‌لام هه‌رکه پیتی خسته گوندی خه‌لکی ئاوا‌یی بینیان، به‌ گویی خۆی گویی
 لی‌بوو، خه‌لکی ئاوا‌یی هه‌ر له مندا‌ل و ژن و گه‌وره‌و بچووک، یه‌ک هه‌والی
 به‌وه‌ی دیکه راده‌گه‌یاند که‌مه‌مه‌د که‌رگن هاته‌وه! بۆیه، له‌ دوو رۆژ زیاتر
 نه‌یتوانی به‌رگه بگرتو له گوندی بمینیته‌وه. هه‌رچه‌نده هیشتا مۆله‌ته‌که‌ی
 له سه‌ره‌تایدا بوو، رۆژانیکی زۆری مابوو، گوتی: مۆله‌تم ته‌واو بوو! گه‌را‌یه‌وه
 بۆ سه‌ربازگه.

ئه‌و ناوه‌ی له‌ یه‌خه‌ی هه‌ر نه‌بۆوه، وه‌کو قیرو بنیشت به‌ به‌رۆکییه‌وه
 نووسابوو. هه‌تا‌کو بوو به (نایب زابت)یش، ئه‌و ناوه قه‌ره به قه‌ره‌ی ده‌ر‌یشت،
 ئینجا پینانده‌گوت نایب زابت مه‌مه‌دی که‌رگن. له‌ کۆتاییدا، رۆژگار له‌گه‌ل
 ئه‌و ناوه راپه‌ینا!

٢٩

دایکی بانگی کورە بیستو سێ سالانە کە ی کرد: عومەر کورێ خۆم
 بە لاگێرت بێ بە نازایی قورێ دوو سێ ریز دیوار بگرهوه، تاکو بابت لە شاری
 دەگەرێتەوه دەبێ قورە کە نامادەبێت، ئاخ بابت نایەوێت ئیشیکێ بە قوربانێ
 ئیشیکێ بکات، دەیهوێت هەر پۆژە ی چەند ریزیکێ دابنێت و، ئیشی سەرەکی
 پۆژانە ی خۆی پە ک نە خاو پیکابه کە ی رانه گریت!

راستی دەکرد، زۆریه ی بژنوی ژیانان لە سەر پشستی ئەو پیکابه یه، بۆیه
 دەیهوێت هەردوو کاره کە پیکه وه ئەنجام بدات و کات بە فیرۆ نە دات.
 ئیواریه رۆژ لە زەردییە. زەردە پەر ئاسمانی ئەو ئیواریه ی خویناوی
 کردووه، مۆتە کە ی تاوانیک، خۆی بە سەر سینگی ئاوایدا کیشاوه، خۆر بە
 لیژایی ئاسماندا خلۆر دەبێتەوه.

عومەر خەریکی قورگرتنەوه بوو، دایکی هیشتا سەری لە سەر بەرمال
 هەلنە گرتووه، هەر بایی ئەوه سەری لە سوجدە بەرز دەکاتەوه و هەردوو دەستی
 بلند دەکاو خوا دەدوێنێ و داوا ی یارمەتیی لێ دەکات ئەو خەوه ناخۆشە ی
 شەوی رابردوو بینییوێتی، بۆی بە خێر بگێرێ: خودایه دوو بەره ئەستورکی
 تەندوورم خێر بێت ئەو خەونه جێناو فریایه ی شەوی دیم بۆ بە خێر بگێرێ!

له ههژمه‌تی ئه‌و ئی‌واره دره‌نگه‌خته‌دا ترسیکی نادیار هه‌جمینی
 لی‌هه‌ل‌گرت‌وه. هه‌ردوو ده‌ستی پاستو چه‌پ له‌ بنه‌نگلی نا‌وزو له
 چاوه‌روانییه‌کی بی‌زادا نی‌گای چاوی له‌سه‌ر ری‌نگای شاری گیر‌کرد‌وه، به‌ ئومیدی
 ئه‌وه‌ی ته‌پوت‌وزنیک له‌ ری‌نگاکه‌ هه‌لبستی، یان شووشه‌ی پیشه‌وه‌ی پیکابه‌که‌ی
 بریسه‌که‌ بدات‌ا له‌ قولی ئه‌و چاوه‌روانییه‌و دواکه‌وتنی هاوسه‌ره‌که‌ی هه‌زارو
 یه‌ک غایه‌له‌ی به‌ مینشکیدا ده‌هات، هه‌تا کات دره‌نگتر ده‌بوو و خۆر بۆ
 ئاوابوون را‌ده‌خوشی، ئه‌ویش نی‌گه‌رانتر ده‌بوو.

پیکابه‌که‌ی مام محسینی جیا‌واز له‌ رۆژانی به‌ری، ئه‌ورۆکه‌ باری زۆر
 قورسه‌، چونکه‌ خه‌میکی گران‌ی بار‌کرد‌وه، خه‌میک گه‌ر به‌ سه‌ر خه‌لکی
 ئا‌واییدا بی‌به‌ش‌نه‌وه، به‌شی هه‌ر هه‌موویان ده‌کات! ئیستا خه‌می ئه‌و دوو ریز
 دیواره‌ی نییه‌ که‌ هه‌موو رۆژی دا‌یده‌نین، ته‌نها له‌ خودای دا‌وا‌یه‌ مام محسینی
 بۆ پار‌ت‌زاو بی‌ت.

له‌ خوار چاکی، ته‌پوت‌وزنیک زۆریان به‌دی‌کرد، گه‌وال گه‌وال به‌نی‌ویه‌ک‌دا لوول
 ده‌خواو تی‌ک‌ده‌هال‌ی. چونکه‌ رۆژ له‌ سه‌ر زه‌ردییه‌، ده‌ستیان دا‌وه‌ته‌ پشت‌چاویان،
 یه‌کی‌ک ده‌ل‌ی: خۆیه‌تی ئه‌وه‌ نییه‌ ره‌نگی شینه‌! یه‌کی‌کی دی ده‌ل‌ی: ئه‌وه
 پیکه‌بی مام محسینی نییه‌، چونکه‌ مام محسین له‌سه‌رخۆ شو‌فیری ده‌کات،
 ئه‌و ت‌ۆزه‌ یه‌ک‌جار تی‌ژ‌په‌وه، ئه‌و پیکابه‌ وه‌کو ئه‌وه‌ وایه‌ هاوار‌نکی به‌ده‌مییه‌وه
 بی‌ت، هین‌ده‌ به‌ هه‌شتاوی لی‌ده‌خو‌ر‌ی!

به‌خۆرنیک ری‌نگا قووت ده‌دات، گه‌رده‌لوولی ته‌پوت‌وزنیک یه‌ک‌جار خه‌ستی
 لوول پین‌ده‌خوارد. پیکابه‌که‌ تا‌ن‌زیک‌تر ده‌بی‌ت، دل‌نیا‌یی زی‌ات‌ر ده‌بی‌ که‌ پیکابی
 مام محسینه‌، به‌لام شو‌فیر بۆ خۆی نییه‌. تی‌ژ‌په‌وییه‌که‌ له‌ هه‌موو شتی‌ک

زیاتر سەرنجی خەلکی بۆ لای خۆی رادەکیشا، مەزەندە دەکرا هەوایی ناخۆشی
پێبێت، بە تایبەتیش بۆ مائی مام محسینی!

ئەوێ نە دەبواوە بێی، رویدا. ئەوێ بوو جێی سەرسوورمانی خەلکی،
ئەوێ بوو کاتێک پیکابە کە وەستا، شوفێرە کە سێکی نەناسراو بوو، شوفێر
بۆچی بەتەنها لە پێشەوێ و دوو کەسی دیکەش لە پێشەوێ پیکابە کە بە
پێو وەستاو؟! شوفێرە کە بێئەوێ سلاو بکات، پرسیری مائی مام محسینی
کرد، هەر یە کە مەس هاسەری مام محسین گوتی: ئەمن خێزانی ئەوم، بە
قوربانت بێم چی رویداو؟ ئەم محسین بۆ خۆی لە کوێیە؟ سەلامەتە؟ چی
بەسەر هاتووە؟ دەتوخا دە زوو پێم بڵێ بۆ خۆی بۆ نەهاتۆتەو؟! شوفێرە کە
توانای پێگوتنی نەبوو، نێوچاوانی لە سوکانی پیکابە کە کووتا، ئەوێش ئاماژە
بوو بۆ کارەساتێکی دڵتەزین. هەرچەندی پێلی راوەشان، بەلام شوفێرە کە
ئەرقوومی نەکردو ئەلفازی نەگەرا. ژنە بەپەلە سووراپیو پێشەوێ پیکابە کە،
ئەوێ بینسی مائی مام محسینی و کۆستیکی گورچکەر بوو، تەرمی خۆنای مام
محسینی بینی، جەمەدانییە کە خۆیان بەسەردا کێشاو. ئیدی ئەوێ هەر
ژێکی هاسەر کوژراو لە دادو فیغان هەیه بۆ مێردە کە، کردی!

گوند یە کپارچە خرۆشاو، تەمە مەرگێکی نادیار بۆ بەسەردا کێشاو، لە
مائی مام محسین شین و پۆرۆ و اوویلا یە کە، نەبێتەو!

بەپەلە سەریان لە جانگی دووری کفنیان کرد. مردوو هەتا زوو بنێژری خێرو
پاداشتی بۆ خاوەنە کە زیاتر ئەوێ مەلا گوتی. قەبرستان لە سەر زوورگێکی

نښه پښه، قازمه کاري ټيناکات، بويه زوړبه ي قهبره که به باريه ي^(١) ليدنه دري، تنها سي بستي لای سهره وي نه بي، قازمه و خاکه ناس و پيمه پ کاري تيدا ده کات، نه گهرنا نه وي ده مينيتته وه، له گهل نووکی قازمه و باريه ي، پريشکو جهره قه ي ناگري ددها. فانوس و لوکسيان هينابوون، چونکه دنيا تاريخ داهاتبو و بهرده ستي خوړيان نه ده بيني قهبره که بکوئن. نيشه که يان به گراني له بهر ده پرات، خه لکی ناوايي، وهک نه وي خوړلو دوت به سهردا کردبن، نوقمي خه ميکی قول بوون. قه برکوئينو ناشتنه که تا درهنگايتي شوي خياند. پياويکی به که لکی ناوايان ژر خاک کرد. نه و سي که سهي تهرمه که يان هينابووه، چونکه خه لکی نه وي نه بوون، وهک هاو خه مي و نه ريتيک که پيوسته چونه تبي دوزينه وه و هينانه وي تهرمي مام محسيني بو که سوکارو منداله کاني روون بکه نه وه، نه رويشتنه وه و له وي مانوه، نه و شيان کرد.

هاوسه ري مام محسيني، به ناوازيکی خه مناک شيوه ني بو ميرده که ي ده کرد. منداله بچو که کاني، به سيمايه کی چه ساوه و خوړيان خزانده ووه بنبالو چاروگی دايکيان. خه لکی ناوايي هم مو دليان توند بوو، سه گه کان به ره و ناسمان ده يانلو و راند. خه لک، هر دوو دوو و سي سي سهر يان پيکه و نه ابو، سهر يان له و کوشتنه ي سوړم ابو، هريه که و له زهيني خوړدا بکوژيکی داتاشيوو، که سيک ده يگوت: پاره ي گه نمي پيووه، هر بو پاره که ي کوشتو ويانه. يه کيکی ديکه ده يگوت: نا تا نه و نيبه پاره که يان نه برده ووه!

١. باريه: پارچه ناسنيکی پته وه، دريژيه که ي نزیکه ي مته و نيو و، تيره که ي دوو بو سي سم ده بي، بق کاري هه لکه ندن يان به رزکردنه ووه جيا کردنه وي شت و که لوپه لي قورس له زهوي به کاردي که به ده ست نه کړي.

ئه‌ی به چاوی خۆمان نه‌ماندیت له‌گیرفانی کورته‌که‌که‌ی گولله به‌عه‌ینی
پاره‌که‌ی که‌وتبوو، هه‌مووشی شه‌لآلی خوین بوو، په‌نگه به‌هه‌له له‌جیگه‌ی
که‌سیکی دوژمندار کوژرابییت! به‌ته‌مه‌نه‌کان ده‌یانگوت: ئه‌وه‌ی ئیمه‌ باسی
ده‌که‌ین ئه‌وه به‌بیری ئیوه‌ نییه، مام محسین بیستو شه‌ش سال به‌ر له‌ ئیستا
ئه‌و ژنه‌ی خۆی له‌ گونده‌کانی ده‌وزییی هه‌لگرتبوو، ئیمه‌ هه‌ر ئه‌وه‌نده‌مان
پێ شک دیت، باوه‌ریش ناکه‌ین ئه‌وان بن، با پیاو له‌ خۆیه‌وه تفه‌نگی به
تاریکیه‌وه نه‌نی و خۆی گونا‌ه‌بار نه‌کات! ئه‌تۆ بلایی هه‌ینده‌ مله‌وو‌رو دله‌رق
بن، له‌ دوا‌ی زیاتر له‌ بیست و شه‌ش سالان ئه‌و دوژمنداریه‌ی نو‌ی بکه‌نه‌وه؟!
پیره‌مێردیکی دیکه‌ چه‌ناگه‌ی خستبووه‌ سه‌ر گۆمکی گۆپاله‌که‌ی: ئه‌من مالی
بابی ئه‌و ژنه‌ی مام مو‌حسینی باش ده‌ناسم، زۆر ده‌وله‌مه‌ندن، وردو درشتیان
زه‌لامه‌کیان تیدا نییه، نه‌ک هه‌ر زه‌لامی پێ بکوژری، ناتوانن مریشکیکی
له‌ ئاو بکه‌ن! ده‌بیته‌وه‌ش بزانی‌ن مام محسین له‌وانه‌ بترازی که‌سی دیکه‌ی
دوژمن نییه! له‌ گوندی خۆیشمان، ئه‌وه‌ بابی مو‌حسینی، زیاتر له‌ شه‌ست سال
ده‌بیته‌ لێره‌یه‌و له‌ گه‌له‌ ئیمه‌دا ده‌ژی، قه‌ت رۆژیک کی‌شه‌و نا‌کوکی له‌ گه‌له‌ هیچ
که‌سدا نه‌بووه، بگه‌ر خه‌لک هه‌ر زۆریشیان خۆشه‌وه‌یست. ئه‌وجا چاکه، به‌ته‌نی
به‌ لایه‌کی نا‌کری، ئه‌ویش کاری خه‌لکی ئاوا‌یی رایی ده‌کردو پیا‌ویکی به‌که‌لک
بوو بۆ ئاوه‌دانی! ژنه‌که‌ی به‌ گریان‌ه‌وه‌ دو‌وعای ده‌کردو له‌به‌ر خودای ده‌پاراپه‌وه:
هه‌رچی زو‌وه ئه‌و سه‌رپه‌ی هه‌لمالی و بکوژ چۆن سه‌فره‌ی مالو مندالی ئیمه‌ی
سه‌راوین کرد، ئه‌ویش ئاوا سه‌فره‌ی سه‌راوین بیته‌! ژنانی تازییه‌داریش هه‌موو
پێکه‌وه ده‌یانگوت: ئامین!

تازییه‌ ته‌واو بوو، خه‌لک چو‌ونه‌وه‌ مالی خۆیان. مندا‌له‌کانی مام مو‌حسینی

به ته نیا له مالتیک مانه وه که زه ده خه نه و خوشیی تئیدا بار بکردوه! پیکابه که،
 بی شوفیر مایه وه و تۆزی له سهر شووشه و ده شبوولی نیشت، ورده ورده تابه کان
 هه وایان دابه زی و کهوتنه سهر ویل. مه نجه له ماستی مه رداره کان له بن
 سه وه شیران ترشان، که سیک نه بوو له باتی مام محسینی بیانیات بو که رکوکئی و
 بیانفرۆشی. مام محسین، که لنینیکی دیاری له ژبانی رۆژانه ی خه لکی ئاواپی
 دروستکرد. هیشتا بو که س مه علوم نه بووه، بۆچی کوژراو کیش بکوژه.
 راسته نه گهر گوتربانه که س له دوا ی مردوان دنیای ته رک نه کردوه و ژبان ههر
 بهرده وام ده بیئت. له دوا ی ته و او بوونی تازیه، ده لعازی، شیره ژن قۆلی هه لمالی
 له جیاتیی نه وه ی سه رکز بکاتو فینگه فینگ بهۆنیتته وه، نه و قووهری بو
 دیواره که گیرابووه، خهریک بوو وشک ده بووه، خو ی هه لکردو پشتی گریداو
 قوره که ی شلکرده وه، له و شوینه ی مام محسین جیهی شستبوو دهستی به
 دیوار کردن کردو دوو ریز دیواری قیت کرده وه، هه رچهند له فکران راده چوو
 و پینکی ده گرت، بۆی ساغ نه ده بووه مام محسین له سه رچی کوژراوه، تنها
 نه وه ی له ژبانیدا کردبووی که له گه ل دابونه ریتی ناوچه که و دژی نه ریته باوه کان
 بیئت، خۆبه شوودانیه تی له لایه ن خۆیه وه، نه وه ش بهر له بیستو شه ش سال،
 که زۆر له میژهو خهریک بوو پیکه وه پیرو خه پۆ بنو خاوه نی هه شت مندال
 بوون، کچیان به میرد و کوپیشیان هی ژنییه! کاره که به جوړیک کال بوته وه،
 خهریکه له بیر خه لکی ده چیتته وه. مام محسین بیئاگابوو له وه ی چهند رۆژنیک
 پیش کوژرانی، مندالی مالی باوکی ژنه که ی له گه ل چهند مندالینکی ئاواپی
 خۆیان، به شه رها تبوون، منداله کانی ئاواپی پنیان گوتبوون: برۆن تۆله ی قوزی
 پورتان بکه نه وه، نه وه چهند ساله به دوو که وتییو بو تان ده ته قینه وه! هیی پوور

بەدووکه‌وتوو! پوور بەدووکه‌وتوو! ئەوانیش بەگریان دەرۆنەوه مائی و هەست بە سووکایەتی دەکەن. یەکە مجارە ئاویان پێبێلێن، تووشی شوک بوون، لە مائی بۆگەرەکانیان دەگیرنەوه، ئەوانیش لە حەژمەتان مووی سەریان دەبێتە سووژن، ئەو سووکایەتیەیان لێ نوێ دەبێتەوهو برینی کۆنیان دەبێتەوه گەرمەبرین.

دروست لەو سەرۆبەندەدا، پیاویکی دراوسێی گوندیان، دەچێتە داخواری کچیکی مائی باوکی هاوسەری مام محسینی، ئەوانیش گوتبویان دوایی وەلامت دەدەینەوه. لەنیوێخوێان پرسواریان بەیەکتری کردبوو، پیلانیکیان لەلا گەڵاڵە بووبوو. ناردبوویان بەدوای ئەو پیاوێ داخواری کچەکیانی کردبوو، پێیان راگەیاندبوو دەتوانی بێتە پێشو قسە یێدەکەین. کاتییک خوازیینیکەر هاتبوو پێیان گوتبوو: بە مەرج ئەو کچەت دەدەینی: دەبێت مام محسینمان بۆ بکۆژێ! ئەویش بێ سێ و دوو، رازی بووبوو. مام محسینیشی باش دەناسی، لەگەڵیشی سواری پیکابەکی بووبوو، قسەیشی لەگەڵدا کردبوو. ئەوڕۆژە مام محسین پیکابێک گەنمی بردبوو بۆ شاری، لەدوای ئەوێ گەنمەکە دەفرۆشی و بۆیان خالی دەکات و پارەکی لەتەرا حەکان وەرەگرتی، بەپەلە دەبی بگەرێتەوه گوندی، چونکە بناغەی خانوویێکی دانابوو، هەر رۆژێ دوو بۆ سێ ریز دیواری لێدەکرد. لەرێگای گەرانهوێ، کابرا دەستی لێرا دەگرتی سواری بکات بۆ گوندی. ئاخەر لەگەڵ مام محسینی جیرانە گوند بوون. هەرچەندە بەپەلەش بوو، بەلام چونکە ناسیار بوو، بۆی رادەگرتی. بکۆژ داوا لە مام محسینی دەکات، گونییەیک کەلۆپەلی قورسی پێیهو لەکەندی داناو، لەپیکابەکی بێتەخواری لەگەڵی باربکات. بەوجۆرە بەبیانوی بارەکە، مام محسین دەباتە کەندەکەو لەوێ دوو فیشەکی پێودەنی و دلی دەسمنو مام

محسین بۆ ههتا ههتایه چاوهکانی لێک دهنیت!

هاوسهری مام محسینی، تیکه لای و هاوسییهتی له گهڵ مائی حاجی سمایی زۆر باش بوو، به تایبهتی له گهڵ کاکه پهشی، به هۆکاری نهوهی له گهڵ مام محسینی برادهریوو. بهردهوام هاموشۆی مائی یه کتریان دهکردو جیتی متمانهی یه کتری بوون، وه چونکه چاوکراوهتره زۆر دهگهڕۆ برادهری باشی له هه موو شوێنیک ههیه، بهو هۆیانهوه، کاکه پهشی به باشتترین کهس زانی که متمانهی پێیکات، رایبسیپێڕی سۆراغی هۆکاری نهو کوشتنهو کهسی بکوژی بۆ بکات. کاکه پهش به لێنی پێدا وهکو نه رکێکی وێژدانی و هاوسییهتی، بۆخۆی به دوا داچوونی بۆ بکاتو هه موو برادهرهکانی بۆ نهو مه بهسته رایبسیپێرت.

دوا ی چهند پوژتکی کهم، کابرای بکوژ، له هه قهدهستی کوشتنی مام موحسینی، داوای کچه کهی له مائی کابرا کرد. به لام نهوان ناماده نه بوون کچه کهی بدهنی و له سه ودایه که په شیمان بوو یونه وه. کاره کهش تازه کرابوو، نهوان به مه رامی خۆیان گه یشتبوون! بکوژ ده لێ: نه گهر نهو کچه ی نه دهنی، ناماده یه پیاوێکیش لهوان بکوژی! وهک ده لێن قسه بکه وێته زارێکی، ده که وێه شارێکی! نهو کیشه یه، باز نه کهی فراوانتر ده بیتهو خزمو که سوکاری هه ردوولایان پێده زانن که له بنچینه دا له سه ر چیه.

دوا ی چهند هه فته یه ک، کچه که به زۆر له بکوژ ماره ده کهن، که نه هاوته مه نزو ناوزه ی یه کتر نهو نه هیچ په یه ون دییه کی خۆشه و یستی و خزمایه تیشیان له نیتواندا هه یه. کچه، چهن دی دادو فیغان ده کات، یئسووده، به زۆری دهستی پێ له خویندن هه لده گرن. نهو کیشمه کیشه وای کرد زۆر به ئاسانی ورده کاری و هۆکارو پالنه ری پشتی کوشتنی مام محسینی، بۆ هه موو کهس ئاشکرا بییت. کاکه پهش وردو

باریک بۆ ژنه که ی مام محسینی کرده پیازی سپیکراو.

عومهری کورپه گه وره ی مام محسینی، له دواى تازیه ی، دوو چاری بیرکردنه وهیه کی قولو رۆچوون به نیوه خۆیدا بووبوو، هۆکاره که یشی، پاشخان و باگراوندی مزگه وت بوو. ئەو چەند رۆژە ی تازیه که، مه لای گوندی و مه لایه کانی ده وره یەر که ده هاتنه تازیه که، ئەوهنده یان باسی غه زاو پاداشته کانی به هه شت: حه فتاو دوو حۆری، قه سرو باله خانه، گوشت له بران، پروویاری شه رابو، هه رچی ئەو شتانه ی لێره قه ده غهن، له وێ به زیاده وه بۆت فه راهه م ده که ن! عومهر شه وان تا دره نگانیك، شه ونوژان ده کاتو له به رخوای خۆی ده پارێتیه وه، به لکو غه زای به نه سیب بکات. عومهر ته مه نی بیستو سێ سالانه و ژنی نه هیناوه. هه رکه ئافره تیک ده بینێ هه ر ئەوه ته ناخوا! بۆیه، به ده سه ته یانی ئەو هه موو حۆریه بۆ عومهری، پێداویستییه کی زۆر گزنگ بوون. له مالتی، کاتیک مریشکیک بۆ ده سه رخیزانی بی میوان، سه ره ده برن، عومهر له سه ره باری زیاتری به رناکه ویت، پینی شک نایه ت رۆژیک تیر گوشتی خواردی، بۆیه خواردنی گوشتی ئەو هه موو ته یرو قه لو قازه ی به هه شتی، ناوی بۆ له زاری دیو رۆژ نییه به خه یال پاروویان لی بانه داو زگی برسی پرپر نه کا له گوشت! که بیر له کۆشکه کانی به هه شتی ده کاته وه به به راورد له گه ل ئەو خانوه سه رگله ی خۆیان، زۆر له شه وانێ باران باریندا دلۆپه ده کاو له خه وی شیرین قیتی ده که نه وه بۆنه وه ی جیگایه که ی بگوازنه وه. بۆیه، ئەو کۆشکه ی به هه شت، عومهر له هه موو که سینک پێویستی زیاتری پێیه تی! هه موو ئەوانه ی مامۆستا کان باسیان ده کرد، عومهر ئاواتی بۆ ده خواستن و ده ویست به هه رنرخیک بیت، به ده ستیان به یینی. دیاره کورتترین رینگاش بۆ گه یشتن

بهو نیعه مه ته، غه زاو شه هیدبونه له ریځای خوا.

دوای بیرکړدنه ویه کی زوړ، عومهر که لکه له ی غه زای که وته میښکی و
 له فکران راده چوو و له گه ل خویدا دهیگوت: نه تو بلئی ماموستا شونیکي
 پی شک نه یه ت له و دنیا پازو به رینه ی خوا، بوی بچمو به تاره زوی خوم
 غه زا له دژی کافران بکه م؟ نه تو بلئی خودا غه زام به نسیم بکات؟! نه و،
 له ژیانو ماندوو یونی سهر دنیا وهره ز بوویوو، بیثومید بوو له وهی بتوانیت
 نه و دهستکه وتانه له سهر دنیا به دهست بیئی، بویه گه رابوو لایه که ی دیکه،
 که نه ویش غه زا کړدن بوو له پیناوی خودا. عومهر که وتبووه دنیای خوی،
 له خه لکی ناوایی ورد ده بووه سه رنجی دهدان، هه ریه که ماندوی دوای
 گرته وهی گولکیک، مژاندنی کاره میښکه یه ک، ته شیرستنیک، راجاندنی
 به ریه ک، ناودانی هیستریک، خوی دانه به رانیک، بژارکړدن زیوانو دانبرتری
 گهنمه کوتاویک، دوشینی مانگیه ک و دیان ورده کاری دیکه بوون. زهره یه کی
 دهستکردی گالته نامیزی بو ده کړدن، که گوايه جاهیل و نه زانن، بویه ریځای
 به خته وهری نادوژنه وه، که خوی له غه زاو به دهسته پینانی دهستکه وته کانی
 به هه شتدایه! بو نه وهی گومرا نه بی و خوا غه زه بی لینه گری، نایه وی له و گونده یدا
 دهسته وهستان دابیشی و زادو زه خیره یه ک بو دواړوژی کونه کاته وه. پروژیک
 بیني مه لای گوندی له بندیواری مزگه وتی له گه ل مه داریک کیښه یه تی
 له سهر نه وهی نه و گیسکه زه کاته ی بو ناردووه، قه له و نییه له پرووی شه رعه وه
 گیسکه زه کات ده بی له هه موو گیسکه کانی دیکه قه له و ترییت، نه گه رنا وه ک
 نه وه وایه زه کاتی دهرنه کړدیت و هیچی بو نانوسری! مه داره که روشت
 گیسکه که ی به یه کیکی قه له و بو مه لای بگوړی، عومهر خوی له مه لای

نزیك كردهوه، به ههلی زانی پرسیارى خۆی لیبكا. به سیمایهوه دیاربوو كه نیازی پرسیارىكى له مهلاى ههیه، مهلا دركى بهوه كردهوو: ها عومهر دهلینى پرسیارىكت ههیه؟ گوتى: بهلئى ماموستا! دهستى ماموستای ماچكردو نهویش دهستى بهسهرى عومهریدا هیناو ههوالپرسى دایكى و مندالهكانى لىكرد. نهوههوالپرسینه بووه هوئى نهوهى عومهر شهرمى بشكى و ریگا خوشبیت بو نهوهى پرسیاره شهريعیهكهى له ماموستای گوندی بكات. مهلاش وهك ههستى شهشه مى پنیگوتبیت عومهر پرسیارىكى شهرى ههیه، گوتى: عومهر كورم نهگهر پرسیارىكى شهريت ههیه شهرمى مهكهو بى پیچو پهنا پرسیارهكهت بكه! عومهر گوتى: ماموستا ههز دهكه م خودای له خوم رازی بكه! ماموستا گوتى: كارى چاك دهكهى. بو رازىكردنى خودا ههز دهكه م بچمه غهزایی، نیستا له حالى حازردا له كویندهرى غهزات پى شك دیت؟ دهمهوى برۆم بو نهوى. مهلا گوتى: زهمانى نه سحابان لیرهش غهزا له بهردهستى خۆمان ههبوو، نهوه گهلهك له میژه به بیرى نیمه نییه، نهگهر نه سحابه له مهكهو مه دینه پرا هاتوون بو ئیهره غهزایان كردهوه، نهو كاتى ههر لهو كوردستانهى خۆمان غهزا به دهست دهكهوت بیهكهى، به لام نیستا ته نهها له فهلهستین غهزا ههیه له دژى جووهكانى نیسرائیل، تاكو تهرا خهلك لیروهه رۆیشتوون بو فهلهستین و بوون به فیدایی بو ئیسلام، بۆیه لهو دهمو دهستهى ته نهها نهویم پى شك دیت بچى داکۆكى له قودس بكهى، ههركه سیك نیمانى به قووهت بیت، دهتوانى بچى له فهلهستین و لوینازو ئوردن خۆی بگهیه نیتته مهیدانى غهزایی، خودا به نه سیمان بكات! ههركه سیك لهو مهیدانى غهزایانه شه هیدبیت، به پیلارهوه دهچیتته به ههشتى و لهوى خوړى چارهوانى

ده‌که‌ن! خوشیییه‌که‌ی له‌وه‌یدایه له‌و‌ئنده‌ری داری له‌سه‌ر به‌ردی دانانی‌و
 ئاره‌قه‌ی ناکه‌ی، ته‌نها ده‌که‌ی ده‌خوی و پالده‌ده‌یه‌وه! عومه‌ر که‌وته بن‌باره‌کی
 خه‌مان، چۆن ئه‌و هه‌موو پاداشتانه وه‌ریگری؟ له‌کاتی‌کدا له‌نیو ئیشوکاری
 جووتیاری و ئاژه‌لداری بێزارو ماندوو و شه‌که‌ت بووه! ئیستا پێویسته له‌خه‌می
 ئه‌وه‌دابم چۆن خۆم بگه‌یه‌نمه‌ فه‌له‌ستین و له‌پیناوی خوادا بجه‌نگم!

چه‌ند رۆژێک بوو عومه‌ر له‌گه‌ڵ دایکو خوشکو براکانی خه‌ریکی
 نۆکریننه‌وه بوون. هه‌موویان له‌پی ده‌ستیان بلۆقی کردبوو و ئاویان تیزابوو،
 کاتی‌کیش بلۆقه‌کانیان ده‌ته‌قی و نیو له‌پیان ته‌رده‌بوون، له‌گه‌ڵ سویری
 لاچکه‌نۆکه‌کان ده‌چووئه‌ نیو بلۆقه‌ ته‌قیوه‌کان ده‌تگوت خوی به‌ بریندا
 بکه‌ن. ئه‌و برژانه‌وه‌یه ئه‌وه‌نده به‌ ئازار بوو، منداڵه‌کان له‌به‌ری ده‌گریان، به
 تاییه‌تی به‌یانییان په‌نجه‌ ناسکو وردیله‌کانیان ره‌ق ده‌بوو، به‌ ئاسته‌م بۆیان
 ده‌نووشتایه‌وه. ناچاربوون پنجه‌نۆکه‌کان به‌ شلی بگرن، ئه‌وه‌ش وایده‌کرد نۆکه‌که
 له‌ دوا‌ی ده‌ستیان نه‌یه‌تو زیاتر ئازاری نیو له‌پیان بدات. شه‌ونه‌بوو خه‌ونی
 جڕناو فرنا به‌ ده‌ستکه‌نه‌ی نۆکیوه‌ نه‌بینن. له‌ ترسی نۆک هه‌لکه‌ندنه‌وه‌ی
 به‌یانسی، چێژیان له‌ خه‌ویش نه‌ده‌بینی. شه‌ویان زۆر کورته، وه‌کو تارماییه‌ک
 به‌سه‌ریاندا تیده‌په‌رێ، خه‌ونی منداڵانه‌یان نه‌ده‌بینی: له‌ گۆماواندا مه‌له
 بکه‌ن، له‌گه‌ڵ منداڵی گوندی تۆپتۆپین و مووروانی و هه‌ی رپۆی رپۆی یاری
 منداڵانه‌ ببینن. ئه‌وان سوور ده‌یانزانن که‌ سه‌به‌ینی، زوو دیته‌وه‌و پنجه‌نۆکه‌کان
 له‌ چاوه‌روانیاندا!

هێنده‌ی له‌سه‌ر چینه‌چکان برۆن، ده‌ماره‌کانی ره‌فیسکیان کورژ کورژ
 بووبوونه‌وه. وه‌ختیک هه‌لده‌ستانه‌وه، نه‌یاندانه‌توانی قامه‌تی خویان رپکو

قیت رابگرن، وه ک گلۆریان^(۱) لێدههات. دایکیان دهیگوت: ئەتۆ بۆلێی
حازرخۆره کانی بهرسیبه ری، کاتیک پارووی نوکی باده دهن پێی بزائن نوک بهو
کوریره وه ریه ره نپو دی! تا دوایه کی به خیر بو ئەو دهسته قه لشیوانه بکه ن که
زگی ئەوان تیر ده که ن! ئای خویه ئەتۆ بۆلێی بزائن ده نک ده نکى ئەو نوکه،
پروومه تی چهنه مندالی بیبابی له سه ره هه تاوگاز بووه!

ئەو ئیواریه ی عومه ره به دایکی گوت ده پۆم، هیشتا بابی دوو پۆژیان
ده سته که نه ی نوکی مابوو. دایکی وایزانی ته نها ده چیت ه وه گوندى، گوتی:
پاوه سته هه موو پیکه وه ده پۆینه وه، منداله کان ماندوو بوون به ته نها مه پۆ
به جیمان مه هیله! عومه ره زانی دایکی لێی حالێ نه بووه، دووباره ی کرده وه:
گه ردنم نازاد بکه، نه بادا نه مبینیه وه! دایکی هه ره هۆپه کی له خو ی زانی:
بیسمیلا! ئەوه شیت بووی؟ وه لّلا بابه خو ش! خیرمان دیت له عه ولّافات!^(۲)
ئەتۆ کو ری گه وره ی، له جیی بابتی، نه منو ئەو مندالانه بو کێ به جیده هیلێ؟
هه ره به راست بو کو ی ده پۆی؟ ئاوا دووره و، گه رده ننازا دبوونی ده و ی؟! عومه ره
گوتی ده چمه فه له ستین! دایکی گوتی: ئەو مندالانه چاویان له ده ستی تۆیه
له دوا ی خوا ی ئەتۆ شک ده بن، نه گه ره تا کو ئیستا برا گه وره یان بووی، لیره
به دوا وه ده بی باو کایه تیشیان بو بکه ی! دایکی زۆری گوت و، عومه ره که می
۱. گلۆره: گلۆله، گرپۆله، گلۆله، گلۆله به ن، تۆپه به ن.

۲. خیرمان دی له عه ولّافات: عه ولّافات دوا گوندى که ن دینا وه یه له ده شتی هه ولیر
به لای (سه ربه شاخ) و (په لکانه)یدا. ئاوه که ی ناسازگار و سویره. مه رداریک بو
مه رله وه پاندن ده چیت ه ئەو گونده، به هۆی سویری و خراپیی ئاوه که ی، نازه له کانی
ده من. بۆیه کابرای مه ردار به ته وه سه وه ده لێ: وه لّلا بابه خیرمان دی له عه ولّافات.
له و کاته وه ئەو قسه یه له ده شتی هه ولیر بۆته ئیدیۆم بو شتی بیکه لک و بیکخیر.

لَیْبِیست: دایه ئەمن دەچمە فەلەستین دەبمە فیدایی بو ئیسلامو غەزای
 لە دژی جوولەکان دەکەم! لەو ئەتای مامۆستا باسی غەزاو ئەجری غەزای بو
 کردووم کە لەسەر موسلمانان فەرزە، ئەمن لە گوناھباری و گومرایی خۆم
 شەوان خەوم لێناکەوی، هەرچەند دەکەم نازانم چۆن پاک ببمەوێو گوناھەکان
 بشۆمەوێ! مەگەر غەزا پاکم بکاتەوێو خودام لێ خۆشییە! دایکی گوتی:
 کورپی خۆم بە قوربانت بێ! ئەو پێیە دوورە بو دەدیە بەرخۆتو نزیکان
 لە خۆت دوور دەکەیت؟ غەزای تۆ لێرە هەر لێرە لەو گوندە و لەو ناچارو
 نیو ئەو دەسکەنە، هەر بەخۆی غەزایە! بەراستی غەزای تۆ بەخیوکردن
 چاودێری ئەو خوشکو باریانەتەر پۆلە، هەتا مەر، لە مزگەوتی بەتارە بە
 زەردیەکی خەمناک و مانادارەوێ گوتی: وەللا بابە باش! هەر ئەوەمان کەم بوو!
 ئەو هەموو عەرەبی دنیایی پەکیان لەسەر عومەرۆکە کورم کەوتییە بێتە
 فیدایی و بچنی فەلەستینیان بو پرزگاریکا! ئەو کە لە بناگوێ خۆندێ؟
 ئەدی خێر؟ بەخۆی بو ناچی بو غەزایی؟، یان ئەو دەستی لە گۆزەیدا عاسی
 بوو؟ کورپی خۆم بە قوربانی ئەو بەژنەت بێ، یاخوا لە دەوری سەرت گەڕێم
 بە لاگێرت بێ! بە قسە دایکی خۆت بکەو لەسەر کوتکو سنگی خۆت
 داسەکنی! ئاخر لە خۆت نەپرسییە ئەمەو فەلەستین کوجا مەرحەبا؟ ئەوجا،
 هێشتا کفنی بابت زەرد نەبوو، لە تۆ زیاتر کێمان هەیە باراشیمان بو لە ناشی
 بکا؟ ئاخر ئێمە زەلامەکی وەک تۆ لە داری دەتاشین، هێندەمان ئیحتیاج
 بە سەرپەرشتیکاریکی وەک تۆ هەیە، بە قسە دایکی خۆت بکەو ئەو
 خوشکو برا جوانانەت بە جێمەهێلە، ئەو لە غەزایی خێری زیاترە! هەرچەند
 لەبەری پارێزەوێ دەستەودامینی بوو و خۆی لە دەوری سەری گێرا، بێسوود

بوو، وەك ئەو وە ابوو گۆزى بۆ بژمىرى! بۆ خاترى پادا شتە كانى بەهەشتى،
ئامادە بوو ھەموو كارىك بكات. لە تاو تەنيایى شەوان، شەو نەبوو خەونى
حەرام بە حۆرىيە كانى بەهەشتیو نەبینى. ئۆقرەى لیبرا بوو!

مندالە كان بە سەرسامى و چاوى ئەبلەقەو لە كاكیان دەروانى، چونكە
دەیانزانی بۆ شەپرو كوشتار دەچیت. وەك لایەنگرى قسە كانى دایكیان، ھەر
ھەموویان وەكو جوو جگە ھەوتێردە لە دەورى دایكیان گرد بوو بوونەو، بە مانای
ئەوێ ئیمە لە گەل قسە كانى دایكمانین! دایكى، ئەھدو چارى كرد، یەخەى
ئاسمانیى راوەشاندا! ئاخى دەبى دایك حالى چۆن بیت لە وكاتەى جگە رگۆشە كەى
دەچیتە دۆزەخى جەنگ! مندالە كان، خوشكو برا ھەتیوە كان بە تەماشایە كى
ھەتیوانەو بە زمانى جەستە، لەبەر كاكیان دەپارانەو جیيان نەھیللى، بەلام ئەو
ھەر پێداگریو، ھەر ئەوشەوێ لێرە ماو و بەیانى لە گەل تارىكو پروونى، دەروا.
شەو زرينگایەو، بەلام عومەر ھیشتا خەو لە چاوە كانى میوان نەبوو و بیر
دەكاتەو، دەبى چۆزو بە كویدا بۆ فەلەستین برۆا؟ نەیدەزانى فەلەستین
كەوتۆتە كوێى دونیا؟ ئەو لە زەینى خۆیدا واى دانابوو، دروست ئەوێ مەلای
گوندی لە بارەى شەپە كانى بەدرو خەندەق لە میشكیدا چاندبووی، ئەوێ، پەرە
لە ئەسحابەى نوورانى!

ھەر دوانیو پەڕۆ ئەو پەڕۆ، لە ھەولێر چوو نووسینگەى ناو نووسین.
خۆبە خشانە بۆ چوونە فەلەستین و شەپكردن لە گەل ئیسرائیل عومەر خۆى
ناو نووس كرد. پێشان راگەیاندن ھەر ئەم پەڕۆ دەستە یەك بە پەڕى دەكرى، ئەگەر
ئامادە یى تێدا یە دەتوانى ھەر ئەم پەڕۆ لە گەل ئەو دەستە یەى چەند پەڕۆیکە
چاوەروان، برۆات. عومەر ھەر زۆرى پى خوشبوو دەمودەست بە پەڕى بكرى.

له وێستگهی شه مه نده فهری هه ولیر سواری شه مه نده فهری که رکوک بوون. له بلندگۆی وێستگه که که سیجار بانگیان راهیشت: گه شتیارانی که رکوک ئاگادار ده کهینه وه، نیو کاترمیری دیکه شه مه نده فهر جووله ده کات، تکایه ناماده بن! شه و بانگه وازه، له گه له دهنگی بانگی نویژی عه سرێ تیکه له به یه کتری بوون. دهنگی بانگی، ناو هه موو فارگۆنه کانی شه مه نده فهره که ی پرکرد. له گجۆزی شه مه نده فهره که چهند لووله دوو که لێکی رهشی یه ک له دوا ی یه کی لی بلندبوو، وه ک فوو له ناسمان بکات! دوا یین ئاگادار کردنه وه هو پرتیکی دوو رو درێژی شه مه نده فهره که له دیواره کانی قه لاتسی هه ولیری ده نگیدایه وه. خه لکی شاری هه موو زانیان شه مه نده فهره که به رهو که رکوک به ریکه وت، له وێشه وه به رهو به غدا. له هه ولیری وه ده رکه وتن، له هه ردوو به ری هیللی ئاسنینه که خه لکی گونده کان خه ریکی کاری سه پانیی خویان بوون. عومه ر وه بیری هاته وه هیللی ئاسنینه شه مه نده فهر، عهرزی کشتوکالی نه وان ده کات به دوو له ت. دروست نه و په له نوکه ی دایکی و خوشکو براکانی ده سکه نه ی لیده که ن، ده که وێته لای ده سته راستی رینگاکه ی نه وان، بۆیه، به رله وه ی بگه نه نه وێ، داوای له هاوگه شته که ی کرد یارمه تی بدات بجێته شوێنه که ی نه و که ده که وێته ده سته راستی رینگاکه، بۆنه وه ی دوا یین ماله وایی له په نجه ره ی شه مه نده فهره که را له دایکی و خوشکو براکانی بکات. به رله وه ی بگه نه راستیان، عومه ر له په نجه ره که را هه تا وه کو پشتینی، خۆی ده ره ی نا بوو، نه و شه پقه سه ربازییه ی له هه ولیری دابو یانی، به ناماژه ی ئاگادار کردنه وه، را ده وه شانده. هه تا وه کو دهنگی تیدا بوو بانگی دایکی و خوشکو براکانی یه ک به یه ک، ده کرد. نه وانیش ده ستیان له ده سکه نه ی نوک هه لگرت، بیجگه

لە دایکی، ھەمووان دەستیان بۆ بەرز کردووە. دایکی بە نیشانی ناراژیبون، پشتی تێکرد. خوشکە ھەرەبچووکەکیان بە دەستیکی ئەو دەسکەنۆکە ی رادەوێشاندا کە تازە ھەلیکە ندیبوو، وەک بانگکردن نۆکەکی رادەوێشاندا: وەرە مەرۆ جێمان مەھیڵە! بە دەستەکی دیکە، بەردیکی ھەلگرتبوو، بە دوا شەمەندەفرە کەدا رایدەکرد، بۆئەوێ ئەو بەردە بخاتە بەرپیچکە ئاسنینهکی راپیگری و کاکیان لێ دوورنە خاتەو! چەند ھەنگاوێکی بە غاردان بری، لەبەرئەوێ چاوی لەبەر پیتی خۆی نەبوو، ھیندە سەرنجی لەسەر کاکێ و شەمەندەفرە کە بوو، کراسەکی لە قولە قاپی ھالۆ دەمەورپوو کەوتە سەر زەوی، دەسکەنۆکەکی بەلایە کدا کەوتو بەردەکی دەستی شەمەندەفرە کە بوو. تا دەھات لەبەرچاوی بچووکو بچووکتر دەبوو، تا وەک بوو بە خالیکی بچووکو، ئەویش ون بوو.

دوایی نوزە بە نەغمە ی پارانەو، کاکە یەکی درێژو لەرزۆک و، چەندجار قوچانەوێ پەنجە خرنەکانی بوو، بە ئاماژە ی، وەرە مەرۆ، توخوا مەرۆ! تا دیت مەودای دابرا نی عومەر و دایکو خوشکو براکانی زیاتر دەبیت. چەندین شارو شاخو دەشتو بیابانو بگرە ولاتیشیان کەوتۆتە بەینی. پیکەو ھەبوونیان بەرەو لە یە کتر دابرا نیکی مەودا دوور، مل دەنی، کە لەو وەختە ناسکەدا، بۆ ئەو خێزانە بریندارە ئاسان نەبوو. عومەر لەو شوێنە ی مەبەستی خەریکە نزیک دەبیتەو، عیشقو خوشەوێستی بۆ غەزایی، ھەموو شتیکی لە عومەری ئەستاندۆتەو. چ لەو شتانە ی پۆژانە لە دەورو بەریدا بەر خوردی لەگەڵیاندا ھە یە، چ خاوەنداریکردن لە خوێنی باوک و دایک و خوشک و

براکانی، لهو نابهرپرسیار یتیهی عومهری، نیگه راننو لئی بیئومید بوون. دهیانزانی عومهر که وتۆته دنیای خۆی، له راستیدا دایکی چاوه پئی ئه و مائناواییه له ناکاو و ناخهه ژینهی جگه رگۆشه که ی نه بوو، نه وهی بیری لئی نه ده کردهوه، ئه و دابرا نه کتوپره بوو، به جاره کئی پردی قیامه تی لئی پساندا دایکی، له بهر دلی مندا له کانی به سه رخۆی نه ده هیناو دهیویست درۆزنانه به ئاسایی لئی بپروانی! هه رچه نه، کاتی مائناواییه که ی، که پشتی له دایکی کرد، له بهر چاو ون نه ده بوو. له ناخه وه به فریادیکی بیده نگ، گریا، گریانیک، فرمی سک له چاوه کانی جوگه له ی به ست، ده تگوت هه ر ئیستا، ته رمی خویناو ی مام محسینی هاوسه ری له پیش درئۆکرا وه به سه ریدا ده گریی. رۆژ نه بوو ئه و چه ند رسته یه له زهین و بیر کرد نه وهی دووباره نه بنه وه و گوتی له و گریانیه ی خۆی نه بیته وه، که به ته واوی ئاوا ییدا بلاویۆه: کوری خۆم! له جیاتی ئه و کاره ی به ته مای بیکه ی، کاری خیرتر هه یه بیکه ی! نه من دلنیا م گه ر نه کوژرئی و گیانی سالم ده ره ری، به ردی په شیمانی له نه ژنۆی خۆت ده ده ی، به چنگی پر له په شیمانی بۆم دیته وه! نه وهی نه تۆ ده یکه ی ده ره ه ق به من و نه و مندا لانه، خۆد زینه وه یه له سه رافه تیکردنی نه خلاق و ویزدانی و ئاینی! گونا ه ی برسیتی ئه و هه تیوه بیبا وکانه له ملی تۆیه، که به خیوکه ریا نی و به برسیتی جییا ن دیلی! له بیریه تی، نه و کاته ی عومهر گوتی: نه من له خۆشه ویستی خودا نه وه ده که م! دایکی گوتبو ی: نه تۆ له خۆشه ویستی حال ی نابی، نه وهی نه تۆ به ته مای بیکه ی، نه وه رقه، خۆشه ویستی نه وه یه دایکی ک، باوکی ک، برا گه وره یه ک، نه هیل ئی بیچوه کانی، نه وانه ی که ته نیا نه و شک ده بن، به برسیتی بمیننه وه! رۆژ نه بوو، نه و گفتوگۆیه پر له داخ و که سه ره ی بهینی خۆی و عومهری

کورێ، سه دجار دهوڕ نه کاتهوه! نه وهشی له بیره که سه ری داده نه وانده
بێدهنگییه که ی، ترووسکایی ئومیدیکێ پێده به خشی، به لام به پێچه وانیه ئه
ئومیده که، عومه ر بریاری کۆنکریتی دابوو.

دوا ی کوزرانی مام محسینی هاوسه ری و رۆشینی عومه ری کورپه گه وه ی،
بۆ فه له ستین، نه و ماله ی خۆیانی لێ ببوو به چۆله وانی، لێ، به و حاله شه وه
دهسته و نه ژنۆ دانه نیشت. راسته تا ماوه یه ک خه لکی ئاوا یی، له هه ره وه زی
بردنه پێشه وه ی کاری کشتوکالی و قورپه ستی سه ری خانوو و زۆر کاری
دیکه، قسووریان نه کرد. به لام نه و وه ک شی ره ژن، غرووی ژنانه ی رپی پێنه دا
چاوه له دهست بمینیته وه، بۆ چرکه یه ک رپی نه دا ژیا نی ئاسایی له و ماله ی دا
به ستیت، به هیمه تو با وه ر به خۆبو نه وه قۆلی لێ هه لمالی. له کشتوکال و
ناژه لداری له پیش خه لکی ئاوا یی بوو. رۆژانه دوو ریز دیواری نه و خانوه
نوییه ی داده نا که مام محسین له دوا ی خۆی جیه یه شت بوو، تا وه کو خانوه که ی
ته وا و کرد. رینگای نه دا نه ه امه تی و کۆسپه کانی ژیا ن له سه رشانی که له که بز و له
بنیا ن نرکه و ناله ی بی ت، به لکو هه مووی کردن به په یژه و به سه ریاندا سه رکه وت.
تا وای لی هات، قسه ی له نیو قسا ن هه بوو، هه موو سنو وه کانی ژنیکی ده ست و پێ
سپیلکه و بی وه ژنی تی په راندا! سه ختی ژیا ن دلێ شکان ده بوو، به لام خۆی هه رگیز
نه ده شکا! هه رچه ند لی ت ده روانی، په فتار و روا له تی به ژنیکی بی وه ژنکه و تووی
می رد کوز را و کورپکی سه ره له لگرتووی فیدا یی فه له ستین و هه وت هه تیوی
به سه ردا جیما و نه ده چوو، به لکو، له هه لمه تو قۆل هه لمالین و گریدانی پشت،
به فه رمانه یه کی سه ربازی گیان له سه رده ست و برا وه ی مه ی دانی جه نگ
ده چوو، مه ی دانی له ژیا ن ده خوا ست. یه که م ژن بوو پا شنا و ی بی وه ژنی په تکر ده وه و

خه لکی ئاواپی ناچار کرد به ناوی پیاوئیکه وه گری نه درت پی پی لئین ژنه که می مام محسین، به لکو وه کو مروئیکی ئازادو سه ره خو به ناوی خویه وه بانگ بکری! کۆسپ و کاره سات، نه یان توانی به ردی کی دیواری باوه ره خو بوونی بجوولینن! پارانه وه سه رکز کردن له مه زهیدا نه بوو، له سه ره که وتن که متر، به هیچ شتی کی دیکه رازی نه ده بوو. قایل نه بوو ژیا نی ئیستاو ئاینده ی، له پیناوی شتی به سه ره چوو، وێران بکا. پی پی وابوو ژیا ن له وه به یانییه زووه را ده ست پی ده کات که نه وه له خو و راده پی و سه ری مهیدا نی لیده گری! نه که س مابوو نه چاوه روانیشی له که س هه بوو، بو نه وه ی پارێزگاری لی بکات! بو به بو هه موو شتی ک، له وردی تا درشتی، ته نها پشتی به خۆی ده به ست. ناخر مروقه شکو داره کان، به و شیویه له دایک ده بن!

فیداییه کانی کوردستان، له نووسینگه ی به غدا له گه ل فیدای ی پارێزگا عه ره بییه کان، دوا ی نه وه ی که مینک خه رجی و جلوه به رگی سه ره بازیا ن وه رگرت، تی که لا و به یه کتری کران. فیداییه عه ره به کان زۆره یان به ناوی مندا له کانیان بانگ ده کران، ته نانه ت نه وانه ی مندا لی شییا ن نه بوو، ده یان کردن به باو کی مندا لی ک: نه بو فاتیمه، نه بو نه حمه دو... نه و ماوه یه، عومه ر ئوردنو لوبنا ن وه له ستینی بی نی، به رده وام سه ره قالی مه شقو راهی نا ن بوو. نه وه نده مکو ربوو، له زۆره ی کاری رۆژانه به پله ی زۆر باش ده رده چوو. له چالا کییه سه ره بازیه کان هه می شه له پی شه وه بوو و ده بو وه پی شه نگ. فیداییه کان نه وه نده عومه ر ناویان زۆره، زۆر جار که بانگی عومه ر ئکیان ده کرد، ده سته یه ک له عومه ره کان به یه که وه وه لا میان ده دا یه وه، بو یه، عومه ر یان کرد به عومه ر کوردی، بو نه وه ی له گه ل عومه ره کانی دیکه، بو یان جوودا بکری ته وه. عومه ر، ماوه ی دوو سالی فیدای یی بو نه که ی، چه ند

جاریک به مؤلّت هاتهوه گوندی، هرچه ند جاری دههاتهوه، پاکه ته جغاره ی
 ریمو چند جوریک دیکه ی له گه ل خوی دههینا. خه لکی ناوایی، نه و پاکه ته ی
 وینه ی مامزیک ی له سه ر بوو، هه میسه باسی خوشی نه و جگه ره یه یان ده کرد.
 که ده چونه لای عومه ری، سه رو جغاره ی ده دانی. عومه ر، له پاداشتی نه وه ی
 مه لای گوندی، رینگای غه زاو مسوگه رکردنی به هه شتی نیشانداوه، هه ر جاریک
 دههاتهوه، له گه ل دهستی خوی پارچه پاکه تیک ی ریمی مامزداری بو ماموستای
 دههینا. دوا ی گه رانه وه ی بو یه که که ی، شه ویک بو که مین ده رده چوون، شه ویک ی
 زور تاریکو تنوک بوو. کاتیک دنیا دههات پروون بیته وه و سیوادی به یانی
 بدات، سه ربازیکی جووله که ی نیسرائیلی له یه که که ی خوی دابرا بوو، که وته
 به ر چنگی عومه رو هاوړی فیداییه کانی دیکه ی. دیله که ناوی شالوومه و
 ته مهنی ۳۰ سال ده بیت. له هه موو فیداییه کان زیاتر عومه ر پیداکړی له سه ر
 گولله بارانکردنی شالومی دهکات، چه ند جار تفه نکه که ی سواره کرد بیکوژی، به لام
 به رپرسه سه ربازییه که ی رپی پینه ده دا. هه رچه ندی عومه ر ناره زایه تی ده رده بری و
 دهیگوت: نه من له کوردستانرا هاتووم غه زایی بکه م، چون نیوه ریم پیناده ن؟
 به رپرسه سه ربازییه که ی عومه ری، هوکاری رینگا پینه دانه که ی بو پروون کرده وه
 که نه وان دیلیان له لای نیسرائیلییه کان زوره، نه گه ر نیمه قایل بین شالومی
 به ربده ی نو نازادی بکه یین، نیسرائیلیش ناماده یه هه موو دیله کانمان نازادبکات،
 به کوشتنی شالومی، رینگا له به رده م نازادکردنی هاوړیکانمان داده خه یین.

به وشپوهیه، عومه ر ده سته رداري گولله بارانکردنی شالومی ده بیت، به
 نومیدی نه وه ی له نه نجامی گوړینه وه ی، چه ند براده ریک ی فیدایی و موسلمان
 نازادبکړین. نه و یه که سه ربازییه ی عومه ر خزمه تی تیداده کرد، خه لکی

زۆربهی ولاته عه‌ره‌بی و ئیسلامیه‌یه‌کانی تێدایه: عێراقی، سووری، میسری، ئوردونی، لوبنانی، تونوسی، یه‌مه‌نی، سه‌وودی... عومه‌ر له‌ هه‌مووان زیاتر له‌ لای به‌رپرسه‌کان جێگای باوه‌ڕو متمانه‌یه، چونکه‌ درک به‌وه‌ ده‌که‌ن که‌ عومه‌ر چ رقیکی به‌رامبه‌ر جووله‌که‌کان له‌ دل‌دایه، بۆیه، به‌زۆری عومه‌ر کوردی پاسه‌وانی ئه‌و ژووره‌یه‌ که‌ شالۆمی تێدا به‌نده. شالۆم هه‌رچه‌ند جاری گۆتی لێده‌بوو فیداییه‌کان بانگیان ده‌کرد: عومه‌ر کوردی، له‌ ناخه‌و تووشی هه‌ژانیکی ده‌روونی ده‌بوو که‌ خۆینی ب‌لقی ده‌داو سه‌رسام ده‌بوو، له‌ به‌رخۆیه‌وه‌ ده‌یگوت: ده‌لێی خه‌ون ده‌بینم، ئه‌وه‌ چ قه‌ده‌ریکه‌ بۆ ئێمه‌ براوه‌ته‌وه، به‌ هه‌زاران میل دوور له‌ خاکو زیدی خۆمان لێره‌ کوردیک به‌ ده‌ستی کوردیکه‌وه‌ دیل بێت! هه‌رچه‌ند جاری بانگیان ده‌کرد: عومه‌ر کوردی! ئه‌و هه‌سته له‌ لای شالۆمی دووباره‌ ده‌بووه. عومه‌ر بێناگا له‌وه‌ی شالۆم کورده، هه‌موو رۆژنیک جینیبارانی ده‌کرد، له‌ کۆتاییش ده‌یگوت: ناخ خۆزگه‌ به‌و ده‌ستانه‌ی خۆم ده‌مکوشتی و ده‌ستم که‌سک بێت! بۆئه‌وه‌ی که‌ گه‌رامه‌وه‌ گوندی به‌ مه‌لای گونده‌که‌مان ب‌لێم به‌و ده‌ستانه‌ی خۆم جووله‌که‌م کوشتوه! شالۆم هه‌رچه‌ندی تینو غیره‌تی ده‌دایه‌ به‌رخۆی، نه‌یده‌توانی عومه‌ر کوردی بدوینێ، چونکه‌ هه‌ستی ده‌کرد چ رقیکی به‌رامبه‌ری هه‌یه‌و رۆژانه‌ چۆن ددانی لێ به‌جیره‌وه‌ ده‌باو ئاره‌زووی له‌ نیویردنی ده‌کات! ئاخ‌ر شالۆم ده‌یزانی عومه‌ر کوردی چه‌قۆی بۆچی هه‌لگرتوه‌وه‌ چ جانه‌وه‌ریک له‌ ناخیدا خۆی مه‌لاسه‌داوه‌ که‌ چ توفانی خۆننیک له‌ ناخیدا خه‌وتوه‌وه، کێ بویری ئه‌وه‌ی تێدایه‌ پیتی ب‌لێ تۆزیک ناخ‌ت پاکژ بکه‌وه، بۆئه‌وه‌ی م‌رو‌قدۆستی رووناکی بر‌ژنێته‌ سه‌ر ده‌روونی تاریکت! ئه‌وجا چ هێزیک، چ که‌سیک، ئه‌و توانا سیه‌راوییه‌ی هه‌یه‌ بیگه‌یه‌نێته‌ ئه‌و

باوه‌په‌ی که پێویستی به سپیکردنه‌وه‌ی ناخی له‌و ره‌شایه‌تییه‌ هه‌یه؟
 نانا، هه‌چ‌که‌سی‌یک نییه‌ ملی خۆی له‌ کێردی عومه‌ری کوردی بسووی،
 نه‌وه‌ شالۆم وای ده‌گوت. چ هه‌یزنکی نه‌فسووناوی له‌ توانایدا یه‌ بیگه‌یه‌نیته‌ نه‌وه‌
 راستییه‌ی وه‌کو کوردیک ئی‌ره‌ هه‌رگیز جی‌گای نه‌وه‌ نییه‌، به‌هه‌له‌ که‌وتۆته‌ ئی‌ره‌!
 شالۆم له‌به‌رخۆیه‌وه‌ گوتی: مردن مردنه‌ لنگه‌فرتی مانای چیه‌! نه‌گه‌ر به‌یانی
 خۆن سەلکان ببات به‌لێن بێ کوردبوونی خۆم بۆ عومه‌ر کوردی به‌یان ده‌که‌م،
 نه‌وکات چی ده‌بێت با بێت. به‌یانی خۆی ناماده‌کرد چه‌ند وشه‌و رسته‌یه‌کی
 شیرین و ئارامبه‌خشی کوردی ناماده‌کرد، چه‌ندجار له‌به‌رخۆیه‌وه‌ گوتییه‌وه‌
 دووباره‌ی کردنه‌وه‌، بۆنه‌وه‌ی زمان‌ی ته‌ته‌له‌ نه‌کات و وشه‌کان تی‌کنه‌ئالێن،
 بۆنه‌وه‌ی به‌ ئاسانی بیانگه‌یه‌نیته‌ گوتی عومه‌ر کوردی. چاوه‌روان بوو پاسه‌وانی
 ئیش‌کگری پێش عومه‌ر نه‌رکه‌که‌ی راده‌ستی عومه‌ر کوردی بکات، له‌
 که‌لێنی شیشه‌ی په‌نجه‌ره‌ نیومه‌تر به‌ نیومه‌ترییه‌ که‌وه‌وه‌ کوخه‌یه‌کی قورگ
 سافکردنی بۆ کرد، پیتی کافی له‌ زاری ده‌رچوو، به‌نیازبوو بلی کاک عومه‌ر،
 گرمه‌ی مووشه‌کیک پاشماوه‌ی وشه‌که‌ی پێ قووتدا یه‌وه‌و رسته‌که‌ی له‌ قورگی
 خنکاند، یه‌ک دنیا خۆلی به‌سه‌ردا کرد، شالۆم بانگی کرد: کاک عومه‌ر له‌و
 شوێنه‌ی هه‌سته‌ خه‌ته‌رناکه‌ وه‌ره‌ نه‌وه‌ چاله‌ی ده‌سته‌راست، گوشه‌ی مردووه‌،
 مووشه‌ک نایگرێته‌وه‌، تکایه‌ خه‌راکه‌! یه‌ک به‌خۆی هاواری ده‌کرد. عومه‌ر
 کوردی بێنه‌وه‌ی بزانی خاوه‌نی نه‌وه‌ ده‌نگه‌کییه‌، له‌نیو نه‌وه‌ تو‌زو خۆله‌دا که‌س
 دیار نییه‌، به‌لام به‌قه‌ی کرد، شوێنه‌که‌ی خۆی گواسته‌وه‌، له‌ فکری نه‌وه‌دا
 بوو ناخۆ نه‌وه‌ ده‌نگه‌ کوردیه‌ کێ بێت! تو‌زی مووشه‌کی یه‌که‌م نه‌په‌ویبووه‌وه‌،
 مووشه‌کی دووه‌می دروست له‌و شوێنه‌دا که‌ پێشتر عومه‌ر کوردی لێبوو!

ئاخر شالۆم زۆر شارەزای بواری سەربازی بوو، چەندین مەشق و ڕاهێنانی کردبوو. ئەو چالەکی عومەر کوردی بۆ نارد، لە پرووی سەربازییەوه پارێزراوترین خال بـوو. دواي تەواوبوونی بۆردوومانە کە، عومەر کوردی، زانی لە لیواری مەرگ گەراوەتەوه، تۆزو خۆلی لە خۆی داتەکاندو چوو بەر پەنجەرە بچووکە کە، چونکە بە گومان بوو ئەو دەنگە کوردییە شالۆم بێت، بەلام لەوه دانیابوو سۆزی هاوزمانی ئەو دەنگە کوردییە و هاوخواینی بووه هۆی بە زیندوومانەوهی. ئەو وای مەزەندەکرد بەرلەوهی ئەو پاسەوانییە کە وەرگیری، کوردیکیش لە گەڵ شالۆمی لەو ژوورە بەندکرابێت. لە پەنجەرە کەرا بە ژوورە کەیدا پروانی، بەلام لە شالۆمی بەدەر، کەسی دیکە ی تیدا نەبوو. شالۆم بە دەرفەتی زانی: کاک عومەر کوردی بە دواي چیدا دەگەرێتی؟ عومەر کوردی لە گەڵ ئەوهی سەری سوورما کە شالۆم بە کوردی قسان دەکات، گوتی: یە ک بانگی کردم، ئەتۆ چۆن کوردی دەزانی؟! شالۆم گوتی: کاک عومەر ئەمن بووم بانگم کردی ئاخر منیش کوردم، چما خۆین دەبێت بە ئاو! پێم ناخۆش بوو کورپێکی هاوزمانم لە بەرچاوم بمرئ، عومەر کوردی گوتی: ئەتۆ جوولە کە، کورد نی! شالۆم گوتی: ئەمن کوردیکێ جووم خەلکی قەلادزیم، بۆ بیست سالا دەچیت لە قەلادزی زیندی بابوای پیرانم دەریان کردین، بە ناچاری ڕۆیشتین بۆ ئیسرائیل. یە کەم هەنگاو، ئەوهی مەبەستی بوو گەیانندی. سەرەتا عومەر نەیدەویست گوتی لیبگری، وەلێ شالۆم یە کجار لیزانانە و ئازام ئازام بە ئیسفەنجیک غوبارو تەلخی سەر شووشە ی هزری دەسپری لە سەر هێلی شەمەندەفەری توندپەروی ناینی دەیترازانندو هەولێ دەدا بیخاتە سەر هێلی نەتەوهیی و هاوزمانی و هاوخواینی و مەروا یەتی. گوتی: کاک عومەر ئێمە مەروەکان لە

بنیادرا وه‌ک یه‌ک له‌ دایک بووین، دوا‌یی بیئنه‌وه‌ی پرس‌مان پی‌بکه‌ن، ناویان لی‌ناین، به‌که‌یفی خو‌یشیان هه‌ریه‌که‌و ئاینی‌کیان بۆ دانایان و مه‌زه‌ه‌بی‌کی‌شیان پی‌هه‌لواسین. هه‌ر ئه‌وانیش فی‌ریان کردین کۆ فری‌شته‌یه‌و کۆ ئه‌هریمه‌نه‌؟ کۆ له‌سه‌ر هه‌قه‌؟ کوشتنی کۆ غه‌زایه‌و کوشتنی کۆ هه‌رامه‌؟ بۆ ده‌بی‌ت ئیمه‌ی مرو‌ف له‌ سه‌ر شتی‌ک یه‌کتری قرو قه‌لا‌چۆ بکه‌ین که‌ له‌ ئه‌زه‌له‌وه‌ که‌مو زۆر، ده‌ستی ئیمه‌ی تیدا نه‌بووی‌تو لێی به‌رپر‌سیار نه‌بین؟ به‌ل‌کو وه‌کو قوربانیه‌ک به‌سه‌رماندا سه‌پ‌ندراوه‌. هه‌رئاینه‌ ده‌یه‌وئێ ئاینی به‌رامبه‌ری خو‌ی لووش بدات. بۆ به‌پ‌رو‌ژکردن و به‌جیه‌ینانیشی وه‌ک ئه‌رکی‌کی ئاینی، کوشتارو ق‌ر‌کردنی ئاینه‌کانی دیکه‌ به‌ ره‌وا ده‌بینی. به‌هه‌ق‌ناساندنی خو‌ی، به‌ ئه‌هریمه‌نکردنی به‌رامبه‌ره‌که‌ی، ته‌نها ئاینه‌که‌ی خو‌ی به‌ قازی‌یه‌کی یه‌ک‌سانیه‌خواز ده‌بینی! مرو‌فی ناخسپی و خاوه‌نوێژدانی زیندوو و ژیر، گو‌فتار و ره‌فتاری خو‌ی به‌ رازی‌بوونی خه‌ل‌که‌وه‌ گرێ نادات! گرنگ نییه‌ خه‌ل‌کی ده‌ورو به‌رت چی ده‌لێن و چۆنت هه‌ل‌ده‌سه‌نگینن که‌ نایا تو زالمی یان مه‌زلۆم، گرنگ رازی‌کردنی وێژدانی خۆته‌! بو‌ی هه‌یه‌ زۆرینه‌ هه‌له‌ بی‌ت! عومه‌ر کوردی، هه‌رچه‌نده‌ به‌ رو‌واله‌ت مۆزو بی‌ده‌نگ بوو، به‌لام هی‌دی هی‌دی له‌گه‌ل شالۆمی به‌ قسه‌ ده‌هات، بۆ یه‌که‌مجار ئه‌لفازی له‌گه‌لێ گه‌را، به‌ پر‌سیارن‌ک مۆنی و بی‌ده‌نگی شکاند: به‌ چی دیاره‌ ئه‌تۆ کوردی و خه‌ل‌کی قه‌ل‌دزی؟ چۆن ده‌توانی بی‌سه‌لمینی؟ شالۆم ئه‌و پر‌سیاره‌ی پی‌ خو‌شبوو، بو‌ته‌وه‌ی راست‌گویی خو‌ی بسه‌لمینی و باوه‌ر به‌ عومه‌ریش به‌ینی‌ت: نزیکه‌ی بی‌ست سال به‌ر له‌ ئی‌ستا مال‌مان له‌ قه‌لاتی بوو له‌ قه‌ل‌دزی. به‌ هه‌موو جووه‌کانی قه‌ل‌دزی، چ‌لو نو‌مول‌کی تا‌پۆمان هه‌بوو، بی‌جگه‌ له‌و مول‌که‌ تا‌پۆیا‌نه‌ش چه‌ندین عه‌رزی

كشتوكالى و بى تاپوشمان هەبوو، زۆرىەى زېرىنگرەكانى قەلادزى لەوسەرى بازارى بۆ ئەوسەرى بازارى، جووہەكان بوون. مامو خالمو چەند جووہەكى دىكە لە بەناوبانگترین زەرىنگەرەكان بوون. لە رانییەو خوشناوەتیش خزمەن هەبوون. لە بىتواتە (مالم) هەبوو، ئەویش ھەر خزمى ئىمە بوو لە ژانرا. نەك تەنھا لەو شوێنانە، بەلكو لە سەرانسەرى عىراقدا جووہەكان بڵاويون، دەسەلاتى ئابوورى بەغداو زۆرىەى شارەكان لە دەستى جووہەكاندا بوو. كۆچى جووہەكان، لە پرووى ئابوورىيەو كاولكارى دارمانى لەدواى خۆى بەجێھێشت. تەمەنم دە سالان بوو، پيش ئەوێ لە قەلادزى ولاتبەدەر بكرين، چاكەم لە بىرە خالم پىاويكى مووسلمانى فىرى زېرىنگرى كرد، ناوى چى بوو! ناوى چى بوو؟ ئا، بىرە هاتەو، ئەبرام، ئەبرىم شتىكى وايان پىدەگوت، ھەلە نەبم چاويكى كۆر بوو، دووكانى زېرىنگەرىيەكەى لە نىوہەراستى بازارى قەلادزى بوو. ھەندىكەمان، لەوانەى بەزۆرى ئاينيان پى كۆرین، دەیانگوتنى بىنجوو، يەك لەوانە ھەمەدەمین، ژنىكىش ناوى عاسمە ناحوم شلمو ئەو ھەر ناموزاى داىكە، ئەویش بىنجوو، چەند بىنجووى دىكەش. عومەر كوردى بەچاكى گوتى بۆ شالۆمى شلكردبوو، بەلام نەیدەويست وا پيشان بدا كە گۆگرەتە. ھەرچەندە يەقىنى پەيداكردبوو كە شالۆم كوردەو ھاوزمانى خۆتە، بەلام بۆ قەلادزىبوونەكەى دلنیا نەبوو. ھەرچەند جارى نۆزەى ئىشكەگرى ئەو بوایە، پىتى خوشبوو ئەو چىرۆكانەى بۆ بگىرپتەو. يەكێك لەو جارنە شالۆم گوتى: رەق لە ماكو بىچىنەدا داىكى ھەموو نەھامەتىو بەلاكانە، بۆيە دەبى بەر لە ھەرش رەق لە ناخماندا بكۆژين، تاوہكو كەسى پى نەكوشتووين! لەسەر ئىمەيە لە پرووى پىكەوہەژیانەو، گەردوون بۆ سەرەتاكەى بگىرپنەو كە

مروڤایه تی یه ک بنه چه ی هه بووه، له دهوړی یه ک ناگردانی ژیان کوږوونه ته وه. نه وکات هیشتا مروڤه کان به که یفی بهر ژه وهندی خویان نه وه هه موو لکو پۆپه یان لئ جیا نه کرد بووه. نه من وه کو جوړه ک، نالیم هه ق هه مووی لای ئیسرائیل، په ننگه نه ویش له په شه کوژی گلابیته دهستی چوویته خوینی پاکژی ژن و مندالاً و خه لکی بیتاوان. نه من باسی نه وه ده که م نه گهر زله یزانی بهر ژه وه ندپه رهست، ئیمه به گزیه کدا نه که ن، بۆ ده بیت من کوردیکی قه لادزیی ببمه دیلی دهستی کوردیکی دهشتی هه ولیرئ!

عومهر به هه لی زانی دروړه ک له شالۆمی سپی بکاته وه: نه تو چۆن ده زانی نه من خه لکی هه ولیرم؟ شالۆم گوتی: زاراوه ی هه ولیریان دیاره، ته نیا هه ولیریه کان وشه ی ده ریم به کاردینن. شالۆم دروړی به قسه کانیدا. نه گهر ته ماعکاری بۆ سه ر مالۆ مولکو زیرو زیوی کورده جووه کان نه بوایه، نه من ناوێلداریسی خۆم ده کرد، یان له دوکانی زیرینگه ری له بازاری قه لادزیی خه ریکی کرپنو فروشتن ده بووم. ناخر نه من و نوړشه لیم کوجا مه رحه با. له گهر مه ی قسه کانی شالۆمدا له ناکاو دهنگی فیداییه کی میسری قسه ی شالۆم و گوینگرتنی عومهری لیک تراژاند: هاتم عومهر کوردی هاتم، بمبووره درهنگ که وتم، چاره که سه عاتیک کاتی هه رامم خواردو دواکه وتم، با له سه رم قه رز بیت، یان گهر دنم نازاد بکه! فیداییه میسرییه که به عاره بی نه و قسانه ی له گه ل عومهر کوردی کرد، بیئاگا له وه ی نه گهر هه موو پاسه وانیه که ی له جیاتی فیداییه میسرییه که بگرتبوایه، ههستی به تیه پوونی کات نه ده کرد، به جوړیک نوقمی نیو پرووداوه نه بیستراوه کانی جووه کان بووبوو. هیدی هیدی نه و باوه په ی لا دروست بوو که پپی ناو ته سه رزه مینیکی هه له وه که سه رزه مینی نه و نییه و نه پاراستنی

ئەرکی ئەو. دوای ئەوێ ئیشکگرییه کە ی رادهستی میسرییه کە کرد، پڕۆشت. عومەر کوردی له سەر جیگاکی خۆی پاکشا، چاو به مۆلهق هه موو رابردووی خۆی ته ته له کرد، پیتی وابوو هه رگیز ژیان شه پازله ی ئاوی پێدا نه کیشاوه! ئەو هه سته ی له لا دروست بوو، ئەو له جیاتی ئەوێ له جیهانی واقعی نزیك بێت، که وتۆته جیهانی چیرۆکه خه یالێ و ئالۆژیکیه کازو له خه ونی خه لکانی دیکه دا ده ئی! هه سته ده کرد به و کاره ی ئیستا ده یكات، جگه له په شیمانی، هیچی دیکه ی بۆ نامینیته وه. جیگرته وه ی باوک و خوشه و یستی دایکی و سۆزی خوشکو براکانی و متمانه ی خزم خه لکی ئاوی له ده سته داوه. له بهر خۆیه وه ده یگوت: نا، نا، په له ناکه م. وه ک هاتنه که م بۆ ئیتره که دوورو نزیك په یه ونیدی به منه وه نییه، برپاری عه جوولانه ناده م. کێ ده لێ ئەو جووه درۆ ناکات! هه ر که به مۆله ت چوومه وه کورده ستان، به وردی به سۆراغی ئەو قسانه ی شالۆمیدا ده چم، بۆنه وه ی بگه مه راستی و دروستی ئەوێ که کورده یکی قه لادزی بووه؟ ناخر کێ ده لێ ئەو درۆ ناکات! خۆ به گۆرگرتن گونا هبار نابم، با هه موویم بۆ بگێرپته وه موو به موو وشه کان له زه نیم تۆمار ده که م، خوام له و خوایه ی درۆی بکات!

ئازاری گێرانه وه ی شیوازی ده رکردنی جووه کورده کان له زاری شالۆمی، له گه ل قسه ی چه ند موسلمانێکی تونده وه ی گونده که ی خۆیان، به راورد ده کرد و پینکی ده گرتن، دژ به یه کی و ئالۆزی دژواریان له هزری عومەر کوردی دروست ده کرد. ناخر نه گه ر ئەو قسانه ی شالۆمی راست بن، مانای ئەو یه کورده موسلمان ه کان زولمیان له کورده جووه کانی هاو زمانو هاو خرنی خۆیان کردووه، نا نا، نابێ خوشباوه ر به م. له نۆره ی پاسه وانیم، با هینده م قسان بۆ بکات تاوه کو

زاری شلو کول ده‌بیټ! چوزانم، هه‌رچی قسان ده‌کات هه‌ر خۆی پئی هه‌قه‌و، که‌س بویری و ویزدانی نه‌وه‌ی نییه‌ ماف بداته به‌رام‌به‌ره‌که‌یشی و تاوێک خۆی بخاته شوینی نه‌وه‌وه. وه‌للا، نه‌گه‌ر نه‌وجاره ده‌چمه‌وه، هیچ ناکه‌م هه‌تاوه‌کو نه‌و قسانه‌ی شالۆمی وه‌ک پیازی سپی نه‌که‌م، نه‌وکات نه‌گه‌ر زانیم درۆی ده‌کات، ده‌بیټ به‌و ده‌ستانه‌ ره‌وانه‌ی دۆزه‌خی بکه‌م! جووله‌که‌ی کافرا نه‌وکات ده‌لیم تفه‌نگم له‌ده‌ست ده‌رچوو، چیم لیده‌که‌ن با بیمنه‌ت بن! نه‌ی نه‌گه‌ر قسه‌کانی راست بوونو کورده موسلمان‌ه‌کان نه‌و دکره‌ساته‌یان به‌سه‌ردا‌هینابن!

له‌ده‌روونی خۆیدا جه‌نگی‌کی بی‌نامانی به‌رپاکردبوو. نه‌ی خواجه نه‌وه چ قه‌ده‌ریکه‌؟ شالۆم کوردبئی و خه‌لکی قه‌لادزی بئی و، هه‌ر خه‌لکی شاره‌که‌ی خۆی، به‌تای کراسی ده‌ریانکردبئی! نا نا ناخر نه‌گه‌ر درۆ بکا، بۆ هه‌رچه‌ند جاری ناوی قه‌لادزی دینی هه‌ناسه‌یه‌کی سارد هه‌لده‌کیشی؟ هه‌ندی‌که‌جار فرمی‌سکیش به‌چاویدا دینه‌خواری، بۆ هینده‌ی چاو له‌قه‌لادزییه‌؟ به‌قسه‌ی خۆی یاده‌وه‌ری ده‌سالی مندالی له‌گه‌ل نه‌وشاره‌هیه‌! هه‌رچه‌ند ده‌که‌م ناچیته نه‌قلم، قه‌لادزی له‌کوێ و ئۆرشه‌لیمی نه‌وپه‌ری دنیایی له‌کوێ؟!

نه‌خێر نه‌گه‌ر خه‌لکی قه‌لادزی نه‌بوویټ چۆن ده‌کرئ نه‌و هه‌موو ناو و ورده‌کاریانه‌ بزانیټ! وا چاکه‌ په‌له‌ نه‌که‌م و برپاری عه‌جوولانه‌ نه‌ده‌م، نه‌وجاره مۆله‌تم وهرگرت، هه‌رچۆنیک بیټ ده‌چم بۆ قه‌لادزی و وردو باریک ده‌چمه‌ بنچو بناوانی و، نه‌و قسانه‌ی شالۆمی له‌بنجوه‌کان ده‌پرسم. ناشزانم قه‌لادزی دروست که‌وتۆته‌ کوێ، هه‌ر نه‌وه‌نده‌ ده‌زانم ده‌لین له‌سه‌ر سنوورییه‌. یه‌کی شاره‌زا له‌گه‌ل خۆم ده‌به‌م. نه‌من نه‌و هه‌موو ماندوو‌بوونه‌ی بکه‌م، نه‌وجا له‌خوام ده‌وی ناوی بابی و خالی و مامی و زیرینگرو جۆلاو گلینجانو... کوره‌خۆ

هه موویم له بیره! نه گهر یه ک قسه ی درۆ بیټ، ده زانم چی به سه ردینم!
 نهو به شانو بالی قهواره ی ئیسرائیل و زایونیدا هه لئالی، تنه نا داخو حه سره تی
 نهو هیه که له قه لادزی نیشتمانه ده ریان کردیه. نه گهر راست بیټ، ده بیټ
 نهو کات بیرتک له حال ی خۆم بکه مه وهو له خۆم بپرسم نه من بۆ لیروم؟! نهو
 چه ند رۆژانه عومه ر کوردی له دل ه راو کیندا ده ژیت، خه یال ه به دو بیزار که ره کانی
 وازی لینا هینن. پینشتر که شالۆم قسه ی بۆ ده کرد، عومه ر وه ک گزنگینه دان
 به قسه کانی، سه رنجی روو خسای نه ده دا، به لام نیستا ده یه وی ته وای سیمو
 روو خساری له کاتی قسه کردندا له یاده وه ری خۆیدا تو ماری کاتو به یه یل یته وه.

نهو چاره نی شکگری عومه ر کوردی که وته شه وی، تامه زرۆی گیرانه وه ی
 چیرۆکه کانی مندالی شالۆمی بوو له شاری قه لادزی. شالۆم که زانی عومه ر
 کوردی گوئی بۆ ده گری، به ده رفه تی زانی به په له هه موو نهو قسه و باسانه ی
 رابردووی بۆ بگپرتنه وه. عومه ر نه یده توانی له تاریکایی ژوو ره که دا، به هو ی
 تیشکی کزی نهو مۆمه ی له سه ر لیواری ده لاقه که دانرا بوو به چاک ی روو خساری
 شالۆمی نه ده بین ی. عومه ر به باشی گوئی له قسه کان بوو، به لام پیی خوشبوو،
 ده موچاو و شیوه ی ش ی بین ی، بۆ نه وه ی له گو رانکاری به جه سه ته ییه کانی
 سه ر روو خساری شالۆم، له کاتی گیرانه وه کاندا، هاوته رب پینکیان بگری و
 هه لیانب سه نگین ی، پیی وابوو زۆر شتی دیکه هیه نهو ده بیټ بیان زانی تو
 لییشیان دلنیا بیټ.

عومه ر کوردی به ره له وه ی بچیت ه فه له ستین و له وی بیټ به فیدایی،
 هه موو ژبان ی له گوند یکی دا براو له جیهان، به ری کردبوو، وای ده زانی ئاقارو
 تخوبی خودا په رستی له سه ر تیل ه ی مزگه وتی گونده که ی نه وان تی په رنا کاتو

ثاينسى هم موو دنياش هر نهو ثاينهيه كه عومهر په پرهوى ليدكاته، به لام له دواى نهوه نهو ماوه دوورودرتهى كه له قه پيلكى گونده كى خويان هاته دهرى و چاوى دنيای بينى و تيكه لاوبوونى له گهل گه لانو كولتورى جياواز، هر له مه سيحييه كاني لوبنانو نوردنو عهره به كاني فله ستينو ميسرو يه مه نو سوورياو ليبياو بگره تا ناسينى شالوم بيستنى زور چيروكى نوئى نه بيستراو كه يه كه مجار بوو بهرگوئى ده كه وتن، له دواى هم موو نه وانه سنوورى بيركړنه وه و تيكه يشتنى بو ژيانو دهوروبه رو خوداپه رستى گورانكاريان به سه رداها، له وه تيكه يشتنى چند ثاينيكى ناسمانى و يه كتاپه رستى ديكه ش هه نو په پرهو كاريشيان هه ن.

تا راده يه ك له فراوانى دنيا تيكه يشتنو گه يشته نهو باوه پرى تاكو ئيستا بو خوى خه لكى دهوروبه ريشى تائه وپه پرى ساده يى و بى بيركړنه وه و سه رنج نه دانه دهوروبه رو، بيتاكا له گه وره يى دنيا، كاتيان به پرى كردووه داپراوانه ژياون. نه و بيركړنه وانه ش ميشكى عومهر ريان داگير كړدو و هه ولى ددها به و توانسته ساده و كه مه ي هه يه تى، زياتر قولبيته وه. عومهر بينه وه ي باگوئى قسه كاني شالومى بداته وه، نه به چاكو نه به خراب، شالومى وه كو راديو يه ك هه لده كړدو گوئى ليده كرت، وه ك ثاميريكى دهنگى باسى ژيانى مندالى خوى له گهل هاوته مه نه كاني، بو ده كرت. تاوه كو ئيشكگرته كى ته واو ده بو، گوئى ليده كرت، جار جار بو نه وه ي نه كوژته وه پرسياريكى دوو وشه يى ليده كرت: بو پيت وايه ئيسرائيل له سهر هه قه؟ شالوم ده يگوت: نه خير من شتى وام نه گوتووه و ناشليتيم، چونكه نه من به چاوى خوم بينيومه ئيسرائيل ره شه كوژى نه نجامداوه و ژنو مندالى بيتاوانيان خه لتانى خوئن كړدووه. له و

جیهانه بیټره حمه دا، هیژ له لای کټی بیټ، ئەو له سەر هه قه! من قسم له سەر هه قبوونی یه ک له لایه نه به شه پهاتوو هه کان نییه، ئەوهی منی شوک کردوو هه بۆ من جیگای سهر سوورمانه ئەوهیه، ئیمه دوو کورد، بۆ لیڤه که وتووینه ته به رامبه ری یه کتری؟ هۆکار چییه؟ ده مانه وی یه کتری بکوژین؟! ئیمه هه ردوو کمازو هه موو مروڤه کان، تاپوی ژیان کردنمان ههیه که یه ک خودا به دهستی خۆی مۆری کردوو، بۆ ده بیټ که سانیک هه بن ئەو هه قه به خۆیان بدهن، ئەو تاپویه مان لټی بستیننه وه! له نټو قساندا، جار جار برا چهی تۆپ و مووشه ک ئەو نیوهی رووناک ده کرده وه، به لām له وان دووره نه بوته هۆکار بۆ برپینی قسه کانیا. عومهر زیاتر چهزی به چیرۆکه کانی مندالی شالومی و شاری قه لادزی ده کرد، چونکه خۆی تیڤا ده بینیه وه، ئەوه له لای بووبوه گریکوتره که سینک ئەوهنده گریڤراوی زیندی له دایکبوونو مندالیی خۆی بیټ، ناخۆ ده بی هۆکار چی بیټ بهر له بیست سال، شالومی گه یاند بیټه نیسرائیل! شالۆم ههستی بهو بیر کردنه وه قو لهی عومهر کوردی ده کرد، هه ناسه یه کی وهک چه سهرت بۆ ده رکردنی له قه لادزی و ژیا نی مندالی له و شاره، هه لکیشا: وهکو نیستام له بیره کورپکی مندال، هه ر تۆزیک له ئیمه باخوشتەر، نازانم ناوه که ی چی سوو، ناوه که ی... ناوه که ی، نا، بیرم که و ته وه گه زۆیان پیده گوت. ئەو گه زۆیه سهر رپنگای دوکانی له خوشکو خزم که سوکاری جووه کان ده گرت، ده یگوت نایه لَم یه ک کچی جووله که به چیته دوکانو شت بکری، هه تاوه کو ماچی نه که م، هه ر هه مووی ماچ ده کردن، له کاتی که دا هه موو ده مانزانی له دابی ئیمه ی کورد نازاری شه رف له نازاری قامچی به سویتره. مامی دایکم له گه ل دوو کریکاری دیکه که هه ردووکیان کوردی موسلمان بوون به یه که وه

له گڵینجانی کرێکاریان دهکرد، گڵیان هه‌ڵده‌قه‌ندو له‌سه‌رپشتی که‌ره‌کانیان له‌ تێرپیان ده‌کرد، بۆ سه‌هربانی خانووه‌کانی نێو شاری، بۆته‌وه‌ی دڵپه‌ نه‌کات. نیه‌رپیه‌ک له‌کاتی نانخواردن گه‌رماییکی زۆر بوو، ده‌یان‌ه‌ویست پشوو بده‌زو هه‌ر له‌ گڵینجانه‌که‌ نانی نیه‌رپۆ بخۆن، سیبه‌ری که‌نده‌لانی گڵینجانه‌که‌ ته‌نها جیگای دوو که‌سی تێدا ده‌بۆه، دوو کورده‌ موسڵمانه‌که‌ به‌ کورده‌ جووه‌که‌یان ده‌گوت: ئیمه‌ موسڵمانین ده‌بێت له‌ سیبه‌ره‌که‌ نان بخۆین، نه‌تۆ جووله‌که‌ی ده‌بی له‌به‌ر خۆره‌تاوه‌که‌ نان بخۆی! نه‌ویش ده‌یزانی نه‌گه‌ر زۆره‌هات قه‌باله‌ به‌تاله‌! ده‌لێ: باشه‌ کێشه‌ نییه‌!

له‌و کاته‌دا گڵینجانه‌که‌ هه‌رپه‌ ده‌کاتو ده‌رووخی، هه‌ردوو کرێکاره‌ کورده‌ موسڵمانه‌که‌ ده‌بن به‌ ژێره‌وه‌. کرێکاره‌ جووه‌که‌ له‌ هه‌ژمه‌ت ته‌وه‌ی هیچی پیناکرێو له‌ توانای ته‌و به‌ده‌ره‌ به‌غاردان ده‌روا بۆ قه‌لادزی و خه‌لکی له‌ رووداوه‌که‌ ئاگاداره‌کاته‌وه‌. دایکم ده‌یگوت: نه‌گه‌ر قسه‌ی هه‌ندیک له‌ پیاوچاکانی شاره‌که‌ نه‌بوايه‌ ماممیان ده‌کوشت، گوايه‌ ته‌و گڵینجان رووخانه‌، خه‌تای ته‌و بووه‌! هه‌ندیک که‌س هه‌ر له‌ خۆرا ده‌یانگوت: چۆن ده‌کرێ جووله‌که‌یه‌کی غه‌یره‌دین به‌ سه‌لامه‌تی ده‌ربچیتو جووته‌ موسڵمانیک ببن به‌ ژێره‌وه‌ بمرن!

که‌سانیک هه‌بوون ژیا‌نیان له‌ گه‌ل ئیمه‌ی جوو پێخۆش بوو، ته‌وانه‌ که‌میش نه‌بوون، ئازاریان نه‌ده‌داین، به‌لام ته‌وانه‌ی به‌رده‌وام ئازاریان ده‌داین زۆرینه‌ بوون. باپیرم ده‌یگوت هه‌ندیک له‌و مه‌لایانه‌ی له‌ شاره‌ گه‌وره‌کان ده‌ستی عوسمانیه‌کانیان له‌پشت بوو، وه‌ک سمیل چه‌ورکردن لیره‌ی زیریان وه‌رده‌گرت، کاریگه‌رییان له‌سه‌ر چه‌ند مه‌لایه‌کی شاره‌ بچووه‌کانو گونده‌کانیش

هه‌بوو بۆ هاندانی خه‌لکی له‌ دژی ئیمه‌و ده‌ر په‌راندنمان. نه‌وان پێیان وابوو هه‌ر له‌ نه‌زه‌وه‌، خودا نه‌وانی له‌ مه‌عه‌ده‌نیکی ماقوولترو جیاوازتر له‌ ئیمه‌، دروستکردوه‌! نیشتیمان به‌ ده‌رکردنی ئیمه‌ی کورده‌ جووه‌کان، په‌له‌یه‌کی شه‌رمه‌ به‌ ته‌وێلێانه‌وه‌و هه‌تا دونیا به‌ دونیا به‌ هه‌ر ده‌میته‌.

شالۆم درپه‌ی به‌ قسه‌کانی دا: له‌ کۆتایی چله‌کان کاتیک ئیمه‌یان وه‌ک پنجه‌گیاهه‌ک له‌ په‌گورپه‌شه‌وه‌ هه‌لکێشاو وه‌ک شتیکی پیس هه‌لیاندایه‌ نه‌وپه‌ری دنیا، ناچارکراین، رابردوو و خه‌ونه‌کانمان له‌وێ بنیژین، دروست له‌گه‌ل لیسه‌ زپه‌کان ژێر خاکمان کردن. رێیان پینه‌داین په‌په‌تیره‌ک^(١)، بزگورنیک چیه‌، له‌گه‌ل خۆماندا به‌یه‌ن، قیسی کتیبو تینووسی مه‌کته‌بیشیان له‌ من سه‌نده‌وه‌و له‌ ده‌ستیان راستاندم. هه‌ر هه‌موو نه‌وه‌ی به‌ درێژایی ژیان، به‌ مالداری و خاکه‌ساری وه‌سه‌ریه‌کمان نابوو، برا کورده‌ هاو زمانه‌کانمان تالانیان کرد. داپیرم هه‌ندیک لیسه‌ی زپری له‌ ناو کوبه‌و کفته‌و نۆردیه‌ نانه‌کانی بۆ رینگا ناماده‌کردبوو، شارده‌بوویه‌وه‌، رینگایان لیگرتین و نه‌وانیشیان دۆزیه‌وه‌و له‌سه‌ر دابه‌شکردنی به‌سه‌رخۆیاندا لێیان بوو به‌شه‌ر، خه‌ریک بوو به‌کتری بکوژن! باپیرم هه‌تاوه‌کو مردیش به‌ سه‌ره‌ت بوو ته‌مه‌ن مه‌ودای بدات و جارێکی دیکه‌ به‌چێته‌وه‌ سه‌ر گردی حوسنی و گرد مه‌یته‌ری. ئیمه‌ کاتیک له‌ مه‌وته‌نی خۆمان ده‌ریانکردین، هێنده‌یان سه‌ره‌دار به‌ ورگیه‌وه‌ناین و سووکایه‌تیان پێکردین، ناچاریان کردین ئیسرائیل بکه‌ینه‌ نیشتیمانی دووهم، که‌سیک نه‌بوو داکوکی له‌ مافه‌کانمان بکات و بۆ ئاخه‌ر نه‌وانه‌ جه‌وت پشتیان له‌سه‌ر خاکی کوردستان

١. په‌په‌تیر: په‌په‌موچ، بوزگور. کینایه‌ به‌ شتی نۆر بچوو و که‌منرخ.

براو تهوه، چۆن ده بێت له سه‌ر جیاوازیی ئاینی ده‌ربهری و ماله‌ و مۆلکیان تالان بکری؟ ئی‌مه‌ هیچ گله‌ ییمان له‌ عاره‌بان نییه‌، گله‌ ییمان له‌ برای هاو‌خوێن و هاو‌زمانی خو‌مانه‌! ئی‌مه‌ نامانه‌وی له‌ کوردبوونمان رابکهن! باوه‌ر بکه‌ کاک عومه‌ر کوردی، ته‌وه‌ی بۆم باسکردی، مشتیکه‌ له‌ خه‌روارنک، به‌شیکی زۆر که‌می ژیا‌نی کوله‌مه‌رگیی ئی‌مه‌ بوو له‌ نیشتیما‌نی په‌سه‌نی خو‌مان. ئیستاش شه‌وان خه‌ون به‌ مه‌له‌وانی چۆمی خاسی و خشخشۆکه‌ی گردی حوسنیوه‌ ده‌بینم. له‌ گه‌ل مندا‌لانی قه‌ل‌دزی به‌ دوا‌ی قه‌نگه‌لاشکان ده‌که‌وتین. ئی‌مه‌ ریشالی می‌ژوو ییمان له‌ سه‌ر ته‌و خا‌که‌ی بابو با‌پیرانمان دا‌کو‌تابوو، وه‌ک په‌شه‌با هه‌لیانکه‌ندین. ده‌ستیکی ره‌شی له‌عه‌ته‌ی له‌ ره‌گه‌ریشه‌ی هه‌له‌کاندین. با‌بم هه‌تا مرده‌ش، به‌رده‌وام با‌س و بی‌ری قه‌ل‌دزی و ژیا‌نی ته‌وه‌ی ده‌گه‌راپه‌وه‌. عومه‌ر وای به‌ سه‌ره‌تابوو هه‌ستی به‌ کاتی پاسه‌وانیه‌که‌ی نه‌ده‌کرد، چۆن ته‌واو ده‌بوو! له‌ به‌رخۆیه‌وه‌ ده‌یگوت: ته‌گه‌ر واییت من ده‌مه‌یکه‌ خۆم ونکردوووه‌ به‌ر له‌ هه‌رشه‌ت ده‌بی خۆم بدۆمه‌وه‌! ژیا‌ن چ موحیزه‌یه‌که‌ ته‌و گیانانه‌ی په‌گیان له‌ قو‌لایی یه‌ک خا‌کدا رۆ‌چووه‌، چۆن پینک ده‌گه‌زو په‌گیان ده‌گاته‌وه‌ سه‌ر یه‌ک! نا‌ئومیدی، ته‌واوی رۆ‌خساری عومه‌ری سواق دا‌بوو، وای هه‌ست ده‌کرد به‌ ده‌سته‌به‌دا‌ربوونی له‌ ماله‌ و گونده‌که‌ی هاتنی بۆ فه‌له‌ستین، که‌ دوور و نزیک هیچ په‌یوه‌ندییه‌کی پێ‌وه‌ی نییه‌، به‌و کاره‌ی به‌های خو‌شی دۆ‌راندوو!

له‌ دوا‌ی مه‌ش‌ق و نه‌رکه‌ سه‌ربازییه‌کانیا‌ن، فیدا‌ییه‌ کورده‌کان له‌ یه‌کتری کۆ‌ده‌بوونه‌وه‌و کاته‌ به‌تاله‌کانیا‌ن به‌ چیرۆک و جگه‌ره‌کێشان به‌سه‌رده‌برد. بێ‌ئا‌گابوون له‌وه‌ی عومه‌ر کوردی له‌ کاتی نیشک‌گرتنیش چیرۆکه‌خو‌انی هه‌یه‌، بۆیه‌ زۆر گرنگی به‌ چیرۆکه‌کانی نه‌وان ناداو که‌وتبووه‌ دنیا‌یه‌ک که‌ پر‌بوو له‌

دلەراوکنی و ململانی له مابه‌ینی درۆ و پاستی و شکو یه‌قین!

هه‌ندیک له‌ هاورپێکانی هه‌ستیان به‌ ناجیگیریی پەفتاری عومەر کردبوو، بۆیه‌ سه‌ریان ده‌خسته‌ سه‌ری: عومەر هه‌میشه‌ له‌ به‌رخۆیه‌وه‌ ده‌لی نه‌وجاره‌ بچمه‌وه‌ یه‌ کلای ده‌که‌مه‌وه‌! دیاره‌ مه‌به‌ستی ژنهیانه‌، بۆیه‌ ته‌نها به‌ جه‌سته‌ له‌لای ئیهمه‌یه‌، ئاوا نوقمی خه‌یالانی خۆی بووه‌! نه‌و له‌دلی خۆیدا بریاری دا‌بوو، نه‌گه‌ر بگه‌رپێته‌وه‌ کوردستان، نه‌وجاریان هیچ ناکات، تا کوردبوونو قه‌لادزیبوونی شالۆمی پشتراست نه‌کاته‌وه‌، بۆ نه‌وه‌ی هه‌رچی زووه‌ خۆی له‌و دلەراوکییه‌ پرزگاربات. له‌و سه‌رو به‌نده‌دا، پڕۆژی دوو پاکه‌ت جگه‌ره‌ی پیمی ده‌کیشا!

تازه‌ پاسه‌وانیه‌که‌ی راده‌ستی نه‌و فیداییه‌ کردبوو که‌ دوا‌ی نه‌و پاسه‌وان بسو. توورپتوو‌ره‌ی گردبوونه‌وه‌ فیه‌ری لێوه‌هات، هه‌رده‌مو ده‌ست مه‌یدانی سه‌ربازی پرپوو له‌ فیدایی. له‌ سه‌ره‌تادا هه‌والی چالاکیی فیدایانه‌ی هه‌موو به‌ره‌کانی شه‌ر خۆنده‌رایه‌وه‌، دوا‌یی، ناوی نه‌وانه‌یان خۆنده‌وه‌ خۆیان ئاماده‌ بکه‌ن به‌یانی نۆره‌ مۆله‌تیانه‌و کاتی گه‌رانه‌وه‌یانه‌ بۆ لای که‌سوکاریان. یه‌ک له‌و ناوانه‌ ناوی عومەر کوردی بوو. عومەر به‌یانی زوو پێشی تاشی و خۆی ئاماده‌کردو نانی به‌یانی به‌په‌له‌ خواردو چایه‌که‌ی هه‌ر به‌ گه‌رمی فێکرد، وه‌ک له‌سه‌ر ئاو و ئاگر بی‌ت وابوو. به‌لگه‌نامه‌ی مۆله‌ته‌که‌ی وه‌رگرت. پڕۆژی یه‌که‌م له‌ پێگابوو به‌ره‌و به‌غداو پڕۆژی دواتر بۆ هه‌ولێرو پێ به‌ پێ گه‌یشته‌وه‌ گوندی. سێ پڕۆژ له‌ مۆله‌ته‌که‌ی گوزه‌رابوو. خه‌لکی ئاوا‌یی ده‌سته‌ ده‌سته‌ ده‌هاتنه‌ لای به‌خێرهاتنه‌وه‌ی لێبکه‌ن. نه‌وجاریان جیا له‌ جاره‌کانی پێشوو، نه‌و پیاوه‌پیرانه‌ی ده‌هاتنه‌ لای، عومەر لێی ده‌پرسین: جووه‌ کورده‌کان به‌زۆری له‌ کوی نیشته‌جی بوون؟ نه‌ریتو بۆنه‌ و جه‌ژنه‌کانیان به‌ناشکرا ده‌که‌ن؟ زۆر پرسیاری دیکه‌ش.

یەك له پیره میژده كان گوتی: خۆ (بەسە بنجوو) و (مریەم بنجوو) ی گوندی
خۆمان لەوانن، ئەگەر بۆین قسە ی پاستت بۆ بکەن، هەردووکیان جووبوون،
ئیسلا میان کردن. ئەو هەولێرە پرە لە بنجوو، فەقی عەولۆ کورەکانی هەموویان
جوو بوون، سەنەگیان لە سەر هەلنەگرتن تاوێ کو ئیسلا میان کردن.

مەلای گوندی هەر زوو گەیشته لای عومەری، بۆئەوێ بە خێر هاتنەوێ
بکات و پارچە پاکەتە ریمەکی وەر بگرێ، بەلام عومەر ئەو جارێان نەپرژابوو
سەر کڕینی دیاری بۆ هیچ کەس بە مامۆستاشەو، بۆیە مەلا بە نیگەرانییەو
لە مائی عومەری وەدرکەوت، بێناگا لەوێ عومەر رەنگە هەر نەچیتەو بۆ
فەلەستین. مەلا لەسەر کۆسپە ی دەرگای ئاورێکی دایەو وەک خاوەنقەرزی
لە قەرزارەکی پروانی: وا نەزانی لە بیرم دەچیت، ئەو جارێان کە هاتییەو
دەبیست دوو پارچە پاکەت لە گەڵ خۆت بینی! عومەر گوتی: خوا گەورە یە!
دوای بەرێکردنی مامۆستای ئاواپی، دیسان کەوتەو ژێر باری خەمان خەمی
ئەوێ هەرچەندی سەری خۆی دینا و دەبرد، نەیدەزانی چۆن بچیتە قەڵادزی،
ناخەر نەک قەڵادزی، ئەو، کۆیەشی نەبینیو! لە خەیاڵی چۆنیەتی چوونە
قەڵادزییدا بوو، کاکە پەشو هیدۆ بۆ بە خێر هاتنەوێ وەژوورکەوتن. دوای
هەوالپرسینی یەکترو کورتە باسیکی شەرەکانی ئیسرا ئیل و فەلەستین، عومەر
پرووی کردە کاکە پەشی: ئەتۆ پیاوێکی، لە زۆرکەس پەییوەندی کۆمەلایەتیت
فراوانترەو زیاتر دەگەرێ و لە هەموو شوێنێک برادەر و ناسیاوت هەن، دەمەوێ
بچمە قەڵادزی، نەشارەزامو کە سیش ناناسم، هەندیک پاسپاردەو پرسیری
گرنگم هە یە. کاکە پەش وەک پیشە ی هەمیشە یی خۆی، دوو داوی سمنلی
دەکروشتو لە فکرانرا چوو، بۆئەوێ ناسیاوێک، برادەرێکی قەڵادزیی هەبیستو

بیری بکه ویتته وه. هیدۆ له ناکاو وه ک شتیکی به هاداری ونبووی دۆزیبیتته وه، ههستایه سه رچۆکانو به دهنگیکی مرژده به خشانه گوتی: دۆزیمه وه، نهو براده ری له چه پسخانیه هه ولیرئ له گه لمان بوو! کاکه رهش له هیدۆی پامابوو. هیدۆ گوتی: کوره نه وهی به که ره مستانیی ده گوت جورایی! ناوه که ی ئه ری وه لا بیرم هاته وه، مام شه خسه، مام شه خسه! کاکه رهش گوتی: راست ده که ی، نه وشه وه م هه ر له یاده، نیوه ی شه وی هه موومانی به ئاگاهینا: نه وه ی ته نیشتم په تۆی منی گۆریوه، نهو په تۆیه له په تۆی من ته سکتیه، په تۆی من ته ستورته، له جیاتی بلئ ته نکتره، ده یگوت ته سکتیه. نهو رۆژی پۆلیسه که مرگینی پیدئا ئازادهو له چه پسخانیه ییته دره وه، پوولی دۆمینه که ی فریداو گوتی: حه لله لا توخوا به رم ده دن؟ عومه ر زۆر دلخۆش بوو، خه ریکه نهو گرئکۆریه یی بو ده کریتته وهو کاره که ی خه ریکه ئاسان ده بیئت!

کاکه رهش گوتی: مام شه خسه زۆر له گه ل هیدۆی براده ر بوو، هه ر له چه پسخانیه ی هه ری پیدابوو نه گه ر ئازاد کراین به چین سه ری لیبدیه ی، که واته ئیستا به به ردیکی دوو کیلان ده شکینی! به یانی زوو له گه ل عومه ری برۆنه قه لادزیو سه لامی منیشی پی رابگه یه نن! مام شه خسه پیاویکی نانه رهو ده ستو دل کراوه دیاربوو، نه وه نه بوو هه موو جارئ ده یگوت: جئو ریتم زۆره بیست سوارته سپم میوان بیئت، هه موویان داده مه زرینم، زه خیره و تفاقیشم زۆره، نه وه نده بیمنه تم له میوانان، میوانو ژنی خۆم پی وه کی یه که!

کاکه رهش و هیدۆ هه گبه ی یاده وه ری خویان له گه ل مام شه خسه ی به نۆره هه لده رشت. که وتنه سه ر گێرانه وه ی قسه خۆشه کانی مام شه خسه ی و رۆژانی چه پسخانیه ی هه ولیرئ. مام شه خسه به تۆمه تی ساخته کردنی به لگه نامه و

هینانی که سیکی ئیرانی بۆ نێو خاکی عێراق تۆمەتبار کرابوو، ئەو کەسە بە تەسکەرە مام شەخسەو لە هەولێری گیرابوو. مام شەخسەش دەيگوت: ئەمن هیچ کاریکی خراپم نەکردوو، ئەو کەسە خزمی خۆمەو مالیان لە کۆنستانییە، هاتبووە مالی من لە گەرمینێ، حکومەت هەر لە ختوخۆپایی ئەو عێراقی و ئێرانییەیان بە قوونیمەو نووساندوو، ئەوجا ئەمن خۆ بۆمب نەداوەتێ بچیت لە هەولێری بیتە قینیتەو، پارچە کاغەزۆکە ییژەری هیندە ی لەپە دەستیکم داوەتێ پێی بچیتە هەولێری و بیتەو! بەندیە کان بۆ ئەوێ مام شەخسە ی تورو بەکن دەیانگوت: ئەو قانونە قانون، ئەتۆ بە گۆرە ی یاسا خەتات کردیە! مام شەخسە دەيگوت: کورە ئەمن دە قانونیو نیو لە یاسای بیتە دەری! بەندیە کان دەیانگوت: حکومەت ئەوێ نازانی! مام شەخسە دەيگوت: ئەوجا حکومەت چ دەزانی بە ترپی هەلمیزو لە فسی دایە ی بەم! کاکەرەش و هیدۆ، دوا ی ئەوێ بریاریاندا بو بەیانی لە گەل سیوادی دا، هیدۆ و عومەر بۆ قەلادزی بەرپیکەون، عومەریان جیهیشتو بەرەو مالی خۆیان گەرانیو. لە رێیە کاکەرەش بە هیدۆی گوت: هەرچی لە تواناتدا هەیه یارمەتی عومەری بدە! ئەوێشی لسی زیاد کرد: هەست دەکم عومەر ئەو عومەری جارانییە، ئەقلی گۆراو! بینینی چەند ولاتیکی وەکو سوریو لوپنازو ئوردنو فەلەستین، گۆریویتی! تیکە لاویونی بە کەلتورو دابو نەرتی خەلکانی دیکە لەو سێ سالی فیداییبونی لە فەلەستین، بیرکردنەو و دنیایی لە پیشوو فراوانتر بوو. ئای گەپان چۆن مرقەکان دەگۆریتو چاوکراوەیان دەکات! هیدۆش هەمان سەرنج و تێپوانینی لەسەر ئەو گۆرانکارییە هەبوو کە بە سەر هزر و بیرکردنەوێ عومەریدا هاتبوو.

هیدۆ و عومەر، به درێژایی ئەو پۆژە هەر بە پێگاوه بوون بۆ قەڵادزی، پۆژ
هەر دوو بایئیکى مابوو خلۆر بێتەوه ئەو دیوی کێو پەشی، گەشتە قەڵادزی.
لەوسەری بازاری بۆ ئەوسەری بازاری، لە هەرکەسیکیان دەپرسی مالى
شەخسەى لە کوێیە؟ هەر جارەى بۆ مالى شەخسەى کيان بەرێ دەکردن، بەلام
کاتیک لە دەرگایان دەداو چاویان بە خاوەنمالی دەکەوت، لەگەڵ ئەو شەخسەى
ئەوان هەر خاویان یەک بوو، ئەو شەخسەى نەبوو، بەناو میدی دەیانگوت
ئەو شەخسەى نەبوو! هیدۆ پرووی لەو دوو گەنجە کرد کە وەکو شارەزاو چاوساغ
مالی شەخسەکانیان پیشان دەدان، پێی گوتن: ئەرێ کاکە ئەو شارە چەند
کەسى تێدا یە ناوی شەخسە بێت؟ یەکیان گوتی: وەللا ئێرە باشترە، نەگەر
بەجیە هەلشۆی هەر لە سەر گردی بانگ بەکەى هۆ شەخسە، یان جوو نەت،
نیوەى گوندی وەلامت دەدەنەوه. سێرە هەلگیرا و هیدی هیدی تاریک دەکەوت،
خەلک لە مزگەوتی دەهاتنە دەر، ئەو خۆهەلکوتان و خۆشپۆییەى گەنجەکان
بەدواکەوتنى هیدۆ و عومەرى، بوون بە جینگای سەرنجی نوێخوێنەکان، لە
گەنجەکانیان پرسى: ئەو چى پرویداوه؟ خێرە ناوا بەپەلە دەرۆن؟ گوتیان: ئەو
دوو برادەرە لە هەولێر تۆ هاتوون مالى مام شەخسەیان دەوت. لەو دەمەدا هیدۆ
و هەبیری هاتەوه: ئەو مام شەخسەى ئێمە دەمانەوتى دوو بۆ سێ سالی بەر لە ئێستا
لەگەڵ ئێمە لە حەپسخانەى هەولێر گیرابوو لەسەر ئەو تەسکەرەى خۆی
دابوو کە سێکی ئێرانى، ئەویش سەفەرى هەولێر پێی کردبوو. حاجییەک
گوتی: ئێ ئێ دەوا بلێن! ئەو شەخسەى نامۆزامە، مالهە کەى ئەو تەلە پشت
مزگەوتییە! بەو دەرنگانەى پاشنوێژی شیوان دەرگای مالى مام شەخسەیان کوتا.
دەنگیک لە ژوور تۆ هەستا: فەرموون فەرموون! بێشەوێ بزانێ کێن. گەنجەکان

بۆ بەرچا وروونی گوتیان: مام شەخسە میوانی ھەولێرت ھاتسوو، وەرە دەری! لەگەڵ ئەو قسانە، گەشتنە نیو ھەوشە. مام شەخسەش خوش خوش و بە دەم ھاتنە پیشوازی میوانەکان، بە گفتولفتیکی شیرین و یاخو بە خێرین، خێرو بەرە کەتەن ھیناو سەرچاوم ھاتن! ھەرکە سەری وە دەرناو چاوەکانی لە ھیدۆی چەقی، لە خوشییان شاگەشکە بوو، باوەشی بۆ کردووە دەستی عومەری گوشتی و فرمەوی لە گەنجەکان کرد، بەلام گەنجەکان مالتاوا بیان کردو پوشتن. یەكەم پرسیری مام شەخسە ئەو بوو: ئەی کوا؟ بۆ کاکە پەشت لەگەڵ نییە؟ ئەدی قەولتان پێنەدام بەیەكەوہ بێن بۆ قەلادزی و سەردانم بکەن؟! ھیدۆ گوتی: کاکە پەش زۆر زۆر سلاوی بۆت ھەبوو، لە ھەوالتی دەپرسیت، کاری ھەبوو بۆ نەکرا لەگەڵمان بێت، بۆ کاریکی پێویست ئیمە بۆ لای تۆ پاسپاردووہ. ھەر کاری ئێوہ، بە سەر ھەردووک چاوم! سۆبە بۆ گالدانو ژوروہەکی گەرم کرد. ھەر لە بەینی دوو قسان دەیگوت: یاخو بە خێرین، سەر ھەردووک چاوانم نان خوراو چا خورایوہ، گوێزو میوژو لەتکە ھەنجیر لە سەر سینییەک، لە نیوہ پراستی مەجلیسی دانرا. لە گەرمە بێگراڤەوہی یادوہریەکانی ھەپسەخانە بون، لەناکاو لەو مالتە ھاوسیی دیوار بەدیواری مالتی مام شەخسە، بوو بە شەپو فەرتەنو زرمە بێکدادان! مام شەخسە گورج ھەستایە سەرپێ: دیسان کابرای نالبەندە لەگەڵ ئەو ژنە فیلەتەنە کردوویە بە شەپ، ھەموو جارێش لێدانێ بە دەستی ژنەکی دەخواو تەمبیش نابێت! کابرای نالبەند یەک بە خۆی ھاواری دەکرد: ھاوارە مام شەخسە فریامکەوہ، بێگەیی ئەو قەحچەداکە کوێری کردووم، ھەرچی زووہ بێگەنی!

مام شەخسە رایکرد، ھیدۆ و عومەر بەدوا یەوہ بۆ مالتی نالبەندی. لە دەرگای

سوورانه وه خۆیان به چه وشه‌ی مائی کابرایدا کرد، بینییان ژنێکی که له گه‌تی به خۆوی نه‌سه‌په‌ژن، پرسته‌نالیکی به‌ده‌سته‌وه‌یه‌و ری‌ک ده‌لێی پرسته‌بامیه‌ی وش‌ککراوه‌یه به ته‌له‌یکه‌وه کراون! کابرای ناڵبه‌ندیش له نیوه‌پراستی چه‌وشه‌ی که مه‌یدانی شه‌ره‌که‌یه، هه‌لتووتاوه‌و هه‌ردوو ده‌ستی به لاچاوییه‌وه گرتووه‌و له به‌ینی په‌نجه‌کانیه‌وه خۆین دێته‌ده‌ری‌و به چه‌ناکه‌یدا ده‌چۆرايه‌وه. دیاره له‌گه‌ڵ لێدانی نه‌و پرسته‌ناڵه، لاجانگی هه‌له‌کاندوه‌و، وه‌ک تاپری به‌ بناگویی که‌وتبێت! مام شه‌خسه به‌په‌له چاوی به هه‌ر چوارده‌وری خۆیدا ده‌گێرا پارچه نایلوئیک له‌وی که‌وتبوو هه‌له‌گرتووه‌و لوولیداو چه‌رخ له گیرفانی ده‌هینا، ناگری له بابوڵه نایلوئه‌که به‌رداو سه‌ره‌وژێر رایگرت، بوئه‌وه‌ی به‌باشی ناگر بگری. به ناڵبه‌نده‌که‌ی گوت: ده‌ستت لابه ده‌ستت لابه! له‌و کاته‌دا ده‌ستی خۆی له به‌ر نایلوئه‌ تواوه‌که راگرت، گۆلمی پرپوو له نایلوئی توواوه، له نازاری سووتانی ده‌ستی جنیویکی داو نه‌و نایلوئه‌ قالدبووه‌وی له لاجانگو بناگویی کابرای ناڵبه‌ند هه‌لسووی، هه‌ر به جاره‌کی شیتی کردو له خۆی هه‌لداو هاواری کرد: وای بابه سووتام! پیستی به‌ری ده‌ستی مام شه‌خسه‌ی چه‌رمی لاجانگی کابرای ناڵبه‌ندو نایلوئی توواوه تی‌که‌لاو به یه‌کتری بوون. توومه‌ز مام شه‌خسه نه‌و نایلوئه‌ی به پارچه‌په‌رۆک زانیوه‌و چهند جار بینییوه‌تی سوته‌کی په‌رۆیان، وه‌ک چاره‌سه‌ریکی سه‌ره‌تایی، له سه‌ر برینان داناوه. کابرای ناڵبه‌ند هاوارو ناڵه‌ی ده‌چووه‌ ناسمانی‌و شوینی به خۆی نه‌ده‌گرت!

مام شه‌خسه‌و میوانه‌کانی، وه‌ک سێ پاله‌وانی دۆراو گه‌رانه‌وه مائی! هه‌ندیک ده‌رمانی خۆمائی و کورده‌واریانه‌یان له ده‌ستی مام شه‌خسه‌ی داو لێی نووستن. به‌یانی کاتی‌ک له خه‌و را‌بوون، مام شه‌خسه گوتی: نه‌ری خۆ

ئه‌وشه‌و له‌به‌ر ژانی نێو له‌پم خه‌و له‌ چاوه‌كانم نه‌كه‌وتروه، خوا بکات ده‌ستم سه‌قه‌ت نه‌بی‌ت باشه. دوای نازو چای به‌یانی به‌ ده‌ستی هه‌لبه‌ستراوه‌وه به‌ پێش میوانه‌كان كه‌وت بۆ بازاری. دووکه‌لیکی شین توێژاڵیکی له‌سه‌ر ته‌واوی شاری قه‌ل‌دزی دروست ک‌ردبوو، شاباڵی ده‌گه‌یشه‌وه به‌ری مام قاسمه و سه‌رته‌پکان و دارێ والی و گ‌ریداغی. هه‌ندیک له‌ لووله‌ی دوکه‌لیکشی سۆبه‌كان به‌جۆریک جۆش‌دراون، بستیک ناگ‌ریان له‌ لووله‌یه‌وه ده‌رده‌چیت! مام شه‌خسه ده‌یه‌ویت میوانه‌كان به‌رته‌ ئه‌و چایخانه به‌جوکه‌ی به‌ زۆری پیره‌می‌رده‌کانی لێ کۆده‌بوونه‌وه، کاته‌کانیان به‌ گ‌ی‌رانه‌وه‌ی راب‌ردوی خۆیان بۆ یه‌کتری هه‌سه‌رتی ئه‌وه‌ی له‌ کیس چوو و ژیا‌نی راب‌ردوو و گ‌له‌یی له‌ ره‌فتاری خه‌لکی ئیستا، به‌سه‌رده‌برد، له‌ هه‌ردوو به‌ری شه‌قامی نێو بازاری، یه‌ک له‌دوای یه‌ک دوکانه‌كان ده‌کرانه‌وه. غ‌ره‌ی قه‌په‌نگو ده‌رابی دوکانه‌كان ئامازه‌بوو بۆ به‌یانییه‌کی نوێ. هه‌ندیک خه‌ریکی هه‌ل‌واسینی کالاکانیان و هه‌ندیک دیکه‌ش بۆ نمایش هه‌ندیک شتومه‌کی دوکانه‌کانیان دیننه‌ ده‌ری بۆ به‌رچاوی خه‌لک. له‌ چایخانه به‌جوکه‌که‌ وه‌ژوورکه‌وتن، دوکه‌لی جگه‌ره‌ په‌نگی داوه‌ته‌وه، ده‌لێی رپۆی قانگ ده‌ده‌ن! سۆبه‌ی داران ل‌رفه‌ی دی، له‌ هه‌واکیشه‌که‌یه‌وه جارجار فیشقه‌ی ده‌کردو گو‌ری ناگ‌ری لێ ده‌رده‌چوو. چهند کورسییه‌کی داری سێ نه‌فه‌ری به‌ بن‌دیواری چایخانه‌که‌وه دان‌رابوون، کات‌رمی‌رنکی گه‌وره به‌ دیواره‌که‌وه هه‌ل‌واسراوه، دوکه‌ل په‌نگی زه‌رد ک‌ردوووه، له‌گه‌ل ئه‌ژماردنی چ‌رکه‌كان م‌ل‌چه‌یه‌کی وای لێ دیت ده‌لێی هه‌چه‌ی له‌ که‌ری ده‌کات، یان وه‌ک چای دیشه‌مه بخواته‌وه، وابوو. بۆنی سووتانی داری نێو سۆبه‌که‌ پیاوی مه‌نده‌هۆش ده‌کرد. پیره‌می‌رده‌كان له‌ ده‌وری سۆبه‌که‌ له‌نێو دوکه‌لی جگه‌ره‌ چاویان کوسکه‌کوسکی

بوو، به حال تروسکه‌ی چاویان ده‌هات. به خیرهاتنی مام شه‌خسه و میوانه‌کانیان کرد. بۆئه‌وه‌ی میوانه‌کانیان چیژ وهریگرزو ناموییان بشکیت، سه‌ریان خستبووه سه‌ر پیره‌میردییکی قسه‌خۆش که چۆنیه‌تیی داخوایزکردنی کچیگ بۆ حاجی نه‌حمه‌دی ناموزای بگیڕپه‌ته‌وه، نه‌ویش گوتی: نه‌وه حاجی نه‌حمه‌دی ناموزاشم بۆخۆی لیره‌دانیشتووه، به‌ره‌و رووه‌بۆیه‌بۆتان ده‌گیڕمه‌وه. نه‌و ساله‌ی ژنه‌که‌ی مردبوو هه‌زار په‌حمه‌تی خۆای لیبیت، حاجی نه‌حمه‌د هاتو گوتی ده‌بیّت له‌گه‌لم بیّت بۆیه‌ک له‌گونده‌کانی نزیک گه‌ناوی، ده‌لین گه‌وره‌کچیکی وه‌نیو سال که‌وتووی لییه، میردی نه‌کردووه به‌ته‌نها له‌گه‌ل داکیدا ده‌ژی، وه‌ک باس ده‌که‌ن نه‌و گه‌وره‌کچه‌بۆ من زۆر باشه، نه‌گه‌ر خوا به‌قسه‌تی بکات. نه‌منیش له‌گه‌لی چووم، گه‌یشته‌ینه‌گونده‌که‌و مالی کچه‌که‌مان به‌پرسیار دیته‌وه. که‌چوینه‌ژوورۆو سلاومان کرد ژنیکی په‌قه‌له‌ی که‌له‌گه‌ت هه‌رچی گوشته‌پیوه‌ی نه‌بوو، له‌به‌ر چاوانم وه‌ک نه‌خۆش بیّت، به‌خیرهاتنی کردین. حاجی نه‌حمه‌دی ناموزام هه‌ر زوو گوتی به‌خۆای نه‌من زۆرم به‌دلّیه. گوتم نه‌دی داکت له‌کۆیه؟ گوتی چۆته‌باوژی بۆ تازیه‌ی خزمیکمان نه‌مری خودای به‌جیه‌یناوه. چوو له‌نیو ژیر پیالان هه‌ندیگ نوکی برژاوی بۆ هی‌ناین، نه‌من هه‌ر زوو گوتم: دایکه‌که‌م له‌پیشه‌منی دامه‌نی چونکه‌ددانی نه‌و نوکه‌په‌قانه‌م نه‌ماوه پی‌یان به‌هارم! حاجی نه‌حمه‌د گوتی: داینی نه‌من ده‌یانخۆم، نه‌وجا با حاجی نه‌حمه‌دی ناموزام به‌خۆی بۆتان بگیڕپه‌ته‌وه، چونکه‌نه‌و خۆشتری ده‌گیڕپه‌ته‌وه! حاجی نه‌حمه‌د گوتی: نه‌من وا حالی بووم که‌نه‌و نوکه‌په‌قانه‌ی بۆ نه‌وه‌ی تاقیم بکاته‌وه هی‌ناوه‌بزانی ددانم ماون یان نا! نه‌منیش به‌فیزیکه‌وه له‌وکاته‌ی هیشتا لیی ده‌روانیم، دوو ده‌نکه‌نوکم هه‌لگرتو گه‌نجان هه‌لمدانه‌نیو زارم،

دوو ددانم له پشته وهی هو شوی زارم پی شک دهات، یه ک ددانیشیان له بهرامبهردا مابوو، له داره تی دنیایی نهو سی ددانم مابوون. به زمانی، ههردووک دهنکه نوکه کانم برده سهر ددانه کان به ددانه تاقانه که ی سهریش هه تاوه کو هیزم هه بوو دامگرت بو نه وهی کچه که گوئی له خرمنی هارینی نوکه کان بیت. هه رسیک ددانم له گهل دوو دنکه نوکه کان شکانو چاوم تاریک بوو، وام مه زنده کرد شه ویلاکیشم شکایت! کچه که لهو کاته ی دلنیا بوو نوکه کانم شکاند، رویشته ده ری، نه منیش به فرسه تم زانی بو نه وهی بزنام ددانه کانم چییان به سهراته وه، قه فی پشتینه که م کرده وه هه مویم تفاند وه نیو پشتینه که م، پارچه ی شکاوی هه رسیک ددانه کانم ههردووک دهنکه نوکه کان له خوینیدا سوور هه لگه رابوون. گوتم هه سته با برۆین نه من نهو ژنه م ناوی، هیشتا نه مهیناوه نهو سی ددانم له سهر دانا، نه گهر بیهینم داخوا چ په ندیکم به سه ری نیی! نه گهر هه موو سالی دوو کوری دووانه ی کاکول زیرینیشم بو بی نیی نهو جا هه ر نامه وی! نهو به سه راته وه چند قسه ی دیکه یان هه مووی بو نهو هه بوو میوانه کان شه رمیان بشکی و هه ندیک پیبکه نن. نهوکات به کاوه خو گوتیان کا شه خسه نهو میوانانه له کویرا هاتوونو بو کوئی ده چنو خه لکی کوین؟ مام شه خسه ش گوتی: نهو میوانانه م خه لکی ده شتی هه ولیرین، هاتوون بو چند پرسیاریکو سوراخی نهو جووانه ی له کاتی خو ی له قه لادزی بوون، له بابو بایپیرانه وه خه لکی قه لادزی بوون. یه ک له پیره میرده کان دهستی دایه گویاله که یو له چایخانه که ی وه ده رکه وت، باریکه ی دایی و خو ی دزیه وه. حاجی نه حمده گوتی کاکه نهو ی ئیستا رویشته یه ک لهو بنجوانه یه، که موسلمان بووه. عومهر ناوی هه موو نهوانه ی هیئا که شالوم بوی باسکرد بوون.

پرووداوه‌کان هه‌موو، پروو‌خانی گلین‌جانه‌که‌و هه‌ر هه‌موویان به‌زیاده‌وه‌پشتر‌است کرده‌وه. یه‌کیان‌ئه‌وه‌شی‌گوت: که‌ژنیان‌بۆ‌هینام‌به‌سواری، ماینی‌جوو‌یکیان‌ناچار‌کرد‌جله‌وی‌ماینه‌که‌ی‌بوو‌کی‌راب‌کیشتی، چون‌که‌پێیان‌شهرم‌بوو‌موسلمان‌پێشمه‌ی‌ماینی‌بوو‌کی‌راب‌کیشتی! یه‌کیان‌گوتی: ئه‌بریمه‌کوێر‌خزمی‌منه، ئه‌وه‌ی‌فیری‌زێر‌پنگری‌کرد‌ناوی‌شالۆم‌بوو. عومه‌ر‌ئه‌وه‌ی‌مه‌به‌ستی‌بوو‌به‌زیاده‌وه‌ده‌ستی‌که‌وت.

عومه‌ر‌کوردی‌گه‌یشته‌ئهو‌باوه‌ره‌ی‌ئهو‌چیرۆ‌کانه‌ی‌له‌باره‌ی‌نا‌زاردانو‌سووکایه‌تی‌پێ‌کردن‌به‌کورد‌ه‌جووه‌کانو‌نیشتیمان‌به‌ده‌ر‌کرد‌نیانو‌تالان‌کرد‌نیان، زۆر‌له‌وه‌زیاتره‌شالۆم‌بۆ‌ی‌باس‌کرد‌وه‌وه. ئه‌وه‌ی‌ئهو‌باسی‌کرد‌وه‌مشتیکه‌له‌خه‌رواریک، ئه‌وه‌ی‌زان‌دراوه‌و‌ناش‌کرا‌بووه‌به‌شیک‌ی‌که‌مه‌له‌وه‌ی‌به‌سه‌ر‌کورد‌ه‌جووه‌کانیان‌هیناوه! عومه‌ر‌بریاریدا‌نه‌گه‌ر‌پته‌وه‌فه‌له‌ستین‌و‌له‌گونده‌که‌ی‌خۆیان، ببێته‌کو‌له‌که‌ی‌ماله‌که‌ی‌خۆیان، ببێته‌ئهو‌سببه‌ره‌ئارا‌مه‌خشه‌بۆ‌سه‌ر‌سه‌ری‌دای‌کو‌خوش‌کو‌برا‌کانی‌که‌ده‌می‌که‌پێ‌وستییان‌پێ‌یه‌تی‌خنده‌بخاته‌سه‌ر‌لیویان‌و، ژیان‌یک‌ی‌نوی‌ده‌ست‌پێ‌بکاته‌وه. به‌ته‌واوی‌خۆ‌ی‌یه‌کلایی‌کرده‌وه‌له‌دل‌ه‌پاو‌کی‌و‌را‌پایی‌خۆ‌ی‌ده‌رباز‌کرد، له‌به‌ر‌خۆ‌یه‌وه‌ده‌ی‌گوت: ئهو‌سپرو‌ته‌لیسمه‌چییه‌پێ‌یه‌کانم‌له‌سه‌ر‌خاکی‌گونده‌که‌مان‌و‌له‌به‌رده‌ر‌گای‌مالی‌خۆمان‌هینده‌مه‌حکه‌م‌چه‌سپوه‌!

هه‌ر‌که‌یه‌که‌جاری‌بریار‌ی‌نه‌گه‌ر‌انه‌وه‌ی‌بۆ‌فه‌له‌ستین‌و‌ده‌ست‌به‌رداری‌فیدایی‌بوونی‌دا، وه‌ک‌ئه‌مانه‌تپار‌تیزیه‌که‌جلوبه‌ر‌گو‌شه‌پقه‌و‌پۆستال‌و‌شته‌کانی‌رێ‌ک‌خراوی‌نا‌زادی‌فه‌له‌ستینی، له‌گونیه‌که‌خستن‌و‌له‌نووسینگه‌ی‌هه‌ولێری‌ئهو‌رێ‌ک‌خراوه‌بۆ‌په‌وانه‌کرد‌نه‌وه‌و‌ده‌ست‌به‌رداری‌بوونی‌خۆ‌ی‌لییان‌را‌گه‌یانده‌.

به بریاری نه گهړانه وهی بۆ فه له ستین، شادی و به خته وهی پروو خساری
 هه موویانی دا پوښی، به تایبه تی خوشکه بچوکه کهی، شه وان به رله وهی
 بخه وی، پشتینه کهی کاکي له دهستی خوئی گری ده داو سهره کهی دیکه ی له
 دهستی کاکي، وهک ده ستینی شوانی، بۆنه وهی هه رکاتیگ کاکي ویستی
 پرواته وه، به ناگابیتو ریگای نه دات پروا و جار یکی دیکه جیان بهیلت!
 هه ستیان ده کرد نیدی ته نها نینو، کوره کهیان ده بیته چه تر بۆ خیزانه
 بیسه ره رسته کهی.

مه لای گوندی و چند که سیکی که م له نزیکه کانی، لایه نگری نه وه بوون
 عومهر بگهړیته وه بۆ فه له ستین. به تیروانی نی شه وان ده بویه نه و غه زایه
 ته واوبکات که بهر له سی سال دهستی پیکردبو، تاوه کو جووله کهی سهر زه وی
 نه فع ده که نه وهو نیسرائیل له سهر نه خشه ده سپنه وه. له کاتیگدا شه وان هیچیان
 ناماده نه بوون کورپک یان برایه کی خویان بۆ نه و غه زایه بنیرن!

عومهر، له نه نجامی گهړان به چند ولاتیکی عه ره بیدا، له وی بینیبوی
 کیلگهی به خپور کردنی په له وهه هیه و چند هزار مریشکیگ به یه ک جار
 به رهه مدینن. ناواته خواز بوو رۆژیک له رۆژان نه گهړ گهړایه وه، پرۆزه کی له و
 جوړه دروست بکات، خه لکی گوندی له و پیشکه وتنه ئابوورییه ناگاداربکاته وه،
 بۆنه وهی له گونده کانی ده وریره ریش چندن کیلگهی به کی له و جوړه دروست
 بکه نو به رهه مه کهی بچنه وه. به لام هه رچهندي نه و گوتی، کهس نه بوو گوتی
 لیبگری و به دهنگیه وه بیت، باوهریان به شتی له و جوړه هه نه بوو، پییان و ابو
 خه یالپلاوه، باوهریان به وه نه دهینا به ماوهیه کی کهم، چند دهزار مریشکیگ
 له نیو یه ک هوّل به رهه م بیت! دهیانگوت: نه وه ناچیته نه قله وه، رهنگه عومهر

ئه قلی له دهستداییت!

عومهر، پۆژانه پاچو خاکه ناسی ده خسته سهر ملی و ده چوو بۆ ئه و زوورگه بهرده لانهی که به کاری کشتوکال نه ده هاتن، به نیازی ئه وهی به تاقی ته نهها جیگای ده و اجنیک خوش بکاتو ههر به ته نههاش ئه و کاری دهست پینکرد. به لام عومهر نه پارهی هه بوو نه دهستی کارو نه که سیش باوه ری پیده کرد ئه م بیروکه یه سه ربگری، بۆیه که س لای لی نه کرده و. عومهریش مکور بوو له سه ر به جیهینانی خه ونه که ی که ده میک بسو به لینی به خوی دابوو، نه گهر گیانی به سه لامه تی ده ربازی تو بگه رپته وه گونده که ی، یه که م کارنیک که بیسکات ئه و پۆژه یه ده بیست. تا وای لیها ت خه لکی گوندی ده یانگوت: ئه و کوره عه له می لی نه بوو، ئیستا ئاوا تینک چووه ئیمه له وه تای به بیرمان دیت مریشک ههر له کزلی تو کولانه و گو شه ی خانویه کدا ده رپته وه و جوو جکه ی هه لدینی و قه ت نه مان ییستوه مریشک له و ده شته چۆله ی بندرپته وه! به شیکی گوندنشینان ههر به عاجباتییان ده زانی و ده یانگوت خوا لی گۆریوه، داخوا چ بی ئه مریه کی خوای گه وری کردوه!

ئه و چوونه ده شته و، دوور که وتنه وه له قسه و قسه لۆکی خه لکو جه نجالی گوندی، ئارامی پیده به خشی. له جیاتی ئه وهی بین لیكدانه وه بۆ ئومید و ئاواته کانی بکه ن، قسه ی سه یروسه مه ریان بۆ دروست ده کرد، یه ک ده یگوت: عومهر پۆژ تا ئیواره له جیاتی مریشک قالوچان کۆ ده کاته وه، هه بوو ده یگوت: قومقو موکان ده کوژی به ده وای مارمیلکان ده که وی، ئای خواجه حالان له که س نه گۆری! ناخر بلی، ئه تو ژنی مریشکه کورکی دابنپیته وه! هه موویان زاریان لیده کردوه و پیده که نین، بیئاگا له وهی زۆر به یان پیوستییان به پزیشکی

دەروونی ھەبوو، نەیان دەزانی بیماری دەروونین! تەنھا کاکه پەش و ھیدو چەند کەسیکی کەم گوێیان بۆ عومەری رادەگرتو گواستەو ھەو ئەو ئەزموونەیان لا پەسەند بوو. لە شانسی عومە ریش، ئەوان نە پارە پڕۆژەییەکی وایان ھەبوو، نە کاتی یارمەتیدان و دەستگیرۆیی عومەریان پێدەکرا. عومەر دەیگوت زۆری دەوێ ھەتاوەکو خەلک لە خەونەکانم تێبگەن، ئەمەن پیاویکی ساغەم، تاکە کێشەم ئەوێ ھەوێ ئەوان ئەمەن بە شیت بزەن. مەلای گوندیش لە گەڵ چەند کەسیکی دەرووبەری خۆی، دەیانگوت: ئەو کورە خودا لێی گۆریو، ھەقە بیبەن بۆ ئۆمەرمەندان و دەستەو دامینی شیخان بن و خۆیان باوینە مالی پیاوچاکان، لەوانە شیت و ھاریان لە دەرکی چاک دەبیتەو! مەلا دەیگوت: بە قورئانی لەسەر رانی چەم داناو، بچیتەو ھەلەستین و غەزای جوولەکان، عەلەمی لێ نامینی! مەلا رۆلێکی گەورە لە دژایەتیکردنی پڕۆژەکە عومەری ھەبوو و بە کارێکی شیتانە دەزانی. ھەتا دەھات عومەری زیاتر گۆشەگیر دەکرد، چونکە خەلکی دەرووبەری، وەک خەلەفاویک ھەلەسوکەوتیان لە گەڵدا دەکرد. ھەموو کێشەو جیاوازیو بگرو بەردە عومەری لە گەڵ دژەکانی ئەو ھەبوو، عومەر دەیگوت: ئەمەن بە چاوی خۆم کێلگی پەلەو ھەرم بینیسو، ئەوانیش ئەقلیان نەیدەبێ. عومەر، ھێندە لەو خەلکە پڕ ببوو، لە حەیفان خۆی دەخواردو. ناھەقی نەبوو، لەباتیی ئەو پشستگیری ئەو پڕۆژەو بیروکە جوانە بکەن، کەچی پێیان دەگوت: بە ئاشکرا دیارە تیکچوو، لەجیاتیی ئەو تۆلە خۆینی بابی بکاتەو، جێی دایکی گرتۆتەو دەبەوێت مریشکە کورکی دابنیتەو و جووچکە مریشکان بەخۆبکات! ئەو توانجە

بریندارکه رانه، ئەو قسه هه‌لیتو په‌لیتانه‌ی خه‌لکی، وایان لێده‌کرد، هه‌ست به لاوازی بکات. مه‌لای گوندیش هه‌ر له‌سه‌ر دووجار بیستی خۆی بوو، عومه‌ری هه‌ر له‌نیو دوکه‌لی جگه‌ره‌ی ڕیمدا ده‌بینی و هه‌ستی به‌بوونی ده‌کرد، خه‌می له‌ده‌ستچوونی دوو پارچه‌ پاکه‌ته‌ ڕیمه‌که‌ی، پێ له‌خه‌می عومه‌ری گزنگتر بوو، هه‌موو هه‌ولێ خۆی ده‌دا ناچارێ بکات بچێته‌وه‌ فه‌له‌ستین و درێژه‌ به‌ فیداییبونه‌که‌ی بدات. زۆربه‌ی خه‌لکی ئاوازییش ته‌ماشای زاری مه‌لایان ده‌کرد، بۆیه‌ دووریان له‌ عومه‌ری ده‌کردو به‌ شیتییان ده‌زانی. عومه‌ر دووچارێ بارێکی ده‌روونی ئالۆز بووبوو، ڕۆژگاریکی لیۆرپژ له‌ پلار و لۆمه‌کاری به‌سه‌رده‌برد، ڕۆژ له‌دوای ڕۆژ وێرانتری ده‌کرد.

سه‌ره‌پای تۆمه‌تی شیتێ و خوا لێگۆڕینی، بێغیره‌تی و خاوه‌نداری نه‌کردن له‌ خوێنی باوکیشی هاتبووه‌ سه‌ر. هه‌موو هه‌ولێ خویان چرک‌ده‌بوو بکوژی باوکی پێ به‌کوشه‌ت به‌دن. عومه‌ر، ڕۆژ له‌دوای ڕۆژ ئافاتی زیاتر داده‌بارینه‌ سه‌ر ته‌باره‌ی ئومێدی. زۆربه‌ی خه‌لکی ده‌رووبه‌ری، به‌ باسی پیاوانه‌و تۆله‌سێنی هانیان ده‌دا، بۆئه‌وه‌ی به‌سه‌ر ته‌له‌یه‌ کیدا به‌دن. جۆشیکێ گه‌رمی تۆله‌سه‌ندنه‌وه‌ له‌ ده‌ماره‌کانیدا ده‌گه‌را، وه‌ک بیه‌وێ گزگانییک له‌ ناوه‌یدا به‌ته‌قیته‌وه‌. دایکی، به‌هۆی ئەو تۆمه‌تو لۆمه‌و تیرو توانجه‌ی ئاراسته‌ی ده‌کرا، هه‌ستی به‌و باره‌ ده‌روونییه‌ی کوره‌که‌ی کردبوو. ناچاربوو مه‌یلی دایکانه‌ی خۆی، له‌ دوعا بیکۆتاییه‌کانی خزیدا ئارام بکاته‌وه‌و تا ڕاده‌یه‌ک ئومێدیان له‌سه‌ر هه‌لبچنی، به‌لام ده‌مێکه‌ گوتوویه‌: ئەگه‌ر به‌ دوعا ده‌بوو، قشپل به‌ خورما ده‌بوو! عومه‌ر گه‌یشته‌ ئەو باوه‌ره‌ی، ئەو خاکی تییدا گه‌وره‌بووه‌، جیگای ئەوی تیدا نایه‌ته‌وه‌، پێی له‌سه‌ر هه‌رکۆی داده‌نی، وه‌ک پێی له‌سه‌ر دۆزه‌خ دابنیو، له‌ ناخۆشترین

رۆژگارەکانی تەمەنی خۆی دەژیا! لە سیوادی بەیانی تاوەکو زەردەپەری ئیواران،
 لە دەشتودەر و ئاقاری گوندی بەسەردەبرد، قسەى خەلک وێرانى کردبوو: لۆمەى
 عەبدان لە عەزابى قەبرى بە ئازارتە! جگە لە بریاردان بۆ کوشتنى بکوژى
 باوکى، هیچ ئاوێک توانای شووشتنەوێ ئەو شەرمەزارییەى نییە، هیچ
 پێگاشى بۆ دەربازبوون لە بەردەمدا نەماوەتەو. ئەو بریارەى تەنها لەبەرئەو
 نەبوو، تا تۆلەى خۆنى باوکى بکاتەو، بەلکو بۆ دەمکوژکردنى خەلکى بوو،
 لایەنى کەم تۆمەتى بیغیرەتى لەسەرشانى خۆى لا بدات. هەرچەندە بریارى
 داووبو بۆ خۆى بژى، بەلام ئەو نییە خەلک دەستى لە یەخەى ناکەنەو بە
 ئارەزووى خۆى بژى! تا دەهات گۆشەگیرتر دەبوو، لە ژيانى نێو خەلکى بێزار بوو،
 خوى بە چۆلەوانیەو گرتبوو، بێدەنگو کزۆلە لەگەڵ خۆى دەدا: ئاخەر ئەمن
 گوناھێکى گەورەم کرد، گوتم وا چاکە کێلگەى پەلەوەر دروست بکەین! ئیستا
 بۆى ئاشکرا بوو، بیروکەى پڕۆژەى لەو جۆرە، چەند قات لە سەر ووى تێگەیشتن و
 ئەقلى ئەوانە، لە جیاتى ئەوێ بێن مەبەستى من شەنوکەو بکەن، دەمکەن بە
 شیتو گالتەجار! سەیرە، ئەو هەموو سوخرەو بێگارو نادادییە دەبینن قسەشیان
 لەسەرى نییە، کەچی کێشەیانە لەسەر شیتى و ئاقلی و بەغیرەتى و ترسنوکیى
 من. ناکرێ ئاوا سووک و ئاسان وەکو گاجووت مەلم بۆ نیری کۆمەلە کەسیکى
 گەوج و نەزان درێژ بکەم، چۆنیان بوێ ئاوام لێبخورن!

عومەر تەنها کاکەپەش و هیدۆى بە هاودەنگو پالپشتیى خۆى دەزانى،
 لەوکاتەى خۆى لە گێژەنیکدا دەبینییەو و کەوتوو تە پەلەقازو کەسیک شک
 نابات دەستى بگریت، دروست لەو کاتەدا، کاکەپەش و هیدۆ تازیان لە پستیدا
 بوو لەو ئاقارەى خەریکی راوەکەرویشکى بوون. لە گردۆلکەیه کى بەردەلان

سه ركه و تن، بينيان عومهر خه ريكی پاچكارييه و خوئی له ئاره قهيدا شين و موړ كرده، سلاوی ليده كه نو هه والی ده پرسن. ده بينن به راورد له گهل ئه و كاته ی له فهله ستين گه راپه وه، ئیستا زوړ كزو بيوره ديته به رچاو او عومهر يش كه نه وان ده بينی، دروست له و كاته ی له فكری نه واندا بوو، سه ری راده ژهنی و واقی ورده مينی اكاكه پرهش گوتی: هه ركاركت به ئيمه راپی ده كريت بوئی ده كه ين. عومهر گوتی: ته نها نه وهی له ئيسوم ده ویت بره پاریه كم هه یه بوم به ده مانچه یه ك بدن، چونكه من له نرخو باشی و خه راپی هيچ شاره زاييم نييه. روژانه به ته نها له و ده شته چوله يمه هه ز ده كم ده مانچه یه كم بی بیت. كاكه پرهش گوتی: به سه رچاو بو ده مانچه كرينه كه خه مت نه بیته و ا بزانه له به رپشتينته، ته نها داواكاريه كم ليت هه یه، نه من ده زانم تو نه و پروژيه ی باسی ده كه ی به چاری خوټ بينيوته، به لام نه وه پاریه کی زوړو دهستی كاری ده ویت، كه سيش ناماده نييه هاو كاریت بكات، بویه پيم باشه دهستی ليهه لېگريته به لام كوا عومهر نه و ناموژگاريه ی به ميشكد ا ده چیتو گويان ليده گريت.

عومهر به هو كاری نه وهی له خه ونه كانی تيناگه نو شكستيان پتی هينا. برپاريدا له دواي كوشتنی بكوژی باوكسی هه رگيز نه گه رپته وه بو گوندي و ده سته رداري مالى خویشيان بیت، سه ری خوئی هه لېگريتو بو شونينکی هينده دووره ده ست بروات، ديوره وه گله سه رفروشيی نه گه نی او هك خوا له دلی نابیت، دوايين ديداريه تی له و گونده، ئیدی تاوه لاتن له و گونده نابینيته وه!

دواي نه وهی ده مانچه كه ی به ده سته گه يشته و جی و ری بكوژی باوكی دوژی به وه، كه وته پلاندانان بو كوشتنی. بكوژه كه تا راده یه کی زوړ دلنیا یی

هه‌یه نه‌گه‌ری کوشتنی دوورکه‌وتۆته‌وه، چونکه که‌سی وا نییه مشووری کوشتنی بخوات، ته‌ن‌ها عومەر کۆری گه‌وره‌یه‌تی، دوا‌ی هه‌والی شیت‌بوونی عومەری به ده‌شتی که‌وتنی، جۆرێک له‌ د‌ن‌یایی بۆ دروست بو‌وبو، به‌و حاله‌شه‌وه هه‌مووده‌م ده‌مانچه‌ی سواری له‌ به‌ر‌پشت‌ینیدا‌بوو.

ئه‌و‌ر‌پ‌ۆ‌ژه، خۆر له‌ که‌ل‌ین‌و‌په‌نا‌ی هه‌وره‌کانه‌وه‌ چاوش‌یل‌کان‌یی له‌گه‌ڵ هه‌شیمه‌تی خه‌ل‌کی هه‌ول‌ی‌رو بازار‌پ‌یه‌کان‌دا ده‌کا‌و هه‌ر زو‌و هه‌ل‌یده‌بر‌ینگ‌ینی‌و ده‌ب‌یت به‌ هه‌تا‌و. له‌ که‌ل‌ینی هه‌وره‌کانه‌وه‌ خۆر له‌ قه‌لات‌ی ده‌دا‌و له‌ بن قه‌لات‌ی ده‌بار‌ی، به‌ جۆر‌یکه نه‌ ده‌توان‌ی ب‌ل‌یی ر‌ۆژ خ‌ۆ‌ش‌و هه‌تا‌وه، نه‌ ده‌توان‌ی ب‌ل‌یی هه‌وو‌و بار‌انه، زو‌و زو‌و پ‌ی‌چه‌وانه‌ ده‌ب‌یت‌ه‌وه. ب‌کو‌ژی با‌و‌کی عومەری، به‌ب‌ی ماستی مه‌ری پ‌ش‌تر‌پ‌یی ئی‌دا‌ره‌ نا‌کات، پ‌یا‌و‌کی ر‌ه‌قه‌له‌ی دا‌له‌ی مس‌ر‌ی‌گ‌ۆ‌شته، دو‌و چا‌وی زه‌قی گ‌روانی‌و سم‌ی‌ل‌کی ر‌ه‌شی پ‌ی‌وه‌یه، به‌ره‌و ئه‌و دو‌کا‌نه‌ که‌وتۆته‌ری که‌ مه‌ر‌دا‌ره‌کان‌ی گ‌وند‌ی مه‌ن‌جه‌له‌ ماسته‌کان‌یان له‌لای وی ده‌ف‌ر‌ۆ‌شن. مه‌ن‌جه‌له‌ ماست‌یک‌ی مه‌ری ده‌ک‌ری، ب‌ی‌ئا‌گا له‌وه‌ی له‌و ماسته‌ نا‌خوات! دو‌و که‌س بۆ هه‌تا هه‌تا‌یه له‌به‌ر‌چا‌وان‌ و‌ن ده‌بن‌و ده‌بنه‌ خه‌وز‌و خه‌یا‌ل! خه‌ل‌کی گ‌وند‌یش ته‌ن‌ها ئه‌وه‌نده‌یان بۆ ده‌م‌ی‌ن‌یت‌ه‌وه ب‌ل‌ین: کۆر‌یک هه‌بو‌و نا‌وی عومەر بو‌و له‌ خو‌ینی با‌و‌کید‌ا و‌ن بو‌و، ئیدی که‌س نه‌ی‌بین‌یه‌وه. له‌ به‌ینی چای‌خانه‌که‌ی قه‌رداران^(١) و پردی ته‌ع‌ج‌یلی، دروست له‌

١. چای‌خانه‌ی قه‌رداران: چای‌خانه‌ی قه‌رزداران. سا‌لی ١٩٦٠ کرایه‌وه، سه‌ره‌تا نا‌وی (ئه‌ست‌یره‌ی شه‌وان) بو‌و. دوا‌یی، به‌ه‌وی ئه‌وه‌ی کوره‌چ‌ب‌یه‌کان‌ی هه‌ول‌ی‌ر، سه‌له‌م‌یان به‌ سه‌ر‌که‌پ‌و‌چ و‌ه‌رده‌گ‌رت بۆ هاو‌ین‌ی. له‌گه‌ڵ ئه‌و که‌سانه‌ی قه‌رز‌ه‌که‌یان ده‌دا، وا‌تا قه‌رزدار و‌ خا‌وه‌ن‌ق‌رز، له‌و چای‌خانه‌یه‌ کۆ‌ده‌بو‌ونه‌وه، ب‌ۆ‌یه، نا‌وه‌که‌ی گ‌ۆ‌رد‌ا و بو‌و به‌ چای‌خانه‌ی قه‌رزداران.

مهیدانی کۆتری ناشتی، عومەر هەرکه چاوی به دوژمنی بابە کوشتە ی خۆی کهوت، برووسکیک به چه شنی ناگر له ده‌ماره‌کانیدا گه‌را، به دلێکی باوهر به‌خۆ، شانی له شانی مهرگدا، له سه‌ره‌تا بوئه‌وه‌ی که‌سی بیتاوان به‌رنه‌که‌ویت، ته‌نها ئامانجه‌که‌ بپێکی، چه‌ند هه‌نگاوێک پێی له شوێنی پێی نه‌و داده‌نا. خه‌لکی شاری وه‌ک میرووله هه‌ریه‌که‌ی به‌لایه‌کدا ده‌رواو سه‌رقالی کاری خۆیان. کۆتری سه‌ر مناره‌ی مزگه‌وته‌کان دهن‌دووکیان له‌نیو دهن‌دووکی یه‌کتر ناوه‌و رازو نیازی خۆیان ده‌که‌ن، ته‌قه‌ی پوولی دو‌مینیه‌ی یاریزانه‌کانی چاپخانه‌ی قه‌رزدارانو زرينگه‌ی پیاڵه‌و ژیرپیاڵه‌و که‌وچکه‌ چای شاگرد چایه‌چی و هاواری مه‌زادی نه‌و ده‌لآله‌ی مافوورکی سه‌ره‌نازی به‌سه‌ر شانیه‌یه‌وه‌یه، بانگی نه‌و عاره‌بانچیه‌ی یه‌ک به‌خۆی بانگ ده‌کات: وه‌رن بو کیشکه‌و ریشوڵه‌ی کولآو، عه‌ره‌بانچیه‌ی کی دیکه‌ بانگ ده‌کات: وه‌ره‌ بو شیلمی کولآو، ده‌رمانی کۆخه‌و په‌سیو، نه‌و فه‌قیانه‌ی له‌ مزگه‌وتی حاجی نووری هه‌ریه‌که‌و پووشکه‌یه‌کی به‌ده‌سته‌وه‌بوو حینه‌جیه‌ی سپاره‌و جزو عه‌مه‌یه‌یان ده‌کرد، قه‌موه‌وپی ته‌قاندنی یه‌ده‌گه‌ فیشه‌کیکی ده‌مانچه‌ی، هه‌موو نه‌وانه‌ی به‌راواژوو کردنه‌وه‌! عومەر ده‌مانچه‌که‌ی سوار بووه‌و له‌ مه‌ودای یه‌ک مه‌تردا کابرای داوه‌ته‌ به‌رگولله‌ی، تاوه‌کو یه‌ده‌گی خالی کرد، کابرا به‌ هیچ رانه‌گه‌یشته‌و له‌پاوپوو که‌وته سه‌رجاده‌ی، مه‌یدانی کۆتری سه‌لام بوو به‌ مه‌یدانی توندوتیژی و کوشتا‌رگه‌، ده‌لحازی فه‌راقی ره‌شی لیبرا، که‌سی به‌ قسه‌ نه‌گه‌یشته‌ سه‌رئو ته‌لفازی له‌گه‌ل که‌سدا نه‌گه‌را. ته‌رمی بیگیانی که‌وته‌ سه‌ر زه‌وی، مه‌نجه‌له‌ ماست به‌ گۆرپی وه‌ریوو، ماستو خوین له‌سه‌ر جاده‌ قیره‌که‌ به‌ جوړنک تیکه‌لآو بووبوون، وه‌ک تابلۆکیش ره‌نگه‌کانی تیکه‌لآو کردبن، تابلۆی نه‌ورۆژی هه‌ولیر بکیشیته‌وه‌!

له گەڵ قەرمە ئۆی گۆللە دەمانچان، کۆترەکانی سەر مەزگەوتی له شەقەهێ
 بایانداو بەرەو قەلاتی هەلکشان، هێندە بەپەله بۆ کانیان دەکوێ وەک
 ئەوێ بیاڵەوێ خۆیان دەریازیکەن، پەیمانی قەومانی کارەساتیکیان بۆ قەلاتی
 دەبرد. پۆلیسی هاتوچۆ توورپۆرەهێ له زاری دەریپەری، پاشایەتی شەقامی
 بۆ هەیماسی^(١) بەجێهێشت، خێرا خۆی دەریازکرد. خەڵکەکە بەئەستووری
 جادهی، بەرەو باتەهێ راپاندا کرد، هەندێک بەرەو خۆراوئاوا بۆ لای حەمامی
 مۆدەهێ، هەندێکی دیکەش بەرەو خۆرەلات بۆ لای نادێ موزەفاز
 هەندێکیش بەرەو پردی تەعجیلی تێیاندا قووچاند. له مەنجهڵی کێشکەو
 ریشۆڵەهێ کۆلۆی سەر عەرەبانەکان هەلم هەلەستیتو بێخاوەن بەجێمان،
 چەند قاپیکی نیوہ لێخواری کێرەکان بە نیوہچلی بەجێمان. تەنھا هەیماسە
 شیت وەک پەیکەرێکی سەریازی بەپێوہ وەستاوہ و راناکات، هەتاوہ کو دەنگی
 تێدایە هاواری دەکرد: هەلمەهێن، رامەکەن! هێچ نییە، کرمانجی دەشتەکی
 یەکتەریان کوشت! عومەر بە دالانە قەفاوقەفو پێچاوپێچەکانی جوولەکانو
 کوورەچییەکانی گەرەکی تەعجیلیدا بەرەو غاباتێ محەتەهێ هەلات، له کۆلانە
 تەنگەبەرەکاندا پەشتی ون بوو، بۆ هەتا هەتایە نە کەس بێنییەوہو نە کەسیش
 سۆراغیکی لێ زانی، وەک عەرز قووتی دابیت، دیار نەما. هەبوو دەیگوت:
 چۆتەوہ فەلەستین و لەوێ کۆژراوہ، یەک دەیانگوت: حکومەت شوێننەزو
 سوورپگومی کردوہ. لێ، ئەوانە هێچیان راست نەبوون، تەنھا عومەر
 خۆی دەزانێ سەری خۆی بۆ کوێ هەلگرتوہو خۆی له چ ولاتیکی سوورپگوم

١. هەیماس: شیتێکی دەستوہ شینی شاری هەولێری بوو.

کردووه، یان له چ کهلیننیک مردووه. خۆر به ئاسمانیوه جارجار له کهلینی هه‌ورانرا به‌حه‌په‌ساوی له‌و خوین به‌خوین شووشتنه‌وه‌یه‌ی ده‌رانی! دوا‌ی بلا‌بوونه‌وه‌ی ده‌نگۆی کوژرانی بکوژی مام محسینی به‌دهستی عومهری کورپی و تۆله‌کردنه‌وه‌ی خوینی باوکی، خه‌لکی گوندی ئه‌و‌جاره‌یان مه‌وجه‌که‌یان گۆری، عومهریان وه‌ک پاله‌وانیکی نه‌فسانه‌یی و پیتۆ‌لو زرنگی رۆژگاری خۆی وینا ده‌کرد، جوژه‌ها‌شانامه‌و پینه‌ل‌دانیان بۆ ده‌هۆنییه‌وه، دروست به‌پێچه‌وانه‌ی تیرو توانجه‌کانی پیشوویان. هه‌بوو ده‌یگوت: خزمینه‌ نه‌من هه‌ر له‌ نه‌وه‌لیه‌وه‌ ده‌مگوت ئه‌و کورپه‌ زۆری له‌ باران‌دایه‌و که‌می ده‌رده‌خات، وه‌ل‌لا با‌به‌ مام محسین و‌جا‌غی کو‌یر نییه‌، کورپه‌ با‌به‌ عومهر، به‌رخه‌رانه‌ نایدۆ‌رینتی! یه‌کی دی ده‌یگوت: ده‌لین له‌ کاتی کوشتنی کابرایدا، پۆلیسه‌کان ویستوویانه‌ بیگرن، عومهر به‌ ده‌مان‌چان که‌وتۆته‌ سه‌ریان، ئه‌و هه‌موو معاو‌نو پۆلیسه‌ی له‌ قشره‌ی سواره‌ی په‌ستاوه‌ته‌وه، حکومه‌ت به‌و گه‌وره‌یه‌ی خۆی نه‌یو‌تراوه‌ خۆی له‌ قهره‌ی عومهری بدات. یه‌کی دیکه‌ ده‌هاته‌ نێو باسه‌که‌وه: عومهر له‌سه‌ر عه‌ینی ب‌ل‌ندایی قه‌لاتی هه‌ول‌ی‌ری وه‌ک شیر نه‌راندوویه‌تی: نه‌من لی‌رم ئه‌گه‌ر حکومه‌ت پیا‌وه‌ به‌حه‌ل‌لی له‌ پشتی باوکی خۆیه‌وه‌ به‌ پاشکه‌وتووه، با بیته‌ مه‌یدانی، بزانی‌ن ک‌ی به‌رخه‌و ک‌ی به‌رانه‌! قه‌سه‌م به‌ خ‌وای عومهر زۆر له‌ بابی به‌ پشتکه‌وتووه، ده‌گیرنه‌وه‌ له‌ فه‌له‌ستینیش که‌ فیدایی بوو له‌ سه‌حرای سینا و شه‌ری شه‌ش رۆژو هه‌موو ئه‌و شه‌رانه‌ی عومهری تیدا‌بووه‌ جه‌یشی ئیس‌رائیلی خۆی نه‌گر‌تییه‌، ئۆ‌بال به‌ ملم عومهر پشتینی بۆ متفه‌ریک ده‌بیتو له‌ ریزی مشایه‌خانه‌.

له‌ چایه‌خانه‌ی قه‌ردارانیش، چه‌ند رۆژ بوو باس هه‌ر باسی ئه‌و ته‌قه‌کرد‌نو

پیاوکۆشتنه بوو، به تایبه تی باسی هه لاتنی پۆلیسه که ی هاتوچۆ و چۆنیه تی ی
خۆدهربازکردنی له شوینی رووداوه که، دروست له کاتی تهقه کانی عومهری و
قلیشانه وهو شیواندنی بازارو، فرکان فرکانی خه لکی بۆ خۆ پرگارکردن.

چهند مانگیگ به سهر ونبوونو بیسهروشوینی عومهری تیپه ریوو،
دایکی زۆر سه غله ت بوو، دلی هه زارو یه ک خه ته ره ی ده کرد، ده ترسانه بادا
له دوا ی نه و تۆله کردنه وهیه، حکومت سوپرگومی کردییت، یان له شوینیگ
کوژرابییت، تاسه باری هه والینی کوره که ی بوو. هه رچه ندی سه ری خۆی
ده هیناو ده برد نهیده زانی چ که سینگ باشه رایبسیپریت سۆراغیگی بۆ بکات.
له کاکه ره شی زیاتر که سی دیکه ی به میشکدا نه هات که جی متمانه بییتو
به دلسۆزی نه و کاره ی بۆ بکات، چونکه نه و له خه لکی دیکه چاوکراوه تره. خۆی
گه یانده لای کاکه ره شی و زۆری خۆ له ده وری سه ری گپراو خۆی به قوریان کرد
سۆراغیگی عومهری بۆ بکات. له و کاته دا هیدۆشی له لایوو، دیاریوو به رله وه ی
دایکی عومهری بجیته لایان نه وانیش باسی نه و ونبوونه ی عومهریان ده کرد،
که چۆن ده کری پیاوینک ناوا سوورگوم بییتو که س نه زانی چی به سه ره اته وه!

کاکه ره ش به دایکی عومهری گوت: پیش تۆ باسی نه وه مان ده کرد، هیچ
خه مت نه بییت نه من و هیدۆ ده چین بۆ هه ولیرو نریک شوینی رووداوه که، له و ی
دۆستو براده ری به به قاو متمانه مان هه یه که بۆ نه وه دهن سه ری خۆتیان پی
بسیپری، داوایان لیده که یین به دوا داچوونمان بۆ بکه ن، ئاخه نه وان له قشهری
سواره ش پۆلیسی خزمیان هه یه بۆ نه و جۆره پاسپاردانه.

کاکه ره ش ده مانچه ی چوونه شاری جیاواز بوو له و ده مانچه یه ی رۆژانه له
به رپشتی بوو، بۆ نه وه ی بتوانی به ئاسانی له چاوی پۆلیس بیشاریته وه و جوان

ھەشارى بدات. دەمانچەيەكى ئوسرەي گچكەي بى كوتكى بەتوورەي لە
 بەلەكى خۆي دەبەستو شەروارەكەي دەكەوتەو سەري، بۆتەوہي ئەگەر پۆليس
 بېيشكنن نەيدۆزنەو، چونكە پۆليس بە زۆري بەرپشتىنى پياوان دەگەرپان.
 برپارىاندا لەگەڵ ھيدۆي چ لە بەياني زووتر نيبە بچن بۆ ھەوليرى، لەوئش
 بچنە دوكانى بايز بەزازی كوتالفرۆش، كە دوكانەكەي لەنتو قەيسەري لە
 كۆلانى زىرپىنگەرەكانەو نەزىكە. بايز ھەم دۆستو برادەري كاكەرەشى بوو،
 ھەم بۆرەخزمایەتيە كيشيان ھەبوو. پۆژىك دواي ئەوہي كاكەرەش و ھيدۆ
 رۆيشتن بۆ شارى، دروست لەوكاتە ھەستيارە نامەيەكى عومەري گەيشتبە
 دەستى داىكى. لەورۆژوہي عومەر كوردى سەري خۆي ھەلگرت، بووبوہ
 ھاوكۆچى شاعيرىك كە فەتواي كوشتنى درابوو، لەسەر ئەوہي لە شيعرەكانى
 گوتبوى: زەوى خرە، مروف دەتوانى بچىتە سەر مانگى و... ھەندىك لە
 شيعرەكانى لەگەڵ بەرژوہەندى دەسەلاتدارو عەقلىيەتى دۆگماي خىلەكى و
 خورافاتى كۆنەپەرستى بەرانگىيە كترى دەبوون. دواي چەند پۆژىك لە
 پى رۆيشتن بەرەو ناديار، ھەريەكەيان چەند جارىك چيروكى سەرھەلگرتو
 پاكردن لە نىشتيمانىيان بۆ يەكترى شەنوكەو كرد، بۆيە لەسەر داواي عومەري،
 كاكى شاعيرى شاربەدەركراو، نامەيەكى بۆ خوشكە بچووكەكەي نووسى.
 ئەو نامەيە دواي چەندىن مانگ لە بيسەرۆشوينبوونى عومەري، يەكەم
 نامەو كۆتانامەي بوو گەيشتە دەستى داىكى، كە تىيدا ھاتبوو: «خوشكە
 بچووكە نيازەندەكەم، چاوہ گەشەكانت ماچ دەكەم، بەر لە ھەرشت بمبورو
 كە نەمتوانى خوشالت بكەم، مروفە پەستو بەد خووەكان سەنەگەيان لەسەر
 ھەلنەگرتەم، لىم نەگەرپان بىمە چەترىك بۆ ژوور سەرت، بىمە جۆللانەيەكى

ئارام بۆ راژاندنت، بېمه په ناگهيە ک بۆ پاراستنت، لايه نى که م ئەو که سه بم که خۆم دهمه ويست، هه رگيز له ياد ت ناکه م، تۆ وه کو دنکه مروارى، به گه ردنى زه ينمه وه نووساويت، بۆيه برپارى پوښستم دا، به رهوام نه زانى مړۆفکوژيک له سه ر خاکی پيروژدا بژى، جا ئەو کوشتنه له ژير هه ر بيانوو و پاساويکدا ييت، دهمه وي پړۆم بۆ شوينيک ئاوينه ي لى نه ييت، بۆنه وه ي هه موو پړۆيک چروچاوى مړۆفکوژيک نه بينم، نه مده ويست له مه ملکه تى به خيلى و دووروويى و نه خوئنده وارى دريژه به ژيان بدهم، ئەو ژيانه ي ده ورويه ر برپارت بۆ دده ن بتکه ن به چى و چ په نديکت به سه ر به ينن! ئەو مافه به خويان رهوا ده بينن بتکه ن به شيت، به ترسنۆک، به درنده و پياوکۆژ، هه ر له و گۆره ي بتکه ن به شيخ، به دينداريکى رپاکار، به قاره مان، چوزانم، به که يفى خۆيان چۆنيان بويت بتکه ن به و شته! له و نيشتمانە که يه که م شت مندا له کانى پى فيرده که ن، جنيودانه: ده ي تفيکى له بابە ي بکه و پيى بلئ سه گباب! ده زانم برپاريکى سه ختم داوه، کاتيک له ده لاقه ي ته نيابى و گوشه گيرى خۆمه وه، له مړۆفه کانى ده ورويه رم ده روانى، هيچ تروسکه ي ئوميد يکم لئى به دى نه ده کرد، پر بووم له نه گونجانو پيکه وه هه لنه کردن. ريگه يان پينه دام له سه ر ئەو سه کزيه ي خودا ئاماده ي کردوه، پۆل بگيرم خۆم بم. شانازيکردن به پياوکۆژى و ئازاردانى خه لک شتيکى هيچه، که چى له پيناوى ئەو هيچه، ئاماده ين خۆمانى بۆ به کوشت بده ين، ئەوانه ي که پييانوايه به خته وهرن، کيشه يه ک له بير کردنه وياندا هه يه، ئەمن نه به تاري ف و پيه لدان يان دلخۆشم، نه به توانج و بوختانه کانيان دلته نگم. بير له وه بکه وه بزاني راستى مړۆف چيه؟ بۆ هاتۆته دونيا وه به که لکى چى دئ؟ گه ياند بو ميانه ئەو باوه رە ي که من به که لکى

هٲچ ناهم! بۆه برٲارمدا شتی بٲکه لک فرٲبدرٲته شوٲنٲکی دورا ژبانکردن له نٲو نهوانه ی دوو که سایه تیٲان هه یه، یه کیان بۆ فریودانو نمایشی ساخته له دهروه ی مالۆ نٲو کۆمه لگه، دووه میان ٲووی که سایه تی راسته قینه له نٲو مالۆ خٲزان. جلوه رگی جوان ده ٲوشن له جیاتی نهوه ی ٲوخیان جوانو سپی بکه نهوه. ئٲستا له هٲچ ناترسم چونکه شتٲکم نه ماوه له دهستی بدهم. له گه ل هاشه ی چوونه خواره دم بۆ نٲو نه شکه وتی مړو ف ونکه ر، یه ک به خۆم قاقا ٲنده که نم! لٲره به که س خۆم هه لئاده مه وهو خۆم رانانٲم که کوری کٲم! یان به خٲل و به ره بابی ده ستوه شٲنو خاوه نه ٲز خۆم به هه یبه ت نیشان بدهم. لٲره لایان گرنگ نییه سوالکه ر بم یان زه نگین، جلوه رگی به که یفی خۆم هه لده بژٲم، چ ٲه نگٲکم ٲٲٲ جوان بٲٲ بٲ گۆٲدانه ده ورویه ر ده ٲوشم. سمٲل له کارته ی ده تراشم^(١)، بٲنه وه ی که س لۆمه م بکات، لٲره شه رم له که س ناکه م، لٲره که س ٲٲم نالٲ سه رکۆت، نه که س ده کۆژمو نه که سیش هه ولٲ کوشتنم ده دات، لٲره که سینک لٲم ناپرسی، نه سلهن به لاشیانه وه گرنگ نییه نه هلی مرگه وتو کلٲسام یان لایه نگری شه ٲانم! له سه ر نه وه ی ژن ناهٲنم یان وه چه ناخه مه وه لۆمه م ناکه ن، ٲاشمله ٲٲم نالٲن نٲره مووکه، نه گه ر زوو ده مرم بابه تیک نییه بۆ نیگه رانی، نه وه زۆر ژبان ده بٲته مایه ی نیگه رانی! نه و شوٲنه ی ئٲستا منی لٲم مه ودای نٲوانی له گه ل به سته له کی جه مسه ره کانی خورافات یه کجار دووره. ئٲره، نه فه توای ٲق ده یگرٲته وه، نه به ردی ٲه جمیشی ده گاتی! لٲره من وه کو کاکه ٲه شی، چه کی له گه ل خۆم نابه مه سه رشۆرکی له کاتی خۆشوشتن، یان هه رٲوژه وه له

١. سمٲل له کارته ی ده تراشم: تاشینی سمٲل له بنی بنه وه ٲا، ٲاکتاشینی سمٲل.

زیندانیك خۆم ببینمه وه واپیچی بهرده می دادوهرێکی داخه دل بکړم!
 گولی کاکه ی! هیوادرم ئەم نامە یەت به دهست بگات، چونکه دلنیا به ئەمه
 کۆتا نامە ی منه، نازانم سهرم به کوێ دهگات و رۆژگار به چ تاشه بهردی کما
 ده دات و خۆ له میشی لاشه که م ده که ویته چ ئوقیانووسی که وه! بۆ چاوساگی و
 پرس و را ته نها قسه ی کاکه پرهشی به هه ند وهریگرن، چونکه پارێزه رو گیانفیدای
 هه ژارانه. خۆش حال م ئەو کاته ی ده مر م، که س دلته نگ ناکه م، نه گه ر له بهر
 بۆ نه که م نه بی ت، خۆیانم پیوه خه ریک ناکه ن بمی ئژن.

برای بئی ناوونیشان ت... عومه ر.

بایز، پیاویك بوو هه تا وه كو خوا هه ز ده كات نه ئینیا پارتو رهوش ته به رزو
 مرو قده ست. بۆ پاکی، له ئە سلدا بنه چه ی ده چۆ وه سه ر په گه زی ئاوا کاکه پرهش
 هه موو جاریك به هیدو ی ده گوت: هه زم ده كرد بایز برای له دایكو بایم بوايه،
 راسته كه گوتوویانه دنیا له سه ر پشته ی مرو قه باشه كان وه ستاوه، بیگو مان
 بایز یه ك له و پیاوانه یه. بایز ته نها كو تالفرو ش نه بوو، میه ره بان ی و ئاكارو
 رهوش ته به رزی شی به سه ر کپاره کانیدا ده به خشییه وه.

بایز ته مه نی له چل سالتیک ده دا، کورته کو شه رواریکی فاسونی رهشی
 له بهر دا بوو، کلاویکی به سیمی دزه یانه ی له سه ری ده ناو جه مه دانییه کی
 پینج ریز جه له ی له سه ر ده ئالاند، سه رو سیم او کوفییکسی جوامیرانه ی
 پیده به خشی، دوو سی تالی له سه ر چه ناگه ی سپی بوو بوو، ئەو تاله موانه پیش
 زه مه نی هه قه سپی بوون^(١) که وت بوون. کاتر می رکی زنجیر داری به یه خه ی

١. هه قه سپی بوون: سه ره خت و ته مه نی سپی بوونی سه ر و پیش.

کورتە کە کە یەو بوو، هەرچەند جاری دەیویست لە کاتژمێرە کە ی رابمینی بزانی
چ وەختی پۆژییه، لە گیرفانه بچوو کە کە ی سەر بەرکی دەریده هیناو پەنجە یە کە
لە ناوهراستی قورمیشه کە ی دەدا قە پاغە کە ی قیت بیستەو، ئەو کاتە میل و
پنتی ئەژمارکردنی کاتە کانی دەبینی و، دەیزانی چ وەختە.

هەموو جوهرە کانی پارچە و کوتالی ژنانە لە دوکانە کە ی بایزی دەست
دەکەوت، تەنها کوتالی چاوپانی بەرامپیلی عەبیدا پۆشی نە دەفروشت.
وانە کانی نەینیا پاریزیشی فییری کریارە کانی دەکرد، بانگی رەوشتیکی یە کجار
بەرزى دەدا!

دوکانە کە ی پەربوو لە پارچە ی مەخمەر و قەدیفە ی شەرمدا پۆش. پۆژیک
ژنیکی شوخو شەنگ، لە گەڵ ئەو ی عەبایە کە ی رەشی لە خۆی هالاند بوو، پرومە تی
وە ک بە فری بەر هەتاو بریقە ی دەدا، مندالیکی سی سالانی بە دەستە وەبوو، بو
کرپنی کراسیک پروودە کاتە دوکانە کە ی. لەو کاتە دا مندالە کە چمکی عەبای
دایکی رادە کیشی ناگاداری بکاتەو کە قەیتانی ئەو پیللەو ی تازە بۆی کرپیوو،
شل بۆتەو، بە لکو بۆی توند بکاتەو، ژنە کە ش دادیتەو هە لده توتکی بۆی
توند بکاتەو. لەو هە لده توتە کانه لە سەر چینچکان بایە کە لیبەر دەبیت، ژنە،
دەمو چاوی لە شەرمە زو لە حەیفان سوور هە لده گە پۆ، هەر ئەو نەدیە نابیتە
تەنۆکیک ئاو و بە زەویدا بچیتە خوار! هەر قسە یە کە ی دەیویست بیلی،
دەربەربری لە گەروویدا دەخنکا. دروست لەو کاتە دا، بایز خۆی بە تەکاندن و
رێکخستنی کوتالە کانهو دەخافلینی. ژنە کە بە رەنگی پەربوو و زمانیکی
تیکە لوییکە ئەو دەستی لە سەر پارچە یە کە ی داناو گوتی: ئەو پارچە یە مەتری
بە چەندەو کراسی چەند دەکەوێت؟ شەرمو حیدەت بە تەواوی ژنی دەنگی

گۆرپەبوو! بایز، وەک لە گەڵ ئەویشی نەبێت، وەلامی نەدایەو وەو خۆی لە نیش نەکرد، وای نیشاندا کە گۆتی لێ نەبوو، دوو مەجار لێی دەپرسیتەو، ئە مەجارە بایز سەری خۆی بۆ راستو چەپ بادەدا، وەک هێمای سەرسوورمان گواپە گۆتی لە هیچ نییەو گۆتی گرانە، ژنە کە ئە مەجارە بە تۆنێکی بەرزتر تیکە لاو بە زمانی جەستە هەمان پرسیاری دووبارە کردەو. بایز گۆتی: کچم ئە من گۆتم گرانە، بە دەنگێکی بەرزتر قسە بکە، نازانم چیت دەو!

ئەو خۆکەر کردنە بایزی، وەک ئەو وەبوو بە ئیسفەنجێکی نەرم و دەستێکی فریشتانە، ئاوێنە ی شەرمەزاری پروو خساری ئەو ژنە شوخە بێرێ. بایز گۆتی: کچم نەتبیسێتووە دەلێن: نە بۆ کوێران هەلپەڕەو نە بۆ کەپان گۆرانی بلی! هەر خودا دەزانێ ئەو خۆکەر کردنە بایزی، چ ئارامی و دلخۆشییەکی پێزانێ سەر هەست و رۆحی ئەو ژنە شەرم و شەرم بە خۆیە.

چەند سەل دوا ی ئەو پرووداوە، چەند جاری ئەو ژنە دەهاتەو و دوکانی بایزی، هەموو جارەکان بایز نمایشی نابیسێکی لە تەکدا دەکرد. زۆرجار کەپارەکانی دیکەش ئەگەر بە دەنگی نزم پرسیاریان لێبکەردایە، وەلامی نەدەدەنەو، کە ئەو ژنە لە دوکانە کە ی بواپە. مەگەر دەنگیان زیاد لە پێویست بەرز بکەردایە. زۆرجار ژنە کە بە کەپارەکانی دەگوت: کاک بایز گۆتی گرانە بە دەنگێکی بەرز مامەرتی لە گەڵدا بکەن.

ئاخر بایز ئەو جوو مەرۆقە بوو، بۆیە کاکه پەش بە خێلی بە بایەکانی دەبردو ئاواتە خواز بوو بایز بایز لە دایکی و باوکی ئەو بواپە.

کاکه پەش و هیدۆ بایزی کوتاڵفروشیان پاسپارد سۆراغی عومەریان بۆ بکات، ئەویش ئامادەیی خۆی دەربری ئەوێ لە توانایدا بێت درێغی ناکات.

هەر له دوکانی بایزی، هه‌والێکی گورچکبەر به کاکه‌په‌شی گه‌یشته‌، کاتیک بایزی کوتالفرو‌ش گوتی: له‌و هه‌فته‌یه‌ی رابردوو، نه‌و چوار نه‌فه‌ندییه‌ی له‌سه‌ر شو‌عیه‌ت گیرابوون، دادگایی کران. دووانیان به‌ زیندانی هه‌تا هه‌تایی و دوورخرانه‌وه‌ بو‌ باشوور و، دوانی دیکه‌ش له‌ سێداره‌دراون. کاکه‌په‌ش به‌و هه‌واله‌ ژۆر تیکچوو، گوتی: به‌راستی حه‌یف بو‌ نه‌و گه‌وره‌پیاوانه‌، ژۆرم سوود له‌ زانیاریه‌کانیان بینی، وه‌ک مامۆستایه‌ک له‌ زیندان په‌روه‌ده‌ی ده‌کردین و به‌ مافه‌کانمان ناشنای ده‌کردین. نه‌و پیاوه‌ چرای تاریکه‌شه‌وان بوو، میژووی هه‌ولێریان خنکاندا!

بایزی کوتالفرو‌ش گوتی: زانیاریم هه‌یه‌ ژماریه‌کی دیکه‌ له‌و تیکۆشه‌رانه‌، نمایشنامه‌یه‌کی ساخته‌یان بو‌ ئاماده‌ بکه‌ن بۆئه‌وه‌ی په‌لایه‌تی به‌ له‌ سێداره‌دانیان بده‌ن.

کاکه‌په‌شو هیدۆ وستیان مالتاوا‌یی له‌ بایزی کوتالفرو‌ش بکه‌ن، به‌لام بایز به‌ده‌م گرێدانه‌وه‌ی نه‌و جو‌رکه‌ی قه‌ره‌پوولی پینج فلسی و ده‌فلسی و نیو دره‌مه‌می و دره‌مه‌می تێدابوو، داوه‌که‌ی له‌ زارکی به‌ستاو نایه‌وه‌ به‌رپشتینی، سو‌یندی لێ خواردن هه‌تا نانی نیوه‌پۆیی له‌ مالی نه‌وان نه‌خۆن، نایه‌لی برۆن، نه‌وه‌شی گوت: به‌یانی نه‌وکاته‌ی له‌سه‌ر کو‌سپه‌ی ده‌رگای حه‌ساری ده‌مویست بێمه‌ ده‌ری خێزانم گوتی: بایز نه‌که‌ی له‌ بازاری نانی بخۆی، چونکه‌ برووشم له‌ ناوی کردیه‌وه‌ و کفته‌ و ترشی به‌ سلقه‌سو‌ره‌ی لێده‌نیم، جا بۆیه‌ ئیوه‌ش ده‌بیت له‌گه‌لمدا بێن و نه‌و کفته‌ و ترشه‌م له‌گه‌ل بخۆن و له‌ کیس خۆتانی مه‌ده‌ن، ده‌زانم کاکه‌په‌ش کفته‌ و ترشی پینخۆشه‌. نه‌وانیش ملیاندا له‌گه‌ل بایزی به‌چن نه‌و کفته‌ و ترشه‌ی بخۆن.

بایز ئەو چەند تۆپە کوتالەیی بۆ بەرچاوی کرپارەکان لە بەردەرکی دوکانە کەمی دانابوون، هینایە ژووری، قەپەنگی دوکانە کەمی دادایەووە دوو قوفلی گەورەیی لێدا، دەستی لە گیرفانەکانی پاکرد دڵنیابیت کلیلەکانی لە ژووری لە یاد نەکردووە، ئینجا قفلەکانی کلیلداو بەرەو مأل کەوتنەری. مأللی بایزی کەوتۆتە پەرگەیی شارو لە لای غاباتیی محەتتەیی شەمەندەفەری. بەنیۆ زیرپنگراندایا، بە تەنیشت مزگەوتی حاجی نووری و چایخانەیی قەرداران شوپ بوونەو. لە گۆرەپانی کۆتری ناشتی شوینی تەقەکردن و زەلام کوشتنە کەمی عومەری پێ پێشاندا. لە نزیک پردی تەعجیلی دایانەو کۆلانە تەنگو پێچاوپێچەکانی گەرەکی جوولەکان، هەرچەند تەماشای ئەو تاقو دیوارە نەخشیندراوانەیی دەستکردی وەستا جووەکان دەبینن، زیاتر بەو هونەری تەلارسازییە سەرسام دەبن. لە گەرەکی کوورەچییان تێپەری و گەیشتنە مأللی بایزی.

بایز فەرمووی لێکردن و وەرژوور حەساری کەوتن. ژنە کەمی بایزی خەریکی شیلانی برویشی کەفتەیی بوو، بایز بە دەنگی کەمی بەرز گوتی: ئافەرە ئەو لە کوئی میوانی عەزیزو خوشەویستت بۆ هاتن. ژنە کەمی هەرچەندە هەردوو دەستی بە برویش بوو، خەریکی پێچانەوێ ئەنگوتکی کەفتەیی بوو، بەو حالەشەو دەپەرپیە دەریو بە پروپیە کە شۆ ئەوپەری میواندۆستییهو وەک دوو برای لە دایکو باوکی میوانی بن و دەمی سک بیت نەییینین، ئاوا هەلسوکەوتی لە گەلدا کردن. کاکه‌پەش و هیدۆ بە هیچ جۆر هەستیان نەدەکرد لەو مأللی میوان، وەکو خزمی کەمی پشتی، قۆلی هەردووکیانی ماچ کرد. کاکه‌پەش سەری لە بنگوینی هیدۆی نا: هەرچەندی لێیان ورد دەبمەو نازانم نە کاک بایز میواندۆستترو پیاوترە، نە ژنە کەمی خانەدانو نە جیبزادەترە! پیاو

له مهردایه‌تی ئه‌و جوړه ژنانه شه‌رم له پیاوینوونی خۆی ده‌کات! جا ده‌ستاوی چه‌ند خو‌شه!

تاوه‌کو نازو چیشته‌ ئاماده‌بوو، په‌نگه‌ هه‌زارجار به‌ خیره‌هاتنی ئه‌و میوانانه‌ی کردییته‌. به‌رله‌وه‌ی نانی بو‌ میوانه‌کان دابنی، هه‌ر له‌سه‌ر دیوارپه‌ر بانگی ژنه‌که‌ی عه‌داله‌تی هاوسییانی کردو داوا‌ی ئه‌وه‌ی لیکرد هه‌ردوو که‌چۆله‌که‌ی بنیری یارمه‌تی به‌ده‌نو به‌رده‌ستی بکه‌ن. ژنه‌که‌ی بایزی هیشتا نه‌گه‌رپا‌بووه ژووری ئه‌و دوو که‌چۆله‌گه‌یشتن. توومه‌ز ئه‌و بانگکردنه‌ به‌ بیانوی یارمه‌تیدان هه‌روه‌ک نه‌هینییه‌که‌ بو‌ فریودانی عه‌داله‌تی باوکیان. ده‌نا له‌راستیدا ژنه‌که‌ی بایزی پیوستی به‌ یارمه‌تی نه‌سوو، به‌ تایبه‌تی یارمه‌تی ئه‌و دوو که‌چه‌ بچووه‌که‌، مه‌به‌ستی تایبه‌تی خۆی له‌و داواکاری و بانگکردنه‌ هه‌بوو، ئه‌ویش ئه‌وه‌بوو ده‌یویست به‌رله‌وه‌ی خو‌یانو میوانه‌کان نان بخۆن، ئه‌و دوو که‌چۆله‌یه‌ی عه‌داله‌تی تیریکات، چونکه‌ عه‌داله‌ت په‌ر به‌ زگی خو‌یان تیری نه‌ده‌کردن، له‌گه‌ڵ کوره‌کان جیاوازی پیده‌کردن! هه‌ردوو که‌چه‌که‌ له‌ ترسی ئه‌وه‌ی نه‌وه‌کو عه‌داله‌تی باوکیان بزانی له‌ مائی بایزی نانیان خو‌اردوو، هه‌ر زوو ده‌ستو ده‌می خو‌یان جوان پاککرده‌وه‌. ئیستا وا پیشان ده‌ده‌ن وه‌ک هیچیان نه‌خواردیته‌. تکایان له‌ ژنه‌که‌ی بایزی کرد له‌ لای هیچکه‌سیک نه‌لی له‌ مائی ئه‌وان نانیان خو‌اردوو! ئه‌ویش دل‌نای کردن که‌ به‌ هیچ شینویه‌ک باسی ناکات. هه‌ردووکیانی وه‌کو که‌چی خۆی ماچ کردو بو‌ مائی خو‌یان به‌ریکردنه‌وه‌.

عه‌داله‌ت، ته‌نها عادل نه‌بوو، پیاویکی په‌شتاله‌ی قوتیله‌ی ورگنو سه‌ری خۆی به‌ تیغی سفر ده‌تراشی بو‌ ئه‌وه‌ی نه‌چیته‌ لای سه‌رتاشی. سه‌ری هه‌موو جیگای که‌ونه‌برین بوو، شوینه‌واری کو‌نه‌شکانی زۆری پیوه‌بوو، هه‌میشه‌

جغاره‌ی به لالیویهوه بوو، کام تووتن کارته و بنپه‌لکی هه‌رزانه، ئه‌وه‌ی ده‌کێشا. هه‌تاوه‌کو دوو سێ داوه‌مووی له سمیڵی نه‌سووتاندا، جغاره‌که‌ی فری نه‌ده‌دا، نه‌بادا بایی مژیکێ تووتن تێدا مابیت! توورپه‌و تووشه‌ک بسو، له‌گه‌ڵ ترپ خۆی به‌شه‌رده‌هات! دوو چاوی چکۆله‌ی ژووژگناسای پێوه‌بوو، که له‌ قسه‌کردن ده‌وه‌ستا له‌ بن چه‌رمی شه‌ویلاگی ددانه‌کانی به‌سه‌ریه‌کدا ده‌ق‌مساند، وه‌ک شتیک بجوی یان رقی له‌یه‌کیک هه‌ستابیت، یان شتیک بژمی‌ری. دوو کو‌رو دوو کچی هه‌بوو، کچه‌کانی له‌ کو‌ره‌کان گه‌وره‌تر بوون. چونکه‌ ماله‌که‌ی له‌لای په‌رگه‌ی شاری بوو و، پرووی که‌وتبووه‌ غاباتێ محه‌ته‌ی شه‌مه‌نده‌فه‌ری، دوو مانگای راگرتبوو، شیرو ماسته‌که‌ی ده‌برد بۆ بازا‌ری ده‌یفروشت، نه‌یده‌هیلا ئه‌و مالۆ منداله‌ی پر به‌زگی خۆیان شیرو ماست بخۆن، نه‌بادا بۆ فروشتن جامیک که‌م بکات. ماستی ته‌نها ده‌دایه‌ کو‌ره‌کان. که‌ شیرو ماسته‌که‌ی ده‌فروشتو ده‌گه‌رایه‌وه، عه‌شته‌بای له‌گه‌ڵ خۆی بۆ مالێ نه‌ده‌هینایه‌وه، جگه‌ له‌ دوو سه‌موون بۆ هه‌ردوو کو‌ره‌که‌ی، سه‌موونی بۆ کچه‌کان نه‌ده‌ک‌ری، ده‌یگوت کچ سه‌موونی بۆچییه، پاشی چهند سالیکی دیکه‌ می‌ردی ده‌که‌زو ده‌چنه ئه‌و گۆره‌ی، کچ بۆ من نییه‌ بۆ خه‌لکی به‌خیوی ده‌که‌م، خو کو‌ر نییه‌ بۆم ببنه‌ پشتو قه‌وه‌تو کاسبیم بۆ بکه‌ن! ئه‌من چما شیتیم کچان به‌ سه‌موونی به‌خیو بکه‌م، پاشی چهند سالی دیکه‌ خه‌لک پێیان خه‌نی بیت! به‌دیار چاوی کچه‌کانه‌وه ئه‌و دوو سه‌موونه‌ی ده‌دایه‌ کو‌ره‌کان.

کاکه‌ره‌ش سه‌ه‌ری سوورپ‌مابوو، بێناگا له‌و ناعه‌داله‌تییه‌ی عه‌داله‌تی، بۆیه به‌تاسو‌قه‌وه له‌ با‌یزی پرسی ئه‌و کچۆلانه‌ باوکیان نه‌ماوه، یان هی خۆیان نین؟! با‌یز گوتی: باوکیان ماوه به‌ هه‌موو که‌یفی خۆیشی ناوی عه‌داله‌ته‌! به‌لام

دهرهق به ژنو مندالنه کانی و به تایبه تی ئەو دوو کچۆله بیدهسه لاته، زۆر ناعادیلە. بایز دهیگوت: هه موو جارێ ده لیم کاک عه دالهت گوناھت ده گاتتی ئەو کچانهش مندالو جهرگی تۆن، له تۆ زیاتر کهسیان نییه، کهسی دیکه شک نابهن پارووه نانیکیان بداتی، چۆن ویردانت رینگات پیندهدا ئەو جیاوازییه له بهینی جگه رگۆشه کان بکهی؟ چۆن دلت بهروهست ده دات، ناخر کچو کوپ چ جیاوازییان ههیه؟ ههردووکیان نیعمه تی خودان، ناییت ناشو کریان پیکه ی! عه دالهت دهیگوت: کاکه بایز خو نه تۆ له خوی باشت نازانی، ئەوه نییه به شه رعی خوی گه و ره له میراتیش کچ نیوه ی ده بات! ئەتۆ کو نیرو میی دینییه تای یه ک ته رازووی؟! بایز گوتی: باشه کاکه هه ره به قسه که ی خۆت رازیم، کورپه کان هه ریه که و سه موو نیکی ساغیان بو بینه کچه کان هه ریه که و که رتیکیان بدی، ناخر نه فسن! چاویان لیه براکانیان به دیاریانه وه سه موونی ده خۆن، خو کچه کان له کورپه کان هه راشتریشن! عه دالهت نایه ته ژیرار: مه لا له مرگه وتی فرمووی دوو ژن به شاهیدی ک ده شین، پیاویک ده توانی چوار ژنان بین، ئەوه نده ی ئەمن بزائمه له وه ته ی دنیا دنیایه ژنو پیاو، نیرو می، جیاوازییان هه ره هه بووه، کاکه ئەتۆ نه هلی مرگه وتی نی، بۆیه له هیچ نازانی! به خۆم گویم له مامۆستای بوو: پیاوان ده سه لاتیان به سه ره ژناندا پیدراوه، چونکه زاناو عاقل و خاوه و یلایه تن و مه سه رفی مالی ده کن، به لام ژن عه قل و دینیان نوو قسانه و نابنه خاوه ن ده سه لات. خو بیحیکمه ت نییه چوار ژنیان بو یه ک پیاو داناوه! تا ده هات عه دالهت تو ورپه تو سنتر ده بوو، خوی له بایزی تو ورپه کرد: ئەتۆ هه قی مالی منت چیه؟ هاو سییه کی بووی نه بووی! خۆت لیکر دوومه به فریشته و نه سیحه تکه ره، پر مالی نانی مزاشه، باگه له کی بخۆن!

ئه من سهه د جارم گوتوووه فه علی کچان خرا ناکه م، فیری سهه موون خواردنیان بکه م! ئی کاکه نیمه! پارهم نییه! له گه ل نه بوونی هیچ ده کرئ؟ کهس عانه کم به لاش ده داتئ؟ ته گهر پارهم نه بی له کوئی بیتم؟ راستیان گوتوووه: تیر ناگای له برسی نییه! ته تو گوتزان له هه مبانئ خوت ده ژمیری! پارهم هه بایه سهه موونم بۆ کچه کانیش ده کړی!

تازه له نانخواردنی نیوه پۆ ده ستیان کینش ابوووه خه ریکی چا خوارده وئ بوون. دروست له و قسانه دا بوون، له ناکاو له مالی عه داله تی بوو به نه پنه پ و هه راو هه نگامه یه ک ته وسه ری دیار نه بی! زروو که ی کچه کانو قیرهی ژنه که ی عه داله تی، وه ک ئه وه وابوو ورچی کی بریندار به نیو ئه و مالو منداله ی که وت بیست و هه ی له وه ی خوی له بهر لابدا! بۆت جیانه ده کرایه وه کامیان له وه ی دیکه ده داو له سه رچی ئه و تی کفرانه دروست بووه! کهس نازانی ئه و هاتو هاواره له سه ر چیه و کی هه قه و کی ناهه قه!

بایزو ژنه که که ی غاریاندا، کاکه پره شو هیدوش به دوا یانه وه بۆ مالی عه داله تی. هه ر له کو لانی دیار بوو هاو سی کان هه ر بابایه وه هه لده کو تی بۆ مالی عه داله تی، دوو دوو و سئ سئ خویان به ده رکه ی هه ساری دا ده دن. له و کاته ی عه داله ت خه ریکی نانخواردن بوو، به فرسه تی زانیبوو که هه موو له سه ر نانخواردن، به چیت سه ری پاره که ی هه لده اته وه که له به ری پی مانگا کان له ته نه که یه کدا ژیر خاکی کرد بوون. ژنه که ش وای زانیبوو ئالیکی ده داته مانگا کان خوش خوش بانگی ده کات: عه داله ت عه داله ت وه ره چایه که ت سارد ده بیته وه، چایه که ت بخو! عه داله ت کاتیک سه ری ته نه که پر له پاره که هه لده اته وه ده بینئ پاره که ی هه مووی بۆته پارچه کاغه زی ژه ناگای، هه ر کهس

نازانئ پاره‌ش بووه! به‌رله‌وه‌ی دادو فیغان ده‌ست پی‌بکات، هه‌موو خیزانه‌که‌ی دارکاری کردبوو، پیاله‌و ژرپیاله‌ چایه‌که‌ی له‌ نیوچاوانی ژنه‌که‌ی دابوو، سه‌ر برۆی چه‌پی شکاندبوو. ژنی تایین له‌ به‌ره‌ه‌یوانئ له‌ سه‌ر که‌له‌که‌ که‌وتبوو، خوین له‌ سه‌ر برۆی مه‌یی بوو، له‌شکرێک می‌ش له‌ برینو خوینه‌که‌ی هه‌لابوون. دوو کوهره‌که‌ی سه‌ریان به‌یه‌که‌وه‌ نابوو له‌ قوژنیکی هه‌یوانه‌که‌ سه‌ریان به‌ نزرانه‌وه‌ خه‌ریکه‌ هه‌لقه‌نئ! دوو کچۆله‌که‌ی هه‌ریه‌که‌وه‌ ده‌ستیکی دایکیان له‌ نامیز گرتوووه‌ به‌ سینگی خۆیانه‌وه‌ نووساندوووه‌. به‌ ده‌سته‌خرپنو ناسکۆله‌کانیان هه‌ولده‌ن می‌شه‌کان له‌ برینی نیوچاوانی دایکیان ده‌ربکه‌ن، پرچی ئالۆزی شاننه‌کراوی ئه‌و دوو کچۆله‌ بیناز بی‌گونا‌هه‌ نیشانه‌ی گرنگی پینه‌دانیان پتیه‌ دیاربوو. په‌رچه‌میان، به‌ دلۆپه‌ درشته‌کانی فرمی‌سکیانه‌وه‌ به‌ روومه‌تیانه‌وه‌ نووساوه‌. ده‌یانه‌ویست به‌ دایکیان ب‌ل‌ین ده‌ستبه‌ردارت نابین پیوستیمان پتیه‌ هه‌سته‌وه‌! عه‌داله‌ت له‌ نیوه‌پاستی هه‌سارئ چوارم‌شقی دانیشه‌توو، ته‌نه‌که‌یه‌کی دارزاوی ژه‌نگاوی ده‌مه‌و نخوون کردۆته‌وه‌و زوو زوو به‌سته‌یه‌ک له‌و کاغه‌زه‌ ژه‌نگاویانه‌ی به‌ میزی مانگا سه‌روتاو و هه‌لاهه‌لا بووانه‌ی، ده‌ردینئو ل‌یکیان ب‌لاوده‌کاته‌وه‌ به‌ئوم‌یدی ئه‌وه‌ی چهند دانه‌یه‌کیان له‌نیو سه‌فته‌کان به‌ساغی ماب‌یته‌وه‌. ئه‌و کاغه‌زه‌ نیوه‌سه‌ووتو ژه‌نگاویانه‌، به‌ هه‌ردوو ده‌ستی به‌سه‌ر سه‌ری خ‌زیدا ده‌کاتو به‌و نی‌وه‌دا ب‌لاوده‌بنه‌وه‌، وه‌ک بیه‌وئ خۆی پئ داپۆش‌یت، ئه‌و پاره‌ به‌سه‌رخ‌ودا کردنه‌ وه‌ک ئه‌وه‌ وابوو قور بۆ عه‌زیزکی له‌ ده‌ستچووی بی‌ئوی! به‌ حال نووزه‌یه‌کی له‌بن لیوانه‌وه‌ ل‌یده‌بیستری، که‌س نازانئ مه‌به‌ستی چیه‌و چی به‌ ده‌رویه‌ری ده‌لئ! ته‌نها یه‌ک وشه‌ گۆ ده‌کات: پاره‌کانم! پاره‌کانم! له‌ چاوی ئه‌و کچه‌ هه‌تره‌شچوانه‌ داد

و سکاڵا بەرز دەبوونەوه! لە گەڵ هەر بلمەیه کی نێرانەو بارکسالارانی باوکیان
و هک ورچیکی بریندار، مینایه کی ناسکی ناخی ئەو کچه چاو بە فرمی سکانە ی
وردو خاش دەکرد، شکانێک که پارچه ورده کانی به هیچکەس کۆنە کرێنەوه!
ئەو خەڵکە ی لە حەساری مائی عەدالەتی کۆبوو بوونەوه، لە ژنو پیاو،
هەریه که لە بەره خۆی به سەر سوورمانەوه دەیانگوت: چما ئەو هەموو پارەیه ی
هەبوو! کاتیک دەمانگوت ئەو ژنە ی بۆ نابه ی بۆ دکتۆری؟ دەیانگوت: پارەم
نییه، چ لە گەڵ نەبوونی دەکری! دەک مسته هەقت بیت پیسکه پیاو، دە بیخۆ!
دەبیت ئەو پارەیه ی بۆچی هەلگرتبیت؟ بۆ قیامەتی! تاکه یه ک که ست
نە دەبینی پەرۆشی بیتو بۆی دلتەنگ بیت!

عەدالەت ئەو سالانە ی ژیا نی، هەرچی پارە ی کۆی کردبووه، بە نیاز نەبووه
بهێڵی جارێکی دیکە ی بای سەر دنیا ییان پێ بکە ویتەوه! هەرچی پارە ی
هەبووه لە تەنە که یه کی رۆنی ناخنیوه و بە دزی ژنو مندالە کانی لە ژیر پیی
مانگا کانی، بنخاکی کردوون. بە درژایی ئەو ماوه یه میزی مانگا کانی
چۆراوه تەوه نێو تەنە که که و پارە کانی هەموو دارزان دووه، بە جوړیک، که س
نازانی هەر پارەش بووه! هەر دەستی بۆ دەبه ی هەلده وەرێ، تاقه یه ک دیناری
بە ساغی بۆ دەر نه چوو!

هیدۆ به تەوسه وه گوتی: ئەگەر عەدالەت مائی لە دەشتی بوایه، هەقی
ئەوه ی هەبوو شەوه کێ سەری چاک بکە ی نه وه!^(١)

دوا ی ئەوه ی گەڕانەوه مائی بایزی، چایان خواردووه، بایز که و ته پیشیان،

١. سەری چاک بکە ی نه وه (سەرچا ککرده وه): کینایه یه به تەمی کردن و دەرسدادان،
یان لیستاندنی بریک پارە یان هەر شتیکی دیکه .

كاكه پەش و هيدوش به دوایه وه به رهو قشره ی سواره ی، به مه به سستی سۆراغی عومهری له چه ند پۆلیسیکی خزمی بایزی. كاكه پەش بیئاگا له وه ی نه یاره كانی هه موویان كۆكن له سه ر نه وه ی نه مجاره پیلانیکی دۆزه خیانه ی نه وتۆی بو دابریژن، یه كجاری بو هه تا هه تایه خۆی لی رزگار بکه نه له كۆل خۆیانی بکه نه وه. نه وانه ی ده ستیان تیكه ل به و پیلانگیریه كرد بوو، هه ریه ك مه رامیکی تایه ت به خۆی هه بوو، به لام له بنه رته را هه ر هه موویان دژی كه سانی دیارو ده سه ته بژیژی نیو كۆمه لگان، نه وانه ی هیما كانی خانه دانی و مه ردا یه تییان پیوه دیار بوو به تایه تییش نه وانه ی خه سه له ته كانی پیشه نگیه تی و پرووحی یاخیبونیان له ئاستیکی به رزدا یه و ترسو تۆقاندن پاشه كشییان پیناكات! ده یانه ویست نه مجاره كاكه پەش له گه ل پۆلیسو یاسا به رانگژی یه كتری بکه ن. خو نه گه ر كاكه پەش را ده سستی پۆلیس نه بیته به ره و روویان بیته وه، نه واهه ده سستی پۆلیس ده كوژری و كۆتایی به مملانییه كه دیت، نه گه ر ده ستگیریش كرا، نه واهه به خۆیان ده زانن چۆنیان بو تیگوشیوه! وه ك ده لێن هه تا وه كو ماشه ^(١) هه بیته ده سستی خۆیان نه سووتینن! پۆلیس بکه نه كه لوژی سه موون ده ره ینان، نه و تۆمه ته ی بۆیان داتاشیوه، سزاكه ی هه تا وه كو له سیداره دانیش ده روات.

نه یاره كانی كاكه پەشی، هه موو لایه نه كانی یاساییان پیلانریژ كرد بوو، هه ر له پارێزه رو شاهیدی ساخته و... پهیدا كردنی نه و جوړه مرو قانه له كۆمه لگیه ك كه غه رقی به خیلی و رقو نه زانی و نه ریتی كۆنه په رستییه، هینده سه خت

نییه، وه ک هه موو به سهراته کانی میژووی که ونارای ئەم گه له پرن له ناپاکی له یه کتیرکردنو کروشتنی ئیسیکی برای له دایکو بابی یه کتری و خوڅوړی و په یمانشکیننی.

قرپژه کانی کومه لگا، ئەوانه ی بۆ چنگه نانئیکی پیس، نامادهن مه مکی دایکی خوڅیان بپرن، ئەوه ی نه ده بوو بیکه ن، کردیان به رامبه ر کاکه پره ش. چ له وه داماویترو پر شه رمه زاریتره؟ له سه ر سینگی خۆت چوارمشقی دابنیشی و به سووژن هه ردوو چاوی خۆت کوژر بکه ی!

ده میکه که سیکی نزیککی کاکه رهشیان به کری گرتوه، به جوړیک خۆی له کاکه پره شی نزیک کردبوو، بوو بوو جینگای باوه ری کاکه پره شی. جه لیل، ناپاکی خوڅنسی ئالووده کردبوو، به خیلی له جیناتیدا گه رای دانابوو. هه رچه نده کوپه جووتیار بوو، به لām شوناسی چینایه تی خۆی ونکردبوو، ناپاکی ده رهق چینی خۆی کردبوو. کاکه پره ش چه ندجار جه لیلی راسپاردبوو بۆ کاری زۆر گرنگو نه ئینی و سه رکه وتوانه ئەنجامی دابوو، هه ر ئەوه ش بوو کاکه پره ش متمانه ی ته واوی پیی هه بیّت، بیئاگا له وه ی پارهو چاوچنۆکی، جه لیلی وای کردوو ده سته ردار ی ره وشته ئاکاری هاوړتیانه بیته ناپاکی ده رهق کاکه پره ش بکات. ته نها جه لیل ئاگاداری ئەوه بوو کاکه پره شو هیدۆ ده چنه شاری بۆ لای بابزی کوتا لفروش بۆ سوڤراغی عومه ری. جه لیل نه یاره کانی کاکه پره شی ئاگادار کردبوو، ته نانه ت باسی ئەوه شی کردبوو که کاکه پره ش ده مانچه ی له به له کی خۆی ده به سته ی و بیچه ک ناچیتته نیو فه رمانگه کانی میریشه وه! دیاربوو نه یاره کانی کاکه پره شی هه موو کوزو که له به رو برگه کانی ئەو پیلاته نیان ناماده و کوتا وه ته وه، ته نها له سه ر ئەوه وه سته وه جه لیل پییان رابگه یه نیت کاکه پره ش فلان روژی

ده چيٽه شاريو بهس، نهوان، ههر له پوليستيكي ساده تا ده گاته معاونو مه ثمرمه ركه زو چند دادوهر يكي نادا دپه روه، ههر هه موويان له پاريدا خنكاندوون! كاكه رپهش بيټاگا له وهی جهليل سيخوړيكي ده سترپوشتوو و جيگای متماندهی ده ستگا هه والگرييه كانی حكومه ته.

راپورت يكي تيروته سهليان راده ستي لايه نهی په يوه نديدار كړدبوو، تييدا كاكه رپه شيان وهك كه سيكي ياخي له ياساو داموده زگا حكوميه كان دانابوو، گوايه خه لك هان ده دات له دژي حكومه ته و به بيروياوهر شيو عيه و، سر به پارت يكي قاچاغی دژي ده ولته ته. نه ركدار كراوه له كاتي چوون بو دهوام يان گه رانه وهی بو ماله وه، مته سه ريفی بكوژيټ. بو راستی هه واله كهش ده مانچهی له به له كي خوی به ستاوه، بو نه وهی له كاتي پشكنين، پوليس نه يدوزنه وه.

له مالي بايزی، كاكه رپهش ده مانچهی هيدوشي له به له كي خوی به ستا، به هيدوي گوت: خوا نه خواسته نه گهر گيرايين با ههر نه من تاوانبار بكريم، خو چ ده مانچه يه كم پيټيټو چ دووان، ههر يه كهو ههر نه بيټ نهو كاته نه تو ناگيري! به رپوه بوون به رهو قشره ی سواره ی، كه ديوي لای جاده ی مته سه رفيه ت بوو. رپك كه وته كه وابوو كاتي ته واوبووني دهوامی فهرمی و هه ستانی مته سه ريفی بوو. مه به ستیان نه وه بوو سؤراغی عومهری له چند پوليستيكي خزمی بايزی بكه نو بگه رپنه وه بو گوندي، هه واليكي عومهری، بو دا يكي به رنه وه.

بيټاگا له وهی خه فييه و پوليسيان به دواو هيه، يه كسه ر پوليس و معاون دهوريان گرتن، تفه نگیان له سه ر سينگی دانانو ده ستيگريان كړدن، ههر زوو ده مانچه كانيان دوزيه وه، وهك نه وهی به ده ستي خويان شار ديټيانه وه! ده ستیان كه له پچه كړنو زنجيريان كړدن. ههر له وي بايزيان نازاد كړد، چونكه معاونو

پۆلیسه کان دهیانناسی و هاتوچۆی دوکانه کهیان کردبوو،

ئهو تۆمه تهی بۆیان داتاشییبون، زۆر له راستی دهچوو، وهک ئهوهی،
کاتی دهوام تهواویوونه و مهسهه ریف هه لدهستیت، شۆینی دهستگیر کردنه که،
هه لگرتنی دوو ده مانچه، ئهوانه هیچیان له بهر ژهوهندی کاکه پەشی نه بوون،
به لکو یارمه تیی نیوه رۆکی راپۆرته کهی ده دا!

هه والی دهستگیر کردنی کاکه پەشی و هیدۆی، وهک ناگرو پووش به هه موو
گونده کاندایا بۆیووه، که هه ولی کوشتنی مهسهه ریفیان داوه. هه موو ئهوانه ی
له رۆی چینایه تی و فکری و کۆمه لایه تی و ته ریفه تی کاکه پەشیان به مه ترسی
ده زانی بۆ سه ر بهر ژهوهندییه کانیا، که وتنه خو بۆ گران کردنی باری دۆسییه کهی.
ئهو ده میک بسو که وتبووه بهر ته وژمی شالۆیکی چوار سه ره ی: نیری
سیسته می ده ره به گایه تی، پاشخانی ئه قلیه تی دۆگمای خیله کی، ته نگینی و
پاوانخوازیی پارتیه بۆرژواکان، به سته له کی جه مه سه ره کانی جه هاله تو خورافاتای
کۆنه په رستی. له دوا ی ئه شکه نجه و نازاردانیکی زۆر، نه چوونه ژیرباری ئهو
تۆمه ته داتاشراوه وه، به لām شاهیده ساخته کانو دروست کردنی به لگهی زالمانه،
پاستیه کانی ده بری، بابه ته که وهک ئهو و ابو که ده لّین: مه لا نه سه ره دین
که رت نه گاهه به لām له گینه! دۆسییه کهیان خستبوویه قالبی سیاسی و هه ولدان
بۆ رۆخواندنێ حکومه ت.

له دوا ی چەندان دانیشتنی دادگا هیدۆ نازاد کرا، به هۆی ئه وه ی له راپۆرته
هه والگه ره که ناوی هیدۆی نه هاتبوو، چه کیشی پی نه گیرابوو، کاکه پەشیش له
وته کانی گوته بووی ته نه ا خزمیته ی و هه ر له وێ بینویه تی، جفا ره خۆریک بهر
له گیرانه که هاتووه.

حاجی سمایی باوکی کاکه‌په‌شو برایه‌کانی، له کارو کاسبی بوون، نه‌وه‌نده‌ی به‌دوای نازادکردنی کاکه‌په‌شیدا رابکهن، هه‌رکه‌سیک له ده‌وله‌ت ئالیک‌کی دوو که‌ری به‌ده‌ستبوو، به‌ته‌نه‌که هه‌نگوینو کارو و قه‌لو ده‌ستو دیاریان به‌سه‌ردا ده‌رشت و له ده‌رکه‌یان ده‌دا! لێ، بی‌سوود بوو. ئه‌و خێزانه‌یان له‌ پرووی داراییه‌وه‌ پرووتانده‌وه‌، هه‌موو سه‌روه‌تی خو‌ریان له‌ پیناو‌ی نازادکردنیدا دانا، نه‌گه‌ر هه‌ر نه‌بی‌ت سزاکه‌ی له‌ سێداره‌ بو‌ به‌ندی هه‌تا هه‌تایی بی‌ت. هیدۆش ماله‌ که‌ی بو‌ شاری بارکرد، هه‌میشه‌ پێیه‌کی له‌ هه‌پسخانه‌ی بوو بو‌ لای کاکه‌په‌شی.

رۆژانی دانیشتنی دادگای تاوانه‌ قورسه‌کانی هه‌ولێر، خزم و براده‌ره‌کانی کاکه‌په‌ش هه‌ساری دادگایان پرده‌کرد له‌ خه‌لک، بو‌یه‌ دادگای هه‌ولێر به‌ بیانووی نه‌وه‌ی سزادانی کاکه‌په‌شی رهنه‌گه‌ کێشه‌ی کۆمه‌لایه‌تی گه‌وره‌ی لی‌بکه‌وێته‌وه‌، وایان به‌باش زانی کاکه‌په‌شیان به‌ زنجیرکراوی له‌ قه‌فه‌زێکی ئاسنین له‌ گه‌ل دۆسییه‌ که‌ی هه‌واله‌ی به‌غدا‌ی پایته‌خت کرد، چونکه‌ دادوه‌ره‌کانی نه‌و‌ی نه‌ناسراونو ده‌ستیان کراوه‌یه‌ هه‌ر سزایه‌کی قورس به‌سه‌ر کاکه‌په‌شیدا به‌پینن. دۆسییه‌ که‌یان هێنده‌ نادادپه‌روه‌رانه‌ بو‌ دارش‌ت‌بوو که‌ به‌ هه‌یج شێوه‌یه‌ک درزێکی به‌چو‌وکی تیدا نه‌بی‌ت بو‌ نازادکردنی!

له‌ دوای دووجار دانیشتنی دادگای به‌غدا، کاکه‌په‌ش سزای به‌ندکردنی هه‌تا هه‌تایی تاوه‌کو مردنی به‌سه‌ردا سه‌پیندراو په‌وانه‌ی زیندانی سزادراوان و قاوشی سزا قورسه‌کان کرا. له‌و قاوشه‌ پیاوێکی سوورو سپی و که‌له‌گه‌ت هه‌مان سزای هه‌تا هه‌تایی وه‌کو کاکه‌په‌شی بو‌ برابۆوه‌. ئه‌و پیاوه‌ نووسه‌ر بوو، له‌سه‌ر نووسینه‌کانی گیرابوو که‌ گوايه‌ به‌ نووسینه‌ سیاسیه‌کانی هانی خه‌لکی کرێکارو زه‌حمه‌ت‌کێشی داوه‌ له‌ دژی ده‌وله‌ت و هه‌ولێ رووخانی سیسته‌می

حکوم‌رانی داوه.

به‌پ‌یکه‌وت کاکه‌پ‌ه‌ش شو‌ینه‌که‌ی که‌وته ته‌نیش‌ت‌ه‌و نووسه‌ره. ته‌ویش هه‌رکه چاوی به کاکه‌پ‌ه‌شی که‌وت، نزیکایه‌تی له‌گه‌ل‌دا دروست‌کرد. ته‌و پیاوه خه‌ل‌کی که‌رکوک بوو، کاتی‌یک کاکه‌پ‌ه‌ش باسی ژبانی خو‌ی و گوندیه‌کانی بو ده‌کرد هه‌موو ته‌ندامه‌کانی جه‌سته‌ی ده‌بوون به‌گو‌ی، وه‌ک نووسه‌ری‌ک ده‌یگوت ته‌وه می‌ژو‌وی گه‌ل‌یکه، ئاو‌ینه‌ی یه‌ک له قوناغه‌کانی مملاتی‌یی چینایه‌تی‌یه، داوا‌اکارم به وردی بۆم بگ‌یر‌یه‌وه بو‌نه‌وه‌ی ته‌گه‌ر ته‌مه‌ن مه‌ودا بدات، وه‌ک ته‌رکی‌کی سه‌رشانم بییان‌نووسمه‌وه به‌توم‌یدی ته‌وه‌ی سوود‌یک به نه‌وه‌کانی دوا‌ی خو‌مان بگه‌یه‌نین. بو‌یه منیش به‌نۆره‌و ته‌رکی خو‌م وه‌ک نووسه‌ری‌ک، ده‌مه‌و‌ی ته‌و ساته‌وه‌ختانه‌ی ژبانی ئی‌وه‌ی گوندی بکه‌م به‌و شه‌و بیان‌نووسمه‌وه. بو ته‌و مه‌به‌سته هه‌رچه‌ندجاری کاکه‌پ‌ه‌ش به‌سه‌رهاتی خو‌ی و گوندیه‌کانی ده‌گ‌یر‌پ‌ایه‌وه، نووسه‌ر قه‌ل‌هم و کاغه‌زی له‌پیش خو‌ی داده‌ناو د‌یر به د‌یر ده‌ینووسیه‌وه.

کاکه‌پ‌ه‌ش له‌گ‌یر‌انه‌وه‌ی دای‌ک‌یرا ده‌ستی پ‌یکرد که‌ چۆن له‌ شه‌و‌یکی ته‌نگ‌وسته‌چاوی نه‌مه‌یه‌ی باران‌باردا، له‌ بنه‌بانی خانوویه‌کی بن‌میچ دوکه‌ل‌ا‌ویی گل‌ین، به‌دی‌ار چ‌را ره‌شکه‌یه‌که‌وه چاوی به‌تاری‌کی‌یی هه‌ل‌یناوه، تا ده‌گاته‌ته‌و چ‌رکه‌ساته‌ی له‌ قاوشی س‌زا‌قورسه‌کانی به‌ندی‌خانه‌ی به‌غدا، یاده‌وه‌ریه‌کانی ده‌گ‌یر‌پ‌ته‌وه.

Novel

KAKARASH

Pashay shaw

نوسینه وهی مهمله که تی گهنم و ههتاو...

پیده شتیگ، ههتا چاو برده کات، پراوپر

له سه ربورده و به سه رهاتی فه رامۆش

کراو، هه رچه ندی لئی ورد

ده بیه وه، هه موو دۆله کانی ناوبه ندانی

زورگه زراوی، وهک پاوانیکی

ده ستنه خورده، بوونه ته تاچه که ی

حیکایه ته نه نوو سراوه کان...

نرخ ۱۳۰۰۰

AWER

HAZIMI ALI KUTIK